

Sự Trả Thù Công Bằng

Contents

Sự Trả Thù Công Bằng	2
1. Chương 1: Diệp Gia (thượng)	2
2. Chương 2: Diệp Gia (hạ)	7
3. Chương 3: Gặp Gỡ (thượng)	11
4. Chương 4: Gặp Gỡ (hạ)	14
5. Chương 5: Biến Động Bất Ngờ (thượng)	19
6. Chương 6: Biến Động Bất Ngờ (trung)	23
7. Chương 7: Biến Động Bất Ngờ (hạ)	27
8. Chương 8: Nghiệt Duyên (thượng)	31
9. Chương 9: Nghiệt Duyên (trung)	36
10. Chương 10: Nghiệt Duyên (hạ)	40
11. Chương 11: Thiên Vũ (thượng)	44
12. Chương 12: Thiên Vũ (trung)	47
13. Chương 13: Thiên Vũ (hạ)	52
14. Chương 14: Phỏng Vấn (thượng)	57
15. Chương 15: Phỏng Vấn (hạ)	61
16. Chương 16: Sẩy Chân (thượng)	65
17. Chương 17: Sẩy Chân (hạ)	69
18. Chương 18: Quyết Đấu (thượng)	72
19. Chương 19: Quyết Đấu (trung)	76
20. Chương 20: Quyết Đấu (hạ)	79
21. Chương 21: Phong Ba (thượng)	83
22. Chương 22: Phong Ba (hạ)	87
23. Chương 23: Đàm Phán (thượng)	92
24. Chương 24: Đàm Phán (hạ)	97
25. Chương 25: Ấm Áp	101
26. Chương 26: Tranh Đoạt (thượng)	105
27. Chương 27: Tranh Đoạt (hạ)	108
28. Chương 28: Gián Điệp (thượng)	112
29. Chương 29: Gián Điệp (hạ)	117
30. Chương 30: Bố Trí (thượng)	122
31. Chương 31: Bố Trí (hạ)	126
32. Chương 32: Du Lịch (thượng)	130
33. Chương 33: Du Lịch (trung)	135
34. Chương 34: Du Lịch (hạ)	140
35. Chương 35: Trò Chơi (thượng)	144
36. Chương 36: Trò Chơi (hạ)	149
37. Chương 37: Âm Mưu (thượng)	153
38. Chương 38: Âm Mưu (hạ)	158
39. Chương 39: Thỏa Thuận (thượng)	162
40. Chương 40: Thỏa Thuận (trung)	167

41. Chương 41: Thỏa Thuận (hạ)	172
42. Chương 42: Nam Dao (thượng)	176
43. Chương 43: Nam Dao (hạ)	180
44. Chương 44: Minh Huy (thượng)	185
45. Chương 45: Minh Huy (hạ)	189
46. Chương 46: Cạm Bẫy (thượng)	193
47. Chương 47: Cạm Bẫy (hạ)	198
48. Chương 48: Liên Minh (thượng)	203
49. Chương 49: Liên Minh (hạ)	208
50. Chương 50: Trả Thù (thượng)	213
51. Chương 51: Trả Thù (hạ)	217
52. Chương 52: Ân Oán	221
53. Chương 53	232
54. Chương 54	237
55. Chương 55	243
56. Chương 56	249
57. Chương 57	255
58. Chương 58	260
59. Chương 59	265
60. Chương 60	273
61. Chương 61	279

Sự Trả Thù Công Bằng

Giới thiệu

Edit : Thụy Miên Thể loại: hiện đại, ngược tâm, thương chiến, công sủng thụ, HETruyện Sự Trả Thù

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-tra-thu-cong-bang>

1. Chương 1: Diệp Gia (thượng)

Mở đầu

Đầu mùa xuân, sân sau Diệp gia.

Giữa sân có một cái ao rộng, nước trong vắt thấy cả đáy, phản chiếu sóng nước lung linh. Bên cạnh ao có ba cây liễu xếp thành hình tam giác, là chính tay Diệp Kính Huy trồng lúc em trai Kính Văn về nước học tập, còn nói đùa ba gốc cây ấy đại diện cho ba anh em họ, sau này khi ai cũng đã thành gia lập nghiệp, lúc về nhà có thể cùng ngồi hóng mát và uống rượu dưới tán cây.

Đảo mắt đã nhiều năm trôi qua, ngọn cây lúc trước giờ đây đã cao lớn ngút trời, cành lá xum xuê, nhánh

liều rũ xuống khẽ lay động theo gió, ba cây giao hòa nhau chặt chẽ không rời, phủ trên mặt đất một mảnh bóng râm thật lớn.

Tia nắng chiếu xuyên qua kẽ lá rơi trên nền đất, giống như những mảng lân phiến bằng bạc lấp lánh ánh sáng cực kỳ đẹp đẽ. Mỗi khi xuân đến, từng cơn gió nhẹ thổi qua làm tơ liễu bay lả tả, từ xa nhìn lại giống như bông tuyết đang phủ ngợp trời, từng sợi từng sợi trắng tinh nhẹ nhàng đáp xuống trên mặt ao cạnh ngọn cây, gợn lên từng con sóng nhỏ lăn tăn.

Cách chỗ ba cây liễu không xa là một tòa nhà tinh tế trang nhã. Trên lan can có khắc hoa văn tinh xảo mang cổ phong vị cổ kính đầy ý nhị, rất có phong cách thanh tao của sân vườn chốn Giang Nam. Tòa nhà có ba tầng, cách trang trí mỗi tầng hoàn toàn khác biệt. Tầng một là phòng khách rộng rãi thoáng đãng, trên mặt đất trải thảm màu đỏ thẫm, vật dụng bằng gỗ đều tuyền sắc nâu sẫm. Tầng hai là phòng đọc sách, chiếm phần lớn mặt tường là giá sách bày những bộ sách rất dày, trước giá là bàn gỗ hình nửa tròn, góc bàn không biết vì sao bị rạn nứt lộ ra một khe hở.

Dọc theo cầu thang lên trên là phòng nghỉ nơi tầng ba. Đập vào mắt là ba gian phòng được sắp xếp đều đặn, trên cửa có khắc ba chữ: một là hy,

hy của hy vọng; hai là huy,

huy của huy hoàng; ba là văn,

văn của văn thái

[5]

. Ấy thế nhưng vì đã lâu đời, chữ viết không còn hiện rõ nữa.

Đi đến phía cuối tầng ba là phòng ngủ của chủ nhân Diệp gia. Đẩy cửa ra, ngay giữa bức tường là một tấm ảnh chụp trắng đen, mặc dù đã ố vàng nhưng vẫn mơ hồ thấy được gương mặt của hai người. Người đàn ông trẻ trung anh tuấn, người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng, trên khuôn mặt đều vẽ lên một nụ cười mỉm. Góc phải bên dưới ảnh chụp có viết một hàng chữ nhỏ,

ngày 1 tháng 10 năm 1979, Diệp Trí Viễn, Văn Tích Tuệ, mừng ngày tân hôn.

Tòa nhà này vốn là nơi sinh sống của một đôi vợ chồng với ba đứa con, về sau vì chuyển nơi ở nên mới vứt nó ở đây, ngay cả đồ nội thất cũng chưa từng chuyển dịch. Thế nhưng theo năm tháng phải đón nắng hứng mưa rồi phong thực, nó đã không còn diện mạo như lúc trước, chỉ còn sót lại vẻ lạnh lẽo thanh tĩnh không có hơi thở con người. Rất nhiều năm sau này, khi cả ba anh em họ Diệp tề tựu cùng nhau, mảnh sân này đã bị lửa thiêu trụi thành tro tàn.

Tất cả chuyện xưa bắt đầu ở đây, cũng kết thúc ở chính nơi này.

Diệp gia (thượng)

Nhà họ Diệp là doanh nhân nổi tiếng ở New York, danh tiếng của “tập đoàn Thiên Vũ” do một tay người bố Diệp Trí Viễn sáng lập hiện giờ đã vô cùng hiển hách. Thế nhưng Diệp gia lại có vấn đề khiến Diệp Trí Viễn đau đầu nhiều năm, đó là gia sản chưa có người kế thừa. Chẳng phải ông không có con cháu, cũng chẳng phải nhiều con đến tranh giành đến đầu rơi máu chảy, mà là những đứa trẻ nhà họ Diệp có đôi chút đặc biệt.

Diệp gia có ba anh em, chữ cuối trong tên lấy theo từ đồng âm với “Văn Tích Tuệ”

của mẹ, ở giữa có chung một chữ “kính”. Kính Hy và Kính Huy tuy là anh em song sinh nhưng hình dáng lại bất đồng, nhiều năm qua vì học tập nên rất hiếm khi xuất hiện cùng nhau, hơn nữa tuổi Kính Văn cách biệt khá lớn so với hai người anh trai, bởi vậy tình cảm giữa ba anh em rất lạnh nhạt, hệt như người qua đường. Điểm tương đồng duy nhất của cả ba là kế thừa tính cố chấp của bố và dung mạo xinh đẹp của mẹ, hơn nữa từ nhỏ đã được bố dạy dỗ cực kỳ nghiêm khắc, sau khi lớn lên phong độ phóng khoáng, tuấn tú lịch thiệp.

Đáng tiếc, không ai đồng ý kế thừa phụ nghiệp.

Anh cả Diệp Kính Hy về nước gây dựng cơ đồ, kinh doanh một công ty bất động sản, tỏ rõ thái độ từ bỏ quyền thừa kế. Cậu út Diệp Kính Văn không hề hứng thú với kinh doanh bèn chuyển sang y khoa, dự định sau khi lấy được học vị sẽ về nước làm bác sĩ. Còn lại chính là con thứ Diệp Kính Huy, mặc dù thuận lợi tốt nghiệp đại học kinh tế, nhưng vẫn là đứa con khiến Diệp Trí Viễn đau đầu nhất.

Theo như cách nói của Diệp Trí Viễn, thằng con thứ hai Diệp Kính Huy chính là điển hình cho câu “bên ngoài nạm ngọc, bên trong thối rữa”.

Trong ba anh em, Diệp Kính Huy điển trai nhất, cũng “bất kham” nhất, là một cái gối thêu hoa, hơn nữa còn là gối rách chứa hoa cỏ thối.

Cả ngày lêu lổng ăn chơi chưa nói, còn ra ngoài sống phóng dăng. Hắn từng vờn quanh hàng trăm loài hoa thơm cỏ lạ, hoa lá dính đầy thân, nhiều năm qua nợ tình vô số, là cao thủ tán tỉnh điển hình. Đáng giận hơn là hắn lại ham mê SM, trong phòng treo đầy các loại hình cụ, này roi này kẹp hình thù siêu kỳ quái làm kẻ khác trợn mắt cứng lưỡi, còn thêm rất nhiều khí cụ nhìn mà chẳng hiểu có tác dụng gì, khiến ông cau mày hận không thể dùng roi trên tường đánh chết hắn, sau đó nấu lại để tái tạo. Tiếc rằng đứa con cả dù thế nào cũng quyết từ chối kế thừa gia nghiệp, Diệp Trí Viễn rơi vào đường cùng đành phải một lòng một dạ cải tạo thằng hai Diệp Kính Huy, hy vọng hắn có thể biết sai đường mà quay đầu lại. Thế nhưng cải tạo đã nhiều năm, hắn chẳng những không ngoan ngoãn mà ngược lại càng tệ hại hơn, cả ngày lười biếng nằm dưới tán cây, tựa như một con “mèo phơi nắng” trong lốt người nằm dang tay dang chân thành hình chữ đại (

)

Ông đứng trên lầu nhìn cậu quý tử đang mặc áo ngủ phơi ra một mảng ngực rộng dưới tán cây gần đó, nhúu tí chân mày.

“Bảo cậu ba đến phòng đọc sách.” Dặn dò quản gia Ngô bên cạnh một câu xong, ông xoay người đóng cửa sổ lại.

.

Diệp Kính Huy đang ngồi uống trà dưới tán cây, ánh nắng đầu xuân chiếu xuyên qua kẽ lá bị cắt thành từng mảnh nhỏ loang lổ, rơi lên vẻ mặt biếng nhác của hắn.

Di động trong túi đột nhiên vang lên, nhìn thấy tên trên màn hình, Diệp Kính Huy dùng ngón cái và ngón trỏ kẹp điện thoại, nheo hai mắt lại rồi ra vẻ đen tối nói: “Tiểu Phi, nhớ anh sao?” Hô hấp ở đầu kia điện thoại run lên, dường như có phần khẩn trương: “Ông chủ, anh Tề đang bận nên nhờ tôi gọi điện thoại báo cho anh, ảnh chụp anh phân phó đã gửi tới rồi.”

“Tốt lắm, hiệu suất cao nhỉ, sau khi về nước anh sẽ cho nghỉ một tuần rồi dẫn bọn nhóc đi chơi.” Diệp Kính Huy cười, ung dung chuyển tách trà trong lòng bàn tay, “Ông chủ đang bị bố giam lỏng, nếu có thể thuận lợi chạy trốn sẽ về gặp mọi người. Lúc anh vắng mặt, bọn nhóc cũng đừng thấy cô đơn nhé.”

Hắn cố ý nhấn âm cuối làm cho người bên đầu kia điện thoại lại run run: “Ông chủ thật hài hước.”

Diệp Kính Huy hơi cong khóe miệng: “Sao giọng nói của nhóc run rẩy vậy, anh đáng sợ đến thế sao?”

Vừa dứt lời, cậu bé kia nuốt nước miếng: “Không, không đáng sợ, đúng rồi, roi da và còng tay anh đặc biệt định chế ngày hôm qua cũng đã đưa tới, mời anh trở về nghiệm thu.”

Diệp Kính Huy cười: “Tốt, đến lúc đó nhóc tự mình giúp anh nghiệm thu, xem thử gai trên dây roi kia dùng được không, nhé?”

“Ặc. Tôi đã biết, tôi cúp trước đây, ông chủ đang bận.” Nói xong cậu hấp tấp treo điện thoại, động tác cấp tốc y như bị sói truy đuổi.

“Đùa giỡn mấy đứa nhỏ ngây thơ là việc vô cùng thú vị.” Diệp Kính Huy híp mắt, cảm thấy mỹ mãn cất đi động vào, gối hai tay ra sau đầu.

Một trận gió thoáng qua, tơ liễu trắng tuyết tựa như một trận lông ngỗng bay lạo xạo, nhẹ nhàng rơi trên người Diệp Kính Huy như muốn vùi lấp cả thân hình hắn. Từ xa nhìn lại, ai đó đang nằm ở nơi kia bị phủ kín cả một tầng bông chẳng khác nào con mèo trắng xù lông.

Diệp Kính Huy hà hơi thổi rơi tơ liễu vương trên mặt, thở dài: “Haiz, bố của con ơi, nếu bố biết quý tử không chỉ ở ngoài trăng hoa vui vẻ mà còn tự mình mở hộp đêm làm ông chủ, dưới tay mỹ nữ như mây mỹ nam đầy dẫy, dưới ‘chỉ đạo’ của con người này yêu nghiệt hơn cả người kia. Có khi nào trực xuất con khỏi nhà luôn không?” Ngay khúc rẽ chợt thấy quần gia vội vàng chạy đến, Diệp Kính Huy ngồi dậy, cười bảo: “Bác Ngô mặt mày rạng rỡ như cảnh xuân, khí sắc càng ngày càng tốt, đi đường cũng nhanh nhẹn như thỏ thi chạy ha.”

Khóe miệng quần gia Ngô co rút, ông nghiêm túc nói: “Ông chủ đang chờ cậu ở phòng đọc sách.”

“Đã biết, đi ngay đây.” Diệp Kính Huy đuổi người, đứng lên phui rút một lớp tơ liễu rồi xoay người đến phòng đọc sách, vừa đi vừa trêu chọc: “Nghe nói sắp tới bác Ngô muốn tái hôn, thật lòng chúc mừng bác, nếu sinh con nên đặt ‘Ngô Bất Năng’ ấy, sau khi lớn lên gì cũng làm được.” Dừng một chút, bỗng dưng hắn quay đầu lại, chớp mắt: “Để nghe chứ?”

Khóe miệng quần gia Ngô lại co giật, ông nghiêm trang đáp: “Để nghe.”

Diệp Kính Huy lúc này mới hài lòng đi mất, để lại mình ông ở phía sau thở dài thườn thượt.

.

Phòng đọc sách của gia đình họ Diệp luôn được sắp xếp gọn gàng và tao nhã, đồ nội thất đều có người lau chùi mỗi ngày, ngay cả một hạt bụi nhỏ cũng không dính. Lúc này bố Diệp chưa có mặt trong phòng, chỉ mỗi anh cả Diệp Kính Hy đang ngồi trên sofa tùy tiện lật giở tạp chí.

Diệp Kính Huy tựa vào tường, khoanh hai tay trước ngực, lười biếng nói: “Ấy dô, hiếm khi thấy anh về à nha, thảo nào cả sân đều bao phủ một vàng ánh sáng chói lòa, em còn nghĩ là thần tiên nào đáp xuống. Muốn em lấy nhang đến cúi chào vị Phật tôn quý anh đây không?”

Diệp Kính Hy phớt lờ lời trêu chọc của hắn, anh thần nhiên nói: “Nghe nói cậu lại bị bố giam lỏng?”

Diệp Kính Huy nhún vai: “Đúng vậy, em cực thích bị bố cấm túc, ngày ngày cơm đến há mồm y phục đến vươn tay, thật là thoải mái biết chừng nào.”

“Cậu vẫn cái kiểu thiếu ngược

như trước kia.” Anh cả Diệp trầm giọng ngắt lời hắn, “Lần này anh về để tham dự hôn lễ của cậu.”

Nét cười tươi tắn của hắn tuy chưa mất nhưng thanh âm đã lạnh hơn ba phần: “Vậy có lẽ phải phiền toái anh rồi, đây phòng trong phòng em nhiều lắm, anh chọn cái nào to nhất trối em đưa vào lễ đường đi.”

Trầm mặc một lát, Diệp Kính Hy ngắc đầu: “Cậu thực sự không muốn kết hôn?”

“Em là người sống có nguyên tắc, nhất ngôn cửu đỉnh. Nói không kết nhất định sẽ không kết.”

“Đối nghịch với bố?”

“Em ghét nhất là bị người ta cưỡng ép, cho dù là bố cũng thế thôi.”

Không hợp ý nhau nhiều hơn nữa câu, nói tới đây hai anh em đồng thời im lặng. Diệp Kính Hy tiếp tục xem tạp chí, Diệp Kính Huy thì nghiêng ngả đến ngồi trên bàn học, vắt chân lên, chống cằm cẩn thận đánh giá anh hai hắn. Khuôn mặt anh điển trai nhưng ánh mắt cực kỳ lạnh lùng, mặt cứng đờ cứ như thi thể, hắn buồn cười buột miệng: “Dáng vẻ chúng ta chẳng giống nhau gì cả, vì sao em với anh lại sinh đôi nhỉ?” Diệp Kính Hy thần nhiên đáp: “Hắn do Thượng đế uống rượu.” Vừa dứt lời, ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân, chốc lát sau, Diệp Trí Viễn đẩy cửa bước vào, khoan thai đến ngồi trên sofa.

Diệp Kính Huy mỉm cười nhảy từ trên bàn xuống, ngồi ở chiếc ghế đối diện Diệp Trí Viễn: “Nghe nói bố có việc tìm con?”

“Chuẩn bị hôn lễ thế nào rồi?”

“Đàn ông tam thập nhi lập, con chẳng những còn dưới ba mươi mà sự nghiệp cũng chưa ổn định, nói mấy chuyện hôn nhân có vẻ sớm quá.”

“Kính Văn đã muốn kết hôn mà mày còn ngại sớm?”

“Ai da, em trai trưởng thành sớm hơn con.” Diệp Kính Huy đan hai tay vào nhau, khẽ thở dài, “Tuổi tâm lý của con nhỏ hơn nó.”

Diệp Kính Hy ngồi cạnh nghe một câu như thế thì nhú mày muốn bác bỏ. Diệp Trí Viễn cũng lạnh lùng: “Đừng hòng mồm mép trơn tru với bố, hôn lễ dự định vào mười lăm tháng sau, mày chuẩn bị sẵn sàng đi.” Diệp Kính Huy vẫn là bộ dạng ngoài cười trong không cười như cũ: “Bố, nếu con cưới tiểu thư Hà gia, con sợ cô ấy sẽ khóc kinh thiên động địa với bố mất. Bởi vì phụ nữ gả cho con sẽ phải đồng sàng dị mộng.”

Diệp Trí Viễn chùng giọng hỏi: “Là sao?”

Diệp Kính Huy tựa vào ghế, bi thương ngấm trần nhà, “Vốn không định sẽ nói với bố, nhưng chuyện tới nước này con cũng thực bất đắc dĩ, bố đừng trách con.” Tạm ngừng giây lát, hắn nghiêm túc nhìn ông: “Kỳ thật con là gay, hơn nữa chỉ thích nằm dưới. Muốn con cưới phụ nữ thì quả thực là lòng có dư nhưng lực không đủ.”

Hai bố con đối mặt trong yên lặng thật lâu.

Diệp Trí Viễn bình tĩnh buông chén trà đang cầm trong tay: “Ồ, năm trước thầy bói nói mày đại hung nếu gặp gỡ sẽ khắc chết vợ, năm nay tự dưng lại biến thành gay.”

Diệp Kính Huy cười sáng lạn: “Không phải tự dưng đâu, bản chất con vốn thích đàn ông, đặc biệt là kiểu người như anh hai nè, cho nên trước đây mới dính lấy anh ấy không chịu rời.” Dứt lời còn liếc anh hai hắn.

Anh cả Diệp gia nhướng mày: “Anh đây thật sự rất vinh hạnh, anh cũng đặc biệt thích người như cậu, chỉ bằng chúng ta làm một cuộc tình anh em song sinh?” Nói xong, tia sáng rét lạnh lóe lên trong mắt anh, bắn thẳng vào gương mặt tươi như hoa của hắn, ấy vậy mà hắn vẫn nhún nhử, còn đá lông nheo ám muội với anh mấy cái, quay đầu lại nói với bố mình: “Bố, con thực sự mất hết cảm giác với phụ nữ rồi, Hà Văn dù sao cũng là con gái một, sao có thể để cô ấy chịu uất ức gả cho kẻ có ‘sinh lý thiếu hụt’ như con được.”

“‘sinh lý thiếu hụt?’” Bố Diệp quan sát hắn thật lâu, thấy thằng con vẫn một kiểu tỉnh bơ như cũ thì nhú mày rồi bất đắc dĩ phẩy tay, “Ra ngoài trước đi, bố với anh hai mày còn có việc tán gẫu.”

.....

Diệp Kính Huy vừa bước ra khỏi cửa, không khí trong phòng liền lộ rõ áp lực.

Diệp Trí Viễn chuyển đề tài câu chuyện: “Con đã xem mấy tấm ảnh kia chưa?”

“Rồi ạ.” Diệp Kính Hy buông tạp chí, cười khê, “Con đếm đi đếm lại, tổng cộng mười gã thanh niên ở sáu khách sạn khác nhau áp đảo nó, ảnh chụp cực kỳ mờ ảo. Mấy gã này hẳn là người mẫu nó vùng tiền mời đến, ảnh kí gửi từ nặc danh trong nước tới Hà Văn, ngoài mặt là dọa dẫm tống tiền, thực tế là do Kính Huy âm thầm thao túng, mục đích để cô Hà hiểu lầm nó là đồng tính luyến ái mà chủ động từ hôn.” “Đúng vậy.” Diệp Trí Viễn gật đầu, “Sau khi Hà Văn nhận được ảnh chụp quả nhiên đã từ hôn, lý do đưa ra là vì không hợp.”

Diệp Kính Hy giải thích rõ cho ông hiểu: “Con nghĩ cô ấy chung quy cũng vì giữ thể diện nên mới giữ kín chuyện này. Hẳn là sợ ảnh hưởng đến danh dự của Kính Huy.”

“Thật sự làm khó con bé Hà Văn kia. Cuộc hôn nhân này đã kéo dài lâu như vậy. Thôi thì chấm dứt, miễn làm lỡ duyên của nó.” Diệp Trí Viễn xoa nhẹ thái dương rồi ngẩng đầu lên hỏi, “Con xác định Kính Huy không phải đồng tính luyến ái?”

“Con biết rành rẽ cá tính nó, nó chỉ không muốn kết hôn thôi.”

“Cả ngày chỉ thích ra ngoài lêu lổng và chơi bời trác táng cũng là vì không muốn kết hôn, thừa dịp còn trẻ sống phóng túng cho thỏa?”

“Cũng không hẳn.” Diệp Kính Hy khựng lại, “Bố cũng biết việc chuyển biến của thị trường chứng khoán trong nước thời gian trước chứ?”

Bố Diệp hơi giạt mình: “Chẳng lẽ. có quan hệ với A Huy?”

2. Chương 2: Diệp Gia (hạ)

Khoảng thời gian trước, thị trường chứng khoán trong nước đột nhiên phát sinh biến cố mà thoả mái lên xuống, người trong nghề đều hoài nghi có cao nhân thao túng phía sau. Tập đoàn Long Hoa của Diệp Kính Hy tuy rằng không bị ảnh hưởng, nhưng anh lại ngẫu nhiên phát hiện một điều: thời điểm thị trường chứng khoán thay đổi hoàn toàn ăn khớp với lúc em trai anh bị bố cấm túc, vì thế anh nảy sinh hoài nghi nên tự mình điều tra, đồng thời cấp tốc chạy về Mĩ báo tin cho ông.

Diệp Kính Hy cầm tạp chí giở đến trang nói về việc này, mở ra rồi nhẹ nhàng đặt trước mặt Diệp Trí Viễn.

“Tuy mấy ngày phát sinh vấn đề là thời điểm Kính Huy bị cấm túc, nhưng bố đã quên tịch thu máy tính của nó, hồi đại học nó từng phụ sửa máy tính với Tiêu Dật, cũng chọn học môn tâm lý suốt một năm. Con điều tra chuyện này từ đầu đến cuối, tư liệu về kẻ phía sau hạ độc thủ trống rỗng, làm việc khá sạch sẽ linh hoạt, không lưu lại bất cứ dấu vết gì, cũng chẳng có danh hiệu, chỉ biết tên là Jae.” Diệp Kính Hy tạm ngừng một chút, ánh mắt càng thêm thâm trầm, “Lúc trước khi con học tiếng Anh với Kính Huy, nó thích nhất ba chữ cái j, a, e.”

Diệp Trí Viễn nhú chặt mày, không nói lời nào.

“Tất cả mọi người đều nghĩ cậu ấm thứ hai của Diệp gia không giao thiệp với giới kinh doanh, là một tên công tử bột chuyên chơi bởi lêu lổng, hơn nữa với đánh giá ‘bên ngoài nam ngọc, bên trong thối rửa’ của bố, rất nhiều đối thủ phòng bị hời hợt. Không ngờ được nó lại âm thầm thông qua máy tính liên thủ với người khác thao túng thị trường chứng khoán quốc nội. Con dám xác định, ‘Boss giấu mặt’ gây ra cơn gió lốc tài chính lần này chính là Diệp, Kính, Huy nhà chúng ta.” Diệp Kính Hy gần từng tiếng, kiên định và hùng hồn. Tuy không có chứng cứ giấy trắng mực đen rõ ràng, cũng chẳng đủ căn cứ nhưng lời nói lại làm người ta tin phục. Yên lặng thật lâu sau, bố Diệp khẽ bật cười: “Nó thật đúng là giỏi che giấu tài năng, ngay cả bố suýt nữa cũng lừa được.”

Diệp Kính Hy gật đầu: “Năng lực nó thật sự vượt qua dự đoán của con, đáng tiếc không đi theo con đường đúng đắn. Con sợ nó sẽ rước lấy phiền toái nên mới vội vàng trở về báo cho bố biết.”

Diệp Trí Viễn tỏ vẻ bất đắc dĩ xoa xoa thái dương: “Nhất định nó còn đồng lõa?”

“Nếu con không đoán sai, người còn lại chính là bạn tốt của nó, Tiêu Dật.”

Diệp Trí Viễn lại im lặng.

Vì việc làm ăn nên hai nhà Diệp Tiêu vẫn thường xuyên qua lại, Diệp Kính Huy và Tiêu Dật quen biết cũng đã nhiều năm, từ nhỏ cùng học tập nên tình cảm rất sâu đậm. Sau khi tốt nghiệp đại học, Tiêu Dật vào trụ sở chính của tập đoàn Đông Thành ở Mĩ, mà Diệp Kính Huy vẫn lêu lổng khắp nơi, không chịu làm bất cứ việc gì. Đã sớm nên nghĩ tới, Kính Huy học kinh tế nhiều năm như vậy, sao có thể dốt đặc cán mai? Thì ra, thằng nhóc “bên ngoài nam ngọc, bên trong thối rửa” này, chính là “boss” lớn thích giấu mặt phía sau xem mọi người diễn trò.

Bố Diệp bình tĩnh hỏi: “Tiền tui nó kiếm được đầu tư thế nào?”

“Kính Huy trích một phần làm chi phí xây quán bar, toàn bộ số còn lại lấy danh nghĩa Jae mua cổ phiếu của tập đoàn Đông Thành, Jae nắm 2% cổ phiếu. Con nghĩ nó có ý hợp tác với Tiêu Dật khống chế cả Đông Thành.”

Tập đoàn Đông Thành là sản nghiệp của nhà họ Tiêu. Thế hệ hiện tại của Tiêu gia chỉ có hai con trai, con trưởng Tiêu Phàm khẳng khái đòi làm luật sư, Tiêu Tinh lại là phụ nữ không thể gánh vác trọng trách.

Nhiều năm qua tập đoàn Đông Thành một mực hỗ trợ Tiêu Dật tuổi trẻ đầy hứa hẹn, hiển nhiên sẽ nhận được ưu ái của chủ tịch. Thời gian sắp tới, Tiêu Dật sẽ đại diện Đông Thành trở về nước khai thác và phát triển thị trường Trung Quốc. Tiêu Dật và Diệp Kính Huy từ nhỏ đã rất mực thân thiết, là bạn học nhiều năm, sau khi lớn lên lại cấu kết làm việc xấu, ngay cả uống rượu cũng phải hẹn nhau, bởi vậy Diệp Kính Huy mới dám chắc phong ba lần này là kiệt tác do hai người liên thủ, bất quá là dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, là đoạn mở đầu tìm hiểu trước khi bắt tay khổng chế Đông Thành mà thôi.

“Bố đã biết.” Bố Diệp cầm lấy chén trà nhẹ nhàng hợp một ngụm, chuyển đề tài câu chuyện, “Con và Tang Du còn giữ liên lạc không?”

“Không ạ.”

“Các con ly hôn đã gần bảy năm rồi, không bằng tìm một người mẹ cho Tiểu Khiêm, con cũng sẽ không cần vất vả một mình như vậy.”

“Con sẽ lo lắng.” Diệp Kính Huy dường như không muốn tiếp tục chủ đề này, bèn đứng dậy rồi nhẹ giọng nói, “Mới xuống máy bay nên con hơi mệt, con nghỉ ngơi trước.” Vừa dứt lời anh liền xoay người đi mất.

Diệp Trí Viễn dõi theo bóng con trai, hàng lông mày càng nhíu chặt hơn.

Lúc trước vì muốn đưa con cả kế thừa gia nghiệp, ông mới ép Kính Huy kết hôn với người của Tang gia là Tang Du, ai ngờ vợ chồng không hợp nên cuối cùng ly dị. Nhiều năm qua Diệp Kính Huy vẫn không tái hôn, một thân một mình vất vả chèo chống sự nghiệp, nuôi lớn con nhỏ, tuy rằng thái độ của anh với bố vẫn tôn kính như trước, nhưng Diệp Trí Viễn biết rất rõ, thủ phạm tạo nên bất hạnh cho con chính là ông, kỳ thật sâu thẳm trong lòng nó hẳn cũng có oán hận, chỉ là không nói ra mà thôi. Sau này, Kính Văn yêu bạn cùng đại học là Lâm Vi, hai người vốn đang ngọt ngào trong hạnh phúc, cũng chính ông nói dối cứng rắn chia rẽ đôi trẻ. Đến bây giờ ông vẫn nhớ rõ hình bóng cô đơn của Lâm Vi khi về nước một mình, còn cả biểu tình thống khổ của Kính Văn. Lúc trước nói là vì suy nghĩ cho tương lai con cái nên mới dùng gậy đánh uyên ương

[2]

, đã nhiều năm trôi qua, trong khi tình cảm của Kính Văn và Lâm Vi thủy chung không hề thay đổi, quan hệ giữa bố con lại trở nên căng nhắc, không chút cải thiện như xưa.

Làm những việc ấy đều là vì suy nghĩ cho con, vì sao cuối cùng giữa cha con chỉ có oán hận và sự trống rỗng, như người qua đường?

Chẳng lẽ ông thật sự đã sai rồi.

Kỳ thật trong lòng Diệp Trí Viễn rất rõ, đứa con thứ Kính Huy cố ý giả dạng làm gã công tử ăn chơi trác táng

[3]

, chẳng qua là rút kinh nghiệm từ giáo huấn của anh hai và em út, dùng một loại phương pháp uyển chuyển để cự tuyệt bố thay hẳn an bài cuộc sống. Hiện giờ dồn ép khiến hắn nóng giận, dám tìm một đám đàn ông đến chụp loại ảnh đen tối này gửi đến hôn thê, nói dối mình là đồng tính luyến ái trời sinh. Diệp Kính Huy thật sự di truyền tính quật cường của bố mình, cực kỳ cố chấp. Đôi khi chui vào sừng trâu thì tám con ngựa kéo cũng không quay đầu lại.

Diệp Trí Viễn xoa xoa thái dương đau nhói.

Có lẽ bản thân ông đã quá mức ngoan cố. Dùng phương pháp giáo dục “côn gây tạo ra nhân tài”, mặc dù lấy danh nghĩa là yêu thương, muốn đứa nào cũng trở nên nổi tiếng, nhưng thật sự lại làm tổn thương tự nhỏ nhiều lắm. Đối với việc bức ép người yêu của hai đứa con trai, Diệp Trí Viễn vẫn luôn áy náy trong lòng, chuyện đến nước này cũng chẳng cần thiết buộc Kính Huy kết hôn với người phụ nữ nó không yêu nữa.

Lúc trước bệnh viện chuẩn ra là ung thư dạ dày, dù biết rõ mình chẳng còn sống được bao lâu, ông vẫn không yên lòng về ba đứa con trai, nhất là Diệp Kính Huy. Trước khi đi vốn muốn thu xếp tốt đẹp chuyện hôn nhân của hắn, đáng tiếc ở phương diện tình cảm Diệp Kính Huy cực kỳ lãnh đạm, không một cô gái nào có thể ở chung với hắn quá một tháng, cũng chẳng có người nào chân chính đặt hắn trong lòng để quan

tâm trân trọng. Hắn luôn lấy tư thế chơi đùa ở trên cao nhìn xuống, sau khi trò chơi kết thúc thì toàn thân lạnh lặn trở ra, vô cùng phóng khoáng. Rốt cuộc Kính Huy đang nghĩ gì, dù làm cha cũng đoán không ra tâm tư của hắn.

“Ba đứa con, không một ai nguyện ý kế thừa tập đoàn Thiên Vũ do một tay ta sáng lập, đây là thất bại lớn nhất của ta, cũng là kiêu ngạo của người làm cha như ta.”

Con cháu đều có phúc của con cháu, cần gì phải quá chấp nhất áp đặt lý tưởng lên người tội nhỏ. Hiện giờ cá tính ba anh em dứt khoát khôn khéo, tài hoa xuất chúng, mặc kệ ở lĩnh vực nào đều có thể một mình đảm đương không cần ông lao tâm khổ trí, cũng coi như là “kiêu ngạo” của bậc làm cha như Diệp Trí Viễn ông đi. Có lẽ trí óc người sắp qua đời tỉnh táo hơn nhiều lắm, rất nhiều chuyện rối rắm trước kia lại thông suốt dễ dàng.

Diệp Trí Viễn nhíu mày lại, đứng phía trước cửa sổ, đẩy ra.

Cách đó không xa là ba cây liễu đang quấn quýt lấy nhau. Mơ hồ nhớ lại, đó là Kính Huy tự tay trồng lúc Kính Văn về nước học tập, còn cười nói chờ khi em trai trở về đã có thể cùng hóng mát và uống rượu dưới tán cây. Vài năm trôi qua, cây liễu kia quả nhiên đã xum xuê lá cành, hòa lẫn chặt chẽ giống như huyết mạch anh em tương liên không thể phân, phủ trên mặt đất một mảng bóng râm thật lớn.

Hiện giờ liễu đã rợp bóng, Kính Văn lại không hề trở về.

Cây liễu kia ghi nhớ những mảng thời gian đã đi không thể quay trở lại, con cái trưởng thành không cần sự che chở của cây đại thụ như người bố này nữa, mà cây đại thụ nọ kỳ thực đã rút rễ từ lâu, chỉ còn chờ ngày bệnh chết mà đổ ập xuống.

Phía sau vang lên tiếng bước chân quen thuộc của vợ, Diệp Trí Viễn khẽ cười rồi nhẹ giọng nói: “Đột nhiên rất nhớ cổ hương, rời đi nhiều năm cũng không biết nơi đó đã đổi thay thế nào. Chi bằng cả nhà chúng ta về nước sống một thời gian đi.”

Lá rụng, luôn phải quay về cội.

Văn Tích Tuệ trầm mặc một lát, bà nhẹ giọng hỏi: “Vụ chuyện hôn nhân của Kính Huy thì sao?”

“Cứ theo ý nó.”

.

Sáng hôm sau, Diệp Kính Huy cố ý dậy thật sớm, mặc quần áo đến phòng đọc sách “yết kiến” bố, thấy Diệp Trí Viễn ngồi nghiêm chỉnh trên sofa trông vô cùng uy phong, hắn lại gần cười nói: “Bố, buổi sáng tốt lành, nghe nói Hà gia từ hôn rồi?”

“Chẳng phải đây là điều mày hy vọng sao?” Bố Diệp liếc hắn một cái, thản nhiên nói: “Tư tưởng của bố cũng không cổ hủ, sẽ không ép mày thay đổi tính hướng. Nhưng bố hy vọng mày tìm một người đáng hoàng gặp gỡ, tốt nhất có thể ổn định rồi kết hôn, không cần cả ngày lêu lổng với đám ô hợp.”

Diệp Kính Huy cười nói: “Bố thật sáng suốt. Ngoại trừ kết hôn, con còn con đường thứ hai có thể đi không?”

Diệp Trí Viễn ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng về phía đứa con, “Con có thể tiếp nhận tập đoàn Thiên Vũ, sẽ dễ dàng gạt hái được thành quả sự nghiệp.”

Diệp Kính Huy cười bất đắc dĩ, “Bố không sợ con làm công ty bố phá sản sao?”

“Không việc gì, hổ phụ vô khuyển tử, bố tin tưởng năng lực của con.”

“Chỉ có con không chịu tin vào năng lực của bản thân thôi.”

Yên lặng một lát sau, ông ngẩng đầu nói: “Chỗ nào không hiểu có thể từ từ học tập, tiềm lực thị trường Thiên Vũ là vô hạn, chung quy là nơi có thể thi triển quyền cước, sẽ không uống công con học nhiều năm như vậy lại không có đất dụng võ.” Dứt lời, ông nhẹ nhàng uống ngụm trà, “Cứ như vậy đi, về chuẩn bị, ngày mai lên máy bay rồi.” “Không có đường khác thương lượng?”

Diệp Trí Viễn nhắm mắt lại không buồn để ý tới hắn, Diệp Kính Huy đành phải buông tay, “Để con cân nhắc một chút, buổi tối sẽ cho bố câu trả lời thuyết phục.”

.

Diệp Kính Huy rất phiền chán khi bị bức làm việc, ngoài miệng nói trở về cân nhắc, hiển nhiên trên thực tế là kẻ hoãn binh. Vừa trở về phòng, hắn lập tức mở máy tính khởi động MSN, định cùng bạn chí cốt thảo luận đối sách, đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

“A Huy có trong phòng không?” Là giọng nói quen thuộc của Văn Tích Tuệ.

Diệp Kính Huy đứng dậy mở cửa, bỗng dưng thấy sắc mặt nghiêm trọng của Văn Tích Tuệ, hắn cũng thu lại nụ cười, nhẹ giọng nói: “Mẹ, vào phòng trò chuyện.”

Văn Tích Tuệ vào phòng ngồi xuống, mở tờ đơn xét nghiệm ra đặt trên bàn, Diệp Kính Huy lấy xem, càng đọc mày càng nhíu chặt.

“Ung thư dạ dày?”

“Đã sắp đến thời kì cuối.” Văn Tích Tuệ thấp giọng nói, “Bố con chính là người mạnh mẽ như vậy, đã phát hiện từ lâu nhưng không chịu nói với người nhà.”

Diệp Kính Huy trầm mặc một lúc lâu.

“Nếu bố không muốn chúng ta biết, chúng ta cứ làm như không biết vậy.” Nói xong, hắn thả đơn xét nghiệm lên bàn, “Tạm thời giấu anh hai và Kính Văn, bố mẹ cứ an tâm tĩnh dưỡng, chuyện trong nhà con sẽ hỗ trợ.”

“A Huy, mẹ biết con không muốn bị người khác điều khiển.” Văn Tích Tuệ khẽ cười, bàn tay vốn muốn vươn ra vuốt tóc con trai lại rút trở về, “Đừng trách bố, ông ấy chỉ muốn tốt cho con thôi, chẳng qua là cách thức hơi cực đoan. Hiện giờ ông ấy đã nghĩ thông suốt, sẽ không can thiệp vào chuyện hôn nhân của con nữa, nếu con thực sự không muốn.”

“Không sao cả, dù sao con cũng không có việc gì làm.” Diệp Kính Huy vươn tay vỗ nhẹ vào mu bàn tay mẹ mình, “Mẹ yên tâm đi, cho con một chút thời gian.”

Im lặng một hồi sau, Văn Tích Tuệ mới gật đầu nói: “VẬY con sắp xếp một ít hành lý đi, ngày mai về nước trước, mẹ với bố con cuối tuần mới trở về.”

Diệp Kính Huy gật đầu: “Dạ.”

Chờ khi Văn Tích Tuệ đến cửa, hắn mới nhẹ giọng nói: “Mẹ, mẹ đừng quá khổ sở.”

Văn Tích Tuệ quay đầu lại cười: “Con cũng vậy.”

Diệp Kính Huy không đáp, chỉ lẳng lặng nhìn mẹ khuất bóng ở cửa, sau đó chuyển ánh mắt tới tờ đơn xét nghiệm kia.

Không nghĩ chữ trên đơn lại chói mắt đến thế.

Thật lâu sau, Diệp Kính Huy mới ngẩng đầu lên, hơi hơi híp mắt, vò tờ giấy thành một nắm ném vào thùng rác.

Trước đây không hiểu chuyện rồi bị bố bức đến nóng giận, hắn cũng từng trộm nguyên rửa ông. Nhưng hôm nay bố bệnh nặng thế này, trong lòng vẫn như cũ rất khó chịu, khi mẹ nói “con cũng vậy”, hốc mắt hắn lại có chút chua xót.— Người kia, dù sao cũng là cha ruột của hắn.

Là người đàn ông kiên cường gầy dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, ăn hết đau khổ sáng lập tập đoàn Thiên Vũ, là nhân vật truyền kỳ oai phong một cõi trong giới kinh doanh; là người cha nghiêm khắc không chút hoà nhã với con cái; người cha khó tính dù sắp qua đời cũng không muốn để con mình đau khổ.

Cha con máu mủ tình thâm, ơn dưỡng dục không thể không báo. Có lẽ, tình cảm của bản thân đối với ông ấy cũng phức tạp như anh hai và em út, ngoại trừ oán hận còn rất rất nhiều tôn kính và cảm tạ. Thật là một người bố làm người ta vừa yêu vừa hận.

Diệp Kính Huy khẽ thở dài, nhấn vào một hình đại diện trên MSN rồi để lại lời nhắn.

“Tiêu Dật, rốt cuộc tôi cũng phải về nước.”

3. Chương 3: Gặp Gỡ (thượng)

Diệp Kính Huy kéo vali hành lí to oành đáp chuyến bay về nước, khi đến thành phố B đã là bảy giờ tối.

Đầu mùa xuân, thời tiết se se lạnh, Diệp Kính Huy lái xe về, dọc theo đường đi, hắt ngấm ánh sáng rực rỡ của đèn đêm chiếu vào cửa kính biến hóa thành những mảng màu sắc sỡ.

Bên trong xe là tiếng nhạc rock ‘n roll đỉnh tai nhức óc, vậy nên di động vang một lúc lâu hắn mới nghe thấy. Vặn nhỏ tiếng nhạc, đeo máy trợ thính, hắn dịu dàng hỏi: “Hà Vân hử, tìm anh có việc gì?” Tuy trong thanh âm lộ ra ý cười nhưng vẻ mặt cực kì hồ hững, ngón tay còn cong lên khe khẽ gõ theo giai điệu bài hát.

“Em hỏi này, anh là gay thật ư? Sao nhiều năm như vậy em cũng chưa phát hiện?” Giọng của Hà Vân giống hệt một chú chim sẻ nhỏ, giấy nẩy ôi là giấy nẩy.

“Ai dè, đối với chuyện này anh cũng đành chịu, bẩm sinh rồi, bó tay.” Diệp Kính Huy khẽ thở dài, ra vẻ nghiêm túc đáp, “Chúng ta từng lớn lên cùng nhau, anh luôn xem em như em gái, không muốn hủy hoại hạnh phúc của em. Từ hôn rồi em cũng tự do. Hà Vân đáng yêu như vậy, bạch mã hoàng tử lại rất nhiều, cần gì phải tìm một kẻ đáng thương cả tâm lý lẫn sinh lý đều ‘không trọn vẹn chẳng đủ đầy’ như anh đâu.”

“Tất cả đều là suy nghĩ thay em sao, thì ra anh cũng vĩ đại như vậy ha!” Hà Vân hừ một tiếng, “Yên tâm đi, em không phải loại phụ nữ thích một khóc hai nháo ba thất cổ. Buôn bán thành công dựa vào thấu tình đạt lý, hôn nhân lại quyết định ở tình ý đôi bên, nề tình chúng ta lớn lên cùng nhau, em đốt hết ảnh để tránh người khác tìm anh điều tra rồi. Em chúc phúc anh tìm được người đàn ông tốt nhất trên thế giới, giả sử anh thật là gay như anh nói.”

“Chân thành cảm ơn lời chúc may mắn từ cái mồm quạ đen của em...” Còn chưa kịp nói xong, đột nhiên xe bị chấn động mạnh, Diệp Kính Huy vội vàng thu di động, tập trung nhìn chiếc BMWs màu đen ngay phía trước, khi này vừa nghe điện thoại vừa lái xe nên không nghĩ tới sẽ đụng kinh như thế, khí lực xe yêu của hắn cũng chẳng nhỏ, lập tức đâm cho người ta “mông nở hoa”.—— Đèn sau nứt ra thành một cái khe rồi.

“Chắc, người hôn người sẽ sinh ra hoa lửa, xe hôn xe sao lại thảm thiết như vậy?”

Diệp Kính Huy vừa ái thán vừa mở cửa ra ngoài, đồng thời một thiếu niên cũng bước xuống từ chiếc BMWs nọ, thoạt nhìn như sinh viên, đang cảm tức trợn to mắt trừng hắn.

“Anh lái xe kiểu gì vậy?! Không thấy đèn đỏ hả? Cứ thế mà đâm vào, bộ muốn chết đến diên rồi sao?” Dáng vẻ cậu ta phồng mang trợn mắt

thật ra có phần khá đáng yêu, cậu thấy Diệp Kính Huy không màng phản ứng liền chạy ra sau cẩn thận xem xét, nhìn thấy vết nứt trên đèn xe thì hai mắt trừng càng tròn hơn, “Mắt anh dùng làm bóng đèn ư? Thất thần cái gì? Đèn tiền!”

Diệp Kính Huy nhẹ nhàng đặt tay lên xe, hắn cười tủm tỉm nói: “Em trai nhỏ, có thể là cậu không chịu lái xe đó? Tôi đang an ổn đậu ở kia, ai ngờ cậu đột nhiên lùi xe lại. Cậu đụng vào tôi tôi còn chưa trách, vậy mà cậu còn cần ngược tôi một phát. Chắc, mặt đỏ hết rồi, cái này còn không phải biểu hiện chột dạ sao?”

Cậu bé nọ dường như bị chọc giận, mặt càng ngày càng hồng: “Anh còn dám đảo lộn phải trái

?

Sao tôi lại lùi xe chứ?”

Hắn nhún vai: “Sao tôi biết, nói không chừng do cậu hứng thú nhất thời, thỉnh linh muốn lùi xe đi.”

“Anh. Anh. Anh ngậm máu phun người!”

Diệp Kính Huy tiếp tục đùa giỡn nhóc con đơn thuần đối diện: “Xem kìa, mặt cậu sắp ứ máu đến nơi rồi, cái này chẳng phải do chột dạ nên máu chảy ngược lên mặt sao? Cậu nên đền phí thiệt hại tinh thần cho tôi mới đúng, chắc, vừa rồi bị cậu hù dọa, đến bây giờ tim tôi còn đang đập không có quy luật đây.”

“Vậy sao?” Bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nam trầm thấp, là kiểu ngữ điệu trần thuật rất bình tĩnh.

Hắn quay đầu lại, đúng lúc kính xe chỗ ghế lái chậm rãi hạ xuống lộ ra gương mặt của một người đàn ông, dung mạo người kia cực kỳ tuấn mỹ, đôi mắt sáng như nước hồ ngày thu sâu không thấy đáy, dưới chiếc mũi thẳng là đôi môi đẹp như điêu khắc, trên mặt không cảm xúc, quanh thân tản mát một loại khí thế vương giả, chỉ lấy ánh nhìn nơi khóe mắt thản nhiên quét qua Diệp Kính Huy, anh trầm giọng nói: “Cho tôi xem bằng lái.”

Xem ra là nhân vật không nên đắc tội, nhưng Diệp Kính Huy hẳn lại rất thích khiêu chiến giới hạn, dùng khí thế vẫn chẳng kém trước, hắn cười xấu xa đáp: “Bằng lái của tôi sao có thể tùy tiện đưa người lạ xem? Anh cũng chẳng phải cảnh sát.”

“Kỳ thực cậu không có bằng lái đúng không?” Người nọ nhìn Diệp Kính Huy, khóe miệng hiện lên một nét cười trêu tức, “Hay là quên mang theo?”

Diệp Kính Huy khựng lại, đổi sang vẻ mặt cười tươi đầy mập mờ: “Tôi cẩn thận nhớ lại rồi, vừa rồi là xe tôi sơ suất hôn xe anh, cái hôn này đương nhiên phải phụ trách, đền bao nhiêu tiền anh nói đi.” “Đền tiền à.” Người kia trầm tư, một lát sau mới khoan thai đáp, “Đến đằng trước nói, cậu đi theo tôi.”

“Được thôi.” Diệp Kính Huy trở về ghế lái, đi theo chiếc xe đằng trước rẽ sang tuyến đường khác.

Sờ sờ ví tiền, chi phiếu vẫn còn.

Trong lòng Diệp Kính Huy âm thầm cười nhạo, xem ra người nọ là muốn dùng chiêu sư tử ngoạm, muốn hắn lái xe đến ngân hàng lấy tiền sao? Nhìn khí chất ấy dường như là nhân vật không hề tầm thường, lái chiếc xe xịn như vậy, chỉ hổng một cái đèn có cần thiết nhỏ mọn thế không.

Trong chiếc BMWs đen bóng, thiếu niên nhìn thấy chiếc xe phía sau thông qua kính chiếu hậu bèn bật cười ha hả.

“Anh hai, anh nghĩ gã lái xe nghiêng ngả như vậy sẽ không đâm vào cây chứ?”

Người đàn ông kia liếc nhìn chiếc xe phía sau, bình thản nói: “Em không hiểu, gã đang lượn theo hình chữ S.”

“Ha ha ha, quả nhiên là hình S, giống như người uống rượu, kỹ thuật lái xe của gã cũng quá thối nát rồi.” Thiếu niên một mặt đánh giá một mặt dùng ngón cái chống cằm, “Chúng ta dẫn gã đến ngân hàng tàn nhẫn moi một chút tiền đi, nhìn bộ dáng gã phiêu diêu như vậy, nhất định rất giàu há!”

Anh không trả lời, khóe miệng vẫn vẽ thành một độ cong như cười như không, nhẹ nhàng chuyển tay lái, xe vững vàng rẽ vào một con phố khác.

Một lát sau, chiếc BMWs đen chậm rãi ngừng lại.

Diệp Kính Huy cũng dừng lại, thoáng chốc quay sang thì thấy trên biển hiệu trước mặt có ba chữ gương nanh múa vuốt ——

Cục cảnh sát.

Người đàn ông trên xe đằng trước lại hạ cửa kính xuống, bình thản nói: “Có đền tiền tôi cũng không dùng, tôi nghĩ cậu cần thảo luận với cảnh sát về vấn đề điều khiển xe không bằng lái thì hơn.” Dứt lời, anh hơi nhếch khóe miệng lên, “Không ngờ cậu ngoan ngoãn đi theo như vậy.”

Diệp Kính Huy khoanh hai tay trước ngực, cười lạnh.

Người nọ nghiêng đầu liếc nhìn hắn, khóe miệng cong lên một nét cười mơ hồ: “Vào cục cảnh sát ngồi đi, như thế mới có lợi cho cậu. Tạm biệt.”

Nói xong anh ngênh ngang lái xe đi.

Diệp Kính Huy có thể nghe thấy tiếng cười sặc sụa thiếu điều đau sốc hông của nhóc con bên cạnh anh.

“Căn cứ theo luật giao thông, điều khiển xe không bằng lái phải bị giam xe, đồng thời phạt tiền từ 200 đến 2000 nhân dân tệ

[4]

, tạm giam dưới 15 ngày.”

Cảnh sát nghe tin vội đuổi tới, mặt vô cảm trừng Diệp Kính Huy, giam xe theo luật rồi thân ái mời hắn vào cục cảnh sát.

Diệp Kính Huy ngồi trong cục cảnh sát thu nhận mấy lời chỉ trích nghiêm khắc, dùng vẻ mặt thành khẩn “tôi sai rồi” lắng nghe dạy dỗ, chỉ là thời điểm lấy tiền trong túi ra, nụ cười trên mặt hắn rất là quái dị. Hắn đợi ba ngày ở cục cảnh sát, cuối cùng bị Diệp Kính Hy với vẻ mặt âm trầm đến xách về nhà.

Diệp Kính Hy lạnh lùng nói: “Cậu thật có bản lĩnh, vừa về nước đã vào thăm cục cảnh sát.”

Diệp Kính Huy vô cùng bất đắc dĩ đuổi người: “Đây cũng coi như một loại trải nghiệm nhân sinh khác đi.” Hai con người hơi hơi nheo lại, “Lúc già có thể nhớ lại đôi chút song sắt lạnh như băng kia.”

Diệp Kính Hy nhú mày: “Là ai đùa giỡn cậu?”

“Không biết.”

“Cậu không nhớ biển số xe của hắn sao?”

“Kích động quá nên quên rồi.”

Nhớ đến người đàn ông giao hắn cho cảnh sát xử lý, tư thái tao nhã, khí chất phi phàm, bí ẩn khôn lường, dung mạo tuấn tú cương nghị hiếm có, nếu bắt được tới hộp đêm, cam đoan có thể giá trị ngàn vàng chỉ trong một đêm, là hồng bài

bị nữ nhân tranh giành đến sút đầu mẻ trán, làm cho nguồn tài chính của quán hắn chảy vào như nước.

Đáng tiếc, bản thân lại bị anh ta xem như khỉ mà đùa giỡn, thật sự là hết sức thú vị mà.

.

Bóng đêm âm u, trong quán bar Crazy lại náo nhiệt vô cùng.

Âm nhạc nóng bỏng, sàn nhảy nhộn nhịp, ánh sáng khi lóe khi mờ, đôi lúc ngẫu nhiên đảo qua mấy góc của quán bar, có thể mơ hồ nhìn thấy vài bóng dáng đang quần quýt lấy nhau.

“Chúc các vị khách buổi tối vui vẻ, chỉ còn một phút đồng hồ nữa sẽ là mười giờ, thời khắc cuồng loạn ‘Crazy Time’ mỗi ngày của chúng ta sắp đến rồi!”

Đèn màu rực rỡ chớp lóe không ngừng tạo ra không gian huyền ảo như mộng, tiếng cười nói đinh tai nhức óc hòa lẫn vào tiếng thét chói tai, có mấy thiếu niên xinh đẹp mặc quần da bó sát người tiến vào trung tâm sân khấu hình tròn, trang sức lấp lánh bạc dưới ánh sáng phản chiếu trông vô cùng lóa mắt, quần da thẫm sắc đen tựa hồ cũng ánh lên một lớp sáng bóng đầy đam mê.

Những thiếu niên đó là Money Boy của quán bar Crazy.

Gương mặt nhóm thiếu niên phù hợp với thẩm mỹ của Diệp Kính Huy đều rất thanh tú. Dưới sự dạy dỗ theo tiêu chí “giáo dục côn gậy” của ông chủ Diệp, có sáu vị hồng bài MB giá trị cực cao của Crazy được hoan nghênh nhiều không đếm xuể. Vì theo đuổi sự kích thích của giác quan, cứ mười giờ mỗi đêm quán bar đều có khoảnh khắc cuồng loạn, mỗi ngày sẽ có một hồng bài xuất hiện. Crazy Time đêm nay lại bắt đầu thường lệ, không hiểu vì sao sáu vị hồng bài cùng nhau ra trận, làm cho khán giả may mắn ngắm nhìn đến no mắt.

Đi đầu tiên chính là A Tề, mái tóc đen óng rũ xuống tự nhiên, có một vẻ mê hoặc thuần túy. Cậu ta là trợ thủ đắc lực do chính tay ông chủ Diệp “dạy bảo”, hỗ trợ xử lý công việc hằng ngày trong bar. Điểm kỳ quái chính là A Tề không bán thân, thậm chí có người đồn đãi cậu với ông chủ có gian tình

.

A Tề lên sân khấu, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua vị trí trong góc, khóe miệng lộ ra ý cười. Ánh mắt Diệp Kính Huy và cậu giao nhau, hần mỉm cười nâng ly ra hiệu.

Kim đồng hồ chỉ đúng mười giờ, sáu thiếu niên trên sân khấu cuối cùng cũng nhảy giữa tiếng ủng hộ ồn ã.

Thân thể mềm dẻo thỏa thích nhảy múa, kỹ thuật lôi cuốn đầy cảm dỗ, ánh mắt mê người, tất cả kết hợp cùng nhau tạo nên sự quyến rũ đến kinh sợ lòng người!

Mọi người đã hoàn toàn dung nhập vào bầu không khí nóng bỏng nơi đây, ở dưới đài diễn cuồng hò hét.

Crazy Bar, quả nhiên là “chốn điên cuồng” khiến người ta quên hết tất cả.

Diệp Kính Huy một hơi uống cạn ly rượu Brandy, thản nhiên đứng dậy đi ra ngoài.

“Ông chủ. . . .” Tiểu Phi leo đèo theo sau sợ hãi nói, “Anh không thích màn biểu diễn này sao?”

“Nghỉ thức hoan nghênh này là A Tề chuẩn bị đúng không?” Diệp Kính Huy hỏi.

“Vâng.”

Hần cười cười: “Không hổ danh học trò giỏi do anh tự tay dạy dỗ.”

Cửa thang máy mở, hắn bước vào rồi khoát tay nói: “Không cần đi theo, anh mệt mỏi nên ngủ một lát trước đã.”

Thang máy chạy lên lầu ba, Diệp Kính Huy chậm rãi đi vào phòng riêng của mình. Cách sắp xếp trong phòng vừa nhìn thoáng qua đã thấy toàn bộ. Một chiếc giường king size trải ra nhung xanh sẫm, trên mặt đất là thảm trắng thuần. Đối diện giường là màn hình tinh thể lỏng siêu lớn, có thể dùng xem phim người lớn rất sống động. Xung quanh tường treo đầy các loại khí cụ hình thù kỳ quái, thêm một cái roi da đỏ thẫm mới tinh, thứ đồ lúc trước hắn đặc biệt đặt làm theo phong cách Nhật Bản, khi đó hắn còn đang bị bố cấm túc ở Mỹ, roi này hẳn là do A Tề ký nhận.

Diệp Kính Huy nhẹ nhàng sờ chiếc roi kia, khóe miệng lộ ra ý cười tà ác. Hắn xoay người đến bên giường định ngủ một giấc thật ngon thì di động đột nhiên vang lên.

Nheo mắt lại nhìn màn hình, là số của chú Chung phụ trách quản lý trong bar.

Diệp Kính Huy tiếp điện thoại: “Sao vậy?”

“Ông chủ, có người đến gây sự.”

Diệp Kính Huy cười, phải chăng có kẻ biết hắn nhàm chán và tịch mịch nên mới tìm tới cửa gây rối? Lá gan thật không nhỏ.

Khóe môi hắn khẽ nhếch: “Đã biết, tôi xuống ngay đây.”

4. Chương 4: Gặp Gỡ (hạ)

Diệp Kính Huy bước vào thang máy chạy thẳng xuống tầng trệt. Chú Chung vừa gọi điện cho hắn đã sớm chờ ở đây, thấy hắn tới, ông lập tức đến sát bên tai thấp giọng báo cáo: “Có một vị khách uống rượu rồi xúc phạm người không nên động tới, hai bên đang đánh nhau.”

“Ồ?” Khóe môi Diệp Kính Huy vẽ lên nét cười, không đáp, ánh mắt chậm rãi đảo qua đại sảnh.

Ánh sáng mờ tối nơi đại sảnh tạo ra không gian vô cùng huyền ảo, đèn màu chớp lóe không ngừng khiến khung cảnh mơ hồ mông lung, làm tình huống căng thẳng chỗ góc phòng rất nổi bật giữa bầu không khí hài hòa ở đây. “Em là người mới tới sao? Đi bán thân còn giả vờ ngây thơ làm gì?” Tình thế gay gắt trong góc phòng vẫn còn tiếp diễn, gã đàn ông với dáng vẻ lưu manh đùa giỡn một thiếu niên mặt đỏ hồng đang lớn tiếng thét to, “Tiền của anh đây còn nhiều lắm, em trai nhỏ, mau nói giá của em đi!”

“Buông ra, gã khốn nạn này!” Cậu ta giãy giụa.

“Ấy dô, thì ra là mạnh mẽ á, anh thích loại mỹ nhân nồng nhiệt nhất đó, khả khả.”

“Năm triệu.” Bên cạnh đột nhiên truyền đến một thanh âm trầm thấp, người đàn ông ngồi trên sofa dùng ngữ điệu thản nhiên như trần thuật nói, “Cậu đừng thắng bé một lần.”

Gã lưu manh kia quay đầu lại, ánh mắt chuyển dời về phía người vừa cất tiếng, bỗng nhiên gã cười phá lên: “Ái da, nơi này quả nhiên danh bất hư truyền, vừa gặp một em trai thanh thuần xong lại đến mỹ nam mạnh mẽ

này. Anh không ngại hai người cùng tới đâu, khả khả.” Nói xong, gã không sợ chết vươn móng vuốt lại gần, “Anh đây cũng thích mỹ nam mạnh mẽ.”

Người đàn ông ngồi trên sofa vẫn thong thả như trước, ngón tay thon dài cầm chiếc ly để cao trong suốt, nhẩn nha lắc lư.

Trong khoảnh khắc tay gã lưu manh sắp chạm tới phần eo, ánh sáng trong mắt anh nhoáng lên, thành linh vung tay.

Không ai thấy rõ anh động thủ thế nào, đương khi mọi người vẫn đang hết sức sững sờ, ly rượu đã đập chính xác lên mũi gã kia.

Rượu đỏ men dọc theo vành ly tràn ra ngoài, giống như gã bị chảy máu mũi, nhìn thoáng qua rất mực khôi hài.

Anh thản nhiên nói: “Cút đi.”

Tên háo sắc muốn đùa giỡn mỹ nam dường như còn chưa kịp phản ứng, kinh ngạc trừng mắt nhìn anh. Một chốc sau, khi nhận ra chiếc ly để cao đang chễm chệ úp trên mũi mình, gã tức giận đến đỏ mặt, túm cái ly ném xuống mặt đất, bạn bè gã cũng không nhịn được mà vây quanh giúp đỡ, chửi ầm lên: “Thằng thối tha này không muốn sống hả! Ông bấm chết mày!”

Người đàn ông kia hình như không mấy kiên nhẫn, hơi nhíu mày lại. Ngay khi đám người nọ chuẩn bị vây đánh, anh lại động đậy.

Lần này động chính là chân.

Chỉ trong nháy mắt, gã đầu sỏ gây chuyện lập tức bị đánh thảm hại

đến máu mũi giàn giụa, một đám côn đồ cũng bị anh đá văng tứ tung, có kẻ bay véo ra ngoài đâm đầu vào bàn, có kẻ bị ném lên quầy bar, khiến hàng loạt chai rượu bị đụng đến chấn động vang lanh canh, chúng nằm trên đó ai ôi rên rĩ không ngừng.

“Cút.” Anh vẫn ngồi trên sofa, lần này chỉ phát ra duy nhất một từ đơn. Ánh mắt lạnh lùng lướt nhanh qua đám du côn

đang khóc kinh thiên động địa kia, “Đừng để tôi nói lần thứ ba.”

Cả đám người bị khí thế của anh dọa cho sợ hãi, vất giơ lên cổ lão đạo chạy khỏi quán bar.

Không khí trong đại sảnh thoáng chốc hạ xuống không độ, khách đang chơi đùa phần lớn cũng thức thời lui ra ngoài. Ánh nhìn lợi hại của anh trực tiếp bắn về một hướng, tuy lúc đó khá tối nhưng đôi mắt vẫn sắc bén như thường, chuẩn xác chiếu lên mặt Diệp Kính Huy.

Diệp Kính Huy cười, nói với chú Chung: “Bật đèn.”

“Tách” một tiếng, đèn màu tắt thay bằng đèn huỳnh quang, đại sảnh trong nháy mắt sáng rõ như ban ngày, cũng lộ rõ dung mạo của người kia.

Bên dưới chiếc mũi cao thẳng là đôi môi đầy hơi mím, vẻ mặt cực kỳ lãnh đạm.

Diệp Kính Huy vỗ tay, ung dung đi đến trước mặt anh rồi dừng lại.

“Bản lĩnh không tệ.”

Anh không hề có phản ứng nào trước lời khen của hắn, vẫn ngồi ở chỗ cũ khoát tay lên sofa, thản nhiên nói: “Gọi ông chủ nơi này tới đây.”

Diệp Kính Huy mỉm cười: “Ông chủ của chúng tôi bận lắm, có việc gì thì nói với tôi trước, tôi sẽ chuyển lời.”

“Hửm?” Anh khẽ nhú mày, “Cậu là ai?”

“Hồng bài của quán này.” Hắn hỏi, “Muốn chọn tôi không? Đêm nay tôi rảnh.”

Anh ngẩng đầu nhìn hắn.

“Không hứng.”

“Ồ. . . .” Giọng điệu của Diệp Kính Huy nhuốm vẻ thất vọng, hắn nhún vai, “Vậy anh tìm ông chủ làm gì?”

“Cái bàn hồng tôi sẽ đền tiền, mời nói giá.”

“Đền tiền à. . . .” Hắn chớp mắt, “Anh hù dọa khách chạy hết rồi, việc làm ăn của chúng tôi sẽ bị ảnh hưởng, chuyện này không phải đền tiền xong là có thể bồi thường đâu.”

Anh cân nhắc rồi hỏi: “Vậy cậu muốn thế nào?”

“Anh vào quán chúng tôi hỗ trợ, bán mình trả nợ trong một tháng, đạo lý hiển nhiên rồi.”

Người đàn ông kia đột nhiên nhếch khóe miệng, như cười như không liếc hắn.

“Tin tôi đi, cậu mua không nổi đâu.” Dứt lời, anh đứng dậy nhướn mày với thiếu niên bên cạnh, “A Kiệt, đi thôi.”

Cậu bé vội vàng đuổi theo, hai người mới đi được mấy bước đã bị Diệp Kính Huy cười tủm tỉm nhảy ra ngăn cản.

“Đừng vội đi chứ.” Nét cười nơi khóe môi hắn phẳng phất chút tà ác, “Chưa nói xong mà.”

Anh dừng bước: “Sao, muốn động thủ?”

“Ừ, tôi muốn trao đổi với anh đó mà.” Diệp Kính Huy mờ ám ghé sát bên tai anh ướm lời, “Tốt nhất là tiến hành trao đổi cả tứ chi lẫn tinh thần.”

Giữa sự trầm lặng khiến kẻ khác hít thở không thông, hai người đối diện nhau, không khí càng ngày càng nặng nề.

Thật lâu sau, anh cười, làm một tư thế “mời”.

Diệp Kính Huy cũng cười: “Đổi nơi riêng tư tán gẫu, được không?”

“Muốn gì cũng được.”

Thiếu niên bên cạnh ra sức túm tay áo anh: “Anh hai, chẳng phải anh sắp họp sao, đi nhanh đừng để muộn.”

“Không sao đâu.” Anh cúi đầu nhìn đồng hồ, “Còn năm phút.” Hắn cười: “Mời đi bên này.”

Hai người một đường đi thẳng vào thang máy lên phòng VIP trên tầng ba, Diệp Kính Huy lấy thẻ vàng ra nhét vào, cửa phòng chậm rãi mở ra.

Sau khi người đàn ông kia trông thấy đồng hồ đeo tay kỳ quái trên tường, anh nheo mắt lại: “Đây là phòng của cậu?”

“Đúng vậy, nơi riêng tư tiếp đãi khách quý.” Diệp Kính Huy cười đầy đen tối, vừa định xoay người thì đột nhiên một luồng sức mạnh ập tới, cánh tay hắn đau nhói!

Muốn phản kháng cũng đã không kịp, gương mặt điển trai của người nọ gần ngay trước mắt, hắn chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, thân thể chợt bay lên không, bị anh khiêng lên vai trực tiếp ném xuống giường!

“Này! Anh làm gì. . . .”

Diệp Kính Huy cắn chặt răng vừa định xoay người, không ngờ anh ta đột nhiên đè xuống, vặn ngược hai tay hắn ra sau rồi lấy đầu gối trực tiếp chạm vào eo hắn, áp chế thân thể hắn xuống giường theo tư thế “nằm dưới”! Diệp Kính Huy hoàn toàn không thể nhúc nhích!

“Phục không?” Anh ta cười khê.

Diệp Kính Huy yên lặng một lát rồi cười: “Trước khi ra tay sao anh không nói một tiếng, để tôi chuẩn bị sẵn tâm lý. . . .”

“Tôi bận.” Câu trả lời của anh thế đó, nói xong thì cánh tay lại tăng thêm lực.

Dường như đã nghe thấy tiếng trật khớp của các đốt ngón tay, Diệp Kính Huy đau đến nhúu mày, hấn lạnh lùng bảo: “Buông ra.”

Người kia vẫn không chịu buông tay, chỉ thản nhiên nói: “Năm phút sau tôi còn tham gia một hội nghị quan trọng, từ đây đến đó cần bốn phút, giải quyết cậu chỉ cần một phút.” Ngừng một chút thì tiếp, “Một phút đủ rồi đúng không?”

Nói xong, đầu gối lại dùng thêm chút lực, quả nhiên thành công nghe thấy giọng kêu thảm thiết của Diệp Kính Huy: “A. thất lưng của tôi sắp gãy. gãy rồi.”

“Phục không?”

Hắn bướng bỉnh cãi lại: “Nếu tôi nói không phục thì sao?”

“Vậy thất lưng cậu lập tức đứt lìa đây.”

“Được rồi được rồi, tôi phục tôi phục.” Trình độ quyền cước của gã này thật lợi hại, Diệp Kính Huy cũng không muốn dây dưa gì nữa, khéo miệng hắn không khỏi co giật một hồi, “Thất lưng của tôi rất có ích, đừng làm hỏng nó.”

Người kia mỉm cười, phẩy tay, đứng dậy thả Diệp Kính Huy ra: “Chiếc giường này thoát nhìn rất thoải mái, cậu nằm thêm một lát nữa đi, tôi đi họp.”

Dứt lời, anh xoay người rời đi, lúc tới cửa bỗng dừng quay đầu lại, “Hôm khác tôi sẽ đến chọn cậu, hy vọng lúc đó cậu rảnh rồi.”

“Cạch” một tiếng, cửa đóng.

“Trao đổi tứ chi là ý này sao hả?” Diệp Kính Huy nằm trên giường hít mấy ngụm khí lạnh, “Khốn

. thất lưng của tôi.”

. Tầng ba, trong căn phòng chuyên thuộc về chủ quán, Diệp Kính Huy nhàn nhã ngồi trên sofa, trước mặt là một cậu bé đang lạnh run.

“Ông chủ, anh tìm tôi?” Người nói chuyện chính là Tiểu Phi, cậu vừa vào quán bar mới mấy tháng ngắn ngủi, vẫn rất sợ người lạ.

Diệp Kính Huy cười: “Đừng sợ, anh gọi nhóc đến do đột nhiên bị đau thất lưng, muốn nhóc đấm bóp hộ anh chút.”

Thấy cậu càng lấy bẫy nhiều hơn, hắn mới thu lại nét cười, nghiêm mặt nói: “Quan hệ giữa nhóc và A Tề hình như không tồi nhỉ?”

“Vâng, anh A Tề chăm sóc tôi như em trai.”

“Cho nên mới giúp nhóc giấu tuổi thật, còn làm giả chứng minh nhân dân đúng không?”

“Việc này.”

Diệp Kính Huy cầm chén trà nhẹ nhàng hớp một ngụm: “Chưa đủ mười tám đã đến làm ở mấy chỗ này, còn nói dối tuổi. Lá gan không nhỏ đâu, anh rất thích nhóc.”

“Tôi, tôi, nghe, nghe nói ông chủ không bạc đãi cấp dưới, nên mới mạo hiểm tới đây.”

“Người gây sự hôm qua nhóc biết sao?” Diệp Kính Huy bình thản ngắt lời cậu.

Tiểu Phi gục đầu xuống: “Vâng, cậu ta là Tư Kiệt, bạn cùng lớp với tôi, thấy tôi đến đưa rượu thì hiếu kỳ tới hỏi, không ngờ lại bị tên lưu manh chán sống kia đùa giỡn, anh hai cậu ấy nhịn không được mới ra tay, anh cậu ấy chính là người đã đánh ngã đám người đó, anh Tư.”

“Không tồi nhỉ, hiệu ứng dây chuyền, nhóc là nguyên nhân?”

“Tôi không cố ý, ông chủ, anh đừng đuổi tôi đi.”

“Chưa nói đuổi nhóc đi mà.”

“A?”

“Nhóc chẳng phải mới mười bảy sao, một năm nữa sẽ thành niên, tiềm lực vô hạn đó.” Hần nhẹ nhàng ngắt một cái, “Anh phân cho nhóc công việc mới.”

“Cám ơn ông chủ! Thật sự rất cám ơn anh!”

“Anh còn chưa nói là công việc nào nhóc đã vội cảm ơn rồi.” Diệp Kính Huy nhếch khóe miệng, cười đến tà ác, “Trong một năm trước khi tròn mười tám, nhóc lãnh nhiệm vụ đâm lưng cho anh đi, quý ngài họ Tư kia nói giải quyết anh chỉ cần một phút, nhưng thất lưng anh vì gã đầu tợn một năm đây.” Ngừng một chút, hần tiếp, “Cho nhóc công việc tốt như vậy, sao không cảm ơn anh?”

“. Cám ơn. Cám ơn ông chủ.”

“Lại đây đâm.”

“Vâng” Tiểu Phi sờ ót, “Tiền lương tháng này của tôi.”

Diệp Kính Huy khoát tay: “Được rồi được rồi, tìm chú Chung lấy.”

Có đôi khi cảm thấy, làm ông chủ như hần cực kỳ nhàn rỗi và tự tại.

Có đôi khi lại cảm thấy, bản thân hần giống như chủ chứa chuyên giải quyết mấy việc rối rắm linh tinh cho đám nhóc chết tiệt

[6]

.

Cứ nhớ đến quý ngài họ Tư kia là thất lưng hần lại đau, Diệp Kính Huy bất đắc dĩ đỡ trán, nhìn về phía chú Chung, ông chủ động mở miệng: “Tư Minh, giám đốc điều hành tập đoàn Đông Thành, sinh ngày 11 tháng 11 năm 1980, cha mất từ thuở nhỏ, ba năm trước mẹ qua đời vì bệnh, em trai Tư Kiệt đang học lớp 11 ở trường phổ thông thành phố. Địa chỉ nhà là số 78 đường Giang Nam, trong cao ốc Tinh Vân đối diện quảng trường Thời Đại.”

Tiểu Phi nhào người ra xoa bóp thất lưng cho Diệp Kính Huy, chú Chung ở bên cạnh điềm tĩnh trình bày: “Trước mắt, không có người yêu.”

Diệp Kính Huy hơi nhếch khóe môi.

Thì ra anh ta là Tư Minh, một cái tên thật sự rất đơn giản và dễ nhớ.

Mới về nước đã bị mời vào cục cảnh sát tạm giam ba ngày, chiếc xe yêu thích nhất hiện giờ còn nằm trong tay cảnh sát, mấy điều này chính do anh ta ban tặng.

Em út Diệp Kính Văn năm đó từng nói qua một câu kinh điển, cậu ta rất hứng thú với cấu tạo thân thể của Lâm Vi. Bản thân hần hiện tại đừng nói hứng thú với cấu tạo thân thể người đó, ngay cả tổ tiên anh ta cũng muốn thử nghiệm cứu một lượt, cái này nên gọi thể nào mới đúng đây?

Lại nhìn thấy chú Chung đang máy móc lặp lại tư liệu của Tư Minh, nụ cười tươi tắn của Diệp Kính Huy càng đậm hơn.

Có người sở hữu khí chất mạnh hơn hần, đây cũng không phải điềm báo tốt, hưởng hồ, người kia còn đứng ở phía đối lập.

Đối với nhân vật bí ẩn cao thâm như vậy, hứng thú thật sự ngày càng dào dạt rồi.

5. Chương 5: Biến Động Bất Ngờ (thượng)

Mới sáng sớm đã nghe tiếng chuông điện thoại vang lên, nhìn thấy hai chữ “Tiêu Dật” to oành trên màn hình, Diệp Kính Huy bật cười cổ tình không trả lời, xoay người vào phòng tắm.

Sau khi ngâm mình đủ nửa giờ, hắn mới tiếp cuộc điện thoại cố chấp theo kiểu “chưa thấy quan tài chưa đổ lệ” kia.

“A lô, xin hỏi là ai?” Khóe miệng Diệp Kính Huy lộ ra ý cười.

“Rốt cuộc cũng chịu nghe điện thoại?” Đầu kia truyền đến giọng nói dịu dàng nhuốm chút bất đắc dĩ, “A Huy, mấy ngày nay tôi rất bận, mới vừa thấy tin nhắn MSN cậu để lại. Về nước rồi à?”

“Cậu là ai?”

“Tiêu Dật.”

“Hử, Tiêu Dật nào?”

“... Người ngủ giường đối diện hồi đại học với cậu. Cậu quen mấy Tiêu Dật?”

“Í, thì ra tôi đã từng học đại học, là người có văn hóa nhỉ.” Diệp Kính Huy đổi di động qua tay trái, trong thanh âm mang theo một tia trêu tức, “Hiện giờ lớn tuổi, đầu óc người già cả không linh lợi lắm. Lặp lại lần nữa, cậu là ai?”

Tiêu Dật yên lặng một lát, y hạ giọng hỏi: “Diệp Kính Huy, cơn giận khi phải rời giường của cậu tiêu hết chưa?” “Còn một chút.” Hắn nhếch khóe môi, “Nói đi, chuyện gì.”

“Tôi về nước.”

“Hửm, duyên tiếc non sông xinh đẹp này?” Ngắm nhìn ảnh chụp lịch lãm của Tiêu Dật trên báo, nét cười của Diệp Kính Huy càng ngày càng đậm, “Hay là sợ tôi cô đơn nên cố ý trở về thăm tôi vậy?”

“Ha ha, đương nhiên là tới thăm cậu rồi, một ngày không thấy như cách ba thu vậy.”

Cơn thịnh nộ khi phải thức giấc của Diệp Kính Huy cuối cùng cũng tan hết, hắn giương mắt nhìn đồng hồ: “Được rồi, không đùa với cậu nữa. Đêm nay tôi rảnh, tám giờ đến thẳng quán bar Crazy đi, phòng VIP số 1 lầu ba, nể mặt mũi là bạn học nhiều năm, tôi có thể giảm 10% giá cho cậu.”

“Giọng điệu cậu sao giống ngư lang

đang gạ gẫm khách vậy?”

“Sai rồi, tôi không phải ngư lang.” Hắn khẽ nhếch khóe miệng, “Mà là người kinh doanh ngư lang.”

.....

Phòng VIP ở lầu ba trong quán bar Crazy, khác hẳn với sự huyền ảo chốn đại sảnh lầu một, nơi này vô cùng yên tĩnh. Phòng 1 nằm cuối hành lang, là gian phòng chỉ thuộc về ông chủ Diệp Kính Huy, hết sức bí ẩn.

“Đình” một tiếng, cửa thang máy mở ra, một cậu nhóc đang khoanh hai tay trước ngực tựa vào tường, thấy Tiêu Dật liền mỉm cười: “Anh Tiêu, ông chủ chờ anh đã lâu.” Dứt lời, ngón tay thon dài kẹp lấy một tấm thẻ vàng, tự nhiên chuyển qua tay y rồi xoay người tránh ra.

Tiêu Dật nhìn theo bóng lưng cậu, bỗng nhiên cảm thấy chú nhóc này thật giống A Tề, chỉ là đôi mắt không sáng bằng cậu ta.

Chẳng hiểu sao một kẻ đa nghi như Diệp Kính Huy không để tâm phúc là A Tề chờ ở đây mà lại thay đổi gương mặt mới?

Tiêu Dật quay đầu, cầm thẻ vàng mở cửa phòng ra.

“Um”

Tiếng thở hổn hển nhuộm đầm một phòng ngập cảnh xuân, âm hưởng đỉnh tai nhức óc không khỏi làm da đầu người ta run lên. Tiêu Dật giật mình tập trung nhìn kỹ, hóa ra thanh âm vẳng ra từ màn hình to vĩ đại trước mặt, Diệp Kính Huy đang lười biếng nằm trên giường, neho mắt lại thưởng thức “phim người lớn sống động”.

Tiêu Dật tiện tay đóng cửa lại, hai tay khoanh trước ngực cười đen tối nói: “Diệp Kính Huy, lấy phương thức này để tiếp khách à, cậu thật cá tính.”

“Cám ơn lời khen.” Hắn vẫn chăm chú nhìn vào màn hình không dời mắt.

Gian phòng trong màn ảnh giống hệt khung cảnh trước mắt, bởi nó chính là phòng 1 của Diệp Kính Huy. Cách bố trí trong phòng vừa thấy đã thấu triệt, một chiếc giường lớn trải ra giường bằng nhung lam sẫm, trên mặt đất là thảm trắng thuần. Cách sắp xếp vốn đơn giản nhưng không thiếu thanh lịch, thể mà lại bị đông khí cụ kỳ quái trên tường phá hủy hết không khí. Roi da, đèn pin, cồng tay, kẹp sắt, cái gì cần cũng có, hơn nữa còn đầy đủ đến bất ngờ.

Trước mặt, Diệp Kính Huy mặc bộ y phục rộng thùng thình dễ cởi nằm trên giường lớn, y phục màu trắng với ra giường lam thẫm hình thành sự đối lập rõ rệt, tạo thành một cú đánh mãnh liệt vào thị giác. Bởi vì động tác xoay người, quần áo mở rộng hơn phân nửa, lộ ra một mảng ngực mê người —Tiêu Dật đảo cặp mắt trắng dã: “Cậu làm gì vậy?”

“Ha ha, không cần lo lắng, quyền rũ cậu chẳng khác nào đàn gảy tai trâu, tôi không có loại nhĩ hứng này.” Diệp Kính Huy híp mắt, ngồi tựa vào đầu giường, “Mặc quần áo như vậy rất thoải mái, nếu cậu nhìn không quen thì nhắm mắt lại tốt hơn.”

Tiêu Dật cười, ngữ điệu ngày càng mờ ám: “Đã lâu không gặp, thể mà cậu lại thăng cấp đến trình độ làm ông chủ hộp đêm, thật sự làm người ta bội phục.”

“Bình thường thôi.”

Tiêu Dật nhẹ nhàng qua ngồi bên cạnh Diệp Kính Huy, lấy tay đặt trên đầu vai trần của hắn, diêm đạm hỏi: “Cảm giác làm ông chủ thế nào?”

“Cực kì tốt, nếu cậu nguyện ý đầu tư cho tôi, tôi có thể mở rộng chi nhánh ở Bắc Kinh.”

Trầm mặc một lát, Tiêu Dật cười khê đứng lên: “Sở thích của tôi không ‘tao nhả’ như cậu, dám làm loại nghề nghiệp này.” Ngừng một chút, y vỗ nhẹ bả vai ông chủ Diệp, “Thực sự dứt khoát nhỉ, không thể không phục.”

Diệp Kính Huy nháy mắt với Tiêu Dật: “Bản tính con người ai cũng lương thiện, đáng tiếc hoàn cảnh của tôi quá cuồng loạn, hơn nữa còn có người bạn đáng sợ như cậu, chỉ có thể ‘gần mực thì đen’ thôi.”

Tiêu Dật mỉm cười, tự động lấy điều khiển từ xa trong tay hắn, nhẹ nhàng nhấn một cái, “Đổi kênh khác xem đi, so với thứ này thú vị hơn.” Dứt lời, y cười cười leo lên giường, khoái chí duỗi dài chân tay nằm sổng vai với thẳng bạn.

Trên màn hình xuất hiện một người phụ nữ tóc ngắn, giọng nói thanh thúy, ngữ điệu diêm nhiên.

“Chúc quý vị khán giả buổi tối vui vẻ, bây giờ là bản tin kinh tế.”

“Ba giờ chiều hôm qua, ban quản trị tập đoàn Thiên Vũ đã thông qua dự án thay đổi chiến lược do phó tổng giám đốc Lương Bình đưa ra, hơn nữa bắt đầu sử dụng phần lớn nguồn tài chính khai thác thị trường Trung Quốc. Chủ tịch Diệp Trí Viễn tuyên bố, trọng tâm công tác năm nay của Thiên Vũ đặt ở vùng đất tiềm lực vô hạn là Trung Quốc, Lương Bình làm CEO chi nhánh này đã đáp chuyến bay tám giờ sáng nay về nước. Diệp Trí Viễn cho biết, một thời gian nữa, ông và phu nhân cũng sẽ quay về cổ hương đã ly biệt nhiều năm.”

Diệp Kính Huy cười, lấy điều khiển từ xa tắt TV đi, trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Tiêu Dật gối hai tay ra sau ót, nghiêng đầu nhìn hấn bằng ánh mắt dịu dàng: “Cậu nghĩ thế nào về chuyện này?”

Diệp Kính Huy ngáp dài một tràng: “Xem ra ý tưởng của ông bố giống tôi, quả nhiên phụ tử liên tâm.”

“Hử?”

“Tổng giám đốc Quan Thiên Trạch đương nhiệm của Thiên Vũ là một gã rất có dã tâm, cậu hiểu ý tôi không?”

“Ừm, chuyện Quan Thiên Trạch âm thầm thu mua cổ đông tôi đã sớm nghe thấy. Có lẽ gã muốn không chế bác Diệp, trở thành người có thực quyền của Thiên Vũ.”

“Cho nên bố tôi mới đột nhiên bảo Lương Bình đưa ra dự án chuyển dời, chậm rãi vô hiệu hóa quyền lực của gã.” Ngừng một chút, hấn tiếp “Kỳ thật bố tôi về nước cũng không phải vì dự án này, mà là.” “Cái gì?”

“Dường bệnh.” Nói tới đây, trong mắt Diệp Kính Huy hiện lên một tia đau đớn, “Tôi nghĩ Quan Thiên Trạch đã biết bệnh của bố tôi.”

“Nhưng cổ đông vẫn chưa biết.” Tiêu Dật thản nhiên bình luận, “Chiêu chuyển dời này của bố cậu không tồi, Quan Lương vốn là hai thế lực luôn tranh đấu gay gắt, hiện giờ bố cậu ám chỉ muốn theo Lương Bình về nước, đám người ‘gió chiều nào nghiêng chiều ấy’ khẳng định cũng sẽ về hỗ trợ.” Tạm dừng một chút, y mới nói tiếp “Dựa theo tính cách Quan Thiên Trạch, hấn sẽ không ngồi chờ chết.”

“Cho nên, chúng ta cần đoạt cơ hội tốt.” Diệp Kính Huy cười, “Trước khi bố tôi về nước, giải quyết gọn gã.”

“Thu đủ chứng cứ rồi?”

“Còn thiếu đôi chút.” Hấn liếc Tiêu Dật, “Mật thám bên trong còn chưa tìm được đâu.”

.

Tiêu Dật cười vươn tay vỗ nhẹ bả vai hấn, chuyển đề tài câu chuyện: “Bố cậu. bệnh gì?”

“Ung thư dạ dày.”

Tiêu Dật khẽ nhú mày, im lặng thật lâu rồi vươn hai tay mở ra một cái ôm, cười ôn hòa: “Đến, để anh đây an ủi cậu.”

Diệp Kính Huy cười đều: “Bộ phim vừa rồi còn chưa xem xong đâu, chi bằng trước tiên tiếp tục xem đi.”

Nhấn điều khiển một cái, màn hình lại xuất hiện thân thể trần trụi của một người đàn ông.

Tiêu Dật cười, cũng cùng hấn nhìn về phía TV lớn.

Người đàn ông trên màn hình có dáng người hoàn mỹ, dùng tư thế úp sấp nằm trên thảm, hai tay bị trói sau lưng, tóc ướt sũng rũ xuống hai bên tai, mồ hôi từ mái tóc không ngừng rơi xuống đọng trên tấm thảm trắng tinh. Hình ảnh được quay vô cùng rõ ràng, ngay cả nốt ruồi nhỏ gần tai cũng thấy rõ rành rành.

Dường như cảm nhận được ánh mắt Tiêu Dật, người đàn ông kia chậm rãi ngẩng đầu lên ——

Chỉ thấy đường nét của y nhu hòa thanh tú, trên gương mặt có vài ít phần trắng, môi mơ hồ mỉm cười, bởi vì tác dụng của thuốc mà sâu trong đôi mắt như có sóng nước nhẹ nhàng dao động, khóe mắt ửng hồng sắc hoa đào xinh đẹp.

Toàn thân Tiêu Dật cứng đờ: “Diệp Kính Huy, cậu.”

“Bị chính bản thân hù dọa sao?” Diệp Kính Huy xoa cằm xấu xa cười, “Có phải nhớ tới cảm giác tuyệt vời đêm đó không? Nhìn cậu kia, đổ mặt hết rồi.”

“. Cậu cảm miêng cho tôi.”

“Ồ.” Diệp Kính Huy cười, “Suýt chút nữa quên cậu là trai tơ, ha ha.”

Khóe miệng Tiêu Dật co giật.

Hơn nửa tháng trước, y bị Diệp Kính Huy kéo đến quán bar, sau khi quá chén lại bị chuốc thuốc nên mấy cảnh tượng kỳ quái mơ hồ hồ hiện ra trong đầu. Lúc này, hình ảnh bản thân trần trụi đang rên rỉ không ngừng phơi bày rõ nét trên màn hình, cùng với vẻ mặt tươi cười tà ác của Diệp Kính Huy phía sau. Tiêu Dật bất đắc dĩ: “Cậu quay lại?”

“Làm kỷ niệm thôi.” Diệp Kính Huy cầm điều khiển, dừng thước phim ở khoảnh khắc ánh mắt mê ly của Tiêu Dật, quay đầu lại cười, “Định làm quà sinh nhật tặng cậu, thích không?”

“Thích lắm.” Tiêu Dật khẽ thở dài, “Vị trí camera vừa vận tạo ra hiệu quả thật kinh người, đầu lúc đó giữa chúng ta cũng chẳng phát sinh sự kiện gì.”

“Cậu biết tôi biết, nhưng người khác có lẽ sẽ không nghĩ vậy.” Diệp Kính Huy cười, “Nếu cầm cuộn phim này đem bán, có thể kiếm được không ít tiền đâu.”

Tiêu Dật lườm hằn: “Đưa cuộn phim cho tôi, cậu nói điều kiện.”

“Tiêu Dật.” Diệp Kính Huy nghiêm túc ngắt y, lúc nhìn thấy y chau mày mới nhẹ giọng nói, “Hình như tôi. thật sự thích cậu.”

Lông mi Tiêu Dật run rẩy: “Cậu tha cho tôi đi.”

Yên lặng một lát sau, Diệp Kính Huy quay đầu lại nhìn y: “Tôi thật sự rất.”

“Được rồi được rồi, cậu đừng trêu tôi nữa.”

“Thực không nể mặt chút nào.” Diệp Kính Huy hít một tiếng, “Chẳng phải mới nói muốn an ủi tôi sao, chỉ bằng cậu hy sinh thân thể một chút, để tôi.”

“Cậu là tên điên.” Tiêu Dật nhú mày, “Mau nói điều kiện cho tôi.”

“Hừ, không hiểu cái gì là tình tứ.” Diệp Kính Huy nhún vai, “Giúp tôi bịa một phần lý lịch hoàn hảo đi, tôi biết nghề này cậu chuyên nghiệp nhất.”

“Cậu muốn nó làm gì?”

“Tôi rảnh rồi nên nhàn chán, đương nhiên là muốn vào tập đoàn Đông Thành giúp cậu.”

Trầm mặc thật lâu sau, Tiêu Dật gật đầu, bình tĩnh nhận xét: “Cậu thật vô tình, ngay cả tôi cũng lợi dụng.”

Diệp Kính Huy cười tủm tỉm nói: “Anh em tốt sông phẳng với nhau, huống chi tôi với cậu căn bản chưa từng ‘hôn’.”

Hắn nói xong thì đề tiện bỏ nhào lại gần, “Nếu không, chúng ta lại tiến thêm bước nữa, hôn một lần thử xem?”

Cơ mặt của Tiêu Dật bắt đầu run rẩy mãnh liệt.

“Đừng sợ, tôi sẽ cố gắng dịu dàng.” Gương mặt Diệp Kính Huy đầy vẻ gian ác, môi cũng tiếp cận càng ngày càng gần.

Thời điểm sắp tiếp xúc với đôi môi cứng ngắc của Tiêu Dật, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Tiêu Dật trợn trắng mắt, đẩy gã Diệp Kính Huy muốn “động dục” đang ngăn người ra xa một thước, bình tĩnh nói: “Giờ đủ chưa, tiếp điện thoại kia.”

Hắn nhún vai rồi rời giường cầm ống nghe.

“Chuyện gì vậy Chú Chung?”

“Ông chủ, ngài Tư đến.”

Khóe miệng Diệp Kính Huy nhếch nhẹ: “Đã biết.”

Tiêu Dật nghi hoặc: “Ngài Tư nào?” Hắn quay đầu lại nháy mắt mấy cái: “Giám đốc tập đoàn Đông Thành, Tư Minh, người cậu thích nhất chứ ai.”

Tiêu Dật hít khí: “Sao cậu quen anh ta?”

“Bởi anh ta mà thất lưng tôi đau ba ngày nay.” Diệp Kính Huy mỉm cười, “Không đùa giỡn anh ta, chẳng phải có lỗi với thất lưng tôi lắm sao?”

“Anh ta là người cậu có thể trêu chọc sao?” Tiêu Dật cười, “Cẩn thận ‘mất cả chì lẫn chài’ đó.”

“Nhỏ râu bên mép hổ mới thú vị, trêu con thỏ thì có gì vui, đúng không?”

“ Cậu là tên điên.” Tiêu Dật bắt đầu dĩ thử dài, “Một ngày nào đó sẽ có người trị cậu.”

Diệp Kính Huy mỉm cười: “Đáng tiếc, tôi chỉ thích trị người khác.”

Đoạn, hắn thuận tay bấm đường dây điện thoại trong nội tuyến: “Chú Chung, dặn dò xuống dưới không ai được gọi tôi là ông chủ, nếu không roi phục vụ.”

“Vâng!”

6. Chương 6: Biển Động Bất Ngờ (trung)

Tư Minh đang ngồi ở quầy bar, cầm một chiếc ly trong suốt. Ánh sáng mờ ảo chớp lóe không ngừng lướt lên gương mặt anh, làm nổi bật những đường nét vô cùng thâm thúy.

Lúc vành ly sắp chạm vào môi, đột nhiên một cánh tay thon dài vươn ra trước mặt đoạt lấy nó.

Tư Minh ngẩng đầu lên thì thấy Diệp Kính Huy đang nghiêng người tựa vào quầy bar, lười biếng đang đưa ly rượu vừa cướp được.

“Độ cồn của loại này quá nhỏ, không thích hợp với anh.” Nhận thấy ánh mắt của đối phương rơi trên người mình, hắn cười khê, “Chi bằng tôi thay anh chọn một ít sản phẩm mới của quán, chịu không?”

Tư Minh nhếch nhẹ khóe môi: “Tùy cậu.”

Chỉ chờ có thế, Diệp Kính Huy nháy mắt với anh chàng bartender trẻ tuổi.

Một lát sau, trước mặt Tư Minh bày ra bảy chiếc ly được sắp xếp cực kì chỉnh tề.

Chất lỏng trong ly thay đổi dần màu sắc. Đỏ, cam, vàng, xanh lá, chàm, xanh lam, tím, bảy thứ màu dưới ánh sáng của đèn cực kỳ đẹp mắt, dù nhìn từ trái hay phải cũng đều giống hệt cầu vồng nhân tạo.

“Đây là cầu vồng bảy sắc quán mới chế biến, mỗi ly đại diện cho những lời chúc khác nhau. Bình an, khỏe mạnh, tài phú, và cả tình yêu.” Diệp Kính Huy mỉm cười giải thích.

Tư Minh có vẻ rất hứng thú, ánh mắt anh thản nhiên đảo qua mấy chiếc ly: “Phải uống cạn toàn bộ sao?”

“Vây cần xem thử tửu lượng của anh đã.”

Tư Minh điềm tĩnh nâng ly rượu thứ nhất, đường cong duyên dáng nơi chiếc ly phản chiếu thứ ánh sáng của ngọc lưu ly, chất lỏng đỏ thắm càng tôn lên sự thon dài mạnh mẽ của những ngón tay anh. Chiếc ly chạm rãi chạm vào môi, anh nhấp nhẹ một ngụm: “Hương vị khá ngon. Rượu Brandy từ năm 80, cùng tuổi với tôi.”

Diệp Kính Huy bật cười: “Anh thật biết hàng.”

“Tôi rất thích loại rượu đó, sau này ướp đá thì sẽ ngon hơn.” Anh nhẹ nhàng ngẩng đầu uống hết ly rượu đầu tiên.

Sau đó anh lại cầm lấy chiếc ly thứ hai.

“Đây là

Cognac

ít nhất bốn mươi năm, cũng không dễ dàng mua được trên thị trường.”

Ly thứ ba.

“

Vodka

, hương vị hơi đậm một chút.”

Diệp Kính Huy chung quy không cười nổi.

Lúc cầm đến chiếc ly thứ tư, Tư Minh đột nhiên ngoảnh sang hỏi: “Cậu đã từng say chưa?”

“Rất hiếm khi.”

“Tôi thật sự muốn thấy bộ dạng khi uống rượu của cậu.”

“Nếu đây là yêu cầu của anh....” Hấn cầm lấy chiếc ly thứ năm, “Tôi có thể liều mình tiếp quân tử.”

[người xuất chúng]

“Không cần.” Tư Minh đột nhiên buông ly rượu, nghiêng đầu bình thản chú mục vào hấn, “Lúc này tỉnh táo sẽ tốt hơn.”

“Hử?”

Nhưng anh không hề trả lời, chỉ đứng dậy đề nghị: “Ra ngoài tâm sự đi, nơi này hơi oi bức.”

Diệp Kính Huy cười xấu xa: “Nếu muốn đem tôi ra ngoài phải trả phí khác.”

Tư Minh ung dung hỏi: “Quản lý nơi này là ai?”

Nghe thấy thế, chú Chung từ trong quầy bar chậm chậm đi tới, khom người lịch sự đáp: “Ngài Tư có chuyện gì có thể nói với tôi.”

Tư Minh rút thẻ trong ví ra, khẽ khàng đặt lên quầy bar: “Tôi muốn dẫn cậu ta ra ngoài ba ngày, tất cả chi phí ông tự lấy.”

Chú Chung ngẩng lên nhìn Diệp Kính Huy, rồi gật đầu cười: “Được.”

Diệp Kính Huy lập tức nháy mắt với ông:

Nếu bảo chúng ta tự mình rút, vậy không cần khách khí với anh ta, lợn béo tự đưa lên cửa thì nào có đạo lý không làm thịt?

.

Diệp Kính Huy liếc mắt đã thấy chiếc BMWs màu đen ngay đằng sau, đèn xe ngày đó bị hấn đâm nứt đã được thay mới.

Tư Minh mở cửa xe giúp hấn, Diệp Kính Huy cũng tự nhiên ngồi xuống.

Xe vững vàng chạy trên con đường lớn, anh chuyển nhẹ tay lái, tùy ý vượt qua hết chiếc này đến chiếc khác. Đèn đường xuyên qua lớp kính xe chiếu vào, làm cho gương mặt ai cũng biến hóa thành những mảng màu mờ nhạt. Ở ngã tư đường gặp đèn đỏ, xe chậm rãi ngừng lại.

Tư Minh đột nhiên nghiêng đầu hỏi: “Thắt lưng còn đau không?”

Diệp Kính Huy cười: “Không đau.”

Anh cũng không nói nữa, chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn hấn.

Trong không khí dường như có loại tình ý mơ hồ quấn quanh. Khoang xe kín mít, tiếng hít thở liên tiếp của hai người mang theo mùi cảm dỗ trí mạng.

Cả hai lại không hề động đậy mà chỉ lẳng lặng nhìn nhau, ngấm gương mặt bản thân phản chiếu trong đôi con ngươi đen bóng của đối phương. Thật lâu sau, họ đồng thời mỉm cười.

Không ai biết kẻ đối diện vì sao lại cười, chỉ là loại ăn ý kỳ diệu này dường như trong nháy mắt đã kéo khoảng cách gần hơn.

Diệp Kính Huy tựa lưng vào ghế ngồi, hai tay gối lên sau đầu, lười biếng nói: “Nên lái xe thôi.”

Đèn đỏ đã sớm chuyển xanh, chiếc BMWs vẫn đứng im lìm giữa đường cản trở mấy chiếc xe lớn phía sau, bên tai tràn ngập tiếng còi xe réo vang inh ỏi. Nhìn thấy ánh nhìn khinh bỉ của tài xế chiếc xe vừa vọt qua, khóe môi lạnh lùng của Tư Minh hơi nhếch lên.

Xe lại khởi động rẽ vào một con đường nhỏ ít xe khác.

“Bố mẹ tôi đều đã qua đời. Cậu thì sao, trong nhà còn người thân không?” Tư Minh thuận miệng hỏi.

“Không.”

“Từng đi học chưa?”

“Tiểu học.”

“Sao lại đến mấy chỗ như Crazy làm việc?”

“Không có tiền.”

“Muốn thoát khỏi nơi đó không? Có lẽ tôi giúp được.”

Diệp Kính Huy ngồi thẳng dậy, nhìn Tư Minh: “Anh là đặc vụ chuyên điều tra?”

“Hừ.” Tư Minh cười, “Xin lỗi, tôi chỉ muốn biết về cậu nhiều hơn một chút.”

Diệp Kính Huy cũng cười đáp trả: “Chúng ta có thể đổi địa điểm, tiến hành loại tìm hiểu cực kì có tính ‘thâm nhập’.”

“Ví dụ như?”

“Khách sạn.”

Sắc mặt Tư Minh sa sầm, dừng xe ngay ở bên đường.

“Ồ, thì ra anh không thích khách sạn.” Diệp Kính Huy nhích lại gần, tay khoác lên vai rồi ám muội nói sát bên tai anh, “Hay là muốn chơi dã chiến?”

Thấy Tư Minh vẫn bình thản không chịu hé môi, hấn nhún vai, cười nói: “Đã chọn tôi còn để thế lại, ông chủ có thể sẽ tính anh một số tiền rất lớn. Đừng bảo anh chỉ muốn tán dóc với tôi thôi đấy?”

Tư Minh nhú mày lại: “Cậu có thể xem như tôi đang giả vờ.”

Sự tĩnh lặng bao trùm không khí một hồi lâu.

“Vậy không cần giả vờ.” Diệp Kính Huy đặt tay lên cổ ma xát hầu kết của Tư Minh, đột nhiên cười thâm hiểm kéo caravat của anh, ngón tay thon nhanh nhẹn cởi bỏ cúc áo sơ mi, một mảng ngực màu mật ong rần rần chắc tức khắc hiện ra trước mắt. Diệp Kính Huy hơi nheo mắt lại: “Anh đã thanh toán xong tiền rồi, chúng ta vẫn nên trực tiếp một chút đi.”

Dứt lời, hấn tìm kiếm những nơi mẫn cảm của anh.

Thế nhưng ngón tay bỗng dừng bị một cổ lực mạnh mẽ gạt đi!

“Tôi không thích bị người khác nắm trong tay.” Tư Minh thông thả nói xong thì đẩy hấn ra, cài lại áo sơ mi của mình.

Diệp Kính Huy bất đắc dĩ cười, nhẹ nhàng dựa vào lưng ghế: “Vậy anh chủ động đi.” Hấn nheo mắt lại nhìn anh, bày ra dáng vẻ mặc cho anh xử lý.

“Gấp cái gì.” Tư Minh thản nhiên nói, “Chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu thôi.”

.

Thế nhưng anh không hề có bất cứ động tác suồng sã nào, chỉ khoan thai khởi động xe.

Tay lái vừa chuyển, lớp xe và mặt đất phát ra thanh âm cọ xát se se, chiếc BMWs đen bóng chở hai người chậm rãi chìm vào giữa màn đêm.

Không lâu sau, xe ngừng lại, cách đó không xa là bảng hiệu sáng rực của quán bar Crazy.

“Đến rồi.” Tư Minh lại gần cởi dây an toàn cho Diệp Kính Huy, “Nghỉ ngơi sớm một chút.”

Khóe miệng Diệp Kính Huy khẽ co giật, chỉ biết mở cửa xuống xe: “Cám ơn.”

Không ngờ gã này đánh xe đủ một vòng rồi lại đuổi hẩn về chỗ cũ?

Chọn MB hồng bài, vậy mà chỉ tán gẫu vài câu rồi lập tức đá đi, đầu óc bình thường, cũng chẳng phải có tiền không chỗ tiêu xài, ngược lại giống như đang tiến hành thứ kế hoạch gì đó, trấn tĩnh tự nhiên, chính trực ngay thẳng

[1]

, trước sau vẫn luôn là kiểu biểu cảm và ngữ điệu bình thản.

Thâm trầm như thế, phải chăng anh ta đã biết danh tính hẩn? Hoặc là muốn đùa giỡn?

Diệp Kính Huy bất đắc dĩ xoa xoa thái dương, vốn muốn giả trang thành MB trêu đùa anh, hiện giờ lại có loại ảo giác giống như bản thân mới là con mồi bị anh theo dõi. Đặc biệt khi bị ánh mắt sâu thẳm của anh lặng lẽ quan sát, hẩn sẽ có loại cảm giác ớn lạnh nảy sinh từ tận đáy lòng.

Diệp Kính Huy cũng không thích phỏng đoán tâm tư người khác, càng không muốn trêu chọc những kẻ bí hiểm, hẩn có chút hứng thú với người đàn ông họ Tư kia nên muốn đùa giỡn một hồi, chỉ như thế mà thôi.

Nếu mèo nhìn thấy một con chuột khác thường lắc lư đi lại trước mặt mình, nhất định sẽ muốn bắt nó lại trêu đùa một phen, hành động ấy cũng không phải do thích con chuột kia bao nhiêu, bắt quá chỉ là bản năng của loài mèo.

Lại không nghĩ rằng chú chuột đó là do hổ dữ biến hóa.

Hiện giờ xem ra lỗ nhỏ râu bên mép hổ dữ, cho dù muốn thả ra cũng phải nhìn nó có đồng ý hay không.

.

Sau khi trở về quán, vừa liếc mắt đã thấy Tiêu Dật đang tựa vào quầy bar tán tỉnh một hồng bài, Diệp Kính Huy nhìn y rồi xoay người đi thẳng đến thang máy: “Ông chủ đã về?” Chú Chung ân cần thăm hỏi.

“Ừm.” Diệp Kính Huy ra hiệu muốn chú Chung đi theo, hai người cùng nhau tiến vào thang máy.

‘Đinh’ một tiếng, cửa thang máy đóng, lúc này Diệp Kính Huy mới hỏi: “Mấy ngày tôi xuất ngoại, trong quán có điều gì.....bất thường không?”

“Ý ông chủ là”

“À, chuyện tôi kí thác ảnh chụp, vì sao bố tôi lại biết.” Hẩn ngừng một chốc rồi tiếp, “Có phải A Tề không?”

Chú Chung gật gật đầu, lấy ra một cái DVCAM tùy thân, “Băng ghi hình này là tôi phái người theo dõi cậu ta rồi quay được, ông chủ xem thử đi.”

Thang máy lên tới lầu ba, Diệp Kính Huy dẫn theo chú Chung vào phòng, biếng nhác tựa trên sofa cầm lấy điều khiển từ xa, nhẹ nhàng nhấn một cái.

Màn hình thật lớn trên tường hiện ra hình ảnh, tuy rằng góc quay không được rõ ràng lắm nhưng vẫn phân biệt rõ ràng gương mặt của từng người. Cậu thiếu niên trong đoạn phim sở hữu một đôi mắt đen láy, đang ngồi ở góc đường bốn chôn chờ đợi điều gì đó. Rất nhanh, một chiếc xe Jaguar màu bạc chạy về hướng cậu, cửa kính hạ xuống lộ ra khuôn mặt anh tuấn của một người đàn ông, thiếu niên kia nhẹ nhàng đến gần, mặc cho anh ta nâng cậu lên hôn nồng nhiệt. Trên mặt cậu hiện lên hai mảng hồng nhạt, sau đó chui vào xe, xe chậm rãi chìm vào giữa bóng đêm.

Diệp Kính Huy nheo mắt lại, quay ngược thước phim về trước, dừng hình ảnh ở cảnh hai người đang hôn nhau.

Một lát sau, có tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.”

“Ông chủ tìm em?” Người vừa bước vào chính là A Tề, nụ cười trên mặt cậu bỗng dưng cứng đờ trong khoảnh khắc nhìn thấy hình ảnh trên TV.

Thiếu niên trên màn hình đang nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đôi má ửng hồng vì ngượng ngùng mà ánh lên hai mảnh hồng nhạt xinh đẹp, lông mi dày hơi rung rung, hai tay nắm chặt vai người đàn ông kia.

Diệp Kính Huy cười khê: “A Tề, hình dáng của người này thật giống cậu.”

A Tề lặng thinh không đáp.

Thật lâu sau, hắn mới cười tủm tỉm quan sát cậu: “A Tề, người phản bội anh sẽ không có kết cục tốt đâu, cậu quên rồi?” Ngữ điệu phẳng phất mùi dũ dũ, nhưng ở âm cuối nháy mắt trở nên lạnh như băng!

“ Không có ạ.” A Tề gục đầu xuống.

Diệp Kính Huy dựa vào sofa, nhàn nhã uống ngụm trà: “Không định nói lý do sao?”

“Em. thích anh ấy.”

“Ồ.” Diệp Kính Huy cười khê, “Thích gã ta à?”

“Em.”

“Cậu đi theo anh nhiều năm rồi, hắn không còn khờ dại như vậy chứ.” Diệp Kính Huy cười rất tà ác, “Chẳng phải đã dặn cậu rồi sao? Người động tâm chân thành thường sẽ chết thảm nhất.”

Yên lặng một lát, A Tề cúi đầu nói: “Xin lỗi, là em lộ ra hành tung của anh với anh ấy, cũng là em nghe theo chỉ thị của anh ấy gửi ảnh chụp cho bố anh.” “Cậu quen gã bao lâu rồi?”

“Năm tháng.”

“Cậu đi theo tôi, ít nhất là năm năm rồi nhỉ.”

Bầu không khí im ắng chậm rãi trôi qua.

Diệp Kính Huy đột nhiên cười đều: “Roi da anh đặt làm ở Nhật là cậu ký nhận?”

A Tề gục đầu xuống: “Vâng!”

“Còn chưa dùng qua, quả thật là đáng tiếc.”

Sau đó, hắn nhẹ nhàng đứng dậy nhìn bốn phía chung quanh, cuối cùng túm chiếc roi da đỏ sẫm treo trên tường, cười: “Chi bằng chúng ta làm thực nghiệm thử, thế nào?”

7. Chương 7: Biến Động Bất Ngờ (hạ)

Lớp gai tinh xảo giống như lông tơ bao phủ cây roi, thoát trông như vảy cá, là thứ được chế tạo từ kim loại sắc nhọn, trên đỉnh còn có móc câu rất nhỏ, khi đánh vào thân người, móc câu sẽ ôm lấy làn da, nếu dùng lực kéo roi ra, nó sẽ xé toạc cả da lẫn thịt, có lẽ đến loại giải phẫu cao siêu nhất cũng không chữa trị nổi — quả thật là loại hình phạt cực kỳ tàn khốc.

“Nghe nói loại roi này có thể xé nát da thịt, không biết có phải sự thật không.” Diệp Kính Huy cười vẻ khinh khỉnh, vươn tay chạm nhẹ vào roi da, đầu ngón tay trong nháy mắt bị đâm rách, máu tươi đỏ thẫm rơi tí tách từng giọt.

A Tề yên lặng không đáp.

“Cho cậu cơ hội lập công chuộc tội, giao thứ anh cần ra đây.” Hấn bước lại gần, dùng ngón cái sẽ sàng nâng cằm A Tề lên, xoa nhẹ, “Cậu đi theo anh đã năm năm, bây giờ còn là hồng bài trong quán, làm sao anh nỡ đánh cậu được, có đúng không?”

“Ông chủ Em.” A Tề run mạnh, cậu cắn chặt răng, “Em không thể đưa cho anh.”

“Hửm?” Nét cười của Diệp Kính Huy càng thêm hòa nhã, ngón tay ma xát cằm cậu cũng ám muối hơn, “Nói vậy, cậu thích anh lấy roi đánh cậu?”

Dứt lời, hấn đột nhiên mạnh mẽ vung roi quất lên mặt cậu!

A Tề gắt gao nhắm mắt lại không né tránh, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, lộ ra khí thế kiên quyết không sợ chết.

Thật lâu sau, A Tề ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn Diệp Kính Huy.

Chợt thấy làn roi kia đang vũng vàng dừng lại cách gương mặt cậu ở cự li chỉ một centimet.

Ngăn cản đầu roi chính là bàn tay còn lại của Diệp Kính Huy.

Ngay lúc ấy, dòng máu đỏ tươi từ lòng bàn tay hấn đang chảy từng giọt từng giọt, tích đọng trên nền thảm trắng tinh vẽ thành một đóa hoa máu rực rỡ.

Khóe mắt A Tề ngẩn lệ: “Ông chủ Tay anh.”

Diệp Kính Huy thu lại ý cười, treo roi lên tường.

“Bắt đầu từ ngày mai, đừng xuất hiện trước mặt anh.”

A Tề cắn chặt môi, thứ nước mặn đắng trong mắt rốt cục cũng ứa tràn khóe mi. “Em xin lỗi.”

“Đây là ba chữ anh ghét nhất, cậu lại quên.” Diệp Kính Huy cười, “Còn nhớ rõ tên mình không?”

“Nhớ rõ.”

“Sau này đừng dùng nữa.”

A Tề im lặng.

Diệp Kính Huy tiếp tục cười: “Trở về bên cạnh Quan Thiên Trạch đi, thuận tiện nhấn với gã, dù cho ba anh em anh không ai tự nguyện kế thừa gia nghiệp nhà họ Diệp, cũng không đến phiên người ngoài như gã mơ ước viễn vông.” Thấy cậu vẫn chưa nhúc nhích, hấn ngẩng đầu, cười, “Sao vậy, chẳng lẽ luyến tiếc anh ư? Muốn đi thì đi nhanh, miễn để anh thay đổi chủ ý dùng roi chăm sóc cậu.”

“Ông chủ” Chú Chung nhúu mày.

“Tâm đã đi mất, giữ lại người cũng không ích lợi gì.” Diệp Kính Huy trở về sô pha ngồi, bình tĩnh nhấp một ngụm trà, “Để cậu ta đi.”

“Thứ anh muốn được đặt ở ô gạch thứ ba dưới gầm giường

.”

A Tề dừng bước ngay ngạch cửa, cậu ngoảnh lại nhìn thật sâu vào Diệp Kính Huy, cúi đầu: “Cám ơn.”

Sau đó, cậu đứng yên tại chỗ rất lâu, cuối cùng mới lê từng bước một đi ra ngoài, thật chậm rãi. Bóng dáng cô đơn dần biến mất ở phía cuối dãy hàng lang u ám.

.

“A, giấu dưới giường ư, thật nhọc công cậu ta nghĩ ra.”

Chốc lát sau, Diệp Kính Huy nghiêng người tựa vào sô pha, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Chú Chung, chú đi theo tôi bao lâu rồi?”

Chú Chung cúi đầu đáp: “Gần mười năm.”

“Vậy chắc chú vẫn còn nhớ cái ngày cách đây năm năm tôi đem A Tề về.”

Năm ấy, có một cậu bé chỉ vừa tròn mười bốn tuổi, co ro vì lạnh trong một xó xỉnh nào đó vào đêm mưa nặng hạt.

Ngày đó, Chú Chung lái xe đến sân bay đón Diệp Kính Huy, trên đường về gặp đèn đỏ, hấn nhàm chán quay đầu ngẩng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, bỗng nhiên trông thấy một cậu nhóc đang trốn dưới cầu vượt run lẩy bẩy, mở to đôi mắt nhìn hấn. Diệp Kính Huy nảy sinh hứng thú nhất thời nên quyết định ôm cậu lên xe, sau khi đưa về nhà còn tự tay tắm rửa và thay quần áo sạch sẽ cho cậu.

Nhưng cậu bé vẫn e sợ người lạ, lui vào góc giường lấy chăn bọc mình kín như bưng.

Diệp Kính Huy bật cười trêu cậu: “Nếu không có nhà để về mà bề ngoài lại ưa nhìn như vậy, sau này nhóc đi theo anh đi, anh là ông chủ hộp đêm, có sợ không nào?”

Lông mi cậu bé run run, vẫn không chịu mở miệng.

“Nhóc tên gì?” Diệp Kính Huy tiếp tục hỏi, thấy cậu vẫn lặng thinh như trước thì đành bất đắc dĩ nói, “Anh nhặt được nhóc vào mùa thu, vậy kêu là Tề Thu nhé [qíqiū], đồng âm với bong bóng [qìqiú], dễ nhớ lắm. Thích không?”

A Tề cúi đầu xuống, thật lâu sau mới nhẹ giọng đáp: “Cám ơn.”

Thì ra trước đây cậu nhóc chưa từng có tên. Cậu thường xuyên bị bọn du côn đường phố đánh bầm dập mặt mũi, bởi vì họ mắng cậu là tên tạp chủng. Bà cụ cạnh nhà thỉnh thoảng sẽ cho cậu mấy miếng cơm ăn, bà hay đau lòng gọi cậu là đứa trẻ tội nghiệp.

Sau này mới được Diệp Kính Huy đặt tên là Tề Thu, mọi người trong quán luôn gọi cậu là A Tề.

Thật không ngờ, câu nói đầu tiên lần cuối cùng A Tề trao cho Diệp Kính Huy đều chỉ vồn vện hai chữ.

“Cám ơn.”

Càng không ngờ hơn nữa, kẻ phản bội Diệp Kính Huy lại là người mà hấn yêu thương che chở bấy lâu nay, người hấn xem như em ruột giữ ở bên người dài đến năm năm, Tề Thu.

“Ông chủ, tay cậu.” Giọng nói của Chú Chung kéo suy nghĩ trong đầu Diệp Kính Huy về lại thực tại.

“Đến đây, giúp tôi băng bó đi.” Diệp Kính Huy cười, ý bảo ông lại xử lý vết thương cho hấn.

Một vòng băng gạc màu trắng mềm nhẹ bọc lấy bàn tay, Diệp Kính Huy hơi nheo mắt lại: “Hiện giờ đã thu đủ tài liệu rồi?”

“Vâng.”

“Vậy hành động đi.” Diệp Kính Huy dùng tay có băng gạc vuốt vuốt tóc, khóe miệng nhếch lên thành một nét cười, “Nếu truất ngôi của Quan Thiên Trạch, chẳng biết A Tề có đau lòng hay không.”

.

Kỳ thực, A Tề thà rằng bị roi đánh tới da tróc thịt bong cũng không chịu bán đứng Quan Thiên Trạch, bởi vì cậu ta thật lòng thích hấn.

Nhưng Diệp Kính Huy không đánh cậu, ngược lại vì bảo vệ cậu mà tổn thương bản thân.

Nhìn thấy máu tươi không ngừng nhỏ giọt trên bàn tay Diệp Kính Huy, cậu bỗng dưng nhớ tới chuyện rất nhiều năm về trước, Diệp Kính Huy ôm cậu về nhà trong cơn mưa tầm tã. Nhớ lúc còn nhỏ rất nhiều đêm tỉnh lại vì khóc, người ấy luôn dịu dàng hết lần này tới lần khác vỗ vai cậu, dỗ dành cậu không cần phải sợ hãi. Nhớ lúc người ấy đặt tên cho cậu, đôi mắt lấp lánh ý cười đầy quyến rũ. Nhớ lúc làm việc trong hộp đêm bị kẻ khác đùa giỡn, thậm chí có gã còn ra giá cao ngất trời muốn mua đêm đầu tiên của cậu

,

người ấy đã cười mà bảo rằng, đây là em trai tôi, không phải trai bao mặc người ta khi dễ.

Khoảnh khắc đó cậu thật sự rất cảm động, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, sau này dù cho người ấy có bảo cậu phải chết, cậu cũng sẽ không một câu oán hận.

Nhưng không ai ngờ được, cuối cùng chính cậu lại phản bội người ấy trước.

Một kẻ vốn không có người thân, làm trong hộp đêm nhiều năm như vậy mà không có bất kì ai dám chạm vào, nếu không phải nhờ Diệp Kính Huy vẫn âm thầm bảo vệ, hiện giờ cuộc đời sẽ ra sao cậu căn bản chẳng thể tưởng tượng nổi.

Trong suy nghĩ của A Tề, ông chủ không chỉ là ông chủ, mà còn là người thân duy nhất trên đời này, là người cậu tôn kính và ngưỡng mộ nhất.

Nhưng mãi đến khi Quan Thiên Trạch xuất hiện, mãi đến khi cậu rung động vì sự nhã nhặn của hắn, mãi đến khi cậu quên mất lời cảnh cáo “tuyệt đối không được động tâm” của Diệp Kính Huy, giống như một con thiêu thân lao đầu vào lửa rồi chìm sâu trong ấy. Người đàn ông đó tốt với cậu lắm, hắn vô cùng ôn nhu, thỉnh thoảng sẽ mỉm cười vuốt ve tóc cậu, lúc ngủ sẽ thay cậu đắp kín chăn, sáng sớm mỗi ngày sẽ luôn nhớ hôn lên trán cậu. Hắn rất tôn trọng người yêu, không hề giống những gã khách hay dùng ánh mắt khinh miệt đầy dâm dật nhìn chằm chằm cậu, đôi mắt hắn ấm áp vô hạn, cho dù là lúc làm tình cũng rất mềm nhẹ lo lắng đến cảm giác của đối phương, cẩn thận giống như nâng niu báu vật để cậu có thể cảm nhận những miền khoái cảm kì diệu nhất. Hắn sẽ vừa ăn khoai tây chiên vừa xem phim với cậu, lúc đi công tác xa đều gọi điện báo bình an cho cậu đầu tiên, lúc thời tiết trở lạnh sẽ gửi quần áo từ nước ngoài về. Mỗi đêm hắn đều sẽ ôm cậu ủ trong lồng ngực mình, để cậu mặc sức lắng nghe tiếng tim đập đều đặn của hắn, khi ấy, A Tề cảm thấy cực kì hạnh phúc, cực kì thỏa mãn, rất muốn cứ thế mà sống qua cả đời.

Mãi đến khi cậu đã đắm chìm quá sâu trong thứ tình cảm ấm áp không thể kiềm chế ấy, cậu mới biết được, hắn là Quan Thiên Trạch.

Và cậu nhận ra tập tư liệu quan trọng trước khi Diệp Kính Huy xuất ngoại giao cho mình cất giữ, sớm cũng đã bị hắn cướp mất.

Thì ra hết thảy đều là giả dối.

Thì ra hắn tiếp cận cậu chỉ vì lợi dụng.

Thì ra hắn chưa bao giờ thích cậu, tất cả sự dịu dàng ấy bất quá chỉ là vờ vịt.

Giữa ân nhân và tình nhân, cuối cùng A Tề đã chấp nhận lựa chọn một thanh kiếm hai lưỡi.

Cho dù cả hai người kia chỉ là lợi dụng cậu cũng không hề gì, A Tề là một người rất dễ dàng hài lòng, ở bên ông chủ trải qua những ngày tháng yên bình vui vẻ suốt năm năm, ở cạnh Quan Thiên Trạch nếm trải từng giây phút hạnh phúc đến ngây ngất, kỳ thực như vậy đã đủ lắm rồi.

Tiếc nuối lớn nhất chỉ là, ông chủ nói cậu không được giữ cái tên anh ấy đã ban tặng.

Không có cái tên ấy, A Tề không biết bản thân sau này nên gọi là gì nữa.

.....

Bắc Kinh,

0

giờ sáng.

Diệp Kính Huy mở máy tính ra sắp xếp tư liệu trong ổ cứng gọn gàng, sau đó gửi email cho bố. Người gửi dùng ba chữ cái tiếng Anh J, a, e kí tên, cuối cùng còn tặng thêm một biểu tượng mặt cười to sụ.

Tám giờ tối, hắn mở TV lên, chương trình “bản tin kinh tế” đương phát lại lần nữa thay đổi tin tức, giọng nói bình thản đầy nhịp nhàng của nữ MC từ tốn vang lên –

“Tám giờ sáng nay, trụ sở chính tập đoàn Thiên Vũ đã khẩn cấp mở cuộc họp cổ đông. Chủ tịch Diệp Trí Viễn tự mình đại diện, nêu ra năm tội lớn của tổng giám đốc đương nhiệm, cách chức Quan Thiên Trạch

ngay tại chỗ, đồng thời bổ nhiệm Lương Bình vừa nhận chức tổng giám đốc sớm trở về Trung Quốc. Cũng cùng lúc đó, giám đốc các bộ phận tài chính, kế hoạch đầu tư và marketing từng hợp tác tham ô cũng bị cách chức, sau cơn phong ba “bức vua thoái vị”, bên trong Thiên Vũ sắp tiến hành một đợt cải cách với quy mô lớn.”

Xem tới đó, Diệp Kính Huy cười tắt TV đi, quay về giường ngủ một giấc thật ngon.

Ba ngày sau, nội bộ tập đoàn Thiên Vũ quả nhiên tiến hành cải cách toàn bộ, tân tổng giám đốc Lương Bình triệu tập rất nhiều nhân viên ưu tú trở về quốc nội.

Có người đoán, làn sóng “thoán đoạt” của tập đoàn Thiên Vũ có quan hệ với sự biến động của thị trường chứng khoán trong nước không lâu trước đây. Mà chứng cứ về năm tội lớn của Quan Thiên Trạch lại vô cùng xác thực, dường như có người đã sớm hoài nghi gã nên âm thầm điều tra từ lâu. Không có chút điểm báo nào lại thành linh hạ bệ gã, thậm chí diệt trừ luôn vây cánh của gã gọn gẽ một lần, có lẽ là do vị cao nhân đứng sau màn bị chuyện nào đó chọc giận. Bộ phận cổ đông vốn muốn chống đỡ cho Quan Thiên Trạch bởi cơn phong ba “soán ngôi” mà phải bán phá giá cổ phiếu, người khôn tự biết giữ lấy thân, khiến cho cổ phiếu của Thiên Vũ trong một đoạn thời gian biến động liên tục, cả thị trường chứng khoán rung chuyển đầy bất ổn.

“Bản tin kinh tế” trong vài ngày liên tiếp đều đưa tin về sự ảnh hưởng của nó, trong khoảng thời gian ngắn, hướng đi của tập đoàn Thiên Vũ trở thành mục tiêu chú ý của rất nhiều nhân sĩ cùng ngành.

Có người lo lắng mình sẽ biến thành vật hi sinh vô tội, cũng có người nấp ở chỗ tối xem kịch vui.

Kỳ quái chính là, trò hay vẫn chưa chính thức mở màn đợt nhiên ngưng bật.

Cuộc biến đổi lần này giống như bọt sóng trên mặt biển, nhưng thứ xuất hiện lúc sau không phải một cơn giông bão rung trời, mà là gió êm sóng lặng đến kỳ diệu. Nhân viên cao cấp của Thiên Vũ sau khi về nước vẫn án binh bất động, thái độ chỉ có thể hình dung bằng một từ duy nhất, “bí ẩn”.

Không ai nghĩ rằng đây là lần cuối cùng Diệp Trí Viễn tham gia hội đồng quản trị.

Vào ngày cách chức Quan Thiên Trạch, một bức văn kiện đã sớm chuẩn bị tốt được gửi tới hộp thư của Jae. Nội dung văn kiện là chủ tịch Diệp Trí Viễn chuyển nhượng 51% cổ phiếu của tập đoàn Thiên Vũ cho người con thứ. Diệp Kính Huy mỉm cười ký tên mình ở trên.

Tất cả mọi việc đều được tiến hành trôi chảy theo kế hoạch, tập đoàn Thiên Vũ do một tay Diệp Trí Viễn sáng lập, sau nhiều năm bị ba đứa con đá qua đẩy lại, rốt cục cũng do Diệp Kính Huy bí mật kế thừa. Mà chuyện này, ngoài trừ vài vị cổ đông lâu năm và “trung thần” của Thiên Vũ, không ai được biết. Thậm chí ngay cả hai anh em Diệp Kính Hy và Diệp Kính Văn cũng bị giấu giếm.

Sóng gió qua đi, giang sơn đổi chủ.

Thế nhưng chẳng ai biết rằng, một MB ở hộp đêm tên là A Tề, sau khi phản bội ông chủ mình tận tụy suốt năm năm, vẫn không có được tình yêu cậu muốn.

Có lẽ cậu đã sớm biết mình không chiếm được, thậm chí biết kẻ kia chỉ lợi dụng mình, lại thủy chung như thiêu thân lao vào lửa, không hề chùn bước.

Không vì bất cứ lý do gì, chỉ vì cậu tự nguyện trả giá cho phần tình yêu say đắm chân thành ấy.

Cậu vốn chỉ là một người nhỏ nhoi không ai biết đến, cho dù từ nay về sau biến mất, có lẽ, cũng không có bất kì ai tưởng nhớ

8. Chương 8: Nghiệt Duyên (thượng)

Lúc nửa đêm, bỗng nhiên Diệp Kính Huy bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Màn hình hiện ra một dãy số hoàn toàn xa lạ, hần ngập dài một cái rồi mới tiếp cuộc gọi.

“Diệp Kính Huy.” Đầu dây bên kia cố ý đè thấp giọng nói, “Xem ra tôi đã đánh giá cậu quá thấp.”

Diệp Kính Huy nhú mày, ngữ điệu mang theo ý cười mỉa mai: “Thắng làm vua, thua làm giặc, bây giờ anh gọi tôi hình như không hợp lí cho lắm.”

“Ha ha, tôi là người trước khi làm bất cứ việc gì đều nghĩ chu đáo đường lui cho mình, gọi cho cậu là muốn từ biệt.” Gã tạm ngừng một chốc rồi tiếp lời, “Tôi đang ở sân bay.”

Nghe thấy thế, Diệp Kính Huy lia mắt qua chiếc đồng hồ treo tường hình bộ xương khô, kim đồng hồ đang chỉ đúng số mười một, hiện tại ở Mĩ là buổi chiều.

“Ôm của lén lút trốn?” Hần hơi nhú mày.

“Sao cậu lại nói khó nghe vậy, tôi chỉ đem theo số tiền trúng xổ số và lợi nhuận thu được từ việc mua cổ phiếu thôi.”

“Nếu anh đã mang tiền theo.” Diệp Kính Huy cười, “Vậy cố mà an hưởng tuổi già đi, đừng xuất hiện gây thêm phiền toái nữa.”

“Ha ha.” Quan Thiên Trạch bật cười, “Cậu từng nghe qua câu thành ngữ này chưa? Động kiến phá vỡ đề dài ngàn dặm

[1]

. Bỏ cậu quả thật là người quá nóng vội, chỉ một lần đã diệt trừ tận gốc vây cánh của tôi, dù vậy nền móng của Thiên Vũ sớm đã không vững, cậu biết không, hiện tại nó hết như một cái vỏ rỗng.”

“Điều này không phiền anh lo lắng.” Diệp Kính Huy hơi híp mắt lại, “Sao hử, không quan tâm đến A Tề một tí nào ư?”

“Hừm, A Tề là người của cậu, xử lí thế nào dĩ nhiên do cậu làm chủ. Tôi không rồi đến mức đi quan tâm chuyện nhà người ta.”

Khóe miệng Diệp Kính Huy nhếch lên một nét cười lạnh: “Quả nhiên cho tới giờ anh chưa từng thích nó.”

“Thích là cảm giác gì?” Quan Thiên Trạch bật cười, “Cậu không biết, tôi đương nhiên cũng không biết. Đối với những kẻ như chúng ta mà nói, chỉ có quyền lực và tiền tài là hiện thực, không phải sao?”

“Đúng vậy, chúng ta vốn là người chung lý tưởng.”

“Ha ha, A Huy, trò chơi giữa chúng ta chỉ vừa bắt đầu thôi.”

“Chúc anh may mắn.”

“Cậu cũng vậy.”

Thật không ngờ Quan Thiên Trạch dám gọi điện đến đây.

Diệp Kính Huy cúp máy rồi quay về giường nằm, nhớ tới khoảnh khắc khi A Tề nói “Em thích anh ấy” với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, đột nhiên hần rất muốn cười. Quan Thiên Trạch là gã đàn ông vì quyền lực sẽ không từ bất kì thủ đoạn nào, cũng như kẻ tham vọng sẽ chẳng bao giờ đặt tình yêu vào lòng để trân trọng. Đối với họ mà nói, không ngừng vươn lên nắm giữ quyền lực tối cao mới là sở cầu suốt cuộc đời. Trong cái vòng xoáy hỗn loạn ấy, một khi bị người khác nắm được nhược điểm, bạn chắc chắn sẽ phải hứng chịu một đòn trí mạng, trọn đời không thể vẫy vùng, cho nên ai cũng muốn cẩn thận từng li từng tí, đắp lên mình những chiếc mặt nạ thật dày thật nặng. Đáng tiếc, A Tề không phải điểm yếu của Quan Thiên Trạch, đối với gã mà nói, cậu chỉ là đứa ngốc tự dâng mình lên cửa.

Diệp Kính Huy khe khẽ thở dài, đứng dậy tùy tiện quần một chiếc khăn mặt quanh hông, đuổi người rồi đi đến bên cửa sổ, kéo tấm màn ra.

Gần như chiếm trọn vách tường là cửa sổ sát đất

rất lớn, phản chiếu vóc dáng hoàn mỹ của hắn, thân hình thon dài cân đối không có lấy một vết sẹo nào. Xuyên qua tấm kính, có thể quan sát được quang cảnh của cả thành phố. Phía xa xa trên cầu vượt đường, từng mảng đèn xe nối tiếp nhau kết thành từng chuỗi ánh sáng, đèn trên các bảng hiệu lớn nơi quảng trường kế cận cũng tỏa rực rỡ, cộng thêm đèn của ngàn vạn ngôi nhà dưới chân như lan ra thành những điểm sáng nhỏ li ti, chói lọi hơn cả ngôi sao sáng nhất trong đêm tối.

Trước hình ảnh đẹp đẽ như thế, trong lòng chỉ có sự trống rỗng ngự trị.

Bởi vì phản chiếu trong tấm kính ấy luôn luôn chỉ có bản thân hắn.

Bóng dáng đơn côi trong đêm khuya trông lẻ loi đến lạ, lại còn chút gì đó như là đáng thương.

Thích. Rốt cuộc là cảm giác gì?

Nhớ tới ánh mắt kiên định của A Tề khi ấy, trong lòng Diệp Kính Huy không khỏi rung động.

Kỳ thật Quan Thiên Trạch nói không hề sai, đối với bọn họ mà nói, tiền tài và quyền lực luôn luôn quan trọng hơn, bởi vì chỉ có nó mới tồn tại một cách chân thật nhất.

Tiền tài rất công bằng, bạn nỗ lực càng nhiều, đổi lấy cũng càng nhiều.

Quyền lợi rất thực dụng, bạn giành lấy càng nhiều, những thứ đạt được cũng sẽ nhiều bấy nhiêu.

Cảm tình là gì? Chỉ là thứ tồn tại hư vô nhìn không được chạm không thấy. Nếu đổi lại là chính hắn, hoặc là Tiêu Dật, hoặc là anh cả Diệp Kính Hy, có lẽ cũng sẽ giống Quan Thiên Trạch không chút đắn đo hy sinh A Tề, vì đó là quy tắc trò chơi tàn nhẫn trên thương trường.

Con người rất ích kỷ, vị trí cao bao nhiêu thì trình độ ích kỷ cũng tương ứng bấy nhiêu.

Diệp Kính Huy trong nháy mắt chợt nghĩ đến Tư Minh, một người đàn ông thoát nhìn thâm trầm bí ẩn như vậy, nếu gặp được chuyện này sẽ xử lý thế nào đây?

Và giống như có tâm linh tương thông, di động hắn chuyên dùng liên lạc với người trong hộp đêm bỗng bừng sáng lên.

Diệp Kính Huy mở ra xem, là tin nhắn gửi đến từ một dãy số rất lạ.

“Tôi hỏi số của cậu từ chú Chung. Tư Minh.” Diệp Kính Huy mỉm cười rồi hồi đáp: “Ừ, tôi lưu rồi.”

Một lát sau, bên kia gọi điện thoại đến. Hệt như dự đoán, một thanh âm trầm thấp bình thản vang lên bên tai hắn.

“Đã khuya rồi sao còn chưa ngủ?”

“Không ngủ được.”

“Đang làm gì?”

“Ngắm cảnh đêm.”

Đầu dây bên kia yên lặng một chốc, dường như có tiếng ai đó đang cười: “Tình cờ như vậy ư, tôi cũng đang đứng trước cửa sổ ngắm cảnh đêm.” Rồi anh tạm dừng ít phút trước khi tiếp tục, “Tôi tới đón cậu được không?”

“Được.”

Sau đó, Tư Minh lái xe đến hộp đêm, trong khi Diệp Kính Huy đang đứng trước cửa nhàn nhã dựa vào tường ngủ gà ngủ gật.

Tư Minh xuống xe, nhẹ nhàng đặt tay lên vai hắn: “Nửa đêm mặc ít như vậy không lạnh sao?”

Diệp Kính Huy ngẩng đầu lên nở nụ cười bất minh, thì thầm bên tai anh: “Đương nhiên lạnh, tôi là người muốn phong độ chứ không cần ấm áp.” Thanh âm được hạ thấp lộ ra sức cảm dỗ cực điểm, thân thể hắn cũng cố ý sấn lại gần, Tư Minh vẫn không hề dao động, chỉ điềm nhiên nói: “Lên xe đi, trên xe đang mở hệ thống sưởi.” Và anh xoay người đi mất.

Diệp Kính Huy vuốt mũi theo anh lên xe, trong xe đang mở radio, giọng nói đều đều của người dẫn chương trình từ tốn vang lên —

“Hôm qua tập đoàn Đông Thành đã tổ chức một buổi họp toàn thể, hội nghị đề xuất về việc thành lập riêng một đội ngũ bán hàng và marketing cho Đông Thành, được giám đốc Tư Minh nhiệt liệt đồng ý. Bắt đầu từ hôm qua, tập đoàn này tuyên bố tuyển nhân viên mới, đặc biệt họ sẽ ưu tiên cho sinh viên vừa tốt nghiệp, đợt chiêu mộ với quy mô lớn này diễn ra trong ba ngày, đối với sinh viên vừa ra trường thì đây là một cơ hội.”

Tư Minh tắt radio rồi bình tĩnh hỏi: “Cậu biết tôi là ai không?”

Diệp Kính Huy cười: “Có nghe ông chủ nhắc tới, anh Tư là giám đốc điều hành của tập đoàn Đông Thành.”

“Làm giám đốc bận bịu rất nhiều việc, cả ngày lại nhín chút thời gian đến tìm cậu, có thấy kỳ lạ không?”

“Không kỳ lạ.” Diệp Kính Huy nghiêng người, ngón tay mờ ám đặt lên đùi anh, “Anh có hứng thú với tôi, hơn nữa còn thanh toán xong xuôi chi phí của ba ngày, sao chúng ta không trực tiếp một chút, hưởng thụ trọn vẹn ba ngày này?”

Tư Minh không chút nao núng nhìn hắn, thật lâu sau mới thản nhiên đáp: “Tôi đối với cậu không đơn giản chỉ là ‘hứng thú.’”

Dứt lời, anh thông thả gạt tay Diệp Kính Huy ra, nghiêng người qua cài dây an toàn giúp hắn rồi khởi động xe.

Chiếc BMWs đen bóng vững vàng chạy lên cầu, ánh sáng huyền ảo của đèn đường phản chiếu lấp lóa trên kính xe.

Diệp Kính Huy quay người qua, ngắm nhìn gương mặt không biểu cảm của anh hiện ra trong kính, hắn cười sâu xa mà rằng: “Ồ, anh đối với tôi không chỉ là ‘hứng thú’, vậy anh còn muốn làm gì? Vặn đứt thắt lưng của tôi?” Tư Minh nhìn hắn: “Thắt lưng cậu còn việc cần dùng, tạm thời không làm khó nó.”

Diệp Kính Huy nở nụ cười: “Nếu chúng ta đều ngủ không được, chi bằng làm chuyện gì đó? Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim.”

Tư Minh mỉm cười: “Tốt.”

.

Tư Minh xoay nhẹ tay lái, rẽ xe vòng qua khúc quanh.

“Muốn nghe nhạc không?” Anh bất thành linh hỏi.

Diệp Kính Huy cười: “Tùy.”

Tư Minh nhấn nhẹ một cái lên nút phát nhạc, bên trong xe lập tức truyền ra những giai điệu động lòng người mượt như suối chảy, là một bài hát tiếng Anh, chất giọng trầm khàn của nam ca sĩ lẳng lẳng ngân nga, ngân nga.

Baby I know you are hurting.

Right now you feel like you could never love again.

Now all I ask is for a chance.

To prove, that I love you.

Diệp Kính Huy nhíu mày.

Gã Tư Minh này cũng khô hài nhỉ, tự nhiên lại mở “I will never break your heart”

của Backstreet Boys, nhìn không ra loại người quy củ

như anh ta lại dùng phương pháp này để tỏ lộ.

Cũng quá giả dối rồi.

“Ừm, tôi là người không có học vấn, nghe không hiểu mấy bài hát tiếng Anh.” Diệp Kính Huy nghiêng đầu qua, cười xấu xa, “Có nghĩa là gì vậy?”

From the first day.

That I saw your smiling face.

I knew that we would be together forever.

Tiếng nhạc vẫn còn đang ngân vang, Tư Minh quay đầu nhìn hấn, thản nhiên nói: “Vài năm trước khi tôi đến Mi bàn chuyện làm ăn với đối tác, trên đường về khách sạn tài xế luôn bật đều đặn ca khúc này, hỏi ra mới biết là một nhóm nhạc tên Backstreet Boys, lúc ấy nghe xong tôi rất thích, nổi hứng mua rất nhiều CD của nhóm này để trong xe, đơn giản vì tôi cảm thấy giọng hát của họ hòa vào nhau êm tai lắm.”

Diệp Kính Huy trầm mặc, khóe miệng cong lên một ý cười kỳ lạ: “Ồ, vậy bây giờ anh mở ca khúc này cho tôi nghe là muốn bày tỏ gì sao?”

“Hử?” Dường như Tư Minh có chút nghi hoặc, một lát sau anh mới bình tĩnh nói, “Tôi chỉ là thích ‘thường thức nhạc’ cùng cậu mà thôi.”

“ Ồ.” Diệp Kính Huy cười, ngồi ngay lại, lười biếng dựa lưng vào ghế ngồi vờ vịt khen, “Bài này thật hay.”

Tư Minh nói sang chuyện khác: “So với việc hát một mình, tôi thích có người hát chung hơn, còn cậu?”

Diệp Kính Huy không trả lời.

Tư Minh im lặng một lát rồi chuyển đề tài câu chuyện: “Tôi mang cậu đến một nơi.”

Diệp Kính Huy nhìn anh dò hỏi: “Khách sạn?” “Sao cậu thích đến khách sạn vậy.” Tư Minh cau mày.

“Anh biết rõ tôi là MB, cả ngày chỉ nghĩ đến khách sạn chứng tỏ tôi nhiệt tình với công việc, chắc anh cũng không muốn phí phạm tiền bạc chứ?”

Anh liếc hấn, không thêm lời đáp.

Tiếng nhạc trong xe vẫn còn đang vang mãi bài hát I will never break your heart.

Diệp Kính Huy thầm liếc Tư Minh, trong khi anh vẫn điềm tĩnh tự nhiên với vẻ mặt không cảm xúc, nhìn đắm đắm vào đèn đỏ phía trước.

“Giả đứng đắn.”

Diệp Kính Huy kết luận một câu như thế trong lòng.

Kết quả, nơi hai người tới vẫn không phải khách sạn, mà là quảng trường Thời Đại.

Nơi này là khu buôn bán phần hoa nhất thành phố B, nhà cao tầng đua nhau mọc lên san sát.

Cao ốc Tinh Vân, khách sạn Long Hoa, Đế Đô Paradise, ba tòa cao tầng vừa vắn xếp thành hình tam giác bao lấy quảng trường Thời Đại, xưng bá bốn phương.

Trong đó, cao ốc Tinh Vân được thiết kế cực kì độc đáo, đỉnh chóp cao ngất giấu mình trong những cụm mây bành bồng, mỗi khi về đêm, ánh đèn trên đỉnh lấp lánh như những vì tinh tú rải khắp nền trời, tựa như những chiếc đỉnh nạm vàng do bầu trời tùy ý rắc xuống, đẹp đến lóa mắt vô ngần.

Cao ốc Tinh Vân là khu chung cư cao cấp được quản lý theo hình thức khách sạn, là khu nhà ở tốt nhất được trang hoàng hết sức xa hoa, giá phòng hiển nhiên không thể thấp. Diệp Kính Huy bỗng nhiên nhớ, anh già nhà hấn hình như cũng có một căn trên đấy, nhưng đừng nói sẽ gặp nhau ở thang máy, nếu vậy thì thú vị lắm đây.

Ai ngờ Tư Minh lại không vào thang máy mà nhẹ nhàng nắm tay Diệp Kính Huy đi đến thang bộ.

“Đừng nói anh muốn leo lầu nhá?” Diệp Kính Huy nhướn mày hỏi.

Tư Minh quay đầu lại nhìn hấn: “Đi nổi không?”

“Anh có biết mấy hôm trước tôi suýt nữa đã bị anh vặn gãy thắt lưng không, hiện giờ đương nhiên đi không nổi, chỉ bằng chừa tí sức lực. lên giường?”

Tư Minh nhìn hần, cười như không cười, “Tôi xuống tay rất đúng mực, tin chắc cậu đi nổi.” Nói xong, anh nắm chặt tay Diệp Kính Huy, tự nhiên cất bước.

Tuy rằng người này thoát trông như kiểu người trầm lặng, nhưng tính cách lại cực kì ngang ngược, hoàn toàn không để ý tới sự phản kháng của kẻ khác.

Diệp Kính Huy nhướn rồi nhướn mí mắt, cùng anh hơn nửa đêm nổi cơn điên leo thang bộ, lúc đến tầng ba mươi hần đã thở hồng hộc như ông khói, Tư Minh đột nhiên ngừng lại, xoay người kéo Diệp Kính Huy đến đài ngắm cảnh bên cạnh.

Gió đêm nhẹ phả vào gương mặt, thổi tung làn tóc rơi trước trán, Diệp Kính Huy có thể ngửi thấy hương sữa tắm thoang thoảng trên người anh.

Tư Minh quay đầu lại, lặng lẽ nhìn chăm chú vào Diệp Kính Huy.

“Mệt không?” Anh hỏi. Diệp Kính Huy gật đầu: “Mệt muốn chết.”

Tư Minh cười, “Đã từng nghe câu này chưa?” Anh không để ý đến câu trả lời của Diệp Kính Huy, hoặc là căn bản không cần câu trả lời ấy, Tư Minh xoay đầu qua, ánh mắt bình thản ngắm nhìn những ánh đèn lấp lờ trên tòa cao ốc xa xa, “Rất nhiều người đều quan tâm tôi leo được đến nơi cao hay không cao, tôi lại hy vọng có người quan tâm tôi đi có mệt không.” Đoạn, anh quay đầu lại nhìn thẳng vào hần, “Người như vậy không cần nhiều lắm, chỉ một là tốt rồi.”

9. Chương 9: Nghiệt Duyên (trung)

“Tôi không hiểu ý anh cho lắm.” Diệp Kính Huy cười khá thoải mái.

Tư Minh không giải thích mà chỉ tiếp tục nhìn về phương xa, hồi lâu sau mới nhẹ giọng đáp: “Rồi cậu sẽ hiểu.”

Xa xa, những tia sáng rực rỡ đầy màu sắc bỗng dưng lóe lên, sắc sỡ như một dải cầu vồng, lấp lờ xoay rất nhanh chung quanh chiếc đồng hồ hình tròn, dường như đêm nay có lễ hội nên quảng trường Thời Đại đột pháo hoa từng bùng, cứ một cụm lại một cụm thi nhau bùng xòe trên không trung, chiếu sáng cả bầu trời thành một bữa tiệc sắc màu lộng lẫy.

Kim giờ và kim phút trùng khít lên nhau, trên mặt chiếc đồng hồ ngoại cỡ hiện ra một hàng số màu đỏ, 00: 00: 00.

Diệp Kính Huy ngắm nhìn chiếc đồng hồ vĩ đại kia rồi thản nhiên hỏi: “Anh dẫn tôi tới đây là để chờ 0 giờ?”

“Mỗi khi đến 0 giờ, những ánh đèn trên chiếc đồng hồ khổng lồ ở quảng trường Thời Đại sẽ chớp lóe rất đẹp mắt.” Tư Minh ngừng một chút rồi chỉ ra xa, “Nhìn thấy không, chỗ bên trái giống hệt dải ruy băng màu vàng kia chính là Bắc Giang. Góc bên phải có mấy tòa nhà cao tầng quây quanh nhau tạo thành hình một đóa mẫu đơn, là làng đại học. Lên trên chút nữa, nơi có những ngọn đèn sáng rực kia chính là cầu lạc bộ nổi tiếng nhất khu này, Dạ Tuyết. Tuy quán bar Crazy của cậu rất đẹp, nhưng giữa cảnh đêm bao la thế này lại không nhìn thấy gì cả.”

“Có ý gì?” Diệp Kính Huy tiếp tục vờ u mê.

“Tôi muốn mang cậu ra khỏi đó, chỉ cần cậu gật đầu, tôi sẽ lo liệu hết tất cả. Cậu có thể dùng thân phận mới ở bên cạnh tôi, không cần bán rẻ bản thân mình.”

“Ồ?” Hần cười xấu xa sấn lại gần, “Anh Tư, tại sao anh đột nhiên đối xử tốt với tôi vậy?”

“Cậu sẽ hiểu thôi.” Tư Minh cúi người xuống vịn vào thanh chắn, bình tĩnh trả lời.

“Tôi không hiểu.”

“Vậy về nghe bài hát vừa này thêm một lần nữa đi.”

“Bài nào?”

“Đừng giả khờ với tôi.” Tư Minh liếc hắt rồi xoay đầu đi, “Kỳ thực dù cho không đến nơi cao nhất, vẫn có thể thưởng thức được phong cảnh đẹp đẽ. Lúc đi một nếu có người quan tâm thì nên dừng lại.” Bỗng nhiên anh chuyển đề tài câu chuyện, “Biết Tiêu Dật không?” “Từng nghe qua.”

“Anh ta về nước rồi.” Tư Minh khựng lại, “Chức vị tổng giám đốc vẫn còn đang bỏ trống, người được đề cử sẽ là tôi hoặc anh ta

.

Một cơn bão táp sắp xảy ra trong Đông Thành là việc khó tránh khỏi.”

Diệp Kính Huy có vẻ chả mấy hứng thú với việc ấy, hắt lưỡi biếng đáp: “Tôi không hiểu những chuyện trên thương trường, anh Tư giảng cho tôi nghe chỉ là vô dụng thôi.”

“Cậu không cần phải hiểu.” Ánh mắt anh tìm đến văn phòng chính của tập đoàn Đông Thành tọa lạc đối diện với cao ốc Tinh Vân ngoài xa, “Tôi có một ít chuyện phiền lòng nên nửa đêm không ngủ được, muốn tìm người để trò chuyện, cậu chịu nghe là tốt rồi.”

“Thì ra nửa đêm anh đến đón tôi chỉ vì muốn hứng gió lạnh và tán gẫu?” Diệp Kính Huy cười thích thú, “Không cần làm những thứ khác?”

Tư Minh không để ý đến nụ cười của hắn, anh chỉ điềm tĩnh nhìn hắn chăm chú rồi ướm hỏi: “Còn cậu thì sao? Tôi cảm thấy tâm trạng cậu không tốt lắm, nếu có chuyện gì thì hãy nói với tôi.”

Có lẽ vì đôi mắt anh lộ ra vẻ nghiêm túc, Diệp Kính Huy khó khi nào không cười cợt nhả, hắn trầm mặc một chốc rồi bắt chước anh cúi người dựa vào thanh chắn ban công.

“Nếu có người phản bội anh, anh sẽ làm thế nào?” Bởi vì đứng đắn hắn lên, sự lỗ mãng trong giọng hắn biến mất, ngược lại mang theo chút lạnh lùng bình thản.

Tư Minh nghiêng đầu nhìn hắn.

“Vậy cần xem người đó là ai.”

“Nếu là người anh tin cậy và tín nhiệm nhất?”

Câu hỏi này khiến Tư Minh lặng thinh giây lát.

“Có lẽ tôi sẽ buông tha cho người đó.”

Diệp Kính Huy cũng trầm mặc theo, hồi lâu sau hắn mới nhẹ giọng hỏi: “Vì sao?”

“Tôi chỉ cảm thấy tra tấn người từng gần gũi và tín nhiệm nhất đến sống không bằng chết, trong lòng mình chắc chắn cũng sẽ đau. Nếu đã phản bội và không thể bù đắp, chi bằng cho họ một con đường sống, cũng không uổng phí một thời từng là bạn bè.”

Diệp Kính Huy cười: “Có lý lắm.”

“Sao cậu lại hỏi chuyện này?”

“Ừm, có một MB phản bội ông chủ từng nuôi dưỡng mình năm năm, tôi rất lấy làm hiếu kỳ, ông chủ hết lòng hết dạ với cậu ta như vậy, thậm chí chăm sóc và bảo vệ như em trai, thế nhưng tại sao cậu ta nói phản bội liền phản bội. Ngoài dự tính là ông chủ cũng không xử lý mà còn thả cậu ta đi. Hiện giờ nghe anh nói vậy, tôi thấy quả thực khá hợp lý.”

Tư Minh bật cười: “Ông chủ của các cậu cũng là người có tình có nghĩa.”

Diệp Kính Huy không trả lời, hần nghiêng đầu qua, lấy ngón tay khều vai Tư Minh mà cười ám muội: “Tôi nói xong rồi đấy. Bây giờ chúng ta tiếp tục hứng gió lạnh trong đêm, hay là quay về nhà làm chút chuyện thú vị hơn một tí?” Tư Minh nhìn hần, sau đó xoay người dẫn hần vào thang máy.

Thang máy tiếp tục chạy lên trên, thời điểm chạm đến tầng cao nhất thì ngừng lại. Đó là nơi có khoảng cách gần nhất với bầu trời, đứng ở đây có thể quan sát được cảnh quang tráng lệ của cả thành phố, mua một căn trên tầng này quả nhiên rất phù hợp với cá tính anh ta.

Một người đàn ông có tham vọng hiển nhiên sẽ có sức thu hút rất độc đáo.

Diệp Kính Huy nghiêng đầu ngắm anh, đôi mắt kia dưới ánh đèn vẫn luôn đen thẫm mà thâm thúy như thế, cả người toát ra một loại khí chất vương giả rất riêng biệt, chỉ là anh giấu bản thân mình quá sâu, chỉ cần đứng cạnh cũng đủ bị đông lạnh đến cực điểm.

Nhà của Tư Minh rất thoáng đãng và ngăn nắp, chẳng những không bày trí nội thất xa hoa mà ngay cả một vật trang hoàng dư thừa cũng không có. Dù là phòng khách hay nhà bếp cũng đơn giản đến mức vừa liếc qua đã thấu triệt, không một chút ám áp của gia đình. Nội thất đều là kim loại, cả gian nhà thiếu hần hơi thở con người, chỉ dư dả nét băng lạnh của máy móc.

Mỗi phòng đều có rèm dài chấm đất màu xám sẫm, rèm buông kín kẽ như thể hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài, đồng thời tạo cho căn phòng thêm vài phần u ám.

Diệp Kính Huy vừa thò một chân vào đã có cảm giác hệt như bước vô địa ngục.

“Cậu tắm rửa trước đi.”

“Anh không tắm chung hử?”

Tư Minh nhìn hần, hơi nhíu mày.

Diệp Kính Huy vội vàng cười rồi đóng cửa phòng tắm.

Phòng tắm rất rộng, bồn cũng lớn đến nỗi dễ dàng chứa được hai người. Trên bồn rửa tay có đủ sữa tắm, dầu gội, gel vuốt tóc được bày từ cao đến thấp cực kì chỉnh tề, vừa thấy đã biết ngay hần là kiểu người đàn ông nền nếp, bất quá anh ta cũng nghiêm chỉnh quá mức rồi, ngay cả khăn mặt cũng xếp ngay ngắn đến vậy nữa.

Diệp Kính Huy mở đầy một bồn nước ấm thông thả ngâm mình, sau đó mặc bộ áo ngủ màu trắng mới tinh ngay cả nhãn giá cũng chưa chịu xé. Hần đẩy cửa phòng tắm ra rồi mang dép lê vào, vừa mới tắm xong nên trên người tỏa một lớp hơi nước nhàn nhạt, mái tóc đen óng có những chuỗi nước đọng đang nhẹ nhàng rơi tí tách, gợi cảm đến mê người.

Tư Minh nhìn hần thật lâu không dời mắt.

Diệp Kính Huy cười đề tiện nhào lại gần, khê hôn lên hai má anh: “Anh thích ở trên giường hay là. . . .”

Tư Minh nắm thất lưng hần, chân vừa động là trực tiếp ôm hần vào phòng ngủ.

Ngay khi anh định đè Diệp Kính Huy xuống giường như lần trước, hần thành linh trở tay mạnh mẽ dùng một chút lực, xoay người áp đảo Tư Minh!

“Cùng một chiêu mà muốn khống chế tôi hai lần, anh cũng xem thường tôi quá đi.”

Diệp Kính Huy nằm trên người anh, cười bỉ ổi.

Tư Minh bình thần nhìn hần, không trả lời.

Đổi mặt rất lâu sau, hần cúi người xuống thì thào bên tai anh: “Anh Tư, tôi quên nói với anh điều này, Money Boy cũng được chia ra rất nhiều loại, tôi là người chưa bao giờ nằm dưới.” “Ồ?” Tư Minh thông dong đáp.

Diệp Kính Huy gật đầu, tiếp tục cười vô sỉ: “Yên tâm đi, tôi sẽ dụ dàng.”

Tư Minh mỉm cười, một chân ôm lấy thắt lưng Diệp Kính Huy, dễ dàng cuồn người một cái lập tức đã đè hẳn xuống dưới, còn thuận tiện dùng hai chân kẹp lấy thân thể khiến hẳn không cách nào động đậy, cánh tay cũng bị bắt chéo nhau đặt trên đỉnh đầu.

Hệt như động tác điều khiển rối gỗ tuy bá đạo nhưng không mất dịu dàng, lực nắm giữ vô cùng có chừng mực, vừa không làm Diệp Kính Huy thấy đau cũng chẳng cho hẳn có cơ hội trốn thoát.

“Vấn đề trên dưới này vẫn chưa đến thời điểm cần thảo luận đâu.” Gương mặt Tư Minh vẫn điềm nhiên như cũ, anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán Diệp Kính Huy, “Lúc cậu vẫn chưa thích tôi, tôi sẽ không chạm vào cậu. Nếu không tôi đã tùy tiện tìm một MB nào đó trong quán của cậu rồi. Tôi đã từng nói, tôi đối với cậu không đơn giản chỉ là ‘hứng thú’, tôi không muốn trải qua ‘tình-một-đêm’ với cậu, hiểu rõ chưa?” Dứt lời, anh khê khàng đứng dậy đắp kín chăn cho hẳn, “Cũng quên nói với cậu, đừng dùng vũ lực với tôi, sẽ không có kết quả tốt đâu.” Lại mỉm cười thay Diệp Kính Huy dèm chăn, “Ngủ đi.”

Sau đó anh ung dung bỏ đi mất.

Diệp Kính Huy nằm trên giường im lặng hồi lâu, cuối cùng nhìn về hướng anh vừa đi mà trợn trắng mắt, quay đầu ngủ luôn.

.....

Buổi tối ngày hôm sau, Tư Minh lại xuất hiện ở quán bar Crazy.

Diệp Kính Huy cười tủm tỉm nói: “Anh Tư, hôm nay anh cũng muốn dẫn tôi ra ngoài sao?”

“Đó là chuyện đương nhiên, tôi đã hẹn trước cậu ba ngày rồi.”

Rốt cuộc cũng tới ngày cuối cùng, đồng nghĩa với việc thời kì đáng sợ này sắp kết thúc.

Diệp Kính Huy bắt đầu đi lẻo đẻo ra ngoài với anh.

Lần này đích đến vẫn như cũ không phải khách sạn, mà là một nơi rất cổ kính — quán trà.

Diệp Kính Huy giả vờ trưng ra một gương mặt cười toe toét tươi tắn, mặc dù trong lòng không ngừng cười lạnh: Thằng cha họ Tư kia, có phải anh bịp bợm quá đáng rồi không hả, này thì quán trà, chi bằng anh mời tôi nghe kinh kịch phút đi cho rồi.

Hắn yêu tha thiết loại chất lỏng trong suốt chuyên đựng trong ly để cao có thể khiến người ta mê đắm, thích biết bao những đường cong tinh xảo của thủy tinh, thích hưởng thụ cảm giác rượu chảy vào khoang miệng, hương vị chua cay lướt qua thực quản nóng rực đến đượm đà, Diệp Kính Huy chính là loại người thích theo đuổi sự kích thích, thù nhất mấy thứ như “khe nước ngầm chảy dài”

Mà Tư Minh rõ ràng lại yêu tĩnh lặng hơn.

Hai người đàn ông với hai loại tính cách khác biệt siêu lớn, lúc này đang mặt đối mặt ngồi trong quán trà, bên tai là tiếng nhạc dân tộc tao nhã như nước chảy mây trôi.

Diệp Kính Huy cảm thấy toàn thân ngứa ơ là ngứa, dù một khắc cũng không muốn đặt mông ngồi xuống.

Hắn không sợ người khác chém dao nã súng vào người hẳn, cũng không sợ chui vào khách sạn trải qua tình một đêm với Tư Minh, lại càng không sợ lên giường tranh giành vị trí trên dưới với anh. Thứ duy nhất Diệp Kính Huy sợ hãi, chính là loại không khí yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy hô hấp của đối phương, hết như giữa hai người phát sinh tình cảm chi đó, hết như cuộc hẹn hò của những đôi tình nhân bình thường nhất. Loại cảm giác này thật làm người ta thấy bức bối mà không rõ nguyên do.

Cô gái thanh tú mặc sườn xám ngồi phía trước đang bày ra một bộ trà cụ trên bàn dài. Ấm tử sa tinh xảo, “chén Phẩm Minh” và “chén Văn Hương”

[3]

được sắp xếp ngay ngắn. Nhà hẳn cũng có bộ trà cụ như thế, bố thường xuyên dùng nó pha trà cũng sắp tròn hai mươi năm, ấy vậy mà hôm nay hẳn mới biết mấy cái chén kia còn có cái tên “Phẩm Minh”, “Văn Hương” để nghe đến thế.

Diệp Kính Huy cố hết sức kiềm nén sự cáu kỉnh khó hiểu, hất mi nhìn về phía cô gái kia, cô ta đang dùng chiếc khay trắng nâng lá trà tươi non đặt trước mặt hai vị khách, sau đó chậm rãi cho trà vào ấm, “Trà xanh nhập cung, ví ấm tử sa như chốn cung điện, làm nền cho sự cao quý của trà Bát Tiên.” Tiếp theo là rót nước sôi, “Gột rửa Mạnh Thần

[4]

, nâng cao nhiệt độ của ấm”, lại rót nước trong ấm vào chén theo thứ tự, “Thanh tẩy duyên trần, dùng nước trà tráng chén một lần.” Đoạn, cô ta lại rửa thêm lần nữa: “Cuối cùng đảo trở lại.”

Đặc ngữ từng bước rồi từng bước mới thanh thúy dễ nghe làm sao, đáng tiếc Diệp Kính Huy không đủ hứng thú đi nghiên cứu mấy thứ này. Lấy tư cách là người không chuyên nghe một lát, chỉ có thể giải sầu.

Chờ sau khi hoàn thành xong xuôi, cuối cùng nước trà cũng được đưa đến tay hai người. Còn chưa kịp uống đã ngửi thấy mùi hương nồng đượm xông vào khoang mũi, cực kì đặc biệt và tươi mát. Diệp Kính Huy cúi đầu nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nước trà thoảng một chút vị đắng nhàn nhạt, nếu tinh tế nhắm nhấp lại có chút thanh thanh ngọt lành, đọng thật lâu ở đầu lưỡi không hề tan đi. Nếu uống tiếp một ngụm, hương vị dường như đậm đặc hơn, cảm giác tuyệt vời nơi đầu lưỡi làm người ta lưu luyến biết bao, vì thế cứ một hớp rồi một hớp uống cạn chén này, sẽ không thể dần lòng đón lấy thêm một chén khác.

“Ngon lắm.” Lúc hấn ngẩng đầu lên tán thưởng, bỗng thấy Tư Minh hơi nheo mắt bày ra tư thái uống trà thật hưởng thụ, Diệp Kính Huy co giật khóe miệng.

Hình thức hai người ở cạnh nhau hệt như hồ hện thế này thật khiến Diệp Kính Huy vô cùng điên tiết.

Tuy rằng trà uống ngon hơn so với tưởng tượng.

Quá trình pha trà tuy có hơi phức tạp, nếu hứng thú thì có thể chăm chú ngồi nghe, còn nếu không thì chẳng thấy chút thú vị nào.

Ông bố nhà hắn vốn rất mê trà đạo, trước đây còn đích thân mời một tiểu thư trà đạo đến nhà pha trà Phổ Nhĩ, quá trình đó phải nói là hết sức đáng sợ, trước khi uống trà còn phải thắp nhang, hai chân đứng yên, trong khi miệng cô gái kia cũng toàn là “Phật Tổ đón hoa, Bồ Tát vào ngục, Phật pháp đầy trời”, làm cho Diệp Kính Huy một phen dở khóc dở cười, cuối cùng kéo dài khuôn mặt như khổ qua chỉ một hớp uống cạn cả chén trà, bố Diệp nhíu chặt mày, kể từ đó không thèm pha trà trước mặt hắn nữa, chệch hắn là người dung tục không biết thưởng thức nghệ thuật, chỉ biết “đàn gảy tai trâu.”

Diệp Kính Huy bất chợt nhớ lại, dường như ba anh em hắn từ nhỏ đến lớn dù làm bất cứ chuyện gì cũng chọc bố nổi giận, nếu Tư Minh là con của ông, đảm bảo ông sẽ rất thích anh ta, tình cảm giữa hai cha con họ nhất định vô cùng tốt, chắc chắn ở cạnh nhau sẽ hết sức hòa hợp.

10. Chương 10: Nghiệt Duyên (hạ)

Lúc hai người rời khỏi quán trà, đột nhiên Tư Minh cất lời: “Cậu không ghét những thứ truyền thống chứ?”

Diệp Kính Huy chợt nhớ mình từng nói chỉ vừa học xong tiểu học, thế nên hắn đành cười trả lời: “Đối với người không trình độ văn hóa như tôi thì uống ngon là được rồi, những khía cạnh khác không quan trọng.”

Tư Minh đáp: “Không ghét là tốt rồi.”, anh khựng lại, “Lúc bố mẹ tôi còn sống rất thích những thứ đó, vì mưa dầm thấm đất nên tôi cũng hứng thú.”

Diệp Kính Huy thật muốn nổi điên.

Bố mẹ anh thích, anh cũng thích nên muốn MB anh chọn phải thích theo? Đây là loại logic gì thế hử?

Dù sao cũng không phải quan hệ giữa người yêu, bất quá chỉ là mối giao dịch bằng tiền tài và trò đi săn mà thôi, có cần thiết ngay cả sở thích cũng phải thẳng thắn với đối phương hay không?

Anh ta đang làm trò khỉ gì vậy?

Gió đêm rất lạnh nhưng Tư Minh không vào bãi đỗ lấy xe mà đi thẳng đến bờ sông.

Diệp Kính Huy đương nhiên phải đi theo cùng hưởng gió lạnh với anh.

Cả hai cứ thế sóng vai đi lên cầu, rồi chột dừng chân.

Nước sông được ánh đèn trên bờ nhuộm thành thứ sắc màu đẹp lung linh, nương theo làn gió mà gợn lên từng cơn sóng nhỏ lẫn tẩn, mặt nước hết như được rắc một lớp bột ngọc trai mỏng. Con thuyền rực rỡ đèn hoa đang chậm rãi trôi trên mặt sông, thỉnh thoảng lại nghe tiếng hò reo hưng phấn của những du khách đang thưởng lãm cảnh đêm. Xa xa, cao ốc mọc lên san sát nhau, đèn màu hoa lệ tô điểm thêm cho cảnh đêm lộng lẫy nơi thị thành.

Tư Minh lẳng lặng ngắm nhìn quang cảnh phía xa: “Đứng từ nơi này có thể nhìn thấy gian phòng tôi ở, là căn thứ ba đếm từ trái qua trên tầng cao nhất của cao ốc Tinh Vân. Năm ngoái vì thích thú nhất thời nên tôi mới mua nó, bây giờ thấy hối hận nên định bán đi, sau đó đến vùng ngoại thành có cảnh đẹp mua một căn nhỏ hơn. Cậu thích khu nào, hôm nào tôi dẫn cậu đi xem, chịu không?”

Diệp Kính Huy thản nhiên nói lảng sang chuyện khác: “Sao lại muốn bán, đứng trên đây ngắm cảnh đêm chẳng phải tuyệt vời lắm ư?”

“Ngắm cảnh đêm thì quả thật rất tuyệt. Thế nhưng vì cao quá nên lúc bão quét qua tựa như muốn thổi bay cả căn phòng, mưa to thì chẳng khác nào đang đập lên đỉnh đầu, loại cảm giác này không dễ chịu tí nào.” Anh cười với Diệp Kính Huy: “Tôi muốn mua một căn nhỏ hơn, cùng sống với cậu.” Hắn không trả lời.

Thợ săn đi săn không cần bất kì lí do nào, giống như mèo cứ tóm lấy chuột hết trên cột từ lần này đến lần khác căn bản cũng không cần nguyên cớ.

Lúc đầu đùa giỡn anh ta là do hấn rảnh rỗi nên nhàm chán, thấy người đàn ông này có vẻ khá kiệt xuất nên mới đi trêu chọc. Hiện giờ thì chính hấn lại trở thành con mồi, hiển nhiên không có sự thú vị như lúc đầu, cả ngày chỉ biết nghe anh ta kể về thứ mình thích, rồi sống chung với nhau ư. . . . Hấn cảm thấy áp lực tăng gấp bội, sẵn hết cả tóc gáy.

Lúc này đây, Diệp Kính Huy thầm nghĩ muốn trốn thoát, đồng thời chấm dứt đoạn nghiệt duyên khó hiểu này.

Tư Minh quay đầu nhìn hấn, đôi con ngươi đen thẫm hết như nước sông sâu không thấy đáy, nhưng cũng chẳng yên ả không một tia sóng gợn, mà giống như muốn khoan cả một cái động trên mặt người đối diện.

Đối mặt thật lâu sau, anh bất ngờ cúi người xuống, ngay khi thời điểm hai đôi môi sắp tiếp xúc thì đột ngột dừng lại.

Hô hấp nóng hực nhẹ nhàng vương vất trên mặt, đôi mắt anh tối đen như bóng đêm, đôi môi đầy đặn vẫn dừng ngay ở vị trí kia, như là muốn chờ đợi một lời hồi đáp của đối phương.

Diệp Kính Huy đương nhiên không biết ngưng ngừng là gì, hấn trực tiếp áp môi vào luôn.

Trò chơi này sớm đã chệch khỏi quỹ đạo ban đầu, hấn cũng không muốn tự chuốc lấy họa, cứ như thế chấm dứt là ổn rồi.

Nụ hôn ấy cũng không ghê tởm như trong tưởng tượng.

Khoang miệng của Tư Minh cực kì ấm nóng, không có mùi thuốc lá khó ngửi mà tràn đầy hơi thở thuần túy rất nam tính. Tuy rằng hấn chủ động nhưng cũng không làm người bị cưỡng ép thấy phản cảm, trái lại anh vô cùng cẩn thận lo lắng đến cảm nhận của hấn. Nụ hôn rất tinh tế, cứ mút nhẹ rồi mặc cho đầu lưỡi khẽ liếm qua mỗi một tác khoang miệng, giữa sự bá đạo lại lộ ra dịu dàng và bao dung vô hạn.

Chỉ là một nụ hôn ngắn ngủi, anh rất nhanh đã lùi ra, đáy mắt vẫn luôn lạnh lùng giờ đây lóe lên một chút ánh sáng ôn hòa: “Thích không?”

Về mặt Diệp Kính Huy cứng ngắc.

Giờn hoài, ông đây là “hôn vĩnh biệt”, đừng nói anh “hôn hẹn ước” đó nha?

Thấy hắn không đáp, Tư Minh cười khê, “Không cần vội.” Rồi anh lấy ra một cái hộp nhung trong túi ra, đặt vào lòng bàn tay Diệp Kính Huy, “Cái này tặng cậu.”

Hắn cầm lấy rồi mở ra, ngoài dự tính không phải mấy thứ nhẵn nhụi mà là một chiếc cốc. Chiếc cốc bé giống hệt như đồ chơi của trẻ con, chỉ lớn cỡ ngón cái, trên bề mặt có viết một chữ “Minh”.

Diệp Kính Huy kiềm chế xúc động muốn cầm cốc đập vô mặt anh, hắn cố nặn ra một nụ cười ám muội “Quà có giá trị như vậy ư.” Thấy anh không nói lời nào, hắn bỏ cốc vào túi rồi bình thản ướm lời: “Cảm ơn.”

Tư Minh yên lặng một lát rồi bảo: “Nếu cậu không thích thì trả lại cho tôi, tôi không muốn cậu vứt nó sau lưng tôi.” Diệp Kính Huy vội đáp: “Tôi rất thích.”

Nét cười của Tư Minh hiếm khi có chút dịu dàng, anh bóp nhẹ vào vai hắn: “Vậy cứ giữ nó đi.”

“Ừm, tôi mệt rồi.”

“Được, về thôi.”

Nén nổi khó chịu vì bị anh nắm tay, chậm rãi thả bộ hết cây cầu lớn thật dài, dù cho phong cảnh dọc đường đi rất đẹp, Diệp Kính Huy cũng chẳng có lòng dạ nào thưởng thức, bởi hắn đang liều mạng đè ép xúc động muốn quăng người đang ôm vai mình xuống sông.

Loại động tác khiến người ta cảm thấy giữa hai người dường như có tình cảm như vậy thật sự khiến hắn ghét kinh khủng.

Ngay từ đầu chỉ là trò chơi mà thôi, chẳng lẽ anh ta không hiểu sao?

.....

Sau khi trở về, Diệp Kính Huy nằm trên chiếc giường king size to tổ bố cầm cái cốc tí mĩ nghiên cứu, giờ lên chỗ sáng nhìn thật lâu, dù ngắm thế nào cũng chỉ là một cái cốc nát làm từ bùn, hình dáng còn hết sức méo mó, hình trụ không ra hình trụ, tứ giác lại không có góc cạnh, ấy nhưng chữ “Minh” kia lại được viết cực kì tinh xảo.

Diệp Kính Huy nhin không được bật cười.

Tư Minh ơi Tư Minh, anh đùa giỡn tôi phải chăng có chút quá đáng rồi, lấy bùn con nít chơi đặt trong hộp đựng nhẫn tặng tôi, tuy rằng anh có thể khiêu chiến sự chịu đựng của tôi, nhưng làm ơn đừng khích chỉ số thông minh tôi có.

Anh không thích bị người ta nắm trong tay, tôi cũng không thích bị kẻ khác bỡn cợt.

“Đồng” một tiếng, Diệp Kính Huy ném cái chén vào đồng rác.

Ngày thứ ba, Tư Minh không đến.

Liên tục vài ngày đều không gặp lại bóng dáng anh.

Diệp Kính Huy cảm thấy hứng thú của mình đối với anh đã biến thành sự chán ghét “ôn dịch”, anh ta không đến thật sự là quá tốt.

Buổi tối hắn hẹn Tiêu Dật cùng nhau uống rượu, đột nhiên di động vang lên, là tin nhắn của Tư Minh.

“Cậu nghĩ tôi tìm cậu chỉ là vì tiêu khiển?”

Diệp Kính Huy nhướng mày trả lời: “Không phải ư?”

Bên kia im lặng một chốc, “Vậy kết thúc thôi.”

Diệp Kính Huy điềm nhiên như không cất di động vào túi, hết như chấm dứt một lần quan hệ giữa bạn giường trước đây, chẳng có bất kì sức ảnh hưởng nào đến tâm tình của hắn.

Tiêu Dật nhắn mặt: “Nhìn dáng vẻ ngang ngược trơ trơ của cậu, không lẽ là tình nhân nào nữa?”

Diệp Kính Huy cười đê tiện: “Là đối thủ cậu quan tâm nhất ấy, mấy ngày nay tôi có tiếp xúc thân thiết với anh ta, tôi nhận ra người này rất thú vị.”

Tiêu Dật cười sâu xa: “Ngay cả anh ta cậu cũng dám trêu chọc?”

Diệp Kính Huy nhún vai: “Lúc đầu là tôi trêu anh ta, bắt quá chỉ là dụ dỗ thôi, vậy mà lúc sau anh ta đến quán tìm tôi cả ngày. Chú Chung cũng nói đùa chẳng lẽ ông chủ với ngài Tư đang quen nhau, cả ngày đều ra ngoài với ngài Tư.” Hắn làm như nhớ đến việc gì rất khoái chí, nét cười ngày càng đậm, “Tên đó thật thú vị, lúc chia tay còn tặng tôi cái cốc như muốn đùa bỡn, hình dạng méo mó kinh dị, tôi vứt rồi.” Cơ mặt của Tiêu Dật hầu như muốn vặn vẹo toàn bộ, thật lâu sau đó y mới bắt đắc dĩ thở dài: “Cậu biết tặng cốc có ý nghĩa gì không, hử Diệp Kính Huy!”

Diệp Kính Huy hất mi: “Hử?”

“Ý nghĩa là cả đời.”

Hai người liếc nhìn lẫn nhau, mặt đối mặt, cuối cùng đều run rẩy hàng mi.

Diệp Kính Huy cố gắng giữ bình tĩnh nhưng khóe miệng hắn vẫn run run: “Đừng nói với tôi anh ta chân thành.”

“Tư Minh lạnh lùng có tiếng, từ trước tới giờ chưa từng tặng quà cho bất kì kẻ nào. Tôi nghĩ anh ta có lẽ thật sự vừa ý cậu.” Tiêu Dật ngừng một chút rồi cười xấu xa: “Cậu xong đời rồi.”

.

Chuyện này thật sự là một vở diễn ngang tài ngang sức.

Diệp Kính Huy nghĩ rằng Tư Minh vốn là “traai thẳng” thuộc phái “cắm dục”, đáng vẻ lạnh nhạt bất quá cũng là đeo mặt nạ giả nghiêm chỉnh, trêu chọc anh, dụ dỗ anh, nhìn thấy vẻ mặt bắt đắc dĩ của anh là chuyện vô cùng vui vẻ, cho nên hắn mới ra tay, chẳng qua là trò tiêu khiển khi buồn chán mà thôi. Thế nhưng hắn không ngờ rằng vì tiêu cự mắt tên kia đặt sai chỗ, mới có thể động lòng chân thật với một “MB giả”.

Thực sự là nhỏ râu bên mép hổ dữ mà không cần trọng dụng tới răng nanh.

Diệp Kính Huy nhìn roi da trên tường mà bắt đắc dĩ thở dài.

Những năm gần đây tuy là quan hệ với không ít tình nhân, lại đều là người tình ta nguyện, giống như kí hiệp ước mà thôi, lúc tịch mịch thì làm bạn với nhau, không muốn tiếp tục thì cắt đứt trong hoà bình, ai cũng không liên quan đến ai, không bao giờ động lòng với người mình trêu đùa là nguyên tắc của Diệp Kính Huy. Mỗi lần hắn ra tay, hắn sẽ tìm hiểu xem tính cách đối phương có hợp khẩu vị mình không, có thể chơi đùa thế nào. Ai ngờ được lần này là nổi xúc động thoáng chốc, bị đôi mắt sâu thẳm của anh chàng họ Tư kia hấp dẫn, còn chưa kịp nghiên cứu kỹ càng đã nhảy vô, hiện giờ leo vào nhưng không có cách nào toàn thân trở ra như mọi khi.

Thậm chí ngay đến trong mơ cũng trông thấy anh ta đang chăm chú nhìn vào mắt mình, còn cả nụ hôn trên cầu lún ấy, đôi môi đầy hơi mím, đáy mắt lạnh lùng hiện lên chút ý cười dịu dàng, nét cười kia thật sự khiến người ta không khỏi rung động.

Tuy rằng chỉ là rung động, nhưng đối với kẻ chưa khi nào nếm thử cảm giác ấy như Diệp Kính Huy mà nói. rất khó xảy ra.

Diệp Kính Huy cúi kính đứng dậy, vừa rồi nằm mơ thấy người nào đó cứ chăm chăm ngắm hắn làm toàn thân đổ cả một lớp mồ hôi lạnh, giống y như hắn vừa làm sai điều gì, thiếu nợ anh ta thứ gì đó, loại cảm giác này khiến toàn thân không thoải mái tí nào. Lúc này máy lạnh đang hoạt động, mồ hôi trên người dính nhớp thật khó chịu. Hắn bật dậy từ trên giường, chui vào phòng tắm kì cọ rửa ráy, sau khi tắm xong thì ra xô pha ngồi hong tóc, khóe mắt lại lơ đãng lia qua chỗ thùng rác.

Thùng rác trông trơn chỉ còn mỗi chiếc hộp nhỏ, lẻ loi nằm một mình ở đó.

Diệp Kính Huy cau mày với lấy chiếc hộp. Tuy cái cốc kia xấu kinh khủng, nhưng dù sao cũng là “món quà kỉ quái” đầu tiên từ nhỏ đến lớn hắn được tặng, ném như vậy tiếc lắm. Diệp Kính Huy lại lấy cái cốc ra đặt trong lòng bàn tay ngắm nghía đôi chút, để ở đầu giường, khóe miệng cong lên ý cười với chữ “Minh” trên bề mặt.

“Tư Minh, vậy làm cho tôi xem thử xem, rốt cuộc anh dùng trò bịp bợm gì để lừa giỡn tôi.”

11. Chương 11: Thiên Vũ (thượng)

Sáng sớm hôm sau, mưa rơi rả rích.

Diệp Kính Huy hiếm khi dậy thật sớm, hắn mở máy tính ra, icon dưới góc phải màn hình bỗng vang lên tích tích, là dấu hiệu báo có email mới.

Lười biếng xoa xoa vầng trán, hắn mở mail ra, quả nhiên là bộ sơ yếu lý lịch hoàn mỹ do Tiêu Dật gửi tới, trên góc phải còn dán hình hắn hồi tốt nghiệp đại học.

Lưu Huy, hai mươi bảy tuổi, du học ở Mỹ ba năm, sau khi lấy được bằng MBA thì về nước, không cha không mẹ không anh em, hoàn cảnh đơn giản tựa như tờ giấy trắng. Lý lịch trình bày đại khái về quá trình học tập từ nhà trẻ, tiểu học, trung học rồi đến đại học của “Lưu Huy”, cực kì đầy đủ.

Diệp Kính Huy nhìn tập tư liệu kia mà nhẹ nhàng bật cười.

Cho dù Tư Minh có hoài nghi tính chân thực của anh chàng Lưu Huy này, hắn ta cũng không cách nào tra ra được kẻ hồ. Quả nhiên Tiêu Dật làm việc rất có hiệu suất.

Ngay lúc hắn an tâm nghĩ hết thấy mọi thứ đều đã được chuẩn bị chu toàn, chỉ chờ hắn thâm nhập vào tập đoàn Đông Thành tiến hành kế hoạch, đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên.

“A lô?”

Giọng nói của người đầu dây bên kia đầm đìa như nước: “Chủ tịch Diệp, là tôi.”

Diệp Kính Huy hơi hơi nhíu mày: “Lương Bình, tìm tôi có chuyện gì?”

Người gọi tới đích thị là tổng giám đốc vừa nhậm chức của tập đoàn Thiên Vũ, Lương Bình.

Thấy hắn nhận ra mình, Lương Bình tiếp tục nói: “Có kẻ đang âm thầm mua cổ phần của Thiên Vũ, hơn nửa số lượng càng ngày càng lớn.”

Diệp Kính Huy kinh ngạc: “Ai?”

“Trước mắt còn chưa điều tra được. Hiện tại tài chính bên trong Thiên Vũ lưu thông rất trì trệ, cổ phiếu hạ giá, tài sản đều bị ngâm nước hết, phía sau còn có nhân vật bí ẩn kín đáo mua cổ phần công ty, tôi sợ có kẻ đang mượn cơ hội thâm tóm Thiên Vũ.” Hắn cười lạnh: “Đã biết, tôi sẽ trở về xử lý ngay.”

Sau khi treo điện thoại xong, Diệp Kính Huy nhẹ giọng lầm bầm: “Muốn nuốt chửng miếng thịt Thiên Vũ mà không sợ bị hổng bụng, xem ra tên này rất can đảm.” Dứt lời, hắn hít hai mắt lại, xoay di động trong tay vài vòng rồi mới bấm số gọi Tiêu Dật.

“Tiêu Dật, xem ra tạm thời tôi không đến Đông Thành giúp cậu được rồi, ngược lại còn có việc gấp phải nhờ cậu hỗ trợ đây.”

Tiêu Dật bật cười: “Chả nhẽ Thiên Vũ xảy ra vấn đề?”

“Có kẻ lén lút thâm mua cổ phần của Thiên Vũ, cậu đoán gã đó là ai?”

Tiêu Dật tạm ngưng một chốc rồi mới trả lời: “Quan Thiên Trạch ư?”

Diệp Kính Huy gật đầu: “Quả nhiên là tri kỷ, lại suy nghĩ cùng hướng với tôi rồi.”

Quan Thiên Trạch làm tổng giám đốc của Thiên Vũ hơn sáu năm, trong thời gian này gã vẫn luôn bí mật tàng trữ tài sản, lần này trốn khỏi Thiên Vũ gã mang theo một số của cải rất lớn, khôi hài hơn là số tiền này lại không được ghi trong sổ sách công ty, hết như là tiền do chính gã kiếm được, có điều, ai đủ khả năng gửi vào ngân hàng trên trăm triệu bất kì lúc nào? Quan Thiên Trạch từng mua hai khu nhà cao cấp ở San

Francisco, kịp thời bán đi trước khi Diệp Kính Huy quay về Mỹ, thật sự là hoà thượng chạy mất thì miếu cũng không còn, hành động cực tử mỉ.

“A Huy, cậu cũng đừng nóng vội, đầu tiên phải kiểm tra hết sổ sách bên trong công ty, chuyện cho vay tôi sẽ thay cậu nghĩ phương pháp, cậu lo đối phó với tên đang âm thầm làm trò quỷ cái đã.”

“Được rồi, cảm ơn cậu.” Diệp Kính Huy dừng một lát rồi hỏi, “Tình huống bên Đông Thành sao rồi?”

“Hôm nay tôi đã gặp Tư Minh, quả thật bí hiểm hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi, từ đầu đến cuối luôn duy trì loại biểu cảm vô cùng bình tĩnh, ngay cả lúc tôi mời uống rượu anh ta cũng không thêm thay đổi sắc mặt.” Tiêu Dật thở dài khe khẽ, “Anh ta là một đối thủ vững vàng chuyên giấu nghề, cậu phải cẩn thận gấp bội đấy.”

Diệp Kính Huy bật cười: “Tôi biết mà.”

.

Buổi tối, bên trong căn phòng bí ẩn trên tầng 17 của khách sạn Long Hoa, Diệp Kính Huy đang dựa vào sofa chơi đùa với một chiếc ly thủy tinh trong suốt.

Đứng trước mặt hắn là người đàn ông mặc một thân âu phục màu đen, áo sơ mi trắng thắt cà vạt có sọc nghiêng màu xanh lam thẫm, tóc cũng được chải chuốt vô cùng gọn gàng.

“Chủ tịch Diệp, anh tìm tôi là.”

“Được rồi, cứ gọi tên tôi đi, đồ mì lạnh.” Diệp Kính Huy cười cười đẩy về đen tối, hắn sấn lại gần nhẹ nhàng nâng cằm người kia lên, chỉ thấy anh ta mày rậm mắt sáng, thoạt nhìn rất thành thật trung hậu, hắn không nhận được mà nói, “Nghiêm mật như vậy làm chi, thuở còn đi học chả phải cậu thường xuyên dạy bảo tôi hở.”

“Bây giờ khác với lúc xưa, hiện tại cậu là chủ tịch của Thiên Vũ.” Lương Bình mỉm cười, thấy ngón tay của hắn chìa chỗ bên cạnh thì chậm rãi xoay người ngồi xuống. Diệp Kính Huy hỏi: “Cô nàng Lưu Sa cậu đề cử với tôi là kế toán ưu tú nhất hiện giờ của Thiên Vũ sao?”

“Ừ, Lưu Sa là đàn em của tôi, làm việc rất cẩn thận, tôi để cô ấy kiểm tra sổ sách sáu năm qua của Thiên Vũ, chỉ dùng một ngày đã tìm ra chỗ bất thường.”

“Nói nghe một chút xem.”

“Số tiền Quan Thiên Trạch trúng trong mấy lần xổ số, cùng với lượng vốn lỗ lã ở mấy hạng mục lớn của tập đoàn Thiên Vũ, không hện mà trùng khớp.”

Diệp Kính Huy khẽ nhún mày: “Xem ra gã đã sớm sắp xếp tốt đường lui.”

Rất dễ nhận thấy, Quan Thiên Trạch hẳn đã mua chuộc người trúng thưởng chân chính, lén lút rút cho bọn họ số tiền lớn hơn, sau đó gã mới gom đồng vé số mua được vào tay mình. Tuy sau khi lĩnh tiền sẽ tạo ra một số tổn thất, cơ mà lại tạo thành dấu hiệu “tiền trong sạch” giả. Mà số tiền gã đưa cho những người trúng thưởng nhất định lấy từ lỗ lã của hạng mục, rút trong tài sản của tập đoàn Thiên Vũ.

Lúc bắt đầu điều tra chi tiết mới vỡ lẽ, số vốn bị lỗ của các hạng mục đó đều bị gã cùng đồng lõa là giám đốc tài vụ tiền nhiệm động tay động chân vào, hướng chi gã còn mấy bản ghi chép hoàn chỉnh về đồng tiền trúng thưởng nhờ xổ số, cho dù biết gã tham ô cũng không có đủ chứng cứ minh bạch bắt bớ.

“Ngoài ra, năm ngoái Quan Thiên Trạch có đem một phần vốn của Thiên Vũ đầu tư vào công ty bất động sản quốc nội, nhưng bởi vì hạng mục công trình kia quá lớn, khu dân cư cao cấp cũng cần đến vài năm để quy hoạch và thi công, cho nên vốn đầu tư cho nó cũng không phải con số nhỏ.”

“Hội đồng quản trị có ý kiến gì về chuyện này?”

“Có người phản đối, nhưng ủng hộ lại chiếm đa số. Bọn họ cho rằng khu đó mặc dù ở ngoại thành nhưng lại có điều kiện rất tốt, giao thông thuận tiện, chỉ cần chờ khu biệt thự xây xong thì không lo sẽ chả có nguồn thu về kèch xù. Hạng mục này do Quan Thiên Trạch đảm nhận. Đáng tiếc, miếng đất hắn chọn sau đó lại bị Chính phủ thu hồi để xây vườn sinh thái.”

Diệp Kính Huy tựa vào sô pha mỉm cười.

Lương Bình ngừng một lát rồi tiếp tục kể: “Dựa theo nguyên tắc, số vốn ấy sẽ được thu hồi, nhưng kỳ quái là sau khi Quan Thiên Trạch bị cách chức không lâu, công ty đó tuyên bố phá sản, chúng tôi đi điều tra thì không tìm thấy ông chủ. Chuyện này nhất định do một tay hăn giải quyết rất ráo, hăn mất tích nhưng nội tình đến lúc này vẫn không thể phơi bày rõ ràng.”

Diệp Kính Huy cười cười: “Nếu Quan Thiên Trạch đã trốn không tăm tích, chúng ta cứ tạm thời dừng để ý già. Hôm nào tôi đi gặp mấy vị cổ đông trước, nhìn xem kẻ đang vụng trộm giở trò quỷ rốt cuộc là ai.”

.

Buổi tối lúc trở về hộp đêm, bỗng dưng hăn được chú Chung thông báo một tin tức: “Ông chủ, Tư tiên sinh đang chờ cậu ở đại sảnh.”

Diệp Kính Huy chợt thấy sững sốt, da mặt gã Tư Minh này phải chăng quá dày rồi, hăn đã đích thân xác định trò chơi chấm dứt rồi, anh ta còn muốn thế nào nữa? Nhíu nháu mày có vẻ không mấy kiên nhẫn, hăn bảo: “Nói với anh ta MB kia có khách rồi.”

“Vâng.”

Chú Chung vừa lui ra là Diệp Kính Huy lập tức đến phòng ngủ chuyên dùng của mình.

Không lâu sau, chú Chung trở về báo lại: “Tư tiên sinh muốn nói chuyện với ông chủ, anh ta bảo bằng lòng ra giá gấp ba lần người khác.”

Diệp Kính Huy nhướn nhướn mí mắt, lạnh lùng cất lời: “Nói với hăn chỗ chúng ta luôn có thứ tự trước sau, cho dù ba mươi lần cũng không thể giữa đường đột ngột thay đổi lượt khách.”

Một chốc sau, chú Chung lại tới: “Tư tiên sinh nói nguyên tắc chỉ dùng để phá vỡ.”

Câu trả lời này khiến Diệp Kính Huy yên lặng thật lâu, đoạn, hăn hừ một tiếng bật dậy khỏi giường: “Hăn ta quả nhiên chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.”

Chú Chung cúi đầu tiếp tục tường thuật: “Tư tiên sinh gọi một hàng ‘cầu vồng bảy sắc’ chiếm đầy cả quầy bar, khách khứa thấy đáng ngồi lạnh băng với một dãy rượu đủ màu bày la liệt đều sợ tới mức không dám lại gần.”

Diệp Kính Huy bật cười: “Tốt, để tôi đi tiếp hăn một lần, cho hăn biết ham muốn đặc biệt của tôi là gì, xem lần sau hăn còn dám mò tới không!”

Hăn nói xong liền đi cùng chú Chung dời gót đến đại sảnh, quả nhiên thấy Tư Minh đang ngồi ở quầy bar uống “cầu vồng bảy sắc”.

Hăn ung dung đến ngồi bên cạnh anh, ám muội tiến lại sát bên tai anh thì thầm: “Tư tiên sinh, nghe ông chủ nói anh sẵn lòng ra giá gấp ba lần ư?”

Tư Minh thần nhiên nhìn đối phương, thật lâu sau mới nhẹ nhàng đưa ly rượu trong tay rồi đưa hăn: “Muốn uống không?”

Diệp Kính Huy lặng lẽ đẩy ly rượu trước mặt ra: “Tư tiên sinh, hăn anh cũng biết giá của tôi là nhiều hay ít nhỉ?”

“Bất luận là bao nhiêu cũng được. Tôi nói rồi, tôi đối với cậu không đơn giản chỉ là ‘hứng thú’.” Câu nói này của anh siêu bình thản, đến khúc cuối còn nhẹ nhàng uống nốt ly rượu màu đỏ sậm kia, đoạn, anh bất ngờ kéo mạnh Diệp Kính Huy vào lồng ngực mình, nhắm ngay môi hăn rồi nâng ly chậm rãi rót rượu vào miệng hăn. Đầu lưỡi nhân cơ hội xâm nhập vào khoang miệng Diệp Kính Huy, lưu luyến lướt nhẹ qua mọi góc ngách rồi cuốn lấy lưỡi của hăn, bá đạo mút vào.

Giữa nơi đang thân mật thoảng ra hương rượu cay cay, cộng thêm hơi thở mạnh mẽ của người đàn ông đối diện khiến cảm giác tê dại từ sống lưng hăn xộc thẳng lên trên.

Diệp Kính Huy không hề chống cự, chỉ lẳng lặng chờ đợi nụ hôn ấy chấm dứt.

Mãi đến khi Tư Minh cảm thấy mỹ mãn buông tha hắn, Diệp Kính Huy mới mở miệng ướm lời.

“Nếu Tư tiên sinh hăng hái như vậy, chi bằng đến phòng riêng của tôi một chuyến đi?” Tuy Diệp Kính Huy bị khống chế nằm ngửa trong lòng anh khiến thân thể uốn thành một độ cong khéo léo, hai chân cũng không chạm đất, hắn không hề lộ ra chút bối rối nào, càng không tức giận khi bị cưỡng hôn mà trái lại còn đẩy về nhân nhả, đôi mắt sáng rực thản nhiên ngắm nghía anh, cười như không cười, “Hay là anh muốn ở trước mặt nhiều người như vậy, chúng ta cứ thế ‘làm’?” Tư Minh mỉm cười buông hắn ra, để hắn đứng dậy.

“Được, tôi đi theo cậu tham quan một chuyến vậy, chúng ta trao đổi riêng tư thôi.”

Diệp Kính Huy cười: “Mời đi hướng này.”

Tư Minh không hề phát hiện khoảnh khắc hắn xoay người đi, khoé miệng nhếch lên một nét cười đầy tà ác khi mưu kế thành công.

Diệp Kính Huy cũng vì thế mà không hề trông thấy ánh mắt đầy hàm ý của Tư Minh ngay phía sau.

Hai người một trước một sau lần lượt tiến vào thang máy, nhanh như chớp đã chạy lên tầng ba, Diệp Kính Huy thông dong bước từng bước đến căn phòng 001 cuối hành lang, lấy thẻ vàng trong tay nhét vào khe, “tích” một tiếng, cánh cửa trắng chạm khắc hoa văn lộng lẫy theo phong cách châu Âu từ từ hé ra, “Tư tiên sinh, mời.” Hắn đứng trước cửa nở nụ cười.

Tư Minh không chút do dự bước vào phòng, Diệp Kính Huy đi theo sau anh, thuận tay đóng cửa mở đèn.

Căn phòng dưới ánh sáng đèn trở nên sáng bừng như ban ngày, cuối cùng Tư Minh cũng thấy rõ cách bày trí nội thất của nó —

Một chiếc giường to khủng bố được đặt giữa trung tâm, drap giường xanh lam thẫm tạo cho nó cảm giác ấm áp khôn xiết. Trên sàn trải thảm dày mềm mại màu trắng thuần, chạm vào bề mặt sẽ có ảo giác hệt như đang đứng ngập trong tuyết. Đối diện giường là một màn hình cỡ lớn, nằm trên giường xem TV chắc hẳn sướng như tiên. Cơ mà vách tường xung quanh thì.

Treo đầy các loại dụng cụ, nào dây thừng, nào áo giáp, hết còng tay rồi đến đèn pin, thêm một ít vật dụng thoát nhìn không rõ có tác dụng gì, nhiều nhất phải kể tới là roi da đủ màu, chất liệu không đồng nhất, dài ngắn khác nhau, nhìn ra được chủ nhân của chúng sưu tập là có ý đồ.

Khoé môi Tư Minh nhếch thành một độ cong, anh bình thản hỏi: “Đây là. niềm ham mê của cậu hả?”

Diệp Kính Huy không trả lời, hắn tự mình gỡ một chiếc roi da trên vách xuống, nhẹ nhàng đến ngồi bên giường, dùng ngón tay thon dài sờ nhẹ từ đầu đến đuôi cây roi một lượt, biểu cảm có lộ ra thoáng chút dịu dàng. Đặt roi trong tay phẩy qua phẩy lại hai lần, hắn tự dưng ngẩng đầu nhìn Tư Minh, hai mắt hí lại kiểu cười như không cười.

“Tư tiên sinh, anh cũng biết nghề của tôi được chia ra rất nhiều loại nhỉ.” Thanh âm của hắn cực kì điềm nhiên, “Tôi là người có ham muốn hơi đặc biệt một tí, cho nên bình thường kẻ dám bao tôi đều có máu M, tức là loại thiếu bị hành hạ ấy.” Hắn ngừng một chút rồi nhướn nhướn mi, “Hiểu chưa?”

12. Chương 12: Thiên Vũ (trung)

“Tư tiên sinh, anh cũng biết nghề của tôi được chia ra rất nhiều loại nhỉ.” Thanh âm của Diệp Kính Huy cực kì điềm nhiên, “Tôi là người có ham muốn hơi đặc biệt một tí, cho nên bình thường kẻ dám bao tôi đều có máu M, tức là loại thiếu bị hành hạ ấy.” Hắn ngừng một chút rồi nhướn nhướn mi, “Hiểu chưa?” Tư Minh trầm mặc thật lâu mới bật cười khe khẽ: “Xem ra cậu rất xứng đáng được nâng giá gấp ba.”

Diệp Kính Huy nhướn mi đáp: “Mỗi ngày tôi đều mời khách quý đến đây quỳ trên thảm, sau đó sẽ dùng từng thứ từng thứ một trên tường phục vụ họ, có như thế thì nhiệm vụ cơ bản trong ngày của tôi mới hoàn thành.” Hắn dứt lời thì nhìn anh, mỉm cười, “Tư tiên sinh muốn trải nghiệm thử không?”

Tư Minh nhún vai một cách băng quơ: “Có lẽ chúng ta nên đổi một cách chơi đùa mới.”

“Ví dụ như?”

“Tôi không nỡ đánh cậu, cũng không chịu nổi nếu cậu ngược đãi tôi.”

“Nếu anh không thể chấp nhận ham muốn của tôi, vậy mời

.” Hắn chìa chìa cánh cửa.

Tư Minh vẫn tiếp tục cười: “Chả nhẽ ở bên cạnh cậu nhất định phải tiếp nhận loại đam mê kỳ quái này ư?”

“Dĩ nhiên.”

“Không thể đơn giản là trao đổi về mặt tinh thần à?” Tư Minh nói như đúng rồi, vừa nói vừa sải hai bước, thoáng chốc đã đứng trước mặt Diệp Kính Huy, “Tâm sự thôi cũng tốt mà.”

“Nếu muốn tán gẫu thì hình như anh tìm nhầm chỗ rồi đó.” Diệp Kính Huy cười lạnh, “Chả ai đến hộp đêm để tán gẫu cả.”

“Chỉ cần đổi phương là cậu thì ở đâu cũng được.”

“Tư Minh.” Diệp Kính Huy điềm nhiên chặn ngang lời anh, “Tôi khuyên anh một câu nhé, đừng nảy sinh bất cứ ý định nào với tôi. Tôi rất thẳng thắn nói cho anh biết, tôi là người cực kì hiếm độc.”

Tư Minh cười cười: “Tiếc quá, tình cảm không thể dùng ý chí khống chế được. Tôi đã nói rồi, tôi rất hứng thú với cậu.”

“Vậy thân mời anh ảo tưởng sau lưng tôi ấy, đừng xuất hiện cả ngày ở hộp đêm gây phiền toái cho tôi.” Diệp Kính Huy lạnh lùng lườm anh một cái, “Tôi bận lắm, không rảnh rồi cùng anh từ từ ‘trao đổi tinh thần’ đâu.”

“Được thôi.” Tư Minh cúi đầu ra chiều đang cân nhắc chi đó, sau một lúc lâu, anh mới khề khàng thở dài: “Xem ra tôi không thể chối từ ham muốn của cậu rồi.”

Diệp Kính Huy kinh ngạc nhìn anh, chỉ thấy Tư Minh khoan thai đi dạo một vòng quanh căn phòng, mãi đến khi đặt chân đến chỗ treo roi da mới dừng bước.

“Cậu thích màu gì?” Anh hỏi.

Khoé miệng Diệp Kính Huy co gập: “Câu này phải hỏi bản thân anh mới đúng.”

Tư Minh gật đầu rồi chọn một cái roi da màu đỏ, trên thân roi có một vòng tròn tương tự như biểu tượng theo phong cách tô tem giáo

[1]

, roi mảnh mà mềm mại, ở phần đuôi có cán làm bằng gỗ tinh xảo, trên bề mặt được khắc hoa văn hình rắn rất đẹp, cầm trong tay nhẹ vô cùng.

“Chiếc roi này thật đẹp.” Tư Minh bình luận xong thì nhẹ nhàng phe phẩy vài lần, khi tiếng chát chát nhỏ nhỏ phát ra, cảm giác tê dại cũng đồng thời từ lòng bàn tay truyền đi khắp thân thể. Anh hài lòng gật gật đầu, tiếp đó lại lấy thêm một sợi dây thừng siêu lớn đang treo im lìm trên tường.

Diệp Kính Huy nhìn anh như thể người đang ngồi xem khi chơi đùa, ánh mắt loé lên sự nghiền ngẫm của hắn đảo quanh người Tư Minh.

“Thật không ngờ nha, hoá ra anh là kẻ thiếu ngược.” Câu kế tiếp còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng đã thấy cánh tay dấy lên cơn đau nhức mãnh liệt, “A. Anh làm gì vậy?!”

Tư Minh nhanh như cắt đã đè Diệp Kính Huy xuống giường, sau đó chậm rãi dùng dây thừng trói hắn lại.

“Tôi tôn trọng cậu, đương nhiên cũng phải tôn trọng ham mê của cậu.” Anh điềm tĩnh nhìn hấn, dứt lời thì vung roi da lên —

“Chát” một tiếng, làn roi tiếp xúc với lớp vải sơ mi phát ra tiếng vang thanh thúy, y phục Diệp Kính Huy vốn đã bị mở rộng đến eo, hiện giờ bị một nhát roi khiến cúc áo đứt ngay tắp lự, hơn phân nửa mảng ngực trắng mịn tức khắc lồ lộ ra trước mắt Tư Minh, nửa kín nửa hở lại càng nhuốm vẻ mê hồn.

Diệp Kính Huy hơi híp híp mắt, hấn cười lạnh: “Dám đánh tôi sao, lá gan của anh cũng không nhỏ đâu.”

Còn chưa nói xong lại nghe một tiếng “chát” thứ hai, làn roi cố ý lướt nhẹ qua đầu ngực, Diệp Kính Huy không khỏi hít mạnh một hơi.

“Anh.”

“Đây là cậu ép tôi, vốn chỉ muốn ngồi tán gẫu với cậu, đáng tiếc cậu chẳng nể mặt tôi chút nào cả.” Tư Minh cười cười, lại ung dung quất thêm một roi nữa —

Làn roi liên tục “hạ cánh” trên thân thể hấn, thanh âm chan chát cứ vang mãi không dứt bên tai, bờ ngực cũng bị đánh thành một mảng hồng hồng chằng chịt.

Diệp Kính Huy bình thản hỏi: “Rốt cuộc anh muốn gì?”

Tư Minh ngừng tay, hơi hơi nhướn mày lên: “Tôi đã từng bày tỏ nhiều lần với cậu rồi, cậu không tiếp thu thì tôi chỉ còn cách thay đổi chiến lược thôi.” Anh ngồi bên giường, vươn tay chạm nhẹ vào vết roi hình chữ thập đan chéo trên vùng ngực trần của hấn, thanh âm mềm mỏng hấn đi: “Đau không?”

Diệp Kính Huy cười: “Không đau.”

“Vậy tiếp tục nào.” Tư Minh giương cao tay ra vẻ sẽ vung thêm lần nữa, Diệp Kính Huy theo phản xạ nhắm tịt mắt lại.

Nhìn thấy lông mi hấn khẽ run run, Tư Minh không nhịn được mà nhếch khoé miệng lên — thật là một chú hổ giấy ‘đáng ghét’.

Đau đớn trong tưởng tượng không hề buông xuống, Diệp Kính Huy khó hiểu mở mắt ra thì vừa vặn thấy cảnh Tư Minh quăng chiếc roi sang chỗ khác.

Hai tay anh khoanh trước ngực ngấm nghĩa hấn, chút tình tứ được giấu kín trong ánh mắt thâm thúy thật làm người ta không cách nào đoán được —

“Nhớ kỹ lần dạy dỗ này cho tôi, đừng giở trò đùa giỡn bịp bợm trước mặt tôi.” Tư Minh nhìn hấn một chốc rồi đứng dậy đi ra cửa, “Mấy ngày sau tôi tạm thời không đến quấy rầy cậu, suy nghĩ cẩn thận đi nhé. Tôi tin chắc chắn sau này chúng ta còn rất nhiều cơ hội gặp mặt.” Trước khi đóng cửa, anh ung dung quay đầu lại, khoé miệng khẽ nhếch lên: “Hẹn gặp lại.” Sau khi anh đi mất, Diệp Kính Huy mới khẽ bật cười: “Giỏi cho một tên Tư Minh, chẳng những không bị dọa sợ mà còn dám đánh tôi? Tôi nhất định sẽ hoàn trả anh gấp bội, a, anh chọn chiếc roi mềm nhất hồng hù dọa tôi, sợ tôi bị thương nên dùng sức cực nhẹ, anh tưởng tôi không nhận ra chắc?” Hấn hơi nhướn mày lên, nhẹ giọng thở dài thườn thượt: “Tôi lại cam tâm tình nguyện bị anh đánh, khi đó tôi mới có cơ hội đập anh, rất hợp lý đúng không.”

Khoé môi Diệp Kính Huy cong lên nụ cười đầy hàm ý sâu xa, hấn vuốt nhẹ lên chiếc roi da kia.

Hấn tìm được chiếc này trong mấy loại roi mềm mại nhất, chỉ cần dùng sức nhẹ là đủ, đánh vào người bất quá chỉ như gãi ngứa, chả đau tí nào cả.

Tư Minh, anh không nhần tâm với tôi không có nghĩa tôi phải nể mặt anh. Nếu anh mềm lòng, anh chắc chắn sẽ thua.

.

Ngày hôm sau, Diệp Kính Huy lấy danh nghĩa chủ tịch mới nhậm chức chủ trì buổi họp hội đồng cổ đông.

Nói là cuộc họp hội đồng cổ đông, trên thực tế hình thức giống như một buổi tiệc trà, bởi vì hấn trực tiếp mời người ta đến câu lạc bộ Dạ Tuyết nổi tiếng nhất vùng. Nơi đó được xây dựng trên một sườn đồi, ngoại trừ cung cấp nơi hoạt động giải trí cho thanh thiếu niên còn có trà viên

yên tĩnh nhưng rất tao nhã. Lúc này mọi người đang an tọa ở trà viên, tính cả Diệp Kính Huy và Lương Bình là tám cả thấy, vừa khéo đủ một bàn.

“Chúc mọi người một ngày tốt lành, tôi là Diệp Kính Huy, tin rằng mọi người đều đã nghe bố tôi thông báo qua, bởi vì bệnh tình của bố hiện rất nguy hiểm nên tạm thời tôi sẽ thay mặt ông giữ chức chủ tịch.” Diệp Kính Huy tựa vào ghế điềm tĩnh trình bày. Hôm nay người đến họp hầu hết đều là các bậc “nguyên lão” đã từng đồng cam cộng khổ với bố, đương nhiên Diệp Kính Huy phải thu lại tư thái hào hoa biếng nhác như lúc ở hộp đêm, mặc dù hần ngồi vị trí cao nhất nhưng cũng rất biết chừng mực.

“Bởi vì tôi còn trẻ nên vẫn chưa có kinh nghiệm, hy vọng các vị tiền bối sẽ bao dung và chỉ dạy cho tôi.” Lời này vừa thốt ra đã được những người quen với nhà họ Diệp bật cười tán thưởng.

“Kính Huy, nhiều năm không gặp làm bây giờ bác không nhận ra cháu nữa, hoàn toàn thay đổi so với trước đây a.” Một ông bác có gương mặt rất hiền hậu gật đầu cười với Diệp Kính Huy.

“Bác Chu quá khen, thật xấu hổ, bố lại nói cháu càng lớn càng không giống con ruột của bố.” Hần cũng hòa theo nói đùa một câu.

“Sao lại thế chứ, năm đó lúc cháu sinh ra bác có đến bệnh viện thăm mà.” Trông thấy khoẻ mắt hơi hơi cong lên toát ra sự phóng khoáng vô hạn của hần, ông Chu không nhịn được mà bật cười ha hả, đứa con của ông bạn già thật sự là càng nhìn càng thuận mắt, khiến ông cũng sinh ra cảm giác thân thiết hơn vài phần, kéo theo cả sự thay đổi xưng hô, “A Huy, hôm nay cháu mời mọi người đến là có chuyện quan trọng sao?”

Diệp Kính Huy nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước, hần ngẩng đầu nở nụ cười: “Việc này rất cấp bách nên cháu mới mời mọi người đến, chúng ta cùng thương lượng đối sách.” Hần tạm dừng một chút rồi tiếp lời, “Hiện tại vòng chu chuyển vốn trong nội bộ Thiên Vũ rất thiếu hiệu quả, thậm chí một vài hạng mục đang hợp tác cũng bị ngưng trệ, hơn nữa, có kẻ đang âm thầm thu mua cổ phần của công ty, tình hình không mấy lạc quan.” Một người đàn ông trung niên ngồi đối diện hỏi: “Chủ tịch có ý kiến gì không, cháu cứ nói thẳng ra?”

Thấy tất cả mọi người chau mày nhưng vẫn nghiêm túc lắng nghe, Diệp Kính Huy cười cười rồi cất giọng bình tĩnh: “Việc kinh doanh chính của Thiên Vũ vẫn luôn tập trung vào lĩnh vực phát triển sản phẩm và mở rộng đại lý phân phối, tổng giám đốc Lương, trước tiên anh nói về tình hình của các đại lý phân phối đi.”

Lương Bình gật gật đầu, chống nhẹ hai tay lên mặt bàn rồi nghiêm túc nói: “Tuy rằng công ty chúng ta rất có danh tiếng ở nước ngoài, nhưng nếu muốn đạt tới địa vị vô địch ở quốc nội, nhất định phải thiết lập hệ thống cửa hàng trong các thành phố lớn của cả nước. Nhưng vấn đề khó khăn về việc lưu thông tài chính trong nội bộ Thiên Vũ vẫn chưa giải quyết xong, chúng ta không có biện pháp bỏ vốn đầu tư vào mục này. Càng nghiêm trọng hơn nữa, trước khi Quan Thiên Trạch bị cách chức đã hợp tác thất bại một lần, khiến lượng sản phẩm của công ty tồn đọng cao tới tám triệu nhân dân tệ, nếu số hàng hoá lớn như vậy không được thanh lý nhanh chóng, lỗ hổng tài chính sẽ ngày càng lan rộng hơn, đủ để Thiên Vũ tan rã từ trong nội bộ.”

Cục diện hỗn loạn này hẳn nhiên là do Quan Thiên Trạch cố ý để lại, cho dù gã bị mất chức cũng không để Thiên Vũ sống tốt.

“Thiên Vũ cũng không phải cạn tiền, cái chính là tiền đều dồn hết vào kho hàng đúng không?” Diệp Kính Huy hơi hơi nhíu mày: “Tình hình bên Đông Thành thế nào?”

Lương Bình nói: “Đại lý phân phối của tập đoàn Đông Thành ở quốc nội là do Tư Minh phụ trách. Tư Minh làm việc cực kỳ quyết đoán lại có gan mạo hiểm, năm ngoái anh ta bất chấp sự phản đối của rất nhiều cổ đông, hao phí một số tiền lớn xây dựng mạng lưới chuỗi cung ứng trên phạm vi cả nước, hiện giờ đã có hiệu quả rõ rệt. Mạng lưới này không chỉ tạo ra phản ứng kịp thời lúc thị trường thay đổi mà còn có thể giải quyết thần tốc vấn đề vận chuyển hàng hoá qua các vùng khác nhau, vừa thuận tiện lại nhanh chóng. Sau khi mạng lưới được đưa vào sử dụng, nghiệp vụ của Đông Thành phát triển không ngừng, khách hàng cũng càng ngày càng nhiều, số vốn bỏ vào năm đó hiện giờ đã tăng gấp mười lần.”

Diệp Kính Huy ung dung nhấp một ngụm nước, bình tĩnh nói: “Thiên Vũ và Đông Thành vẫn luôn là bạn làm ăn tốt, tôi nghĩ có thể sử dụng mạng lưới kinh doanh do Tư Minh thiết lập để hỗ trợ chúng ta, đem

đồng hàng tồn kho đẩy mạnh tiêu thụ ra bên ngoài, về mặt lợi nhuận có thể cho họ con số tốt, còn chúng ta cũng nhanh chóng thu hồi chi phí. Cụ thể về việc hợp tác. Tổng giám đốc Lương, anh cử người đến đàm phán với Tiêu Dật.”

“Tại sao không trực tiếp tìm Tư Minh?” Có người đề nghị.

“A. Chúng ta không hiểu rõ Tư Minh, muốn nhờ trợ giúp đương nhiên tìm người quen sẽ tốt hơn, quyền của Tiêu Dật và Tư Minh tương đương nhau, chung quy Tư Minh cũng không muốn trực tiếp đối đầu với Tiêu Dật, chỉ cần Tiêu Dật đồng ý thì chuyện này mười phần ăn chắc. Cạnh tranh bên trong Đông Thành tuy quyết liệt nhưng bề ngoài vẫn phải trưng ra bộ mặt hòa thuận, dù sao cũng là đấu tranh nội bộ, việc xấu trong nhà không nên phơi bày ra sáng.” “Chủ tịch nói rất đúng.” Lương Bình mỉm cười gật đầu, “Hôm khác tôi sẽ hẹn gặp Tiêu Dật để bàn chuyện hợp tác.”

Diệp Kính Huy gật gù: “VẬY còn ở lĩnh vực phát triển sản phẩm thì sao?”

“Thiên Vũ vốn rất nổi tiếng trong lĩnh vực nghiên cứu phát triển phần mềm ở Wall Street, lượng tiêu thụ cũng cực kì khả quan, nhưng ở trong nước thì 80% thị phần thị trường đã bị tập đoàn Nam Dao chiếm giữ nhiều năm.”

.

Cùng lúc đó, trong văn phòng chủ tịch Từ Văn Sơn của tập đoàn Nam Dao.

Từ Văn Sơn với phần tóc mai đã lấm tấm bạc đang dựa vào sofa uống trà, bên cạnh là một người đàn ông hầy còn rất trẻ.

Cặp mày ngài hình lưỡi mác của anh ta nhú lại, đôi mắt đen sâu thẳm thẳm, dưới chiếc mũi cao thẳng là đôi môi mím nhẹ dường như đang suy nghĩ điều gì. Một lát sau, đột nhiên anh ta mở lời: “Xem ra chủ tịch mới Diệp Kính Huy của Thiên Vũ bắt đầu hành động rồi.”

Từ Văn Sơn khề khàng gật đầu: “Ý của con là?”

“Quan Thiên Trạch ngấm ngấm giờ trò, đồng hàng hóa gần mấy trăm triệu tồn đọng khiến vòng chu chuyển vốn của Thiên Vũ gặp trắc trở nghiêm trọng. Con nghĩ dựa vào thủ đoạn tàn nhẫn của Diệp Kính Huy, hẳn ta sẽ.” Về mặt anh ta tuy rất bình thản nhưng khoé môi không khỏi nhếch lên.

“Sẽ thế nào?”

“Bảo vệ giang sơn, chém đứt chân tay.”

.

“Nam Dao là ông trùm dẫn đầu trong lĩnh vực nghiên cứu phát triển phần mềm, Thiên Vũ muốn đánh bại họ cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.” Diệp Kính Huy cười khẽ, “Nếu đã như vậy, bỏ đi.”

“Việc này.” Mọi người mấp mắt nhìn nhau.

Ông Chu hơi cau mày: “Chúng ta cũng đã nghiên cứu phát triển phần mềm trong thời gian rất lâu rồi, sao có thể nói bỏ liền bỏ?”

“Bác Chu nói đúng, chẳng qua là.” Khoé miệng Diệp Kính Huy cong lên ý cười lãnh đạm, “Trên chiến trường, muốn kéo theo một cái chân sau thì không thể đi xa được. Có hy sinh mới gặt được thành quả, hy sinh ít mà thu thắng lợi nhiều. Nếu con đường này có Nam Dao ngăn cản, dù chúng ta có đầu tư nhiều cỡ nào cũng không đạt được lợi nhuận. Vậy thì sao lại không từ bỏ?” Hắn ngừng một chút, thấy mọi người còn đang do dự thì tiếp tục bồi thêm một câu, “Hơn nữa, sản phẩm phần mềm của chúng ta ở Wall Street đã thành công có được tên tuổi, cứ tiếp tục phát triển bên đó là tốt rồi. Chứa tể ngọn núi này khi đến ngọn núi khác cũng cần tuân thủ luật chơi của nơi ấy, không phải ư.”

Thấy mọi người đều gật đầu tán thành, lúc này Diệp Kính Huy mới cười nói: “Nếu tất cả mọi người không có ý kiến khác, chúng ta lập tức thu hồi nguồn vốn phát triển phần mềm ở quốc nội về trụ sở chính, trong nước chúng ta chỉ chuyên nghiên cứu mở rộng hệ thống phân phối. Công việc cụ thể cần chờ tổng giám đốc Lương gặp gỡ và bàn chuyện với Tiêu Dật của Đông Thành, thời gian sắp tới không ‘nghênh tiếp’ bất kì

doanh nghiệp nào, phải giải quyết vấn đề vay và tồn kho để tài chính lưu thông trôi chảy đã.”“Còn việc có người đang âm thầm thu mua cổ phần công ty thì sao?” Lương Bình hỏi.

Diệp Kính Huy hơi cong khóe miệng lên: “Tương kế tựu kế, chúng ta sẽ suy nghĩ phương pháp tạo ra hiện tượng giả như thể cổ phiếu Thiên Vũ liên tục hạ giá, khiến những người muốn bán cổ phần công ty bán càng sớm càng tốt, dĩ nhiên. Người mua lại cổ phần sẽ đổi thành chính chúng ta.”

13. Chương 13: Thiên Vũ (hạ)

“Ý của con là, Diệp Kính Huy sẽ từ bỏ việc nghiên cứu phát triển sản phẩm, chỉ chuyên tập trung vào mở rộng đại lý phân phối ở quốc nội?” Từ Văn Sơn cười khê, “Cậu ta rất thức thời, hiểu rõ thị trường phần mềm ở trong nước là thiên hạ của Nam Dao.”

“Bác Từ nói đúng. Nếu Diệp Kính Huy đã sáng suốt tự rút khỏi trận tranh đấu này, chi bằng. Chúng ta tạm thời tha cho hắn đi?”

“Hừm?” Từ Văn Sơn bình thản nói, “Nhưng chúng ta đã nắm được 20% cổ phần của Thiên Vũ trong tay, dù không mua đứt Thiên Vũ cũng có thể ép họ bỏ vốn cho ta.”

Người đàn ông kia lại cười cười: “Bác Từ hẳn là rất tinh tường, Diệp Kính Huy là kẻ mưu ma chước quỷ đầy mình, con sợ hắn ta tương kế tựu kế cố ý dùng sự lên xuống bất thường của cổ phiếu để nắm giữ chúng ta, trái lại còn nhân cơ hội hút lấy nguồn vốn của Nam Dao.” Anh ta ngừng một chốc rồi nói tiếp, “Nếu mục đích của bác Từ chỉ dừng ở việc buộc hắn ta rút khỏi cuộc chơi, vẫn nên. thấy chuyển biến tốt thì thu tay thôi.”

Từ Văn Sơn trầm mặc một lát: “Được rồi, cứ làm như con nói đi.”

“Con sẽ tìm cơ hội thích hợp bán cổ phần công ty, con nghĩ hắn ta nhất định sẽ rất phấn chấn khi có thể thu% này.”

“Đường như con rất hiểu cậu ta nhỉ?” Từ Văn Sơn bật cười.

“Mấy năm trước con từng gặp hắn ta ở Mĩ, khi đó Diệp Kính Huy vẫn còn nhỏ tuổi nhưng rất biết che giấu thực lực bản thân. Con đã sớm đoán được gia nghiệp nhà họ Diệp sẽ rơi vào tay hắn, chẳng qua đã nhiều năm không gặp, công phu ăn chơi trác táng của Diệp Kính Huy tăng cường nhanh quá, hơn nữa cũng ẩn mình quá sâu, con vẫn chưa trông thấy bộ mặt thật của hắn.”

“Ồ? Vậy sao lần này con đoán chuẩn như vậy?”

“Tiêu Dật và hắn là bạn tốt, suy nghĩ của họ rất tương tự nhau, con chỉ lấy thủ đoạn của Tiêu Dật ước vào kiểu người như Diệp Kính Huy thôi.”

“Hoá ra là vậy. Hai người đó dù sao cũng từng lớn lên cùng nhau mà.” Từ Văn Sơn ngừng một hồi rồi tiếp tục, “Lần này phương pháp con đưa ra quả thật rất hiệu quả, có thể bức bách khiến Diệp Kính Huy hiện thân ra. Thế hệ trẻ tuổi của Nam Dao bác thiếu một nhân tài nhạy bén quyết đoán như con đấy.”

“Bác Từ quá khen.”

Từ Văn Sơn mỉm cười: “Lúc mẹ con qua đời đã nhờ bác chăm sóc con cẩn thận, đáng tiếc sức khỏe bác mấy năm nay kém quá, thân mình còn lo chưa xong, khiến con phải chịu khổ rồi.” Nói đến đây, ông khê thở dài, “Tư Minh, bây giờ Tiêu Dật trở về rồi, cuộc tranh giành ghế tổng giám đốc là chuyện không thể tránh khỏi, hội đồng quản trị bên kia không ưa con đã lâu, nếu làm việc ở Đông Thành quá bức bối, chi bằng từ chức và qua chỗ bác đi, vị trí tổng giám đương nhiên sẽ thuộc về con.” Tư Minh thản nhiên đáp: “Cám ơn lời khen của bác Từ, con ở Đông Thành cũng không tệ lắm.”

Từ Văn Sơn ngẩng đầu nói với vẻ nghiêm túc: “Con biết mà, không phải bác giả vờ khách khí với con, bác thật sự hy vọng con có thể về đây giúp đỡ Nam Dao.”

Tư Minh yên lặng một chốc mới trả lời: “Đi từng bước xem từng bước thôi ạ.”

Lâu thật lâu sau, ông mới khẽ thở dài, thuận miệng chuyển đề tài câu chuyện: “Nghe nói gần đây con thường xuyên đến một hộp đêm, chưa kể còn rất thân thiết với một MB.”

(money boy)

Tư Minh ngẩng đầu lên, ánh mắt nhuốm vẻ thâm trầm: “Bác Từ, dường như đây là việc riêng của con.” Thanh âm cố tình đè thấp hết mức, giữa sự kính cẩn lại lộ ra đôi chút xa cách.

Từ Văn Sơn không dám nhìn thẳng vào mắt anh, ông ho nhẹ một tiếng dời tầm nhìn qua nơi khác: “Việc riêng của con bác dĩ nhiên không nên xen vào, chỉ là. con cũng không còn nhỏ nữa, chung quy cũng phải đưa ra quyết định đúng đắn chứ.”

“Bác Từ yên tâm, cậu ta không phải MB.”

“Hừm? Làm sao con biết chắc?”

“Nếu MB nào cũng ngạo mạn xấc xược giống cậu ta, hộp đêm kia đã đóng cửa lâu rồi.” Tư Minh ngừng một lát rồi cười cười, “Con nghi ngờ cậu ta chính là ông chủ của Crazy.”

“Khụ khụ.” Từ Văn Sơn hệt như vừa trải qua một cơn kích thích quá lớn, ông ho khan vài tiếng, “Con. Con và ông chủ hộp đêm. Tốt nhất vẫn nên duy trì khoảng cách đi.”

Tư Minh lại gần vỗ nhẹ lên lưng ông, “Bác Từ, việc riêng của con bác không cần nhọc lòng lo lắng đâu. Về phần ông chủ của Crazy, con vẫn đang điều tra thân phận cậu ta. Chuyện đây đưa với cậu ấy con đều có dự tính hết rồi.”

“Ừ, bác tin con sẽ giải quyết mọi chuyện tốt đẹp.” Từ Văn Sơn dừng một chút, đánh mắt lên chiếc đồng hồ treo tường, “Đã trễ rồi, con ở lại ăn cơm tối đi, Tiểu Thanh hiếm khi được về nước một chuyến, nó biết con tới nên cố tình mua rất nhiều đồ ăn.”

Tư Minh gật đầu: “Cung kính không bằng tuân lệnh.” Anh đứng dậy rời khỏi sô pha, “Con vào bếp xem Từ Thanh đang nấu món ngon gì đây.”

.

Cô gái đứng trong nhà bếp có dáng người cao gầy, mái tóc xoăn mới uốn có vẻ rất thời thượng, chỉ nhìn lướt qua bóng lưng đã cảm thấy toát ra khí chất phi phàm.

Cô đang cúi đầu thái thức ăn trên thớt, chỗ Tư Minh đứng vừa khéo có thể nhìn thấy gương mặt nghiêng nghiêng của cô, cằm thon và nhỏ, trên vành tai có đeo một chiếc khuyên tròn màu bạc khá lớn.

Thấy Tư Minh bước vào, Từ Thanh mỉm cười: “Chuyện của Thiên Vũ thu xếp xong hết rồi?”

“Ừ.” Tư Minh cười cười, nhìn lướt qua mớ thức ăn tươi ngon trên bàn, “Cần em hỗ trợ không?”

“Không cần đâu, thức ăn em làm còn ngon hơn chị gấp trăm lần, đối với một người phụ nữ mà nói, đây là sỉ nhục rất lớn.” Từ Thanh cười, nghiêng đầu hỏi, “Nam Dao mời em làm tổng giám đốc em từ chối, bên Đông Thành bị mọi người xa lánh lại nhất quyết không buông, em thật đúng là quá mức cố chấp.” Tư Minh trầm mặc một lát: “Ồ bếp em không muốn nói chuyện trên thương trường, được không, em mệt chết đi.”

Từ Thanh hơi sững sốt: “Vậy em muốn tán gẫu cái gì đây?”

“Chị còn nhớ rõ Diệp Kính Huy không?”

“Ừ, đương nhiên rồi.” Từ Thanh nghi hoặc ngẩng đầu lên, “Em có hứng thú với anh ta?”

Tư Minh hơi nhếch khóe môi lên: “Không chỉ hứng thú. Em còn muốn lột bỏ mặt nạ để nhìn thấy bộ mặt thật của hắn ta.”

Sáu năm trước.

Sản phẩm phần mềm do tập đoàn Thiên Vũ tự mình nghiên cứu được đánh giá cực tốt trên thị trường, đơn đặt hàng theo đó cũng ồ ồ kéo tới, khiến doanh số bán hàng cao kỷ lục. Khi ấy ở lĩnh vực phân phối,

Thiên Vũ chỉ vừa chân ướt chân ráo bước vào nên hẳn nhiên chưa đạt được danh tiếng như hiện giờ, họ giao sản phẩm của mình cho Đông Thành thay mặt cung ứng, lần hợp tác thành công đó cũng khiến Thiên Vũ đạt được tên tuổi trên thị trường phát triển phần mềm.

Ngay lúc Đông Thành muốn trao đổi bước hợp tác tiếp theo với Thiên Vũ, chẳng hiểu sao đã xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Tư liệu về đơn đặt hàng của bạn hàng bên tập đoàn Đông Thành bị tiết lộ, thế nên Thiên Vũ kiểm soát số lợi nhuận khổng lồ mà Đông Thành kiếm được. Sau đó, bước hợp tác tiếp theo của hai bên dĩ nhiên không thành công, Thiên Vũ gia tăng số vốn đầu tư vào lĩnh vực phân phối, nước chứa phù sa không chảy ra ruộng ngoài, họ tự sản xuất tự tiêu thụ, về mặt phân phối sản phẩm cho công ty khác, họ học hỏi cách làm ăn của Đông Thành, ra sức kiếm lợi nhuận từ mức chênh lệch giá.

Tư liệu lần đó bị tiết lộ đương nhiên có quan hệ với anh chàng Diệp Kính Huy bí ẩn kia.

.....

Hôm ấy vừa khéo là sinh nhật Tiêu Tinh, thiên kim của chủ tịch tập đoàn Đông Thành.

Trong đại sảnh xa hoa của khách sạn, ánh đèn rực rỡ không ngừng chớp loé trên cao, dưới chân là sàn nhà bóng loáng như mặt gương, giữa tiệc rượu ăn uống linh đình luôn ngân nga tiếng dương cầm miên man không dứt.

Tư Minh là người phụ trách kinh doanh chi nhánh bên Trung Quốc của tập đoàn Đông Thành, nên anh phải theo tổng giám đốc lúc ấy đi tham gia buổi tiệc. Lúc anh đến, giữa trung tâm sàn nhảy có đôi nam nữ đang khiêu vũ, người thiếu nữ mặc bộ lễ phục dạ hội màu lam nhạt lộng lẫy, chàng trai cao hơn cô một cái đầu, vận một thân âu phục trắng tinh tươm, thoát nhìn qua rất xứng đôi vừa lứa, kỳ quái chỉ là cả hai đều đang đeo mặt nạ. Ánh mắt Tư Minh chậm rãi quét qua toàn đại sảnh, khi đó anh mới phát hiện những người trẻ tuổi đều đeo mặt nạ.

Thư ký lại gần thì thầm bên tai anh: “Cô gái kia là nhân vật chính trong buổi tiệc đêm nay, Tiêu Tinh, đeo mặt nạ là ý kiến của cô ta, có lẽ do không muốn mọi người trông thấy gương mặt thật của mình.”

Buổi tiệc tập hợp nhiều nhân vật lẫy lừng trong giới kinh doanh hiển nhiên phải chú trọng thưởng thức, bậc cha chú thế hệ trước còn cố ý mang theo người thân, ngoại trừ để gặp mặt ra, còn thuận tiện tạo cuộc hôn nhân thương mại để xây dựng quan hệ vững chắc với người trong ngành. Khi ấy Tiêu Tinh chỉ vừa vào trung học, cô mang giày cao gót khiêu vũ, thường xuyên bắt cần giẫm trúng chân của anh chàng kia, anh ta đeo mặt nạ che kín nửa khuôn mặt, chỉ có thể thấy khóe miệng luôn lạnh lùng mím lại, dùng vẻ mặt vô cảm khiêu vũ với bạn nhảy. Khúc nhạc chấm dứt, hai người cúi chào rồi lui ra. Tiếng đàn dương cầm du dương lại tiếp tục ngân vang, vài đôi nam nữ thi nhau tiến vào trung tâm sàn nhảy. Tư Minh không định tìm bạn nhảy, cũng không muốn làm người khác chú ý trong lúc này, vì thế anh nép mình ngồi trong một góc phòng ít ai thấy được, lặng lẽ uống rượu.

Đột nhiên trước mặt xuất hiện một người thanh niên.

Đôi giày da màu đen bóng loáng, cặp chân thẳng thon dài nhẹ nhàng khép chặt. Đôi mắt nhìn thẳng về phía trước, cánh tay ép sát thân người buông xuôi dứt hờ vào túi quần, khớp xương trên ngón tay trắng nõn trông thật rõ ràng, đầu ngón tay cũng rất sạch sẽ. Nhìn lên trên một chút, chiếc eo hoàn mỹ được bộ âu phục cắt may khéo léo ôm gọn trông vô cùng tinh tế, cravat màu xám bạc nổi bật trên nền vải áo sơ mi trắng tinh, óng ánh dưới ngọn đèn thật khiến người người hoa mắt. Ánh mắt Tư Minh cuối cùng cũng dừng lại trên gương mặt cậu ta, đôi môi mỏng mím nhẹ tràn đầy vẻ căm giận, lộ ra chút phong thái biếng nhác hào hoa, đáng tiếc cậu ta cũng đeo mặt nạ nên không thấy rõ mặt.

Chiếc mặt nạ ấy cực kì độc đáo, ở trên vẽ hình xăm đáng sợ đủ năm màu xanh, đỏ, vàng, trắng, đen. Mọi người thông thường sẽ bị hình xăm ấy dọa mất mật mà chẳng dám ngắm kỹ gương mặt người đeo. Tư Minh ngẩng đầu lên đón nhận tầm mắt của đối phương, chỉ thấy đôi mắt trong veo sáng rực kia ẩn chứa ý cười, dường như đang hoà nhịp cùng ý nghĩ xấu xa trong lòng chủ nhân nó, vốn đang rắp tâm muốn làm điều gì đấy.

Đây là con trai của ông lớn nhà nào nhỉ?

Đương lúc Tư Minh đang cân nhắc thì lại nghe giọng nói của cậu ta vang lên: “Có thể mời anh khiêu vũ không?”

“Hửm?” Tư Minh vẫn bất động tại chỗ, thoáng đánh giá kẻ đối diện, “Hai người đàn ông làm sao khiêu vũ? Cậu muốn ôm tôi, hay tôi ôm cậu?”

Đôi môi chàng ta mím lại, tựa như đang cười: “Rõ ràng là tôi chỉ muốn bắt chuyện thôi, con người anh thật chẳng biết nhân tình thế thái.” Cậu ta ngừng một chút rồi bảo: “Không cảm thấy không khí quá ngột ngạt ư?”

“Không.”

Đối phương cười cười, lại gần bên tai anh thì thầm: “Muốn tôi dẫn anh đi dạo không? Một mình anh ngồi đây chả có gì vui cả.”

Tư Minh trầm mặc một lát rồi đáp: “Được thôi, phiền cậu rồi.”

Cậu ta đưa Tư Minh ra khỏi đại sảnh, trực tiếp vào thang máy lên lầu.

Tư Minh không thể không hiếu kỳ rốt cuộc gã này đang muốn gì.

Mãi đến khi được đưa vào phòng, Tư Minh mới vỡ lẽ. Trong giới kinh doanh bấy giờ có rất nhiều người trẻ tuổi dựa vào vũ hội để tìm kiếm mục tiêu, một đêm phóng túng thậm chí có khi còn bàn chuyện giao dịch trên giường, kẻ thích đùa cùng đàn ông cũng chẳng hiếm thấy, cơ mà Tư Minh vẫn thấy tò mò, gã này vừa ý một người giấu mình trong góc như anh ở điểm nào?

Vừa vào phòng, làn môi mềm mại đã áp sát bên vành tai, hần ta dùng âm thanh cực kì quyến rũ nói: “Anh làm với đàn ông bao giờ chưa?”

“Chưa.”

“Thử một lần đi, tôi sẽ làm anh thật thoải mái.” Khóe miệng hần ta cong lên một nét cười tà ác, ngón tay linh hoạt xâm nhập vào trang phục của Tư Minh, bất quá lại bị anh tóm chặt: “Tôi không thích bị người khác nắm trong tay.” Tư Minh cười cười, “Nếu cậu tự nguyện nằm dưới, tôi không ngại thử một lần.”

Hần ta yên lặng một lúc lâu, sau đó mới khê khàng bật cười: “Tốt thôi, tôi còn chưa nằm dưới bao giờ, đêm nay dành tặng sự ngoại lệ cho anh vậy.”

Dứt lời, hần kéo Tư Minh đến ngồi xuống sofa, thuận tay mở ngăn tủ trong phòng ra, quả nhiên bên trong có để sẵn rượu, hần mở nắp bình rượu rồi mở miệng hỏi, “Chỗ này chỉ chuẩn bị rượu nho, muốn gọi điện kêu loại khác không?”

“Tùy cậu.”

Nghe thấy thế, hần lấy ra hai chiếc ly trong suốt, rót từng dòng rượu nho đỏ thắm vào, “Nào, uống một ly nhé.”

Hần cầm ly rượu đưa tới bên môi, “Sao anh không uống? Sợ tôi hạ độc hả?” Thấy Tư Minh không đáp, hần bật cười đối ly với anh, “Chúng ta đối là được chứ gì, như vậy anh yên tâm chưa.” Nói xong, đối hần uống một hơi non hết nửa ly rượu, thấy Tư Minh vẫn chần chừ chưa uống thì lắc đầu, “Lòng nghi ngờ của anh sâu quá, được rồi, uống ly tôi uống qua này, vậy là yên tâm ha?” Hần đưa nửa ly rượu còn lại cho anh.

Tư Minh nhìn đối phương một cái rồi uống cạn ly rượu, ai ngờ dòng rượu thơm ngon vừa tràn vào miệng, một trận đầu văng mắt hoa hiện lên trước mắt, thân thể anh mất hết sức lực ngã xuống sofa, nóng hừng hực từng cơn.

“Cậu. . . .” Trong tầm nhìn mơ mơ hồ hồ, bóng dáng màu trắng của ai đó chậm chậm lại gần anh, bên tai vang lên thanh âm nhuốm đầy vẻ mê hoặc.

“Ây da, ngốc quá, thuốc không nằm trong rượu mà được bôi lên ly đấy. Tôi chỉ bỏ một ít thuốc có thành phần kích dục thôi, anh không phải sợ.” Kẻ đối diện phá lên cười đầy vẻ khinh miệt, đỡ Tư Minh lên giường xong, hần từ từ cởi hết toàn bộ quần áo của anh, bỏ lại gần lấy tay nâng cằm anh lên, ám muội hỏi, “Tư liệu đâu?”

Tư Minh nhú mày: “Tư liệu gì?”

“Giả vờ với tôi sẽ ăn khổ đó.” Khóe môi hần lộ ra nụ cười gian ác, xoay người tìm trong tủ một chiếc roi, cười khê, “Tôi hỏi lại, tư liệu của khách hàng bên Đông Thành đâu?”

Tư Minh cười: “Thủ đoạn của cậu thật đê tiện.”

Hắn ta nhướn mi: “Tôi tiểu nhân lắm, bắt quá anh cũng là phường nguy quân tử thôi, tôi trực tiếp hơn anh một tí không tốt sao?”

Nói xong, chiếc roi trong tay hắn hung hăng quất xuống, vẽ một vết hồng hồng trên ngực anh, trái phải đều vung một roi, vết roi giao nhau ngay trước ngực.

Tư Minh nhú mày: “Cậu muốn tư liệu làm gì?”

“Tôi sẽ không hại anh, cơ mà tôi không muốn Đông Thành ăn được nhiều thịt ngon.” Đoạn, hắn xoay người lục tung túi quần lẫn túi áo anh, lấy ví tiền giấy tờ kiểm tra hết qua một lượt, cuối cùng phát hiện một chiếc USB nhỏ xíu treo chìa khóa, khóe miệng không khỏi cong lên, hắn nhanh nhẹn cướp lấy chiếc USB kia, quay qua nhìn gương mặt lạnh đậm của Tư Minh, “Tôi đã sớm đoán đúng mà, người đa nghi như anh nhất định sẽ mang theo tư liệu quan trọng bên người. Rất xin lỗi, tôi mượn thứ này dùng một chút.” Vì công hiệu của thuốc nên thân thể Tư Minh bắt đầu dấy lên phản ứng, hắn ta trông thấy thì ý cười càng đậm: “Tự làm tự chịu, anh đi theo cũng không phải lỗi của tôi. Tôi không chúc thuốc với số lượng lớn đâu, anh tự mình thỏa mãn bản thân đi ha.”

Hắn đi hai bước thì bỗng dừng quay đầu lại, đối mặt với ánh mắt lạnh băng của Tư Minh, “Thấy anh dễ rơi vào bẫy của tôi như vậy, tôi thương tình dạy cho anh ba chiêu.”

Hắn vươn ngón trỏ lên, khê nhếch khóe miệng: “Thứ nhất, thương trường như chiến trường, nếu không có lý do thì người ta tiếp cận anh làm chi, đừng tùy tiện tin tưởng tình một đêm.”

Sau đó là đến ngón giữa, ý cười nơi khóe môi càng ngày càng sâu: “Thứ hai, thường thường người thoát nhìn càng vô tội thì tâm tư càng thâm, tựa như mặt hồ tĩnh lặng che giấu rất nhiều nguy hiểm.”

Cuối cùng là ngón áp út, hắn khếp ba ngón vào nhau, như muốn đùa bỡn mà khêu khêu cảm Tư Minh: “Thứ ba, tư liệu mật đừng nên tùy thân mang theo, lỡ như gặp phải kiểu người bại hoại như tôi là anh xong đời. Tôi dạy anh một phương pháp cất giấu tài liệu, anh đó, tạo hai cái email, dùng một email gửi tài liệu đến cái còn lại, như vậy thì dù một cái có mất cũng còn nơi khác lưu trữ, tuyệt đối sẽ không sai sót. Chỉ cần internet là anh lấy được tư liệu, mà những kẻ khác dù có xối tung nhà anh, lột da anh cũng vĩnh viễn không tìm được.”

Nói đến đây, trong mắt hần lộ ra chút ý cười nham hiểm: “Anh rơi vào kế của tôi, tôi cũng lấy làm áy náy lắm, sau này cẩn thận chút nhé.” Dứt lời, hắn vỗ nhẹ lên mặt Tư Minh, “Không nói hẹn gặp lại, tốt nhất chúng ta đừng nên tái ngộ nhau.” Sau đó, hắn chạm vào vết roi trên bờ ngực anh rồi nghiêng ngang đi mất.

Ngày hôm sau, Diệp Trí Viễn nhận được một bức mail giấu tên, nhắc nhở ông về tầm quan trọng của đại lý phân phối và đạo lý nước chứa phù sa không chảy ra ruộng ngoài, tự sản xuất tự tiêu thụ là tốt nhất, cộng thêm việc Đông Thành lợi dụng đơn đặt hàng chiếm lấy phần lợi nhuận bán phần mềm của Thiên Vũ do chênh lệch giá.

Không bao lâu sau, đàm phán giữa Đông Thành và Thiên Vũ thất bại, bên Đông Thành ngoại trừ Tư Minh, không một ai biết được nguyên nhân đơn đặt hàng bị tiết lộ, mà gã thanh niên bí ẩn đeo mặt nạ kia cũng chẳng xuất hiện thêm lần nào nữa.

Một tuần sau, Từ Thanh về nước mời Tư Minh đến nhà uống trà.

Tư Minh thuận miệng hỏi: “Chị và Tiêu Tinh là bạn tốt đúng không?”

“Ừ.”

“Tiệc sinh nhật cô ấy chị có tham gia không? Sao em không gặp chị?”

“Có mà, nhưng chị không đến đại sảnh, chỉ ở trong phòng tán gẫu với cô ấy.”

“Vậy chị nhớ có thể hệ con cháu nào của tân tú trong giới kinh doanh tham gia tiệc không?”

“Có vài người của Thẩm gia, bất quá họ đều ở đại sảnh trò chuyện với bác Tiêu.” Từ Thanh ngừng một chút rồi kể tiếp, “Cơ mà chị nghe nói Diệp Trí Viễn muốn dẫn con trai đến ra mắt, đáng tiếc ba người đó ai cũng không chịu đi, khiến ông ta tức giận đến mức suýt học máu.” Từ Thanh đang đưa tách trà nở nụ cười, “Ba anh em nhà họ Diệp đúng là kỳ quái, lúc ấy Diệp Kính Hy đang ở quốc nội, Diệp Kính Văn bận học võ đạo, còn Diệp Kính Huy. . . . hình như ra ngoài uống rượu thì phải.” “Uống rượu?” Từ Minh hơi hơi nhủ mày, “Vào lúc đó mà đi uống rượu. . . .”

“Em sao vậy?”

“À, không có gì, em chỉ muốn lột chiếc mặt nạ để nhìn thấy gương mặt thật của cậu ta thôi.”

14. Chương 14: Phỏng Vấn (thượng)

“Em không chỉ hứng thú mà còn muốn xé bỏ mặt nạ, nhìn thấy bộ mặt thật của hắn ta.”

Từ Minh cười khê, chút thông tin ít ỏi trong trí nhớ về người thanh niên đó chỉ nằm ở một bộ âu phục màu trắng và chiếc mặt nạ vẽ hình siêu quái dị, ngay cả gương mặt hắn cũng không trông thấy, thế mà đã bị hắn bày mưu tính kế. Từ Minh không hề có bất cứ chứng cứ nào chứng minh hắn là Diệp Kính Huy, chỉ là anh đoán hắn luôn dùng hình ảnh đêm đêm phóng túng để che giấu bản thân, âm thầm trợ giúp Thiên Vũ vượt qua khó khăn.

Ví dụ như, hắn sẽ đột nhiên xuất hiện lúc Đông Thành chiếm số lợi nhuận kếch xù nhờ việc bán phần mềm cho Thiên Vũ, biến mất một cách khó hiểu sau khi hai bên kết thúc quan hệ hợp tác, tuy Từ Minh không có chứng cứ nhưng trong lòng anh mười phần chắc chắn, gã đó chính là Diệp Kính Huy.

Hiện giờ gặp phải một gã MB ở hộp đêm, ngôn từ cử chỉ lộ ra bảy phần phóng khoáng như người thanh niên trong quá khứ, Từ Minh vẫn luôn hoài nghi thân phận cậu ta, đáng tiếc hoàn cảnh cậu ta quá ư bí ẩn, một chút manh mối cũng không điều tra ra.

Từ Thanh dừng động tác thái thức ăn, cô quay đầu lại nghiêm túc nhìn Từ Minh: “Đừng nói em thích hắn ta chứ?”

Khóe miệng Từ Minh hơi hơi nhếch lên: “Có lẽ vậy, loại cảm giác cứ muốn quan tâm này cũng có thể là thích.”

“Nếu người em thích là Diệp Kính Huy, kế hoạch của chúng ta cần điều chỉnh ngay.”

“Không sao đâu, bây giờ em còn chưa xác định được cậu ta là ai, cho dù cậu ta có quan hệ với Diệp Kính Huy, em cũng có biện pháp đối phó.” Từ Minh ngừng một lát rồi bảo, “Cụ thể là em muốn xem thử thủ đoạn của cậu ta.”

Nếu cậu thật sự là Diệp Kính Huy, thế mà lại quên việc sáu năm trước từng đặt bẫy tôi, còn tôi thì khác, lần đầu tiên bị người ta lừa bẫy nên ấn tượng hắn nhiên phải khắc rất sâu.

Hôm trước ở hộp đêm trối Diệp Kính Huy lại dùng roi đánh hắn, anh vung roi chính xác vào vị trí nhiều năm trước mình từng bị trúng, mỗi bên trái phải trên bờ ngực đều quất một roi vẽ thành hình dấu X.

Tuy rằng ăn miếng trả miếng là vô cùng công bằng, đáng tiếc Diệp Kính Huy lại dám quên mất?

Con người hắn làm chuyện xấu nhiều đến mức không nhớ nổi. . . . Thực sự có chút đáng giận.

.

Quả nhiên, Tiêu Dật và Lương Bình thuận lợi đàm phán thành công, Đông Thành sẽ hỗ trợ bằng cách cung cấp mạng lưới cung ứng điều động chuỗi đại lý ở các nơi, giúp Thiên Vũ nhanh chóng xử lý số hàng hóa tồn kho, lợi nhuận kiếm được chia năm năm. Từ Minh cũng không phản đối, vì thế lần hợp tác này bắt

đầu được tiến hành theo tuần tự. Sau khi thu hồi nguồn vốn đầu tư vào việc nghiên cứu phần mềm về trụ sở chính, áp lực tài chính của Thiên Vũ được thuyên giảm đôi phần.

20% cổ phần thu về suôn sẻ, việc kinh doanh của Thiên Vũ ở quốc nội cũng dần dần đi vào quỹ đạo. Mà bên trong Đông Thành vì chuyện Tiêu Dật về nước, cuộc chiến tranh ngôi vị tổng giám đốc cũng từ từ trở nên gay cấn hơn.

Diệp Kính Huy lấy phần sơ yếu lý lịch trong máy tính ra, thuận tay đóng mộc vào rồi hí húp mắt nhìn lướt qua một lần để nhớ kỹ ít nội dung quan trọng.

Bước kế tiếp là giúp đỡ Tiêu Dật hạ bệ Tư Minh.

Ngoại trừ A Tề và chú Chung ra, Tiêu Dật là người bạn thân Diệp Kính Huy tín nhiệm nhất, dựa theo cách nói của ông anh, có thể coi như loại bạn suốt ngày “cầu kết làm việc xấu với nhau”.

Hiện tại kẻ vai sát cánh chiến đấu với bạn bè, máu trong người hắn không khỏi sôi lên vì hưng phấn.

Vì tỏ vẻ bản thân có hoàn cảnh sạch sẽ như lời khai trong sơ yếu lý lịch, Diệp Kính Huy cố tình biến đổi cách ăn mặc, thay một bộ com-lê màu trắng, cúc áo sơ mi cũng được gài kín cẩn thận, thắt cà vạt xám bạc tìm được dưới đáy tủ, kiểu tóc cũng rất ư quy củ. Nhìn thoáng qua bề ngoài quả thực như một anh chàng du học sinh vừa về nước. Hình ảnh hắn mặc com-lê trắng trông đứng đắn quá mức như lúc này, cùng với gã MB hào hoa yêu nghiệt nơi hộp đêm thật sự là cách biệt một trời một vực. Vị Tư tiên sinh kia trông thấy có lẽ cũng ứ dấm nhận thức đầu ha.

Không hiểu sao bỗng dưng trời đổ mưa, hại Diệp Kính Huy khi mò tới được địa điểm phỏng vấn trên tầng bảy đã ướt đầm hết tóc, quần áo ẩm một lớp nước mưa dính sát vào da thịt, vóc dáng hoàn mỹ của hắn cũng vì thế mà lộ lộ ra hết. Cặp chân thon dài phối hợp với vòng eo thon thả, không hề có vẻ ốm yếu mỏng manh, hơn nữa còn sở hữu những đường nét vô cùng tuấn tú, khoanh khắc hẳn khoan thai bước vào cao ốc toát ra phong cách trầm tĩnh tao nhã.

“Linna, gửi một phần tư liệu người đến phỏng vấn hôm nay cho tôi.” Ngồi trong văn phòng giám đốc trên tầng 11, Tư Minh cười gọi điện thoại nội tuyến.

Rất nhanh đã nhận được một phần mail, trong đó liệt kê kỹ lưỡng danh sách phỏng vấn và sơ yếu lý lịch của từng người, đôi mắt sắc bén của Tư Minh bình tĩnh tập trung vào màn hình, liếc sơ qua một cái đã lia thấy một cái tên —

Lưu Huy?

Khóe miệng anh cong lên một nét cười sâu xa, không khỏi thầm khen ngợi trong lòng —

Trên đời này có người giống nhau đến vậy ư? Từ hộp đêm chạy vào tập đoàn Đông Thành, rồi cuộc cậu đang diễn trò hề gì vậy?

.....

Tiêu Dật là giám đốc khâu nghiệp vụ của tập đoàn Đông Thành, còn phụ trách việc quản lý lập kế hoạch chung chính là Tư Minh danh tiếng lẫy lừng. Đôi bên đều nắm giữ việc kinh doanh, khiến nội bộ Đông Thành bị chia cắt thành hai phe lớn, mỗi phe đều có cổ đông hùng mạnh làm chỗ dựa, thế lực tương đương nhau. Lần này Diệp Kính Huy thâm nhập vào Đông Thành hiển nhiên là vì giúp đỡ Tiêu Dật đối phó với Tư Minh. Đông Thành là một tập đoàn lớn, chức vị quan trọng chắc chắn cần trải qua sự sát hạch chặt chẽ, lúc trước thông báo tuyển dụng vào bộ phận marketing đã chấm dứt, bây giờ Diệp Kính Huy đành phải chọn việc “Sắp xếp tư liệu, người khôn giữ mình”

[1]

bắt đầu từ chức trợ lý quen. Cơ mà chỉ là chức nhỏ thôi mà đã có trên mấy chục người tới dự tuyển rồi. Diệp Kính Huy dùng tâm trạng vui vẻ nhìn một lượt đủ loại người đẹp đứng la liệt trên hành lang, lòng thầm nghĩ hay là thuận tiện lựa chọn một cô bạn giường đem về giải sầu luôn, đáng tiếc hắn không ưng ý cô nào cả.

Cũng không hiểu vì thế quái gì, chung quy hẳn cứ thấy ánh mắt mấy cô nàng đó chẳng hấp dẫn miếng nào, không khơi gợi được cảm giác “rung động mãnh liệt”.

Không hẳn thiếu sức sống mà là kém rực rỡ hoặc chẳng toát ra vẻ quyến rũ rõ rệt, không có chút gì như kiểu “sâu sắc”.

Mãi đến khi nghe được tên của mình, Diệp Kính Huy mới định thần lại, hơi hơi cong khóe môi lên rồi đẩy cửa bước vào.

Dựa vào sự hiểu biết đối với tập đoàn Đông Thành, hẳn ứng phó thuận buồm xuôi gió với màn công kích luân phiên của mấy vị giám khảo, hơn nữa Tiêu Dật đã thay hẳn bìa ra một phần sơ yếu lý lịch hoàn hảo, vòng sơ khảo hẳn nhiên thuận lợi thông qua. Bởi vì chức vụ này hơi đặc biệt nên hẳn phải chờ xác nhận lọt vào vòng hai của cấp cao hơn.

Ba giờ rưỡi chiều.

Diệp Kính Huy rất kiên nhẫn ngồi chờ trên sofa thượng đẳng.

Bốn giờ năm mươi phút.

Tuy Diệp Kính Huy trưng ra vẻ mặt trấn tĩnh, trong lòng hẳn cũng sốt ruột lắm rồi. Tiêu Dật biết rõ kẻ đến phỏng vấn là ai mà, không cần thiết cố ý kiểm tra mức độ nhẫn nại của người phỏng vấn chứ? Chẳng nhẽ chỗ cậu ta phát sinh biến cố?

Diệp Kính Huy lôi di động ra vừa định gọi cho Tiêu Dật, ngoài cửa thỉnh thoảng truyền đến tiếng bước chân vội vàng và giọng nói lạnh lót của một cô gái.

“Giám đốc Tư, hiện tại anh có thời gian rảnh không?”

“Sao thế?”

“Người đến phỏng vấn đã đợi suốt mấy giờ liền rồi, nếu anh rảnh thì gặp anh ta trước nhé?”

Một lát sau, thanh âm trầm thấp của Tư Minh vang lên ngoài cửa: “Mời anh ta đến văn phòng tôi đi.”

.....

Cửa bị đẩy ra, một cô gái hãy còn rất trẻ bước vào, dáng vẻ ngây thơ tựa như sinh viên chỉ vừa mới tốt nghiệp, lúc cười lộ lên có hai lúm đồng tiền cực đáng yêu.

“Xin chào Lưu tiên sinh, tôi là thư ký Lâm Phi Phi, giám đốc Tư đã về rồi, tôi dẫn anh đến văn phòng anh ấy phỏng vấn.”

Vì sao không phải Linna của bộ phận nhân sự dẫn hẳn đi phỏng vấn, ngược lại thay thành cô thư ký trẻ Lâm Phi Phi này? Tiêu Dật đâu rồi?

Nổi nghi ngờ trong lòng Diệp Kính Huy ngày càng lan rộng. Trực giác nói cho hẳn biết, có chỗ không hợp lý.

Rất mau đã đến tầng 11, Lâm Phi Phi thay hẳn gõ cửa văn phòng: “Mời vào.”

Diệp Kính Huy đẩy cửa tiến vào, trong dự kiến nhìn thấy người đàn ông quen thuộc kia.

Tuy rằng biết chưa chắc anh ta đã nhận ra mình, trong lòng hẳn vẫn buồn bực lắm.

Hôm nay Tư Minh mặc một bộ com-lê đen chỉnh tề, anh đang cúi đầu lật xem tài liệu, nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra mới ngẩng đầu lên. Dung mạo góc cạnh rõ ràng, đôi môi đầy đặn hơi nhếch lên, lúc anh nhìn thẳng vào Diệp Kính Huy thì khẽ khàng nhún mày, sau đó lại khôi phục biểu cảm thờ ơ hững hờ như cũ.

“Mời ngồi.”

Giọng điệu bình thản, đôi mắt sâu không thấy đáy.

Diệp Kính Huy nhếch khóe miệng cười cười, ngồi xuống trước mặt anh nói thật lễ độ: “Giám đốc Tư, chào anh.”

“Chào cậu.” Tư Minh trả lời, vừa xem qua sơ yếu lý lịch của hần vừa thuận miệng nói: “Tôi có một người bạn có gương mặt rất giống cậu. Bất quá cậu ta chỉ học hết tiểu học, không được thuận buồm xuôi gió như cậu.”

“Ồ?” Diệp Kính Huy đáp với vẻ ngờ vực, “Tôi học tập ở ngoại quốc từ đó đến giờ, không ngờ trong nước lại xuất hiện một người có dáng vẻ tương tự tôi.” Bỗng dưng ánh mắt hần sáng ngời: “Tôi vốn có một người anh song sinh.” Diệp Kính Huy ngẩng đầu nhìn về phía Tư Minh, gương mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ: “Trước đây bố mẹ tôi ly hôn, tôi bị đưa đi du học, sau đó lại nghe anh ấy đã qua đời trong một biến cố ngoài ý muốn.” Hần ngừng một chốc rồi bắt đầu hỏi han dồn dập: “Người bạn kia của anh thật sự rất giống tôi sao?”

Tư Minh bình tĩnh nhìn chòng chọc vào hần: “Đúng vậy.”

Diệp Kính Huy vừa định mở miệng trả lời, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Lâm Phi Phi đẩy cửa bước vào, kính cẩn thông báo: “Giám đốc Tiêu đã trở về rồi, anh muốn để Lưu tiên sinh qua đó không?”

“Ừ.” Tư Minh nhướn mi: “Để cậu ta đi đi.”

Ánh mắt anh vẫn luôn chăm chú dõi theo bóng dáng Diệp Kính Huy, chờ đến khi cửa khép lại mới dăm chiêu gỡ tập lý lịch của “Lưu Huy” ra.

Trong lý lịch đích thực từng nhắc qua chuyện này, theo như lời cậu ta nói, thật sự có một người anh song sinh bị ly tán từ khi còn nhỏ.

Tư Minh hơi hơi cong khóe môi: “Nếu lời của cậu là thật, tôi thật muốn xem làm sao cậu biến ra hai người giống nhau như đúc được.”

.

Cuối cùng cũng thoát khỏi văn phòng như cái tủ lạnh kia, Diệp Kính Huy theo đuôi Lâm Phi Phi đi đến nơi khác.

Lúc làm ông chủ ở Crazy, hần luôn đứng sau hậu đài chỉ huy mà không hề ra mặt. Bởi vậy hần biết rất nhiều vị khách, trong khi khách chẳng ai biết hần cả, thậm chí đến bố và ông anh hai cũng vì A Tề bán đứng mới biết chuyện hần mở hộp đêm. Chỉ duy nhất sự kiện liên quan tới Tư Minh hồi trước, tâm tư muốn bốn cột của hần tự đứng trời dậy nên mới giả trang làm MB ra tay, nhưng cũng duy trì công tác bảo mật rất tốt, không bại lộ thân phận. Hiện tại lấy danh nghĩa là Lưu Huy đối mặt với Tư Minh, tuy rằng lý lịch được phía ra rất hoàn hảo, chứng minh nhân dân giấy tờ linh tinh cũng đầy đủ các loại, cho dù Tư Minh hoài nghi cũng không tìm được bằng chứng, cho dù đối chất thì chỉ cần hần không thừa nhận, anh ta cũng không có biện pháp xử lý. Bất quá Diệp Kính Huy vẫn cảm thấy ánh mắt anh y hệt như muốn lắng trì hành quyết hần, nhìn mà sợ kinh người.

“Lưu tiên sinh, mời đi bên này.” Lâm Phi Phi lịch sự nói.

Diệp Kính Huy cười cười đuổi theo cô.

Gõ nhẹ lên cửa văn phòng, Lâm Phi Phi khom người nói: “Giám đốc Tiêu, Lưu Huy tiên sinh tới phỏng vấn đã đến.”

Tiêu Dật thản nhiên liếc nhìn Lâm Phi Phi một cái: “Cứ làm theo ý giám đốc Tư đi.” Dứt lời, hần chớp chớp mắt nhìn Diệp Kính Huy.

Diệp Kính Huy và Tiêu Dật đánh mắt qua nhau, khóe miệng chậm rãi vẽ lên nụ cười lạnh.

Vừa rồi hần đoán không sai mà, quả nhiên là Tư Minh giả trò bịp bợm.

Cái gọi “một núi không thể chứa hai hổ” tức là, nếu như khoan dung cho sự tồn tại của đối phương, cần phải duy trì phạm vi thể lực bản thân, không cho phép đồng loại vượt qua ranh giới.

Lần này chức vị Diệp Kính Huy muốn phỏng vấn là trợ lý riêng, Lâm Phi Phi hiển nhiên đợi Tiêu Dật một giờ đến cuồng cuồng cả lên, nhìn thấy giám đốc Tư lai vãng ở chỗ đó mới có lòng để ngài Tư “đang rồi rã” vào gặp người phỏng vấn sắp cận hết kiên nhẫn trước. Lại nói tiếp, cho dù Tiêu Dật có trở về thì người

trúng tuyển do Tư Minh phỏng vấn đương nhiên không thể bị Tiêu Dật đòi lại. Nếu không chính là xé nát thể diện, công khai cướp người với đối phương.

Hiển nhiên là Tư Minh âm thầm động tay động chân. Hắn ta tỉnh ruồi điều người của bộ phận nhân sự là Linna đến chỗ khác, cử ma mới Lâm Phi Phi đến, sau đó lại cố tình thừa dịp lúc Lâm Phi Phi sốt ruột đợi Tiêu Dật về mà lảng vảng ở chỗ phỏng vấn. Nhìn bề ngoài, hắn ta không cố ý tranh người với Tiêu Dật, mà là do Lâm Phi Phi đẩy Diệp Kính Huy đến trước mặt hắn. Tiêu Dật thì khác, dù hiểu rõ Diệp Kính Huy đã bị Tư Minh chọn trúng cũng đành như kẻ cầm ăn phải hoàng liên.

Tuy rằng bản chất đều là cướp người, Tư Minh là tiến hành trong tối, không để lại bất cứ lời đàm tiếu nào. Tiêu Dật nếu muốn động thủ, hoá ra lại như công khai đập vỡ nguyên tắc.

Diệp Kính Huy không khỏi cười lạnh: Tư Minh, anh là tên ngụy quân tử, giả vờ thật quá chân thực mà.

15. Chương 15: Phỏng Vấn (hạ)

Sau khi hoàn tất xong xuôi thủ tục bên bộ phận nhân sự, Diệp Kính Huy trở về văn phòng của Tư Minh.

Anh ngẩng đầu lên lãnh đạm nhìn hắn: “Sau này công việc của cậu trực tiếp báo cáo với tôi.”

Diệp Kính Huy cười khê: “Giám đốc Tư, tôi muốn biết mình phụ trách mảng nào?”

Tư Minh nhìn hắn một chập rồi kiên nhẫn giải thích: “Hiện giờ trọng tâm kinh doanh của tập đoàn Đông Thành đều đặt ở quốc nội, từ khi giám đốc Tiêu về nước, chiến lược thay đổi, bạn hàng hợp tác kinh doanh với chúng ta cũng ngày càng tăng nhiều. Lúc trước tôi đã thảo luận với giám đốc Tiêu về việc thiết lập bộ phận marketing riêng trong Đông Thành, cũng thông báo tuyển dụng rất nhiều nhân tài ở lĩnh vực này. Cậu chính là trợ lý phụ trách việc liên lạc trong ngoài của công ty.” Anh ngừng một lát rồi nhướn mày, “Về bên trong, cậu tổng hợp tư liệu của bộ phận marketing giao cho tôi, hơn nữa cũng truyền đạt chỉ thị của tôi. Bên ngoài, làm đại biểu phụ trách liên hệ trực tiếp với các công ty khác của tập đoàn Đông Thành, hơn nữa còn phải báo cáo tiến độ với tôi bất cứ lúc nào.”

“Thật vui vì được tổng giám đốc Tư coi trọng, nhưng tôi chỉ vừa mới tốt nghiệp, chỉ sợ không đủ kinh nghiệm.” Diệp Kính Huy trưng ra vẻ mặt cực nghiêm túc.

“Tôi tin tưởng năng lực của cậu.” Anh dừng một chút, tiếp đó thản nhiên nói: “Hy vọng cậu có thể theo kịp bước đi của tôi, nếu không tôi sẽ chẳng chút lưu tình đuổi thẳng cậu.”

Ánh mắt anh từ đầu đến cuối vẫn luôn chú mục vào màn hình máy tính, lúc nói chuyện cũng không thèm liếc mắt đến hắn lấy một lần.

“Vâng, thưa giám đốc Tư, tôi sẽ cố gắng.” Hắn cười.

“Còn vấn đề gì cần hỏi thì đi tìm Lưu Duy Giai của bộ phận nhân sự, cô ấy sẽ chỉ dẫn cậu.”

“Vâng.”

“Hôm nay chưa có công việc cho cậu đâu, hãy tự đi làm quen với hoàn cảnh một chút.” Thấy Diệp Kính Huy vẫn bất động, Tư Minh trực tiếp lạnh mặt hạ lệnh đuổi khách, “Ra ngoài đi.”

Diệp Kính Huy rất lễ độ khom người rời khỏi phòng, sau khi ra đến cửa mới nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Kỳ thực nhìn dáng vẻ nghiêm trang khi ra lệnh của anh ta thú vị thật nha. Đáng tiếc người nghe lệnh là hắn, ừ có vui đâu.

Diệp Kính Huy tuân theo “mệnh lệnh” của Tư Minh đi lang thang khắp nơi, tập cách thích ứng với công ty.

Nơi làm việc của tập đoàn Đông Thành được quét dọn cực kì sạch sẽ, mỗi bộ phận khác nhau sẽ nằm ở mỗi tầng khác nhau có đánh số, tầng 16 là chỗ chuyên tổ chức hội nghị cấp cao, văn phòng của Tư Minh ở phía đông tầng 11, Tiêu Dật thì ở góc bắc, ở giữa có một hành lang rất rộng. Phòng làm việc của nhân viên ở

dưới tầng 10, không gian cũng được bố trí tương tự, điều kiện công tác vô cùng thoáng đãng thoải mái, nổi tiếp phong cách nhất quán của tập đoàn Đông Thành, khiến tâm tình ai ai cũng hào hứng theo.

Diệp Kính Huy thầm khen một tiếng, xoay người đến nơi chờ thang máy.

Do hấn nán lại công ty đến tận lúc đã qua giờ tan tầm, thang máy từ tầng 16 hạ thẳng xuống một đường không hề bị cản giữa chừng, lúc tới tầng 10 thì “đình” một tiếng ngừng lại. Cửa mở, có một người đàn ông đứng bên trong, anh ta mặc bộ com-lê đen chỉnh tề, đang cúi đầu nhìn màn hình di động.

Nghe thấy tiếng thang máy mở ra, anh ta nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén bắn thẳng về chàng thanh niên đang đứng ngoài cửa. “Chào giám đốc Tư.” Diệp Kính Huy tươi cười hỏi thăm rất chi là ân cần.

“Chào.” Tư Minh không hề nhiều lời, lịch sự nghiêng người qua để hấn bước vào, còn chủ động ấn nút đóng cửa.

Thang máy tiếp tục chạy xuống, lúc đến tầng 9 lại mở toang cửa nhưng không ai bước vào, thấy Tư Minh cúi đầu bấm tin nhắn, Diệp Kính Huy đành phải tựa lên vách chờ. Lâu thật lâu cũng không thấy người nào xuất hiện, lúc này cả hai mới ấn nút đóng cửa.

“Giám đốc Tư, chúng tôi đã kiểm tra tỉ mỉ tư liệu của Lưu Huy, không hề có vấn đề.” Là cấp dưới của Tư Minh, Lưu Duy Giai nhấn tới.

“Đến đại học S vào hệ thống chứng thực tra bằng tốt nghiệp của cậu ta.”

“Cũng đã tra qua, không vấn đề.”

“Biên bản xuất nhập cảnh thì sao?”

“Cũng không có vấn đề.”

Tư Minh hơi nhíu nhíu mày: “Cô có tin trên thế giới có một đôi anh em song sinh, sinh hoạt tại hai nơi khác nhau mà tới giờ còn chưa gặp nhau không?”

“Việc này. Có lẽ là trùng hợp chẳng?”

“A, có thể là nói dối hơn.” Anh lại nhấn qua một tin, “Lập tức đến trung tâm điều khiển không chế thang máy 1 dừng lại, tôi muốn thử hấn ta một lần.”

Sau khi nhấn xong tin đó, Tư Minh thả di động vào túi quần.

Thang máy xuống đến tầng 8 đột ngột ngừng lại, sau đó cứ thế bất động.

Dường như Tư Minh có hơi “kinh ngạc”, anh trầm mặc một lát rồi nhíu mày.

Trong không gian kín bưng, bầu không khí có vẻ khá nặng nề. Tiếng hít thở hoà lẫn vào nhau của hai người đàn ông càng lộ vẻ gượng gạo hơn.

Lâu thật lâu sau, Tư Minh mở miệng tìm đề tài tán gẫu: “Trước kia thang máy chưa từng trục trặc, hôm nay là lần đầu tiên.”

Diệp Kính Huy cười: “Vậy ư.”

Vì để phối hợp với sự oan gia ngõ hẹp của tôi và anh, hôm nay đã có rất nhiều thứ lần đầu tiên rồi, thật sự tình cờ đến thế sao?

“Có lẽ là mạch điện xảy ra sự cố.” Tư Minh quay đầu lại bình thản nhìn hấn, “Lưu Huy, tôi gọi cậu là A Huy được không?”

Từ đầu đến cuối anh đều rất điềm tĩnh tự nhiên, giọng điệu khi nói ra “lời kịch” cực kì hờ hững, vẻ mặt cũng trấn tĩnh như lúc bình thường, cả người vẫn vẹn nguyên nét bí hiểm khôn lường ấy. Thật là lạnh lẽo đến trình độ máy móc hoá, Diệp Kính Huy có chút xúc động muốn sờ soạng thân thể anh, xem xem có giống miếng thịt đông vừa được lấy ra từ tủ lạnh không.

Diệp Kính Huy gật đầu cười cười: “Xưng hô thôi mà, tùy ý anh.”

“Cậu từng học đại học ở thành phố S đúng không?” Tư Minh bất thành linh hỏi.

“Vâng.” Việc đó đương nhiên là do Tiêu Dật bịa bừa.

“Nói vậy chúng ta là đồng môn.” Tư Minh nghiêng đầu chăm chú nhìn hắn, “Năm đó khi còn đi học, điều các sinh viên thích nhất là ngồi trên thảm cỏ chỗ suối phun trước thư viện đọc sách.” Diệp Kính Huy vô tội nói: “Anh không biết suối phun đã bị chuyển đến gần ký túc xá sinh viên rồi ư?”

“Ồ?” Đường như Tư Minh có vẻ hơi ngạc nhiên, anh dùng một âm tiết ngắn gọn để biểu đạt nghi vấn.

“Bởi vì khoảng cách đến thư viện xa quá, trường định mở một con đường gần đó.”

“Thì ra là thế.” Anh yên lặng một chốc rồi bảo, “Vậy cô Jenny có khỏe không, trước đây tôi thích bài giảng của bà ấy nhất.”

“Cách đây không lâu bà ấy vừa nghỉ hưu dưỡng bệnh.”

“Lúc tôi tốt nghiệp bà ấy còn khỏe lắm, mỗi ngày đều chạy mười vòng quanh thư viện. Ai ngờ bây giờ lại ngã bệnh.” Tư Minh thản nhiên nói: “Mà cũng phải thôi, tôi rời khỏi trường ít nhất đã bảy năm rồi.”

“Gặp đồng môn trong nước là chuyện chẳng dễ dàng a.” Nụ cười trên mặt Diệp Kính Huy trước sau như một, “Sau này nhờ giám đốc Tư chỉ bảo nhiều hơn.”

“Ừ.” Tư Minh quay đầu lại nhìn chòng chọc Diệp Kính Huy không chuyển mắt, hệt như muốn tìm cho bằng được một cảm xúc khác thường nào đấy trên mặt hắn, cuối cùng thấy đối phương vẫn tươi cười đầy vẻ trấn tĩnh, anh chỉ có thể mặt không đổi sắc mà nói, “Cố lên.”

Diệp Kính Huy gật gật đầu, nghiêm túc đáp, “Tôi sẽ cố gắng.”

.

Phần sơ yếu lý lịch kia Tiêu Dật phải bỏ ra hẳn nửa năm để làm, kết quả rất gọn ghẽ, cho dù bọn họ đi điều tra cũng sẽ có người đứng ra làm chứng. Diệp Kính Huy đã dành mấy ngày trời đóng cửa “tu luyện”, ráng ghi nhớ toàn bộ thông tin trong phần lý lịch kia, thậm chí còn lên trang web của đại học S tra cứu rất nhiều tài liệu để tránh lộ ra sơ hở. Đáng tiếc Tư Minh đã từng chạm mặt hắn ba lần ngắn ngủi ở hộp đêm, anh ta hoài nghi cũng là chuyện bình thường, thế nên anh mới thuận miệng hỏi về người giảng viên mấy ngày trước vừa nghỉ hưu dưỡng bệnh nhằm thăm dò.

Cho dù anh ta có hoài nghi lần nữa cũng không thể đối mặt vạch trần, chưa kể hắn có giấy tờ chứng minh, vả lại cái cơ anh em song sinh Tiêu Dật cũng đã chuẩn bị tốt mưu tính, song bào thai lớn lên chưa chắc đôi nào cũng như nhau. Sợ là sợ anh ta dẫn hắn đi đối chất, đến lúc đó phải “úm ba la” ra hai người giống nhau như đúc thì quả thực quá sức phiền toái. Ông anh song sinh chân chính của Diệp Kính Huy là Diệp Kính Hy, vậy mà dáng vẻ hai người chẳng giống nhau một tí tẹo nào, thế nên dù Tư Minh từng liên hệ với Diệp Kính Hy không ít lần, anh ta cũng không liên tưởng được kẻ đứng đối diện là cậu em sinh đôi của anh.

Nếu anh ta thật sự muốn đối chất, biến ra hai người giống nhau như hai giọt nước có lẽ cũng. . . . không khó đâu. Nếu không mấy loại phim truyền hình có tình tiết cũ xưa như chị em sinh đôi cướp chồng nhau ở trong nước cũng khỏi cần công chiếu nữa. Diệp Kính Huy mỉm cười, tìm trong danh bạ di động một cái tên, Alex, hắn thuận tay bấm gửi một tin nhắn.

Đèn sáng, thang máy đột nhiên khôi phục hoạt động bình thường, tiếp tục chạy xuống.

Thế mà đến tầng 6 nó lại ngừng hẳn nữa, Tiêu Dật chậm rãi đi tới thì thấy Diệp Kính Huy và Tư Minh đang đứng trong thang máy, khoe miệng hắn cong lên một nét cười. “Chào, giám đốc Tư.” Tiêu Dật mỉm cười vươn tay ra.

“Mới tan tầm sao?” Tư Minh cũng vươn tay nắm lấy tay hắn, “Vất vả rồi.”

Sau khi thu tay lại, vẻ mặt ai cũng cực kì bình tĩnh, giống hệt như bạn bè nói chuyện phiếm thường ngày.

“Vất vả thì không nói, chỉ là lâu quá chưa về nước nên phát hiện nơi này khác nhiều thật, trưa nay tôi lái xe đến câu lạc bộ anh từng nói mà lạc đường luôn, còn bị kẹt xe nữa, về trễ đến mấy giờ liền.” Dứt lời, hắn ném cho Diệp Kính Huy một ánh nhìn cười như không cười.

Chắc chắn là Tư Minh cố ý chỉ hấn một tuyến đường phức tạp, khiến hấn bị kẹt xe đến trễ lỡ mất thời gian phỏng vấn, đúng là quá gian xảo mà.

Diệp Kính Huy ngẩng đầu lên, Tư Minh vẫn kiêu biểu cảm trầm tĩnh như trước, anh thần nhiên nói: “Tuyến đường giao thông ở B rất phức tạp. Chi bằng hôm nào tôi làm hướng dẫn viên du lịch, đưa anh đi dạo nơi này một chuyến.”

Tiêu Dật cười đến là diễm đạm xiết bao: “Tốt, nếu rảnh nhất định tôi sẽ mời anh dẫn tôi đi một vòng. Tôi không quen thuộc lắm với việc kinh doanh ở quốc nội, sau này phiền anh hướng dẫn tôi nhiều hơn.”

“Khách khí rồi, hướng dẫn tôi không dám nhận, chúng ta cùng nỗ lực thôi.”

Đương lúc lời qua lẽ lại thì thang máy đã nhanh chóng xuống tầng trệt, hai gã đàn ông lại lịch thiệp nhường nhịn nhau một phen, sau nối tiếp trước mà bước ra ngoài, lúc này Diệp Kính Huy mới nhún nhún vai, thông dong rời khỏi thang máy.

Ai ngờ vừa bước ra công ty thì mưa còn chưa tạnh, ngược lại còn lớn hơn lúc này.

Bình thường Diệp Kính Huy ra ngoài đều lái xe, ô đặt trong xe nên không có thói quen tùy thân mang theo. Hấn dừng tần ngần tại chỗ một lúc lâu, lặng lẽ ngó ngó bộ com-lê màu trắng trên người mình, cứ thế khoan thai lao vào màn mưa. Dù sao cũng đã ướt một lần, thêm lần nữa cũng chẳng sao, nhân tiện giả làm sói đội lột cừu có cơ hội đi săn.

Quả nhiên vừa bước ra giao lộ đã thấy một chiếc BMWs trở tới dừng bên cạnh hấn.

Cửa kính xe từ từ hạ xuống, Tư Minh xoay mặt qua: “Không mang ô à?”

“Vâng, tôi quên.”

“Muốn tôi chở về không?”

“Tốt quá, phiền anh rồi.” Diệp Kính Huy nói xong thì không chút khách sáo mở cửa chui vào xe.

Tư Minh khen: “Tôi rất thích sự thẳng thắn của cậu.”

“Cám ơn.”

Ánh mắt thâm thúy của anh đảo quanh trên gương mặt hấn, một lúc sau anh mới nổ máy xe, bình thần hỏi: “Nhà cậu ở đâu?”

“Tôi còn chưa tìm được chỗ ở.” Diệp Kính Huy nói dối mà mặt không đổi sắc tí nào, ngay cả đôi mắt cũng tràn ngập vẻ diễm nhiên pha lẫn chân thành, “Tôi mới về nước nên không quen thuộc nơi này, anh cứ đưa tôi đến khách sạn gần nhất tá túc một đêm đi.” “Ồ?” Anh dừng một chút, sau khi nhìn màn mưa to rào rạt ngoài cửa mới quay đầu lại bảo: “Chi bằng đến nhà tôi ở tạm một đêm.”

“Vây phiền cho anh lắm.”

“Không sao đâu, tôi sống một mình.”

“Việc này.”

“Hiện giờ mưa rất lớn.” Tư Minh giải thích, “Ngày mai tôi sẽ bảo người sắp xếp chỗ trong ký túc xá của nhân viên công ty cho cậu, đều thuộc dạng nhà ở cao cấp, điều kiện cũng không tệ lắm.”

“Cám ơn anh.” Diệp Kính Huy mỉm cười,

Quả nhiên là nhân vật thâm tàng bất lộ, chẳng biết khi lột được mặt nạ trông anh ta sẽ thế nào nhỉ? Kéo lớp da cừu xuống để phơi bày bản chất ác ma của người kia thật sự là chuyện rất thi thú. Rốt cuộc anh ta là loại người trắng hoa dẫn nhân viên mới về nhà để chơi đùa bằng quy tắc ngầm, hay bản chất cũng “chính nhân quân tử” như bề ngoài đây.

Bỗng dưng trông thấy bảng hiệu của quán bar Crazy sáng rực trong đêm tối, lòng Diệp Kính Huy bị chấn động mạnh, bắt quá gương mặt hấn vẫn hoà nhã như trước.

“Giám đốc Tư, tới nhà anh chưa?” Diệp Kính Huy giả vờ giả vịt hỏi một câu.

Tư Minh quay đầu nhìn Diệp Kính Huy, cười như không cười: “Tôi đưa cậu đến một nơi, là quán bar nổi tiếng nhất địa phương này.”

16. Chương 16: Sẩy Chân (thượng)

Quán bar Crazy vẫn lung linh ánh đèn như ngày thường, lúc này còn chưa đến 8 giờ nên khách không nhiều lắm, dần dần mới bắt đầu có kha khá người tiến vào đại sảnh.

Tiếp xúc vài ngày đã khiến chú Chung nhận thức Tư Minh, vừa thấy anh bước vào, ông lập tức dẫn anh đến một góc phòng yên tĩnh ngồi xuống.

“Tư tiên sinh muốn uống gì?”

Tư Minh đáp: “Cầu vòng bảy sắc.”

Chú Chung liếc nhìn Diệp Kính Huy một cái, thấy hắn đan hai tay vào nhau, ngón út tay phải khê khằng vênh vênh lên, vì thế ông bèn hỏi: “Còn vị tiên sinh này?”

“Tửu lượng của tôi kém lắm, có loại nào hương vị hơi nhạt một chút không?” Diệp Kính Huy cười.

“Mê tình là loại rượu vừa ra lò của quán chúng tôi. Vị nhẹ thích hợp với người tửu lượng thấp, tiên sinh nếm thử loại đó nhé?”

“Được rồi, cho tôi một ly đi.”

Chú Chung mỉm cười: “Vâng, tôi sẽ gọi người bưng tới ngay.”

Tư Minh đợi ông đi mất mới quay sang nhìn hắn: “Biết tôi dẫn cậu đến quán bar làm gì không?”

Diệp Kính Huy mỉm cười: “Giám đốc Tư, sinh hoạt cá nhân của anh không nằm trong phạm vi tôi nên hỏi, thân làm cấp dưới, tôi nghĩ chỉ cần phối hợp với anh ở mảng công việc là đủ rồi.” Tư Minh cười nhẹ: “Tôi dẫn cậu đến đây cũng không phải để phóng túng, chỉ là có người bạn muốn giới thiệu cho cậu biết. Có khi người bạn đó của tôi thật sự là anh trai song sinh ‘thất lạc nhiều năm’ của cậu không chừng.”

“Ồ?” Diệp Kính Huy nhẹ nhàng sờ sờ cằm, “Khéo như vậy ư, nếu thật là anh ấy, tôi nên cảm ơn giám đốc Tư đã giúp anh em tôi đoàn tụ mới đúng chứ.”

Tư Minh gật đầu và mỉm cười: “Giúp không nhọc công, chẳng đáng nhắc đến.”

.....

Trong lúc đó, ở quầy bar.

Chú Chung tiến sát lại bên tai một cậu thiếu niên, chỉ chỉ vị trí nơi Tư Minh đang ngồi: “Vị tiên sinh kia gọi ‘mê tình’, tôi đích thân mang ly này qua trước, năm phút sau, cậu lấy thêm vài ly ‘mê tình’ nữa tặng cho mấy bàn xung quanh, bảo là sản phẩm mới này mua một tặng một. Nhớ để một ly nước đường trông giống mấy ly ‘mê tình’ còn lại, đưa đến chiếc bàn tôi chỉ, hiểu rõ chưa?”

“Dạ, chú Chung, cháu biết nên làm thế nào rồi.”

.....

Một lát sau, chú Chung chậm rãi bưng tám ly rượu đến bàn của cả hai, đặt từng ly một xuống.

“Đây là rượu hai vị gọi, mời từ từ thưởng thức.”

Tư Minh hỏi: “Cậu ấy có ở đây không?”

“Có, nhưng mà bây giờ đang tiếp khách, vài phút nữa mới gặp ngài được.”

“Tốt, tôi nán lại chờ cậu ấy vậy.”

Đợi chú Chung khuất bóng, Tư Minh đưa ly rượu màu tím đến trước mặt Diệp Kính Huy: “Muốn ném thử một chút không?”

Diệp Kính Huy cau mày nhìn một lúc lâu: “Tửu lượng tôi thấp lắm, rất dễ say.”

“Không sao đâu, độ cồn của loại này rất nhỏ.”

Diệp Kính Huy cười lạnh trong lòng, màu tím của cầu vòng bảy sắc là loại mạnh nhất, rất dễ làm người ta say bí tỉ, gã Tư Minh này nói dối đến trình độ mày cũng không thêm nhú một lần.

Hắn giả vờ không biết gì cả, e dè cầm ly rượu kia ngẩng đầu nốc một hơi cạn sạch, thế nhưng lại bị cay đến lè lưỡi: “Khụ khụ, loại này nồng quá, cay kinh khủng. . . . Khụ. . . .”

Tư Minh trông thấy hắn nháy mắt đã bị rượu mạnh kích thích đến mức đỏ ửng mặt mày, anh thần nhiên nói: “Cậu rất ít khi uống rượu sao?”

Diệp Kính Huy tóm lấy một cốc nước bên cạnh ực lấy ực để, cất lực quạt quạt đầu lưỡi dùng vẻ mặt đau khổ đáp: “Vâng, lúc tôi ở nước ngoài chương trình học nặng lắm, rất hiếm khi uống rượu, khụ khụ. . . .”

Tư Minh lại nhìn hắn một chập, bỗng đứng với lấy ly ‘mê tình’ của hắn: “Nếu đã vậy thì tôi uống thay cậu ly này.”

Diệp Kính Huy không khỏi cười thầm, ‘mê tình’ là loại rượu có độ cồn thấp nhất của quán, Tư Minh uống vào khẳng định nhạt như nước lã, cũng khó trách, ai bảo anh ta đa nghi quá làm chi, cũng cố chịu đựng uống đến non phân nữa ly: “Mùi vị thế nào?” Hắn hỏi.

Tư Minh buông ly nhìn hắn: “Đích thực rất nhạt, không có vị gì cả, hộp đêm mà bán loại rượu này không sợ chẳng ai mua sao?”

“Cũng không hẳn, có vài người dẫn đám bạn không uống rượu được đến đây ăn chơi, lúc cổ ra về ta đây thì uống loại này là đủ đô rồi.” Dứt lời, hắn lấy nửa ly rượu còn lại trong tay Tư Minh để bên môi ném ném: “Hương rượu thật nhạt, tôi rất thích.” Và rồi cứ thế nốc cạn nửa phần rượu anh từng uống qua, có vẻ không hề để ý đến việc cả hai đang dùng chung một ly.

Tư Minh lại đẩy thêm một ly rượu màu xanh qua: “Loại này cũng nhạt lắm, ném một ít xem.”

Diệp Kính Huy bốc lên cơn phần nộ điên cuồng trong tư tưởng, màu rượu trong cầu vòng bảy sắc càng đậm thì độ cồn càng cao, anh ta liên tục chuốc rượu mạnh cho hắn, thật là lòng dạ Tư Mã Chiêu ai ai cũng rõ

[1]

. Tiếc rằng lẫn lộn nhiều năm ở quán bar đã giúp hắn sớm luyện tửu lượng đến “cảnh giới” đáng gờm rồi, mấy loại này thì nhằm nhò gì.

Diệp Kính Huy trưng ra vẻ mặt tỉnh như không cầm ly rượu tò mò quan sát, sau đó ngửa đầu uống một hơi sạch trơn, đã vậy còn khen nữa: “Hương vị loại này nhạt hơn ly màu tím nhiều lắm. . . .” Đoạn, hắn mơ mơ màng màng xoa xoa trán, “Hức. . . . Hình như tôi hơi văng đầu. . . .”

Ngay lúc ấy, đột nhiên có một cậu nhóc hầy còn rất trẻ đẩy xe đựng rượu

chầm chậm đi tới: “Tiên sinh vừa gọi ‘mê tình’ đúng không ạ?” Thấy Diệp Kính Huy gật đầu, cậu ta thuận tay tìm một ly rồi đặt nhẹ lên bàn, “Sản phẩm mới ‘mê tình’ của quán chúng tôi mua một tặng một, mời tiên sinh từ từ thưởng thức.”

Dứt lời, cậu ta tiếp tục đẩy xe rượu kia đến bàn bên cạnh tặng, cứ thế lặp đi lặp lại câu vừa nãy: “Sản phẩm mới ‘mê tình’ của quán chúng tôi mua một tặng một, mời các vị từ từ thưởng thức.”

Tư Minh lạnh lùng nhìn lom lom vào bóng dáng cậu nhóc kia, đến khi anh quay đầu lại đã thấy Diệp Kính Huy một hơi ực hết ly rượu được tặng.

“Ha ha. . . . Hình như tôi say rồi, không nhìn rõ thứ gì hết. . . .”

Tư Minh thần nhiên bình luận: “Cậu uống thả cửa như vậy không say mới là lạ.”

Ngay lúc ấy, đột nhiên chú Chung lại gần, khom người nói với Tư Minh: “Tư tiên sinh, cậu ấy đang chờ trên lầu, mời ngài đến.”

Tư Minh đánh mắt qua Diệp Kính Huy: “Người bạn này của tôi. . . .”

“Hình như vị tiên sinh này say rồi, hay là mời cậu ấy vào phòng nghỉ ngơi tạm một lát?”

“Không cần đâu, tôi quay lại ngay.”

Tư Minh vừa định dậm bước đã bị anh chàng say như hũ chìm kia níu chặt tay áo, anh quay lại nhìn thì phát hiện biểu cảm đau khổ trên mặt hắn, kiểu muốn nôn mà nôn không ra: “Toilet. . . .Ồ đâu. . . .” Tư Minh nhíu nhíu mày nói với chú Chung: “Phiền chú dẫn cậu ta đến toilet, tự tôi lên lầu được.”

“Vâng, mời Tư tiên sinh đi hướng này.” Chú Chung chỉ cho Tư Minh đến thang máy bên kia, bản thân lại dìu Diệp Kính Huy đi về hướng ngược lại.

Tư Minh dõi theo bóng dáng hai người họ vào toilet xong mới xoay người đến thang máy. Đợi khoảng hơn nửa phút thang máy mới hạ xuống tầng trệt, anh bước vào rồi ấn nút đóng cửa.

.

“Chú Chung, chú vất vả rồi.”

Diệp Kính Huy mỉm cười đi cùng chú Chung vào toilet số 1.

Gian phòng số 1 này chỉ được dùng nội bộ, mặc dù bên ngoài giống hệt những cánh cửa khác trong bar. Người bình thường nhìn thấy sẽ luôn nghĩ chỗ này có người đang đi vệ sinh nên không để ý. Trên thực tế, đằng sau cánh cửa ấy là nơi liên thông với con đường chuyên dụng cho nhân viên hộp đêm dùng trong tình huống cấp bách, có thang máy chạy thẳng một đường lên tầng 3. Nhiều khi có người gây sự hoặc ai đó bị khách uống rượu xong cột nhả, lấy cớ đi toilet là có thể dễ dàng di chuyển khắp nơi trong hộp đêm.

Con đường “đào tẩu” này vốn được xây dựng riêng từ trước, nguyên là để Diệp Kính Huy bảo vệ một ít MB không bị mấy gã khách biển thái quấy rối, ai ngờ hiện tại chính hắn lại phải dùng nó để lừa gạt Tư Minh.

“Đương nhiên tôi phải hiểu động tác tay của ông chủ rồi.” Chú Chung mỉm cười: “Tư tiên sinh quả thật rất cố chấp, nhất quyết phải dẫn cậu vào quán đối chất cho bằng được.”

“Ấy da, tính cách anh ta phải nói là siêu cố chấp, cơ mà tôi chết cũng không thừa nhận thì anh ta nào có biện pháp. Đúng rồi, ly nước đường của chú tuy làm át đi một ít vị rượu trong miệng tôi, nhưng bây giờ nước đường kết hợp với rượu lại ra nước trái cây rồi.” Diệp Kính Huy cười khê: “Tôi đi ‘trùng phùng’ với Tư Minh đây, chú về đại sảnh trước đi.”

“Đinh” một tiếng, Diệp Kính Huy thoáng chốc đã vút lên tầng 3, sau khi mở cửa vào thì hắn nhanh nhẹn cởi hết quần áo giấu vô tủ, đến khi thân thể trần như nhộng mới bò lên giường nằm.

— Thoát y nhanh hơn thay quần áo, thể này mặc vào cũng tiện lợi ra phết.

Lúc này tiếng đập cửa bất ngờ vang lên, Diệp Kính Huy cười: “Mời vào.”

Người đến quả nhiên là Tư Minh, anh lạnh lùng nhìn người thanh niên đương cầm roi nằm trên giường.

“Tư tiên sinh, tôi nhớ đã từng dẫn anh dừng tới quán tìm tôi gây phiền toái mà.” Nói xong, hắn nhấc tay lên quất vài lần roi lên thắt, rồi mới nhoài người dựa lưng vào đầu giường, “Hay là cuối cùng anh cũng nghĩ thông, muốn làm vật thí nghiệm của tôi. . . .” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Còn chưa nói hết đã bị Tư Minh đánh gãy —

“Khi cậu tiếp khách đều cởi hết quần áo ra sao?” Thanh âm của anh biến lạnh tới đỉnh điểm, “Hay hôm nay là đặc biệt?”

Diệp Kính Huy cười: “Mùi giấm chua nồng nặc quá.”

“Nếu cậu đã chuẩn bị tốt, tôi cũng không cần phụ lòng hảo tâm của cậu, đúng không.” Tư Minh chặn ngang lời hắn, cánh tay dùng chút lực kéo hắn lại gần, cầm lấy chiếc roi trong tay hắn trực tiếp cột hắn vào đầu giường, thắt chặt lại thành nút.

“Anh muốn làm gì?” Diệp Kính Huy cong khóe môi, híp mắt nhìn anh.

“Làm cậu thoải mái một chút.” Tư Minh bật cười khe khẽ, cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi hắn, đầu lưỡi tách khoang miệng hắn ra mà tiến quân thần tốc.

Cuốn lấy đầu lưỡi của hắn mút cuồng nhiệt một hồi xong, Tư Minh dán vào đôi môi đang thở dốc của Diệp Kính Huy, thấp giọng nói: “Miệng cậu. . . . sao lại có hương vị kỳ quái như vậy. . . . Giống như rượu trái cây?”

Diệp Kính Huy bật cười ám muội: “Hôm nay vị khách tôi tiếp thích mùi này, hiển nhiên tôi phải chuẩn bị sẵn sàng, thế thì lúc hôn tôi họ mới thỏa mãn được.”

Tư Minh hơi nheo mắt lại: “Vậy à.”

Đoạn, anh cắn một cái thật mạnh lên cổ hắn, nơi đó tức khắc lưu lại một dấu răng rất rõ ràng.

Đôi môi Tư Minh kề sát bên tai hắn, ánh mắt không biết cố tình hay vô ý lia qua chiếc quần lót còn sót lại dùng che đậy cơ thể của hắn: “Tốt nhất đừng để tôi phát hiện cậu gạt tôi, nếu không tôi sẽ khiến cậu chết rất khó coi.”

Dứt lời là anh đứng dậy ngay, không thèm liếc nhìn hắn một lần đã cất bước đi mất.

Diệp Kính Huy chờ anh đóng cửa lại mới chậm rãi mỉm cười, ung dung lắc lắc cổ tay hai cái tháo sợi roi ra.

— Anh thật sự cho rằng tôi sẽ để anh mặc sức trối buộc? Ông đây bất quá chỉ phối hợp với trò chơi của anh một tẹo thôi.

Bất thành linh lại thấy Tư Minh mở toang cửa ra: “Tôi để quên đồ ở đây.”

Nói xong, anh đi qua chỗ Diệp Kính Huy đang ngồi, lộ ra một nét cười đầy hàm ý sâu xa: “Hoá ra cậu có thể tự tháo bỏ roi, bản lĩnh không nhỏ đâu.”

Diệp Kính Huy bật cười: “Khách đã về rồi, hẳn nhiên tôi không cần giả vờ ngoan ngoãn vâng lời nữa, đây gọi là cái thú trong tình dục

, Tư tiên sinh hà tất phải nói rõ ra làm gì?”

Tư Minh lạnh lùng nhìn hắn một cái, xoay người đóng cửa lại.

Chờ anh rút cuộc bỏ đi thật, cửa cũng được khóa kỹ, lúc này Diệp Kính Huy mới cấp tốc xoay người lôi mớ quần áo trong tủ ra, thuận tiện uống một hợp rượu mạnh chú Chung đã chuẩn bị, sau đó vào thang máy chạy xuống tầng trệt.

Chú Chung đã chờ sẵn bên dưới, vừa thấy Diệp Kính Huy liền vội vàng chạy lại đón: “Ông chủ, đây là thứ đã thu xếp tốt cho cậu.”

“Còn kịp không?”

Chú Chung cười: “Tôi đã dựa theo sự dặn dò của cậu, bảo nhóm Tiểu Lưu đứng ở tầng hai cản thang máy kéo dài thời gian.” “Vị khách quý kia đến rồi sao?”

“Đã đến rồi.”

“Tốt lắm.” Diệp Kính Huy cầm chiếc lọ đựng máu trong tay chú Chung, hắn cười cười soi mình trong gương vẽ một vết máu rõ nét lên cổ, vừa khéo che khuất hoàn toàn dấu răng bị cắn, sau đấy lấy băng cá nhân dán lại, tiếp theo hắn vung một quyền thật mạnh vào tấm gương, tạo ra cả vùng thủy tinh vỡ nát vương vãi trên mặt đất, nhằm bịa hiện tượng giả “say rượu đụng gương bị cắt xước cổ”.

Tư Minh rất nhanh đã tới toilet tìm “Lưu Huy”, bên trong cánh cửa còn vang lên tiếng nôn mửa dậy trời, anh gõ gõ cửa: “Cậu sao rồi?”

“Ừa. Giám đốc Tư. TỬ LƯỢNG của tôi thật sự quá rớm.”

Cửa bật mở, Lưu Huy mang theo biểu cảm đau khổ xoa trán bước ra, sắc mặt trắng bệch, trên cổ còn có vết máu.

Chú Chung giải thích: “Sàn nhà trong toilet rất trơn, Lưu tiên sinh vừa nãy say quá nên lúc bất cẩn ngã sắp xuống đã bị cắt trúng.”

Tư Minh hơi hơi nhú mày, liếc cậu chàng Lưu Huy vẫn đang miệt mài nôn, nhẹ nhàng vươn tay đỡ lấy hắn rồi nói với vẻ bình thản: “Chúng tôi về trước đây.”

Khoảnh khắc khi Diệp Kính Huy lướt ngang qua quầy bar, hấn vụng trộm vươn tay ra hiệu “thắng lợi” với chú Chung, gương mặt giả vờ say chôn trong lồng ngực Tư Minh cũng không kiềm được nhếch lên nét cười đắc ý.

17. Chương 17: Sẩy Chân (hạ)

Sự việc cũng không chấm dứt một cách đơn giản đến vậy.

Tư Minh không hề đưa Diệp Kính Huy ra khỏi quán bar, trái lại, anh xoay người kéo hắn vào thang máy.

Thang máy chạy thẳng lên tầng ba, Tư Minh dừng bước trước phòng 001, nhẹ nhàng gõ cửa.

Bên trong cánh cửa vang lên một giọng nói không mấy kiên nhẫn: “Tư tiên sinh, còn chuyện gì nữa?”

Tư Minh mỉm cười đẩy cửa ra, lại thấy ai đó vẫn đang khóa thân nằm trên giường, “hắn” trông thấy cậu bạn đồng hành Lưu Huy của anh thì khẽ nhú mày, nghiêng người dùng chăn bọc kín thân thể lại, lạnh lùng cất lời: “Lại gì nữa, Tư tiên sinh dẫn thêm người đến là muốn mời anh ta đứng ngoài quan sát sao? Hôm nay tôi mệt chết đi được, không có nhã hứng đó đâu.”

Tư Minh bình tĩnh trả lời: “Tôi giới thiệu một người bạn cho cậu.” Nói xong, anh ôm lấy bờ vai Lưu Huy, dùng ngón trở khẽ khàng nâng cằm hắn lên.

Người nằm trên giường nhấc mắt thấy gương mặt giống mình như hai giọt nước, trong nháy mắt cứng ngắc cơ thể hết như vừa bị roi vung trúng.

Một lát sau, “hắn” mới lạnh mặt nói: “Tư tiên sinh, đây là ý gì?”

Liếc thấy “Lưu Huy” say như hũ chìm đang mơ mơ màng màng ngủ trên tay mình, Tư Minh mỉm cười giải thích: “Bạn tôi bảo cậu ta có một người anh song sinh thất lạc nhiều năm trước, tôi thấy cả hai rất giống nhau nên mới dẫn cậu ta đến đây cho cậu xem thử.” Người thanh niên kia cơ hồ bị giật mình, một lúc sau “hắn” mới thản nhiên đáp: “Ồ, cho dù có thì cũng là chuyện quá khứ rồi. Từ khi vào hộp đêm tôi đã sớm quên mình họ gì.”

“Cậu không nhớ rõ cậu ta?” Tư Minh hỏi.

Khóe miệng chàng trai kia lộ ra ý cười lạnh lẽo, “hắn” liếc nhìn cả hai: “Tư tiên sinh, anh làm ơn đừng dẫn cậu ta đến tìm tôi thêm lần nào nữa, cậu ta là du học sinh ưu tú vừa về nước, còn tôi là hồng bài ở hộp đêm, dẫu chúng tôi có quan hệ huyết thống thì cũng đã xa xôi như ở kiếp trước rồi. Nếu anh còn lo chuyện bao đồng lần nữa, hôm nay sẽ là lần cuối cùng tôi gặp anh.”

“Hắn” ngừng một chút rồi nhướn mày với chú Chung đang đứng ngoài cửa:

“Chú Chung, tiễn khách.”

Tư Minh nhìn “hắn” bảo: “Tôi về trước vậy, cậu nghỉ ngơi sớm đi.”

-

Có lẽ do bị gió lạnh thổi suốt trên đường đi, thời điểm vừa đến cao ốc cũng là lúc Lưu Huy nhẹ nhàng mở mắt ra.

“Ừm, giám đốc Tư, đây là nơi nào.”

Tư Minh rất cẩn thận đưa cho hắn một bộ áo ngủ trắng thuần, thêm một cái quần lót mới tinh tươm.

“Đây là nhà tôi, cậu tắm trước đi.” Còn anh lại cởi áo khoác rồi đi vào nhà bếp.

Diệp Kính Huy gật đầu đi thẳng vào phòng tắm.

Hứng đầy một bồn nước ấm xong, hắn khoan khoái ngâm mình trong bồn thoải mái tẩy rửa thân thể, đương lúc muốn mặc áo ngủ đi ra lại đột nhiên nhớ tới cái quần lót vừa thay.

Tư Minh sẽ không biến thái đến mức ngay cả đồ trong của hắn cũng nhận ra chứ ?!

Cũng không chắc, ngộ nhỡ mắt anh ta tỉnh đến mức chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã nhìn được thứ cuối cùng dùng che cơ thể của hắn, thế chả phải lòi đuôi rồi ư.

Diệp Kính Huy dứt khoát cuộn tròn nó lại ném vào sọt rác bên cạnh, mặt trên nguy trang thêm bằng đồng giấy vớt đi, dù Tư Minh muốn tìm, anh ta cũng không dày dạn bản thân đi lục sọt đựng giấy vệ sinh đâu ha.

Nghĩ đến đây, ai đó cười rất chi là hả hê.

Tuy vừa nãy có cởi hết quần áo, hắn vẫn giữ lại lớp “phụ tùng” che thân cuối cùng, tiếc là hiện giờ chứng cứ duy nhất cũng đã bị bản thân huỷ diệt sạch sẽ.

Đoạn, hắn quay đầu lại đi vào nhà bếp ngồi, thấy trên bàn đã dọn xong bốn món mặn một món canh, thức ăn đơn giản nhưng được nấu vô cùng khéo léo, món canh dù nhạt cũng khiến người ta cảm thấy thật ấm lòng.

Dường như đã lâu lắm rồi chưa ăn một bữa nào ra trò.

Diệp Kính Huy khen thầm trong lòng, hoá ra một nhân vật lãnh đạo như anh ta lại có thói quen sinh hoạt tốt đến không tưởng thế này.

“Thân thể đã tốt hơn nhiều chưa?” Tư Minh hỏi.

“Ừm, khá hơn một chút rồi, cơ mà. . . . đầu vẫn còn choáng lăm.” “Không biết khẩu vị của cậu nên tôi tùy tiện làm một ít thức ăn, loại canh này có thể giải rượu.” Anh bê nồi canh đến bàn, mùi thơm phưng phức thoảng chốc phả nhẹ vào mặt hắn.

“Anh biết nấu cơm?” Diệp Kính Huy hiếu kỳ hỏi.

“Lúc ở nước ngoài không quen ăn cơm Tây nên tôi phải tự nấu.” Tư Minh rót canh giải rượu đặt trước mặt Diệp Kính Huy, anh thuận miệng hỏi: “Cậu ở nước ngoài mấy năm rồi?”

“Từ khi còn nhỏ đã bị đưa qua rồi. Còn anh?”

“Khoảng hơn mười năm.” Anh tạm dừng một lát, “Lâu quá nên tôi cũng không nhớ rõ nữa.”

Sau đó, cả hai cũng không nói gì thêm mà chỉ yên lặng ăn cơm. Bên tai vang vọng tiếng tích tắc từ chiếc đồng hồ treo tường, cả âm thanh va chạm rất nhỏ của bát đĩa.

Vốn dĩ hai người đang muốn thăm dò lẫn nhau, đầu trí không ngừng. Thế mà giờ đây lại tĩnh tâm, mặt đối mặt cùng ngồi ăn một bữa thật ngon dưới ánh đèn vàng ấm áp vô hạn, chẳng hiểu sao lại nảy sinh loại cảm giác ôn hòa đến kỳ lạ. Diệp Kính Huy ngẫm nghĩ, có lẽ giống như lời của Tiêu Dật từng nói, hắn điên rồi mới đi trêu chọc Tư Minh. Hiện tại quả thật như trộm gà không xong còn mất nắm gạo, nhỏ râu hổ không cần thận bị dính cả một thân lông, phải mãi cũng chưa sạch.

Sau khi cơm nước xong xuôi, cả hai ngồi trong phòng khách xem TV, vừa xem vừa nhàn nhã chuyện trò.

“Ngày đầu tiên đến Đông Thành, cảm nghĩ thế nào?” Tư Minh hỏi.

“Môi trường. . . . rất tốt.” Diệp Kính Huy giả đồ như chưa tỉnh rượu, dáng vẻ y như muốn bảo tôi-buồn-ngủ-quá-nè.

“Điều kiện và sự đãi ngộ ở Đông Thành đương nhiên phải thuộc hạng nhất nhì rồi.” Tư Minh cười khế, anh đứng dậy dẫn hắn đến phòng ngủ dành cho khách, “Nếu không thoải mái thì cậu nghỉ ngơi sớm đi. Chỗ này chỉ có mình tôi sống, phòng cho khách còn trống đây, cậu cứ tự nhiên dùng câu nệ.” Anh đỡ Diệp Kính Huy đến phòng ngủ rồi đột nhiên nhìn hắn mà rằng:

“Cậu. Có sở thích khóa thân ngủ không?”

“Hử?” Diệp Kính Huy mê mê mang mang hỏi lại, “Ngủ gì cơ?”

“Ngủ như vậy khá là dễ chịu, hơn nữa cũng tốt cho sức khỏe.” Anh vừa nói xong thì bình thần vươn tay khẽ khàng lột quần áo hần ra, từ đầu đến cuối luôn dùng động tác cực kì chậm rãi, lúc gỡ nút buộc ngón tay cũng cố ý cọ xát nhẹ nhàng vào làn da trần, giống như muốn tìm cho bằng được một miền cảm xúc khác giữa vẻ mặt mờ mịt kia.

Tiếc thay Diệp Kính Huy vẫn cứ giữ rít một biểu cảm mơ mơ hồ hồ như say rượu, thậm chí tận lúc bàn tay Tư Minh sắp tuột luôn cả đồ trong của hần, hần cũng có thêm phản ứng, hoàn toàn không nhận thấy nguy hiểm đang cận kề.

Tư Minh cười cười nhìn hần, anh rút tay lại tiến sát bên tai hần thầm thì: “Đi ngủ sớm một chút.”

.

Chờ Tư Minh lượn khỏi tầm mắt, Diệp Kính Huy mới cong khóe miệng lên, lấy di động nhắn tin cho chú Chung.

“Thanh toán thù lao cho Alex và cậu diễn viên kia được rồi.” “Vâng, ông chủ, lát nữa tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản của cậu ấy.”

Alex là chuyên viên hóa trang nổi tiếng nhất trong giới giải trí, là người có thể hô biến một cô gái thành cụ bà mà không lưu lại bất kì sơ hở nào, là báu vật mà vô số nhà làm phim tranh giành đến sứt đầu mẻ trán, lần này may mắn thành công trốn lọt đều nhờ anh hỗ trợ.

Ban đầu Diệp Kính Huy phải cực nhọc tự mình lên tầng 3 gặp Tư Minh, là vì hần sợ nếu tiếp xúc quá gần sẽ bị anh phát hiện ra mảnh khóe, y như rằng, anh chẳng những hôn hần mà còn lưu lại vết cắn trên cổ. Chờ anh trông thấy hần là người thật mà yên tâm xuống dưới dẫn Lưu Huy lên, lúc đó trong phòng mới diễn ra màn đánh tráo.

Lần thứ hai nhìn thấy dĩ nhiên là giả.

Bởi vì có Lưu Huy và chú Chung hiện diện, Tư Minh chung quy cũng không thể làm trò thân mật với gã MB trước mặt mọi người, chưa kể lúc người lạ đến thăm thì gã MB kia còn đang khóa thân, lấy chăn che chắn cơ thể mình lại cũng là bình thường. Cậu ta cố tình chỉ lộ ra cái đầu, hơn nữa còn do chuyên viên hoá trang ưu tú nhất tự tay giúp đỡ, trăm phần trăm có thể “diễn giả thành thật”.

Về phần giọng nói, thời gian Diệp Kính Huy lấy chân thân ở cạnh Tư Minh hết nốc rượu mạnh rồi tới nước đường, hần đã cố ý giả vờ khàn khàn, cậu diễn viên kia cũng do Alex đặc biệt chọn lựa trong nhóm nghiệp dư của XGCStar [1] và các công ty quản lý khác, luận về diện mạo, thanh âm và khí chất đều khá giống Diệp Kính Huy, nếu muốn lừa gạt Tư Minh hần là không khó.

Diệp Kính Huy đắc ý bật cười, lập tức nhắn tin cho chú Chung: “Chú Chung, chuẩn bị thuốc cho tôi với.”

“Thuốc gì?”

“Thuốc trị bệnh tâm thần phân liệt.” Hần bắt đầu dĩ thử dài, “Cứ như vậy hoài chắc tôi vào viện tâm thần thật quá.”

“Hay là tôi nghĩ biện pháp giải quyết dứt điểm vấn đề này?”

“Ừ, chú cứ từ từ nghĩ biện pháp. Nếu hôm nào Tư Minh lại mò đến quán, chú cứ nói gã MB kia được người ta bao trọn gói năm ngày rồi, không có ở đây, tránh để anh ta lại kéo tôi vào quán đối chất.”

“Vâng.”

Diệp Kính Huy dùng di động lên mạng, mở email Tiêu Dật gửi đến đọc qua một lượt.

Thứ Tiêu Dật cung cấp là tất cả thông tin có thể tra được trước mắt về Tư Minh, hoàn cảnh cực kì gọn ghẽ, bố mất sớm, có một cậu em trai mười tuổi tên Tư Kiệt rất nghịch ngợm quậy phá, ba mẹ con sống nương

tựa lẫn nhau, sau đó mẹ bệnh qua đời, anh ta trở về nước một mình bắt đầu sự nghiệp từ những vị trí căn bản, đi từng bước một leo lên đến chức giám đốc như hiện nay, lúc này mới đón em trai về nước. Cả ngày chỉ lo bận rộn chuyện công ty và gia đình, chưa từng có người yêu, như thể nhu cầu sinh lý cũng không cần giải quyết, như người muốn hóa thân thành tiên bồng quan chốn hồng trần.

Trông thấy tập tư liệu ngắn gọn đến kỳ lạ kia, Diệp Kính Huy hơi nheo mắt lại.

Có cảm giác khá là giả tạo? Chẳng lẽ vì cố ý che giấu điều gì..

Có lẽ do máy lạnh để ở nhiệt độ quá thấp, bản thân hẳn lại không mảnh vải che thân, dễ hiểu vì sao nửa đêm Diệp Kính Huy lại bình tĩnh vì lạnh.

Mở mắt ra, cảm giác có một con vật lông mềm nào đấy đang dùng móng vuốt thân thiết cào cào mặt hắn, Diệp Kính Huy đứng hình giây lát, tiếp đó vung “chường” chụp trúng phóc cục lông kia, “meo” một tiếng, một chú mèo nhỏ nhảy lên rồi nhoáng cái mất hút.

Diệp Kính Huy đứng dậy đến phòng khách uống nước, bỗng dừng lại dừng chân.

Tư Minh đang lặng lẽ đứng trước cửa sổ sát đất, vì không bật đèn nên bóng dáng anh như muốn hoà vào đêm tối, cả người toát ra hơi thở lạnh lẽo như băng.

Ánh sáng bên ngoài khung cửa khi tỏ khi mờ, phản chiếu gương mặt không chút xúc cảm của anh, đôi mắt sâu thẳm, chân mày khê nhú và đôi môi gắt gao mím chặt. Giữa hai ngón trên tay trái đang kẹp một điều thuốc, anh không hút mà để mặc tàn thuốc không ngừng rơi lá tả xuống đất. Tay phải nhẹ nhàng vỗ về chú mèo đen, động tác cứ lặp đi lặp lại như một chiếc máy.

Một mình đứng trên tầng cao nhất của tòa cao ốc này, trước mặt là cảnh đêm sầm uất của chốn đô thị phồn hoa, dáng vẻ tịch mịch ấy không khỏi khiến người ta chạnh lòng.

Diệp Kính Huy đứng yên tại chỗ ngắm nhìn anh, nhất thời không muốn lên tiếng quấy rầy.

Người đàn ông ấy tựa như kẻ thuộc về bóng đêm, nuôi một chú mèo đen, một người một mèo lẳng lặng đứng trong góc phòng, giống như muốn hòa tan vào bóng tối xung quanh, thế mà lại hài hòa chẳng gì sánh được.

Diệp Kính Huy đột nhiên nghĩ đến bản thân hắn, đôi khi tỉnh giấc lúc nửa đêm, hẳn cũng sẽ đứng trước cửa sổ ngắm cảnh giống hệt anh bây giờ, lớp kiếng thật lớn phản chiếu hình ảnh đơn côi của chính hắn.

Hình ảnh tương tự đến quen thuộc như thế, chẳng nhẽ là vì bản chất cả hai giống nhau ư?

Đều thích hành động độc lập, thích giấu kín bản thân.

Trong nguyên tắc của Diệp Kính Huy, hẳn là hắn, không liên quan đến những người khác.

Thế nhưng, cảm giác có người sống vai cùng đứng chắc cũng không tệ lắm đâu.

18. Chương 18: Quyết Đấu (thượng)

Dường như nhận ra có người đứng phía sau, lúc xoay người lại, Tư Minh nhanh chóng khôi phục vẻ mặt thường ngày, giấu kín hoàn toàn sự ưu tư đến trĩu nặng kia.

“Sao lại tỉnh giấc?”

Diệp Kính Huy nhìn chú mèo nhỏ đang cuộn tròn thành một cục lông, hắn mỉm cười, “Nhiệt độ điều hòa thấp quá, tôi sắp bị đông lạnh tới nơi.”

“Vậy à.” Anh thuận tay dập tắt tàn thuốc, ôm lấy mèo nhỏ đến ngồi trên sofa, “Xin lỗi, tôi quen mở nhiệt độ rất thấp. Để tôi nâng cao lên vài nấc, cậu trở về ngủ đi.” “Anh không ngủ à?” Diệp Kính Huy lại ngồi bên cạnh anh, vừa uống nước đá vừa thuận miệng hỏi.

“Tôi đang đợi đến 0 giờ.”

“Hửm? Mai là ngày gì quan trọng sao?” Diệp Kính Huy buông cốc nước.

Tư Minh khẽ đánh mắt nhìn hắn, ánh mắt trở nên thâm trầm hẳn lên, chốc lát sau anh mới mở miệng đáp với vẻ thản nhiên: “Ngày giỗ của mẹ tôi.”

Diệp Kính Huy hơi nhú nhú mày.

Tư Minh vẫy vẫy tay với chú mèo nhỏ, bé con liền ngoan ngoãn chui vào lòng để mặc anh khẽ vuốt ve đầu mình, anh bình tĩnh trả lời người đối diện: “Điều tiếc nuối duy nhất khi mẹ qua đời là không được tận mắt nhìn thấy nửa kia của tôi, mẹ nói nếu tương lai tôi có thích ai, nhất định phải nói với bà vào ngày giỗ, có thể bà mới nghe thấy để chúc phúc cho tôi.”

Diệp Kính Huy chỉ còn biết im lặng.

“Vậy anh đã tìm được chưa?”

“Xem như là rồi đi.” Tư Minh nghiêng đầu ngắm nhìn hắn, “Tiếc là, hoàn cảnh của cậu ấy.”

“Thế nào?”

“Chính là người bạn hôm nay tôi mang cậu đến gặp, cậu ấy làm trong hộp đêm.”

Diệp Kính Huy cười cười: “Anh khinh thường anh ta sao?”

“Thật sự là không. Với tôi mà nói, hoàn cảnh của cậu ấy không quan trọng, có thể gặp được người mình thích đã là chuyện rất khó rồi. Cái chính là, tôi không thể tha thứ cho việc cậu ấy lừa gạt và lừa dối tôi.” Anh dừng một chút, đôi mắt sâu hun hút quét về phía Diệp Kính Huy, “Đúng rồi, hôm nay tôi đã hỏi giúp cậu, cậu ấy nói mình không có anh em sinh đôi.”

“Vậy sao.” Diệp Kính Huy nhắm mắt tỏ vẻ khá mất mát, “Cứ tưởng sẽ tìm được người anh trai đã thất lạc nhiều năm. Tôi được đưa ra nước ngoài từ khi còn nhỏ để sống cùng bà ngoại. Tuy rằng xa quê hương nhưng chưa bao giờ chịu khổ, tôi nghĩ anh ấy ở đây nhất định đã rất cực nhọc.” Hắn bật cười rồi lắc đầu, “Có lẽ anh ấy biết tôi nhưng không muốn nhận, nếu đã như vậy tôi cũng không nên làm phiền.”

“Ừ, tuy dáng vẻ hai người giống nhau, tính cách lại khác biệt một trời một vực. Cậu điềm tĩnh mưu trí, cậu ta yêu nghiệt phong lưu. Nếu hai người hợp lại làm một, nhất định sẽ tạo ra một sinh vật sống đáng sợ nhất trên thế giới này.” Tư Minh nhìn hắn chòng chọc, lộ ra nét mặt cười như không cười.

Diệp Kính Huy cũng mỉm cười: “Chưa chắc á, con người luôn tồn tại hai mặt song song, lúc nên phong lưu thì phong lưu, khi cần điềm tĩnh thì điềm tĩnh, có vậy mới sống thoải mái được.”

“Nói đi nói lại, chung quy cũng vẫn ‘hợp hai thành một’ được mà, phải không?” Tư Minh nhếch nhẹ khóe môi.

“Ừ.” Diệp Kính Huy cười thầm trong lòng, hừ, còn bày đặt chơi chữ, hiện tại hắn mà giải thích lại y như giấu đầu hở đuôi, thế nên chỉ có thể bình thản đáp, “Có lẽ vậy.”

“Được rồi, mau ngủ đi, sáng sớm mai còn phải đi làm.”

“Vâng, giám đốc Tư cũng nghỉ ngơi sớm một chút.” Diệp Kính Huy với lấy cốc nước trên bàn uống cạn, sau đó trở về phòng ngủ, “Ngủ ngon.” Đóng cửa đây.Nếu đêm đó hắn ngủ được thì tốt rồi.

Quái gở chính là, Diệp Kính Huy gặp ác mộng. Cảnh tượng trong mơ quay ngược về thời điểm vừa đặt chân xuống sân bay, hắn đang thông dong lái xe, đột nhiên xe chấn động vang dội một trận, đèn đường trước thoáng cái bị chèn nát. Sau đó, có một cậu nhóc nhảy ra mắng hắn ầm ĩ: “Anh lái xe kiểu gì vậy hả, mất mù rồi à? Thấy đèn đỏ còn ráng nhào lên.” Thế là hắn dạt dào hưng phấn đùa bỡn nhóc ta, khoanh khắc nói đến câu “Tim tôi còn đang đập không có quy luật đây”, bên tai bỗng dưng truyền đến một chất giọng trầm thấp, chỉ bật ra mỗi hai chữ “Vậy ư.”

Thanh âm bình thản đến không chút cảm xúc ấy hết như một lưỡi băng đâm thẳng vào tim hắn.

Diệp Kính Huy giật mình bừng tỉnh, hắn lập tức bật dậy với đôi mày nhăn ngày càng chặt.

Cả hắn và Tư Minh đều đã quên một chuyện vô cùng trọng yếu.

Đó là kỹ thuật lái xe thối nát tốt bậc của Diệp Kính Huy.

Trước khi lấy thân phận MB gặp Tư Minh ở quán bar, hai người từng đụng độ nhau tại sân bay.

Khi đó trời đã nhá nhem tối, rất nhiều hình ảnh đều mơ mơ hồ hồ trong trí nhớ, gương mặt của đối phương cũng bị khuất trong bóng đêm mờ lung mờ mịt, hơn nữa mấy ngày đó Tiêu Dật vừa về nước, phỏng chừng là do Tư Minh vội vàng xử lý chuyện công ty nên mới quên bém mắt gã trai đụng anh trông thế nào. Nếu anh nhớ tới, chuyện phát hiện ra sơ hở là điều quá dễ dàng.

Tuy có thể dùng cụm “lớn lên giống nhau” để giải thích mối quan hệ giữa Lưu Huy và MB.

Nhưng anh chàng lái xe thể thao ở sân bay thì sao?

Không có khả năng ba người lớn lên đều giống nhau chứ?

Chỉ cần Tư Minh hoài nghi mà đi điều tra thì thực sự quá ư phiền toái.

Diệp Kính Huy tóm lấy di động gửi tin nhắn cho chú Chung.

“Chiếc xe thể thao kia có thể làm lộ thân phận của tôi, lập tức xử lý đi, chuyển qua tên của A Tề. Giả sử Tư Minh tới hỏi tên tuổi gã MB, cứ nói hần tên Tề Thu, còn nếu anh ta đến kiểm tra, chú bảo chiếc xe đó là do một đại gia yêu mến Tề Thu tặng hần.”

Đại gia lăm tiền tặng xe cho một MB, lý do này nghe qua mặc dù có phần gượng ép nhưng cũng tạm chấp nhận được. Chiếc xe ấy vốn do chú Chung đứng tên mua, thân phận MB của A Tề cũng vừa khéo phù hợp, hiện giờ cậu ta lại mất tích, chết không đối chứng. Vả lại MB trong quán thường được gọi theo số thứ tự, khai rằng tên thật của cậu ta là Tề Thu thì mọi người cũng chẳng biết là ai. Đặc biệt là, nó không hề dính dáng gì đến ba chữ Diệp.Kính.Huy.

Chú Chung nhanh chóng hồi đáp, “Vâng, ông chủ, ngày mai tôi sẽ đi thu xếp chu toàn.”

Đến lúc này Diệp Kính Huy mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc ấy, ngoài cửa thành linh có tiếng động vang lên, hình như lại là nhóc mèo nhỏ nhà Tư Minh.

Hần đứng dậy vốn muốn đi tóm nó, ai ngờ lại nghe thấy Tư Minh “suyt” một tiếng, ôm lấy mèo ta đi mất dạng. Tư Minh vừa đi vừa nghe điện thoại, tuy rằng đã cố nén âm lượng đến mức thấp nhất, cơ mà cửa phòng lại bị mèo ta nghịch ngợm kéo ra thành một khe hở nhỏ, vừa khéo có thể nghe loáng thoáng vài câu. “Ý anh là cậu ba nhà họ Diệp?”

Diệp Kính Huy hơi nheo mắt lại, chuyên tâm nghe ngóng —

“Ồ, lúc trước quả thực không ngờ tới, hóa ra tập đoàn Thiên Vũ là do hần kế thừa. Xem chừng tôi đã quá coi thường Diệp Kính Huy rồi, hần ta đúng là dạng thích ‘giấu nghề’, suýt chút nữa ngay cả tôi cũng bị lừa.”

.

Ngày hôm sau, trong quán bar Crazy.

Diệp Kính Huy cười tủm tỉm ngả ngón trên sofa, thích thú thưởng thức chiếc cốc có khắc chữ “Minh” trên bề mặt.

Chú Chung đứng bên cạnh báo cáo: “Tư tiên sinh gọi điện hỏi tên của MB, dựa theo lời dặn dò của cậu, tôi đã nói hần tên Tề Thu, được người ta bao trọn gói năm ngày nên cuối tuần mới về.”

Diệp Kính Huy gật đầu. Trước đây Quan Thiên Trạch vì lợi dụng A Tề mà không ngại lời hết thủ đoạn dùng sự dụ dỗ làm cậu ta tan chảy, không ngờ gã Tư Minh ấy cũng rất một khuôn y vậy?

Nếu không phải nhờ cơn ác mộng tối qua khiến hần bình tĩnh và nghe lén được, bản thân hần hần vẫn còn bị Tư Minh lừa vào tròng.

Trong đầu Diệp Kính Huy bỗng dưng vang lên tiếng vọng của những ngày xa xôi kia, lúc Tư Minh dụ dỗ bảo với hần rằng:

“Tôi không đơn giản chỉ là hứng thú với cậu.”

— Đương nhiên rồi, có lẽ anh hứng thú với tập đoàn Thiên Vũ của tôi hơn.

“Trước khi cậu thích tôi, tôi sẽ không chạm vào cậu. Nếu không tôi đã chọn bữa một MB khác trong quán rồi.”

— Bởi vì căn bản anh không có hứng làm tình với tôi.

“Tôi muốn đến vùng ngoại thành có cảnh đẹp mua một căn nhỏ hơn, cùng sống với cậu.”

— Anh nghĩ mình đang dẫn trẻ con đi dã ngoại sao?

Khóe miệng Diệp Kính Huy nhếch lên nét cười lạnh lẽo.

May mắn hẳn không ngây thơ như A Tề, mặc dù khoảnh khắc anh ta thốt ra những lời đó hẳn công nhận mình từng rung động, nhưng hẳn tuyệt đối sẽ không ngốc nghếch như cậu ta, bị người khác xem như khỉ mà mặc sức đùa bỡn.

“Chú Chung.” Diệp Kính Huy xoa xoa chữ “Minh” trên chiếc cốc, “Chú nói thủ đoạn tàn nhẫn nhất để trả thù một người là gì?”

Chú Chung trầm mặc một hồi mới trả lời: “Ông chủ muốn trả thù Tư tiên sinh thế nào?”

“Bị lợi dụng là việc tôi khó tha thứ nhất, nếu Tư Minh tiếp cận tôi vì có mục đích, tôi không thể cho anh ta tha hồ trên cạn.” Hắn mỉm cười, “Dù sao cũng không nên để anh ta xem thường tôi.”

Chú Chung gật đầu: “Ý ông chủ phải chăng là?”

“Đầu tiên cứ để ‘ông anh sinh đôi’ giả của tôi qua đời, tôi xem anh ta còn moi ra được thủ đoạn nào để đối phó với một ‘người chết’ nữa.”

“Ý ông chủ là, tạo hiện tượng chết giả?”

“Ừ, tính gã Tư Minh này thuộc loại chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nên chúng ta cần cho anh ta thấy thế nào là quan tài.” Nói xong, hắn nhắm mắt lại, “Gần đây đoàn làm phim của Alex đang làm bộ gì?” “Là một bộ nói về cảnh sát và đạo chích.”

“Có tình tiết đâm xe không?”

“Hình như là có.”

“À há, chúng ta phải cho Tư Minh biết, Tề Thu không những từng lái xe thể thao ra sân bay mà còn đụng anh ta nữa.” Nụ cười nơi khóe môi hắn ngày càng sâu hơn, “Kỹ thuật lái xe tệ nên ngẫu nhiên bị tai nạn qua đời là chuyện quá hợp lý, đúng không?”

Chú Chung vừa nghe đã thông ngay ý hắn, ông mỉm cười: “Cậu muốn nhờ đoàn làm phim tạo ra hiện tượng tai nạn giao thông? Có điều để qua mắt Tư tiên sinh trượt lọt thì phải đảm thật, ngộ nhỡ xảy ra sự cố đâm chết người, chẳng phải là. . . .”

“Diễn trò đâm xe mà muốn chết người trước mắt Tư Minh quả thực khó như lên trời, chúng ta khả dĩ nên làm sau lưng.” Diệp Kính Huy mỉm cười, “Mấy cảnh tai nạn giao thông trên phim truyền hình chẳng phải trông rất thật sao, vậy cứ cho anh ta nhìn thấy cảnh đó qua TV đi.”

“Ý cậu là nhờ đoàn làm phim diễn cảnh tai nạn giao thông?”

“Ừ, để tôi tìm Alex liên hệ với đoàn làm phim, bảo cậu diễn viên hôm trước hóa giả trang tôi lái con xe thể thao lượn vòng chữ S rồi bất cẩn bị tai nạn, sau đó quay cảnh máu chảy bê bết ở hiện trường, lúc đưa đến bệnh viện đã quá muộn. Đương nhiên còn phải tìm thêm một phóng viên đưa tin về vụ tai nạn này.”

“Tôi đã hiểu.”

Diệp Kính Huy cười khê: “Đến lúc đó tôi sẽ nghĩ biện pháp để Tư Minh tình cờ xem tin tức trong ngày, thật giả lẫn lộn.”

“Ông chủ tính toán thật chu đáo.”

“Haiz, muốn lừa Tư Minh được tôi phải bỏ biết bao công sức và vốn liếng. Phá hỏng một chiếc xe chưa nói, chuẩn bị mời người giúp đỡ cũng đủ ngốn hết phần thu nhập trong một tháng của tôi. “Diệp Kính Huy dừng một chốc rồi bình tĩnh nói nốt câu bỏ dở: “Càng ít người biết chuyện này càng tốt, bảo đạo diễn mảng đưa tin trên đài truyền hình ngắt quãng khoảng mười giây cho tôi, phóng viên bên đài cũng bịt miệng kỹ lưỡng vào. Để tôi bố trí bên kia sẵn sàng rồi sẽ báo cho chú, lúc ấy chú liên lạc với phóng viên bảo họ phát tin là được.”

Chú Chung trầm mặc một lúc mới khom người đáp: “Vâng, ông chủ, tôi sẽ sớm thu xếp tốt.”

Cảnh giới cao nhất của nói dối, chính là trộn lẫn dối trá và chân thật.

Chương trình đưa tin nhanh năm phút có bốn phút là tin thật trong ngày.

Hơn mười giây cuối cùng mới là “món chính” Diệp Kính Huy muốn Tư Minh xem — vụ đưa tin về hiện trường chết giả.

19. Chương 19: Quyết Đấu (trung)

Đêm nay, mưa to như trút nước.

“Lưu Huy” một lần nữa “đúng lúc” không mang theo ô, hắt cả bộ dọc trên vỉa hè trước trụ sở tập đoàn Đông Thành, sau hơn mười phút ôm cây đợi thỏ

[1]

quả nhiên lại tình cờ gặp xe của Tư Minh lướt tới.

Hệt như lần trước, Tư Minh hạ cửa kính xe xuống rồi mỉm cười hỏi: “Cần tôi chở về không?”

Diệp Kính Huy gật đầu: “Phiền giám đốc Tư quá.”

“Không có chi.” Tư Minh mở cửa cho hắn, bên trong xe đang ngân vang khúc ca quen thuộc, I’ll never break your heart, là bài hát Tư Minh đã từng cho hắn nghe lúc hai người mới quen nhau. Chờ Diệp Kính Huy an tọa xong xuôi, Tư Minh đột nhiên tắt nhạc đi, anh thuận miệng nhắc: “Thời tiết mùa này thất thường lắm, rất hay đổ mưa to, lần sau ra ngoài nhớ mang ô đi.”

“Ừm, tôi biết rồi.”

Thoảng chốc đã đến trước cửa ký túc xá công nhân viên của tập đoàn Đông Thành, Diệp Kính Huy cười nói: “Tối rồi. Giám đốc Tư muốn lên ngồi chơi uống trà một lát không?”

Tư Minh khẽ đánh mắt nhìn hắn, anh gật đầu rồi cởi bỏ dây an toàn, cùng Diệp Kính Huy lên nhà.

Dựa theo kế hoạch được phác thảo ra từ trước, Diệp Kính Huy đưa Tư Minh đến gian phòng của mình một cách vô cùng suôn sẻ.

Tự mình rót trà cho anh, còn bày biện cả đĩa hoa quả thật to, mời anh nhâm nhi chút trái cây tươi ngon, còn hắn thì lấy cốc dầm mưa nên nhanh chóng chui vào nhà tắm.

Chờ đến khi hắn tắm tấp xong xuôi bước ra ngoài, đã thấy Tư Minh đang nhắm mắt dựa vào sofa ngủ gật.

Quá tuyệt!

Hắn mỉm cười, quả nhiên lượng thuốc ngủ nhỏ nhỏ cho vào nước trà của anh ta đã có tác dụng, lúc này chính là thời gian bố trí “hiện trường gây án” tốt nhất!

Diệp Kính Huy ra ngoài gọi điện cho chú Chung: “Chú Chung, bên này tôi thu xếp ổn thỏa rồi. Bên phóng viên chú đã dặn dò kỹ chưa?”

“Đã chuẩn bị tốt, đợi lát nữa đến giờ tiết mục tin tức lên sóng, cô ta sẽ đưa đoạn phim được quay rất hoàn hảo cho đài truyền hình.”

“Ừ, vất vả cho chú rồi.” Diệp Kính Huy mỉm cười ngắt điện thoại, đẩy cửa vào nhà, đúng lúc kim đồng hồ chỉ 20 giờ 58 phút, sắp đến thời điểm bắt đầu chiếu bản tin buổi tối.

Tư Minh vẫn còn đang ngủ say.

Diệp Kính Huy bước đến trước mặt Tư Minh, vỗ vỗ vai đánh thức anh dậy.

Tư Minh mở to mắt, xoa xoa trán rồi nhú mày hỏi, “Sao tôi lại ngủ gật thế này?”

Bước lại ngồi bên cạnh anh, hần mỉm cười: “Có lẽ do công tác bận rộn quá khiến anh mệt mỏi, sợ anh cảm lạnh nên tôi mới đánh thức.”

“Ừ.” Tư Minh ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ lớn treo tường, sắp đến 21 giờ, anh quay sang nói: “Mở TV xem đi, sắp chiếu tin thời sự buổi tối rồi.”

“Ồ? Giám đốc Tư thích xem thời sự?”

“Ừ, mỗi ngày đều xem nên đã thành thói quen.” Diệp Kính Huy nhếch khóe miệng lên như thể cười mà không cười, đúng 21 giờ, hần nhấn một cái vào điều khiển từ xa trong tay, TV lóe sáng, hình ảnh đầu tiên trong bản tin tối của “Chương trình kinh tế và đời sống” cũng đúng lúc xuất hiện.

“Chúc mọi người một buổi tối tốt lành, bây giờ là bản tin buổi tối của chương trình Kinh tế và đời sống.”

Người dẫn chương trình quen thuộc dùng chất giọng thanh thúy giới thiệu những tin chính hôm nay.

“Hôm nay ký giả đài truyền hình đã thu thập được số liệu mới của chuỗi đại lý bán hàng thuộc tập đoàn Đông Thành, tổng kim ngạch hàng hóa tiêu thụ được trong quý này đã đột phá hơn mức 1 tỷ nhân dân tệ. . . .”

Diệp Kính Huy cười: “Giám đốc Tư, hôm nay phóng viên đến Đông Thành hóa ra là để phỏng vấn anh à?”

Tư Minh gật đầu: “Ừ.”

“Phóng viên cũng đặc biệt phỏng vấn giám đốc phụ trách hạng mục này, Tư Minh tiên sinh. . . .”

Sau đó là một đoạn tin về việc phỏng vấn Tư Minh, rồi chuyển tăng giảm giá cổ phiếu của vài xí nghiệp, thêm kế hoạch tung sản phẩm sắp tới của vài công ty mới.

Đến khi kim đồng hồ chỉ đúng 21 giờ lẻ 4 phút, cũng tức là thời điểm chiếu tin tức cuối cùng, người dẫn chương trình bỗng dừng chuyển hướng: “Sau đây là tin tức do một phóng viên vừa đưa tin.”

Màn ảnh chuyển đổi, một nữ phóng viên hăng còn rất trẻ mặc áo mưa che ô xuất hiện, cô vội vã nói:

“Kính thưa khán thính giả, tám giờ năm mươi tối nay ở đường cao tốc Hải Hồ đã xảy ra một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng! Một chiếc xe thể thao màu đỏ mang biển số BC91222 lái quá tốc độ đã va chạm vào thanh chắn bên đường, xe lật nhào và rơi xuống sườn dốc, người lái tử vong tại chỗ. Theo điều tra, người chết tên Tề Thu, không rõ lai lịch, trường hợp này là say rượu lái xe nhưng không có bằng lái. . . .”

Sau lưng cô là hiện trường vụ tai nạn giao thông, chiếc xe thể thao kia đã bị đâm đến méo mó.

Tư Minh bất chợt đứng bật dậy khỏi sofa, sa sầm mặt tóm lấy áo khoác muốn ra ngoài.

Diệp Kính Huy nghi hoặc hỏi: “Sao vậy?”

“Là cậu ta.” Tư Minh dùng sắc mặt âm trầm nhìn màn hình TV.

Ngay lúc đó, màn ảnh chiếu thẳng vào người cầm lái với vầng trán đầm đìa máu, quả nhiên là gương mặt giống Diệp Kính Huy như hai giọt nước.

.

Hai người ra đứng chờ trước buồng thang máy.

Kỳ quái là thang máy vẫn bất động ngay tầng 12 mãi không chịu nhúc nhích.

Tư Minh mất kiên nhẫn nhú mảy, anh xoay người chạy đến thang bộ, cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất phóng xuống tầng trệt, lao vào bãi đỗ khởi động xe, giống như gió lốc mà bay đến bệnh viện.

Xốc lên lớp vải trắng để nhìn thấy gương mặt giống hệt như Lưu Huy bên cạnh, Tư Minh im lặng đứng ở nơi đó, gương mặt không có chút biểu cảm. Chú Chung kể rất nhiều về cậu MB kia, nghe thấy cuộc sống khó nhọc của cậu ta trước đây, “Lưu Huy” thấp giọng nói: “Không ngờ tôi còn chưa kịp gặp anh ấy một lần, anh ấy đã. . .”

Tư Minh vỗ nhẹ vào lưng “Lưu Huy”, chờ chú Chung nói xong, anh mới khẽ thở dài rồi trầm giọng bảo: “Hãy xây cho cậu ấy một ngôi mộ tốt nhất.”

Sau đó anh xoay người đi mất, bước chân trông vô cùng nặng nề, tấm lưng cứng ngắc không lời nào tả nổi.

Diệp Kính Huy đưa tiền cho chú Chung để giúp đỡ việc xây mộ phần, bản thân hẩn lại đến quán bar.

Quái gở là kế hoạch này được tiến hành hoàn hảo bao nhiêu thì tâm trạng của hẩn lại tồi tệ bấy nhiêu.

Có lẽ là do nhìn thấy vẻ mặt u ám cùng với bóng lưng căng cứng của Tư Minh.

Lòng ngực dâng lên cảm giác thật kỳ lạ, không phải khó chịu, không phải đớn đau cũng chẳng như cảm hận.

Chỉ là hẩn thấy nực cười lắm.

Nếu những kẻ như Tư Minh và Quan Thiên Trạch vốn luôn xem thường tình cảm, tại sao lại lấy nó ra làm vũ khí để lợi dụng người khác?

Trông thấy đối phương ngu ngốc chìm sâu vào sự dục dăng do mình cố ý nguy trang, dò dẫm từng bước một rơi dần vào cạm bẫy mình bày bố mà không cách nào chạy thoát, sau đó dùng vẻ mặt sùng bái mà đáng thứ mình muốn bằng cả hai tay, thật sự thú vị lắm hay sao?

Hẩn vốn nghĩ Tư Minh không phải người như thế.

Vào khoảng khắc trong đôi mắt lạnh lùng ấy lóe lên chút dục dăng vô hạn, những khi anh hết lần này đến lần khác khước từ sự cám dỗ của hẩn, rồi lúc anh nhìn hẩn bằng ánh nhìn mang đầy vẻ tôn trọng. . .

Hẩn vẫn luôn tưởng rằng anh là đặc biệt.

Ai ngờ, ngay cả Tư Minh cũng khó tránh được thể thường.

Diệp Kính Huy bật cười nốc cạn ly rượu Brandy, bỗng nhiên lại nhớ tới nụ cười khe khẽ của người đàn ông kia khi vừa uống xong ly đầu tiên trong “cầu vòng bảy sắc”.

Tư Minh hiếm khi mỉm cười lắm, gương mặt lúc nào cũng phủ kín vẻ lãnh đạm và hờ hững, vậy mà thi thoảng khi nhếch khóe miệng lên, sự dục dăng như thể đang đông đầy trong đôi mắt vốn dĩ rất lạnh lùng, một loại dục dăng đến mê hoặc khiến người khác thật dễ dàng say đắm.

Chợt nhớ đến câu nói vào đêm khuya hôm ấy, “Xem chừng tôi đã quá coi thường Diệp Kính Huy rồi, suýt chút nữa ngay cả tôi cũng bị lừa”, rốt cuộc. . . . là ý gì?

Hình như có chỗ không hợp lý.

Nếu anh ta biết hẩn là Diệp Kính Huy, chắc chắn cũng sẽ biết người anh song sinh chính thống của hẩn là Kính Hy, dấu cho đáng về cả hai lớn lên không hề giống. Thế nhưng khi trông thấy cậu anh sinh đôi của “Lưu Huy”, Tư Minh không hề lộ ra một chút biểu cảm kinh ngạc nào, chỉ giống như không thể xác định thật giả nên mới để lại một dấu răng trên cổ hẩn để kiểm nghiệm.

Nếu anh ta biết hẩn là Diệp Kính Huy, căn bản không cần thử cũng biết cậu MB giống hẩn như đúc kia là phiên bản giả. Rốt cuộc hẩn đã hiểu lầm ở điểm nào? Hay là kỹ xảo diễn kịch của Tư Minh quá xuất sắc?

Diệp Kính Huy phiền muộn ném ly rượu đi, đương định đứng dậy đã bị một bàn tay ấn lấy bả vai.

“Sao vậy A Huy? Tâm trạng không tốt à?” Người vừa tới chính là Tiêu Dật, vẫn nụ cười tươi tắn không đổi cùng đôi mắt hoa đào hơi híp lại toát ra nét quyến rũ vô ngần, “Uống thả cửa như vậy không giống cách thưởng thức của cậu chút nào, tôi nhớ trước đây có ai từng nói rượu ngon tựa như mỹ nhân, phải chậm rãi nhấm nháp mới biết rõ hương vị được sâu trong nó.”

“Lâu lâu uống điên cuồng thế này cũng là một kiểu hưởng thụ rất sảng khoái.” Diệp Kính Huy cười cười nhìn hắn, “Rượu này ngon lắm, muốn nếm thử chút không?”

Tiêu Dật đẩy ly rượu ra: “Muốn nghe tin tức tôi tìm hiểu giúp cậu không?”

Diệp Kính Huy ngẩng đầu lên: “Hửm? Tin gì?”

Tiêu Dật nói tiếp: “Tôi qua tôi có gọi điện cho Tư Minh để thăm dò anh ta, cố ý nhắc tới cái tên Diệp Kính Huy, anh ta nói cũng mới biết tập đoàn Thiên Vũ là do cậu kế thừa, còn nói đã đánh giá cậu quá thấp, suýt chút nữa đã bị hình tượng trắng hoa của cậu lừa gạt. Hơn nữa anh ta cũng chưa từng trông thấy ‘dung nhan’ Diệp Kính Huy, căn bản không hề biết cậu tròn méo béo gầy ra sao, đương nhiên sẽ không hoài nghi mối quan hệ giữa Lưu Huy và cậu ba nhà họ Diệp.” Tiêu Dật mỉm cười, “Cậu có thể yên tâm được rồi.”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Diệp Kính Huy nheo mắt lại lạnh lùng nhìn Tiêu Dật.

Tiêu Dật bị thẳng bạn nhìn đến sồn cả tóc gáy, hấn sờ sờ mũi, nhích lại gần cười cười: “Sao vậy?”

Diệp Kính Huy nhún vai: “Không có gì, cậu quả thực thông minh tội bật.”

Hóa ra là hiểu lầm?

Tư Minh từng nói “đánh giá thấp hắn”, “suýt chút nữa đã bị hắn lừa gạt” là ám chỉ chuyện Diệp Kính Huy bí mật kế thừa Thiên Vũ? Cùng với việc hắn giả trang thành Lưu Huy “nằm vùng” bên cạnh anh hoàn toàn không hề liên quan?

Trong khi hắn lại vì phần nộ nhất thời, cho rằng anh tiếp cận nhằm lợi dụng hắn, tự biên tự diễn dựng lên một vở kịch chết giả để trả thù, cuối cùng thì sao.

Về mặt bị thương của Tư Minh khi đứng trong bệnh viện là thật?

Diệp Kính Huy mơ hồ cảm thấy dường như hắn đã làm sai một chuyện nào đó rồi.

Nhớ đến ánh mắt sắc sảo khi Tư Minh bảo rằng “Nếu cậu gạt tôi, tôi sẽ khiến cậu chết rất khó xem”, trong lòng hắn không nhịn được mà dấy lên một cơn ớn lạnh.

Xong rồi, có lẽ anh ta là thật lòng, trong khi hắn lại thích phức tạp hóa sự việc lên. . . .

Lần này ra tay quả có hơi độc ác, ngay cả loại thủ đoạn đê tiện như để anh ta trông thấy “người chết” cũng đã làm xong rồi.

Diệp Kính Huy với lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch, đầu ngón tay lại không kiềm được mà bắt đầu phát run. Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ hắn nếm thử loại cảm giác chột dạ khó hiểu thế này. Nhưng hôm nay làm sao hắn dám chạy đến trước mặt Tư Minh mà hơn hớn rằng “Xin lỗi, toàn bộ những chuyện vừa qua là do tôi bày trò, kỳ thật gã MB anh thích chính là tôi đó, vả lại tôi còn có thêm một thân phận khác là Diệp Kính Huy”, áng chừng hậu quả sẽ siêu đáng sợ luôn, có khi Tư Minh sẽ lạnh mặt mà trực tiếp ném thẳng hắn từ trên sân thượng của cao ốc Tinh Vân xuống đất.

20. Chương 20: Quyết Đấu (hạ)

Tối hôm sau, vẫn trong căn phòng VIP số 1 treo đầy khí cụ kia, Diệp Kính Huy lười biếng nằm trên giường xem lại bản tin trông khá chân thực hôm qua, lúc nhìn đến hiện trường tai nạn giao thông, hắn ấn nút dừng.

“Tham gia diễn xuất trong cảnh tai nạn có mấy người?”

“Đều là người quen của tiên sinh Alex, cô phóng viên kia với nhiếp ảnh gia đã phối hợp rất tốt với đài truyền hình, hắn sẽ không bị lật tẩy.”

“Tốt lắm, có vậy mới không để lại sơ hở. Haizz, lần này tổn kém quá thể.”

Chú Chung dừng một chút rồi đột nhiên bảo: “Hôm nay Tư tiên sinh lại đến quán, vẫn gọi ‘cầu vòng bảy sắc’.”

Diệp Kính Huy giật mình: “VẬY sao?”

“Hôm qua anh ta đi cùng tôi, đem hũ tro cốt giả an táng ở nghĩa trang đẹp nhất Bắc Sơn, còn tặng rất nhiều hoa tươi, anh ta đứng trước ngôi mộ ước chừng một giờ, thoát nhìn. . . . rất đau khổ.”

“Mấy việc này không cần thông báo với tôi.” Diệp Kính Huy thành linh cắt ngang lời ông.

Yên lặng một lúc lâu, chú Chung lại ướm lời: “Ông chủ, lần này dường như hơi quá đáng rồi. Tôi thấy Tư tiên sinh là thật lòng thích cậu.”

“Chú Chung, chú đi theo tôi bao lâu rồi?” Hấn hỏi một cách rất bình thản.

“Mười năm.”

“Đã mười năm.” Diệp Kính Huy bật cười, vẫn giữ rít vẻ mặt thờ ơ như trước: “Chú đi theo tôi những mười năm, chắc cũng quá hiểu tôi là loại người nào. Thứ làm tôi thấy phiền hà nhất chính là tình cảm.”

Chú Chung khựng lại: “Tôi chỉ thật sự hy vọng có người thích cậu thật lòng, đối xử tốt với cậu.”

Diệp Kính Huy bình tĩnh đáp: “Thật lòng với tôi sao. . . . không đáng đâu. Vì tôi không thể hồi đáp bất cứ điều gì.”

Chú Chung cũng không nói thêm gì nữa.

Diệp Kính Huy im lặng một chốc mới tiếp tục: “Nếu ‘người đó’ đã chết, anh ta sẽ hết hy vọng. Tốt nhất nên chấm dứt đoạn nghiệt duyên này đi.”

Diệp Kính Huy vốn là một kẻ quỷ kế đa đoan, tâm địa gian trá có thừa, dẫu hấn thích trêu chọc người khác, nhưng luôn cự tuyệt không đặt bất cứ ai vào lòng, đối với tình cảm cũng rất lạnh nhạt. Hấn dày công sắp xếp cái chết giả cho “người anh song sinh”, do hấn biết tính tình cố chấp của Tư Minh, nếu người kia không chết, anh ta cũng không bao giờ từ bỏ.

Thế mà khi thấy Tư Minh thật sự rơi vào bẫy, Diệp Kính Huy lại không hề thoải mái tí nào.

Trong khoảnh khắc, bỗng nhiên hấn rất muốn biết nếu hấn thực sự qua đời, sẽ có người đứng trước mộ tặng một đóa hoa, rơi một giọt lệ vì hấn không?

Tuy đáp án cho câu hỏi này hiển nhiên rất dễ đoán, sẽ chẳng ai khổ sở vì cái chết của hấn đâu, quá lắm là Tiêu Dật đến trước ngôi mộ thở than hai tiếng, anh trai em út ném cho hấn cái nhìn khinh bỉ. Thế nhưng thời điểm khi nghe chú Chung bảo rằng, Tư Minh đã chọn cho hấn một ngôi mộ thật đẹp, còn đứng trước mộ tặng hoa, trái tim không hiểu vì sao lại bị rung động! Bất chợt, hấn rất muốn trông thấy dáng vẻ đau đớn của Tư Minh, vì hấn biết rõ, có lẽ từ nay về sau sẽ không còn ai thật lòng thật dạ với mình như thế nữa.

Kỳ thực cho dù không có, cũng chẳng có gì đáng lo.

Hấn đã sớm quen với nỗi cô đơn, trước đây và hiện tại luôn ở một mình, cho đến tận lúc chết, cũng thế.

Không yêu bất kì người nào, cũng không bị bất kì người nào yêu. Đây là nguyên tắc xử sự của Diệp Kính Huy, có như vậy hấn mới sống phóng khoáng tự do, muốn gì làm nấy.

Chỉ là thi thoảng sẽ có một chút tịch mịch mà thôi.

.

Khuya hôm ấy, Tư Minh lại ôm mèo con đứng ngắm cảnh đêm trên tầng cao nhất của cao ốc Tinh Vân.

Hiếm khi được nghỉ vào dịp cuối tuần, Tư Kiệt cũng chạy tới nhà anh trai ăn tối, đến nửa đêm khi cậu xuống giường đi vệ sinh, suýt nữa đã bị dáng vẻ cô đơn của anh dọa mất hồn.

Tư Kiệt chạy tới: “Anh hai, nửa đêm anh đứng đây chi vậy?”

Tư Minh quay đầu lại, thản nhiên hỏi cậu: “Em thích mèo không?”

Tư Kiệt nhìn chú mèo con đang nằm trong lòng ngực anh, thấy anh trai cứ mãi dùng ngón tay vuốt ve đầu nó, lòng cậu mềm đi, cũng vươn tay xoa xoa đầu nó, mèo ta dụi dụi vào lòng bàn tay cậu, meo một tiếng nhảy vào người đối phương.

Tư Minh tiếp tục nói: “Từ xưa có người nuôi một con chó và một chú mèo, suốt nhiều năm lúc nào cũng chăm sóc nâng niu chúng như báu vật, sau đó anh ta đi công tác nước ngoài, bèn tạm thời gửi chúng cho bạn bè nuôi hộ. Lúc trở về, anh ta đến đón chúng, con chó vui sướng ùa vào lòng anh ta, còn chú mèo kia lại hung hãn cắn chủ mình một cái.”

Tư Kiệt nghi hoặc: “Anh muốn nói tới Peter à, là con chó lúc anh suýt bị xe tông vì nhắc anh mới bị đụng chết? Còn mèo. . .” Tư Kiệt liếc chú mèo trong lòng mình, đưa nhóc ta về lại tay anh trai, “Là con này?”

Tư Minh nhẹ nhàng xoa đầu chú mèo đen, anh mỉm cười: “Ừ, con mèo thì còn sống. Anh nuôi nó năm năm, lúc tức giận nó cũng không hề nường tình mà đòi cắn ngón tay anh, bắt quả chưa bao giờ thành công.” Anh nói rất điềm tĩnh, một câu hai nghĩa, ý tứ sâu xa, “Anh bị bẫy một lần, sẽ không phạm sai lầm lần thứ hai.” Tư Kiệt sững sốt, sau hồi lâu cậu mới hỏi: “Anh, anh sao vậy?”

“Có lẽ cách nghĩ của anh sai rồi.” Tư Minh ngừng chốc lát, “Có một số người dẫu tốt với họ đến mấy, họ cũng không cảm kích mà thậm chí còn nghĩ em rất phiền. Đối với những kẻ xem tình cảm như trò đùa, dịu dàng cũng vô dụng.”

“Ặc. . . Anh muốn nói đến ai?”

“Em gặp cậu ta rồi.”

Tư Minh in một tấm ảnh từ máy tính trong thư phòng, trên tài liệu ghi rõ hai chữ thật to “Lưu Huy”.

“Nhìn thử xem có nhận ra không?”

Tư Kiệt lầm bầm: “Ừm, em thấy quen quen. Nhất định đã gặp ở đâu rồi.”

“Đêm em tới quán bar tìm bạn học, chúng ta đánh nhau với đám lưu manh ấy, nhớ chưa.”

“A, đúng rồi!” Tư Kiệt như bừng tỉnh mà nhớ lại, “Chính là gã trai chán sống dám quyến rũ anh, cũng là hồng bài ở hộp đêm bảo anh bán thân trả nợ.”

“Ừ, là cậu ta. Còn nhớ đã gặp ở đâu nữa không?”

“Ặc. . . . Quả thực hình như có gặp chỗ khác?” Tư Kiệt cúi đầu trầm tư lâu thật lâu, thỉnh thoảng vờ trán, “Đúng rồi, lúc em về nước sau chuyến du lịch, anh ra sân bay đón em? Khi ấy có va chạm với một chiếc xe thể thao siêu sang trọng, đèn xe anh bị chèn nát, hấn dấm trắng trẻo nói chúng ta cố ý lùi xe đụng hấn, còn nói em đồ mặt là vì chột dạ nên khí huyết dâng cao! Tên lái xe mặt dày không có bằng lái. . . . đúng không anh?”

Tư Minh gật đầu ra chiều khen ngợi: “Ừ, mấy ngày sau anh bận bịu việc bạn hàng, quên mất chuyện đó.”

“Ha ha, anh dụ hấn đến cục cảnh sát thật đã ghiền nha! Cơ mà bây giờ cả MB cũng có xe xịn như vậy, thật là thời thế đảo điên.”

Tư Minh ngừng một chút: “Em nhớ biển số xe của cậu ta không?”

“Ồm, hình như là BC91222, hiếm có cái nào ba số hai liên tiếp vậy lắm, mà anh hỏi em việc này làm gì?”

“Hôm trước anh xem tin tức, chiếc xe ấy đã bị đụng nát vì tai nạn giao thông, tên lái xe với kỹ thuật hỏng bét kia cũng bị đâm chết tại chỗ.”

Tư Kiệt khiếp sợ đáp: “A. . . .Em nghe bạn bè nói thời sự đưa tin có người say rượu lái xe, thì ra là hấn. . . .”

Tư Minh đột ngột hỏi: “A Kiệt, em nghĩ tin phát trên TV có thể làm giả không?”

Cậu chàng le lưỡi: “Chắc không đâu anh? Hiện trường tai nạn trong tin tức chẳng phải đều do phóng viên đích thân tới tận nơi đưa tin ư?”

Tư Minh không trả lời, anh chỉ mỉm cười: “Phải sử dụng cả truyền hình để bố trí ván này, thật là làm khó cậu ta. Đáng tiếc, cậu ta ngàn tính vạn tính cũng bỏ sót một điều. Không được hoãn hảo mà còn lộ ra sơ hở, để lại manh mối cho anh kiểm chứng. Nếu cậu ta không chủ động gọi nhắc chiếc xe thể thao đỏ, suýt nữa anh cũng quên mất.” Tư Minh khẽ thở dài: “Ưu điểm lớn nhất của cậu ta là thông minh, nhưng khuyết điểm lớn nhất cũng là thông minh. . . . Diệp Kính Huy, thật sự là một người rất đặc biệt.”-

Khuya hôm ấy, Diệp Kính Huy nằm mơ, cảnh trong mơ là khoảnh sân lớn trong biệt thự nhà hắn ở New York xa xôi.

Lúc ấy đang là mùa xuân, trong ánh nắng rực rỡ buổi ban chiều, hắn mặc một bộ y phục thể thao màu trắng, cầm xẻng, ra về ta đây đứng cạnh ao đào ba cái hố, gieo cây giống vất vả lắm mới mua về được.

Diệp Kính Văn đứng cạnh chế nhạo: “Anh trông liễu làm quái gì vậy, tìm tư liệu sáng tác văn thơ cho đứa con tương lai?”

Diệp Kính Huy ra chiều đứng đắn đáp: “Cậu là cái đồ vô tâm vô phể, anh ba là quyến luyện cậu, trông cây để tưởng niệm cậu không được sao?”

Diệp Kính Văn nhíu mày: “Em không sao thông suốt hình tượng của em có liên hệ gì tới liễu?”

Diệp Kính Huy phá lên cười ngay tại chỗ, cười thiếu điều không thở nổi.

Khi đó Diệp Kính Văn mới phát hiện mình bị anh trai đùa cợt, hắn không thèm để ý tên kia, quay ngoắt về phòng sắp xếp hành lý, buổi chiều cùng ngày còn phải ra sân bay. Vài ngày sau, anh cả Diệp Kính Hy cũng đến thành phố khác học, lúc đi đáng vẻ anh vẫn lạnh lùng mà xa cách như trước, thậm chí còn không nói một câu tạm biệt. Không lâu sau, Thiên Vũ hợp tác với Đông Thành trong một hạng mục lớn, cả bố lẫn mẹ cũng đi mất, hai người đi cùng nhau, ngày tới bóng dáng hắn cũng chưa kịp thấy.

Diệp Kính Huy không nhớ rõ khi ấy hắn bao nhiêu tuổi, chỉ biết lúc đứng trước cửa sổ, phải vươn thẳng tay mới chạm đến mép trên.

Sau đó mẹ về, bà hỏi hắn, một mình con sống có thấy hiu quạnh không.

Diệp Kính Huy bảo, không ạ.

Mẹ lại nói, con đúng là dù chết vẫn ngang bướng mà.

Có lẽ do trong mơ cười nhiều quá, lúc tỉnh lại hắn cảm thấy bụng có hơi đau, hít vào một hơi, bỗng nghe di động nằm cạnh gối rung rung không ngừng.

Hắn với tay cầm lên, hóa ra là lịch nhắc nhở, trên màn hình có ghi, sinh nhật Kính Văn.

Diệp Kính Huy ngồi dậy cúi kính vuốt vuốt tóc, thuận tay bấm gửi một tin nhắn.

“Em trai, sinh nhật vui vẻ.”

Rất nhanh đã có phản hồi của Kính Văn.

“Anh thật ngoan cố, mỗi lần chúc mừng đều chọn 0 giờ, gửi nhiều năm như vậy khiến em cứ đến sinh nhật là phải kinh hồn bạt vía vì tin nhắn của anh.”

Diệp Kính Huy bật cười: “Lần này anh không cố tình chọn 0 giờ, vừa gặp ác mộng nên đúng lúc tỉnh dậy.”

“Anh mà gặp ác mộng á?”

“Anh cậu cũng là người bình thường, đương nhiên sẽ gặp ác mộng.”

“Ồ, em cứ nghĩ anh chỉ mơ thấy xuân mộng.”

“Con nít không được nói lung tung.” Diệp Kính Huy cười cười chuyển đề tài, “Kính Văn, cậu cảm thấy chỉ ở cạnh ba ngày thì có khả năng yêu một người sao?”

“Hai ba ngày đương nhiên là có thể, tình yêu cũng cần chú trọng hiệu suất chứ. Là anh yêu người ta hay người ta yêu anh?” “Miễn cưỡng xem như là về sau.”

“Em mặc niệm cho người kia. Tuyệt đối là do người ta xúc động nhất thời bị che mắt, yên tâm đi, không bao lâu sau người ta sẽ hối hận ngay thôi.”

“Câu này của cậu thật quá thiếu đánh.”

“Lời em mà thiếu đánh thì trên đời đã không có loại người chuyên bị thiếu đòn như anh.”

“Nói chuyện với cậu tâm trạng anh càng tệ hơn.”

“Em cũng thế.”

“VẬY Ứ NÓI NỮA.”

“Ồ, NGỦ SỚM ĐI.”

Diệp Kính Huy nhếch khóe môi rồi ngắt di động.

Lại vì lỡ giấc mà không thể ngủ được.

Đôi mắt ôn hòa của mẹ trong mơ, cùng câu hỏi con có thấy cô quạnh không, bỗng dưng khiến hắn rùng mình một trận.

Thực ra bà sai rồi.

Bản thân hắn chỉ xem trọng tiền tài, xem trọng quyền lực, xem trọng rượu cò, xem trọng sex, cứ sống một mình thế này mấy năm qua, tự do tự tại, thoải mái vô cùng, không hề có chút liên quan nào đến từ “cô quạnh” kia, hơn nữa hắn cực chán ghét bàn luận đến những chuyện yêu đương. Hắn luôn cảm thấy tình cảm là nhược điểm của con người, khiến IQ giảm xuống như một tên đàn độn.

Chỉ là nhiệt độ cơ thể hắn là thể hàn bẩm sinh, thường xuyên bị lạnh mà tỉnh giấc giữa đêm.

Những lúc này hắn mới ngẫu nhiên nghĩ tới, nếu có người nằm bên cạnh thì chắc sẽ tốt hơn một chút.

Đáng tiếc, hắn có thói quen không ngủ qua đêm với bạn tình, cho nên mỗi khi tỉnh giấc vào đêm khuya, muốn tìm người nói chuyện cũng chỉ bắt gặp bóng dáng lẻ loi của mình phản chiếu trên khung cửa sổ sắt đất.

Có lẽ những lúc thế này từ “cô đơn” mới nhoáng hiện lên trong đầu hắn. Nhưng cũng chỉ là nhoáng lên mà thôi.

21. Chương 21: Phong Ba (thượng)

Lúc đi làm vào ngày hôm sau, Diệp Kính Huy gặp Tư Minh ở thang máy, dường như tâm trạng anh không tốt lắm, vùng giữa chân mày cũng nhăn nhúm thành hình chữ “xuyên”.

(

)

Diệp Kính Huy rất thức thời biến mất khỏi tầm mắt anh, chạy tới văn phòng bên cạnh. Mãi đến chiều Tư Minh mới gọi hắn đến phòng làm việc.

Hóa ra tập đoàn Đông Thành và đối tác dài hạn đang tiến hành một dự án mới, đôi bên đã đạt thành thỏa thuận, ba ngày sau sẽ mời những người liên quan đến tham gia lễ công bố.

Diệp Kính Huy là trợ lý riêng nên phải hỗ trợ việc mời khách quý, phóng viên, thuê phòng ốc thậm chí liên hệ với nơi in ấn.

“Chuyện này do cậu phụ trách.” Tư Minh nói, “Kể từ khi công tác tới nay, đây là lần đầu cậu trực tiếp giao thiệp với giới doanh nhân, đừng làm tôi thất vọng.”

Trông thấy dáng vẻ lạnh lùng đầy hờ hững của anh, đôi mắt nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, ngay cả liếc qua mặt hắn một lần cũng không nguyện, biểu cảm trên mặt chỉ tuyền một sự bình tĩnh thuần túy.

Diệp Kính Huy hiểu rõ, Tư Minh là kiểu người luôn cất giấu cảm xúc vào tận sâu đáy lòng.

Sáng nay lúc anh thấy hắn ở thang máy, trong ánh nhìn lộ ra một chút u tối, tuy chỉ ngẩn ngui trong cái chớp mắt cũng đủ để Diệp Kính Huy nhạy bén nhận ra.

Kỳ quái ở chỗ, giây phút đó trái tim hắn cũng co thắt mãnh liệt, chẳng biết là do đau lòng vì anh hay bởi hắn chột dạ?

Có lẽ anh ta thật sự rất thích kẻ đã bị hắn tàn nhẫn “giết” chết?

Nhớ tới đêm mưa rào rích hắn trú tạm nhà anh, trông thấy mình anh đứng trước cửa sổ, đôi mắt thâm trầm vốn làm tim bao người loạn nhịp tràn đầy vẻ thống khổ, vậy mà nháy mắt khi xoay người lại giấu kín đến cùng. Bất chợt, Diệp Kính Huy lại thấy lòng hắn bắt đầu nảy sinh một loại cảm giác khó hiểu.

Chờ Diệp Kính Huy bước ra khỏi cửa, Tư Minh mới gọi điện cho Lưu Duy Giai.

“Duy Giai, danh sách khách quý được mời trong buổi công bố ngày mốt ở chỗ cô à?”

“Vâng, giám đốc Tư cần sửa gì sao?”

“Ừ, đổi số thư ký Trương thành số di động riêng của Diệp Kính Hy.” Tư Minh ngừng một lát rồi bảo, “Đổi cẩn thận xong hãy đưa cho Lưu Huy, để cậu ta gọi điện xác nhận khách mời có tham dự không.”

“Việc này. Trực tiếp gọi đến di động riêng của chủ tịch Diệp dường như không hợp phép tắc, nếu làm phiền công tác của anh ta, có khi sẽ khiến anh ta ác cảm với Đông Thành.”

Ngón tay Tư Minh nhẹ nhàng xoa lên ống nghe, dưới đáy mắt lộ ra ý cười: “Không sao, cô cứ làm theo lời tôi nói đi.”

“Vâng, giám đốc Tư.”

.

Diệp Kính Huy cầm danh sách khách mời cần gọi điện trên tay, ánh mắt kiên định nhìn đến cột viết — chủ tịch tập đoàn Long Hoa, Diệp Kính Hy.

Quái, Tư Minh mời ông anh nhà hắn chẳng nhẽ thật sự chỉ vì giữ thể diện?

Diệp Kính Huy ấn số của thư ký Trương: “Chào anh, thư ký Trương, tôi là trợ lý riêng Lưu Huy của giám đốc tập đoàn Đông Thành.”

“Diệp Kính Huy hả? Cậu đang diễn trò gì vậy?” Đầu dây bên kia truyền đến một chất giọng trầm thấp.

Diệp Kính Huy ngẩn ra, sao tự dưng lại là anh hắn nghe máy? Quay sang nhìn số di động vừa ấn, quả nhiên quen mắt ghê đi. Sợ có người nghe lén, Diệp Kính Huy tiếp tục trưng ra vẻ mặt nghiêm túc: “Chào ngài, tôi gọi điện vì muốn xác nhận ngài có tham dự buổi lễ công bố vào sáng ngày mốt không?”

Bên kia yên lặng một lúc lâu.

“Anh sẽ đi.”

“Vâng, địa chỉ là.”

“Biết rồi.” Diệp Kính Hy cắt ngang lời hắn, “Cậu chui vào Đông Thành làm gì vậy? Ngồi trong cục cảnh sát chưa đủ vui hả?”

Diệp Kính Huy cười tươi, trả lời bằng cách cực kì đúng đắn: “Nếu vậy chúng tôi nhiệt liệt chào đón sự có mặt của ngài.”

Dứt lời hần ngất điện thoại luôn, trên danh sách khách quý đánh một dấu móc vào cột có tên “Diệp Kính Huy”, tiếp tục tỉnh ruồi gọi số khác.

Sau khi đã xác nhận đầy đủ tất cả khách mời, hần chỉnh lý danh sách đưa cho Tư Minh, chuyển qua liên hệ phòng ốc.

Diệp Kính Huy là phận thấp cổ bé họng, hần bị sai chạy việc khắp nơi đã là cảnh quen thuộc trong mắt rất nhiều đồng nghiệp nữ xinh đẹp, ai gặp hần trên hành lang cũng gật đầu chào hỏi.

“A Huy đi đâu vậy, trông gấp gấp thế?”

Người gọi chuyện là Lâm Phi Phi, cô sở hữu giọng nói loli

[1]

đặc biệt thanh thúy, lúc mỉm cười trên má hiện lên hai lúm đồng tiền rất đáng yêu, bởi vì vừa tốt nghiệp nên mới vào công ty chưa lâu, thoát nhìn thật ngây thơ khả ái, cũng dễ lừa.

“Ừm, liên hệ với xưởng in ấn tư liệu và tờ rơi.” Diệp Kính Huy vừa quan sát cô vừa cười, “Em có biết nơi nào quen không, giới thiệu cho anh một chỗ đi.”

Lâm Phi Phi như vừa nhớ ra điều gì mà bảo: “A, đúng lúc quá, lần trước em giúp giám đốc Tiêu in tài liệu, có liên lạc với một xưởng in, họ in nhanh lắm, hơn nữa chất lượng cũng tốt.” Cô vô cùng nhiệt tình tìm số điện thoại trong di động, “Hay anh liên hệ với họ thử xem.”

Diệp Kính Huy cười: “Cám ơn em.”

Trở về văn phòng gọi điện cho chỗ kia, lại nghe một người đàn ông trung niên cười nói: “In màu phải đến chiều mai mới lấy được, có kịp không?”

“A, kịp chứ, in giúp tôi năm mươi bản màu, năm mươi bản đen trắng.”

“Được được, chúng tôi in xong sẽ giao hàng vào buổi chiều cho anh.”

“OK, tôi sẽ chuyển mẫu qua cho anh.”

Cuối cùng cũng hoàn tất xong xuôi đồng công việc ngập đầu, lúc này Diệp Kính Huy mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Buổi tối khi tan tầm, hần gặp Tiêu Dật ở bãi đỗ xe, Diệp Kính Huy chui vào xe của Tiêu Dật, chờ người ta lái ra đường lộ, hần mới thấp giọng nói: “Tư Minh đang nghỉ ngơi lai lịch của tôi.”

Tiêu Dật nhìn hần: “Sao lại nói vậy?”

“Có tên anh hai tôi trong danh sách khách mời vào lễ công bố ngày mốt.” Tiêu Dật cười: “Bình thường thôi, đợt trước đại lý thuê mượn của Đông Thành có doanh số tiêu thụ khá tốt, ngày mai là lễ công bố để tiến thêm một bước hợp tác, có liên quan đến bất động sản, mời anh cậu để tăng tính hình thức, là ý của tôi đó.”

Diệp Kính Huy vất tay lên lưng ghế, híp mắt liếc hần: “Nhưng lúc tôi gọi điện lại trực tiếp tới ngay số di động của ông anh, chẳng lẽ cũng là ý của cậu?”

Tiêu Dật nhú mày: “Thư ký của anh không ở đây?”

Diệp Kính Huy cười cười móc di động ra, mở nắp điện thoại, đổi SIM đang cài sang cái mình thường dùng, tìm trong danh bạ số của anh cả Diệp, ấn nút gọi.

“Diệp Kính Huy, rốt cuộc cậu đang làm trò gì vậy?” Dấu hiệu nổi máy vừa hiện lên, hần còn chưa kịp há miệng đã nghe thanh âm lãnh đạm của ông anh dội thẳng vào tai.

Hần đáp rất ư là nghiêm chỉnh: “Hiện tại em đang dùng thân phận Lưu Huy mai phục trong tập đoàn Đông Thành, đang hoàng nha, rất nguy hiểm nha, em nằm vùng.”

“. . . . Nói anh biết việc này là sao?”

“Ồ thì, lễ công bố ngày mốt anh tham dự đúng không?”

“ Ừ.”

“Đến lúc ấy anh hỏi Tư Minh xem, tại sao trợ lý lại gọi đến số riêng của anh, anh không hỏi hẳn ta sẽ hoài nghi. Dù sao đi nữa, anh cứ coi như chúng mình không quen nhau đi.”

“Tốt.”

“Ngày mốt em không tham gia buổi lễ, em sẽ tìm cơ xin phép để tránh gặp mặt anh, nếu không thể nào cũng bị Tư Minh nắm thóp.”

“Hiểu rồi, còn chuyện gì không?”

“Đã lâu không gặp, em rất nhớ.”

Còn chưa nói xong đã nghe đầu kia ngắt phút cuộc gọi, Tiêu Dật ngồi cạnh cười xấu xa: “Lá gan cậu cũng to lắm, dám trêu ghẹo anh cả.”

Diệp Kính Huy than nhẹ: “Ôi chao, vốn muốn nói rất nhớ đứa con bảo bối nhà anh, về phần anh tôi nào dám tơ tưởng.”

.

Giờ tan tầm vào chiều hôm sau, Tư Minh, Tiêu Dật và Lâm Phi Phi đứng lúc gặp nhau ngoài hành lang khi ra về.

Diệp Kính Huy không nhìn Tiêu Dật, hẩn dưng vẽ chín chắn báo cáo: “Giám đốc Tư, lễ công bố ngày mai chuẩn bị tốt hết rồi.”

“Để brochure

ở chỗ tôi.” Tư Minh nói, “Đồng thời đưa giám đốc Tiêu một phần nhìn thử xem.”

Diệp Kính Huy gật đầu, cầm túi giấy đến văn phòng Tư Minh, Tiêu Dật và Lâm Phi Phi cũng cùng vào, hẩn rút một ít trong xấp giấy đưa qua cho Tiêu Dật. Đột nhiên Tư Minh giật mạnh xấp giấy trong tay hẩn, ánh mắt nhoáng cái lạnh băng tới đỉnh điểm.

— Cả chồng brochure do in hỏng nên tỏa ra mùi mực hăng hắc, vả lại chỉ tuyền một màu xám ngắc.

“Sao lại thế này?” Tư Minh lạnh lùng hỏi. Rút thêm vài tờ nữa trong xấp giấy ra, mọi người mới phát hiện gần một nửa brochure đều bị dính lỗi này.

Đôi mày của Tư Minh nhú chặt: “Cậu không kiểm tra qua?”

Diệp Kính Huy nhún vai: “Có rồi.”

Tư Minh giận tái mặt, thuận tay ném đồng giấy lên bàn.

“Đây là loại thái độ gì vậy?” Bất gặp bộ dáng không mấy nghiêm túc của hẩn, mày Tư Minh càng nhăn chặt hơn, “Cậu tìm xưởng in nào?”

Diệp Kính Huy cười: “Ở khu Bắc thành, xưởng in ấn Lưu Hoa.”

“Không đủ một trăm tờ, cậu giao bọn họ in thế nào vậy?” Tư Minh nhìn Diệp Kính Huy, ánh mắt âm u hẩn đi, “Lúc gọi điện thoại cậu có dặn xấp tờ rơi này sử dụng cho việc gì không, dùng loại giấy nào, xác nhận chưa?” Tại sao số lượng trắng đen lại nhiều thế này.” Anh nói với ngữ điệu rất lạnh, tuy rằng dùng câu trần thuật nhưng lại khiến người ta sợ đến chết khiếp.

Tuy Diệp Kính Huy không nói lời nào nhưng trong lòng hẩn cười hả hê lắm. Tại sao trắng đen lại nhiều á? Đương nhiên là tôi cố ý rồi. Tôi gọi bảo họ in một nửa có màu một nửa trắng đen mà, bằng không làm sao tôi nhân cơ hội hơn nửa đêm chạy tới xưởng in lần nữa, vờ bị cảm lạnh mới có cơ xin phép nghỉ ngày mai.

Tư Minh lạnh lùng nói: “Tự nhìn xem cậu in ra thứ gì đây? Sáng mai sẽ diễn ra lễ công bố, cậu định phát loại brochure khó coi này cho phóng viên và khách mời?”

Lâm Phi Phi nhỏ giọng thú tội: “Tôi. . . . xưởng in là tôi giới thiệu cho A Huy, tôi không biết chỗ đó xảy ra vấn đề này. . . .”

“Không phải chuyện của cô.” Tư Minh lạnh giọng cắt ngang lời cô.

Lâm Phi Phi sợ tới mức rụt vai.

“Bộp” một tiếng, Tư Minh quăng nửa xấp in hồng vào thùng rác, ánh mắt lạnh lùng quét về phía Diệp Kính Huy, “Cậu làm việc kiểu gì vậy?”

“Tôi nào biết bọn họ in tệ như thế, chẳng nhẽ anh muốn tôi đích thân đến xưởng in đứng cạnh dàn máy giám sát?”

Đó là sự thật, tuy một nửa in màu một nửa trắng đen là Diệp Kính Huy yêu cầu, ai ngờ xấp có màu cũng nhạt thêch.

Diệp Kính Huy bật cười: “Màu xấu cũng đâu phải do tôi tẩy nhạt, anh mắng tôi có ích gì.”

“Còn định cãi lý?” Tư Minh hơi híp mắt lại, “Brochure này do cậu phụ trách, xảy ra vấn đề dĩ nhiên trách nhiệm thuộc về cậu.”

“Tôi biết rồi.”

Trông thấy Diệp Kính Huy vẫn giữ vẻ dửng dưng như trước, Tư Minh nổi cơn thịnh nộ: “Ngay cả việc nhỏ này cũng làm không xong, từ nay về sau làm bất kì cái gì phải báo cáo với tôi đầu tiên.”

“Vâng.” Diệp Kính Huy hời hợt đáp ứng.

Tư Minh lạnh lùng nhìn hẩn, không nói thêm gì nữa.

Bầu không khí khó xử lặng lẽ giăng co một lúc lâu, thậm chí cả tiếng huyền não trong giờ tan tầm của nhân viên bên ngoài văn phòng, nháy mắt cũng lặng ngắt như tờ. Tiêu Dật khụ một tiếng, xoay người đóng cửa lại rồi nói: “Hai vị. . . .”

Diệp Kính Huy không nhìn Tiêu Dật, hẩn cười: “Giám đốc Tư, tôi biết tâm trạng anh không tốt, cũng biết anh là giám đốc, việc gì cũng do anh tính toán, thân làm cấp dưới tôi phải nghe theo mệnh lệnh anh, không nên phản bác. Bất quá anh ấy bị đụng xe cũng không phải do tôi làm, tôi nghĩ mình không có nhiệm vụ trở thành đối tượng trút giận cho anh.”

“Cậu nói gì?” Tư Minh chau mày, ánh mắt hiện lên vẻ u ám.

Diệp Kính Huy nhìn qua nơi khác: “Sự cố hôm nay tôi sẽ xử lý, cam đoan đến sáng mai sẽ có đầy đủ, chỉ nhờ anh đừng để ‘tình cảm riêng tư’ thâm nhập quá sâu vào công tác.” Hẩn lễ độ cúi chào anh, xoay người rồi vẫy tay, “Tạm biệt.”

Hẩn nói xong thì không để ý đôi Tiêu – Lâm đang đưa mắt nhìn nhau, lạnh mặt đi mất.

Chờ Tiêu Dật và Lâm Phi Phi rời khỏi, Tư Minh mới nhếch nhẹ khóe môi, anh mỉm cười.

Rõ ràng bản thân sai mười mười, đừng nói không biết hối cải mà còn bày ra dáng vẻ kiêu ngạo thiếu đánh, quả nhiên. . . . rất giống phong cách người họ Diệp.

Chẳng biết cậu ta còn muốn giả vờ bao lâu, ôm cây đợi thỏ chờ cậu ta chủ động nhận tội xem ra cũng khá là gian nan.

22. Chương 22: Phong Ba (hạ)

Mưa to tầm tã, Diệp Kính Huy không mang theo ô, hẩn cứ thế lạnh mặt xông thẳng ra ngoài.

Chốc lát sau, một chiếc xe quen thuộc dừng lại bên cạnh hẩn, cửa kính hạ xuống lộ ra gương mặt của một người đàn ông, anh lạnh lùng nói: “Lên xe.” Là giọng ra lệnh.

Diệp Kính Huy không thèm nhìn anh, tiếp tục hiên ngang tiến lên phía trước.

Xe lại đuổi theo, “Đi đâu?”

“Giám đốc Tư, tôi đi in tài liệu cho ngài.” Diệp Kính Huy tặng cho anh một nụ cười vô cùng ám muội.

“Lên xe.”

“Không cần phiền anh, tôi tự đi được rồi.”

Hắn dứt khoát bước vào trạm tàu điện ngầm, để lại mình Tư Minh tại chỗ sầm mặt nhìn theo bóng lưng hắn.

Đương nhiên không phải Diệp Kính Huy đang giận dữ gì Tư Minh, đối hờn với kiểu người như anh quả thực là hành động ngậy thơ quá đáng. Mục đích Diệp Kính Huy dầm mưa là để có cơ xin nghỉ ngày mai, bởi anh hẳn muốn tham dự lễ công bố, nếu hai bên chạm mặt, chắc chắn sẽ bị Tư Minh nhìn thấu sơ hở.

Dầm mưa bị cảm lạnh phát sốt, đây là lý do xin phép chính đáng biết bao nhiêu, đồng thời còn thể hiện “tinh thần hy sinh anh dũng, vì công tác phần đầu quên mình.”

.

Sáng hôm sau, Lâm Phi Phi sợ sệt ôm đống tài liệu vào văn phòng Tư Minh. “Giám đốc Tư, đây là brochure tôi qua A Huy dầm mưa đến tận chỗ hỏi người ta in, tôi kiểm tra rồi, không có vấn đề.” Cô nhẹ tay nhẹ chân đặt tập giấy lên bàn, sau đó cẩn thận khom người lui ra, ai ngờ mới lùi đến cửa bỗng nghe Tư Minh hỏi lạnh tanh: “Cậu ta đâu?”

“Ừm. Anh xin phép. . . .”

“Ai duyệt đơn xin phép của cậu ta?” Ánh mắt lạnh lẽo của Tư Minh quét về phía Lâm Phi Phi.

Lâm Phi Phi lấy bối, cô run giọng nói: “A Huy dầm mưa nên bị sốt, anh ấy không đi làm được.” Sợ lại chọc giận vị Tư tiên sinh khùng bố kia, cô dùng thanh âm nhẹ hẫng đáp, “Buổi sáng anh gọi điện cho bên nhân sự xin nghỉ. . . .”

“Được rồi, ra ngoài đi.”

Nhìn xấp brochure trên tay, Tư Minh không nhận được nhớ tới cậu Lưu Huy ngạo mạn vô lễ dám chống đối anh trước mặt mọi người, khóe miệng nhếch lên một ý cười sâu xa.

-

Lễ công bố được tổ chức đúng giờ, Diệp Kính Hy cũng ngồi ở hàng ghế khách quý.

Diệp Kính Hy và Tư Minh đã từng giao thiệp với nhau vài lần, người nào cũng lãnh đạm như nhau, tiếp xúc bất quá chỉ cỡ đôi ba câu là chấm dứt hội thoại.

Thế mà hôm nay lại nhỉnh hơn một câu.

“Hôm trước sao trợ lý của anh lại trực tiếp gọi tới di động tôi?”

“A, thật có lỗi, khả năng là do bên thư ký lúc viết số liên lạc đã nhầm sang của anh. Không làm phiền anh chứ?”

“À, không sao.” Diệp Kính Hy đáp, anh nói thêm, “Sau này có việc gì vẫn nên liên lạc với thư ký của tôi đi, số riêng của tôi không tiện tiết lộ.”

“Được.” Tư Minh ngừng một chút, đột nhiên anh chuyển đề tài câu chuyện, “Giọng nói của trợ lý tôi mới tuyển đặc biệt lắm đúng không?”

Diệp Kính Hy nhún vai: “Không thấy gì đặc biệt, nhưng cậu ta rất lịch sự.”

“Hôm nay cậu ta có việc nên xin nghỉ, tôi vốn muốn giới thiệu hai người với nhau.”

“A, không cần thiết, trợ lý nhỏ thôi mà.” Diệp Kính Hy tỏ vẻ không hứng thú, ngẩng đầu chuyên tâm nhìn người vừa lên sân khấu phát biểu, Tư Minh liếc anh một cái, cũng không nói nữa.

Tư Minh nghĩ thầm trong lòng, một người thì lạnh như Bắc Cực, một người thì nóng cỡ Xích Đạo. . . . Đôi song sinh Diệp Kính Hy và Diệp Kính Huy này cũng thật là kỳ lạ.

Sau khi kết thúc lễ công bố, Tư Minh lái xe quay về cao ốc Tinh Vân, đi được nửa đường thì bỗng như nhớ tới gì đó, anh ngoặt xe vào ngã rẽ chạy qua hướng khác.

Mãi đến khi đứng trong bãi đỗ xe dưới khu nhà tập thể của nhân viên Đông Thành, anh mới lấy di động ra ấn số.

Điện thoại rõ ràng đã nổi máy, nhưng đầu dây bên kia không thấy ai nghe. Tư Minh cau mày đợi thật lâu, bên tai mới truyền đến một thanh âm khàn khàn, còn nhuốm vẻ lạnh nhạt: “Giám đốc Tư, đầu tôi đau quá, có gì mai nói sau.”

Tư Minh khựng lại.

“Có nhà không?”

“Ồ, tôi nóng đến mơ mơ màng màng, chẳng biết đang ở đâu.” Tư Minh lại yên lặng một lúc.

“Tôi tới thăm cậu.”

Dứt lời, anh ngắt điện thoại.

Diệp Kính Huy lúc này đang vui tươi hơn hẳn mở máy tính trò chuyện với Kính Văn, vừa nghe câu trời giáng như thế thì biến sắc ngay tắp lự, hần lúống cuống gõ bồm bộp dòng chữ.

“Em út, có phương pháp nào đột ngột làm tăng nhiệt độ cơ thể không?”

“ Ừ biết.”

“Chả phải cậu học y hay sao, mau giúp anh ba nghĩ ra biện pháp coi, người ta sắp mò tới tận cửa, mạng anh cậu khó lòng giữ được.”

“Thôi vậy đi, anh nhét nhiệt kế vào sau mông, đợi một lát rồi lấy ra kẹp dưới nách, nhiệt kế sẽ nhảy lên số cao hơn so với nhiệt độ ở nách, anh giả vờ rên rỉ mấy tiếng, xoa hai gò má cho nó hồng thật hồng, lại đắp thêm một chiếc khăn lên trán, hẳn sẽ có xác suất thành công.”

“Anh cậu không biến thái đến vậy, cậu cho là đang chơi nghệ thuật hành vi

[1]

?”

“Woa? Anh không biến thái chẳng nhẽ em biến thái.”

“Câu trả lời vô cùng chính xác.” Diệp Kính Huy hừ một tiếng, dứt khoát đóng luôn khung trò chuyện, tắt máy tính đi, quả nhiên rất nhanh đã nghe tiếng gõ cửa vang lên.

Diệp Kính Huy học theo lời chỉ nghệ thuật hành vi của Diệp Kính Văn, cơ mà tạm thời chưa tìm thấy nhiệt kế, đành dùng một cái khăn mặt đắp lên trán ra chiều rất khó chịu, ra mở cửa.

Tư Minh lạnh băng đứng trước cửa, trông thấy bộ dáng “nửa chết nửa sống” của hắn, anh trầm giọng nói: “Bệnh thật à?”

Diệp Kính Huy cố làm khàn giọng: “Khụ khụ, cảm nhẹ thôi. Anh tìm tôi có việc?”

Tư Minh không trả lời, tự lách mình qua người Diệp Kính Huy vào nhà, thuận tay đóng cửa.

Diệp Kính Huy tiếp tục dùng tư thế chân nam đá chân chiêu lết đến ngồi trên sofa, neho mắt lại nhìn anh: “Giám đốc Tư, anh tìm tôi làm gì?”

Tư Minh tùy tiện cầm một tờ tạp chí lên, vừa lật vừa thản nhiên hỏi hắn: “Bệnh nặng không?”

“Hình như cũng khá nghiêm trọng.”

“Uống thuốc chưa?”

“Chưa.”

Tư Minh buông tạp chí xuống, nhú mày nhìn khuôn mặt đau khổ của Diệp Kính Huy, anh im lặng một chốc rồi lấy vài vỉ thuốc từ trong túi ra.

“Tiện thể đi mua.” Sau đó, anh đứng dậy dạo khắp một vòng quanh bếp, đoạn quay ngược về phòng khách, lạnh mặt hỏi gã kia: “Nước ấm đâu?”

Diệp Kính Huy khàn giọng đáp: “Không có nước ấm, tôi chỉ uống nước lạnh.”

Tư Minh liếc hần rồi xoay người vào bếp nấu nước.

Một lát sau anh quay trở về, ôm lấy bả vai Diệp Kính Huy dìu hần về phòng ngủ, thả hần lên giường rồi dèm chăn thật kỹ. Anh xoay người vào bếp rót một cốc nước ấm, thổi nguội thật nguội mới nhẹ nhàng đỡ hần dậy, để hần tựa vào ngực mình, anh bảo: “Uống thuốc.”

Diệp Kính Huy im lặng khá lâu.

Dựa vào ngực Tư Minh khiến hần sinh ra cảm giác buồn bực vô cớ. Nhìn mấy viên thuốc sắc sỡ trong lòng bàn tay anh, tâm trạng hần lại càng phập phồng hơn.

Diệp Kính Huy cười cười, uống cạn cốc nước trong tay Tư Minh, hần khách sáo nói: “Cám ơn.”

“Ừ.” Tư Minh trả lời, đặt Diệp Kính Huy lên giường, còn anh ngồi cạnh nhẹ nhàng thay hần dèm chăn, dịu dàng bảo: “Ngủ đi.”

Diệp Kính Huy nhắm mắt lại.

Cảm thấy nhịp tim đập loạn cả lên, hần thở dài: vốn chỉ là rung nhẹ mà giờ biến thành chấn động mạnh rồi, chẳng lẽ. động lòng với gã máu lạnh này thật sao?

.

Có lẽ do ảnh hưởng của thành phần gây ngủ trong thuốc cảm, Diệp Kính Huy thực sự chìm vào giấc nồng.

Tư Minh ngồi bên giường lặng lẽ ngắm hần.

Gương mặt khi ngủ không có biểu cảm phong phú như ngày thường, lúc này hần im lặng lạ thường, khóe miệng hơi cong lên, mang theo một chút ý cười biếng nhác, hệt như chú mèo đang híp mắt ngủ, lưỡi biếng duỗi thẳng tứ chi, nhìn xem mới thoải mái và tự tại xiết bao.

Rất nhiều nét tương tự với người đeo mặt nạ trong trí nhớ.

Có lẽ không ai tin tưởng, thậm chí ngay cả Tư Minh cũng khó tin mình dễ động lòng với một người như thế, anh đã triệt để làm trái nguyên tắc xử sự bình tĩnh vốn có trước nay. Nhưng anh biết rõ, cuối cùng anh cũng tìm được người mình thích, chính là cảm giác đó, cảm giác có thể sống vai đứng với nhau, không cần sống tích tịch mịch thêm nữa.

Hỏi hần có muốn thoát khỏi quán bar cũng không phải là nói đùa vu vơ, kỳ thực Tư Minh thật sự muốn giữ hần bên cạnh, trân trọng hần, không bao giờ để hần làm việc ở nơi hỗn loạn như Crazy thêm một phút nào nữa. Chung quy anh cảm thấy nụ cười của hần tuy yêu nghiệt phong lưu, nhưng luôn che giấu sự cô độc và kiêu ngạo dưới đáy mắt, kiểu người như thế thật giống anh, rất thích hợp để cùng sống chung.

Tư Minh không hề quan tâm đến lai lịch và quá khứ của hần, anh từng nghĩ muốn cột hần bên người, khiến hần được chân chính cười vui vẻ. Thâm nghĩ những khi tỉnh giấc giữa đêm khuya có thể nắm lấy tay hần, lúc đứng trên cao ốc ngắm cảnh đêm cũng có hần sóng vai bên cạnh, buổi tối sau khi tan tầm, trong ngôi nhà tràn ngập ánh đèn vàng ấm áp, anh sẽ tự tay nấu bữa tối cho hần, hai người ngồi đối diện cùng nhau ăn một bữa cơm giản dị, để anh được nhìn nụ cười tươi tắn trên khóe môi người yêu. Mặc kệ hần là Diệp Kính Huy oai phong một cõi trên thương trường, hay cậu nhân viên an phận thủ thường Lưu Huy bên cạnh anh, hoặc thậm chí cả hồng bài yêu nghiệt ở hộp đêm, điều duy nhất Tư Minh biết rõ, chính là anh thật lòng thích con người kỳ lạ như một con tắc kè hoa kia.

Thương trường vốn vô tình lắm, anh lừa tôi gạt, Tư Minh đã bôn ba trong thế giới đó nhiều năm, hiển nhiên quá quen với việc đấu đá lẫn nhau. Lúc nào cũng có người dùng quá trình thăng chức đầy thăng trầm của

anh nhằm khích lệ lính mới, ai cũng quan tâm anh có thể trở thành tổng giám đốc không, cũng như Từ Văn Sơn mãi chẳng buông tha chuyện hy vọng anh kế thừa Nam Dao, nhưng thực sự thì anh mệt mỏi lắm. Lúc bắt đầu sự nghiệp từ chức thấp nhất là trợ lý quen ở Đông Thành, hỗ trợ việc đóng dấu tài liệu và bưng trà rót nước cho người ta, anh cũng không lạnh lùng như bây giờ, lúc niên thiếu còn đi học cả ngày luôn tươi cười. Khi đó mẹ bệnh rất nặng, A Kiệt còn thơ ấu, Tư Minh đã sớm gánh vác trọng trách gia đình trên vai, nhưng anh không thấy mệt, dù một ngày làm việc mười giờ buổi tối còn phải làm thêm ở MacDonald, anh vẫn thấy sung sức và hạnh phúc lắm. Bởi mỗi lần về nhà A Kiệt sẽ nhào vào lòng anh, gọi anh ơi anh ơi, mẹ tuy bệnh nhưng luôn sẵn sàng xuống bếp nấu một bữa cơm đơn giản nhưng thật ngon, ba người ngồi trước bàn ăn, cùng nhau trải qua những buổi tối ấm cúng, một nhà sum vầy lại hòa thuận.

Hiện giờ A Kiệt trưởng thành rồi, sự khác biệt so với anh trai càng ngày càng rõ rệt. Mẹ cũng đã tạ thế từ lâu.

Mỗi lần kết thúc một cuộc làm ăn, dẫu là say hay không say, khi về nhà lúc nào cũng chỉ cô đơn một thân một mình. Căn phòng đó giống như dành cho người chết, buốt giá như băng, sau khi mở cửa phải lần mò trong bóng tối gần nửa ngày mới mở đèn được. Trong nháy mắt khi ánh sáng lóe lên, cường độ của đèn sợi đốt cực kỳ chói mắt, mãi mãi cũng không giống thứ ánh sáng mờ nhạt mà ấm áp vô hạn thuở niên thiếu.

Những khi mệt mỏi anh cũng thường suy nghĩ, nếu có người sống cùng với mình trong một ngôi nhà, ngay cả đêm khuya gian phòng vẫn được tỏa ấm bởi ánh đèn vàng, kết thúc hội nghị, kết thúc công việc, kết thúc cạnh tranh, để khi mệt nhọc anh được trở về. Một ngôi nhà yên bình, người đó cũng đang chờ anh, không có âm mưu, không có tranh đấu, chỉ đơn giản là hai người sống với nhau, ngồi đối diện nhau ăn một bữa khuya ngon lành.

Loại cảm giác ấy có lẽ sẽ tuyệt vời lắm thay?

Anh vẫn còn nhớ di ngôn của mẹ trước khi qua đời, bà bảo, con nhất định phải tìm được người mình yêu, hai người chia sẻ với nhau vẫn tốt hơn rất nhiều so với việc cô đơn lẻ bóng, cho dù người đó không biết kinh doanh, ít nhất vào những lúc con khổ cực, sẽ có người im lặng lắng nghe tâm sự của con. Mấy năm nay con vất vả nhiều quá. Nếu tương lai tìm được người đó, hãy nói cho mẹ biết vào ngày giỗ, như vậy mẹ ở trên trời có thể nghe thấy, chúc phúc các con hạnh phúc suốt đời.

Và anh thật sự đã tìm thấy người làm anh rung động, cũng thật nghiêm túc muốn bán căn phòng lạnh như băng kia thay bằng một ngôi nhà nhỏ hơn, sống chung với hắn.

Đáng tiếc người đó không biết yêu.

Hay nên nói ở trong mắt hắn, tình cảm bắt quá chỉ như một trò chơi lấy lệ.

Lúc mới gặp, hắn luôn khề nhếch khóe miệng cười đầy kiêu ngạo. Tuy hắn nói mình là MB, nhưng không có loại tục khí tầm thường như trong tưởng tượng, nụ cười giả hoạt có phần hư hỏng, đáng vẻ hào hoa làm người ta ngay lần đầu nhìn đã không sao dời mắt nổi, cùng với người đeo mặt nạ trong ký ức của anh dần dần hòa vào làm một.

Có lẽ suốt mấy năm qua anh vẫn nhớ kỹ người đeo mặt nạ ấy, không chỉ là vì bị hắn gài bẫy và trêu chọc, mà còn một thứ lý do nào đó mà chính anh cũng không thông suốt, hắn là để ý và thích đi. Thích một người cần bao nhiêu thời gian, bao nhiêu lý do, cần tiếp xúc với bao nhiêu thứ, hiểu biết nông sâu ra sao, Tư Minh không để ý đến những điều đó, cũng chẳng muốn so đo.

Dựa vào cách xử sự quyết đoán lão luyện của anh, thích là thích, không quan tâm nguyên nhân, bất luận quá trình thế nào, chỉ cần tìm được kết quả. Miễn là xác định rõ tình cảm, ưu tiên hành động. Hẹn hò, thổ lộ, hôn nhau, đều phải tiến hành theo tuần tự.

Nhưng lần này anh đã sai rồi, sai đến rối tinh rối mù.

Bởi vì người đó chỉ xem chuyện này là một trò chơi phong lưu.

Người đó, có thể tỉ mỉ bày trò, bố trí một cái chết giả chấn động lòng người, căn bản hắn không quan tâm tình cảnh đối phương như muốn ngạt thở trong khoảnh khắc nhìn thấy bản tin.

Trong giây phút ấy, Tư Minh thật sự nghĩ rằng người đó gặp chuyện, trên đường lái xe đến bệnh viện, tay chân anh lạnh buốt.

Rồi đến khi nhìn thấy gương mặt trắng bệch vô cảm của người đó, đầu ngón tay anh cũng bắt đầu run rẩy.

Trái tim hết như bị một cây kim nhỏ đâm mạnh vào, cảm giác đau đớn sắc nhọn chậm rãi lan khắp toàn thân, khiến lòng bàn chân như thể cũng sắp tỏa ra khí lạnh.

Nhìn thấy thi thể người mình yêu nằm ở trước mắt là chuyện thống khổ và tàn khốc đến cỡ nào? Tư Minh không bao giờ muốn nhớ lại nữa.

— Diệp Kính Huy, chiều này của cậu thật sự rất độc, đích thực là cách làm việc vô tâm vô phế trong dĩ vãng, tổn thương người mà không hề hay biết.

Nếu không phải cuối tuần gặp Tư Kiệt đến ăn cơm, nếu không cẩn thận suy xét lại mọi việc, nhớ tới lần đâm xe ở sân bay, phát hiện ra điểm không hợp lý, có lẽ tới tận bây giờ anh vẫn chật vật vì cái chết của người đó.

Chết đi rồi hồi sinh lại, Diệp Kính Huy đúng là không từ bất kì thủ đoạn nào.

Hiện giờ nhìn thấy Lưu Huy diễn trò trước mắt anh, Tư Minh chỉ đành bất đắc dĩ giả vờ mình không biết. Dẫu anh dùng hết mọi phương pháp cũng không tra được lai lịch của cậu MB kia, dẫu tài liệu về Lưu Huy trước mắt anh đủ đầy thế nào, trong lòng Tư Minh hiểu rõ, cả ba thân phận chỉ của cùng một người. Chính là người anh thích, con tắc kè hoa âm mưu đầy thân — Diệp Kính Huy.

Giờ phút này Tư Minh chỉ cảm thấy lòng mình ngổn ngang trăm mối.

Diệp Kính Huy, cậu không biết đâu, khi cậu dùng thân phận MB tiếp cận tôi, tôi thực sự từng suy nghĩ đến việc sống chung với cậu.

Cậu cũng không biết, có người đưa cho cậu một món quà, dù thoát nhìn cũ nát nhưng đó là thứ anh ta quý trọng nhất đời.

Cậu càng không biết có một người thật lòng thích cậu, muốn chăm sóc cậu chu đáo, chỉ sợ sự thật lòng của anh ta trong mắt cậu không đáng một đồng.

Đến tận bây giờ anh ta vẫn không thể hạ quyết tâm tổn thương cậu, dẫu anh ta biết hết mọi thủ đoạn tiện của cậu, cả những lần cậu lừa dối anh ta. Tư Minh bất đắc dĩ mỉm cười, lấy di động trong túi quần ra gửi tin nhắn cho Từ Thanh.

“Em đã xác định cậu ấy là Diệp Kính Huy, vậy nên chúng ta cần thay đổi kế hoạch.”

Thật lâu sau đối phương mới hồi âm: “Chị đã nói chuyện với bố, nhưng chưa chắc Diệp Kính Huy có thể hiểu được nỗi khổ tâm của em, em vẫn muốn làm sao?”

“Việc này về sau hãy nói, hiện tại em chỉ muốn bảo vệ cậu ấy.”

23. Chương 23: Đàm Phán (thượng)

Lúc Diệp Kính Huy thức dậy, hần lại lần nữa nhìn thấy bóng lưng của Tư Minh.

Anh đang đứng trước cửa sổ lặng lẽ ngắm nhìn khung cảnh ngoài xa, đôi mắt đen sâu thẳm vẫn luôn thâm thúy như thế.

Chỉ trong nháy mắt, Diệp Kính Huy cảm thấy hình như mình đã làm sai một chuyện rất lớn, lòng hần nao nao.

Ngẩn dửng đứng trầm tĩnh của anh hồi lâu, khi anh xoay người lại phát hiện hần đã tỉnh, Diệp Kính Huy mới mỉm cười ra vẻ không hề gì, đứng lên đi đến bên cạnh anh.

“Tĩnh rồi à?” Tư Minh quay đầu lại nhìn hắn, “Đỡ hơn chưa?”

Diệp Kính Huy vuốt mũi: “Khá tốt rồi.”

“Xin lỗi.”

“Hử?”

“Tôi sẽ không nổi giận với cậu nữa, vốn dĩ chuyện này không liên quan đến cậu.”

Diệp Kính Huy trầm mặc giây lát: “Không sao đâu.”

“Kỳ thực cậu và cậu ta có rất nhiều điểm khác nhau, cũng chẳng biết vì sao tôi lại muốn quy hai người là một.” Tư Minh thản nhiên nói.

“Chả phải hai người chỉ vừa biết nhau hai ba ngày sao, có lẽ anh chỉ rõ một phần tính cách của anh ta thôi.”

Tư Minh cười: “Không quan trọng nữa.”

“Hử?”

“Bởi vì đều đã qua hết rồi.”

Diệp Kính Huy không đáp, chỉ lẳng lặng ngắm nhìn phong cảnh phía xa.

Lúc này trời đã về khuya, hừng hà sa số những ánh sao lấp lánh bên ngoài khung cửa sổ, lớp kiếng phản chiếu hình ảnh hai người sóng vai nhau đứng, ở giữa là khoảng cách cỡ chừng một khuỷu tay. Tư Minh cao hơn hắn một chút, đứng gần như vậy bỗng nhiên lại thấy có cảm giác hài hòa đến kỳ diệu. Tựa như vị trí bên cạnh vốn là dành cho đối phương.

“Tôi nghĩ công việc này không thích hợp với cậu đâu, tôi sẽ tuyển người khác. Bắt đầu từ mai, cậu chuyển thành cấp dưới của Tiêu Dật.”

Đột nhiên Tư Minh cắt lời.

Diệp Kính Huy nghiêng đầu, đối diện với đôi mắt sâu hút của anh: “Không muốn gặp tôi, tránh để tôi gọi lại vết thương lòng sao?” “Có thể nói vậy.”

“Nhưng tôi rất thích công việc hiện giờ.”

Diệp Kính Huy nghĩ rằng mình đang đùa với lửa, nhưng trong khoảnh khắc đó, hắn thấy lưu luyến ngài thủ trưởng lãnh đạm này.

Tuy cả ngày đều bị anh xem như sai vặt chạy việc khắp nơi, bị anh mắng đến không còn mặt mũi, hắn vẫn rất thích làm việc chung với anh, cho dù suốt ngày mặt anh chỉ tuyền mỗi biểu cảm lạnh băng.

Tư Minh xoay đầu nhìn hắn, anh cười khê: “Tôi cứ nghĩ cậu rất ghét kiểu cấp trên lạnh nhạt như tôi, khó ở chung, tính tình lại tệ.”

“Tuy rằng đó là sự thật, nhưng tôi lại càng không ưa kiểu cấp trên buồn tẻ như Tiêu Dật.” Diệp Kính Huy dừng lại một chút, “Chỉ cần anh quên người đó đi, chúng ta có thể trở thành đồng nghiệp tốt.”

“Quên cũng không dễ dàng chút nào.”

“Tôi tin thứ gì tới nhanh biến mất sẽ càng nhanh hơn.”

Tư Minh yên lặng một lúc lâu, anh ngoảnh đầu lại mỉm cười.

“Có lẽ cậu đúng.”

Anh vốn đã quen làm việc độc lập, là con người cứng cỏi nổi tiếng sớm nắng chiều mưa trên thương giới, nắm giữ quyền lực tối cao trong tay, đáng lẽ không nên bị phần tình cảm này trói buộc.

Nhưng mỗi đêm tỉnh giấc sau khi nằm mơ, thi thoảng vẫn luôn nhớ tới khuôn mặt tươi cười của người đó. Và mỗi lần nhớ đến sự buổi giá nơi nhà xác, trái tim anh cũng vì thế mà rét lạnh.

Tư Minh biết, có người đã in dấu thật sâu trong lòng mình mất rồi.

Nhưng người đó lại dùng nụ cười vô tội đứng trước mặt anh, còn bảo “Quên đi, chúng ta sẽ trở thành đồng nghiệp tốt.”

Diệp Kính Huy, lúc thốt ra những lời này, cậu không thấy chột dạ chút nào sao?

Bị con mèo mình yêu thương nhất cắn xước hai tay, con mèo kia lại không hề biết mình vừa tổn thương người khác, còn mặt dày chui vào lòng anh ta dụi dụi, phải chăng rất thiếu đánh?

.

Sau đêm đó, có lẽ Tư Minh thực sự đã gỡ bỏ khúc mắc, thái độ trong công tác đối với Diệp Kính Huy tốt đẹp hơn nhiều lắm.

Sáng ngày tiếp theo, Diệp Kính Huy nỗ lực làm việc cực nhanh, hiện diện trong văn phòng anh không quá ba phút, bất quá mỗi lần Tư Minh ra chỉ thị đều dán mắt vào máy tính, không liếc qua hần lấy một lần. Quan hệ giữa hai người cơ hồ đã thật sự trở thành thủ trưởng và cấp dưới.

Cơ mà Diệp Kính Huy tự biết, là hần không dám đối diện với ánh mắt của anh, bởi vì mỗi lần nhìn vào đôi mắt sâu thẳm ấy, trái tim hần sẽ rung động.

Áy náy? Chột dạ? Hoặc là. . . . điều nào khác?

Buổi chiều mới đi làm, Tư Minh gọi Diệp Kính Huy vào văn phòng.

Hóa ra tập đoàn Đông Thành có ý hợp tác với công ty phần mềm Nhân Thông để phát triển sản phẩm mới, đôi bên đã bước đầu đạt thành thỏa thuận, sắp tiến vào giai đoạn cuối cùng là thương lượng định giá. Nhân Thông là công ty mới được thành lập, Diệp Kính Huy chưa từng nghe qua. Nhiều xí nghiệp lớn là bạn hàng của Đông Thành, thương nhân tranh nhau sút đầu mẽ trán tìm tới họ nhiều không đếm xuể, tại sao lại muốn hợp tác với công ty mới? Vả lại nói đến lĩnh vực sản xuất phần mềm, chẳng phải Nam Dao cũng có uy tín sao?

“Tuy Nhân Thông chỉ mới ra đời, nhưng sản phẩm họ vừa chế tạo được kết hợp giữa kỹ thuật tuyệt vời và sáng tạo độc đáo, chất lượng tuyệt đối sẽ tốt hơn Nam Dao.” Tư Minh điềm tĩnh giải thích.

Ở trong nước, một mình tập đoàn Nam Dao chiếm 80% thị phần trong ngành phát triển phần mềm, sản phẩm mới đưa ra thị trường của Nhân Thông nếu không có chỗ dựa vững chắc, nhất định sẽ bị cô lập giữa phần đông các doanh nghiệp khác mà chìm xuống đáy biển. Lần này Tư Minh hợp tác với Nhân Thông, hiển nhiên là vì anh đã nhìn thấu tính ý lợi của sản phẩm bên họ vào tập đoàn Đông Thành. Nhưng điều làm Diệp Kính Huy khó hiểu chính là, tại sao Đông Thành không tiếp tục hợp tác với người bạn lâu năm Nam Dao, trái lại đi giúp đỡ một “tân binh” thân cô thế cô?

Dường như phát hiện ra nghi hoặc của Diệp Kính Huy, Tư Minh kiên nhẫn giảng giải: “Đối với Đông Thành chúng ta mà nói, đối tượng hợp tác nhiều vô kể, cơ hội tuyển chọn đường làm ăn cũng thế. Còn Nhân Thông thì khác, Đông Thành là đối tác tốt nhất của họ, thế nên thà rằng không kiếm được lợi nhuận, họ cũng muốn đẩy sản phẩm ra thị trường lần đầu. Bởi vậy, cuộc đàm phán này chúng ta chiếm thế thượng phong. Cậu có thể ép giá mua xuống đến mức thấp nhất. Hiểu chưa?”

Diệp Kính Huy mỉm cười và gật đầu, đã hiểu cặn kẽ.

Dù sao cũng đã hợp tác nhiều năm với Nam Dao, lợi nhuận gần như đã đạt tới mức minh bạch hóa, giá bán cho Đông Thành đương nhiên không thể nâng quá cao. Nhân Thông là công ty mới, có thể ép giá mua đến mức thấp nhất, thậm chí khả dĩ mua với giá thấp hơn chi phí sản xuất sản phẩm, sau đó dùng ưu thế bạn hàng của Đông Thành và sự quảng bá rộng rãi, lúc bán ra thị trường sẽ đẩy cao giá sản phẩm, kiếm được lợi nhuận lớn từ mức chênh lệch giá.

Tư Minh tính toán “nhập thấp xuất cao”, đánh trận này hần sẽ vang dội lắm.

“Lần hợp tác này vô cùng quan trọng với cả hai bên, thời gian đàm phán là ba ngày sau, cậu chuẩn bị đi, đến ngày đó cậu đi cùng với Lưu Duy Giai bên bộ phận marketing, có thể hạ thấp chi phí là tốt rồi. Đây là lần đầu tiên cậu lên bàn đàm phán, cô Lưu sẽ hỗ trợ cậu.”

Diệp Kính Huy gật đầu: “Đã hiểu.”

“Ừ, cố lên.”

“Tôi sẽ nỗ lực hết mình.”

Kế hoạch vốn cực kì hoàn mỹ, ai ngờ chiều hôm sau, Tư Minh đột ngột gọi Diệp Kính Huy và Lưu Duy Giai vào văn phòng.

“Giám đốc Tư, bên Nhân Thông đổi thời gian đàm phán vào cuối tuần.” Lưu Duy Giai là kiểu nhân viên lanh lợi giàu kinh nghiệm, cô vừa vào cửa đã trực tiếp vô vấn đề chính, “Tôi sợ có sự cố.”

“Chẳng lẽ có người nhúng tay?” Tư Minh khẽ cau mày.

“Trong thời gian này, các đối thủ khác đều đang bận tối tăm mặt mày để giành quyền làm đại lý phân phối phần mềm cho Nam Dao, nên sẽ không ai tranh giành Nhân Thông với chúng ta.” Lưu Duy Giai trả lời với vẻ nghi hoặc. Sắc mặt Tư Minh sa sầm: “Nếu theo suy đoán của tôi, hẳn là Thiên Vũ.”

Lưu Duy Giai kinh ngạc: “Không phải lưu thông tài chính của Thiên Vũ gặp trở ngại, họ chỉ lo xử lý việc nội bộ thôi sao?”

Ánh mắt Tư Minh quét về phía màn hình máy tính, anh bình thản đáp: “Có thể là ngài chủ tịch Diệp thích đứng sau màn thao túng, cuối cùng cũng về nước rồi.”

Lời của Tư Minh đầy tính ám chỉ, lòng dạ Diệp Kính Huy bỗng nhiên hơi nặng nề.

Lưu Duy Giai nói: “Nhưng quái lạ ở chỗ, chuyện chúng ta hợp tác với Nhân Thông làm sao bọn họ biết, cướp mỗi làm ăn ngay lúc này cũng quá tình cờ.”

“Trong công ty có nội gián chăng?” Tư Minh cười cười, bỗng ngẩng đầu lên, “A Huy.”

“Vâng.”

Anh im lặng một chốc: “Rót hộ tôi cốc nước.”

Diệp Kính Huy gạt đầu, xoay người đi lấy nước cho anh.

Tư Minh điềm nhiên nhìn hắn, uống mấy hớp nước rồi tiếp tục: “Nếu Nhân Thông muốn trì hoãn thời gian đàm phán thì cứ theo ý họ. Tôi cũng muốn nhìn Thiên Vũ đang định gỡ trò bịp bợm gì.”

Diệp Kính Huy cười: “Giám đốc Tư yên tâm đi, dựa vào thực lực của Đông Thành, Thiên Vũ bây giờ còn chưa phải đối thủ.”

Tư Minh ngẩng đầu, nhìn hắn không chớp mắt: “Hửm?”

“Dẫu tập đoàn Thiên Vũ đã giải quyết được vòng quay tài chính, nhưng tiền cho vay cũng chưa tới tay họ hết được, tôi nghĩ tạm thời họ sẽ không nhận đơn đặt hàng phiếu lưu thế này, tự dồn mình vào góc chết.”

“Cậu nói đúng.” Tư Minh nheo mắt lại, anh cười khẽ, “Chúng ta yên lặng xem biến cố lần này đi.”

.

Ngày đêm hôm đó, tầng 17 khách sạn Long Hoa, trong một căn phòng bí ẩn.

Diệp Kính Huy mặc bộ com lê màu trắng, dựa vào sofa được làm từ da thật, ngồi bên cạnh là một người đàn ông xem chừng rất ôn hòa, đích thị là tổng giám đốc mới vừa nhậm chức của tập đoàn Thiên Vũ.

“Chủ tịch tìm tôi là vì chuyện của Nhân Thông?”

Diệp Kính Huy gạt đầu: “Cậu thấy thế nào?”

“Tuy Nhân Thông là công ty vừa mới ra đời, nhưng sản phẩm của họ rất xuất sắc, trước mắt, nhiều đối thủ đang bận rộn tranh giành quyền làm đại lý cho Nam Dao, chưa có nhiều người phát hiện ra “con ngựa đen

[1]

” tiềm lực vô hạn này. Nhân Thông vì muốn đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm nên vội vã tìm người hợp tác, phương diện giá cả cũng dễ thương lượng, chỉ cần thương hiệu của họ đạt được thành công bước đầu, chẳng lo sau này không có nguồn lợi kếch xù.”

“Ý kiến hay.” Diệp Kính Huy cười khê: “Tình hình tài chính nội bộ Thiên Vũ giải quyết sao rồi?”

“Hàng tồn kho đã được giải quyết hết một nửa, ngân hàng cho vay đã ký kết xong xuôi, chỉ chờ tiền tới tay là không thành vấn đề.” “Cậu làm việc quả nhiên rất có năng suất.” Diệp Kính Huy tạm ngừng giây lát, hân cười ám muội, “Cơ mà đợt này chúng ta đổi cách chơi.”

Một khoảng yên lặng trôi qua.

“Ý chủ tịch là?”

“Một viên ngọc vô giá có giá trị ở hai thứ, một, chất lượng vốn có của nó, và hai, trình độ của nhà điêu khắc.”

“Nhân Thông là một viên ngọc quý, Tư Minh là nhà điêu khắc giỏi?”

“Chính xác.” Diệp Kính Huy nhìn Lương Bình với vẻ tán thưởng, “Thứ tôi muốn là một viên ngọc vô giá được chạm trổ tinh xảo, không phải một miếng ngọc được đánh bóng.”

“Hiểu.” Lương Bình mỉm cười, “Chúng ta thả dây dài bắt cá to, chuyện phiền phức như nuôi cá con để bọn họ làm đi.”

“Ừ. Nhớ giữ liên lạc với giám đốc điều hành bên Nhân Thông, chuẩn bị tốt việc hợp tác bất cứ lúc nào. Lần này thảo luận với Nam Dao trước đi, cậu quen thân với họ hơn, dù kiếm được in ít nhưng tối thiểu cũng không quá phiêu lưu.” Diệp Kính Huy lại dựa vào sô pha, không biết kéo ở đâu ra một chú mèo trắng như tuyết, hân ôm nó vào lòng đùa giỡn: “Thời gian đàm phán là khi nào?”

“Ba giờ chiều mai.”

“Ép giá xuống 70%.”

“Được.”

Diệp Kính Huy ngừng một chốc rồi nói sâu xa: “Gián điệp cậu đưa vào Đông Thành. . . . là ai?”

Lương Bình lại sát bên tai Diệp Kính Huy, hé môi rì rầm một câu. Nhìn thoáng qua, là tám chữ.

Im lìm một hồi, Diệp Kính Huy đột nhiên mỉm cười: “Mắt cậu tinh thật, ngay cả tôi cũng chưa nhìn ra.”

Lương Bình mỉm cười.

“Tuyệt lắm mì lạnh, việc chính xong rồi. Giờ đến việc cảm ơn cậu đã tặng tôi mèo.”

Tính tình con mèo kia có đôi nét giống Diệp Kính Huy, bấy giờ nó đang nằm trong lòng hân lười biếng ứ muốn động đây, thi thoảng híp híp mắt lại, ngáp ngắn ngáp dài, sau đó lại chống mõng nằm úp sấp xuống.

Một người một mèo ngồi trên sô pha, lúc nhìn kẻ khác cùng híp mắt lại trông thật thú vị.

Lương Bình cười khê: “Cậu thích là được rồi.”

“Sao tự dưng tặng mèo cho tôi?”

“Tôi nhớ hồi đại học cậu rất thích mèo, trông thấy con này đáng yêu quá nên mua.”

“Đực hay cái vậy?”

“Đực. Sao thế?”

Khóe miệng Diệp Kính Huy nhếch lên một nụ cười siêu bỉ ổi: “Tôi đang nghĩ có thể sẽ làm thành một đôi với mèo nhà anh ta, sau đó sinh ra mấy chú mèo con.”

.

Năm ngày sau, Diệp Kính Huy và Lưu Duy Giai tới tầng 17 khách sạn Long Hoa.

Tầng 17, 18 và 19 của khách sạn Long Hoa có bố trí phòng họp dành cho tư nhân, mỗi phòng có kết cấu khác nhau. Phòng cỡ nhỏ được trang hoàng cực kỳ xa hoa, nằm ở chỗ cũng khá kín đáo, dùng để tiến hành những cuộc gặp mặt riêng tư của nhân viên cấp cao, phòng cỡ trung cung cấp một môi trường thuận tiện

và thoải mái cho những cuộc đàm phán kinh doanh giữa các doanh nghiệp. Thang máy chạy đến tầng 17, “đỉnh” một tiếng, ngừng lại.

Diệp Kính Huy và Lưu Duy Giai đi đến căn phòng được chỉ định, người bên Nhân Thông đã sớm ngồi chờ ở đấy, họ gồm một nam một nữ, nữ tên Dương Lăng, mái tóc đen óng được búi gọn sau đầu, nhìn sơ qua có vẻ là người rất khôn khéo. Chỉ cần nhìn ánh mắt của bọn họ là biết, kỳ phùng địch thủ đây, cực khó thuyết phục.

Khỏe môi Diệp Kính Huy cong lên, bắt tay chào hỏi với hai đối thủ.

Cuộc thương lượng đã bắt đầu rồi, đáng tiếc mục đích lần này là giành quyền lợi cho Tư Minh.

Nhưng mà cảm giác làm việc vì anh cũng không tồi tệ như tưởng tượng lúc đầu. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

24. Chương 24: Đàm Phán (hạ)

Lưu Duy Giai hiển nhiên là người rất có kinh nghiệm, sau vài câu khách sáo, cô uyển chuyển đề cập trực tiếp đến vấn đề trọng tâm, hai bên tranh luận gay gắt như thương kiếm giao phong, không khí trong phòng bắt giác khẩn trương hẳn lên, giống hệt dây cung bị kéo căng.

Diệp Kính Huy ngồi xuống một bên, điềm tĩnh quan sát đối thủ.

Bàn đến bàn đi một hồi, song phương đã đạt được sự đồng thuận sơ bộ về hợp tác, nhưng ở phương diện giá cả vẫn giằng co kịch liệt.

Lưu Duy Giai cố gắng đến miệng khô lưỡi khô, lúc bấy giờ Diệp Kính Huy cười khế, hẳn ngồi thẳng rồi mở miệng.

“Sản phẩm của Nhân Thông xuất sắc là điều không thể nghi ngờ, dù ở chức năng hay tính thực dụng thì trước mắt đều đứng đầu trong nước.” Thấy sắc mặt đối bên thoáng dịu đi đôi phần, hắn tiếp tục nói, “Nhưng vì theo đuổi hình ảnh đẹp và sáng tạo mới lạ, ở mặt điều hành có một ít khiếm khuyết.”

Dương Lăng bên đối thủ có vẻ không phục lắm, cô ta nhướn mày: “Sẵn lòng nghe tường tận.”

“Nói bằng miệng không có bằng chứng.” Diệp Kính Huy mỉm cười, “Chẳng thà chúng ta làm thực nghiệm.”

Chất giọng đặc biệt phẳng phất vài phần biếng nhác, dáng vẻ ung dung toát ra tự tin tuyệt đối. Diệp Kính Huy tràn đầy khí thế lấy laptop ra, mở sản phẩm phần mềm mới chế tạo của Nhân Thông, cúi người xuống, nhẹ nhàng nhấp chuột, sau đó bắt đầu trình tự mở phần mềm. Hắn vừa nói vừa điều khiển chuột, thao tác thuần buồm xuôi gió, có thể nhìn ra vì lần đàm phán này, hắn đã chuẩn bị rất tốt, nắm rõ sản phẩm đối phương như lòng bàn tay.

“Định vị thị trường ở lĩnh vực phần mềm của Nhân Thông là quản lý kinh doanh trong nước, nếu chào bán thành công, có thể áp đảo các doanh nghiệp lớn ở quốc nội, thu về lợi nhuận khổng lồ.” Hắn mở chức năng giao diện phổ biến của phần mềm, “Đặc điểm của nhân viên là công việc bận rộn, chạy theo năng suất. Họ thường không cần hình thức, chỉ muốn đơn giản. Không cần đẹp, chỉ cần nhanh chóng. Không cần đầy đủ, chỉ cần thuận tiện.” Hắn ngừng một chốc, “Tuy Nhân Thông rất khéo léo trong việc kết hợp các ưu điểm của phần mềm lại với nhau, nhưng cũng chính hình thức hoa lệ và công năng đầy đủ khiến hệ thống phức tạp hơn.” “Đây là phần mềm khác, chúng ta cùng so sánh xem, công năng của nó mặc dầu không hoàn mỹ bằng Nhân Thông, thao tác lại đơn giản và thuận tiện hơn nhiều.”

Diệp Kính Huy ngừng tay, đứng dậy nhìn đối phương.

“Giới trẻ thích chạy theo mới lạ và kích thích, nhưng những người không vì nét mới lạ đó mà học lại thao tác phức tạp thì nhiều hơn. Cũng như khi Microsoft cho ra mắt Vista, có nhiều người thay hàng mới cho máy tính ngay, nhưng số người không muốn vứt bỏ người bạn lâu năm XP càng nhiều hơn.” Hắn dừng lại, chớp chớp mắt nhìn hai đối thủ đang im lặng, “Đương nhiên laptop của tôi dùng Vista.”

Một hành động nhỏ thoảng chốc đã khiến không khí dịu đi đôi chút, Dương Lăng cũng hiểu được thâm ý trong lời nói của Diệp Kính Huy, cô cười khẽ.

“Phần mềm của chúng tôi đưa ra hệ thống quản lý hoàn thiện và chương trình tổng hợp dữ liệu tiện lợi, đây là vấn đề nan giải lâu nay của người cùng ngành. Hơn nữa tôi tin chắc, chỉ cần nhìn bản hướng dẫn và làm thử nhiều lần, nhất định có thể thao tác linh hoạt. Với một phần mềm tốt như vậy, hẳn chúng ta nên bắt tay cùng bán nó ra thị trường, đúng không?”

“Đương nhiên, chỉ cần làm tốt công việc quảng bá, tôi tin phần mềm này sẽ trở thành sản phẩm trứ danh trong nước.” Diệp Kính Huy ngừng lại giây lát, “Chúng tôi cũng thành tâm muốn hợp tác với Nhân Thông, nhưng dấu sao cũng là sản phẩm mới tung ra thị trường, phải suy xét đến mức độ tiếp nhận của thị trường. Dù là PR hay đóng gói cũng cần kiên nhẫn và chi phí cực cao. . . .”

Đẩy đưa nửa ngày rồi khéo léo nêu ra khuyết điểm của đối phương, rốt cuộc cũng dừng lại ở từ “phí tổn” quan trọng.

Dương Lăng mỉm cười: “Chúng tôi sẽ chịu phí tổn cho việc Đông Thành bán sản phẩm.”

Thấy đối phương cuối cùng cũng thỏa hiệp, Diệp Kính Huy cười như không cười, khẽ vuốt vuốt mũi.

“Nếu bên anh chị chiết khấu 75% cho Đông Thành, tôi tin rằng chúng ta có thể dùng phần mềm này làm mở đầu tốt đẹp cho Nhân Thông.”

“Còn chiết khấu 75%?” Đôi nam nữ bên kia nhìn nhau.

Diệp Kính Huy cong khóe miệng lên, ngoảnh đối phương chăm chăm: “Đơn hàng lớn vậy đánh chiết khấu cũng không quá đáng mà?”

Yên lặng một chốc, Dương Lăng mỉm cười: “90%?”

“Chỉ bằng giảm nửa nữa, 80.” Diệp Kính Huy cười như không cười.

Dương Lăng cũng bật cười: “Lưu tiên sinh chỉ nhường 5, còn chúng tôi phải giảm những 10, nếu cứ giảm từng nửa thì sẽ ngày càng thấp, chênh lệch ngày càng cao.”

“Có thể chúng ta sẽ là đối tác lâu dài, hiện tại bên anh chị chỉ nhường 10%, lợi nhuận trong tương lai tăng hơn gấp đôi. Cùng nhau thu lợi không tốt sao?”

Hai người bên Nhân Thông liếc nhau như muốn thảo luận, hồi lâu sau, Dương Lăng cười, cô nói: “Nếu bên anh đã có thành ý, chúng ta cứ quyết định vậy đi.”

Song phương đồng loạt đứng lên bắt tay nhau: “Hợp tác vui vẻ.”

Một cuộc làm ăn kết thúc êm đẹp, sau khi rời khỏi phòng đàm phán, Dương Lăng cười tán thưởng: “Lưu Huy tiên sinh, anh ép giá thật chẳng nường tình xui nào.” Diệp Kính Huy thở dài: “Biết làm sao chứ, tôi mà không ép thì sau khi trở về, sếp sẽ giết tôi mất.”

Trong lòng lại thầm nghĩ: Có thể ép tới giá chiết khấu tốt vậy, Tư Minh, anh phải cảm ơn tôi thế nào đây?

.

Chắc hẳn là do Lưu Duy Giai đã sớm báo tin cho Tư Minh, vừa trở về công ty, anh đã tặng hẳn một nụ cười rất mực hiếm có.

Sau khi Lưu Duy Giai đi khỏi, Tư Minh nhìn Diệp Kính Huy chăm chú, anh vỗ nhẹ nhẹ vào vai hẳn, “Vất vả rồi, cậu thể hiện rất tốt.”

Diệp Kính Huy mỉm cười: “Cám ơn lời khen.”

“Không giống lần đầu tiên lên bàn đàm phán nhỉ.” Tư Minh nhìn hẳn với vẻ sâu xa khó dò.

Diệp Kính Huy khựng lại: “Những sự kiện như đàm phán vốn là ông nói có cái lý của ông, bà nói có cái lý của bà, mấu chốt là xem ai có thể bắt trúng nhược điểm đối phương. Tôi nghĩ Nhân Thông đã đàm phán thất bại với Thiên Vũ, họ vội vàng đẩy hàng hóa ra thị trường, người bán còn sốt ruột hơn cả người mua, dĩ nhiên tâm lý bị hoang mang nên mới đồng ý hợp tác ở mức giá thấp với chúng ta.”

Thấy dáng vẻ nghiêm túc của Diệp Kính Huy, khóe môi Tư Minh nhếch lên một nụ cười như có như không.

“Tôi nên nhìn cậu bằng bằng cặp mắt khác xưa.”

“Ái chà không cần đâu, dù lần này chẳng phải tôi thì những người khác cũng làm được thôi.”

“Hừm, sao đột nhiên khiêm tốn vậy?”

“Ít khi tôi khiêm tốn, sao anh không chịu phối hợp một lần.”

Cả hai nhìn nhau cười.

Thật lâu sau, Tư Minh mới hỏi: “Khi nào thì ký hợp đồng?”

“Ngày mai, tôi hẹn tổng giám đốc bên kia.”

“Chiều nay cậu không có việc, vào phòng nghỉ bên cạnh ngủ một giấc thật ngon đi.”

“Ừ.” Diệp Kính Huy xoay người định đi, ra tới cửa bỗng dừng hẳn ngoảnh lại hỏi, “Mèo nhà anh là đực hay cái vậy?”

Tư Minh không hiểu đầu của tai neho gì cả, anh ngẩng đầu lên: “Cái, sao thế?”

“Ồ. Hề hề hề.” Diệp Kính Huy dùng ngón cái chống cằm, cười bỉ ổi lắm.

Tư Minh bình tĩnh nhìn hắn cười cho thỏa, thấy nụ cười âm hiểm của hắn mãi chẳng chịu dứt, hồi lâu sau anh mới khẽ thở dài, bất đắc dĩ hỏi: “Cậu lại có âm mưu gì?”

“Tôi rất thích mấy loại động vật như mèo, muốn tìm cho mèo nhà anh một người bầu bạn, nói không chừng sau này tụi nó sẽ sinh ra rất nhiều con cháu ấy.”

“Mèo của tôi không sinh được.”

“Ặc.”

Tư Minh vẫn dán mắt vào màn hình máy tính, anh thản nhiên nói: “Được rồi, nghỉ ngơi đi.”

Chờ hắn vuốt cằm ra khỏi cửa xong, khóe môi Tư Minh mới từ từ lộ ra nụ cười.

Không biết vì lẽ gì, Diệp Kính Huy thoát nhìn có thể rất khôn ngoan và mưu trí, nhưng thi thoảng cũng ngây thơ đến lạ. Trông thấy bộ dạng bị mắc lừa của hắn thật khiến tâm tình người ta tốt hẳn lên. Có lẽ trong mắt người khác, phong cách của hắn rất biến thái, cũng không có điểm nào đáng được thông cảm, nhưng chẳng hiểu vì sao Tư Minh lại muốn cột chặt hắn bên cạnh mình.

Giờ tan tầm, lúc đi ngang qua phòng nghỉ bên cạnh, quả nhiên thấy tên kia đang nhàn nhã nằm trên sofa vỗ gối.

Tư Minh khẽ khàng bước đến gần, ai ngờ lại nhìn thấy một chú mèo trắng như tuyết đang nằm trong lòng hắn, đương neho mắt lại nhìn anh đầy cảnh giác.

Tư Minh vươn tay muốn sờ nó một cái, không ngờ mèo nhỏ này bản tính ngạo mạn trời sinh, dám há miệng nhe răng nanh dọa anh.

Tư Minh cau mày thu tay về, Diệp Kính Huy cũng bị đánh thức bởi động tác của mèo ta, hắn lười biếng duỗi thẳng cánh tay, lúc này tỉnh táo lại mới nhìn thấy Tư Minh đang đứng đối diện mình, chẳng biết vì có gì, hắn tròn mắt ngẩn ngơ ngay khoảnh khắc đó, sắc mặt Tư Minh dường như biến đổi, vốn là tràn đầy dịu dàng trong thoáng chốc đã bị che khuất bởi vẻ lạnh băng.

Lòng dạ Diệp Kính Huy trầm xuống, hắn vuốt ve đầu mèo nhỏ, ôm nó đặt lên bàn.

“Tan tầm?”

“Ừ.” Tư Minh trả lời, liếc con mèo kia, “Giống mèo này quý lắm, cậu mua ở đâu vậy?”

“À, bạn học tặng tôi khi về nước ấy mà.” Diệp Kính Huy lại gần trêu ghẹo nó, cơ mà mèo ta ứ thềm để ý hắn, nó xoay đầu qua, nhắm tịt mắt lại.

Tư Minh mỉm cười: “Rất giống cậu.”

“Tôi không chấp nhận việc so sánh người với mèo là một lời khen ngợi.” Diệp Kính Huy bình thản đáp.

“Xin lỗi.” Ý cười trên môi Tư Minh càng ngày càng đậm, “Ý tôi là, đáng vẻ với cử chỉ có phần tương tự.”

“Thế nào gọi là cử chỉ tương tự? Tôi không thể tiếp thu việc mình có thể đi bằng bốn chân giống nó, chưa kể bộ râu cứ vểnh vểnh kia nữa.”

Có vẻ mèo nhỏ cảm nhận được ánh mắt bất mãn của chủ nhân, nó bèn mở mắt ra lườm Diệp Kính Huy, lại meo~ một tiếng, kêu càng xoay đầu đi.

“Ha ha.” Tiếng cười trầm ấm chợt vang lên bên tai, lần này Tư Minh cười thật, khóe môi nhếch lên thành một độ cong đẹp mắt, cơ mặt rớt cuộc cũng được buông lỏng, đáy mắt tràn ngập vẻ dịu dàng.

Anh nhẹ nhàng xoa xoa đầu mèo nhỏ, khen nó: “Thật đáng yêu.”

Mèo ta liền mở mắt ra meo~ một tiếng, vui vẻ dùng đầu dụi dụi vào lòng bàn tay Tư Minh.

Tư Minh thuận tay bế nó lên, dường như nhóc ta rất thích chủ nhân mới, bèn hài lòng cuộn người trong lòng ngực anh, còn bày đặt ra oai với Diệp Kính Huy nữa.

Hai tay Tư Minh bắt lấy móng vuốt chú mèo nhỏ đùa với nó, một người một mèo chơi vui đến quên trời quên đất.

Hoàng hôn vẫn chưa buông xuống, ánh nắng bên ngoài khung cửa len lỏi vào phòng, phủ lên gương mặt Tư Minh một lớp ánh vàng nhàn nhạt. Lặng lẽ ngắm nhìn hình ảnh ấy, bỗng chốc Diệp Kính Huy thấy lòng trào dâng cảm giác ấm áp dào dạt. “Công ty cấm nhân viên đi làm mang theo thú cưng, bất quá tôi có thể cho cậu một ngoại lệ đặc biệt, cứ lên nuôi nó trong văn phòng, đừng để ai phát hiện là được.” Tư Minh quay đầu lại cười với Diệp Kính Huy, “Ngày mai đưa nó đến đây, tôi đem đồ ăn trong nhà cho nó ăn.”

“Cám ơn.” Diệp Kính Huy mỉm cười, “Dường như nó rất thích anh.”

“À, tôi từng nuôi nhiều mèo nên rất có kinh nghiệm trong việc chăm sóc chúng. Cậu chiều theo ý chúng thì chúng rất ngoan, nếu không sẽ cắn bậy.”

Diệp Kính Huy liếc con mèo kia: “Khó phục vụ vậy sao?”

Tư Minh nhẹ nhàng vuốt ve đầu mèo ta.

“Ăn cơm chưa?”

“Hỏi nó hay hỏi tôi?”

Tư Minh ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Diệp Kính Huy đầy vẻ chuyên chú: “Cậu.”

Diệp Kính Huy lặng lẽ chuyển tầm nhìn: “Chưa.”

“Vậy cùng ăn đi.”

Diệp Kính Huy gật đầu: “Đi đâu ăn đây?”

“Về nhà.” Tư Minh ôm nhóc mèo đi trước, “Tôi sẽ tự tay nấu cho cậu ăn, xem như khao cậu vì lần này lập được công to, chịu không?”

Diệp Kính Huy bật cười: “Tất nhiên rất sẵn lòng, tôi cũng muốn nếm thử tay nghề của anh.”

Ngoài ra chỗ nhường 5, giảm 10 là từ 75 nâng lên 80 A Huy nhường 5%, 90 xuống 80 Nhân Thông phải giảm 10.

25. Chương 25: Ấm Ấp

Lần thứ ba đặt chân vào cao ốc Tinh Vân, Diệp Kính Huy thấy tâm tình của hắn rối như tơ vò.

Nhiều ngày trôi qua, hình như Tư Minh đã thật sự quên đoạn ký ức đó. Ánh mắt mỗi khi đối diện với Diệp Kính Huy cực kì bình thản, hai người cơ hồ chỉ đơn giản là đồng nghiệp trên cương vị công tác.

Trong khi Diệp Kính Huy lại cảm thấy hắn ngày càng quái gở, khoảng cách tiến tới kế hoạch cũng xa xôi hơn.

Lần này hắn giúp Tư Minh xử lý chuyện bên Nhân Thông, tuy là thả dây dài bắt cá to, nhưng hắn lại chân thật thay anh ép giá trên bàn đàm phán, sau khi trở về, nhìn thấy nụ cười đầy vẻ tán thưởng của anh, trong nháy mắt ấy, Diệp Kính Huy suýt nữa đã quên bằng âm mưu mình bày ra, thậm chí còn nghĩ nếu bọn họ thật sự trở thành đồng nghiệp, kẻ vai sát cánh cùng đánh bại mọi thách thức thì tốt đẹp biết bao.

Loại ý nghĩ điên khùng này khiến Diệp Kính Huy thật ngỡ ngàng.

Đương nhiên, hắn rất giỏi điều chỉnh tâm trạng, nhanh chóng quẳng phứt chuyện này ra sau đầu. Hắn theo đuôi Tư Minh bước vào căn phòng lạnh như băng kia, anh thả mèo nhỏ ôm trong lòng xuống đất.

Suốt quãng đường về, mèo ta vẫn luôn rúc vào lòng anh ứ chịu chui ra, ngay cả liếc cũng không thèm liếc hắn lấy một lần, làm Diệp Kính Huy vô cùng khao khát muốn giẫm nó một cú, mới đi theo ông vài ngày chưa học được gì ra trò, chỉ biết phản bội chủ nhân.

Cơ mà mang con này về là một quyết định thất bại khôn cùng. Mèo đen Tư Minh nuôi dưỡng như người được hơi thở đồng loại quanh quất, nó bỏ nhào vào con mèo trắng, hai nhóc con có vẻ rất chướng tai gai mắt đối phương, chúng nó đứng tại chỗ trừng nhau ngót nghét chừng mười giây có lẽ, sau đó ả ý mà méoooooooo một tiếng xông lên, lẫn lộn cắn xé nhau loạn thành một đồng, lông đen lông trắng rơi rớt tứ tung, thê thảm không tả nổi.

Diệp Kính Huy khoanh hai tay trước ngực, lạnh lùng nhìn chúng nó.

“Dừng.”

Không con nào chịu nghe.

Diệp Kính Huy nhướn mày, lấy chân đá con mèo trắng sang một bên, “Qua kia im lặng đợi cho tao.” Lại đá con đen một cú, “Còn mày, cút qua đó.”

Hai con mèo rớt cuộc cũng bị tách ra, đồng thời quay phắt qua nhìn kẻ địch chung mang tên “Diệp Kính Huy”, hung hãn lao vào.

Diệp Kính Huy nhíu mày, một cái bạt tay và một cú đập đánh bay chúng nó, ra vẻ mặc-kệ-tụi-mày, hắn xoay người vào bếp tìm Tư Minh, tiện tay đóng cửa nhốt luôn đôi mèo đáng ghét kia.

Tư Minh đang đeo tạp dề nấu cơm, anh đang khuấy khuấy món gì đó trong nồi, dưới ánh sáng vàng nhạt ấm áp, những đường nét cương nghị trên khuôn mặt đã mất hẳn sự lạnh băng vốn có, trái lại còn toát ra vẻ ôn hòa.

“Sao vậy?” Nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, Tư Minh hỏi mà không quay đầu lại.

“Khụ.” Diệp Kính Huy đằng hắng, “Không có gì, đến xem anh làm cơm thôi.”

“Ừ.” Tư Minh lấy một đĩa thức ăn đã được thái sẵn trên bàn, đổ hết vào nồi, anh thuận miệng hỏi: “Hai con mèo đâu?”

“Còn đang đánh nhau.”

Tư Minh ngoảnh đầu lại nhìn Diệp Kính Huy, anh cười: “Đi tắm đi, toàn thân cậu đều là lông mèo.”

“Vậy còn tụi nó?”

“Cứ để chúng đánh cho thỏa thích, mệt thì tự biết nghỉ ngơi.”

“Ừ.” Diệp Kính Huy gật đầu, phương pháp này có cá tính à nha, rất giống phong cách làm việc của anh ta.

“Vậy tôi đi tắm đây.” Hấn sai được hai bước thì ngoảnh lại, “Áo ngủ?”

“Ngăn kéo thứ ba ở tủ quần áo, cậu tự lấy đi.”

-

Diệp Kính Huy lơn tơn đến phòng ngủ của Tư Minh, đây là lần đầu tiên thâm nhập vào “chốn riêng” của anh, không hiểu sao hấn có chút chờ mong.

Đẩy cửa ra, quả nhiên nội thất đơn giản lại sạch sẽ y như tưởng tượng, drap giường trắng tinh như vừa mua được trải ngay ngắn, giường còn lớn hơn cả chiếc king size ở hộp đêm của hấn, nằm lên đó có thể lặn qua lộn lại những năm vòng. Ngoại trừ giường chỉ còn một tủ quần áo siêu lớn, Diệp Kính Huy tò mò bò xuống mở ra xem, quần áo bên trong được sắp xếp hết sức chỉnh tề.

Tủ quần áo của anh rất thú vị, tổng cộng có bốn ngăn đứng, quần áo được phân loại kỹ rồi mới xếp vào. Ngăn đứng thứ nhất là áo vest, chủ yếu là màu xám và đen, ngăn thứ hai treo đầy sơ mi và cravat, ngăn thứ ba là một ít áo khoác lớn và dày, cuối cùng là trang phục dành cho vận động hay lúc thư giãn.

Lúc thay đồ có thể mở ngăn thứ nhất và thứ hai, lấy ở mỗi ngăn một cái rồi mặc lên người, vừa nhìn đã hiểu, rất thuận tiện, không bao giờ xảy ra tình trạng không tìm ra y phục, chẳng giống Diệp Kính Huy, lần nào hấn cũng phải xới tung tủ áo bữa bọn gần nửa ngày mới xong.

Diệp Kính Huy vuốt mũi. Kinh nghiệm này thật đáng học hỏi.

Phía dưới ngăn đứng còn có ba ngăn ngang, Diệp Kính Huy kéo ngăn thứ nhất ra, là tất và dây nịt linh tinh chi đó, nhưng cũng được cuốn thành từng cuộn đặt gọn gàng.

Ngăn thứ hai vừa bật mở, đập vào mắt là “thế giới của đồ trong”, chủ yếu là màu đen, thoát nhìn gợi cảm mê hồn.

Chẳng biết vì lẽ gì, nhìn mở đồ lót của anh, trái tim hấn giật nảy một cái, theo như cách nói của chú út Diệp Kính Văn, là nhịp tim đang bình thường chợt gia tăng một chút rồi sau đó là tăng cao quá mức.

“Đang làm gì thế?” Sau lưng thình lình truyền đến một chất giọng trầm thấp.

Diệp Kính Huy nghĩ thầm, anh ta có thấy được cảnh hấn say mê lục quần lót không vậy, hấn đứng dậy, chẳng chút ngượng ngừng cười nói: “Không thấy áo ngủ.”

“Ở ngăn kéo thứ ba.” Tư Minh đáp.

Diệp Kính Huy cúi người lấy áo ngủ từ ngăn kéo, hấn quay đầu lại cười: “Anh không canh chừng cơm đang nấu sao?”

“Cơm nấu xong rồi, ăn trước đi rồi hẵng tắm rửa.”

Diệp Kính Huy tự nhủ, mày háo sắc quá Diệp Kính Huy, “khám phá” tủ quần áo của anh ta lâu như vậy, thậm chí “gạo nấu thành cơm” luôn rồi.

.

Diệp Kính Huy ngồi vào bàn ăn chuẩn bị ăn cơm, còn hai chú mèo quả nhiên đã chiến đấu mệt mỏi, mỗi con chiếm một bên sofa, nằm ườn ra trừng trừng nhìn nhau.

Tư Minh dùng hai cái bát không rót sữa vào, đặt trước mặt mỗi con một bát, vỗ vỗ đầu mèo nhỏ, ý bảo nó uống đi. Hai chú mèo cũng ngoan ngoãn hiem thấy, cúi đầu im lặng uống hết phần của mình, Diệp Kính Huy ngồi ở góc kia vừa khéo có thể nhìn thấy gương mặt nghiêng nghiêng của Tư Minh, không còn vẻ lạnh tanh như băng tuyết vạn năm khi ở công ty, lúc này anh rất dịu dàng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu mèo nhỏ, khoe miệng hơi cong lên, giống như đang cười, giống như vì vui vẻ mà thả lỏng nét mặt. Ánh đèn dịu dịu chiếu lên mặt anh, toát ra ấm áp vô ngần, đến nỗi. . . làm người ta cảm lòng không đặt mà muốn lại gần ôm anh.

Đàn ông lạnh lùng chợt trở nên dịu dàng, sức hấp dẫn thật sự có thể giết người trong chớp mắt.

Diệp Kính Huy nhin không nổi lại ngắm anh lần nữa, đúng lúc Tư Minh quay đầu lại bắt gặp ánh mắt của hắn. Tư Minh cười khê: “Hai nhóc con này đánh dữ dội quá nên đói bụng rồi, ăn rất nhiều.”

Diệp Kính Huy ưm một tiếng, im thin thít cúi đầu và cơm, thật không muốn thừa nhận vừa nãy trái tim hắn đập mạnh vô cùng.

Tư Minh ngồi vào bàn, thuận tay gấp một lát thịt cho hắn.

“Ném thử món này xem.”

Diệp Kính Huy gấp lên cắn một miếng, bỗng thấy đầu lưỡi cay xè, nhưng cũng không đến nỗi khó ăn, chậm rãi nhai nuốt mới cảm nhận được độ non mềm, rất ngon.

“Anh nấu ăn giỏi quá.”

“Mẹ tôi dạy đấy.”

“Ừ.” Diệp Kính Huy gật đầu, bầu không khí tĩnh lặng càng làm tim hắn đập mãnh liệt hơn, thế nên hắn bèn chuyển sang chủ đề khác: “Hình như anh có một cậu em trai, hai người không sống chung sao?”

“Trường em tôi bắt học nội trú.”

“Cậu ta thua anh bao nhiêu tuổi? Sao chỉ mới học phổ thông?”

“Nó chào đời sau khi mẹ tôi tái hôn, tuổi chênh nhau rất lớn, tôi hơn nó mười tuổi.”

“Nói vậy anh cùng họ với mẹ?” Thấy Tư Minh gật đầu, Diệp Kính Huy cười: “Anh với em anh chắc khác nhau nhiều lắm?”

“Ừ.” Tư Minh khựng lại, “Sao bỗng nhiên có hứng thú với em tôi vậy?” =))

“Ai dâ, làm cấp dưới cũng nên quan tâm người thân của sếp chút chứ.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Tư Minh nhìn hắn, hồi lâu sau anh mới bảo: “Chúng quy tôi luôn cho rằng để cậu làm cấp dưới quả thật là không quý trọng nhân tài.”

“Anh đề cao tôi quá.”

Tư Minh cười, không nói thêm gì nữa.

-

Thế rồi đến khi ngủ, chẳng biết có phải đúng dịp hay không, điều hòa trong phòng dành cho khách bị hỏng.

Diệp Kính Huy mặt dày lặn lên chiếc giường lớn của Tư Minh, hai người nằm sóng vai tựa như bạn bè.

Tuy Tư Minh vẫn không hề có động tác sờ sảng nào, ngay cả ánh mắt cũng bình thản như nước, nhưng Diệp Kính Huy lại khốn khổ vì liễu mạng kiềm chế “khao khát tình dục” đang bắt đầu rục rịch trong cơ thể hắn. Trông thấy Tư Minh cởi bộ tây trang thường ngày thay bằng áo ngủ mềm mại, một mảng ngực màu mật ong cũng lồ lộ ra ngoài, Diệp Kính Huy chỉ muốn bổ nhào lại dốc sức hôn anh mấy cái.

Cẩn thận tính toán lại, từ khi về nước đến nay áng chừng đã một tháng, thế mà chưa bao giờ đi tìm bạn tình, đối với kẻ phong lưu như Diệp Kính Huy thật là chuyện không thể tin nổi.

Hắn hít mắt nhìn Tư Minh, âm thầm tính xem có kế hoạch nào khả thi hạ gục anh không. Chợt nhớ tới sức mạnh lần anh suýt chút nữa đã vụn đứt eo hắn, Diệp Kính Huy đành tạm thời xua tan ý niệm này trong đầu.

Hai người sóng vai tựa vào giường xem TV, Tư Minh chuyển qua kênh “Kinh tế và đời sống”, vừa hay đương phát bản tin nói về buổi lễ công bố.

“Tham dự lễ công bố lần này gồm có chủ tịch tập đoàn Long Hoa Diệp Kính Hy, giám đốc tập đoàn Đông Thành Tư Minh, chủ tịch tập đoàn Nam Dao Từ Văn Sơn. . .” Trên màn hình là cảnh Diệp Kính Hy đang ngồi trò chuyện với Tư Minh, trên mặt cả hai đều là biểu cảm thản nhiên.

Tư Minh bỗng cất lời: “Hôm đó Diệp Kính Hy có hỏi về cậu.”

Diệp Kính Huy giật mình, bắt quá hần vẫn tươi cười: “Vây á?”

“Anh ta nói giọng cậu rất đặc biệt.”

“À, hôm ấy tôi gọi điện thì gặp anh ta. Có thể là anh ta nhầm chán nên thuận miệng hỏi.”

“Có lẽ vậy.” Tư Minh đáp.

Diệp Kính Huy rất chi ung dung, thấy Tư Minh cũng không tiếp tục truy vấn, hần bèn lái sang chuyện khác: “Chả nhẽ hết giờ làm rồi mà giám đốc Tư còn muốn thảo luận công việc?”

Tư Minh quay sang: “Vây cậu muốn thảo luận cái gì?”

Diệp Kính Huy nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, hần cười rộ lên: “Anh ghét ‘tình một đêm’ lắm hả?”

“Không thích.”

“Thế anh từng trải qua mấy việc giống vậy chưa?”

“Cậu quan tâm chuyện này làm gì?”

“Đều là cánh đàn ông với nhau, thảo luận vấn đề sinh lý một chút thì có sao.”

Tư Minh liếc hần: “Bởi vì mặt cậu dường như hiện lên từ ‘âm mưu’.”

Diệp Kính Huy vuốt mũi: “Vây á?”

Tư Minh không trả lời, anh chui vào chăn, nhắm mắt lại rồi điềm nhiên bảo: “Sắp mười hai giờ rồi, ngủ đi.”

Đoạn, anh tắt TV, còn không quên tắt luôn đèn ngủ đầu giường.

Mất đi ánh sáng vàng dịu, bóng tối bao trùm toàn bộ căn phòng.

Tư Minh rất nhanh đã nhắm mắt chìm vào giấc ngủ, Diệp Kính Huy cũng ngoan ngoãn nằm yên, không hề có động tác xấu.

Như thể đã thành tập quán, đến nửa đêm Diệp Kính Huy lại bừng tỉnh vì lạnh.

Giống như thường ngày, hần vốn định đứng dậy đến trước cửa sổ ngắm cảnh đêm, nhưng lúc xốc chăn lên lại cảm nhận được một hơi thở ấm áp vương vất bên cạnh.

Bởi vì Tư Minh sống ở nơi rất cao, vầng trăng ngoài cửa to mà sáng rực, giống như một chiếc đĩa tròn vành vạnh được tạc từ ngọc, chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm đến.

Ánh trăng êm dịu chiếu xuyên qua lớp lụa mỏng trắng tinh len lỏi vào phòng, khẽ rơi lên gương mặt tuấn mỹ của Tư Minh, Diệp Kính Huy nghiêng đầu ngắm anh, thấy đôi mày anh hơi giãn ra, đôi môi mím nhẹ, hô hấp đều đều, dường như đã say giấc.

Diệp Kính Huy nhếch môi, nghiêng người qua, dùng cánh tay chống đỡ thân thể, nhắm thẳng đôi môi đầy đặn của anh mà hôn.

Không gian yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng tim đập và hơi thở lẫn nhau, đôi môi lạnh lẽo của hần chạm vào đôi môi ấm nóng của anh, xúc cảm mềm mại mới thứ thái làm sao, phù hợp không gì sánh được.

Diệp Kính Huy vươn đầu lưỡi, khẽ khàng men theo bờ môi gợi cảm, dường như Tư Minh cảm thấy gì đó, anh khẽ nhúu mày, hần bèn cấp tốc lui ra. Mấy lần chui lại vào ổ chăn, vì có người nằm cạnh, lúc làn da trần ma sát với lớp chăn êm như nhung sẽ sinh ra nỗi khoan khoái trào dâng từ tận đáy lòng. Nhưng chính “khoảng cách hữu nghị” khoảng một khuỷu tay kia làm Diệp Kính Huy thấy hơi hậm hực, thế nên hần ra vẻ sợ lạnh nhích lại gần, “bắt cần” ôm anh, nhân cơ hội ăn tí đậu hũ.

Hết như thứ hần khát khao bao lâu nay chính là cảm giác này, nửa đêm lúc tỉnh giấc có người để ôm, thật làm người ta thấy ấm áp len sâu vào lòng.

Diệp Kính Huy bất đắc dĩ nghĩ, uống công trăng hoa nhiều năm như vậy, hiện giờ lại sa sút đến tình trạng đi hôn trộm người ta, quả thực là trò hề buồn cười nhất năm nay.

26. Chương 26: Tranh Đoạt (thượng)

Chiều hôm nay, Diệp Kính Huy lại bị Tư Minh gọi vào văn phòng.

“Vì biểu hiện lần này của cậu rất tốt, tôi quyết định tăng lương cho cậu.” Tư Minh đẩy nhẹ một phong bì màu trắng trên bàn về phía hắn.

Diệp Kính Huy vừa mở ra, không khỏi sửng sốt: “Chỉ một lần đã tăng 50% tiền lương, hình như không phù hợp quy tắc?”

Tư Minh mỉm cười: “Việc lên chức và tăng lương trong Đông Thành căn cứ vào biểu hiện của nhân viên, có thể có trường hợp đặc biệt, đừng lo lắng, biểu hiện lần này của cậu vô cùng xuất sắc, tăng nhiều đó lương không thành vấn đề.”

“Cám ơn giám đốc Tư.” Diệp Kính Huy nhận lấy phong bì. Tuy rằng với hắn thì chút tiền này chẳng có gì đáng kể, nhưng đáy lòng lại dâng lên cảm giác thật ấm áp.

“Đây là cái cậu xứng đáng nhận được.” Tư Minh dời mắt khỏi màn hình máy tính, nhìn hắn, “Còn một sự kiện nữa.” Anh đẩy một tập tài liệu về phía Diệp Kính Huy.

Diệp Kính Huy nhanh nhẹn xem qua một lần, hần nhủu mày: “Lệnh điều động công tác?”

“Ừ, vì ở phương diện marketing cậu rất có năng lực, giám đốc Tiêu mới là người phụ trách nghiệp vụ này, cậu qua hỗ trợ anh ta đi, ở chỗ anh ta cậu sẽ có đất dụng võ.”

Diệp Kính Huy trầm mặc, nhìn thấy hai chữ “Tư Minh” được kí phóng khoáng trên lệnh điều động, hần lặng đi một hồi mới trầm giọng hỏi: “Điều tôi đi là ý của anh?”

Tư Minh khựng lại, tiếp tục dán mắt vào màn hình máy tính, anh nhún vai cười: “Là lệnh do cấp trên trực tiếp đưa xuống, dầu tôi không muốn thả cậu cũng lực bất tòng tâm thôi.”

“Thì ra là thế.” Nghe được lời này của anh, tâm trạng uất ức của Diệp Kính Huy tức khắc tốt hơn nhiều lắm, hần cười, “Tiếc là qua bên đó không được nuôi mèo, giám đốc Tiêu ghét nhất là động vật nhỏ.”

“Không sao đâu, tạm thời tôi nuôi thay cậu, nếu rảnh cứ tới đây thăm nó.”

Diệp Kính Huy gật đầu: “Buổi tối mời anh ăn cơm được không?” “Tuy rất muốn đi nhưng tối nay tôi có hẹn rồi.”

“Hẹn với người đẹp hở?”

Tư Minh dừng lại nhìn Diệp Kính Huy, anh trả lời một cách rất bình tĩnh: “Chủ tịch đã trở về.”

.....

Diệp Kính Huy cảm thấy có điều gì đó không hợp lý lắm.

Bố trí nhân viên trong Đông Thành cực kì phức tạp, tuy trên danh nghĩa quyền lực của Tiêu Dật tách biệt với Tư Minh, nhưng khi gặp phải vấn đề khó giải quyết, họ cũng thường xuyên chuyển cấp dưới cho nhau, bởi vì sự cân bằng tề nhị giữa hai thế lực, bình thường đều chỉ “mượn” một thời gian ngắn, nhưng bây giờ trực tiếp điều Diệp Kính Huy qua cho Tiêu Dật, lại đúng ngay lúc chủ tịch vừa về nước, rõ ràng là Tiêu Dật đang âm thầm giở trò. Tuy mới đầu thâm nhập Đông Thành vì muốn giúp Tiêu Dật thống nhất “giang sơn”, nhưng hôm nay trông thấy gương mặt điềm tĩnh của Tư Minh, hần đột nhiên cảm thấy có phần phiền muộn lắm.

Chiều hôm ấy, lúc qua chỗ Tiêu Dật “ra mắt”, hần nhướn mày hỏi: “Cậu đang chơi trò khỉ gì vậy?”

Tiêu Dật dịu dàng cười: “A Huy, cậu tuyệt tình quá đáng, làm gì mà trông tâm không cam tình không nguyện vậy, uống công tôi nhớ cậu ngày đêm, cơm cũng nuốt không trôi.”

“Wow, nhớ tôi, làm cậu muốn nôn lắm phải không?”

Tiêu Dật bất đắc dĩ đáp: “Nên sửa tật độc mồm của cậu lại đi, ý của tôi là rất nhớ cậu.”

Diệp Kính Huy cười cười liếc hắt, nhẹ nhàng ngồi lên chiếc ghế xoay đối diện: “Sao nào, điều tôi về đây là muốn chính thức giao chiến với Tư Minh hử?”

“A Huy, cậu luôn là người rất nhạy bén.” Tiêu Dật ngược mắt nhìn hắt, đôi con ngươi vẫn chứa đựng nét dịu dàng muôn thuở, “Chủ tịch đã trở về.”

“Ồ?” Diệp Kính Huy tựa lưng vào ghế, “Cậu gặp ông ta rồi?”

“Ông ấy rất xảo quyệt, hẹn tôi với Tư Minh cùng tham gia tiệc, không gặp riêng từng người.”

“Quả nhiên.” Diệp Kính Huy nheo mắt lại, “Thái độ của ông ta vẫn khó đoán như trước đây.”

.

Sau khi ký kết hợp đồng với Nhân Thông, hợp tác chính thức được tiến hành theo trình tự.

Chủ tịch Tiêu Chính Đức dựa trên nguyên tắc “thách đấu mới có kịch tính, cạnh tranh mới tạo nên tiến bộ”, thiết lập hai ban song song và triển khai quy chế cạnh tranh trong tập đoàn Đông Thành, phân công hết các hạng mục nhỏ, hạng mục lớn thì muốn mỗi ban phải tự viết ra kế hoạch kinh doanh, cuối cùng sẽ để dàn lãnh đạo cấp cao lựa chọn kế hoạch tối ưu hơn. Hiện giờ Đông Thành chia ra thành hai thế lực âm thầm thi đua, lúc này là thời kì then chốt nên chủ tịch về nước để chọn ứng cử viên vào chức tổng giám đốc, bởi vậy, đối với Tiêu Dật và Tư Minh mà nói, kế hoạch kinh doanh này vô cùng quan trọng.

Trưa hôm nay, Tiêu Dật tự mình tổ chức và chủ trì cuộc họp các phòng ban.

Diệp Kính Huy vừa được điều qua dưới trướng Tiêu Dật, dĩ nhiên hắt nghĩ sẽ không có chuyện gì làm, bèn lười biếng tựa vào ghế ngồi suy nghĩ miên man. “Hạng mục này vốn phải do Hứa Vi phụ trách, nhưng cô Hứa đang xin nghỉ kết hôn và hưởng tuần trăng mật, kế hoạch kinh doanh lại cần phải hoàn thành trong tuần này, thời gian vô cùng gấp gáp, tạm thời sẽ do Lưu Huy đảm nhiệm, tôi đích thân giám sát.”

Phòng hội nghị lâu thật lâu cũng chưa có phản ứng, Tiêu Dật mỉm cười, thần nhiên liếc qua chỗ của Diệp Kính Huy.

Đương sự vốn đang ngoác miệng ngáp dài, nghe Tiêu Dật gọi “Lưu Huy” xong, hắt hoàn toàn đắm chìm trong trạng thái đứng hình, chốc lát sau, thấy giám đốc Tiêu đang điềm điềm nhìn mình bằng ánh mắt rất chuyên chú, hắt mới chợt tỉnh lại, đứng thẳng người, nói mà chưa kịp suy nghĩ: “Không được.”

Phòng họp nháy mắt lặng ngắt như nghĩa trang, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Tuy Tiêu Dật thoát nhìn rất dễ chịu, nhưng chưa từng có ai dám can đảm chống đối hắt trước mặt mọi người.

Công chúng lộ ra vẻ mặt chờ xem kịch vui, ngó chòng chọc vào anh chàng vừa được chuyển tới, thậm chí có người còn nhìn hắt với ánh mắt đầy cảm thông.

Dường như Tiêu Dật cũng không để ý, chỉ mỉm cười quan sát Diệp Kính Huy: “Tại sao?”

Diệp Kính Huy đằng hắng, hắt vuốt vuốt mũi, cười nói: “Xin lỗi anh, ý của tôi là, tôi không hiểu rõ về phương diện lập kế hoạch, cũng chưa đủ kinh nghiệm, chỉ sợ khó mà đảm đương trọng trách này. Nhân tài dưới tay giám đốc Tiêu rất nhiều, người mới như tôi hình như không có tư cách phụ trách hạng mục lớn như vậy.”

“Ừm, là vậy à.” Tiêu Dật cúi đầu trầm ngâm, sau đó hắt ngẩng lên, mỉm cười: “Sắp đến giờ tan ca rồi, mọi người đói bụng không? Ăn cơm trước rồi chiều chúng ta họp tiếp.” Dứt lời, hắt hào phóng vỗ tay, “Xuống tiệc buffet tầng hai thỏa thích gọi món ăn, tôi mua phiếu.”

“Cám ơn giám đốc Tiêu.” Mọi người hoan hô âm trời, nháy mắt như chim rời tổ toả đi mọi nẻo, lúc ra khỏi cửa còn không quên dùng ánh mắt thông cảm nhìn Diệp Kính Huy.

Lúc này Tiêu Dật mới liếc hắt: “Cái gì gọi là khó mà đảm đương trọng trách, cậu đừng giả vờ với tôi.”

Diệp Kính Huy nhún vai: “Cậu vừa điều tôi về đây, cứ trọng dụng kiểu này rất dễ khiến người ta dị nghị.”

“Cậu mà sợ dị nghị?” Tiêu Dật cười sâu xa, “A Huy, trừ bố cậu ra, tôi là người hiểu rõ cậu nhất, giữa chúng ta không việc gì phải giấu.”

Diệp Kính Huy đối mặt với hắn, khoanh hai tay trước ngực, điềm nhiên đáp: “Theo như tôi biết, dưới tay cậu có ít nhất năm vị tướng giỏi, khả dĩ lo được hạng mục này, cạnh tranh với Tư Minh cũng có thể thắng.”

“Cái tôi muốn không phải ‘có thể’, mà là ‘tuyệt đối.’” Tiêu Dật ngừng lại, “Hơn nữa, năm vị tướng giỏi dưới tay tôi có một người là gián điệp của Tư Minh, còn một Hứa Vi, cậu biết mà, đi hưởng tuần trăng mật rồi.”

“Cổ Lực tiên sinh đâu?”

“Anh ta có nghiệp vụ khác, không thể phân thân.” “Tô San San?”

“Mẹ mừng thọ sáu mươi tuổi, xin nghỉ ba ngày, không đến gặp được.”

“Chu Thục Ninh?”

“Bệnh đau bao tử tái phát, tinh thần kém.”

Yên lặng một hồi, Diệp Kính Huy nhếch nhẹ khóe miệng: “Tình cờ vậy sao.”

“Ra thế này đều nhờ ơn Tư Minh, tôi thật nể anh ta, thừa dịp tướng giỏi của tôi bận bịu, anh ta liền đề nghị hai bên cạnh tranh công bằng, quả thực công bằng đến mất hết hồn vía.” Tiêu Dật so vai.

Diệp Kính Huy cũng học theo hắn so vai: “Tôi rất khâm phục anh ta, có thể tóm được cơ hội chuẩn như vậy.”

“Vâng vâng vâng, tôi cũng bái phục anh ta, nắm chắc cơ hội lần này vừa mau vừa độc lại chuẩn xác, thời điểm anh ta gọi chuyện với chủ tịch, cậu biết không, tôi khao khát muốn úp luôn nồi nước luộc thịt vào mặt anh ta.”

Diệp Kính Huy cười nói: “Có phải khi đó anh ta cười đặc biệt sâu xa, đặc biệt bình thản?”

“Đúng vậy, cậu rất hiểu anh ta.” Tiêu Dật ngừng lại, nghiêm túc nhìn hắn, “Lần này là tôi buộc phải mạo hiểm để cậu ra mặt.”

Diệp Kính Huy nhíu mày, vẻ như đang ngẫm nghĩ gì đó.

Tiêu Dật cười khê: “Nếu chúng ta từng giao ước kẻ vai chiến đấu, tuy Tiêu Dật tôi không phải chính nhân quân tử, cũng là một người giữ đúng lời hứa.” Hắn dừng lại, “Cậu do dự là vì có ý gì với Tư Minh ư?”

“Làm sao có thể.”

“Phủ nhận nhanh vậy không giống phong cách của cậu.” Tiêu Dật nhún nhẹ vai, “Hạng mục này đề cập đến việc đánh giá tình hình tài chính doanh nghiệp, vừa khéo là sở trường của cậu. Cậu học tài chính trên đại học nhiều năm, cũng nên lấy ra sử dụng đi. Tôi nói rồi, Diệp Kính Huy, trừ ông bố nhà cậu ra thì tôi là người rành cậu nhất, đối phó với người bên Tư Minh thì năng lực của cậu dư dả. Mấu chốt là cậu đồng ý hay không.”

Diệp Kính Huy trầm mặc.

Cạnh tranh lần này đúng lúc chủ tịch về nước, Tư Minh lợi dụng thời gian cấp dưới của Tiêu Dật vướng công việc, trình vấn đề lập chiến lược kinh doanh của Nhân Thông ra, hiển nhiên đã nắm chắc thắng lợi.

Nhưng Tiêu Dật rất khôn ngoan nên lúc trước làm giả lý lịch đã cố ý xoá đi chuyên ngành chính của Diệp Kính Huy. Hắn giỏi về việc đề ra chiến lược nhất, lúc còn ngồi trên ghế đại học từng lấy một ít ý tưởng hay tạo ra những phương án xuất sắc, được giáo sư gọi tên khen ngợi, năm đó cũng cùng Tiêu Dật hợp tác làm một bản kế hoạch kinh doanh giành được giải thưởng lớn trong cuộc thi. Hiện giờ Tiêu Dật thân là giám đốc, công việc quản trị vương chân không thể tự mình ra tay, hắn lấy thân phận “Lưu Huy” lên vào tập đoàn Đông Thành, thật đúng dịp để thi triển tài năng.

Xem ra Tiêu Dật đã suy trước tính sau kỹ lưỡng, sớm chuẩn bị tốt xem Diệp Kính Huy là vũ khí bí mật, tặng cho Tư Minh một cú đánh trí mạng.

Giúp, hay là không giúp?

Một bên là người bạn thân lâu năm, là anh em tốt, luôn đi học rồi tốt nghiệp với nhau, sau đó lại cùng tung hoành trên thương trường, thậm chí ngay cả uống rượu, du lịch, tìm người đẹp vui chơi cũng hẹn đi với nhau. Từ nhỏ đến lớn, Tiêu Dật luôn dùng thân phận anh trai chăm sóc Diệp Kính Huy, dịu dàng vô hạn. Lúc Diệp Kính Huy học ở vùng khác, khi chưa thích nghi với cuộc sống lại không quen thời tiết, có những năm tháng vô cùng vất vả, là Tiêu Dật vẫn luôn ở bên cạnh hắn, thậm chí còn chạy đi xếp hàng mua bữa sáng cho hắn từ sớm tinh mơ.

Đó là thời niên thiếu còn ngây thơ chân chất, giữa hai người không hề liên quan đến tiền tài và quyền lực, chỉ đơn giản là tình hữu nghị. Sở thích hợp nhau, sáng khoái như trên bàn rượu gặp được tri kỷ uống cạn ngàn chén chưa đủ

[1]

, cả hai lại tâm linh tương thông, ăn ý kể vai chiến đấu, có tri kỷ như thế thì còn may mắn nào bằng.

Tiêu Dật là người bạn tốt nhất đời này của hắn, cũng là người bạn duy nhất.

Diệp Kính Huy ngẩng đầu lên: “Được rồi, chúng ta hợp tác.”

Trông thấy ý cười lan rộng trên khuôn mặt Tiêu Dật, trái tim Diệp Kính Huy chợt nhói lên một cơn đau kỳ quái.

Người đối diện chắc chắn là người hắn nên hỗ trợ, cũng như phải hỗ trợ, không phải kẻ khác. Hắn cũng không muốn nghĩ nhiều nữa.

“Tốt, tôi rất mong chờ được hợp tác với cậu lần nữa, những ngày chúng ta cùng nhau sát cánh chiến đấu khi ở đại học đã quay về.” Tiêu Dật cười vỗ vỗ vai hắn.

Diệp Kính Huy không trả lời, hắn nhắm mắt lại dựa vào ghế.

Sau một hồi đã nghĩ thông suốt, hắn thản nhiên nói: “Kế hoạch này cần được tiến hành bí mật, không thể để Tư Minh biết. Tôi sẽ mượn phòng chỗ anh hai, phòng 07 và 08 tầng 19 khách sạn Long Hoa, có thể thông hai phòng lại với nhau, chỗ đó có sáu dây mạng, có thể cung cấp mạng đồng thời cho sáu laptop. Tìm ba thanh niên cho tôi trước, có thể thức đêm, chịu khổ cũng như làm việc chăm chỉ. Sau khi ngày mừng thọ mẹ kết thúc, lập tức bảo Tô San San đến đây hỗ trợ, cô ấy là người viết bài diễn thuyết tốt nhất. Bệnh đau bao tử của Chu Thục Ninh khá hơn thì gọi đến luôn, theo tôi biết thì Thục Ninh cẩn thận nhất, để cô ấy rà soát lại toàn bộ quá trình.”

Tiêu Dật gật đầu: “Cần thêm trợ thủ khác không?”

“Tôi là người mới chuyển tới, nhất định bọn họ sẽ không phục tùng. Phải một người có thể đại diện cho quyền lực của cậu, lúc tôi bàn chuyện thì gật đầu tán thành, không cần cậu nhất thiết phải ra mặt.”

Tiêu Dật mỉm cười: “OK, cậu chuẩn bị thật chu đáo. Lần này cực cho cậu rồi.”

“Dẫu sao kẻ lừa dối biếng nhác thấy như tôi đã lâu không nhúc nhích, cực nhọc vì cậu cũng coi như cam tâm tình nguyện đi.” Diệp Kính Huy vỗ vai Tiêu Dật, “Tôi đi về đánh một giấc thật ngon đã, trưa mai tập hợp ở khách sạn Long Hoa. Dặn họ đừng đến muộn.”

27. Chương 27: Tranh Đoạt (hạ)

Do sợ bị Tư Minh sai người theo dõi, từ sau vụ MB giả chết, Diệp Kính Huy rất ít khi quay về hộp đêm, buổi tối đều đến ký túc xá tập thể của nhân viên tập đoàn Đông Thành.

Đêm nay, sau khi trở về, hắn không ngủ mà mở máy tính lên.

Sau ngày tốt nghiệp, hắn vẫn dùng MSN liên lạc với vài người bạn, nhưng QQ thì đã lâu chưa vào, hôm nay nhàm chán quá nên hắn ấn vào hình chim cánh cụt để đăng nhập, tình cờ phát hiện ra một lời mời xác nhận kết bạn, tên “Tư Minh”.

Diệp Kính Huy thông qua lời mời, nhìn thấy tên dùng chỉ có một chữ “Minh”, thông tin khác đều được bỏ trống, ảnh đại diện màu đen, chứng tỏ anh ở ngoại tuyến.

Mà trong danh sách “bạn thân” lại thấy Diệp Kính Hy hiếm khi trực tuyến, hắn nhất thời phần khởi gọi anh hai nhà mình.

“Nhớ em không?”

“Cậu buồn chán lắm hả?” Diệp Kính Hy lạnh lùng đáp.

“Chúng ta là anh em, lâu lâu cũng nên giao lưu tình cảm chút chứ.”

“Anh nghĩ cậu chỉ biết giao lưu bằng tứ chi, giao lưu tình cảm là cái gì?”

“Được rồi, em biết anh là người rất vô vị.”

“Cậu nằm vùng trong Đông Thành?”

“Theo cách nói của anh là cấu kết làm việc xấu với Tiêu Dật đi.”

“Không phải cấu kết với Tư Minh là tốt rồi.”

Diệp Kính Huy khựng lại: “Sao cơ?”

“Tư Minh không đơn giản như cậu nghĩ đâu, tốt nhất cậu đừng chọc anh ta.”

“... Đây là chuyện riêng của em, em sẽ tự xử lý.”

“Ừ, đến lúc đó anh tìm Kính Văn khám nghiệm tử thi cho cậu.” Sau đó anh lại ném qua một câu: “Còn gì nữa không?”

“Muốn mượn phòng trong khách sạn của anh, 07, 08 tầng 19, cung cấp thêm bảy ngày cơm nước.”

“Làm gì?”

“Có hoạt động cần.”

“Được rồi, anh dặn thư ký sắp xếp cho cậu, lúc vào thì hiên ngang thẳng lưng nhưng lúc ra đừng để phải bò lết.”

“Cám ơn.” Hắn gửi qua biểu tượng cảm xúc “hôn cái nào”, trực tiếp làm Diệp Kính Hy ghê tởm rồi thoát luôn.

Tán gẫu với ông anh là chuyện tẻ nhạt biết chừng nào, Diệp Kính Huy tựa vào ghế duỗi người, bỗng nhiên nghe “tích tích” mấy tiếng, hóa ra là Tư Minh đăng nhập.

Bên kia dường như vừa nhận được thông báo xác nhận của hệ thống, rất nhanh đã gửi tin nhắn qua.

“Đang online?”

“Ừ.”

“Tôi nghĩ thông tin cậu điền là giả, kết bạn với dãy số của cậu mà không thấy hồi âm.”

“Lâu quá tôi chưa vào.”

“Qua bên Tiêu Dật làm việc đã quen chưa?”

“Tạm tạm.”

“Mèo của cậu hình như rất nhớ cậu.”

“Nếu là anh nhớ thì tôi sẽ vui hơn.” Còn gửi tặng biểu tượng cảm xúc “nụ cười gian xảo đầy nồng nàn”.

Tư Minh chỉ hồi đáp bằng một cái mặt cười, không trả lời trực tiếp.

“Mấy ngày nay nhớ anh đến mức không ăn cơm nổi.” Thấy Tư Minh vẫn chưa có phản ứng, hần lại bổ sung một câu: “Tài nấu nướng của anh thật sự rất tuyệt.” Thêm biểu tượng mặt mê đắm.

Bên kia yên lặng chốc lát, Tư Minh gửi đến một câu: “Đừng trêu tôi, tránh dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.”

Tâm trạng Diệp Kính Huy đột nhiên tốt hơn hẳn. Tiếp tục đùa bốn con người lạnh lùng kia, chung quy hần luôn cảm thấy nói chuyện với anh cách một màn hình máy tính là chuyện cực kì thoải mái.

“Hậu quả nghiêm trọng là gì?”

“Cậu nói thử xem?”

“Tôi không biết.”

“Tôi sợ nhện không được mà đập cậu.”

Diệp Kính Huy ngồi trước máy tính, vuốt vuốt mũi.

“Vậy đến đập tôi đi.” Tặng thêm một biểu tượng “ngoắc ngoắc ngón tay” khiêu khích.

“Tích lũy trước, còn chưa tới thời điểm.” Tư Minh mỉm cười.

“Ha ha.” Diệp Kính Huy cười rất sảng khoái, “Vậy anh tích lũy nhiều nhiều vào, chừng nào đủ thì hăng ra tay.”

“Ừ, tôi đi nhìn thử hai con mèo sao lại đánh nhau nữa rồi, cậu ngủ sớm đi.”

“Ngủ ngon.”

Chờ anh thoát xong, Diệp Kính Huy mới nở nụ cười sâu xa. Thực ra Tư Minh cũng không nhạt nhẽo như bề ngoài, tuy thường ngày luôn giữ vững vẻ bình thản khó dò, nhưng thi thoảng lộ chút dịu dàng thì đem lại cảm giác hoàn toàn khác biệt. Sự lạnh nóng kết hợp với một người đàn ông hoàn mỹ như vậy, khiến hần không cách nào rời mắt nổi, thậm chí.

Diệp Kính Huy không muốn nghĩ miên man nữa, loại tình cảm tinh tế này căn bản không phù hợp với phong cách chỉ theo đuổi kích thích của hần. Không thể khống chế cảm xúc cũng làm hần có phần tâm phiền ý loạn.

Có lẽ chờ chuyện bên Đông Thành chấm dứt, hần có thể thoát rồi.

.

Diệp Kính Huy mang theo năm người vào khách sạn Long Hoa, suốt một tuần dài, giống như rơi vào tình trạng bị phong bế triệt để, chong đèn chiến đấu suốt đêm, vui đầu làm việc miệt mài, bởi vì thời gian quá cấp bách nên một giây cũng không thể lãng phí.

Ban đầu, cấp dưới của Tiêu Dật không hề phục tùng một “Lưu Huy” bất ngờ xuất hiện. Nhất là Tô San San, vô cùng kiêu căng, khẳng khái giữ vững ý kiến của mình, lúc thảo luận thường xuyên tranh cãi kịch liệt với Diệp Kính Huy, sau đó Tiêu Dật dẫn thư ký tự mình đến giám sát tình hình, lúc Diệp Kính Huy trình bày hần luôn ngồi cạnh cười điềm đạm, thường thường gật đầu khen ngợi, trên bất cứ vấn đề nào cả hai cũng không hện mà trùng quan điểm, y như có tâm linh tương thông. Sau đó, mọi người mới dần dần hiểu được “Lưu Huy” là con ngựa đen giấu tài, khi hần đưa ra ý tưởng độc đáo, đôi mắt ai cũng sáng rực, rốt cuộc chịu tin tưởng thực lực của hần.

Tiêu Dật là vị thủ trưởng rất tốt, luôn hòa nhã lại gần gũi với nhân viên, mỗi ngày hần đều đặt phần ăn ngon đem đến cho mọi người bổ sung năng lượng. Tuy hần về nước chưa lâu, lại có một nhóm cấp dưới thể chết trung thành, những người hần điều phối sử dụng lần này cơ bản đều là người hần tin cậy nhất.

Trong vòng một tuần, mọi người hướng đến mục tiêu vì lợi ích tập thể cùng cố gắng tiến bước mạnh mẽ, mỗi lần có tiến triển thành công đều cùng nhau nhảy nhót reo hò, cũng như khi trải nghiệm thất bại thì ai cũng nhủ mảy. Vì chạy đua với thời gian, có đôi lúc vội đến sứt đầu mẻ trán quên ăn cơm, mãi miết tận tụy vì công việc quên cả giờ giấc, loại cảm giác đồng tâm hiệp lực phần đầu vì tập thể này khuyến khích nhiệt

huyết mọi người sôi trào. Thế xác và tinh thần tập trung cao độ, làm cho hạng mục thuận lời hướng đến mục tiêu phát triển như mong muốn!

Diệp Kính Huy không bao giờ quên lần hợp tác này.

Có lẽ đây là lần đầu tiên từ nhỏ đến giờ hắn nỗ lực hết mình. Không may giữ lại thứ gì, thậm chí mang theo thái độ “không thành công thì hý sinh”. Một phần do sự ngạo mạn ăn sâu vào tận xương tủy không cho phép hắn thua, mà quan trọng hơn, có lẽ không muốn bị người đó xem thường

— Tư Minh.

Nếu đã quyết định đứng ở phía đối lập, thì chắc chắn phải thắng cho ngoạn mục, thắng thật đẹp mắt! Tuyệt đối không thể thua, nếu không sẽ rất nhục nhã, vừa mất phu nhân lại thiệt quân! Nhưng, rốt cuộc là hắn mất cái gì, Diệp Kính Huy không có thừa thời gian suy nghĩ.

Tám giờ tối ngày cuối cùng, kế hoạch kinh doanh đã thành công suôn sẻ.

Diệp Kính Huy thở phào một hơi nhẹ nhõm, giám đốc Tiêu luôn quan tâm chăm sóc cũng chạy đến ngay thời khắc hân hoan ấy, dịu dàng nói vắn vỏi và tặng cho mọi người cái ôm hữu nghị; lúc ôm Diệp Kính Huy, Tiêu Dật hơi dùng sức, vỗ vỗ vai hắn, mỉm cười gợn ngón cái lên. Diệp Kính Huy bật cười, dốc sức vỗ lại, còn thuận tay vuốt cằm Tiêu Dật.

Rất nhiều khoảnh khắc ngôn ngữ cơ thể còn hơn hẳn vạn câu nghìn lời, có lẽ đây là sự ăn ý của những người bạn tốt lâu năm.

Thật sự mệt sắp chết, Diệp Kính Huy bèn dựa vào sofa nhắm mắt nghỉ ngơi, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một ít hình ảnh vụn vặt.

Không nhớ khi đó hắn bao nhiêu tuổi, dường như còn mặc bộ đồng phục ngớ ngẩn tập thể dục theo nhạc, thời niên thiếu ngây thơ lúc còn chưa biết gì về giáo dục giới tính. Ánh nắng khi ấy rất chói chang, chiếu xuyên qua tán lá rậm rạp rơi lên những mảng bóng râm trên đường, hệt như vô số mảnh bạc bị cắt nhỏ, rải lên mặt đất ánh hào quang lóa mắt. Vì tính cách kiêu ngạo lại có sở thích lập dị, bạn bè cùng trường hầu như chỉ dám đứng xa nhìn Diệp Kính Huy, không có bất cứ người bạn nào, hắn cũng vui vẻ nhàn hạ, suốt ngày liếc mắt không coi ai ra gì, hệt như người đứng trên ngai cao, tự do tự tại đi tản bộ trên những con đường rợp bóng cây. Mơ hồ nhớ lại, hắn gặp Tiêu Dật trong trận thi đấu tennis, bị hắn ta giết cho tơi bời tan tác, không chừa một manh giáp nào. Những chuyện thời niên thiếu cũng chẳng nhớ rõ bao nhiêu, chỉ nụ cười tươi tắn của Tiêu Dật là khắc sâu trong lòng, nét cười dịu dàng phảng phất chút ánh sáng hồng nhạt, tính tình thoải mái dễ chịu, khiến người ta không kiềm được muốn tiếp cận hắn. Diệp Kính Huy thầm nghĩ, hình như chưa có ai cười với hắn như thế, vậy nên mấy năm nay đầu hắn có đổi khác bao nhiêu, tình bạn với Tiêu Dật thủy chung chưa bao giờ gặp biến cố. Tiêu Dật thường xuyên nói đùa: “Diệp Kính Huy là đại biến thái, tôi là cội niết bàn duy nhất trong lòng cậu.” Hắn sẽ cười thích thú mà rằng: “Đúng vậy, cứ nhớ đến cậu, tôi sẽ cảm thấy linh hồn mình còn được cứu rỗi.”

Sau đó hắn thiếp đi, chắc là do cảnh trong mơ rất đẹp, lúc tỉnh lại nụ cười vui sướng trên mặt vẫn chưa tan.

Diệp Kính Huy kéo chiếc áo vest quen thuộc của Tiêu Dật ra, đứng dậy đến bên người Chu Thục Ninh còn đang bận rà soát lại tổng thể kế hoạch, nói câu vắn vỏi, Chu Thục Ninh cũng vừa làm xong, cô lưu tư liệu đã được chỉnh sửa lần cuối vào máy tính; sau khi Diệp Kính Huy xác nhận không còn sai sót, hắn thở phào nhẹ nhõm, tận lúc này mới mở di động ra.

Di động có vài tin nhắn thoại được lưu lại.

“Nghe nói cậu xin nghỉ bệnh một tuần, sao vậy?”

Đây là ngày đầu tiên hắn vào khách sạn Long Hoa, tin nhắn đến lúc rạng sáng.

“Di động của cậu vẫn tắt máy, thân thể khỏe hơn chưa?”

Đây là ngày hôm sau, tin nhắn gửi lúc hai giờ sáng.

“0 giờ tối nay ở quảng trường Thời Đại có bắn pháo hoa. Mấy ngày nay lo hạng mục mệt mỏi quá, tôi muốn hẹn cậu cùng đi xem, thư giãn một chút. Có rảnh thì hồi âm cho tôi, tôi chờ cậu ở đó.”

Đây là tin nhắn lưu lúc mười một giờ tối ngày thứ ba, cũng là tin cuối cùng anh gửi đến.

Giọng nói của anh lúc nào cũng trầm thấp bình thản, dừng dừng y như chào hỏi người lạ, nhưng lúc này nghe lại khiến lòng hần ần đau.

Khác với Tiêu Dật luôn tươi cười hòa nhã, Tư Minh chưa bao giờ làm người ta thấy dễ gần, mặt lạnh, nói chuyện lại không hề tỏa ra độ ấm, dù lâu lâu có quan tâm cũng biểu hiện bằng giọng điệu khó chịu lại có chút như là bố thí. Nhưng Diệp Kính Huy biết, lúc anh dịu dàng săn sóc người khác, lộ ra nét cười thoáng chút bất đắc dĩ có thể mê hồn đến mức nào.

Còn nhớ đúng 0 giờ ba ngày trước, ngoài cửa sổ thành linh xuất hiện những dải pháo hoa tuyệt đẹp, lên tận trời cao mới bung xòe rực rỡ, nhuộm đầy sắc màu hoa lệ cho cả bầu trời đêm, khách sạn Long Hoa nơi Diệp Kính Huy ở ngay cạnh quảng trường Thời Đại, thấy rất rõ màn pháo hoa ấy. Tiếc là lúc ấy hần đang khẩn trương làm việc, không rảnh để ý. Sợ bản thân phân tâm, từ ngày đầu tiên đặt chân vào khách sạn Long Hoa hần đã tắt nguồn điện thoại.

Không ngờ dưới màn pháo hoa đẹp đẽ ấy, trong đám đông rộn ràng nhộn nhịp, có một người với gương mặt lạnh đậm đang đứng trong gió lạnh lặng lẽ đợi hần? Anh đợi bao lâu? Đợi đến khi nào? Tại sao sau đó không gọi điện lần nữa, chẳng lẽ anh đoán được gì sao?

Còn lúc đó hần đang làm gì? Vội vàng viết ra kế hoạch kinh doanh tuyệt vời nhất đánh anh một cú trí mạng?

Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, Diệp Kính Huy thở nhẹ một hơi: “Tiêu Dật.”

“Sao vậy?”

“Giúp cậu lần này cũng coi như tận tâm rồi, được không? Chuyện liên quan tới Tư Minh tôi không muốn xen vào nữa.”

Tiêu Dật trầm mặc: “Tôi hiểu.”

Hần không nói rõ bất cứ điều gì, nhưng dựa vào sự thấu hiểu giữa hai người, rất nhiều thời điểm không cần thẳng thắn.

Tiêu Dật mỉm cười vỗ vỗ vai Diệp Kính Huy, dịu dàng nói: “Dù cậu quyết định thế nào, tôi cũng đứng về phía cậu.”

Diệp Kính Huy quay đầu lại nói: “Báo cáo sáng mai để Tô San San thuyết trình đi, cô ấy lanh lợi, dáng vẻ trang nhã, vả lại cũng nắm rõ kế hoạch như lòng bàn tay.”

Tiêu Dật nhìn khuôn mặt mệt lử của hần, nhẹ giọng đáp: “Đây là tâm huyết suốt một tuần không ngủ của cậu, đến thời khắc cuối cùng sao lại đưa cho cô ấy?”

“Lần này là giúp cậu, không liên quan đến danh lợi, tôi cũng chẳng muốn nổi trội.” Dẫu có âm thầm giúp đỡ Tiêu Dật đối phó với Tư Minh, hần cũng không muốn đứng diễn thuyết ở phe đối địch, chịu đựng ánh mắt đáng sợ như gươm nhọn của anh.

Diệp Kính Huy hơi nheo mắt lại: “Thân phận của Lưu Huy đã kết thúc rồi.”

28. Chương 28: Gián Diệp (thượng)

Sáng hôm sau.

Chủ tịch Tiêu Chính Đức hiếm khi về nước đích thân đến tập đoàn Đông Thành, tuy đã hơn năm mươi tuổi nhưng trông ông vẫn rất linh lợi, đáng tiếc hồi đầu năm đã xảy ra chuyện bất trắc, khiến chân ông bị chấn thương nghiêm trọng, đến giờ vẫn phải sống trên xe lăn. Cô con gái duy nhất Tiêu Tinh đang đi du học,

không thể tiếp nhận sản nghiệp của Tiêu gia, Tiêu Chính Đức giữ lại cổ phần dần dần trao quyền lực cho cấp dưới, có lẽ là muốn ẩn cư an hưởng tuổi già.

Diệp Kính Huy trông thấy Tư Minh lúc hần đi trên hành lang.

Anh đang đẩy xe lăn của Tiêu Chính Đức đến chỗ chờ thang máy, ông cười dán sát vào tai anh nói chuyện, sắc mặt Tư Minh vẫn lạnh lùng như cũ, lúc nhìn thấy Diệp Kính Huy, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt rất bình tĩnh, thân nhiên hỏi: “Khỏi bệnh chưa?”

Lòng Diệp Kính Huy chưa xót, nhưng ở ngoài mặt hần vẫn mỉm cười: “Ừ, ổn rồi. Mấy ngày nay ở bệnh viện nên tắt di động, không nghe tin nhắn lưu lại.”

Anh gật đầu: “Không sao là tốt rồi.” Sau đó anh bước vào thang máy.

-

Diệp Kính Huy gắn máy nghe trộm trên cúc áo vest của Tiêu Dật, ngồi trong văn phòng nghe trọn toàn bộ quá trình họp. Biểu hiện của hai bên cực kì xuất sắc, cuối cùng, chủ tịch ôn hòa nói mấy câu đại loại như “Hai kế hoạch đều rất ưu tú, nhưng phương án bên Tiêu Dật đưa ra phù hợp với việc hợp tác lâu dài cùng Nhân Thông hơn, Đông Thành có nhiều nhân tài như vậy là điều nên vui mừng”, thành viên đôi bên tuy bật cười phụ họa nhưng âm lạnh ai cũng tự hiểu. Diệp Kính Huy đã sớm đoán được kết quả, thế mà lúc tuyên bố lòng hần vẫn ầm ầm đau, nhất là khoảnh khắc nghe Tư Minh điềm nhiên nói câu “chúc mừng”, chẳng khác nào một mũi kim nhọn đâm vào người.

Mãi đến khi chủ tịch đã rời khỏi, Tư Minh mới hỏi: “Phong cách của kế hoạch lần này bên các anh hình như khác biệt khá lớn so với trước đây.”

Tiêu Dật cười: “Là ý tưởng San San bất chợt nghĩ ra ở tiệc mừng thọ mẹ, chúng tôi muốn thử nghiệm thứ mới.”

“À, ra vậy.” Tư Minh đáp một câu có lệ, đoạn, anh xoay người nói với Tô San San, “Cô Tô, tôi mượn laptop của cô xem một chút được không?”

Tô San San không chút do dự đẩy laptop qua: “Giám đốc Tư cần tài liệu gì sao? Tôi có thể trực tiếp gửi email cho anh.”

Tư Minh bình thản trả lời: “Không có gì, chỉ cảm thấy laptop này hơi quen mắt.”

Không khí chớp mắt đông cứng lại.

Trong khi Tô San San không biết nên mở lời thế nào, Tiêu Dật đã cười nói: “Dòng laptop cho doanh nhân của IBM, phổ biến mà.”

“Kiểu dáng này hình như được sản xuất có hạn.” Tư Minh ngừng lại, “Cô Tô mua ở đâu vậy, không ngại giới thiệu cho tôi chứ, tôi cũng thích nó lâu rồi.”

Câu cuối gần như đã lạnh tới đỉnh điểm, lúc anh đến cạnh Tiêu Dật còn thuận miệng nói: “Tổng giám đốc Tiêu, chúc mừng anh lại tìm được hiền tài.”

Bên tai truyền đến giọng nói buốt giá đến cực đỉnh, hệt như lưỡi kiếm băng đâm thẳng vào lòng Diệp Kính Huy. Hần chỉ cảm nhận được cơn rùng mình nhoáng qua, như bị tạt một gáo nước lạnh vào đầu.

Sơ suất nhất thời, hần đã quên đổi laptop! Nhưng ai ngờ được ngay cả laptop của hần Tư Minh cũng nhận ra?!

.

Diệp Kính Huy vốn định từ chức ngay sau ngày đó, không ngờ kế hoạch kinh doanh cho Nhân Thông còn rất nhiều công đoạn cần hần hỗ trợ, hần hợp tác với nhóm Tô San San và Chu Thục Ninh ngày càng hài hòa, tạm thời không thoát được, chỉ còn nước tiếp tục dùng thân phận Lưu Huy ngồi chờ cơ hội.

Nhờ quá trình tích cực mở rộng quảng bá của Đông Thành, phần mềm Nhân Thông vừa đưa ra thị trường nhanh chóng đạt được doanh số tiêu thụ trên một vạn, giống như một con ngựa đen bất ngờ tỏa sáng, đơn

đặt hàng của bạn hàng kéo đến nườm nượp, lời khen ập đến ào ạt như thủy triều, kỷ lục về doanh số bán hàng liên tục gia tăng.

Diệp Kính Huy vẫn luôn vội vàng công tác, rất lâu rồi hẳn chưa gặp Tư Minh trong công ty, cùng lúc đó đã có một ít lời đồn đang từ từ truyền khắp nội bộ. Từ trước đến nay, Diệp Kính Huy không quan tâm đến những tin đồn nhảm, đơn giản vì hắn thích làm theo ý mình, mãi đến một ngày nọ, khi vào kho tài liệu dưới tầng ba tìm kế hoạch kinh doanh nhiều năm trước, hắn mới tình cờ nghe được cuộc tán gẫu của hai cô gái ở cách vách: “Lần này tổng giám đốc Tiêu thắng thật đẹp mắt.”

“Cơ mà kế hoạch đó là ai làm nhỉ, mập mờ quá.”

“Không phải Lưu Huy sao?”

“Giờn hoài, anh ta á? Vừa nhìn đã biết là dạng bên ngoài thép vàng bên trong thối rửa, nếu không sao cả báo cáo sau cùng cũng chẳng dám làm?”

“Vậy sao tổng giám đốc Tiêu lại xem trọng anh ta thế, cô nói xem, có khi nào anh ta với tổng giám đốc Tiêu có gian tình không?”

“Cũng có lý. Tổng giám đốc Tiêu đối xử với anh ta quá tốt, bảo bọn họ không có quan hệ mờ ám, ai tin nổi.”

“Mấy ngày nay thường xuyên thấy tổng giám đốc Tiêu lái xe chở anh ta, quả thực là.”

Lời nói của cả hai dần dần đi xa, Diệp Kính Huy bật cười, xoay người bước ra khỏi mặt sau giá sách, chợt thấy Tiêu Dật đang đứng đó cười như không cười, hắn ám muội lại gần trêu ghẹo: “Mấy cô nàng kia nói tôi với cậu có quan hệ mờ ám, cậu nghĩ thế nào, tổng giám đốc Tiêu?” Tiêu Dật cười khế vươn tay ra, Diệp Kính Huy đương định cầm tay hắn thì bỗng thấy hắn bình tĩnh tránh ra, bắt tay với người khác đứng sau lưng: “Giám đốc Tư, tình cờ quá.”

Thân thể Diệp Kính Huy thoáng chốc cứng đờ.

Tiêu Dật nhìn anh, tiếp tục cười nhả nhận: “Tin vịt kiếm hãm người tài, giám đốc Tư đừng để bụng.”

Tư Minh thần nhiên đáp: “Đương nhiên tôi sẽ không để ý mấy lời vu vơ này.”

Tiêu Dật cười: “Vậy tôi về trước, hai người thông thả trò chuyện.” Dứt lời, hắn xoay người đi mất dạng, quãng Diệp Kính Huy vào tầm nhìn lạnh như băng tuyết của ai kia.

Bầu không khí gượng gạo giằng co lâu thật lâu.

Tư Minh mở miệng đánh tan yên lặng trước: “Đã lâu không gặp.”

Giọng điệu bình thản, ánh nhìn hờ hững giống như trước kia.

Diệp Kính Huy quay đầu, thật sự lâu lắm rồi chưa gặp lại nhau, tóc anh đã cắt ngắn, những đường nét trên khuôn mặt càng lộ rõ vẻ lạnh đậm hơn xưa. Tuy hiện giờ đối mặt nhau nhưng y như người đứng nước lã. Khoảng cách bỗng chốc bị kéo ra xa, tâm trạng vui vẻ mỗi khi gặp đều muốn trêu anh cũng tan biến không còn một mảnh.

Diệp Kính Huy định thần nhìn anh: “Giám đốc Tư tìm tài liệu sao?”

Tư Minh không trả lời, anh hỏi một cách nhạt nhẽo: “Còn muốn nuôi mèo nhà cậu không?”

Đáy mắt không hề toát ra chút ý cười nào, thái độ của anh lạnh nhạt như thể đang nói với người lạ, thanh âm hoàn toàn không có chút độ ấm.

Diệp Kính Huy nghiêng đầu tránh ánh mắt anh, đặt tài liệu trở về giá sách, hắn điềm tĩnh đáp: “Buổi chiều giám đốc Tư đem đến cho tôi đi, mấy ngày nay phiền anh chăm nó rồi.”

“Tôi luôn mang nó theo bên người.” Anh trầm giọng đáp một câu, sau đó bổ sung: “Bây giờ đưa cậu luôn đi.”

Hai người cùng nhau bước vào thang máy, lên văn phòng trên tầng mười một. Do sắp đến giờ tan ca nên thang máy đều phải dừng ở mỗi tầng một lát, có người vào lại có người ra, ai cũng mỉm cười chào hỏi: “Giám đốc Tư.”

Tư Minh chỉ gật đầu, có đôi khi thì ừ một tiếng, gặp vài người quen mới nói qua nói lại được dăm ba câu.

Người càng ngày càng đông, khoảng cách giữa họ cũng càng ngày càng xa, vốn đang đứng sóng vai mà cuối cùng lại bị đẩy ra hai góc, lúc ngẩng đầu ngay cả đường nét sườn mặt đối phương cũng có chút mơ hồ.

Đến khi lên tầng 11, cả hai cùng bước ra khỏi thang máy, trên đường đến văn phòng chợt thấy một cậu thiếu niên đang sốt ruột lượn qua lượn lại ở hành lang.

“Anh hai!” Cậu nhóc kia vừa thấy Tư Minh đã nhảy chân sáo nhào lại, “Em tìm khắp nơi cũng không thấy anh.”

Ánh mắt Tư Minh lúc này mới toát ra chút dịu dàng, anh xoa đầu cậu nhóc: “Sao lại chạy đến công ty anh?”

“Em gọi điện thoại nhưng đường dây bận hoài, bèn trực tiếp chạy tới tìm anh, đúng giờ nghỉ trưa nên không làm lỡ công tác của anh đâu!”

Tư Minh hỏi băng quơ: “Chuyện gì gấp thế?”

“Ờ thì, ngày một tháng năm em muốn đi du lịch, hôm nay hết hạn đăng ký.”

“Lại bỏ lết tiếp?”

“Anh! Sao anh nói khó nghe vậy chứ, em đâu phải bỏ sát! Lần này em muốn leo núi Thái Sơn!”

“Ừ, bỏ lên Thái Sơn.”

“... Anh hai.” Tư Kiệt bổ nhào lại túm lấy bả vai Tư Minh, “Sang năm lên lớp 12 rồi, học bù rất đau khổ, nhân dịp bây giờ còn được hưởng kỳ nghỉ của con người, anh ‘phóng thích’ em một lần được không? Hì hì, em cam đoan không ảnh hưởng đến học tập! Vả lại đây là du lịch theo đoàn với bạn cùng lớp, bảo đảm an toàn!”

“Ừ, vậy đi đi.”

Tư Kiệt hưng phấn nhảy nhót ôm chầm lấy anh trai, đoạn, cậu ngoảnh đầu sang nhìn Diệp Kính Huy, trong mắt đọng đầy sự nghi hoặc không rõ nghĩa.

Ba người vừa ngoặt qua ngã rẽ liền gặp Tiêu Dật mới tan ca.

“A Huy, đúng lúc tan ca, chúng ta cùng ăn trưa đi.” Tiêu Dật nói xong thì bóp vai Diệp Kính Huy, kín đáo dùng lực như muốn ám chỉ điều gì đó.

Tư Minh cũng không quay đầu lại, anh lạnh lùng nói: “Tôi còn có chuyện tán gẫu với em trai.”

Diệp Kính Huy đáp: “Được rồi, buổi chiều tôi qua lấy.”

.....

Tiêu Dật không dẫn Diệp Kính Huy đi ăn cơm, ngược lại kéo hắn vào văn phòng tọa lạc ở hướng bắc của mình.

Tiêu Dật vốn là người luôn luôn tươi cười, chưa từng lộ ra vẻ nghiêm nghị như bây giờ, Diệp Kính Huy buộc phải sầm mặt theo, hắn hỏi: “Sao vậy?”

“Tôi vừa lấy được tin mật, lãnh đạo cấp cao của ngân hàng cho Thiên Vũ vay vừa vào tù, chuyện cho vay phải gác lại. Nhưng mấy ngày trước Thiên Vũ và Nam Dao vừa hoàn thành một cuộc mua bán lớn, hợp đồng đã ký xong, hiện tại đang bắt đầu chuẩn bị quảng bá. Nếu lúc này không có tiền cho vay, tài chính sẽ hoàn toàn bị ‘đóng băng’. Quan trọng hơn là Tư Minh nói mạng lưới chuỗi bên Đông Thành cũng bị hacker tấn công, không thể giúp Thiên Vũ xử lý số hàng còn tồn đọng.” Diệp Kính Huy nhú mày, “Thật ra lần này tôi bảo Lương Bình buông Nhân Thông ra để hợp tác với Nam Dao, anh ta nói tiền vay đã có rồi, tại sao bỗng nhiên gặp phải sự cố này?” Hắn dừng lại, “Tôi không tin đây là trùng hợp.”

“Có lẽ có người bày chúng ta.” Tiêu Dật thở hắt ra.

“Theo như tôi biết, hiện tại số hàng tồn kho của Thiên Vũ đã được giải quyết một nửa, tiền vốn đang được thu vào từ từ, hay là cậu giúp gấp vụ này, thử trình bày hợp tác ba phương mà trước đây bố tôi và chủ tịch Tiêu từng nói qua xem?” Diệp Kính Huy đề nghị.

“A Huy, chúng ta lại suy nghĩ cùng hướng. Sáng nay tôi đã đề xuất với chủ tịch về dự án ‘hợp tác ba phương’, muốn cùng Thiên Vũ làm đại lý cho sản phẩm của Nam Dao, để Thiên Vũ nhận phân phối và bán hàng, tập trung quảng bá giai đoạn đầu thì chuyển cho bên tôi, nhằm chia sẻ áp lực tài chính để Thiên Vũ có thời gian quay vòng đồng vốn.” Tiêu Dật ngừng lại, chuyển chủ đề, “Nhưng do Tư Minh nhất quyết phản đối, dự án này cuối cùng không được thông qua.”

Tư Minh cực lực phản đối, xem ra anh tuyệt đối không muốn giúp Thiên Vũ. Tiêu Dật dấu muốn hỗ trợ cũng không cách nào hành động được.

Thấy Diệp Kính Huy vẫn trầm mặc, Tiêu Dật khẽ thở dài: “Còn một chuyện khó xử lý hơn.”

“Chuyện gì?”

“Tư Minh đang điều tra cậu.”

Diệp Kính Huy dựa lưng vào ghế, khép hờ mắt lại.

Tiêu Dật dừng chốc lát rồi nói: “Tôi nói, người anh ta điều tra không phải Lưu Huy, mà là Diệp Kính Huy, thậm chí còn tra cả anh cậu.”

“Trước mắt tra được nhiều hay ít?” Diệp Kính Huy điềm tĩnh hỏi.

“Lần trước tôi gọi điện thăm dò, anh ta đã biết cậu âm thầm kế thừa sản nghiệp của Diệp gia. Khi đó anh ta vẫn nghĩ cậu còn ở nước ngoài.”

“Hiện tại?”

“Anh ta biết cậu về nước rồi.”

Trong đầu mơ hồ tái hiện lại đoạn đối thoại lúc thảo luận về Nhân Thông, khi Tư Minh gọi hần và Lưu Duy Giai vào văn phòng.

“Trong thời gian này, các đối thủ khác đều đang bận tối tăm mắt mũi để giành quyền làm đại lý phân phối phần mềm cho Nam Dao, nên sẽ không ai tranh giành Nhân Thông với chúng ta.”

“Có thể là ngài chủ tịch Diệp thích đứng sau màn thao túng, cuối cùng cũng về nước rồi.”

Sắc mặt Diệp Kính Huy càng lúc càng tối.

Ai ngờ lúc đó anh ta cũng không phải thuận miệng nói, mà đã sớm hoài nghi, hơn nữa còn đang bí mật điều tra.

“Vậy anh ta có biết Diệp Kính Huy, Lưu Huy và MB đều cùng một người không?”

“Hần còn chưa tìm được chân tướng. Mấy năm nay cậu vẫn luôn nấp trong bóng tối kín đáo hành động, có lộ diện cũng đeo mặt nạ, dù là trên mạng hay ngoài đời cũng lưu lại cực ít ảnh chụp, dù có cũng là một hai tấm ảnh thể hoàn toàn không giống mặt thật, anh ta chắc chắn không biết Diệp Kính Huy trông như thế nào.” Diệp Kính Huy yên lặng thật lâu, bỗng bật cười quái dị: “Thực ra tôi có lưu lại ảnh chụp, còn cận cảnh nữa.”

Tiêu Dật biến sắc: “Bao nhiêu người đang chăm chú quan sát muốn nắm lấy nhược điểm của cậu, sao lại bất cẩn như vậy?”

Diệp Kính Huy nhún vai: “Lúc trước vì buộc Hà Vân từ hôn, tôi chụp hơn ba mươi tấm có khuynh hướng đồng tính gửi đến cô ấy, chuyện này tôi giao cho người thân tín nhất làm, Hà Vân nhận được cũng thiêu hủy ngay, tôi vốn tưởng không có vấn đề.” Giọng nói của hần chợt biến lạnh, mày nhăn ngày càng gắt, “Tiếc là người tôi tin nhiệm nhất lại phản bội tôi.”

“A Tề?”

Diệp Kính Huy gật đầu: “Đây là thất bại lớn nhất của tôi. Không ngờ cậu ta lại yêu Quan Thiên Trạch, còn nghe theo dặn dò của hắn gửi một phần ảnh chụp cho bố tôi. Có thể Quan Thiên Trạch muốn bố tôi thất vọng về đứa con thứ này, tạo cơ hội để hắn tiến hành kế hoạch soán vị đoạt quyền.”

Đôi mày của Tiêu Dật cũng nhíu chặt: “Nói vậy là ảnh chụp ở chỗ Quan Thiên Trạch.”

Tuy là nghi vấn nhưng lại dùng ngữ điệu khẳng định.

Diệp Kính Huy cười khê: “Tôi tin chắc hắn ta không dễ dàng buông tha tôi đâu.”

Tiêu Dật trầm mặc: “Bất quá, hình như Tư Minh không có gì liên quan tới Quan Thiên Trạch, hẳn họ sẽ không chạm mặt nhau.”

“Dẫu Tư Minh biết tôi là Diệp Kính Huy cũng chẳng nhằm nhò gì.” Hắn yên lặng một chốc rồi xoa nhẹ thái dương, “Nếu tôi đã đứng ở phe đối địch, cho anh ta một đao hay hai đao cũng đâu có gì khác nhau?”

Tiêu Dật nhíu mày: “Ý cậu là sao?”

“Một khi đã như vậy, khiến anh ta triệt để mất chức đi.”

29. Chương 29: Gián Diệp (hạ)

Chiều hôm nay, Diệp Kính Huy lại đến văn phòng của Tư Minh.

Tư Minh bình thần ngồi trên sô pha, nhìn hắn không chớp mắt. Diệp Kính Huy đứng trước mặt anh, rất có cảm giác trán mình sắp bị ánh mắt của anh bắn thủng.

Thật lâu sau, anh mới mở lời: “Mèo nhà cậu có tâm linh tương thông với cậu à?”

“Sao lại nói vậy?”

Tư Minh điềm đạm đáp: “Ngày cậu xin nghỉ bệnh, nó cũng bị ốm.” Anh dừng một lát, “Nhưng khi tôi mang nó đi gặp bác sĩ, ông ấy nói thực ra nó chỉ giả vờ. Loại động vật như mèo bề ngoài nhìn lười biếng không mấy sức sống, hết như bị bệnh, nhưng đến khi nó có tinh thần sẽ cao người ta bị thương.”

Hiểu thông lời ám chỉ của anh, Diệp Kính Huy trầm mặc: “Lần này tôi vin cớ xin nghỉ, kỳ thực là âm thầm giúp đỡ Tiêu Dật, anh biết hết đúng không?”

Tư Minh không trả lời, trái lại anh nói: “Tự cậu mang nó về đi, ở phòng bên cạnh.” Thấy Diệp Kính Huy còn đứng bất động, anh nhướn mày: “Còn việc gì sao?” Hắn yên lặng chốc lát: “Nghe Tiêu Dật nói, anh cực lực phản đối đề án ba phương hợp tác?”

“Nếu anh ta ngay cả chuyện này cũng kể với cậu, chứng tỏ hai người không giấu nhau bất kì điều gì.” Tư Minh lạnh lùng nói: “Nhưng chuyện này có quan hệ gì tới cậu?”

“Đồng Thành và Thiên Vũ dẫu sao cũng là đối tác lâu năm, nếu Đồng Thành có lượng vốn nhàn rỗi, tại sao không dùng nó để giúp Thiên Vũ giải quyết tình thế cấp bách hiện nay? Đồng thời có thể thu lợi từ đó mà?”

“Nguyên tắc của tôi là không chủ động hại người, cũng không chủ động giúp người. Không có kẻ thù chỉ sau một đêm, cũng không có ơn nghĩa vĩnh cửu, rõ chưa?”

Diệp Kính Huy khựng lại: “Tôi hiểu rồi.” Dứt lời liền xoay người đi mất, không nhìn anh thêm một lần nào nữa.

Tư Minh đã từng nói qua, anh không cần quá trình, chỉ quan tâm kết quả. Bất kể quá trình ấy có bao nhiêu miễn cưỡng, bao nhiêu khó khăn, anh chỉ để ý kết quả, và kết quả ấy là hắn lại đâm anh một đao, từ nay về sau cả hai trở mặt thành thù.

Không bao giờ có thể giống như trước đây, cùng anh đứng sóng vai ngắm cảnh đêm đô thị, không thể giả bệnh để được anh quan tâm và chăm sóc, không thể thanh thản ngồi ăn một bữa cơm ngon tự tay anh nấu, nằm trên giường thoải mái tán gẫu đủ thứ chuyện trên trời dưới biển. Cũng không còn được nhìn thấy cảnh hai con mèo đánh nhau, khoe miệng lộ ra nụ cười vui vẻ.

Có một số thứ chưa kịp nảy sinh đã bị hấn vô tình bóp chết.

Lần này đứng ở phía đối lập với anh, cho anh một cú trí mạng, có lẽ sau này không còn cơ hội để bù đắp.

Nhưng hấn không thể lựa chọn con đường khác.

.

Lần hợp tác đầu tiên của Nhân Thông và Đông Thành đã gặt hái được thành công mỹ mãn, nhưng ngay thời điểm song phương muốn xác nhận tiến hành bước hợp tác tiếp theo, đột nhiên đã xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Trưa hôm đó bên Nhân Thông gọi điện đến, họ nói bởi vì số lượng hàng đột tiếp theo rất lớn, lãnh đạo của công ty muốn nhìn một ít đơn hàng của người mua để tiện đối chiếu rõ ràng, hơn nữa cũng chuẩn bị mấy ngày sau sẽ tới đàm phán với Đông Thành. Cuộc gọi này vốn là Diệp Kính Huy tiếp, nhưng hấn không có mặt để xử lý mà lấy cớ đi vệ sinh, giao việc này lại cho Lâm Phi Phi.

Quả nhiên, một cô gái có kinh nghiệm non trẻ như Lâm Phi Phi đã trực tiếp gửi toàn bộ đơn đặt hàng cho đối phương.

Chờ Tư Minh và Tiêu Dật trở về sau khi ăn trưa, tất cả đều đã quá muộn.

Về mặt Tư Minh bình tĩnh đến đáng sợ, toàn thân tỏa ra luồng khí lạnh buốt như muốn đóng băng người khác.

Lâm Phi Phi ý thức được cô đã phạm sai lầm nên đứng run lấy bối tại chỗ, thật lâu sau mới dám lí nhí: “Giám đốc Tư, tôi. . . .”

“Phi Phi, lần này cô gây họa thật rồi.” Tiêu Dật tranh trước một bước, hấn hòa nhã nói: “Chúng ta lấy được giá bán chiết khấu dưới 80% của Nhân Thông, lần trước A Huy vất vả lắm mới thương lượng được. Khi bán cho bạn hàng chúng ta sẽ tăng giá gấp đôi, kiếm lợi nhuận lớn từ mức chênh lệch. Chúng ta làm đại lý là để kiểm mức chênh lệch này, lợi nhuận ròng phải được giữ kín. Nếu doanh nghiệp muốn xem toàn bộ đơn đặt hàng, chúng ta nên sửa lợi nhuận thấp xuống rồi mới gửi qua, như vậy lần đàm phán sau mới tiếp tục áp đảo bọn họ, tìm được mức chiết khấu tốt.” Thấy Lâm Phi Phi càng run kịch liệt hơn, Tiêu Dật khẽ thở dài, vỗ vỗ vai cô: “Cô vừa vào làm nên không hiểu rõ, lần hợp tác này với Nhân Thông tuy thành công rực rỡ, nhưng hiện tại Nhân Thông đã có tên tuổi trên thị trường phần mềm, sản phẩm vừa xuất ra được bán hết chỉ trong vài ngày, nếu bây giờ để bọn họ biết chúng ta kiếm được lợi nhuận cao như vậy, nhất định không chịu giảm giá bán, tổn thất vô cùng nghiêm trọng, thậm chí bước hợp tác tiếp theo chưa chắc đã đạt thành. Cô hiểu chưa?”

“Tôi. . . .tôi không biết, xin lỗi. . . .”

“Xin lỗi có ích lợi gì sao?” Tư Minh đáp một cách vô cảm.

Lâm Phi Phi cúi thấp đầu: “Tôi không cố ý, tôi. . . .tôi tưởng là. . . .”

Tiêu Dật cười với Tư Minh: “Thôi quên đi giám đốc Tư, chúng ta cố nghĩ ra biện pháp là được.” Đoạn, hấn quay đầu lại dịu dàng nói: “Phi Phi, cô theo tôi đến đây.”

Tiêu Dật nắm lấy bờ vai không ngừng run rẩy của Lâm Phi Phi, lách qua Tư Minh với vẻ mặt lạnh như tiền đi vào văn phòng, đóng cửa lại.

Diệp Kính Huy đang ngồi chờ trong đấy, hấn thông dong dựa vào sofa: “Tiêu Dật, cậu khẳng định văn phòng cậu không có máy loại thiết bị như thiên lí nhân hay thuận phong nhĩ

chứ?”

“Đương nhiên, đã kiểm tra rất ráo rồi, một khe hở trên đất cũng không bỏ qua.”

Diệp Kính Huy cười: “Vậy cô Lâm đừng khóc nữa, khóc tiếp sẽ phai hết lớp trang điểm thì sao.”

Lâm Phi Phi đột nhiên nín bật, cô ngẩng đầu lên nhovn miệng cười: “Sao các anh biết?”

Diệp Kính Huy nhún vai: “Tôi đã gặp Lương Bình và hỏi gián điệp anh ta phải đi là ai, anh ta chỉ nói tám chữ.” Hắn ngừng lại, nhìn cô đầy ý vị: “Bề ngoài rách nát, bên trong chứa ngọc.”

Tiêu Dật cũng bật cười: “Ngay cả tôi cũng không nghĩ đến, thì ra Lâm Phi Phi thoát nhìn vừa vụng vừa dễ lừa lại là người giấu giếm tài năng.”

Lần đầu tiên Diệp Kính Huy đến Đông Thành phỏng vấn, là Lâm Phi Phi dựa theo lời dặn của Lương Bình cố ý tạo ra hiểu lầm, đưa hắn lại bên cạnh Tư Minh.

Lần tổ chức lễ công bố quan trọng trước đây, là Lâm Phi Phi giúp Diệp Kính Huy tìm xưởng in ấn.

Chuyện hợp tác giữa Đông Thành và Nhân Thông, cũng là Lâm Phi Phi nghe lỏm được lúc đứng pha cà phê, cô báo cáo cho Lương Bình đầu tiên.

Lâm Phi Phi nhẹ nhàng gạt đầu, mỉm cười: “Mấy việc đó đều là chỉ thị của tổng giám đốc Lương, tôi chỉ làm theo bốn phần.”

Giọng nói của cô vẫn thanh thúy và êm tai như vậy, lúc cười lộ lên lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu trên má, nhìn thoáng qua, rất giống một cô sinh viên ngây thơ mới vừa chập chững bước vào xã hội, không ai nghĩ đến chính người đơn thuần vô hại như vậy lại ẩn giấu cơ mưu sâu nhất, giống như mặt hồ yên ả nhưng chứa đựng nguy hiểm khôn lường.

“Tên hiện thời cũng là giả đúng không? ‘phi’ [

] chứ không ‘phi’ [

]

[3]

?” Tiêu Dật cười, “Quả nhiên rất thú vị.”

Lâm Phi Phi cười nói: “Tên thật của tôi là Lưu Sa, đàn em của tổng giám đốc Lương, trước giờ tôi vẫn sống ở New York nên trong nước rất ít người quen biết. Sau đợt phong ba soán đoạt vừa rồi, Thiên Vũ điều chỉnh nhân viên nội bộ, tổng giám đốc Lương nhân cơ hội điều tôi trở về, đúng lúc tập đoàn Đông Thành thông báo tuyển dụng, tôi theo chỉ thị của anh ấy thâm nhập vào đây, làm người nằm vùng bên cạnh Tư Minh.”

Diệp Kính Huy hơi nheo mắt lại: “Cô chính là kế toán viên ưu tú nhất mà Lương Bình từng nói, chỉ dùng một ngày đã tìm ra sổ tiền Quan Thiên Trạch chiếm đoạt và sổ sổ liên quan, quý cô Lưu Sa?”

Lâm Phi Phi mỉm cười: “Vâng.”

“Tốt lắm, đúng lúc cô có thể giúp công ty một việc lớn.”

“Mời anh nói.”

“Tôi định lợi dụng quy chế tố giác mà được quyền giấu tên trong Đông Thành để tố cáo Tư Minh, khiến ban quản trị áp chế anh ta, tiến hành điều tra. Chỉ cần nắm được ít điểm sơ hở bên tài vụ là đủ, chúng ta mời anh ta nghỉ ngơi vài ngày, để Tiêu Dật thuận lợi thực hiện kế hoạch.” Diệp Kính Huy điềm tĩnh nói, “Nhiệm vụ tìm kiếm sơ hở của anh ta giao cho cô.”

Lưu Sa gạt đầu: “Được, cho tôi thời gian một ngày, tôi cần ủy quyền của tổng giám đốc Tiêu để vào kho tư liệu tìm thông tin.”

Tiêu Dật cười nói: “Không thành vấn đề.”

Chờ Lưu Sa đi mất, Tiêu Dật mới ngồi xuống bên cạnh Diệp Kính Huy, khẽ khàng đặt tay lên bả vai hắn.

“Việc âm thầm mua cổ phiếu Đông Thành tiến triển thế nào rồi?”

Lần thị trường chứng khoán tự động nổi lên sóng gió, tạo điều kiện cho hai người kiếm được một số tiền khá khẩm, ngoại trừ việc trích một phần đầu tư vào quán bar Crazy, số còn lại hẳn đều lấy tên Jae để gia nhập vào hội cổ đông của tập đoàn Đông Thành, hết thảy mọi thứ được tiến hành y theo kế hoạch.

Diệp Kính Huy cười: “Không sợ, trong tay chúng ta có 10% cổ phần, cộng thêm số cổ đông ủng hộ cậu, tuyệt đối có thể đánh bại Tư Minh. Trước mắt cứ chờ đến đại hội cổ đông, cho Tư Minh nghỉ ngơi vài ngày, cậu giúp tôi giải quyết phiền toái của Thiên Vũ cái đã.”

Tiêu Dật mỉm cười: “Gần đây thật sự rất may mắn, vốn tôi luôn cố tìm kế toán viên lão luyện để điều tra Tư Minh, ai ngờ Lâm Phi Phi hóa ra chính là Lưu Sa danh tiếng lẫy lừng. Có lẽ lúc trước ‘mì lạnh’ cử cô ấy vào Đông Thành để tìm sơ hở trong tài vụ, tìm cơ hội truất ngôi của Tư Minh. Lương Bình làm việc quả thực rất đáng tin cậy.” Thấy Diệp Kính Huy vẫn im lìm, Tiêu Dật dịu dàng hỏi: “Sao vậy? Tâm trạng không tốt ư?”

“Tôi hơi mệt, chỉ bằng đêm nay đến quán bar phóng túng một lần đi, chịu không?”

Tiêu Dật khựng lại: “Được rồi, tôi đi cùng cậu.”

Tiêu Dật lái xe tới một con đường khá yên tĩnh, đỗ xe trong bãi dưới lòng đất, hai người sóng vai bước vào trung tâm mua sắm lớn. Bên trong trung tâm bày bán các loại quần áo và trang sức hàng hiệu, chủ yếu là dành cho phái mạnh, trên tầng ba là cửa hàng chuyên kinh doanh âu phục thuộc loại tốt nhất, có một phòng thử đồ nằm ở góc khuất, do chỗ ấy khá vắng vẻ nên rất ít người chú ý đến.

Tiêu Dật thuận tay chọn hơn mười bộ âu phục đưa cho Diệp Kính Huy, hẳn cười bảo: “A Huy, thời gian này vất vả cho cậu, mấy loại trang phục này có vừa ý không? Chọn vài bộ đi, tôi tặng cậu.”

Diệp Kính Huy nheo mắt lại, cười đầy bí ẩn: “Phải thử một chút mới biết hiệu quả, hay chúng ta mua kiểu giống nhau đi, làm đồ tình nhân?”

Tiêu Dật gật đầu: “Vậy chọn mấy bộ đi, chúng ta cùng thử.”

Trong buồng thử đồ rộng rãi, Diệp Kính Huy nhìn ra bên ngoài bằng mắt mèo, hẳn khẽ nhủ mảy: “Có người theo dõi.”

Tiêu Dật gật đầu: “Chẳng biết do ai phái tới. Chắc hẳn không phải Tư Minh, anh ta luôn ngay thẳng chính trực, không bao giờ làm mấy chuyện lén lút này.”

“Vậy sẽ là ai?” Diệp Kính Huy nhủ mảy, “Nói tới lén lút tôi nghĩ đến một người.”

“Quan Thiên Trạch?”

“Ừ.”

Tiêu Dật sững lại: “Chả nhẽ hẳn về nước?”

“Không rõ nữa.” Diệp Kính Huy im lặng một chốc, lại quan sát quang cảnh bên ngoài qua lỗ mắt mèo, hẳn hỏi: “Sao cậu phát hiện được?”

“Ha ha, trung tâm mua sắm này có mấy nhãn hiệu kinh doanh độc quyền trưng bày hàng mẫu không được đụng vào, lúc tôi tình linh quay đầu lại, thấy tên đó đang căng thẳng sờ soạng góc áo của ma nơ canh.”

Diệp Kính Huy cười: “Nhờ cậu có dự kiến trước, gã vẫn đang nghĩ chúng ta thử quần áo.” Đoạn, hẳn rẽ sang một ngã, nói: “Đi bên này.”

Cả hai xoay người đi vào trong, buồng thử đồ thoáng đãng treo một tấm gương thật lớn, đằng sau có một cánh cửa, vừa mở ra đập vào mắt là một con đường bỏ hoang, đi thẳng một mạch thì có vài lối rẽ, Diệp Kính Huy hiển nhiên rất quen thuộc với địa hình này, hẳn quẹo mấy vòng rồi dừng bước, mở ra thêm một cánh cửa nữa.

Đằng sau cánh cửa là một hành lang dài thẳng tắp, có trải thảm cực kỳ xa hoa, đích thị là tầng ba của quán bar Crazy.

Diệp Kính Huy rút một tấm thẻ vàng trong túi quần ra đút vào, cửa phòng VIP 001 chậm rãi mở ra.

Sau khi vào phòng, Diệp Kính Huy mới thở nhẹ một hơi, nghiêng người tựa vào sofa.

Tiêu Dật cảm thán: “Lúc trước cậu xây quán bar nhân tiện thông luôn cửa sau thật là hữu dụng. Mỗi lần từ trung tâm thương mại trực tiếp đi xuyên qua đến đây, thoát khỏi mấy trò theo dõi của người ta là tôi lại không kiềm được xúc động.”

Diệp Kính Huy cười cười: “Muốn gọi thêm người không?”

Tiêu Dật cười đầy ý vị: “Giảm giá?” “Bạn chỉ cốt nên còn 90% thôi.” Diệp Kính Huy nghiêng đầu liếc hẳn, bấm số trong nội tuyến, “Chú Chung, gọi hai hồng bài tới đây tiếp đãi khách quý.”

Một lát sau, chú Chung dẫn hai thiếu niên rất đẹp đến trước phòng VIP, Tiêu Dật và Diệp Kính Huy đang nhàn nhã ngồi trên sofa.

Chú Chung cười, giới thiệu với hai cậu MB kia: “Hai vị khách này là Tiêu tiên sinh và Lưu tiên sinh, các cậu phục vụ cho tốt.” Dứt lời, ông khom người nói: “Hai vị cứ thông thả dùng, muốn gọi rượu gì thì ấn số trong đường dây nội tuyến đến quầy bar, tôi sẽ sai người mang đến.”

Diệp Kính Huy gật đầu: “Được rồi, chú đi xuống đi.”

Sau khi chú Chung đi khỏi, hai MB mỉm cười tiếp cận họ, mỗi người một bên ngồi cạnh Tiêu Dật và Diệp Kính Huy. Tiêu Dật xấu xa đùa giỡn nhóc con bên người, chốc chốc lại tiến sát bên lỗ tai cậu ta thổi khí, khiến đôi má cậu ta ửng hồng một mảng. Diệp Kính Huy vẫn ngồi yên tại chỗ, tự rót rượu mạnh uống ừng ực, cứ hết ly này đến ly khác mà mặt vẫn thản nhiên như thường.

Cậu MB ngồi bên cạnh hẳn cười khê, vươn tay cầm lấy ly rượu của hẳn, nói thật nhỏ nhẹ: “Lưu tiên sinh uống liên tục như vậy, phải chăng do có chuyện gì phiền lòng. . . .A!”

Một luồng lực mạnh đột ngột ập đến, cậu ta bị Diệp Kính Huy kéo thẳng vào lòng.

Hắn dùng ngón tay ám muội xoa xoa cằm cậu, nét cười ẩn chứa chút tà ác: “Em muốn san sẻ ưu tư với anh hả?”

Cậu bé kia xấu hổ nhìn hẳn đầy sợ hãi, đôi mắt trong veo: “Lưu tiên sinh. . . . muốn tôi làm thế nào?”

Diệp Kính Huy bật cười, tiến lại sát bên tai cậu rù rì: “Hôn môi được không?”

Trông thấy hàng lông mi của cậu khê run nhưng vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt lại, lòng Diệp Kính Huy có chút rung động, hẳn cúi người xuống.

Ngay khoảnh khắc khi hai đôi môi chạm vào nhau, ngửi thấy mùi hương thơm ngát tỏa ra từ mái tóc cậu, trong lòng hẳn chợt dâng trào một cơn phiền muộn và chán ghét không rõ lý do!

Hắn thô bạo đẩy cậu thiếu niên đang chủ động quần quýt mình ra, đứng bật dậy.

Cậu bé kia nghi hoặc mở mắt ra: “Lưu tiên sinh. . . .”

Diệp Kính Huy xoa tay: “Tôi đi ra ngoài dạo một chút, nơi này ngột ngạt quá.”

Hắn không sao hiểu nổi, vì có gì ngay khoảnh khắc ấy trong đầu hẳn hiện lên khuôn mặt tươi cười của Tư Minh.

Bối cảnh là khu Bắc Giang được hàng trăm ngọn đèn đường nhuộm vàng trong đêm tối, cả những ánh đèn lóng lánh như sao sa điểm trên những vòm tòa nhà cao tầng xa xa. Đôi mắt thâm thúy của anh toát ra chút dịu dàng hiếm có, đôi môi đầy đặn hơi nhếch lên thành một độ cong rất đẹp, khoang miệng ấm nóng, mái tóc thoang thoang mùi hương dầu gội nhàn nhạt, lúc hôn đem đến cho người khác một cảm giác an tâm và bình yên đến lạ.

Có lẽ vì lâu lắm rồi nên hẳn suýt nữa đã quên, hẳn từng thật sự có được tình yêu say đắm của người đó, nhưng lại tự tay tàn nhẫn hủy hết rồi.

30. Chương 30: Bồ Trí (thượng)

Diệp Kính Huy đứng trong toilet, dùng nước lạnh vỗ mạnh vào mặt.

Không hiểu vì lẽ gì, nỗi buồn bực trong lòng càng ngày càng tăng, giống như ruột bông càng xé càng hỗn loạn, chẳng biết nên làm thế nào cho phải. Hay nói cách khác, là bản thân hắn cần bản không muốn nghĩ rõ ràng.

Sự thật là, hắn rung động trước Tư Minh.

Một Diệp Kính Huy luôn lấy nguyên tắc “người động lòng sẽ chết rất thảm” để dạy dỗ cấp dưới, một Diệp Kính Huy luôn trắng hoa đa tình không khi nào thật tâm, một Diệp Kính Huy luôn xem sex như nhu cầu sinh lý chưa bao giờ muốn đề cập đến tình cảm, mà ngay thời khắc đang đứng ở phía đối lập với anh, hắn rung động.

Dùng nước lạnh tạt vào mặt thật lâu, nỗi phiền muộn vẫn vẹn nguyên như cũ. Hắn rút khăn tay lau khô mặt, lúc ra khỏi phòng tinh thần mới tốt hơn một chút.

Chú Chung đang chờ trước cửa phòng số 1, trông bộ dạng có vẻ là muốn báo cáo điều gì. Diệp Kính Huy đi đến, mở cửa, gọi ông tiến vào phòng riêng của mình rồi mở đèn trên tường.

“Tách” một tiếng, ánh đèn chói lòa làm căn phòng sáng rực lên, đâm mạnh vào mắt khiến đồng tử hắn co lại.

“Sao vậy chú Chung?” Diệp Kính Huy đến bên sofa ngồi xuống, cầm một ly nước đá ực hết một hơi, cảm giác mát lạnh len thẳng vào lòng.

Chú Chung cung kính nói: “Ông chủ, Tư tiên sinh vừa đến.”

“Há?” Diệp Kính Huy xoay tròn chiếc ly thủy tinh rỗng trong lòng bàn tay, ra vẻ không mấy quan tâm, hỏi, “Anh ta đến. . . . làm gì?”

“Quả nhiên như cậu đã dự đoán, anh ta hoài nghi chiếc xe thể thao có vấn đề nên đến quán điều tra.”

“Chú nói thế nào?”

“Tôi nói xe đó là do một đại gia từng bao Tề Thu tặng cậu ta, khi ấy vì Tề Thu không có chứng minh nhân dân nên dùng tên tôi để làm giấy tờ xe, sau đó mới chuyển sang tên cậu ta. Lúc trước Tề Thu lái xe đến vùng ngoại ô chơi, chạy quá tốc độ nên gây ra tai nạn. Tư tiên sinh cũng không hỏi gì thêm.”

Hồi đó vì sợ bị người khác tra xét, chiếc xe ấy vốn là lấy tên chú Chung mua. Một đêm nọ Diệp Kính Huy giật mình tỉnh giấc sau cơn ác mộng “đâm xe”, hắn bảo chú Chung chuyển xe qua tên của Tề Thu, tạo ra một đoạn phim tai nạn giao thông giả để lừa dối Tư Minh, thế nên dấu anh có điều tra ra sự thực, cũng không có nửa điểm liên hệ tới ba chữ “Diệp Kính Huy”.

Mấy năm nay luôn luôn cẩn thận từng li từng tí, ngoại trừ Tiêu Dật, người nhà và thân tín, không ai biết ông chủ của hộp đêm Crazy chính là Diệp Kính Huy hắn.

Mặc dù không có căn nguyên nhưng hắn vẫn cảm thấy thấp thỏm, thậm chí còn rối như tơ vò.

Chung quy cứ có cảm giác dường như đã để lộ sơ hở nào đó, mà người đàn ông tên Tư Minh kia sẽ không bị lừa một cách đơn giản như vậy.. . . .

Hôm sau, lúc Diệp Kính Huy đến Đông Thành làm việc, hắn nghe được một thông tin rúng động lòng người ở hành lang.

“Nghe nói giám đốc Tư bị hội đồng quản trị đình chỉ công tác, nghỉ dài hạn một tuần.”

“Sao lại thế?”

“Theo như cách nói của cấp trên là mấy năm nay giám đốc Tư rất vất vả, chưa từng chủ động xin nghỉ phép, nên họ bảo ảnh nghỉ ngơi cho khuây khỏa, nhân tiện đi du lịch với em trai luôn.”

“Woa. . . . Chủ tịch tốt với giám đốc Tư quá.”

“Cũng chưa chắc, hiện tại đang đứng ở đầu sóng ngọn gió, tự dừng bất ngờ cho ảnh nghỉ dài hạn đi du lịch, khẳng định không bình thường.”

“Haizz, lòng dạ của các vị lãnh đạo ai mà hiểu thấu cho được. . . . Nhanh đi làm việc thôi. . . .”

Thanh âm nọ dần dần đi xa, Diệp Kính Huy cũng thở nhẹ một hơi.

Sau khi vào văn phòng của Tiêu Dật, hắn lập tức gọi điện cho Lưu Sa: “Lưu Sa, cô tra được gì rồi?” Nhận ra giọng điệu của mình quá mức khẩn trương, Diệp Kính Huy lại sô pha ngồi, cười cười rồi mới bình tĩnh hỏi: “Đã tìm được bằng chứng rồi ư? Quả nhiên rất có năng suất.”

Đầu dây bên kia, Lưu Sa nhẹ giọng nói: “Suốt đêm hôm qua tôi ngồi kiểm tra sổ sách tài vụ trong kho dữ liệu, có phát hiện một hiện tượng khá kỳ lạ. Mỗi tháng giám đốc Tư đều chi một số tiền cho Lưu Duy Giai, lý do là phí dụng dùng bữa của khách hàng, rồi phí dụng du lịch, vân vân, mới nghe qua thì mục nào cũng vô cùng hợp lý, nhưng quái gở ở chỗ lúc cô Lưu kết hôn rồi nghỉ sanh, không hề gặp gỡ khách hàng, khoản phí dụng này cũng chưa từng bị ngừng.”

Diệp Kính Huy nhíu mày: “Anh ta có quan hệ gì với Lưu Duy Giai?”

“Việc này thì tôi không rõ.” Lưu Sa dừng lại, “Nếu nói đến số lượng thì khoản kinh phí này rất nhỏ, lại do giám đốc Tư tự tay phê chuẩn nên phòng tài vụ không chú ý. Bất quá anh ta làm vậy hiển nhiên là giả việc công tư lợi, loại chuyện này nói lớn cũng lớn, mà nói nhỏ cũng nhỏ, nhưng chỉ cần nắm được sơ hở là có thể viết một bản báo cáo trọng đại rồi. Tôi qua tôi đã gửi thông báo giấu tên cho chủ tịch, sáng nay liền nghe tổng bộ phái người đến điều tra, giám đốc Tư bị cưỡng chế nghỉ.”

Thấy Diệp Kính Huy lặng thinh không nói câu nào, Tiêu Dật cười khê: “Sao nào? Đau lòng hở?”

Diệp Kính Huy lườm hắn, nói với đầu dây bên kia: “Cô lấy bằng chứng xác thực vừa tra được gửi một phần vào hộp thư điện tử của giám đốc Tiêu đi.”

“Được.”

“Tư Minh đã nghỉ ngơi cô rồi phải không?”

“Hắn là vậy.” Lưu Sa thở dài, “Có lẽ ngày tháng sau này tôi khó mà sống dễ chịu, giám đốc Tư nếu muốn âm thầm giết tôi thì chỉ cần một cái phẩy tay là đủ, thậm chí có thể đưa tôi ra tòa, tổng tôi vào tù luôn.”

Diệp Kính Huy cười khê: “Được rồi, đừng nói quanh co nữa, đường thoát thân của cô tôi đã chuẩn bị tốt rồi, chín giờ sáng nay đáp máy bay về New York đi, để Lâm Phi Phi hoàn toàn biến mất.” Lưu Sa cười nói: “Xem ra tôi thức suốt đêm là lựa chọn chính xác nhất, nếu không sẽ bỏ lỡ chuyến bay đầu tiên.”

“Ừ, sau khi trở về lương sẽ tăng gấp đôi, tổng giám đốc Lương đã dặn dò bên kia rồi, vất vả cho cô.”

Giọng nói của Lưu Sa vẫn lạnh lạnh như trước: “Cám ơn chủ tịch Diệp, sau khi về tôi sẽ biến thành Lưu Sa, cống hiến hết mình cho anh!”

“Ừ, thuận buồm xuôi gió.”

Ngắt điện thoại xong, máy tính của Tiêu Dật nhận được một bưu kiện điện tử Lâm Phi Phi gửi đến, bên trong liệt kê chi tiết từng khoản phí hàng tháng Tư Minh đưa cho Lưu Duy Giai.

Diệp Kính Huy tỉ mỉ xem xét, quả thực mỗi tháng anh đều chi cố định cho cô ta, lấy cớ là phí dụng dùng bữa của khách hàng, phí dụng du lịch, khen thưởng, thậm chí tiền vé máy bay đi công tác, vân vân, mỗi bút toán đều cực kỳ đúng đắn, số lượng lại không lớn, là khoản chi trong phạm vi công tác do giám đốc tự tay phê chuẩn, vì hợp tình hợp lý nên bên tài vụ đương nhiên sẽ không kiểm tra cụ thể. Nhưng hôm nay bị kế toán viên lão luyện Lưu Sa đào toàn bộ thông tin chi tiết nhiều năm qua ra sắp xếp thành mớ để vẽ biểu đồ, so sánh với thời gian Lưu Duy Giai xin nghỉ phép ở công ty, vừa nhìn đã thấy rõ ràng, quả thực là lấy việc công làm việc tư, tham ô công quỹ.

Tích lũy quanh năm suốt tháng, khoản kinh phí này áng chừng cũng hơn hai mươi vạn. Lấy sự cống hiến của Tư Minh đối với Đông Thành nhiều năm qua, nếu ban kiểm soát thật sự điều tra ra chứng cứ rõ ràng như vậy, cũng sẽ mất nhắm mắt mở cho qua.

Huống hồ trong những bút toán này, rất nhiều khoản chi hợp lý, số tiền đáng ngờ này còn chưa bằng tiền lương mỗi tháng của anh, thực sự chỉ là việc nhỏ không đáng nói.

Điều là ở chỗ, lúc báo cáo Lưu Sa không hề đưa ra bằng chứng mà chỉ nói quá sự việc lên, còn thêm mắm dặm muối bảo “Tư Minh có quan hệ mờ ám với Lưu Duy Giai, thậm chí vì cô ta tham ô hai mươi vạn công quỹ”!, tựa như báo chí hay phóng đại tiêu đề của mấy việc cỏn con, khiến ban kiểm soát không thể lơ là.

Đã có người tố cáo, sự việc hẳn nhiên bị xôn xao đồn thổi ảnh hưởng đến danh dự của Tư Minh và Đông Thành, dẫn đến phải bày ra “chuyến du lịch giả”. Chờ tra được sổ sách cẩn thận, phỏng chừng ban kiểm soát sẽ trợn trắng mắt.

Cái Tiêu Dật cần chính là một tuần này.

Trong thời gian Tư Minh vắng mặt, Tiêu Dật đưa ra đề án ba phương hợp tác lên cấp trên, quả nhiên không có lời phản đối gay gắt của anh, đề án được thông qua một cách thuận lợi.

Lần hợp tác thứ hai với Nhân Thông, vì sai lầm của gián điệp “Lâm Phi Phi” mà không cách nào nắm được giá chiết khấu tốt trên bàn đàm phán, Đông Thành lại không muốn buông tay, họ nâng giá cao hơn so với các đối thủ cạnh tranh khác, trải qua thêm một lần thương lượng nữa, cuối cùng cũng đạt được giá mua cao hơn chi phí sản xuất 1.2 lần.

Sau khi bỏ số vốn khổng lồ vào hạng mục hợp tác với Nhân Thông, lượng kinh phí còn thừa được đầu tư vào đề án ba phương với Nam Dao và Thiên Vũ, giúp áp lực tài chính của tập đoàn Thiên Vũ được chuyển giao suôn sẻ. Diệp Kính Huy cũng tiếp tục dùng tên Jae lên lút thu mua cổ phần của Đông Thành, chuẩn bị đại hội cổ đông giúp Tiêu Dật thắng thật vẻ vang.

Hết thấy mọi việc đều phát triển đúng theo kế hoạch.

Thế mà ngay thời điểm quan trọng, khi tập đoàn Đông Thành đang thu xếp mời các cổ đông dự đại hội bầu chọn tổng giám đốc, đột nhiên đồn đại một tin tức long trời lở đất!

Tư Minh không hề đi Thái Sơn với em trai mà bay đến Mỹ vào sáng ngày 30 tháng 4, ở sân bay New York, thiên kim duy nhất của chủ tịch Tiêu Chính Đức, Tiêu Tinh, cậu ba của Thẩm gia, Thẩm Quân Tắc, thậm chí cả cô con gái một Từ Thanh của chủ tịch tập đoàn Nam Dao Từ Văn Sơn, đều đích thân ra đón anh. Ảnh chụp bốn người trò chuyện vui vẻ dán ngay trên mặt tờ báo lá cải cùng buổi sáng hôm ấy.

Sự việc bắt đầu trở nên khó bề phân biệt, có người đoán Tiêu Chính Đức cố ý ghép đôi Tư Minh với con gái của mình, để anh trở thành con rể kế thừa tập đoàn Đông Thành, mấy chuyện này vốn rất phổ biến trong giới kinh doanh, mọi người ai cũng tự hiểu mà mặc nhiên đón nhận. Tin đồn càng truyền càng thái quá, sau đó có người bảo còn thấy Tư Minh đi triển lãm tranh với Tiêu Tinh, gửi cả ảnh họ cùng sóng vai đứng lên mạng.

Một bộ phận cổ đông bắt đầu phản chiến, toàn những kẻ gió chiều nào theo chiều ấy cho rằng Tư Minh sắp trở thành ông chủ của Đông Thành, kín đáo chuyển qua thể lực bên anh.

Tối hôm ấy, Tiêu Dật bỗng dưng gọi điện cho Diệp Kính Huy.

“Lời đồn Tư Minh ở cạnh Tiêu Tinh cậu nghe qua chưa?”

“Rồi.” Diệp Kính Huy điềm tĩnh trả lời.

“Lúc trước tôi từng nghe chủ tịch nhắc tới, bảo là đang chọn cho Tiêu Tinh một người chồng tốt, xem ra quả thực ông ấy muốn tuyển rể để kế thừa gia nghiệp.”

Diệp Kính Huy hừ lạnh: “Dựa vào tính kiêu ngạo của Tư Minh, không có khả năng vì địa vị này mà kết hôn với người phụ nữ anh ta không thích.”

Tiêu Dật cười: “Kỳ thực cậu cũng chẳng dám khẳng định, đúng không?”

Hắn nín bật.

Những người cậy nhờ thiên kim tiểu thư để leo lên ngôi cao rất nhiều.

Trông thấy những mẩu tin này, lòng Diệp Kính Huy chợt nảy sinh một nỗi căm ghét. Hắn lạnh lùng đáp: “Anh ta muốn thế nào cũng chả liên quan gì đến tôi.”

Thật lâu sau, Tiêu Dật mới bật cười: “Thực ra tôi gọi điện là muốn báo cho cậu hay, người cậu thích không hề làm cậu thất vọng.”

Sắc mặt Diệp Kính Huy biến lạnh: “Cậu nói vậy bạ gì đó?”

“Ai dà, tôi là nói, sáng nay Tư Minh đệ đơn xin từ chức lên hội đồng quản trị, anh ta định sau khi về nước sẽ rời khỏi tập đoàn Đông Thành. Cô nhỏ Tiêu Tinh hẳn đã vừa ý Thẩm Quân Tắc rồi, đang khua môi múa mép với gia đình muốn lấy anh ta. Còn Từ Thanh đang làm gì thì tôi không biết. Tư Minh gặp Tiêu Tinh ở triển lãm tranh hoàn toàn là do tình cờ, anh ta đi New York lần này chỉ vì buổi triển lãm đó, anh ta ấy mà, đặc biệt rất thích trà đạo, tranh cổ rồi thư pháp chi đó.” Ở đầu dây bên kia, Tiêu Dật cười hết sức tinh quái, “Diệp Kính Huy giả vờ thờ ơ nhưng âm thầm nắm tay ăn dấm chua muốn đánh người ơi, bây giờ cậu có thể thả lỏng được rồi.” Diệp Kính Huy bình tĩnh cúp điện thoại cái rụp.

Xoay đầu qua nhìn, quả nhiên trong lúc bất tri bất giác thực sự đã nắm chặt tay.

— Haizz, xem ra có người hiểu mình cũng không phải chuyện tốt. Nhất là những tên biến thái như Tiêu Dật, thời điểm nhìn người ta sắp chết vẫn có thể điềm đạm mỉm cười.

Nghĩ đến đây, khóe miệng hắn hơi nhếch lên, nhẹ nhàng xoay tròn chiếc cốc trong tay, thậm chí, có lẽ hồi trước làm rất nhiều chuyện tổn thương người ấy, nhưng hôm nay anh đã đoạn tuyệt quan hệ với Đông Thành, thân phận kẻ địch hẳn dùng hỗ trợ Tiêu Dật đối phó với anh cũng kết thúc, vậy là. Có thể bắt đầu lại một lần nữa đúng không?

Diệp Kính Huy vốn là người thuộc phái hành động, ngay đêm hôm đó, hắn trực tiếp gọi điện cho Tư Minh.

Chưa từng chủ động bấm qua dãy số quen thuộc nọ, lúc này nghe tiếng tút tút đang nổi máy vang lên bên tai, Diệp Kính Huy có phần chờ mong được nghe lại giọng nói của anh.

Một lát sau, Tư Minh tiếp cuộc gọi: “Chuyện gì?”

Chính là chất giọng lạnh lùng mà thần nhiên, trầm thấp như không có ngữ điệu này, hết như không để ai vào mắt, bất kì ai cũng không làm cảm xúc của anh dao động, đáng vẻ lãnh đạm muôn thuở như người ngồi trên ngai cao, lúc tức giận sẽ dùng ánh mắt đáng sợ sắc bén như đao kiếm trừng người, đến khi quan tâm đáy mắt lại toát ra một chút dịu dàng, lúc bất đắc dĩ sẽ thở dài khe khẽ, lúc vui vẻ khóe môi hơi cong lên — dường như càng ngày càng thích anh ta rồi, mới vài ngày không gặp mà đã thấy nhớ.

“Chuyện gì?”

Bên kia lặp lại câu hỏi, vẻ như không mấy kiên nhẫn.

Diệp Kính Huy đằng hắng, hắn cười: “Chờ nào anh về nước? Tôi ra sân bay đón anh.”

“Tạm thời không về.”

“Vậy bây giờ anh đang ở đâu? Tôi đến đó tìm anh.”

Đầu dây bên kia trầm mặc thật lâu, lâu đến nỗi Diệp Kính Huy tưởng rằng anh không nghe thấy, hắn đương muốn lặp lại lần nữa thì một thanh âm buốt giá chợt vang lên: “Cậu không gọi lộn số chứ?”

“Bíp” một tiếng, đường truyền bị cắt đứt.

Khóe miệng Diệp Kính Huy co giật, rốt cuộc cũng hiểu hắn vừa bị từ chối xong, bất quá con người hắn luôn luôn thích thử thách, càng gian nan thì càng phải theo tới cùng, dựa vào kinh nghiệm hái hoa nõ đùa nhiều năm qua, chỉ cần không ngừng nỗ lực, làm sao không bắt được anh ta?

Ý tưởng hoàn mỹ khôn cùng, nhưng Diệp Kính Huy quên rằng người kia không phải con mồi của hắn, mà là một chàng thợ săn kiệt xuất hơn hắn nhiều.

31. Chương 31: Bồ Trí (hạ)

Tin Tư Minh từ chức không được truyền rộng trong nội bộ Đông Thành, ngoại trừ hội đồng quản trị và Tiêu Dật biết rõ đại cục đã được quyết định, ai cũng nghĩ rằng giám đốc Tư thật sự đi du lịch. Đúng lúc đến ba ngày lễ pháp định vào dịp quốc tế lao động, ngay mùng một tháng năm, Diệp Kính Huy bay sang New York.

Tiêu Dật cười nhạo hần: “Tư Minh quả nhiên không dễ đối phó, theo đuổi anh ta mà phải chạy hơn phân nửa vòng trái đất thế này.”

Diệp Kính Huy trả lời bằng chất giọng rất ư ám muội trong điện thoại: “Kẻ chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay đã bỏ nhào vào lòng thì có gì thú vị? Người khó theo đuổi mới đem lại hứng thú, tôi thích thử thách.”

Tiêu Dật tiếp tục cười: “Thử thách nào cũng có nguy hiểm, miễn sao cậu đừng ném luôn cái mạng đi là được.”

“Yên tâm đi, tôi nắm chắc thắng lợi mà.”

Sau khi đặt chân đến New York, hần gọi điện cho anh mà mãi không nói máy được, Diệp Kính Huy đến thẳng trường tìm Tiêu Tinh thì được cô cho biết, Tư Minh và Từ Thanh đã thay đổi lộ trình đến Pháp.

Từ Thanh?

Nhiều ngày nay thường xuyên nghe tên của cô gái này, hần chỉ biết cô ta là con gái của chủ tịch tập đoàn Nam Dao, đã gần ba mươi tuổi, một thân một mình học tập ở nước ngoài, quả thực như thể muốn sống để đọc sách đến già.

Diệp Kính Huy lấy tấm ảnh lưu trong máy tính ra, chính là tấm Tư Minh và Tiêu Tinh đứng sóng vai nhau, vẻ mặt Tiêu Tinh rất hưng phấn, dường như đang đánh giá bức tranh kia, Tư Minh chỉ bình thản lắng nghe. Chung quy vẫn cảm thấy tấm ảnh này có gì đó bất thường, bởi vì tiêu cự máy chụp ảnh nhắm thẳng vào bọn họ, mọi người xung quanh đều trông mơ hồ hơn, nhưng ở một góc cách đó không xa, có một cô gái đang ngẩng đầu ngắm bức tranh trên tường, cảnh trong tranh là mặt biển mênh mông xanh thăm thẳm. Cô ta sở hữu một suối tóc quần dày xỏa tung dưới vành nón, chỉ thoáng nhìn bóng dáng đã thấy khí chất phi phàm, là một người phụ nữ không hề tầm thường.

Chẳng lẽ là Từ Thanh? Tư Minh có quan hệ thế nào với cô ta? Họ cùng đi Pháp làm gì?

Nỗi băn khoăn trong lòng Diệp Kính Huy càng lúc càng lớn, nhưng khổ nỗi hần chẳng tra ra được bất kì manh mối nào, đành phải thay đổi hành trình đáp chuyến bay sang Paris ngay hôm ấy, đuổi theo người ta, sau khi xuống máy bay, hần lập tức gọi điện cho anh, đáng tiếc vẫn là trạng thái tắt máy như cũ. Cũng ngay đêm hôm đó, hần bỗng dưng nhận được tin nhắn của Tiêu Dật: “Cậu về huyệt rồi, hôm nay Tư Minh về nước. A Huy đáng thương, tôi thật thông cảm với cậu nha.”

Diệp Kính Huy không thèm để ý đến gã xấu xa kia, ở lại Paris một đêm rồi lên đường quay về tư dinh ngay ngày hôm sau.

Lễ quốc tế lao động kết thúc, Diệp Kính Huy cực kỳ anh dũng làm người bay trên không trọn ba ngày, đáng tiếc không thể chạm đến dấu chỉ là góc áo của người kia.

Sau này mỗi khi nhớ lại, Tiêu Dật luôn bảo hần rất bông bột, Diệp Kính Huy chỉ cười một cách lơ đãng, hần bảo, con người cả đời cũng nên có một hai lần bông bột, bằng không lúc già ngay cả kỷ niệm đáng nhớ cũng không có một mẫu.

Kỳ thực Diệp Kính Huy thật sự chỉ xốc nổi như thế một lần. Bởi vì hần chưa từng trải qua cảm giác yêu thương người khác, bất quá hiện giờ đã xác định rõ tình cảm, tình yêu, hóa ra lại có thể khiến người ta hăng hái như vậy, chỉ cần nghĩ đến anh là sẽ mỉm cười một cách không tự chủ. Trong nháy mắt ấy, ý tưởng thuần túy hiện lên trong đầu hần chính là cố gắng đuổi theo anh, không cần suy tính, không dùng cơ mưu, chỉ thầm nghĩ nhanh chóng bay đến bên cạnh anh, nói cho anh biết danh tính chân chính của hần, nói cho anh biết chúng ta không phải đối thủ, đừng đề cập đến chuyện tranh đấu gay gắt, bắt đầu lại một lần nữa, được không. Đáng tiếc là đến tận phút cuối, Diệp Kính Huy vẫn không tìm thấy bóng dáng anh.

Thời điểm hần đến New York, anh tới Paris, hần lập tức thay đổi lộ trình qua Paris, anh lại đang ở Trung Quốc tận bên kia bán cầu.

Máy bay cất cánh rồi lại hạ xuống, tâm trạng thoải mái rồi lại phấp phồng, cuối cùng, trở về bình lặng.

Lần xóc nổi duy nhất này cũng tựa như một ngọn lửa bỗng nhiên cháy bùng lên, mặc cho ánh sáng rực rỡ tỏa ra trong tích tắc, rất nhanh đã tắt phụt.

Mà người kia, hoàn toàn không biết gì cả.

.

Hội đồng quản trị điều tra phương diện tài vụ của Tư Minh, sau khi nắm được bằng chứng cụ thể cũng chỉ phớt lờ, từ đầu đến cuối không lộ ra bất kì tin tức nào.

Sau chuyến du lịch trọn một tuần, Tư Minh rốt cuộc cũng trở về.

Tin anh từ chức mãi đến giữa tháng năm mới được khẳng định.

Trong lúc ấy, Tiêu Dật cũng từng đưa ra ý muốn thành lập một chức vị mới ở Đông Thành, chức này cao hơn hết thảy các giám đốc chức năng khác, mặc dù địa vị không ngang hàng với tổng giám đốc nhưng cũng là người nắm quyền điều hành cao nhất. Ý đồ của hần khá rõ ràng, hần là muốn giữ Tư Minh lại kể vai sát cánh, hy vọng cả hai có thể biến can qua thành tơ lụa, trở thành chiến hữu tốt nhất.

Không hiểu vì sao, ý muốn từ chức của Tư Minh lại kiên quyết khôn cùng, càng khó hiểu hơn là chủ tịch không hề níu kéo anh, ngay cả câu dối trá ngoài cửa miệng cũng chẳng có, chỉ bảo rằng: “Đi làm chuyện mình thích đi, hy vọng tương lai của cậu rực rỡ như gấm hoa.” Về mặt Tư Minh trước sau đều rất bình tĩnh, hết như chưa từng xảy ra bất kì chuyện gì.

Buổi chiều hôm ấy, Tiêu Dật thuận lợi bước lên ngai vàng của tổng giám đốc tập đoàn Đông Thành, cả топ cấp dưới reo hò muốn tổ chức party chúc mừng hần.

Diệp Kính Huy khi đó vẫn còn dùng thân phận Lưu Huy ở bên cạnh Tiêu Dật, nhìn thấy niềm hân hoan của nhóm Tô San San và nét cười hòa nhã không thay đổi của Tiêu Dật đang bị vây trong một vòng người, lòng hần đột nhiên trĩu nặng.

Vào năm giờ chiều lúc tan tầm, Tiêu Dật mời mọi người đến quán bar, Diệp Kính Huy lấy cớ dạ dày khó chịu để từ chối.

Sau giờ tan tầm, những tầng lầu trong tập đoàn Đông Thành vắng vẻ vô cùng, Diệp Kính Huy rời khỏi văn phòng của Tiêu Dật, kìm lòng không đành mà rảo bước tới sườn đông, ai ngờ văn phòng của Tư Minh đang mở toang. Diệp Kính Huy đi đến cạnh cửa, chợt thấy anh đang thu xếp đồ đạc.

Văn phòng đã được quét dọn qua. Mặt bàn chất đồng hẳng hà sa số các loại tư liệu giờ đây cũng được dọn sạch sẽ. Giá sách đặt bên cạnh, ngăn trên cùng vốn xếp rất nhiều tạp chí và sách báo Tư Minh thích xem, lúc này cũng trống tuếch. Góc phải nơi ấy có một cái ghế nằm, lúc Diệp Kính Huy còn làm trợ lý đã từng ngủ thiếp đi trên đó, hiện tại nó bị xếp gọn vào, để trống trong một góc. Lọ hoa tươi đặt trên bàn vài ngày không đổi đã héo rũ từ lâu, bị ném vào giỏ rác, thậm chí còn tỏa ra mùi hôi gây mũi. Nhìn lướt qua, cả văn phòng trống huếch tựa như gian nhà sắp được trang hoàng lại, nhưng phẳng phất bầu không khí lạnh căm.

Ánh tà dương bên ngoài chiếu xuyên qua khung cửa, phủ lên người anh một lớp ánh vàng nhàn nhạt, rọi sáng khuôn mặt lãnh đạm cổ hủ, không còn nụ cười ấm áp như lúc chơi đùa cùng mèo nhỏ hôm nào, ngược lại toát ra nỗi cô đơn thật thê lương.

Có người thắng cũng có kẻ thua, so với niềm vui mà nhóm Tiêu Dật đang tận hưởng, bầu không khí lạnh lẽo ở đây khiến lòng Diệp Kính Huy dâng trào một chút đau đớn rất khế.

Ngoài hành lang thỉnh thoảng vang lên tiếng bước chân, là âm thanh vui tai khi gót giày nện lép cộp trên mặt đất của một người phụ nữ.

Diệp Kính Huy nghiêng người, nấp sau bức tường.

Người đến là Lưu Duy Giai, cô ngừng chân ngay cửa, nhẹ giọng gọi: “Giám đốc Tư.”

Tư Minh đứng trong phòng, dường như đang mỉm cười: “Tôi đã không còn là giám đốc điều hành nữa, đừng gọi như thế.”

Lưu Duy Giai hơi khựng lại: “Tôi thôi việc rồi.”

“Tại sao?”

Lưu Duy Giai trầm mặc một lát, giọng nói của cô bỗng sắc nhọn hẳn lên: “Tôi không muốn ở lại nơi này nữa!” Bởi vì khá kích động, bờ vai cô run lên khe khẽ: “Anh biết mà, hội đồng quản trị chỉ vin cớ hoài nghi anh tham ô để cách chức anh thôi! Anh dốc sức nhiều năm như thế cho Đông Thành bọn họ từng để ý qua sao? Anh trả giá vì công ty này nhiều ít bọn họ có tính toán qua không? Anh làm giám đốc điều hành nhiều năm như vậy mà cuối cùng ngay cả nhà cũng không có, lúc đi mua còn phải vay mượn bọn họ có từng quan tâm không?”

“Bọn họ thu lại mấy nghìn đồng tiền anh cho tôi, lúc mẹ tôi nằm trên giường bệnh sắp chết có ai quan tâm qua? Tôi làm việc một ngày một đêm một đến sinh non có ai hay biết? Anh lấy lý do khen thưởng cho cấp dưới để làm gì họ có hứng thú tìm hiểu sao? Họ chỉ thăm nghĩ biện pháp đá anh xuống! Chỉ muốn chúc mừng cho thành công của Tiêu Dật! Chỉ biết núp trong bóng tối chờ lúc anh từ chức mà cười nhạo anh!”

“Lúc trước vì khủng hoảng tài chính tập đoàn Đông Thành suýt nữa đã phá sản là nhờ ai chống đỡ? Lúc Đông Thành mới chân ướt chân ráo gian nan thâm nhập vào quốc nội bị lỗ lỗ thật lớn là ai cắn răng kiên trì? Là ai bất chấp sự phản đối của đám người bảo thủ đó mà hao phí sức lực xây dựng mạng lưới chuỗi làm cho lợi nhuận tăng gấp mười? Là ai vì muốn lấy được đơn đặt hàng lớn của nước ngoài mà phải chạy qua chạy lại những mười mấy nơi? Là ai mệt đến nỗi phải vào bệnh viện, đang nằm trên giường bệnh mà điện thoại vẫn réo mãi không ngừng? Khi đó đám cổ đông kia ở đâu? Tiêu Dật ở đâu? Hắn dựa vào cái gì mới vừa về nước chưa đến một năm đã an vị hưởng hết những thành tựu này? Hắn dựa vào cái gì mà ngồi lên chức vị tổng giám đốc, dựa vào cái gì cướp sạch tâm huyết nhiều năm như vậy của anh. . . .”

“Được rồi Duy Giai, đừng khóc khó coi như thế, không giống cô chút nào.” Tư Minh điềm tĩnh ngắt lời Lưu Duy Giai, khoan thai đến gần, vỗ nhẹ lên vai cô, trên mặt vẫn tuyền biểu cảm hồ hững, anh chỉ nói một câu đơn giản: “Nếu đã thua thì không cần tìm lý do.” Dường như được trấn an bởi sự bình tĩnh lại vững vàng của anh, thanh âm của Lưu Duy Giai cũng dần dần dịu xuống: “Thực ra tôi biết, dẫu sao Tiêu Dật cũng có quan hệ huyết thống với Tiêu gia, hội đồng quản trị lại nhiều người họ Tiêu, luôn xem anh như người ngoài. Anh hy sinh vì họ nhiều như vậy thật sự không đáng.”

“Không sao, ít nhất mấy năm nay ở Đông Thành cũng coi như không tệ.” Tư Minh đáp một cách nhạt nhẽo.

Lưu Duy Giai cười khẩy: “Không ngờ Lâm Phi Phi lại là gián điệp, mà Lưu Huy cũng giúp đỡ Tiêu Dật đối phó với anh, người tố cáo anh chắc cũng là hắn rồi. Ha ha, lúc còn là cấp dưới của anh, anh đối xử với hắn tốt như vậy, trước khi hắn bị điều đi còn mặc kệ người người phản đối mà tăng lương thật cao cho hắn. Rồi cuộc cũng chính hắn đâm anh một dao, quả thực là. . . . Tri nhân tri diện bất tri tâm.”

“Quên đi.” Tư Minh cười, “Thực ra lúc chính thức thua cũng không khó chấp nhận. Huống hồ tôi đã sớm đoán được kết quả này.”

Trong khi hai người đang nói chuyện, ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân trầm ổn của một người đàn ông, anh ta dừng lại trước cửa văn phòng, cất lời: “Quả nhiên Duy Giai đang ở đây?”

Lưu Duy Giai hừ một tiếng: “Diệp Phong, anh tới đây chi vậy?”

“Tôi đến xem giám đốc Tư có cần giúp gì không.”

Tư Minh ngẩng đầu lên: “Đừng nói anh cũng xin thôi việc?”

Diệp Phong gật đầu: “Đương nhiên rồi. Năm đó vì phạm sai lầm suýt nữa tôi đã bị tống cổ, là anh nói ‘muốn đuổi Diệp Phong thì cũng đuổi luôn người có liên quan là Tư Minh đi’, hù dọa mấy lão già kia một phen, anh tốt với chúng tôi như vậy, hiển nhiên chúng tôi phải thể sống chết đi theo, bám dai y như cao da chó vậy. Đúng không Duy Giai?”

“Vốn đang nhiệt huyết mà nghe anh nói vậy, tôi cứ thấy buồn nôn sao đó.” Lưu Duy Giai lạnh lùng đáp.

“Ha ha, nếu bọn họ ngấm ngầm chơi sau lưng, phải gián điệp lại tìm kẻ giúp đỡ người ngoài, tôi ở lại đây cũng không có ý nghĩa, chỉ bằng đi kiến lập một thế giới mới. Tôi ở lại Đông Thành chỉ vì anh, anh đi rồi, chả nhẽ tôi còn lưu lại liêm mông cho Tiêu Dật?”

Tư Minh cười nhẹ: “Anh nói vậy cũng làm tôi buồn nôn theo.”

Diệp Phong cười ha ha: “Được rồi, cứ như vậy đi, tôi với Duy Giai hưởng thụ vài ngày thất nghiệp rồi rồi cái đã, chờ anh nguôi ngoai, chúng ta lại cùng nắm tay nhau tiến bước.”

Tư Minh vỗ nhẹ lên vai họ, “Cám ơn hai người.”

Bọn họ nhìn nhau cười: “Chúng tôi cũng trở về thu dọn đồ đạc đây, hẹn gặp lại.”

“Ừ, hẹn gặp lại.”

Bóng dáng cả hai dần dần đi xa, dãy hành lang trên tầng 11 của tập đoàn Đông Thành cuối cùng cũng quay về sự tĩnh lặng ban đầu, chỉ còn lại một Diệp Kính Huy sầm mặt khẽ chau mày, cùng Tư Minh đang bình thần sắp xếp đồ đạc vào thùng, hai con người chỉ cách một bức tường, nhưng chung quy không nhìn thấy nhau.

Diệp Kính Huy rút cuộc vỡ lẽ, lý do Tư Minh chỉ định kỳ cho Lưu Duy Giai là vì mẹ cô bị ung thư nằm viện, chút tiền lương cơ bản không đủ thanh toán khoản viện phí khổng lồ. Hắn cũng biết, lúc trước anh vì che chở cấp dưới, cũng chính là thân tín Diệp Phong, không tiếc thân mình trực tiếp đắc tội với cả hội đồng quản trị. Khi anh nhận được lệnh điều động cũng không đếm xỉa đến phản đối của mọi người mà tăng lương cho hắn, tuy chút tiền lương này đối với Diệp Kính Huy chỉ là con số nhỏ, nhưng sự quan tâm lặng lẽ ấy giờ đây lại biến thành sức nặng vô phương chịu đựng, ép tới nỗi hắn không cách chi thở nổi. Những năm gần đây, Tư Minh làm việc dứt khoát và cương quyết, nhiều vị lãnh đạo cấp cao cũng vì thế mà chướng tai gai mắt, muốn nhân cơ hội hạ bệ anh.

Nhưng cũng nhờ đó mà anh có được một nhóm thuộc cấp tâm phục khẩu phục cực kỳ trung thành. Vì chuyện của Diệp Phong, thuộc cấp lại càng thêm tín phục anh, thậm chí có thể nói liều mạng vì một người thủ trưởng như vậy cũng đáng giá.

Sau khi Tư Minh từ chức, chưa tới một ngày, nhiều trưởng phòng bên các ban tài vụ, marketing, bán hàng lần kế hoạch không nói hai lời, trực tiếp trình đơn xin từ chức, khí thế hùng hực. Bọn họ bất mãn đã lâu vì tính bảo thủ của mấy lão già trong hội đồng quản trị, đến nay đã trút hết ra được, thực là hả lòng hả dạ.

Đương nhiên Tiêu Dật hiểu rõ, những người đó dẫu ở lại cũng không dốc sức làm việc vì hắn, nếu trong lòng họ vĩnh viễn chỉ có duy nhất một mình Tư Minh là thủ trưởng, vậy cứ để cho họ đi theo Tư Minh thôi, hắn chưa bao giờ muốn cưỡng ép.

Tiêu Dật và Tư Minh là hai dạng tính cách hoàn toàn bất đồng.

Tiêu Dật lúc nào cũng cười dịu dàng, xem chừng ở cạnh rất dễ chịu, không kiêu căng phách lối, cũng thường xuyên chăm sóc cấp dưới, mua cơm hay mời bọn họ đi ăn, thoạt nhìn hòa đồng với mọi người, vui vẻ đoàn kết biết bao nhiêu.

— Hắn giấu sự tàn nhẫn trong tâm, vùi sâu xuống tận đáy, giống in hệt như Diệp Kính Huy. Hắn thậm chí có thể mỉm cười đứng nhìn người ta hấp hối, tựa như Diệp Kính Huy đã từng đành đoạn khiến “cậu MB kia” giả chết để cắt đứt dây dưa với Tư Minh.

Tư Minh khác hắn, anh làm việc trầm tĩnh kiên định, biểu cảm lạnh băng rất hiếm khi mấy may dao động, chuyện anh giở giọng mắng thuộc cấp tát nước diễn ra như cơm bữa, nhưng vào thời điểm mẹ Lưu Duy Giai nằm viện, anh lại tìm cơ tặng tiền khen thưởng, lúc Diệp Phong phạm sai lầm cũng bắt kể việc làm méch lòng hội đồng quản trị mà ra sức bảo vệ, lúc “Lưu Huy” rời đi cũng không quên tăng lương cho hắn. Thoạt nhìn máu lạnh vô cảm, nhưng bản chất lại rất tình nghĩa với cấp dưới.

— Anh nhân tâm ở mặt ngoài, dùng gai nhọn đâm người khác, nhưng đáy lòng lại là nơi mềm mại nhất.

Cảm giác ám áp này chỉ những người gần gũi mới biết, về ngoài hồ hững che giấu sự dịu dàng, luôn kín đáo săn sóc và tìm cơ để âm thầm quan tâm, bất cứ ai từng nhận được cũng sẽ yêu mến và cảm động từ tận đáy lòng.

Cho nên với sáu nhân viên ưu tú rời khỏi công ty lần này, không ai miễn cưỡng, càng không ai chật vật, trái lại họ vô cùng hăng hái, phóng khoáng bỏ đi theo chân người chỉ huy mình chọn.

Thân phận giả “Lưu Huy” của Diệp Kính Huy cũng đã chấm dứt, đơn xin thôi việc được gửi lên vào ngay ngày hôm sau.

Nhưng người phản bội Tư Minh làm sao còn lý do hay tư cách gì được đứng chung nơi với anh, giống như cấp dưới của anh vô tư cười nói, tôi sẽ chung bước cùng anh.

Thế nên vào chiều hôm ấy, trên dãy hành lang vắng lặng được nhuộm vàng bởi ánh tà dương vào thời khắc hoàng hôn buông xuống, Diệp Kính Huy chỉ lẳng lặng đứng yên, trấn định nhìn cánh cửa văn phòng được khóa lại, nhìn anh dần dần khuất bóng, cuối cùng mất hút ở đầu kia hành lang. Sau khi anh đi khỏi, dãy hành lang tràn ngập vẻ cô quạnh, mặt trời đang chậm chậm lặn về phía đằng tây, tia nắng chiều cuối cùng đánh rơi trong không gian cũng dần dần tan biến, trước mặt chỉ còn sót lại bóng tối vô biên.

Diệp Kính Huy đột nhiên nhớ lại những lời anh từng nói trước đây, rất nhiều người đều quan tâm tôi leo được đến nơi cao hay không cao, tôi lại hy vọng có người quan tâm tôi đi có mệt không, người như vậy không cần nhiều lắm, chỉ một là tốt rồi.

Có lẽ mấy năm nay anh ở Đông Thành thật sự rất vất vả, như Lưu Duy Giai nói, làm nhiều việc như vậy, vì Đông Thành ngay cả mạng cũng không tiếc, luôn phải đối mặt với sự châm chọc và khó dễ của hội đồng quản trị, mỗi lần gặt hái thành công cũng không nhận được nhiều lời khen ngợi, đến tận lúc này, trong mắt những kẻ đó, anh bất quá chỉ là người ngoài không có quan hệ huyết thống với Tiêu gia.

“Nếu cậu có thể trở thành người ấy, tôi khả dĩ dừng lại” là một lời nói thật lòng. Có lẽ vào cái đêm anh hẹn hẳn ra ngoài rồi nhắc đến Tiêu Dật, anh đã dự đoán được kết quả của trận tranh đua này. Anh nói nhiều như vậy, thậm chí chỉ muốn cùng hẳn đi đến đoạn cuối của chặng đường này, thậm chí sau khi kết thúc cạnh tranh, sẽ mua một căn nhà ấm áp ở ngoại ô cùng sống với người yêu, không đoái hoài đến những chuyện đấu đá nhau nữa.

Nhưng gã “MB” kia lại tự tay tạo ra một cái chết giả để tổn thương anh.

Sau đó còn cải trang thành Lưu Huy đến tập đoàn Đông Thành trợ giúp Tiêu Dật, cho anh hết vết chém này đến vết chém khác, thật sâu.

Bây giờ nói tôi thích anh, liệu còn kịp không?

Có những thứ bỏ lỡ thì sẽ không bao giờ quay lại. Có những sai lầm khi đã phạm thì không cách chi bù đắp nổi.

Diệp Kính Huy dừng chân một lát trước cửa thang máy họ từng gặp gỡ nhau, đến tận phút cuối chỉ có thể cười khê, không hề quay đầu lại mà rời khỏi tập đoàn Đông Thành.

32. Chương 32: Du Lịch (thượng)

Sau khi nhậm chức tổng giám đốc, công việc của Tiêu Dật lu bù hơn rất nhiều so với trước đây, thi thoảng sẽ đến hộp đêm của Diệp Kính Huy để thư giãn đầu óc.

Mỗi lần tới hẳn đều cố ý nhắc đến Tư Minh, thực ra Diệp Kính Huy thừa hiểu, chuyện lần này vẫn làm Tiêu Dật có phần áy náy lắm, vì lúc trước chính hẳn cưỡng ép và dụ dỗ Diệp Kính Huy ra tay hỗ trợ mình. Để rồi sau đó mới vỡ lẽ Tư Minh sớm đã chuẩn bị thua cuộc, còn hẳn thì chưa lo hoàn tất chuyện thắng lợi, dẫn đến hành động vô ích phiền hà cả Diệp Kính Huy, để bây giờ thằng bạn gánh chịu nỗi khổ khó nói nên lời, thích mà không thể thổ lộ. Tiêu Dật là bạn chí cốt lâu năm của Diệp Kính Huy, đương nhiên sẽ hiểu cặn kẽ tính tình hẳn, nếu nói thẳng, chắc chắn với bệnh ưa sĩ diện thì chưa trọn hai câu đã bị hẳn hất ngược về, vậy nên lần nào Tiêu Dật cũng phải bóng gió gợi tin của Tư Minh, căn bản không hề đề cập tới tên anh.

Ví dụ như đêm nay, khi hai người đang uống rượu thì đột nhiên Tiêu Dật thở dài: “Ai da, học sinh phổ thông được nghỉ hè nhanh ghê.”

Diệp Kính Huy không hiểu đầu của tai nheo gì cả, hần thuận miệng hỏi: “Có liên quan đến cậu?”

Tiêu Dật cười đầy ý vị: “Một người đồng nghiệp có đứa con năm nay lớp 11, sau khi nghỉ hè sẽ lên 12, anh ta nói phải nhân cơ hội dẫn con đi du lịch, thư giãn xả stress, tinh thần tốt mới dồi dào sinh lực để đón nhận năm quan trọng nhất trong cấp 3 này.”

Diệp Kính Huy ngầm hiểu ý của hần, cười cười, thông thả uống cạn ly rượu.

Rõ là làm khó hần, miễn cưỡng xem em trai của Tư Minh thành con vị đồng nghiệp.

Tư Minh bật vô âm tín kể từ ngày từ chức, Diệp Kính Huy vốn tưởng anh đang âm thầm trù bị để thành lập công ty riêng, nào ngờ đúng lúc đến kỳ nghỉ hè của học sinh phổ thông, anh lại vào vai người anh tốt dẫn em trai đi du lịch.

Có manh mối này thì sẽ dễ dàng hơn, Diệp Kính Huy điều tra được trường Bình Dương năm nay sẽ tổ chức trại hè, dẫn học sinh đến khu bảo tồn thiên nhiên ở Khả Khả Tây Lý

[1]

để tìm hiểu tình hình bảo vệ linh dương Tây Tạng, hơn nữa cũng nhằm học hỏi tầm quan trọng của việc giữ gìn môi trường và cân bằng sinh thái. Tư Kiệt có đăng ký tham gia.

Diệp Kính Huy nhíu mày.

Nơi bọn họ đến sao kỳ quái quá vậy, nếu như ra biển hay mấy chỗ linh tinh khác thì hần còn có thể mặt dày đuổi theo, tạo ra tình huống ngẫu nhiên nói rằng đi du lịch gặp gỡ ngoài ý muốn, nhưng anh em người ta lại đến cao nguyên với Khả Khả Tây Lý khi gió kia, Diệp Kính Huy chung quy không thể nói do não nhất thời co giật nên cũng muốn tìm hiểu hệ sinh thái? Hoặc bảo hần có tình cảm đặc biệt với linh dương nên mới lặn lội đường xa đến ngắm “dung nhan” đẹp đẽ của loài động vật này?

Sau hai ngày đấu tranh tư tưởng, rốt cuộc Diệp Kính Huy cũng không kìm được phải hạ quyết tâm — không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con.

Thế rồi một hôm nọ tình cờ gặp Diệp Kính Văn trên QQ, chàng ta chợt thấy ý tưởng lóe lên trong đầu, nếu Tư Minh dẫn em trai đi chơi, vậy hần đây cũng nên đảm đương tốt vai trò làm anh, bèn nói: “Kỳ nghỉ này về nước tìm anh nhớ, chúng ta cùng đi du ngoạn chịu không?”

“Đi đâu?”

“Anh ba dẫn cậu đến Khả Khả Tây Lý.”

Bên kia im lặng một hồi lâu ơ là lâu mới mờ mờ trả lời: “Anh lặn đến nơi hoang vắng không có bóng người như thế làm quái gì?”

Diệp Kính Huy vuốt mũi: “Tìm hiểu tầm quan trọng của việc bảo vệ sinh thái.”

Diệp Kính Văn gửi qua biểu tượng cảm xúc “rất kinh ngạc”: “Từ bao giờ có tấm lòng cao thượng đến nhường ấy?” Diệp Kính Huy cười: “Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con.”

Diệp Kính Văn hồi đáp bằng biểu tượng “mắt trợn trắng”, sau đó thoát luôn.

Cơ mà buổi tối cậu ta lại gọi điện đến.

“Em quyết định đi Khả Khả Tây Lý với anh.”

Diệp Kính Huy suýt nữa đã ngã từ trên giường xuống đất, một lát sau hần mới vuốt mũi: “Em trai nhỏ, cậu nên cân nhắc kỹ càng đi.”

“Dẫu sao kỳ nghỉ cũng trôi qua trong nhàm chán, cả ngày chỉ biết nhìn trời ngắm biển ngó đến phiên muộn luôn, đi tham quan phong cảnh cao nguyên không phải là ý kiến tồi.”

“Cậu giác ngộ được vậy thiệt làm anh ba tự hào quá chừng đi.”

“Thôi đừng buồn nôn nữa, ngày mai ra sân bay đón em.”

Trưa hôm sau, Diệp Kính Huy lái con xe thể thao thần bí chuyên dùng để đưa người đến sân bay, đúng lúc thấy Diệp Kính Văn đi tới liền bỏ nhào lại.

“Em trai bé bỏng, anh nhớ cậu muốn chết.”

Diệp Kính Văn mặc áo sơ mi đen cùng chiếc quần bò đen, vẻ mặt cũng xám xịt như đáy nồi, cậu ta vừa thấy trang phục hỗn độn của hắn đã hừ lạnh một tiếng: “Tối qua sinh hoạt về đêm rất sung sức hả? Nhìn như vừa tỉnh ngủ vậy.”

Diệp Kính Huy bật cười định xoa đầu cậu ta, lại bị cậu ta tránh né, hắn đành nhún vai bảo: “Dĩ nhiên là do mơ một giấc mộng đẹp, không muốn tỉnh lại chút nào.”

“Mộng xuân hả?”

(mơ XXX =)))

Hắn cười đầy ý vị: “Ừ, trong mộng có cậu.”

Diệp Kính Văn lườm hắn, hừ lạnh: “Lần này đi Khả Khả Tây Lý theo đoàn sao?”

“Không, tự túc.”

Diệp Kính Văn đáp với vẻ chán chường: “Với trình độ địa lý tồi tệ bậc và kỹ thuật lái xe đáng sợ cùng cực của anh, anh dám đi tự túc? Coi chừng cái mạng anh cũng đi du lịch luôn.”

“Thế cậu nghĩ anh gọi cậu đi chung làm gì phỏng? Hiển nhiên là làm cu li cho anh rồi.” Dứt lời, hắn chỉ chỉ chiếc xe đằng xa, bày ra điệu bộ “ta là hoàng đế” mà sai bảo, “Diệp Kính Văn, lái xe lại đây.”

Cậu út nhà họ Diệp trầm mặc một lúc lâu, sau chót đành thở dài đầy bất đắc dĩ: “Được rồi, lại bị kẻ nham hiểm lợi dụng lần nữa.”

.....

Anh em hai người thu xếp gọn hành lý, ngay ngày hôm sau đã lên máy bay đến Tây Ninh.

Trại hè do trường Tư Kiệt tổ chức còn chưa bắt đầu xuất phát, Diệp Kính Huy chẳng qua chỉ muốn đi trước dò đường, đúng lúc tạo ra cơ hội tình cờ gặp mà thôi.

Tây Ninh quả nhiên không hổ danh là hạ đô, mặc dù đang trong thời gian nóng nhất của mùa hè mà nhiệt độ trung bình chỉ khoảng hai mươi mấy, vô cùng mát mẻ và dễ chịu, ngay cả máy điều hòa cũng không cần mở. Nhưng chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm quá lớn làm cho buổi trưa tương đối nóng, cường độ tia tử ngoại lại chiếu rất mạnh, phơi nắng lâu sẽ có cảm giác đau buốt. Về đêm khi thời tiết chuyển lạnh, rét đến mức phải đắp chăn thật dày. Diệp Kính Huy vui vẻ lột sạch quần áo, phủ kín chăn rồi hài lòng nằm co duỗi tứ chi trên giường lớn trong khách sạn, vẻ như cảm thấy rất kỳ lạ với chuyện mùa hè mà phải đắp chăn. Diệp Kính Văn khinh bỉ chế nhạo hắn y như mấy kẻ mọi rợ mới ra khỏi rừng rậm, chưa từng tiếp xúc với văn minh đô thị.

Hiếm khi anh em hai người có dịp ở chung vài ngày, Diệp Kính Huy bất chợt cảm thấy chú út kiêu ngạo nhà mình sao lại dễ thương thế, càng nhìn càng thuận mắt biết bao nhiêu.

Đáng tiếc Diệp Kính Văn lại ngày càng chứng tai gai mắt ông anh mình, thậm chí còn hoài nghi có người dám khiêu chiến với giới hạn con người, thích hắn thật sao?

Hai ngày sau, trại hè do trường phổ thông Bình Dương tổ chức rốt cuộc đã đặt chân đến Tây Ninh. Đợt này ngoại trừ tìm hiểu về cân bằng sinh thái, trường còn sắp xếp chuyển tham quan ngắm cảnh nên phụ huynh được phép đi theo, đại diện cho “bố mẹ” Tư Kiệt hiển nhiên là người thu hút nhất cả đoàn, gần như ánh mắt đầu tiên của mọi người đều sẽ chia thẳng vào anh, ngay cả hướng dẫn viên du lịch cũng không nhịn được mà ngắm nghía người đàn ông điển trai nhưng thủy chung rất lạnh lùng ấy vô số lần.

Có bạn lạng lẽ bình luận: “Bố của Tư Kiệt trông trẻ quá ha. . . .”

Tư Kiệt chạy vội tới chắn trước mặt anh mình, lớn tiếng tuyên bố: “Đây là anh tót!”

Bạn cùng lớp khen ngợi nức nở: “A Kiệt, anh cậu đẹp trai quá!”

Tư Kiệt rất chi là đắc ý: “Nói nhảm, anh tớ sao có thể không đẹp?”

Một màn này vừa vắn lợt vào tầm mắt của Diệp Kính Huy đang ôm cây đợi thỏ ở khách sạn, hần ngồi trong một góc cười cực kì gian ác.

“Cậu xem thằng nhóc kia che chở anh nó hệt như gà mái bảo vệ con, đáng yêu quá nhỉ.”

Diệp Kính Văn nhướng mày: “Đừng nói người anh thích là bạn nhỏ Tư Kiệt đó đi, nhảy tới nhảy lui y như Tôn Ngộ Không, thú vị chỗ nào?”

Diệp Kính Huy lắc đầu: “Cậu xem thường thẩm mỹ của anh quá.”

Diệp Kính Văn ngoảnh đầu lại nhìn người đàn ông bên cạnh Tư Kiệt, nhíu mày: “Chả nhẽ là anh nó?”

Hắn chỉ cười chứ không đáp.

Diệp Kính Văn thở dài: “Xem ra em phải đánh giá cao thẩm mỹ của anh rồi.”

Hắn nhếch miệng: “Anh thấy anh ta rất tuyệt.”

Diệp Kính Văn quay sang nhìn lần nữa, đúng lúc giao nhau với ánh mắt lạnh lẽo của Tư Minh, cậu ta ngoảnh đầu lại nói: “Ừ, thích mẫu người này quả thực rất hợp với loại thiếu ngược như anh.”

“Rất có tính thách thức nhỉ.” Hắn hớp một miếng nước.

Tầm mắt Tư Minh dời sang bên ấy, vô tình bắt gặp đường nhìn của Diệp Kính Huy, hắn cười với anh, nâng ly như ra hiệu.

Tư Minh yên lặng trong chốc lát, anh đứng dậy đi qua chỗ hắn.

“Sao cậu lại ở đây?” Anh quét cái nhìn lãnh đạm lên hai kẻ đang ngồi ăn tối trên sofa.

Diệp Kính Huy cười: “Ngày nghỉ rồi rồi, đi đây đó du lịch để giải sầu.”

“Hiện tại Đông Thành đang bận rộn chuyện ba phương hợp tác, sao cậu lại rảnh rồi?”

“Tôi xin thôi việc rồi.” Diệp Kính Huy ngẩng đầu lên, điềm tĩnh nhìn anh.

Tư Minh không trả lời, anh đánh mắt qua chàng trai đối diện đang mặc chiếc áo sơ mi đen bó sát người, trước ngực là hoa văn màu bạc vẽ hình thù quái dị, “Cậu này là?” Diệp Kính Huy cười: “Giới thiệu với anh, cậu ấy là bác sĩ tôi dẫn theo, tại tôi sợ mình có phản ứng cao nguyên

[4]

.”

Diệp Kính Văn liếc qua con người đang cười rất chi “điềm đạm” kia, cuối cùng vẫn đành bắt tay với Tư Minh: “Chào anh, tôi họ Văn, là bác sĩ khoa tim mạch, phụ trách bảo đảm an toàn cho mạng sống của anh.” Bịa chuyện theo ý ông anh cũng thật là trôi chảy.

Nhưng mà đối phương chỉ thản nhiên đáp: “Tư Minh.” Một chữ dư thừa cũng lười nói, sau đó nhìn Diệp Kính Huy buông câu: “Hai người thông thả.” rồi xoay người bỏ đi mất hút.

Diệp Kính Văn cười lạnh: “Sao không trực tiếp giới thiệu là em trai đi?”

“Anh ta chưa biết danh tính thật của anh, trên lý lịch giả anh ghi mình là cô nhi.” Diệp Kính Huy cúi đầu uống nước, trả lời theo kiểu “vô tư đi chứ à”.

“Xem ra anh đắc tội với anh ta hả?”

Diệp Kính Huy thở dài đầy miễn cưỡng: “Cũng không đơn giản chỉ là đắc tội.”

“Chả nhẽ anh chúc thuốc rồi cường bức anh ta?”

“Haizz, anh chú có tà tâm mà không có gan làm.”

“Ồ. . . .” Diệp Kính Văn gật đầu ý bảo đã sáng tỏ, “Coi như anh gặp khắc tinh đi, loại thủ đoạn chuyên dùng như thuốc cũng không dám sử dụng, khó khăn rồi đây.”

“Thuốc ứ có thú vị, anh chú muốn làm người ta tâm phục khẩu phục.” Diệp Kính Huy cười rất thích thú.

Tuy nói không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, đáng tiếc có một số người không biết rằng mình đang tự chui vào miệng cọp, còn hưng phấn vạch ra kế hoạch muốn tóm lấy nó.

Diệp Kính Huy vốn có dự tính trước, hẳn trực tiếp lấy luôn thời gian biểu của trại hè trường Bình Dương đợt này.

Suốt nửa tháng từ 20 tháng 7 đến 5 tháng 8, mỗi ngày bên kia đi đâu, ở khách sạn nào, hẳn đều rành rẽ như lòng bàn tay.

Vậy nên vài ngày sau, khi Tư Minh gặp “bác sĩ tư nhân” của Diệp Kính Huy trong cao ốc Côn Ngọc ở Cách Nhĩ Mộc

[5]

, về mặt kinh ngạc ban đầu của anh đã biến thành hồ hững, đi lướt qua cũng chỉ gật đầu xem như chào hỏi.

Theo sắp xếp của chuyến hành trình, ngày thứ năm mới đến Khả Khả Tây Lý.

Nơi này có những dãy núi tuyết đẹp quanh năm tuyết phủ, những ngọn băng sơn vĩnh cửu nhấp nhô chạy dài đến tận đường chân trời. Sông ngòi chẳng chảy làm dịu đi cái hanh khô của thảo nguyên hoang vu rộng mênh mông. Đứng trên mảnh đất vắng vẻ không bóng người này nhìn ra phía xa, hẳn ai cũng chợt thấy lòng mình trống trải nhưng tự do biết bao.

Diệp Kính Văn cầm lái, duy trì khoảng cách nhất định với chiếc xe bus trước mặt.

“Nghe đồn ở đây có bò Tây Tạng, lông dài buông thông xuống tận đất.” Diệp Kính Huy mở cửa thò đầu ra nhìn loanh quanh, “Sao anh không thấy?” Diệp Kính Văn bình thản đáp: “Bò Tây Tạng hoang dã sẽ tấn công tất cả vật thể nào di chuyển trước mặt nó.” Cậu ta dừng một chốc rồi nói thêm, “À, quên xừ mất anh thích thử thách, muốn em chở vào sâu trong mấy chỗ hẻo lánh, khiêu chiến với bò Tây Tạng hoang dã một trận đã đời không.”

Diệp Kính Huy nhún vai: “Thể trọng của nó tính theo tấn, anh chú là kilogram, không cùng đơn vị thì làm sao gọi là thử thách, phải là chán sống, hiểu phỏng?”

“Ồ, bởi vậy anh khiêu chiến với Tư Minh là vì anh ta cùng kilogram chứ gì.” Diệp Kính Văn cười lạnh, bổ sung: “Anh không biết trông mình y như mấy đứa theo dõi cuồng sao?”

Diệp Kính Huy chỉ cười chứ không đáp.

Đã nhiều ngày qua, ánh mắt của Tư Minh càng lúc càng lạnh, thậm chí về sau cứ trông thấy bọn họ thì hoàn toàn phớt tỉnh, trong khi Diệp Kính Huy vẫn hơn hớn mặt dày mày dạn leo đèo theo đuôi, tình cờ gặp gỡ hết lần này đến lần khác, tới nỗi ngay cả Tư Kiệt cũng biết hẳn, nhóc ta luôn đứng ở xa chỉ hấn mà rằng: “Anh hai, sao người đó đi theo chúng ta hoài vậy, âm hồn không tan nha. . . .”

Mỗi lần nghe như thế, Diệp Kính Văn đều cảm thấy quá ư là bẽ mặt. Tiếc thay ông anh lại không xem việc mất thể diện ra cái đình gì, tiếp tục truy đuổi Tư Minh đến quên hết trời trăng mây nước.

Mãi đến khi mọi người đến khu bảo tồn Tác Nam Đạt Kiệt

[6]

khá cao so với mặt nước biển ở Khả Khả Tây Lý, Tư Kiệt có phản ứng cao nguyên.

Tư Kiệt mặt trắng bệch bị đưa lên xe cấp cứu, Tư Minh vô cùng lo lắng dĩ nhiên cũng phải đi theo, anh em Diệp Kính Huy cũng quay đầu xe truy đuổi.

Tư Kiệt được đưa vào lều vải dựng tạm bộ để chữa trị, Tư Minh đứng bên cạnh chau mày, lặng thinh không nói lời nào.

Diệp Kính Huy vươn tay vỗ nhẹ vai anh: “Em anh còn nhỏ lắm, phản ứng cao nguyên chẳng mấy nghiêm trọng nên không sao đâu, đừng lo lắng.”

Tư Minh xoay qua nhìn hấn, chỉ thấy hấn đang chú mục vào anh, trong ánh nhìn toát ra một chút dịu dàng, Tư Minh không kìm được mà cười khẩy.

— Diệp Kính Huy, da mặt cậu cũng dày đến cảnh giới nhất định rồi, còn dám lấy thân phận Lưu Huy xuất hiện trước mặt tôi.

33. Chương 33: Du Lịch (trung)

Tư Kiệt không bao lâu sau đã tỉnh lại, tiếc là tình trạng sức khỏe khá kém làm cậu vô phương tiếp tục cuộc hành trình.

Vì lo cho an toàn của em trai, Tư Minh quyết định nhanh chóng dẫn cậu nhóc về.

Chuyến du lịch hè chưa đi được một nửa đã bể tan tành, Tư Kiệt vì thế mà u sầu không thôi, trên đường trở về vẫn kiên trì năn nỉ anh trai dẫn mình đến nơi khác, lại bị Tư Minh lấy cớ bảo trọng thân thể để chối từ. Anh em nhà Tư Minh lại “ngẫu nhiên” gặp gỡ hai vị thiếu gia họ Diệp ngay tại sân bay, cả chỗ ngồi trên máy bay cũng được xếp cạnh nhau.

Diệp Kính Huy cười với Tư Kiệt: “A Kiệt, có muốn đi chỗ khác chơi không?”

Tư Kiệt đề phòng nhìn hấn, không chịu trả lời.

Diệp Kính Huy xoay đầu sang nhìn Tư Minh kể bên: “VẬY còn anh? Mới đi được nửa đường chắc chưa sảng khoái đâu ha, chỉ bằng thay đổi lộ trình đến vùng khác đi.”

Tư Minh trầm mặc trong chốc lát mới quay đầu lại hỏi: “Cậu muốn đi đâu?”

“Đi Thanh Đảo

không?”

Tư Minh quay qua nhìn em trai: “A Kiệt có thích không?”

“Đương nhiên là có.” Dễ thấy Tư Kiệt đột nhiên hưng phấn hẳn lên, “Em đã muốn đi từ lâu lắm rồi.”

Tư Minh lại thản nhiên đánh mắt sang Diệp Kính Văn: “VẬY bác sĩ Văn thì sao? Muốn đi chung không?”

Diệp Kính Văn nhún vai: “Không cần tính tôi vào, đi Thanh Đảo chắc chắn cần đến bác sĩ đâu.”

Tư Kiệt lại hồn nhiên buột miệng: “Cùng đi du lịch rất vui nha, nhiều người mới thú vị, chúng ta vừa vặn bốn người đủ thành một bàn tiệc chực.”

Diệp Kính Huy và Tư Minh lặng thinh.

Diệp Kính Văn đến gần sát tai cậu, cười hề tiện, bảo: “Tốt nhất chúng ta đừng chơi tiệc chực, làm bóng đèn

dễ bị nổ tung lắm, ngốc.”

Kết quả là sau khi xuống máy bay, chẳng biết Diệp Kính Văn đã truyền bá tư tưởng quái đản nào cho Tư Kiệt, cậu nhóc bỗng dưng triệt để thông suốt, chân thành nói: “Anh hai, em chưa làm xong bài tập hè, vả lại năm sau đã lên 12 nên em muốn nghỉ dịp được nghỉ chăm chỉ ôn tập, mọi người cứ đi đi.”

Tư Minh lạnh lùng liếc Diệp Kính Văn, ngoảnh đầu nhìn Diệp Kính Huy, cuối cùng dời ánh mắt sang cậu em mặt đang đỏ bừng bừng, ném ra một câu: “Tùy em vậy.”

Đến lúc ra khỏi sân bay, Diệp Kính Huy kéo cậu út nhà mình qua một bên: “Chú nói gì với nhóc con vậy, sao trông thẳng bé khiếp sợ thế kia?”

“Em chỉ nói mọi người nhìn bề ngoài như đi du lịch, trên thực tế lại là ‘ăn, nhậu, gái gú và bài bạc.’”

Diệp Kính Huy vỗ vai cậu ta: “Chú quả nhiên rất khôn khéo nha.” Sau chót lại bổ sung một câu: “Để tuyên dương sự khôn khéo của chú, cứ đi chơi cho thỏa thích, chi phí anh ba trả.”

“Tốt.” Diệp Kính Văn ngẩng đầu, cười tươi rói: “Em muốn. . . . dạo một vòng thỏa thích quanh trái đất.”

Diệp Kính Huy bắt đắc dĩ: “Chú chém người cũng đừng nên ác ôn như vậy chứ?”

Diệp Kính Văn cười: “Không xẻo thịt anh thì còn ai khác nữa. Anh kinh doanh hộp đêm, lợi nhuận kiếm được nhờ làm ăn thất đức nhất định khá khẩm lắm đa.”.

Sau khi tiễn Tư Kiệt về, Diệp Kính Huy và Tư Minh đáp chuyến bay đến Thanh Đảo ngay chiều hôm đó.

Để tránh lãng phí thời gian vào những chuyện vớ vẩn, hấn cố ý tìm tài xế riêng chuyên chở cả hai.

Vừa ngồi vào xe, cậu tài xế trẻ đột nhiên sững sốt nhìn họ, dường như muốn há miệng nói nhưng cuối cùng vẫn không thốt ra được lời nào.

Diệp Kính Huy bình tĩnh bảo: “Đầu tiên tìm khách sạn trước đã, chúng tôi vừa xuống máy bay nên hơi mệt, đêm nay muốn nghỉ ngơi.”

“À. . . . vâng.” Cậu tài xế trả lời, chậm chạp khởi động xe.

Cậu ta hiển nhiên rất rành rẽ đường xá ở bản địa, nhanh chóng lái xe đến một khách sạn thật xa hoa, xuống xe thay cả hai thuê phòng chu đáo.

Lúc đi ra lướt ngang qua Diệp Kính Huy, bên tai cậu vang lên giọng nói quyến rũ của hấn: “Tối nay đến tìm anh.”

-

Tám giờ tối, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa nhẹ, Diệp Kính Huy tắm rửa xong xuôi đang ngồi trên giường xem TV.

“Mời vào.”

Cửa bật mở, người tới quả nhiên là cậu tài xế ban nãy, cậu ta dè dặt đi đến bên giường, dừng bước, cúi đầu gọi khẽ: “Ông chủ. . . .”

Diệp Kính Huy cười, dựa vào đầu giường nói một cách lơ đãng: “A Tề, đã lâu không gặp.”

Bầu không khí tĩnh lặng đầy xấu hổ kéo dài đến tận một lúc sau, A Tề mới khẽ đáp: “Ông chủ có khỏe không?”

Hấn không trả lời, trái lại chỉ thản nhiên hỏi: “Làm tài xế bao lâu rồi?”

A Tề vẫn không dám ngẩng đầu lên, chỉ ngoan ngoãn đáp: “Em đến Thanh Đảo sau khi rời khỏi quán bar, vì không được đi học lại khá yếu ớt, tìm mãi không thấy công việc tốt, may thay lúc trước anh đã làm bằng lái xe cho em, nên em. em làm tài xế kiếm sống.”

Diệp Kính Huy gật đầu: “Giỏi lắm, ít nhất hiện giờ cậu đã tự lập được, cuộc sống cũng bình yên hơn dĩ vãng rất nhiều.”

A Tề trầm mặc trong chốc lát, cậu nói: “Thực ra em luôn có lời muốn nói, em chưa từng có ý phản bội anh, tư liệu và ảnh chụp đều do hấn ta trộm. Em rất nhớ anh. Còn nữa, xin lỗi, đến giờ em vẫn dùng tên anh đặt cho, đã quen rồi nên không đổi được.”

“Được rồi, bây giờ nói mấy chuyện này cũng đâu có ý nghĩa gì.” Diệp Kính Huy mỉm cười, nhồm dậm, xoa nhẹ lên đầu cậu: “Nếu lúc trước đã đồng ý tha thứ cho cậu, anh cũng không so đo quá khứ làm gì. Đừng sợ, nào, ngẩng đầu lên anh xem.”

A Tề chậm rãi ngẩng đầu lên, chỉ thấy khuôn mặt thanh tú của cậu đã hồng hào hơn trước kia, cả người cũng tràn đầy sức sống, có vẻ như còn béo lên nữa.

Diệp Kính Huy cười: “Xem ra cậu sống rất tốt.”

A Tề gật đầu: “Còn ông chủ sao lại gầy hơn nhiều quá, gần đây bận rộn lắm sao ạ?”

Hắn nói lảng sang chuyện khác: “Đúng rồi, ngày mai nếu đối khách sạn thì cậu phải vờ như hết phòng, thuê giúp tụi anh một gian là được rồi, tốt nhất là phòng có giường đôi.” Diệp Kính Huy nói thẳng tuột mà mặt không đổi sắc, trong khi A Tề kinh ngạc đứng chôn chân tại chỗ một hồi lâu: “. . . .Tại sao?”

Câu trả lời của hắn chỉ vồn vện là: “Thuận tiện trao đổi.”

A Tề yên lặng một lát, cậu cười nhẹ: “Trao đổi tứ chi sao?”

Hắn gật đầu: “Đúng vậy, cậu vẫn hiểu anh như trước kia.”

A Tề cười: “Tư tiên sinh quả thực là người mà ông chủ thích ư?”

“Sao vậy?”

“Hình như em gặp anh ta ở đâu rồi. . . .” A Tề trầm ngâm, xem chừng đang phân vân lắm, “Chắc là trên TV nhỉ, em thường xuyên nghe thấy tên anh ta.”

“Ừ, trước đây anh ta là giám đốc điều hành của Đông Thành, đối thủ của Tiêu Dật, nhưng hiện giờ đã từ chức rồi.” Diệp Kính Huy dừng lại một chốc, “Ngày mai cậu gặp anh thì cứ làm như không quen biết, thêm nữa, bây giờ anh họ Lưu, đừng gọi sai.”

“Vâng, em biết rồi.”

-

Ngày hôm sau, bầu trời quang đãng xanh trong không một gợn mây, sau khi thức dậy, Diệp Kính Huy và Tư Minh chỉ ăn sáng qua loa, bắt đầu ngay chuyến du lãm Thanh Đảo.

Diệp Kính Huy đề nghị nên mời một hướng dẫn viên du lịch đến giới thiệu sơ nét về nơi này, tránh dọc đường đi chỉ cười ngửa xem hoa mà không biết đang ngắm những gì.

A Tề liền gọi một cuộc điện thoại, giọng nói cũng cố ý hạ thấp, nét mặt cậu ta rất dịu dàng: “Trần Nhiên, anh có ở nhà không? Chỗ em có hai vị khách muốn mời hướng dẫn viên du lịch, mấy ngày nay anh rồi chứ?” Thanh âm lúc sau lại mang theo chút gì đó như dỗ dành, “Đến giúp một lúc nhé? Ba ngày thôi, sẽ trả tiền công cho anh mà.”

Không bao lâu sau, một cậu thanh niên điển trai đầy sức sống vội vàng chạy đến chỗ họ, cậu ta mặc trang phục thể thao màu trắng, vóc người cao gầy, vì vận động nhanh nên mồ hôi đổ như mưa, nhìn thoáng qua hẳn là người khá cường tráng. Cậu ta ngừng lại cạnh cửa xe, mỉm cười gõ gõ lên kính, sau đó mới mở cửa chỗ ghế pho lái.

“Chào hai anh, đầu tiên xin tự giới thiệu, tôi tên Trần Nhiên, trước mắt còn đang theo học ngành quản lý du lịch, tuy không gọi là hướng dẫn viên chuyên nghiệp nhưng tôi lớn lên ở đây, rành rọt Thanh Đảo như lòng bàn tay. Cứ để tôi dẫn đường trong chuyến du ngoạn này của các anh đi. Hai anh không cần khách sáo, có việc gì cần cứ nói với tôi.” Sau đó quay sang bảo A Tề: “Đến Sạn Kiều

trước đi, bây giờ đang vắng người.”

Cậu trai tên Trần Nhiên ấy là người vô cùng cởi mở, lúc tán gẫu luôn nhìn chăm chú vào mắt người khác, nụ cười tự tin rực rỡ như ánh mặt trời lúc nào cũng ngự trị trên gương mặt.

Diệp Kính Huy cười: “Nói vậy chẳng khác nào chúng tôi là người cho cậu thí nghiệm?”

Trần Nhiên cười hỉ hả: “Hai quý ngài đừng vội coi thường nha, tuy học thuộc lòng tài liệu nhưng mồm mép còn phải luyện tập nhiều, nhóm chúng ta ít người nên tôi cũng không cần khách sáo. Hai anh muốn tìm hiểu phương diện nào của Thanh Đảo, cứ nói đi.” Thấy không ai thêm hỏi đáp mà nhiệt độ trong xe đang có xu hướng hạ thấp, Trần Nhiên lại nhiệt tình tìm đề tài: “À phải, theo như cách nói địa phương, Thanh Đảo có ba thứ thừa, bốn thứ thiếu, năm thứ quái lạ, hai anh có hứng thú đoán thử không?” Tâm trạng Diệp Kính Huy đang tốt nên cũng hòa theo câu bông đùa của cậu ta: “Năm thứ quái lạ đó sẽ không bao gồm cậu chứ?”

Trần Nhiên cười: “Tôi làm sao tốt phúc như vậy được, đoán lại đi?”

Tư Minh đột nhiên cất lời: “Bia được đựng trong túi nhựa, bụng đàn ông giống như cái vung, đúng không?”

Diệp Kính Huy quay sang: “Sao anh biết?”

“Tôi từng tới đây rồi.”

“Vậy sao còn muốn đến lần nữa?”

Tư Minh xoay đầu qua nhìn hắn: “Chẳng phải do cậu kéo tôi đi ư?”

Diệp Kính Huy cười đầy ý vị: “Anh có thể chọn nơi khác mà.”

Tư Minh nhún vai: “Dẫu sao cũng là chuyện vài năm trước rồi, đến thăm lần nữa để xem nơi này có thay đổi gì không cũng rất thú vị.” Nói xong, anh quay đầu sang ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ.

Dưới sự hướng dẫn của Trần Nhiên, một nhóm bốn người cùng đi tham quan những thắng cảnh nổi tiếng của Thanh Đảo, sau đó ngồi cáp treo đi lên tháp truyền hình một lần. Diệp Kính Huy và Tư Minh ngồi chung một buồng, thích thú ngắm cảnh, này khu phố cổ xưa toàn những ngôi nhà lợp mái ngói đỏ, này đô thị hiện đại bị chiếm phần lớn bởi những tòa cao ốc mọc lên san sát nhau, dưới chân là núi rừng rậm rạp xanh mướt, ngồi trên cáp treo có thể thu hết phong cảnh toàn Thanh Đảo vào trong tầm mắt. Hít vào không khí trong lành, cảm nhận từng cơn gió mơn man trên mặt, bên cạnh còn là người mình thích, quả thật còn niềm vui sướng nào bằng.

Ở lại Thanh Đảo vài ngày dạo qua một lượt những cảnh đẹp nên đi, uống bia ăn hải sản, sau đó bọn họ lái xe đến Uy Hải.

Lúc vào địa phận Uy Hải đã gần mười giờ tối, A Tề xuống xe gọi điện thoại thuê phòng, một lát sau cậu trở về, áy náy nói: “Vì dạo gần đây là mùa cao điểm du lịch, rất nhiều khách sạn đã chật kín người, chỗ tôi tìm được chỉ có phòng giường đôi, hai anh chấp nhận ở tạm một đêm không?”

Diệp Kính Huy cười siêu vui sướng: “Không thành vấn đề.”

Tư Minh nhìn gương mặt chân thành của A Tề, lại quay sang liếc Diệp Kính Huy đang cười tươi như hoa nở, cuối cùng mới bình thản đáp: “Được rồi, đành vậy thôi.”

Buổi tối đặt chân vào khách sạn, quả nhiên chỉ có giường đôi với chiếc chăn trắng tinh như tuyết được trải ngay ngắn.

Tư Minh tắm trước, sau khi tẩy rửa xong thì mặc chiếc áo ngủ lấy từ vali hành lý, nằm trên giường xem TV.

Còn Diệp Kính Huy tắm xong chỉ mặc độc nhất chiếc quần lót đã trực tiếp bước ra ngoài. =))

“Cậu không mặc áo ngủ à?” Tư Minh điềm tĩnh nhìn hắn.

“Lúc đi vội quá nên tôi quên mang theo.” Diệp Kính Huy vừa nói vừa ngồi lên giường lau tóc, nước từ mái tóc men theo chiếc cổ thon chảy xuống lồng ngực, trượt dài trên những đường cong gợi cảm lẫn xuống vùng bụng bằng phẳng.

Ánh mắt Tư Minh cũng di chuyển sít sao theo giọt nước ấy, mãi đến khi nó bị thấm rồi biến mất, anh mới thần nhiên nói: “Không phải khách sạn có cung cấp khăn tắm sao, ít nhiều cũng nên che một chút đi?” “Khăn tắm đó ai biết có người dùng qua chưa, nhìn thôi cũng thấy ghê tởm.” Diệp Kính Huy ngẩng đầu lên nhìn anh, trông thấy áo ngủ hở rộng lộ ra mảng ngực màu mật ong cực kỳ gợi cảm, nụ cười của hắn cũng theo đó mà sâu hơn: “Định ngủ rồi hở?”

Tư Minh so vai: “Sắp mười một giờ rồi, vả lại mai còn phải dậy sớm, đi ngủ thôi.”

Diệp Kính Huy gật đầu, thuận tay tắt TV rồi xốc chăn chui vào.

Bởi lẽ Tư Minh đã nằm thật lâu trong ổ chăn, ngủ bên cạnh anh đem đến cho hắn cảm giác vô cùng ấm áp và dễ chịu.

Đến nửa đêm, Diệp Kính Huy lại quen nếp choàng tỉnh vì bị lạnh, trông thấy Tư Minh có vẻ đang ngủ say, hắn cười bí ối nhích dần về phía anh, khoan khoái ôm chầm lấy anh từ sau lưng.

Thình lình bị bàn tay lạnh lẽo của hắn chạm vào, lưng Tư Minh cứng đờ, anh mở mắt ra: “Cậu làm gì vậy?”

Diệp Kính Huy nhắm chặt hai mắt không thèm ừ hử câu nào, giả vờ ngủ say như chết, cánh tay vẫn ôm ghì anh từ đằng sau, cổ ấn thật nhiều thật nhiều đầu hũ.

Tư Minh đương muốn hất tay hắn ra, ai ngờ lại thấy hắn đã được một tắc lại muốn tiến một thước, ngay cả cơ thể cũng dính sát rạt vào.

Sau lưng chọt dán vào một mảng ngực mát lạnh, cổ còn cảm nhận được từng đợt hô hấp đều đều phả nhẹ vào, ngứa ngứa.

Áo ngủ bị động tác sờ sảng của hắn cọ dụi một hồi đã lơ ra phân nửa, sau lưng lại tiếp xúc với làn da mềm mại trơn trượt kia, tay hắn lại đang đặt ở vị trí ngay bụng dưới, nhẹ nhàng ôm lấy rồi cứ thế bất động, bụng dưới của Tư Minh trong chớp mắt cũng cứng lên, sau khi điều chỉnh hô hấp mới mới khôi phục bình thường.

Thấy hắn còn không có ý định buông ra, khóe môi Tư Minh hơi nhếch lên.

— Cậu vẫn cái kiểu thiếu đánh như trước đây, nếu cậu có thể giả vờ ngủ thì tôi đây cũng nên mộng du đi?

Hạ quyết tâm xong, Tư Minh xoay người lại đè con người đang mê mải giờ trò kia, nhắm ngay môi hắn hạ xuống một nụ hôn.

Không cho hắn bất cứ cơ hội kháng cự nào, nụ hôn nóng bỏng ập đến dữ dội như cuồng phong bão táp, đầu lưỡi mạnh bạo khuấy đảo trong khoang miệng, cuốn lấy lưỡi hắn mút vào điên cuồng, tấn công mạnh mẽ như muốn chiếm đoạt hết thảy, lưu lại hơi thở của anh ở từng nơi mẫn cảm trong khoang miệng hắn.

Diệp Kính Huy chợt có cảm giác người đối diện như đã phát điên rồi, đầu lưỡi bị anh mút đến sưng đau, nụ hôn thâm nhập vào tận sâu vòm miệng, khiến lồng ngực hắn khó chịu đến nổi sắp ngạt thở.

Đương định vươn tay đẩy anh ra, nửa thân dưới bỗng dưng mát lạnh —

Quần lót bị anh kéo xuống tận đầu gối, bộ phận mẫn cảm nhất lại đang bị anh nắm trong tay?!

Thân thể Diệp Kính Huy cứng đờ, hắn trợn trắng mắt rồi bắt đầu dốc sức giãy giụa. Tiếc thay, trong lúc bất tri bất giác đã sớm vượt mất cơ hội thuận lợi, hai tay bị anh khống chế trước ngực không thể động đậy, đầu gối anh chèn vào giữa hai đùi, khiến đôi chân vô phương khép lại. Bộ phận mẫn cảm phơi bày trong bàn tay ma quỷ của anh, bị những ngón tay thôn dài ác liệt đùa giỡn. Dưới sự chà xát của ngón tay ấm áp, ‘cậu bạn nhỏ’ rất nhanh đã có phản ứng.

“Ừm. . . .A. . . .” Cổ họng phát ra một tràng thở dốc ám muội, Diệp Kính Huy nheo mắt lại hưởng thụ sự ‘chăm sóc’ của người kia, cảm nhận từng đợt khoái cảm kỳ diệu đang từ từ lan khắp thân thể, khiến cơ thể theo đó không kiềm được mà bắt đầu run rẩy.

Đích xác là do kể từ khi gặp gỡ anh đến nay, đã lâu lắm rồi hắn không tìm bạn giường, lúc này đây chỉ cần bị anh khiêu khích bằng vài động tác thôi, ngọn lửa ham muốn ẩn sâu trong cơ thể sẽ dễ dàng bạo phát.

Thế mà trong tích tắc khi Diệp Kính Huy sắp đạt cao trào, Tư Minh đột ngột ngừng tay lại!

“Tách” một tiếng, đèn ngủ nơi đầu giường bật sáng, Tư Minh điềm nhiên như không ngồi dậy, xốc chăn lên, xuống giường, chui vào toilet, chuối động tác lưu loát như nước chảy mây trôi, hoàn toàn không thèm liếc lấy Diệp Kính Huy một lần, cơ hồ chỉ là tỉnh mộng đi vệ sinh đêm.

Diệp Kính Huy phẫn nộ nhìn chằm chằm bóng lưng anh, tiếc rằng sau khi bước ra từ toilet, Tư Minh vẫn ung dung như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Thấy Diệp Kính Huy đang dùng ánh mắt ta-muốn-giết-người-trùng-mình bén ngót, Tư Minh ra vẻ vô tội hỏi: “Cậu không ngủ sao?”

Diệp Kính Huy nheo mắt lại, chỉ nhìn anh chứ không chịu mở miệng.

Tư Minh tiếp tục nói: “Xin lỗi, vừa rồi gặp ác mộng nên bừng tỉnh, làm ồn đến cậu ư?” Anh đánh mắt qua chiếc đồng hồ treo tường, “Còn khoảng ba tiếng nữa trời sẽ sáng, ngủ tiếp đi.”

Dứt lời, anh vén chăn lên giường, nhắm mắt lại.

Bởi vì động tác kéo chần ra, một cơn gió lạnh bất chợt lùa vào trong, ngọn lửa tình dục vốn đang hực cháy của Diệp Kính Huy nháy mắt cũng bị triệt để dập tắt!

Hết như bị tạt một gáo nước lạnh lên đầu, trong mùa hè thế này thật sự rất “sảng khoái”!

Tư Minh, xem như anh lợi hại!

Trông thấy Diệp Kính Huy lẳng lặng xoay người qua ngủ, bóng lưng lộ ra vẻ cứng ngắc, trong khoảnh khắc tắt đèn ngủ ở đầu giường, khóe môi Tư Minh nhếch lên thành một độ cong rất đẹp.

Hậu quả dám đấu với tôi sẽ còn thê thảm hơn thế này nhiều.

Diệp Kính Huy, món nợ của chúng ta cũng sắp đến thời điểm rồi, cứ từng chút từng chút một, chậm rãi tính toán rõ ràng đi.

34. Chương 34: Du Lịch (hạ)

Sáng sớm hôm sau, bốn người vây quanh một bàn ăn cơm, Tư Minh và Diệp Kính Huy đương nhiên là ngồi kế nhau, hai người còn lại ngồi phía đối diện.

A Tề lo lắng hỏi: “Anh Lưu, tối qua anh không ngủ được sao? Nhìn anh uể oải quá.”

Hắn chưa kịp mở miệng đã nghe Tư Minh bên cạnh dùng chất giọng trầm thấp bình thản như thường lệ nói: “À, tối qua tôi gặp ác mộng, nửa đêm choàng tỉnh làm ồn đến cậu ấy, sau đó cậu ấy không ngủ được.” Sao anh biết tôi thức trắng đêm, nói vậy khác nào tự khai anh cũng tỉnh?

Diệp Kính Huy chẳng muốn nhìn anh, tiếp tục cúi đầu húp cháo.

A Tề lại hiếu kỳ hỏi: “Ác mộng gì vậy?”

Anh mỉm cười: “Mơ mình đi bắt hổ lại bị hổ ăn mất.”

“Khụ.” Diệp Kính Huy bị sặc cháo đến nỗi phải ho khan vài tiếng, đoạn, hắn ngẩng đầu lên liếc anh, nói một cách nhàm chán: “Tình cờ quá, tối qua tôi cũng nằm mơ, mơ sau khi mình bị hổ xơi, tôi cầm dao rạch bụng phanh thây chết nó.”

Tư Minh im lặng.

Còn A Tề lại cúi đầu cười khẽ.

Lúc khởi động xe, Diệp Kính Huy tìm cơ hội ở chung một mình với A Tề, khẽ khàng tiến sát bên tai cậu nói câu ám muội: “Đồ ngốc, tuy anh với cậu là chỗ thân quen, nhưng dấu hôn trên cổ ít nhất cậu cũng nên che một chút đi.”

A Tề nháy mắt đỏ ửng mặt mày, rụt cổ lại cúi đầu thấp hết mức, cậu lắp bắp: “Nà. . . .nào có. . . .Em. . . .Em.”

Hắn bật cười: “Gạt cậu thôi.”, rồi vui vẻ xoay người bỏ đi.

Để lại A Tề đứng như trời trồng tại chỗ, mặt đỏ tới mang tai một lúc lâu sau, chờ đến khi Trần Nhiên gọi cậu xuất phát, cậu mới quay đầu leo lên xe.

Thế là suốt cả ngày hôm ấy, A Tề bỏ mặc Trần Nhiên, trong khi hắn lại thường xuyên trêu ghẹo cậu ta, cười thích chí cực kỳ.

A Tề vẫn tập trung lái xe không dám chớp mắt, vậy mà đôi lần khi Trần Nhiên chú mục vào cậu, vành tai cậu đỏ ửng, tựa như có phần ngượng ngùng khi tình tứ thế này trước mặt Diệp Kính Huy.

Hắn dĩ nhiên thừa hiểu, khóe miệng cong thành một nụ cười.

Thay vì phải lo sợ khi ở cùng một kẻ lạnh nhạt vô tình như Quan Thiên Trạch, A Tề có thể tìm được chàng trai phóng khoáng lại ấm áp như vậy để chung sống bình yên qua cả đời, cũng xem như là hạnh phúc vậy.

Đi tham quan những chiếc tàu chiến còn sót lại trong chiến tranh Giáp Ngọ

ở Uy Hải đến giữa ngày, buổi tối thay đổi tuyến đường đến Yên Đài, tất nhiên, khách sạn lại không có giường đơn, A Tề thuê một gian phòng có giường đôi cho họ, lúc nhìn Diệp Kính Huy cậu sẽ cúi thấp đầu di chuyển tầm mắt, hần đi lướt ngang qua người cậu, nhẹ giọng bảo: “Bảo chàng thanh niên nhà cậu kìm chế chút đi, cậu là tài xế đó, một xe bốn mạng lận.” Dứt lời lại sáng khoáy xoa đầu A Tề, quay người nghênh ngang đi mất.

Thực ra đối với Diệp Kính Huy mà nói, sự tồn tại của A Tề rất đặc biệt, bản thân hần luôn muốn có một đứa em trai để thỏa thuê chòng ghẹo, đáng tiếc cậu Văn nhà hần tính cách quá ư là méo mó, đừng nói trêu đùa, không bị cậu ta phản đòn đã xem như nể mặt hần lắm rồi, nhiều năm qua ngay cả tiếng anh ba cũng chưa bao giờ gọi, đúng là cái đồ khó tính. Trong khi nhìn A Tề mà xem, ngoan ngoãn, dễ bảo, mặc cho hần xoay vòng vòng muốn đùa thế nào thì đùa, vừa ngây thơ vừa khả ái vô cùng. Chẳng biết vì sao, nổi oán hận và căm ghét thoát đầu lúc cậu phản bội hần giờ đây đã nhạt tựa sương khói, trái lại giống như đương quay ngược về quá khứ, thuở còn ở hộp đêm, mỗi lần trông thấy cậu đều nhin không nổi mà phải trêu ghẹo đôi ba câu, nhìn cậu đỏ mặt thì tâm trạng hần tốt hơn rất nhiều.

Không phải bao dung mà bỏ qua hiềm khích trong quá khứ, có lẽ do chính hần cũng đã phản bội người khác rồi.

Lúc hợp tác cùng Tiêu Dật ứng phó với Tư Minh, chả phải hần cũng giống như A Tề sao? Lực bất tòng tâm, thân bất do kỷ, vô phương từ chối một vài chuyện mình vốn không muốn làm. Cho nên đến giờ hần có thể thấu hiểu nỗi khổ tâm của cậu, dù sao đi nữa, nhóc con ấy cũng thật thâm tình, khoảnh khắc cậu nói “em rất nhớ anh”, Diệp Kính Huy tin, tuyệt đối không có nửa phần dối trá.

Như vậy là đủ rồi, thấy cậu hiện tại an nhàn tự do như thế, Diệp Kính Huy cũng tạm yên lòng.

Tối đến, Tư Diệp hai người lại ngủ chung một giường. Để tránh xảy ra tình trạng đáng thẹn như tối qua, Diệp Kính Huy cố ý nằm cách Tư Minh một khuỷu tay, vì hôm nay không dạo chơi nhiều nơi, đến Yên Đài lúc còn sớm nên tắm rửa xong chỉ mới tám giờ, anh nằm trên giường mở kênh Kinh tế và đời sống xem thời sự, đương phát đến bản tin mấy ngày qua tập đoàn Long Hoa đang tranh giành một mảnh đất với đối thủ, kết quả đấu thầu thất bại.

Tư Minh đột nhiên cất lời: “Trước kia nơi này rất nhỏ, mọi người từng hình dung bằng một câu.”

Thấy hần nghiêng đầu tỏ vẻ tò mò, anh nói tiếp: “Một con đường chỉ có ba ngọn đèn, một cảnh sát quản lý toàn thành phố. Một lần đánh bắt cá bằng thuốc nổ tanh cả vùng, một cái loa khắp nội thành ai cũng nghe được.”

Diệp Kính Huy cười: “Cường điệu quá mức.”

Tư Minh không trả lời, anh nói sang chuyện khác: “Mấy năm trước tôi từng đến nơi này, phát hiện có một mảnh đất khá đẹp. Đó là một làng chài nhỏ ít dân cư, điều kiện tốt. Vị trí sát biển cho tầm nhìn rộng lớn. Sáng sớm có thể ngắm mặt trời mọc trên biển, nghe tiếng côn trùng kêu rả rích trong rừng, phong cảnh hết như chốn bồng lai tiên cảnh. Tiếc là giao thông ở đó bất tiện, đến giờ vẫn chưa được khai phá.” Anh ngừng một lát, nói tiếp: “Vùng đất trù phú này nếu giải quyết được trở ngại giao thông, tu sửa thành một khu nghỉ mát hoặc biệt thự cạnh biển, giai đoạn đầu cần bỏ nhiều tiền và thời gian nhưng sau này nhất định sẽ có nguồn thu khổng lồ.”

Hần trầm mặc giây lát, quay sang hỏi: “Anh muốn đầu tư ở đây?”

Anh lắc đầu: “Tôi không mấy quan tâm đến bất động sản. Chỉ là nghĩ tập đoàn Long Hoa có thể cân nhắc tới việc đầu tư ở Yên Đài.”

“Vậy anh nêu việc này ra khác nào xem được không ăn được, làm người ta ngứa ngáy?”

“Tôi chỉ cố tìm chủ đề nói chuyện.” Tư Minh thản nhiên đáp, “Nếu không thì cậu muốn cùng tôi nằm xem phim truyền hình đến tận 11 giờ sao?”

Diệp Kính Huy liếc qua màn thông báo kết thúc chương trình thời sự trên TV.

“Tình cảm đậm sâu, lòng hiếu thuận cảm động đất trời! Bảo Liên Đăng, phát sóng vào lúc tám giờ tối nay trên kênh ‘Kính tế và đời sống’! Ba tập liên tiếp, mời quý khán giả đón xem!” Diệp Kính Huy bắt đầu cười, tắt TV đi, thuận miệng hỏi: “Lúc anh đưa đơn xin từ chức là có dự định sẵn rồi phải không?”

Tư Minh gật đầu: “Sau khi đi du lịch về, tôi sẽ thành lập công ty riêng. Làm những chuyện mình thích.”

“Như vậy thật tốt, bản thân là ông chủ sẽ thoải mái hơn lúc làm công cho người ta.” Diệp Kính Huy ngừng lại một chút, “Định làm lĩnh vực nào?”

“Phát triển game.”

“Đã tìm mục tiêu?”

“Tôi từng đọc một bộ tiểu thuyết khá nổi tiếng, kết cấu và thể giới quan được mô tả trong đó rất vĩ đại, thích hợp chuyển thể thành game, nhóm Diệp Phong đang liên hệ với tác giả.”

Diệp Kính Huy không ngờ anh sẽ quan tâm đến lĩnh vực ấy, hần cười: “Sao bỗng nhiên đổi nghề hoàn toàn vậy?”

“Lý do tôi làm ngành này ngoại trừ hứng thú, là vì không muốn vướng mắc đến Tiêu Dật nữa.”

“Anh ghét anh ta?”

“Nào có ai thích người hạ bệ mình.”

Hần cười: “Vây. . . .tôi thì sao?”

Tư Minh nhìn hắn: “Cậu?”

Hắn vuốt vuốt mũi: “Nếu tôi đến giúp anh, anh có chịu không?”

“Tôi không phải người thích mang thù.” Anh ngừng lại, “Cũng không dễ dàng quên hết ân oán như vậy.”

“Thực ra tôi rất mong đợi được làm việc chung với anh, tôi thích ngành phát triển game.” Dĩ nhiên tôi cũng thích anh nữa.

“Nhưng cậu từng phản bội tôi, phải trả giá một chút chứ.”

“Trả cái gì?”

“Ngày mai nói tiếp.” Tư Minh cười, “Ngủ đi. Đêm nay đừng gặp ác mộng nữa.”

.

Ngày hôm sau, Trần Nhiên dẫn mọi người đến thăm trung tâm triển lãm dụng cụ làm từ gỗ, Diệp Kính Huy biết Tư Minh thích uống trà, đồng thời cũng ham mê nghiên cứu trà nghệ và trà cụ nên tự động nảy ra ý tưởng hay, muốn mua một bộ trà cụ tặng anh, lại thấy anh đã đi lên trước trò chuyện với ông chủ: “Bộ trà cụ này còn hàng dự trữ không?” Hắn dõi theo tầm mắt anh, thấy bộ trà cụ anh đang hỏi cực kỳ hoa lệ, ấm trà, chén trà đều được chạm khắc hoa văn tinh xảo, trên khay trà còn có một hình vẽ rất đẹp, mức giá đính bên cạnh lên tận năm con số.

“Ngài đây thật biết chọn hàng, bộ trà cụ quý báu bày chúng tôi đang giảm 20%, hàng dự trữ chỉ còn đúng hai bộ.”

Anh nói với người bán: “Tôi lấy cả hai bộ, bọc kỹ lại giúp tôi.”

Hắn khó hiểu: “Mua làm chi những hai bộ? Chẳng nhẽ một bộ dùng uống trà, một bộ bày ra để ngắm?”

Anh cười: “Tặng.”

Anh ta muốn tặng bộ trà cụ giá trị thể này cho ai đây? Tại sao lại mua đến hai bộ? Hắn có hàng trăm nghi vấn muốn biết nhưng ngại hỏi. Chung quy cứ cảm thấy sau khi gặp lại, Tư Minh luôn làm những điều thật kỳ quặc, nhưng hắn cũng chẳng biết kỳ quặc ở điểm nào. . . .Sau đó, bọn họ đến Bồng Lai

du lâm cảnh đẹp thần tiên như trong thần thoại. Ở Bồng Lai một đêm, sáng sớm hôm sau mới trở về Thanh Đảo, dọc đường đi vì có mặt Trần Nhiên nên không khí trong xe khá thoải mái, mỗi khi cậu ta buồn chán sẽ bắt đầu kể chuyện cười.

“Có một nàng thiếu nữ da rất trắng quen một chàng trai đen như than, ngày nọ Thiên Hậu bỗng nhiên độc miệng nói với họ rằng, hai người không được ở cạnh nhau, nhờ đâu mai sau sinh ra ngựa vằn thì thế nào.”

A Tề cười mím chi, trong khi Tư Minh vẫn giữ vẹn nguyên vẻ bình thản không mấy may xúc động.

Trần Nhiên đương lo không khí lại tẻ ngắt, ai ngờ Diệp Kính Huy đang ngồi ghé sau lưng lẽ ngầm A Tề trắng như bông bưởi, lại liếc qua Trần Nhiên phớt nhắng đen giòn, buột miệng: “Đừng ngại, các cậu ưu sầu vấn đề này làm gì, dù sao các cậu cũng đâu sinh con được.”

A Tề lái xe suýt chút nữa đã đâm sầm vào ngọn cây mọc ven đường, Trần Nhiên bị hù cho thót tim, ho cả buổi mặt đỏ lựng lên, xấu hổ nói: “A. Vấn đề này. hình như đi xa quá rồi.”

Hắn vẫn cứ cười đến là gian ác: “Đâu xa đâu xa, hai cậu mấy ngày nay không ở chung à?”

A Tề bị hắn trêu đến nổi hận không thể tìm một cái hố chui vào, Tư Minh vốn vẫn nghiêm mặt cuối cùng cũng có động tĩnh, anh xoay qua, nhìn hắn băng quơ rồi lại quay đầu sang chỗ khác, lúc này khóe môi hơi cong lên.

Xe dừng ở phụ cận Yên Đài, mọi người cùng đến một nhà hàng hải sản ăn trưa.

Di động của Tư Minh đột nhiên vang lên, hình như là tin nhắn, anh lấy ra nhìn thoáng qua, hồi âm lại đôi ba câu rồi mới cất vào.

“Sao vậy?” Hắn hỏi.

“À, Diệp Phong hối thúc tôi mau trở lại, tôi nói đang trên đường về.” Anh dừng vài giây, “Tôi vào toilet.” đoạn đứng dậy đi mất.

Hắn cũng không để tâm, chỉ lo đùa giỡn hai cậu trai ngồi đối diện.

Một lát sau, thức ăn được bưng lên, Trần Nhiên gấp tôm cho A Tề, hắn buồn cười hỏi: “Hình như nhóc này không ăn tôm mà?”

Vì Tư Minh vắng mặt, hắn cũng chẳng cần che giấu mình hiểu biết A Tề chi nữa.

“Ha ha, đúng thế, đều là tôi lột cho em ấy.” Cậu ta rất tự nhiên đặt con tôm đã được lột vỏ vào bát người yêu, “À này anh Lưu, trước kia anh quen A Tề à?”

“Ừ, có gặp vài lần.”

“Nghe nói lúc trước em ấy làm trong khách sạn đã được anh giúp đỡ rất nhiều.” Trần Nhiên cười.

“Khách sạn?” Hắn nghiêng đầu nhìn ngón tay dưới bàn của cậu đang run khê, thấu suốt cậu hẳn là cố ý gạt Trần Nhiên, bèn điềm tĩnh đáp, “Cũng chẳng có gì lớn lao, A Tề luôn cố gắng hết mình mà.”

A Tề nhìn hắn đầy biết ơn, Diệp Kính Huy nhếch khóe miệng cười bỉ với cậu: “Tuy bây giờ làm tài xế rất vất vả, nhưng ít nhất cũng tốt hơn trước nhiều.”“Các anh tán gẫu đi.” A Tề đỏ mặt gật gật đầu, đứng dậy, “Em đi toilet.”

Chờ cậu khuất bóng, Trần Nhiên mới lôi một chiếc hộp từ trong túi ra, nhẹ nhàng đặt trước mặt hắn: “Tôi đã chuẩn bị món quà kỷ niệm này cho anh, cảm ơn anh trước đây đã chiếu cố em ấy.”

Diệp Kính Huy mở ra xem, là một chiếc chuông gió làm bằng vỏ sò rất xinh xắn, nâng lên ánh chùng phải dài đến một mét. Trên vỏ sò vẽ các loại hoa văn đủ màu cực công phu, lúc kề sát vào nhau, nhìn từ bên cạnh sẽ giống như một con rồng đang uốn lượn bay lên cao, trên đỉnh chuông gió cũng có hình đầu rồng, trong miệng ngậm một viên ngọc trai trắng bóng. Gió thổi qua sẽ làm nó phát ra tiếng lanh canh trong trẻo.

Tuy chỉ là món đồ chơi dành cho con nít nhưng hắn vẫn rất thích, đẩy nhẹ nó mấy cái, lắng nghe thanh âm leng keng giòn tan vang lên bên tai, hắn cười: “Sau này chăm sóc A Tề chu đáo nhé. Nếu được thì cứ sống ở đây đi.”

Trần Nhiên cười xán lạn: “Chắc chắn rồi, tôi sẽ không buông em ấy ra đâu.” Đoạn, cậu ta vừa nếm thử vài miếng thức ăn vừa hỏi đầy nghi hoặc, “Haizz? Sao hai người kia đi toilet lâu thế chưa ra? Món ăn sắp nguội rồi.”

Diệp Kính Huy nhú mày, chẳng hiểu vì sao, trong lòng hắn bất chợt nảy ra một loại dự cảm không rõ tên.

“Chẳng lẽ đau bụng?” Trần Nhiên đứng dậy, “Để tôi đi xem thử.”

Sau khi cậu ta ra ngoài, âm hưởng lạnh lạnh của chiếc chuông gió vẫn ngân nga không dứt trong căn phòng quanh quẽ.

Năm phút sau, Diệp Kính Huy thành linh đứng bật dậy.

Ngay lúc ấy, cửa “cạch” một tiếng bị người đẩy ra, hai gã đàn ông mặc âu phục màu đen khoan thai đi tới, sau khi bước vào phòng mới dừng chân, lễ phép khom người nói —

“Ngài Diệp, mời ngài đi theo chúng tôi một chuyến.”

35. Chương 35: Trò Chơi (thượng)

Diệp Kính Huy bị cưỡng ép đưa đến một căn phòng bí mật, không gian kín bưng chẳng có lấy bất kì cái cửa sổ nào, vô cùng tối tăm, chỉ duy nhất ánh đèn huỳnh quang yếu ớt len qua khe cửa rơi vào phòng. Nương nhờ ánh sáng, hắn thấy được khung cảnh ở đây ngoài chiếc giường lớn thì không còn nội thất nào khác.

“Các người là ai?” Sắc mặt Diệp Kính Huy biến lạnh.

Bên tai đột nhiên truyền đến chất giọng đã được xử lý bởi máy móc, giống như thanh âm của ác quỷ vọng lại từ chốn xa xôi nhất của địa ngục.

“Diệp Kính Huy, du lịch mấy ngày nay chắc đã thấm mệt rồi, tôi chỉ mời cậu lại đây nghỉ ngơi chút thôi.”

Giọng nói phát ra từ chiếc loa đặt trong góc, vì đã qua máy biến âm nên không bộc lộ chút cảm xúc nào.

Hắn đứng tại chỗ nhú mày: “Giấu giấu giếm giếm làm gì, sợ tôi nhận ra anh à?”

“Đương nhiên rồi, nếu biết tôi là ai, tôi sợ bị cậu trả thù lắm.” Dường như gã đang cười, giấy lát sau mới nhẹ giọng nói, “Chả phải cậu luôn thích làm thí nghiệm sao, hôm nay tôi sẽ thử một thứ trên người cậu, ok?” Diệp Kính Huy cười: “Anh không cho rằng chúng ta đối mặt làm thí nghiệm thì thú vị hơn sao?” Ánh mắt khẽ liếc qua một chấm đỏ trong góc, là camera hồng ngoại? Hắn kinh hãi, chẳng lẽ là kẻ thù của nhà họ Diệp? Trong lòng thầm nghi hoặc nhưng không biết đối phương là ai, tại sao lại nắm rõ hành tung của hắn như lòng bàn tay vậy.

Gã kia tiếp tục nói: “Chuyên gia ngoại quốc đã từng làm thực nghiệm sau, nếu bịt hai mắt và che kín lỗ tai, cố định thân thể lên giường không cho nhúc nhích, người ta sẽ hoàn toàn đánh mất khả năng cảm nhận về thời gian và không gian, nghe bảo chẳng ai chịu nổi quá ba ngày, cho dù chịu được thì lúc nhìn thấy ánh sáng không ngu dại cũng sẽ hóa điên rồi mất trí.” Gã dừng một chút, “Thực nghiệm này chứng minh sự sống còn của nhân loại không thể tách rời thời không, chẳng biết là thật hay giả?”

Hắn cười: “Thử đoạn khá đấy, muốn thử trên người tôi?”

“Dĩ nhiên rồi, sử dụng bạo lực với cậu tôi đau lòng lắm, tôi nghĩ cậu cũng dè bủ hành vi vũ phu thô lỗ này thôi. Nếu chúng ta đều là người biết lý lẽ, chỉ bằng dùng phương pháp văn minh hơn, chỉ là kích thích thần kinh thôi, được chứ?”

Hắn nhướn mày: “Bức điên tôi thì có ích gì?”

“Người chết vì tiền tài, chim chết vì thức ăn.”

Diệp Kính Huy bỗng nhiên bật cười: “Nghe anh nhắc làm tôi nhớ tới chuyện này, lúc trước tôi ký văn kiện xong thì chuyển cho bố tôi, ông ấy ký hoàn chỉnh đã quên đưa lại tôi một bản sao, hợp đồng vẫn còn nằm trong tay bố, tức là ngộ nhờ ngày nào đó bố tôi hồ đồ muốn chơi xỏ mà xé vụn bản thỏa thuận, chẳng phải tôi sẽ trắng tay ư? Mưu tính của anh không tới nơi tới chốn, nên bắt luôn cả bố tôi mới phải?” Hắn ngừng vài giây, đôi mắt nhìn thẳng vào camera trong góc, “Đi ra đây, Quan Thiên Trạch, tôi rất nhớ anh đấy.”

Chốc lát sau, cửa mở, một gã đàn ông mặc âu phục màu trắng tươi cười bước vào —

Quả nhiên là Quan Thiên Trạch.

“A Huy biết là tôi à? Lẽ nào nhớ tôi thật sao, ngay cả giọng nói bị xử lý qua cũng nhận ra được?”

Diệp Kính Huy thản nhiên đáp: “Mấy ngày trước tôi và Tiêu Dật bị theo dõi, là bọn đàn em của anh chứ gì? Trong những người tôi biết, anh là kẻ hèn hạ nhất. Đoán một hồi thì tôi ra ngay.”

“Ồ. . .” Quan Thiên Trạch cười, “Xin nhận lời khen ngợi, hèn hạ nhất cũng là một loại trình độ mà.”

Diệp Kính Huy nhìn gã, mỉm cười: “Lén lút theo dõi tôi chưa tính, còn phải thuộc hạ bắt tôi đến đây nữa, muốn gì?”

“Hắn nhiên là muốn tính nợ cũ với cậu.”

“Ba người kia đâu?”

“Được tôi mời lên tầng ba ăn của

rồi.”

Hắn khựng lại: “Được rồi, là tôi hạ bệ anh đó, muốn trả thù thế nào? Tự nhiên đi.”

“Ôi chào, quả nhiên là Diệp Kính Huy, hành hạ người khác thành tập quán rồi, đến phiên mình thì không hề sợ hãi tí nào.” Quan Thiên Trạch cười tùm tùm sấn lại gần, cười đê tiện, “Vụ thí nghiệm vừa rồi cậu có hứng thú phỏng?” “Có, điên rất tốt mà, không cần phiên lòng bất kì chuyện gì nữa.”

“Thế á, thôi cũng được, tôi sẽ chiều theo ý cậu.” Dứt lời, gã ra lệnh cho thủ hạ: “Trời ngài Diệp đây lên giường để cậu ta nghỉ ngơi.”

Diệp Kính Huy bị hai gã đàn ông cao to áp giải đẩy lên giường, móc ra xích sắt đã chuẩn bị trước trói hai tay hai chân vào bốn góc, thân thể bị mở ra thành hình chữ đại.

Quan Thiên Trạch cười: “Phải giam cậu ba ngày tức là tôi phải canh chừng cậu ba ngày, tôi bận lắm, làm sao chờ lâu được. Thôi thì chúng ta đổi cách chơi đi?” Quan Thiên Trạch cười đầy ý vị, phẩy tay với đám dưới quyền, “Mang thứ đó lại đây.”

Chốc lát sau, có một kẻ mặc đồ đen đẩy cửa tiến vào, cầm ống tiêm chứa đầy thứ chất lỏng trong suốt.

Diệp Kính Huy sững người, Quan Thiên Trạch cười âm hiểm: “Quen lắm đúng không? Đây là loại bùa cậu thường dùng ấy, MB nào trong hộp đêm của cậu cũng từng ném thử, thân làm ông chủ mà chưa trải nghiệm thì quả là đáng tiếc lắm nhỉ?” Gã dừng một chút, “Thằng nhóc tên Trần Nhiên rất sáng sủa ha, chờ tiêm thuốc xong tôi sẽ gọi cậu ta đến, cho hai người cùng hưởng một đêm vui vẻ, đồng ý không?”

“Anh điên rồi?” Diệp Kính Huy lạnh lùng liếc gã.

“Tôi không điên mà chỉ buồn chán thôi, đặc biệt đang muốn dùng gậy đánh uyên ương. Cậu nói xem, nếu Trần Nhiên cưỡng bức cậu, biểu cảm trên mặt A Tề và Tư Minh khẳng định cực kì cực kì lý thú, ha ha ha, đến lúc đó phải lấy máy chụp hình ghi dấu lại, làm kỷ niệm suốt đời khó phai.”

Đoạn, gã nói với thuộc hạ: “Bịt mắt che tai cậu ta lại, tiêm hết ống thuốc vào, để ông chủ Diệp của chúng ta kinh qua cảm giác mất hồn đó, mắt không thể thấy, tai không thể nghe, tay không thể động, thân thể lại khao khát được ân ái với người khác, ha ha ha ha.”

Hai người đàn ông bên cạnh quả thực làm theo lời dặn của gã, bịt mắt, nút kín tai hắn.

Diệp Kính Huy nháy mắt đã mất đi thị giác và thính giác, cả thế giới chỉ còn là một hố đen tĩnh lặng.

Chốc lát sau, mép giường lõm xuống do có người ngồi lên, mu bàn tay hắn bị kẻ đó đâm kim tiêm vào, chất lỏng lạnh lẽo len lỏi vào cơ thể, khiến hắn sờn hết cả tóc gáy.

Rút kim tiêm ra, kẻ đó rời khỏi phòng.

Diệp Kính Huy chợt thấy đầu óc choáng váng, não căng ra, toàn thân khó chịu kinh khủng, cảm giác như kẻ vừa mù vừa điếc làm hắn rất phiền muộn.

Dường như đã qua hơn nửa tiếng, tác dụng của thuốc bắt đầu phát tác, thân thể vừa nóng vừa ngứa, nhất là bộ phận quan trọng đã sớm “ngóc” lên, Diệp Kính Huy tức giận cắn chặt môi, đương lúc không biết nên làm gì mới tốt thì nệm lại trũng xuống, có người vừa ngồi lên.

Hắn đương muốn mở lời thì người kia lại luồn tay ra sau nâng đầu hắn lên, tiện đà rướn tới, hôn say đắm một hồi khiến hắn suýt ngạt thở.

“Ừm. . . .” Hắn mở to mắt, vì không nhìn thấy nên chỉ có thể dốc sức dùng lưỡi kháng cự.

Người kia như vì tình thế bất buộc mà biến nụ hôn đã bá đạo càng mạnh mẽ hơn, đầu lưỡi cuồng say quần quýt lấy lưỡi hắn, chặn dứt mọi cơ hội rút lui của đối phương. Hơi thở bị chiếm đoạt một cách thô bạo, Diệp Kính Huy dồn sức muốn khép miệng lại, người kia như đã sớm dự đoán được mà nhanh chóng lùi ra, trái lại chỉ khẽ môi cắn nhẹ lên cánh môi hắn.

Lần này chuyển thành một nụ hôn hết sức dịu dàng, đầu lưỡi lướt qua làn môi, mềm nhẹ mà thâm thiết, nhuốm chút ác ý như muốn đùa giỡn, người kia liếm ướt môi hắn, sau đó thừa dịp hắn thở mà thâm nhập vào vòm miệng, nhẹ nhàng đảo quanh răng, lướt lên hàm trên, vồ lấy đầu lưỡi cứng nhắc của Diệp Kính Huy, nút vào, hôn đến mức toàn thân hắn mềm nhũn như bún, đầu lưỡi khẽ run lên; mãi đến khi sở sàng đủ rồi, người kia mới nhanh chóng lui ra trước khi hắn kịp cắn mình, vẻ như hiểu rất cần kẻ tính tình hắn.

Chờ người kia rút cuộc thỏa mãn rồi, Diệp Kính Huy mới lạnh lùng hỏi: “Tư Minh, anh muốn làm gì?”

Thế nhưng anh không giải thích, trái lại chỉ lặng lẽ cởi quần áo hắn ra. Mỗi một chiếc cúc đều gỡ thật thông thả, cứ như thể đang hưởng thụ xúc cảm tuyệt vời khi đầu ngón tay tiếp xúc với làn da, thời điểm đến chiếc cúc thứ ba, ngón tay anh cố ý sụt nhẹ qua đầu ngực trần cảm của hắn, Diệp Kính Huy không kìm được mà rùng mình: “. Buông ra trước đã, chúng ta cứ từ từ?” Thanh âm hàm chứa mùi vị dụ dỗ, nhưng người đàn ông trước mặt hắn không hề bị tác động, anh chỉ khựng vài giây rồi tiếp tục làm nốt công việc ấy.

Đến khi áo đã bị cởi hoàn toàn, mông ngực trắng mịn triệt để lộ ra trong tầm mắt. Ngón tay thon dài của Tư Minh ám muội mơn trớn xương quai xanh tinh tế, tìm được vị trí chuẩn xác của đầu nhũ, rất nhanh đã khiến nó ửng hồng rồi nhô lên dưới sự ve vuốt của đầu ngón tay, thứ màu đỏ đỏ như quả anh đào chín mọng, rất mê hồn.

Tư Minh cười khê, vươn tay rút nút tai, đến sát bên tai Diệp Kính Huy, thì thầm: “Tôi cũng muốn khoan thai, nhưng nhìn đáng về bây giờ thì hình như cậu chờ không nổi đâu.”

Hắn hít một hơi thật sâu: “Không sao đâu, chờ thôi cho tôi trước đã.”

“Sao lại phải chờ?” Anh bình tĩnh đáp, “Trước đây khó dễ nên cậu cố tình cảm dỗ tôi hết lần này tới lần khác, hôm nay sẽ chiều theo cậu vậy, được không?”

Giọng nói trầm thấp vang lên rành rọt khiến cơ thể Diệp Kính Huy phút chốc sống lại.

Anh nói tiếp: “Cậu bị Quan Thiên Trạch chuốc thuốc, chung quy tôi cũng không nên thấy chết mà bỏ mặc.”

Hắn lặng thinh.

“Vả lại bị trói tứ chi và bịt mắt thế này cũng tiện cho tôi hành động hơn.” Đoạn, anh linh hoạt tháo dây nịt ra, hắn tức khắc thấy nửa người dưới mát lạnh, quần tây bị anh kéo xuống đến tận đầu gối, “Trói như vậy cậu mới không tự tổn thương mình, tôi cũng tiết kiệm sức lực.”

“Anh đừng bỏ ỉn như vậy.” Diệp Kính Huy lạnh lùng nói.

Tư Minh nhìn ai đó đang nghiêng rặng nghiêng lợi, khoe miệng anh hơi nhếch lên, một bàn tay bắt chợt xâm nhập vào chiếc quần lót trắng, cảm bộ phận đã sớm “ngẩng đầu” lên của hắn.

“A.”

“Cậu nói đúng, thật ra tôi chỉ là tên ngựa quân tử.” Anh nói xong thì dùng lực, mạnh bạo nắm đầu mút của “nó”, “Hiện tại cũng nên phát huy bản sắc đê tiện vốn có.” Toàn thân hắn lẩy bẩy: “Buông ra. . . .”

Tư Minh phớt lờ lời uy hiếp nọ, nhón nhơ chăm sóc “nó”, ngón tay thông thả trượt dài từ gốc đến đỉnh rồi lại quay ngược về, kỹ thuật xoa nắn chu đáo khiến “nó” cấp tốc phình ra. Có vẻ như tác dụng của thuốc đã phát tác, toàn thân hắn dần dần được phủ một màu hồng phấn rất đẹp, chỉ biết há miệng thở hổn hển, đôi khi còn vuột ra vài tiếng rên rỉ khoan khoái.

“Ừm. ừm.” Tay chân hắn vô phương cục cựa, đành phải ấn sâu móng tay vào ra giường.

“Lần trước ở khách sạn bỏ dở nửa chừng, cậu rất hận tôi phải không?” Tư Minh rủ rủ.

Diệp Kính Huy không trả lời, chỉ dùng thân thể run run biểu lộ cơn phần nộ ngút trời, đáng tiếc đối phương lại ưa thích ngắm nhìn bộ dạng này của hắn, tay anh vì thế mà cử động nhanh hơn.

“Lần này sẽ không tra tấn cậu.”

Ngoài miệng là vậy nhưng động tác lại ẩn chứa ý trừng phạt, mỗi lần hắn sắp lên đỉnh thì đều cố tình thả ra, chuyển qua chơi đùa với điểm hồng trước ngực. Mặc kệ “nó” đang ngóc cao run run liên tục.

Cơ thể bị khóa chặt trên giường, mất đi thị giác dẫn đến cảm giác và thính giác nhạy bén hơn bội lần.

Dược tính thúc giục làm trào dâng lên cơn dục vọng chưa được giải tỏa, tay của Tư Minh lại âu yếm khắp nơi trên cơ thể, những đợt cọ xát châm bùng ngọn lửa bỏng cháy như muốn thiêu đốt hắn. Xương quai xanh, ngực, lưng, thậm chí là rãnh hông, đều được tận tình xoa nắn.

Chờ đến khi ăn đủ đậu hũ, anh mới cúi xuống hôn lên môi hắn.

Nụ hôn vốn dĩ dịu dàng dần trở nên cuồng nhiệt hơn, từng cơn tê dại từ vòm miệng xộc thẳng lên não, khiến hắn sinh ra cơn run rẩy dữ dội.

Khi nụ hôn mê say đến nghẹn thở ấy kết thúc, Tư Minh buông tha đôi môi đã sưng đỏ của hắn, lại miết môi dọc từ cổ xuống bụng, dùng răng cắn nhẹ rồi ma sát, để lại từng chuỗi dấu hôn và dấu răng cực kì ám muội, thậm chí ở giữa hai đùi cũng có vết hằn sâu rõ ràng!

Bị anh kích thích như vậy, Diệp Kính Huy chỉ cảm thấy máu trong cơ thể đều ùn ùn dồn xuống nửa người dưới!

Tư Minh ngẩng đầu nhìn bộ phận đang đứng thẳng kia, mỉm cười, vươn tay bao lấy nó, chà xát vội vài lần.

“A.” Diệp Kính Huy thở hào hển bắn ra trong tay anh, đầu óc thoáng chốc trống rỗng, tạm thời bất động.

Tư Minh lại không có ý định kết thúc, anh lèn tay ra khu vực bí ẩn phía sau hắn, cọ xát giữa hai đùi, độ ẩm của làn da mềm mịn khiến người ta lưu luyến không muốn rời tay.

Một luồng khoái cảm kỳ lạ từ nơi ngón tay anh âu yếm chạy thẳng lên đầu, toàn thân Diệp Kính Huy nháy mắt cứng đờ.

Tư Minh cười: “Đừng lo, là do dược tính.”

“Tư Minh, tôi chưa bao giờ ở dưới.” Mất bị che kín, khoe miệng hắn lại hơi nhếch lên, tràn đầy vẻ cao ngạo khó mà khuất phục, “Thế nên, không có khả năng cho anh ngoại lệ.” Anh nhún vai: “Vô phương, Quan Thiên Trạch tiêm thuốc cho cậu, loại này chỉ dùng để trừng trị những MB ương bướng trong hộp đêm. Nếu tôi không giúp cậu, cậu sẽ rất khó chịu.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Anh không cần giải thích kỹ càng, tôi hiểu rõ tác dụng của loại thuốc đó.” Diệp Kính Huy ngừng lại giây lát, bình thần nói, “Yên tâm, tôi chịu đựng được.”

“Ừm.” Tư Minh điềm nhiên đáp, anh rút tay về, xoay người nằm bên cạnh hắn, cười khê, “Vây cậu nhin đi.”

Sau vài phút, toàn thân Diệp Kính Huy được nhuộm đều một màu hồng nhạt, trong cơ thể như có ngọn lửa thiêu đốt, nhất là bộ phận riêng tư vừa bị anh chạm qua, vừa ngứa vừa tê dại.

Diệp Kính Huy muốn khép hai chân lại, nhưng vì bị xích sắt khóa chặt không thể di động, hắn đành phải cam chịu dùng thân thể cọ vào ra giường.

Tác dụng của thuốc kích dục khiến cơ địa hắn cảm hơn bình thường, chỉ cọ trong chốc lát đã sinh ra loại khoái cảm lạ kỳ, hết như một dòng điện đang chạy rần rật khắp thân thể.

Ngọn lửa tình dục lan rộng ra khắp lục phủ ngũ tạng, khiến hắn run như cây sậy.

Quần áo nửa kín nửa hở dính chặt vào giường nhích tới nhích lui, dầu cau mày đầy thống khổ nhưng vẫn cắn răng không chịu bật ra bất cứ tiếng rên nào.

Tính cách thật sự quá mức quật cường, đến tận lúc này vẫn còn ngoan cố, quả thực làm người ta vừa yêu vừa hận.

Tư Minh khê thở dài, xoay người một cái đè hắn xuống, phủ kín môi hắn.

Thân thể Diệp Kính Huy theo khát vọng bản năng mà chủ động dây dưa, hắn rướn người lên vói lưỡi vào khoang miệng anh, mút vào đầu đê mê. Lưng Tư Minh cứng đờ, lập tức vươn tay nâng cằm hắn lên, đầu lưỡi xoay tròn, đoạt loại quyền chủ động.

Hôn môi kịch liệt mà nóng bỏng như tranh hơn thua, nụ hôn chấm dứt cũng là lúc cả hai thi nhau thở hồng hộc, sợi chỉ bạc sáng lóe nơi khoe miệng được đầu lưỡi anh liếm sạch sẽ.

Một tay ôm thắt lưng hắn, tay kia lần ra khu vực phía sau vuốt ve, Tư Minh kề sát bên tai hắn, thấp giọng bảo: “Chịu đựng nổi không?”

Lý trí nhoáng cái đã quay về, hắn hung hăng cắn môi, kiên quyết gạt đầu, “Không cần anh giúp.”

Tư Minh cười nhẹ, dùng ngón trỏ đâm vào rãnh mông hắn.

Vì được tính ảnh hưởng nên nơi ấy nóng hổi, sít sao ôm lấy ngón tay anh.

Diệp Kính Huy gằn: “Đừng ép tôi.”

Tư Minh ngừng động tác, ngẩng đầu nhìn hắn: “Quan Thiên Trạch tiêm cho cậu liều gấp hai bình thường.”

Trông thấy hắn bặm chặt môi đến mức trắng bệch nhưng vẫn không chịu mở miệng nhận thua, Tư Minh bắt đắ dĩ cúi người hôn hắn, tăng thêm một ngón tay đâm vào, còn lấy chất lỏng trắng đục trong lòng bàn tay đẩy vào hậu huyệt làm keo bôi trơn, nhẹ nhàng nới rộng cửa mình.

“Xem như tôi lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn là được.”

Trong lúc khuếch trương, vách ruột từ từ bao lấy ngón tay anh, còn co rút theo động tác của anh, gắt gao thít chặt. Tư Minh mỉm cười: “Cậu muốn hận tôi thì đợi đến ngày mai hẵng nói.”

Cảm nhận được ngón tay đang nới rộng và cố kìm nén, toàn thân Diệp Kính Huy lấy bẫy, tiếc thay tay chân đều bị xích cố định ở đầu giường, vừa khéo tạo cơ hội cho Tư Minh.

Ngón tay tăng lên thành ba, hắn chống cự cũng ngày càng quyết liệt, xích sắt va chạm vào đầu giường phát ra tiếng kim loại chói tai, hai chân hắn cũng cong lên, vì phản kháng mà không ngừng co giật.

Tuy ý chí kiên định nhưng cơ thể lại phản bội chủ nhân nó, mỗi chỗ trong cơ thể bị ngón tay anh sượt qua đều dấy lên lửa tình, giống như muốn thiêu cháy hết thầy của hắn.

Vốn đã ngứa và tê dại, nay chỉ cần bị chạm nhẹ vào, thân thể điên cuồng kêu gào muốn nhiều hơn.

“Buông ra.” Diệp Kính Huy nheo mắt lại, giọng nói lần này lạnh tới đỉnh điểm, âm cuối lại mang theo chút run rẩy, rõ ràng là bất ổn mà cố nhẫn nại.

Động tác của Tư Minh khựng lại, anh rút ngón tay trong hậu huyệt hắn ra.

“Diệp-Kính-Huy, tôi nhìn cậu đã lâu lắm rồi, có biết không?” Anh kề sát bên tai hắn, thủ thủ.

36. Chương 36: Trò Chơi (hạ)

Diệp Kính Huy giật mình, còn chưa kịp phản ứng về việc anh thay đổi xưng hô đã nhận thấy một vật cứng nóng rầy đang đặt tại rãnh mông hắn, tiếp theo đó là cơn đau như bị xé rách!

Thanh âm nghẹn trong cổ họng không sao thốt ra được, nội tạng bị cú đâm mạnh mẽ kia gây áp lực đè lên ngực, ngay cả thở cũng khó khăn.

Hệt như dùng kiếm đâm xuyên qua cơ thể, hai chân hắn hoàn toàn tê liệt, nơi bị đâm vào dấy lên cảm giác nóng rất, nhiệt độ bỗng đến mức muốn thiêu cháy hắn từ bên trong. Bởi vì được tính, giữa đòn đau lại nảy sinh một luồng khoái cảm thâm nhập thẳng vào não, mãnh liệt đến độ làm người ta choáng váng.

Hai chân hắn khê khằng run rẩy, vật cứng đang nhấn vào sâu bên trong hết như một que hàn, nhiệt độ quá cao làm người ta muốn trốn chạy ngay lập tức!

Giữa lúc mơ mơ màng màng, bên tai lại vang lên cái tên ban nãy anh vừa gọi, Diệp Kính Huy.

Tư Minh đã biết thân phận của hắn? Biết từ lúc nào? Chẳng nhẽ đây là cách anh ta trừng phạt hắn?

Nhưng vào lúc này, tất cả nghi vấn ấy chẳng còn quan trọng nữa, từ giây phút anh bắt chấp sự cự tuyệt của hắn mà tiến vào, không chỉ thân thể đau mà ngay cả trái tim cũng nhức nhối khôn cùng, nỗi thống khổ dội mạnh lên ngực, suýt chút nữa đã khiến hắn ngạt thở.

Hóa ra ở trong mắt anh, hắn đã sớm lộ ra nguyên hình rồi.

Vật cứng thúc vào trong vùng kín được một nửa thì ngừng lại, Tư Minh thở hổn hển, kề sát bên tai hắn, bảo: “Thả lỏng.”

Đoạn, anh lại thông thả đẩy mạnh vào, như dùng xe nghiền qua cơ thể hắn, thậm chí hắn có thể cảm nhận rõ ràng anh đang tiến sâu vào từng tác một, cửa mình chậm rãi bị nới ra, ngay sau đó là cơn đau buốt như bị xé vụn. Chờ đến khi toàn bộ đã thâm nhập, Tư Minh thở nhẹ ra một hơi, hai tay nâng thắt lưng hắn lên, bắt đầu từ tốn đẩy đưa, tần suất càng ngày càng nhanh!

Từng đợt ma xát dồn dập như muốn khuấy đảo nội tạng tổng ra ngoài, Diệp Kính Huy không hề phản kháng, chỉ khê khấp hai mắt lại.

Bởi vì tác dụng của thuốc, trong cơ thể dâng trào một dòng khoái cảm kỳ diệu, đó là cảm giác hắn chưa bao giờ trải nghiệm. Khoái cảm như luồng điện truyền từ nơi đang bị cọ xát phía sau lan ra khắp toàn thân, run rẩy, từng lỗ chân lông đều bị kích thích mà kêu gào không ngừng, như thể chìm đắm trong chốn thiên đường tuyệt vời chẳng gì sánh kịp!

Diệp Kính Huy há miệng thở dốc, ngón tay bấu chặt vào ra giường.

Sau khi quen dần với cường độ, hắn còn phối hợp với động tác ra vào của anh, hơi thở cũng càng thêm gấp gáp. Đau nhức liên tục ập đến, khoái cảm thì nhau đánh úp lại khiến cả thân thể lẫn ý chí sớm đã mất kiểm soát.

“Lúc cậu gạt tôi, tìm mọi cách nắm được nhược điểm của tôi, cậu thấy thế nào? Diệp Kính Huy.” Tư Minh khựng lại, “Có phải trên cơ thể tôi là chuyện rất thú vị không?”

Giọng nói của anh vẫn trầm thấp như trước, lúc đang nói thì chậm rãi rút ra, sau đó lại húc vào thật mạnh!

“A. . . .” Hung khí đã đâm sâu tới độ không thể tưởng, Diệp Kính Huy nghĩ rằng thắt lưng hắn sắp bị anh vặn gãy, quá sâu rồi, cảm giác đáng sợ tựa như sắp bị xuyên thủng thật khiến người ta sởn gai ốc. Một đợt đau xót sắc bén và khoái cảm trộn lẫn vào nhau, càng xót thì khoái cảm càng tuôn trào dữ dội, muốn giãy vò hắn đến mức cực hạn mà tan vỡ ra mất.

“Có nhớ không, tôi đã từng nói nếu cậu gạt tôi, tôi sẽ cho cậu chết rất khó coi.” Tiếp đó lại là một đợt đâm rút kịch liệt nữa, “Nợ của chúng ta từ từ sẽ tính hết.”

Nâng eo lên, lay động thất lưng, lại vùi sâu vào nơi yếu ớt nhất của hắn!

“A Ừm” Tiếng rên rỉ cơ hồ đã chuyển sang nghẹn ngào, loại đau đớn này như muốn nghiền nát cơ thể, khi thì ở địa ngục, khi thì lên thiên đường, màn tra tấn cứ lặp đi lặp lại liên tục.

“Nào, thả lỏng một chút.” Tư Minh cười, cúi xuống dịu dàng hôn đôi môi đã bị hắn cắn đến tứa máu, máu chảy ra cánh môi đỏ tươi toát lên vẻ quyến rũ kinh người. Anh vươn đầu lưỡi liếm nhẹ qua vết máu, tiến lại sát bên tai hắn, thủ thủ, “Nếu không thả lỏng, thất lưng cậu sẽ bị gãy thật đấy.” Dứt lời, một đợt “tiến quân” điên cuồng lại ủa tới, Diệp Kính Huy mở to miệng dốc sức thở phì phò.

“Ừm A” Nghe thấy tiếng rên rỉ xa lạ phát ra từ chính miệng mình, hắn lại kiên quyết cắn chặt môi một cách quật cường.

Tư Minh tháo miếng vải đen bịt mắt hắn xuống, lập tức trông thấy đôi mắt trong veo vì từng đợt kích thích mà nhuộm đậm đục vọng, con ngươi mờ mịt như phủ một màn hơi nước động lòng người.

“Chặt như vậy là vì lần đầu sao?” Tư Minh dừng động tác, giọng nói ẩn chứa ý cười, anh nhìn hắn chăm chú, đôi mắt vốn phủ một tầng sương đối diện đang dần dần sáng lên, đồng tử chỉ còn tuyến về cảm hận lạnh như băng tuyết, khóe môi dính máu cũng nhếch thành nụ cười buốt giá tốt đỉnh, thanh âm khàn đặc: “Anh đã biết tôi là Diệp Kính Huy, tại sao còn hỏi vấn đề ngu xuẩn này? Trước khi gặp anh, bạn giường của tôi không quá ngàn cũng đã vượt qua trăm, tôi chưa bao giờ tự ngược mình, hằng đêm vui vẻ chưa từng nghỉ. A” Nơi riêng tư lại bị cơn xốt bữa vậy, hưng khí trong cơ thể đâm vào vị trí mẫn cảm, một luồng khoái cảm sắc bén cộng với đớn đau khôn kể bao phủ lấy hắn!

Diệp Kính Huy muốn cuộn người lại, nhưng khổ nỗi tay chân bị xích nên không cách chi nhúc nhích được, hắn chỉ còn nước trừng Tư Minh căm hờn.

Tư Minh mỉm cười, bình thản đáp: “Vậy ư.” Anh vươn lưỡi ra liếm sượt qua vành tai hắn, quả nhiên khiến toàn thân hắn run lấy bầy, đôi môi nóng hừng hực dán lên vành tai, ám muội nói: “Không sao, sau này chúng ta còn rất nhiều thời gian, tôi sẽ cho cậu làm quen từ từ, bên cạnh cậu, sẽ chỉ có duy nhất mình tôi.”

Diệp Kính Huy tuy trắng hoa thành tính nhưng con người lại quật cường có thừa, dẫu bị đối xử như thế, đồng thời còn chịu ảnh hưởng của được tính đến nỗi mất kiểm soát, ý chí của hắn vẫn vô cùng kiên định, miệng mồm cũng quyết không chịu thua.

Trông thấy vẻ đau đớn pha lẫn oán hận và khoái cảm trên mặt hắn, Tư Minh kim lòng không đành lại ra sức thúc mạnh vào nơi sâu hút kia.

“A ha Ừm”

Quả thực anh đã sai lầm rồi, đối xử càng tốt thì hắn càng khinh thường, nhiều lần anh thông báo và ám chỉ đều bị hắn thờ ơ, thậm chí âm độc tới độ nói chết là chết, nói phản bội là phản bội, hết lần này tới lần khác, không hề lưu tâm khi anh biết được sự thật sẽ khổ sở thế nào.

Một khi đã như vậy, chúng ta đành phải đổi sang phương pháp khác.

Tư Minh cười, lại cúi xuống hôn hắn, cảm giác được kết hợp với hắn thực sự tuyệt vời hơn trăm lần so với tưởng tượng.

“A ừm A A”

Va chạm mãnh liệt làm hai má Diệp Kính Huy ửng hồng, đôi mắt mờ sương, lông mi động nước run lên khe khẽ, nhưng ánh mắt mỗi lần trấn tĩnh lại đều hiển hiện cơn phấn nộ lạnh buốt.

— Tựa như một con sư tử nhỏ đang nổi giận, kháng cự bằng cách giương nanh múa vuốt, nhưng cuối cùng vẫn bị cưỡng ép phải vuốt ra tiếng rên rỉ mê hồn.

Có lẽ là do. tới tận bây giờ cũng chưa từng bị người nào áp đảo? Đáng vẻ không cam lòng đến vậy.

Tư Minh cười, càng dùng lực thúc vào, cơ hồ cố ý muốn để đối phương nghe rõ âm hưởng dâm loạn khi hai khối thân thể cọ xát nhau.

“A. Ừm. A.”

Rốt cuộc cũng quen với cơn đau mỗi khi bị xâm nhập, được tính trong người hắn cũng phát tác đến cực hạn!

Thân thể cứng ngắc của hắn dần mềm đi, hai chân run rẩy kẹp lấy hông anh, ngón tay cũng nường theo động tác của anh mà gập vào hết cỡ, đôi môi đỏ thắm hơi hé mở, một tiếng rên rỉ bật ra gọi cảm mê người.

“A. A ha. A ừm. A.”

Giữa những tràng thở dốc đứt quãng cũng không quên uy hiếp, lại bị từng đợt đưa đẩy kịch liệt vập đến rệu rã.

Cũng chẳng biết đã qua bao lâu, Diệp Kính Huy cảm thấy đầu óc bắt đầu mơ hồ, chỉ còn biết toàn thân hắn đang nhấp nhô lên xuống một cách máy móc theo động tác của anh, thậm chí còn phối hợp lắc lư phần eo, rướn người lên nghênh đón. Thần trí trống rỗng, chỉ có từng cơn khoái cảm ập đến ào ạt như sóng triều đánh mạnh vào hệ thần kinh. Hưng khí trong cơ thể ma sát rất lâu, lâu tới nỗi cơn đau sắc bén cũng trở nên tê dại, cơ hồ ngay cả đôi chân cũng không thuộc về hắn, cứ mãi miết quắp chặt lấy anh không buông!

Sau khi mảnh vải được gỡ ra, hắn có thể lơ mơ trông thấy Tư Minh, gương mặt hờ hững cố hữu giờ đây lại nhuốm đẫm mùi vị tình dục nồng cháy, mồ hôi chảy dọc theo hai má đọng ở cằm, rơi tí tách xuống ngực hắn, từng giọt từng giọt nóng như nước sôi. Những vùng da tiếp xúc nhau hừng hực như khiến cả hai hòa tan vào làm một.

Cuối cùng, sau đợt tấn công cuồng nhiệt ấy, Diệp Kính Huy cảm thấy một dòng chất lỏng nóng hổi bắn thẳng vào nơi sâu nhất trong thân thể mình, hắn không tìm được mà run lấy bầy.

Toàn thân rụng rời như bị giã nhừ, đương muốn nhắm mắt lại đánh một giấc, ai ngờ thứ dục vọng trong cơ thể lại từ từ phình lên, khôi phục sức sống.

Diệp Kính Huy tròn hai mắt nhìn anh, anh hơi cong khốe môi lên, bảo rằng: “Còn sớm lắm, cậu gấp cái gì.”

Chỉ động tác nhỏ của anh đã khiến nơi sâu trong người hắn bùng lên một ngọn lửa khát tình!

Hắn sưng người, gã cầm thú Quan Thiên Trạch quả nhiên đã chuốc thuốc gấp hai lần?!

Tư Minh kề sát bên tai hắn, thì thào: “Mau lấy lại tinh thần đi, nếu không sẽ nhạt nhẽo lắm.”

Khóe miệng Diệp Kính Huy nhếch lên nụ cười quái dị: “Được.”

Dứt lời, hắn cố tình co chặt “nơi riêng tư”, thành công nghe thấy tiếng thở dốc hỗn loạn của Tư Minh.

Diệp Kính Huy liếc anh, được tính lại bắt đầu phát tác, chân hắn tự giác vắt lên người anh, cười ám muội: “Sao nào, nhanh như vậy nên không chịu nổi à?”

Tư Minh cúi người xuống, kề sát bên tai hắn, thấp giọng nói: “Là cậu khiêu khích tôi trước.”

Đoạn, anh nâng eo hắn lên, rút hết ra rồi lại đâm mạnh vào trong!

“A ừm. A. A.”

Tiếng rên rỉ rung động lòng người hòa lẫn vào tiếng thở dốc nặng nề, cộng với âm thanh phóng đảng khi hạ thể va chạm nhau, miên man không dứt trong căn phòng trống trải.

Một đêm, khó ngủ.

.

Lúc tỉnh lại, thân thể Diệp Kính Huy đang cuộn tròn như con tôm, tay chân đã được tháo xích, quần áo cũng bị anh cởi sạch.

Không thấy Tư Minh.

Văng mặt cũng tốt, miễn cho cả hai cùng xấu hổ, đỡ phải để anh nhìn thấy bộ dạng tả tơi này của hắn.

Diệp Kính Huy đứng dậy, vùng eo bủn rủn, hai chân chạm đất mà ngỡ như đang giẫm vào mây.

Hắn tìm quần áo bị anh ném vung vãi trên sàn nhà, mặt mày vô cảm mà khoác vào. Lúc ngồi trên giường mặc quần, vừa nhấc nhẹ chân đã có một cơn đau truyền đến từ phía sau, chất lỏng trắng đục lưu lại trong cơ thể hòa lẫn với máu ứa ra, chảy dọc theo bắp chân nhỏ giọt xuống mặt đất. Diệp Kính Huy không quan tâm, nhúu chặt mày tiếp tục mặc quần rồi tìm nội y, cài cúc cũng phải mất một khoảng thời gian dài, sau đó hắn mới phát hiện là vì hai tay vẫn đang run lập cập.

Tối qua dường như rất cuồng dại, người quần quýt lấy anh thế mà lại đổi thành hắn, là vì được tính ư?

Diệp Kính Huy ngồi bên giường trầm tư thật lâu, nhịp tim đập loạn cả lên, chờ cho hai tay hết run, hắn mới sửa sang lại trang phục dùm đó nếp nhăn, đứng dậy một mỗi lê từng bước, chịu đựng cơn đau phía sau mà men theo tường đi ra cửa.

Hắn dùng hết sức mở cửa ra, đúng lúc gặp A Tề đi tới: “Đến đây, đỡ anh một chút.”

Thấy sắc mặt hắn trắng bệch, trán cũng ướt đầm mồ hôi, A Tề vội vàng đỡ lấy hắn, lo lắng hỏi: “Ông chủ, anh. . . .anh có sao không?”

Diệp Kính Huy dùng một tay vịn tường, một tay khoác lên vai A Tề, điềm tỉnh hỏi: “Tư Minh đâu?”

“Anh Tư. đến. cục cảnh sát.”

“Đến đó làm gì?”

“Ừm, Quan Thiên Trạch bị cảnh sát bắt giữ, anh ta đi theo.”

Diệp Kính Huy hít sâu một hơi: “Giữa trưa hôm qua cảnh sát tới rồi?”

“Ừm. Đúng vậy.”

“Vậy hiện tại mắc mớ gì mới đến cục cảnh sát? Vả lại cảnh sát tới tại sao không cứu con tin là anh?” Sắc mặt Diệp Kính Huy biến lạnh, “Cậu nói dối trăm ngàn sơ hở, nói thật.”

“Ừm.” A Tề cúi đầu, “Thực ra. Tối qua anh ta về Thanh Đảo, anh ta nói. nói.”

“Nói gì?”

“Trò chơi kết thúc.”

Diệp Kính Huy trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng chỉ cười khẽ.

Bốn chữ đơn giản, trò chơi kết thúc.

Là lời từ biệt anh ta để lại cho hắn sau một đêm làm nhục.

Bản thân đã từng dùng câu này để xua đuổi bạn giường không có tình cảm.

Hay lắm, bây giờ tới anh dùng bốn chữ này đáp lại tôi, thật sự là rất hay! Quả nhiên là kẻ làm việc cực kỳ quyết đoán lại hà khắc!

Chẳng qua là chuyện rất đổi bình thường, có qua có lại, giải quyết ân oán như một cuộc báo thù công bằng.

Nhưng lần này tại sao lại đau đến vậy? Tại sao lại khó chịu đến vậy? Thậm chí ngực cũng thấy nghẹt thở?

Dị dạng tối qua là màn dối trá anh ta cố ý dựng nên? Chẳng nhẽ đây là vở kịch anh ta diễn chung với Quan Thiên Trạch?

Cơn rét lạnh lan xuống tận lòng bàn chân, ngay cả máu cũng sắp đông đặc lại.

Hiện tại nhớ lại mới thấy những điểm kỳ lạ đều được giải thích rõ ràng. Tư Minh đã từng đến Thanh Đảo thì có gì lại muốn đi với hắn lần nữa? Trên đường đi, anh ta luôn điềm nhiên nhắc tới tập đoàn Long Hoa là để dò xét hắn? Quan Thiên Trạch vì sao lại đột nhiên xuất hiện, còn tóm được hắn nhốt vào căn phòng bí mật này? Rồi Tư Minh tới, thừa dịp hắn bị tiêm thuốc mà vẫn vô hồn, dẫu hắn muốn hận anh cường bức nhưng chẳng biết nên dùng lý do gì, vì sau đó chính hắn đòi quần quýt lấy anh không rời nửa tấc. . .

. . .Nghĩ đến đây, sắc mặt hắn càng nhợt nhạt hơn, Diệp Kính Huy nắm chặt vai A Tề, lạnh lùng hỏi: “A Tề, nói thật cho anh biết, Quan Thiên Trạch quen Tư Minh ư?!” Thốt xong chữ cuối cùng, hai chân hắn lại run run, bàn tay vịn tường cũng rung lên, “Anh nhớ cậu từng bảo trước đây đã gặp Tư Minh. Căn bản không phải trên TV, mà là gặp anh ta ở chỗ của Quan Thiên Trạch, đúng không?”

A Tề im lặng một lát mới lí nhí đáp: “Vâng, bọn họ quen nhau lâu rồi.”

Dẫu hôm qua bị anh đòi hỏi làm thân thể đau đến tột cùng, cũng thua xa cơn nhức nhối như thể trái tim vừa bị bóp nát vào giờ khắc này.

Từng cơn nhức dội đến liên hồi xé toạc cả lồng ngực, thở cũng khó khăn tới mức thống khổ.

Chữ “vâng” cứ như một gậy giáng thẳng vào đầu hắn, triệt để đập nát phần tình cảm trong lòng hắn.

Hóa ra là thế, Tư Minh, là do tôi xem thường anh.

Anh quen Quan Thiên Trạch? Thì ra các người cấu kết làm chuyện này với nhau!

Uổng công tôi cho rằng tập sơ yếu lý lịch Tiêu Dật làm hoàn hảo không chê vào đâu được, dùng hết mọi thủ đoạn biểu diễn trước mặt anh, ấy vậy mà ở trong mắt anh, chắc cũng chỉ như cảnh một thằng hề nhảy nhót!

Diệp Kính Huy lặng thinh không nói câu nào, đầu ngón tay đang bấu trên vách tường vì dùng sức mà tái xanh, môi cũng bọt bọt chẳng còn chút máu.

Thua, vì động lòng với anh, thua thảm hại, thua không còn một manh giáp!

Một lát sau, hắn mới tìm lại được giọng nói của mình, dựa người vào tường, bình thản hỏi: “Vì sao hôm ấy ở khách sạn không nói cho anh biết?”

A Tề gục đầu xuống, bả vai run run: “Em nghĩ anh với anh Tư yêu nhau nên mới làm bạn đồng hành, cùng đến đây du lịch. Tuy Quan Thiên Trạch xấu xa nhưng thoát nhìn anh Tư đối xử với anh rất tốt, em không dám nói, sợ sẽ ảnh hưởng quan hệ của hai người. Em nghĩ các anh là người yêu, ông chủ lại thật lòng thật dạ với anh ta, anh ta có vẻ cũng chân thành, Xin lỗi. Em lại sai rồi. Em lại sai rồi.”
Tới lúc sau A Tề hầu như đã nức nở ra tiếng, “Không ngờ anh ta cũng vô tình vô nghĩa như Quan Thiên Trạch, tối thiểu lúc ở cùng em hắn rất dịu dàng, nhưng còn anh ta. sau khi làm chuyện như thế, lại vứt bỏ anh mà đi mất. Còn để lại những lời nhảm tổn thương như vậy.”

Diệp Kính Huy lặng lẽ nhắm mắt lại, đến khi mở mắt ra lần nữa, hắn đã khôi phục vẻ mặt điềm tĩnh như ngày thường, ánh mắt lạnh đậm bừng bừng kiêu ngạo, cơ hồ hết thấy mọi chuyện chỉ như cuộc chơi vừa kết thúc — nhưng nào ai hay biết, trái tim hắn đã bị người ấy tàn nhẫn đâm một dao.

37. Chương 37: Âm Mưu (thượng)

“Được rồi, anh ta còn nhảm lại gì nữa, cứ nói nốt đi.” Giọng của Diệp Kính Huy bình thản đến mức mất hẳn độ ấm. A Tề xoa xoa mắt: “Ông chủ, chỉ bằng chúng ta về tìm khách sạn nghỉ ngơi trước đi, rồi em sẽ nói tiếp.”

Tiếc thay với cá tính cố chấp vốn có, hắn quyết định bỏ lơ ý tốt của cậu: “Nói ngay đi, để lát nữa anh cũng hết hứng nghe.”

A Tề im lặng một hồi lâu mới khẽ đáp: “Tư Minh nói, lúc anh tìm thi thể dày công bố trí vụ tai nạn để lừa anh ta, anh ta rất thống khổ, hiện tại cũng nên cho anh nếm thử loại thống khổ này.”

Hàng mi của hắn run lên, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ điềm tĩnh: “Còn gì nữa?”

A Tề bước lên phía trước để hắn dựa vào người mình, gỡ những ngón tay đang bấu mạnh vào tường của hắn ra, xót xa nắm chặt trong lòng bàn tay, ghen ngào kể —

“Lúc anh lén lút tìm nhược điểm muốn hạ bệ anh ta, anh nên dự đoán được kết cuộc ngày hôm nay. Nếu trước đây là anh trêu cợt anh ta, hiện giờ anh ta trả lại nguyên vẹn cho anh, như thế mới công bằng.”

Diệp Kính Huy hơi nheo mắt lại, ý cười ở khóe môi càng ngày càng đậm, chẳng khác nào đang nghe hí kịch: “Tiếp tục. Nói.”

Nhận ra ngón tay hắn đang ấn sâu vào lòng bàn tay, A Tề lo lắng nhìn hắn: “Ông chủ, có lẽ chúng ta nên lái xe đến vùng lân cận Yên Đài tìm khách sạn trước, để anh. . . .” Giương mắt thấy chuỗi dấu hôn và dấu răng đáng sợ quanh cổ hắn, đầu A Tề cúi thấp hơn, “Chỉ ít nên tắm rửa cái đã.”

Diệp Kính Huy lạnh lùng đáp: “Nói cho xong lời nhảm của anh ta đi.”

“Ừm. . . .Anh ta nói nếu người thương đã bị anh giết chết, anh ta cũng không còn chút tình cảm nào với anh, anh muốn hận thì cứ việc.”

Khóe miệng hắn nhếch lên nét cười nhạt, khoanh hai tay trước ngực, tựa vào vách tường: “Hết?”

“Vâng.”

“Tối qua cậu cũng bị giam?”

“Vâng, sáng nay mới được thả.”

“Quan Thiên Trạch có làm gì cậu không?”

“Không có.”

“Thế thì tốt rồi. Cậu đỡ anh xuống lầu trước, lái xe chở anh đến khách sạn nghỉ ngơi vài ngày đi. Anh. . . .mệt quá.”

“Dạ.”

Trên xe chỉ còn vẹn vẹn hai người, Trần Nhiên vốn ngồi ở ghế phó lái nay đã biệt tích.

Ý cười trên môi Diệp Kính Huy ngày càng lan rộng, sờ túi quần, quả nhiên di động đã không cánh mà bay.

Biết Trần Nhiên mất tích chắc chắn có có quan hệ với sự xuất hiện của Quan Thiên Trạch, nếu A Tề không nhắc đến, hắn cũng thức thời không đề cập tới.

Tựa nhẹ lưng vào băng ghế sau, thân thể hắn càng lúc càng khó chịu.

Mấy ngày nay là thời điểm nóng nhất trong mùa hạ, hôm qua bị giày vò đến tận khuya, hắn vã mồ hôi ướt rượt cả người, hơn nữa thứ ô uế anh ta để lại trong cơ thể còn chưa được rửa sạch, Diệp Kính Huy cảm thấy ngứa ngáy khắp toàn thân, hai chân đến giờ vẫn còn run rẩy, bị xích sắt khóa suốt đêm nên cơ hồ đã mất hết cảm giác. Nơi riêng tư phía sau lại vô cùng đau đớn, đầu A Tề đã chu áo lót một cái đệm mềm ở dưới, chỗ ấy vẫn nhức nhối như thể bị kim đâm, từng cơn buốt ập đến cứ như xát muối vào vết thương. Nhất là khi xe giảm tốc độ để vào đường cao tốc, chỉ giật nhẹ vài cái đã làm tấm thân rệu rã muốn nát ra thành từng mảnh.

Diệp Kính Huy cố chịu đựng cơn xót, mượn di động của A Tề gọi điện thoại.

“Chú Chung, huy động bảo vệ trong quán lập tức ra sân bay ngăn Tư Minh lại.”

Đầu dây bên kia trầm mặc vài giây: “Ý ông chủ là. . .”

“Bắt anh ta nhốt lại trong quán, nhấn rằng chờ tôi trở về, tôi nhất định sẽ khiến anh ta sống không bằng chết!”

Đối phương nhẹ giọng đáp: “Vâng, ông chủ.”

Không khí trong xe có phần ngột ngạt hẳn lên, Diệp Kính Huy đột nhiên cười nửa miệng.

“A Tề, cậu biết muốn đối phó với người kiêu ngạo, biện pháp tốt nhất là gì không?”

“Ông chủ. . . .” A Tề bần khoản quay sang nhìn hắn.

Diệp Kính Huy ngừng một lát, mới cười khê: “Thủ đoạn của Tư Minh quả nhiên độc ác hơn cả anh, anh không thể không khen ngợi anh ta.”

Một chốc sau, di động lại vang lên, là cuộc gọi đến từ chú Chung.

“Ông chủ, cậu đang ở đâu? Mau trở về đi.”

Hắn giật mình: “Sao vậy?”

“Vừa rồi chúng tôi đến sân bay nhưng không thấy ngài Tư, trái lại gặp anh trai và em cậu, họ nói bảo cậu dùng tốc độ nhanh nhất quay về đây, có việc gấp!”

Hắn im lặng trong chốc lát rồi nói với A Tề: “Mấy giờ có chuyến bay về thành phố B vào hôm nay?”

“Đã cất cánh rồi, không kịp đâu, anh chỉ có thể mua vé xe lửa.”

“Xe lửa đi trong bao lâu?”

“Mười tiếng.”

Diệp Kính Huy gọi điện đến nhà ga đặt vé ngay tức thì, bởi vì bây giờ đang vào mùa cao điểm du lịch, giường nằm lẫn ghế ngồi đều đã hết suất, trong vòng ba ngày chỉ có vé đứng, hắn không nói hai lời liền đặt vé đứng. Nhờ A Tề lái xe đến nhà ga, đúng lúc bắt kịp chuyến xe lửa khởi hành vào mười giờ sáng.

“Ông chủ, em đưa anh đi.”

Hắn cười: “Thôi được rồi, cậu ở lại tìm Trần Nhiên đi, cậu ta mất tích mà cậu không định cứu sao.”

Thấy vẻ mặt ngoan cố không cho cự tuyệt của Diệp Kính Huy, A Tề đành phải nắm tay hắn, thật chặt: “Anh đi cẩn thận.”

“Ừ, tìm được Trần Nhiên rồi thì cứ yên tâm sống ở đây.”

-

Diệp Kính Huy đứng lẻ loi bên cạnh dãy ghế cứng trong toa xe, do chưa được tẩy rửa nên cảm giác khó ở trong người khiến hắn nhũn tít hàng chân mày.

Dường như ai đi ngang qua cũng hiểu kì vì sao người đàn ông tuấn mỹ kia lại đi một mình, không hành lý xách theo, tuy sắc mặt trắng bệch như mắc bệnh nặng nhưng ánh mắt lại tràn đầy sự cao ngạo lạnh lẽo căm tức tận đáy lòng.

Hôm qua làm tình cuồng nhiệt giằng co cả một đêm, đến bây giờ hai chân hắn đã hoàn toàn tê liệt, mỗi một bước đi đau âm ỉ. Vì chưa được rửa sạch chỗ phía sau, chất lỏng nhờn nhúa khô lại bám trên đùi, làm hắn vẫn chưa quét sạch cơn buồn nôn. Diệp Kính Huy dựa vào vách xe lạnh lẽo, siết chặt nắm tay, dùng những cái hít sâu che giấu nỗi khổ tâm trong lòng.

Đứng suốt mười giờ trên xe lửa, thời điểm về đến hộp đêm, cả người hắn phả khí lạnh như vừa chui ra khỏi hầm băng, tứ chi cũng đông lạnh cóng đến tận xương tủy, cơ hồ ngay cả máu cũng sắp đặc lại, bước đi khó khăn không sao tả xiết.

Diệp Kính Huy kiên trì bước vào thang máy lên tầng ba, chú Chung đang chờ hắn ở đó.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Hắn hỏi.

“Ông chủ, vào phòng cậu xem thử đi.”

Hắn mở cửa ra, đập vào mắt là tấm drap giường trắng tinh được phủ kín bởi ảnh chụp, hắn bị rất nhiều gã thanh niên đè dưới thân, trên giường, sofa, bồn tắm, thậm chí cả thảm trải trên sàn nhà, bày ra đủ loại tư thế không thể tưởng nổi, mỗi bức đều chụp cực kỳ chân thật, hoặc trần truồng hoặc nửa kín nửa hở, trên mặt đều là vẻ mê mẩn y hệt nhau.

Quan Thiên Trạch, cuối cùng anh cũng đã ra tay, mớ ảnh chụp này có ngày được dùng rồi ư?

Diệp Kính Huy cười khẩy, bộ ảnh này bất quá là vì từ chối hôn nhân mà chụp để lừa người, photoshop hiện giờ phát triển như vậy, anh nghĩ nó thực sự dọa được tôi sao?

Đương muốn xoay người đi, bỗng dưng màn hình lớn trước mặt hần sáng lên.

Toàn thân Diệp Kính Huy cứng đờ —

Tựa như trong tích tắc vừa bị dội một gáo nước lạnh từ trên đỉnh đầu, thẩm thấu qua tay chân vốn đã lạnh ngắt, bị nhét một khối băng lớn vào tim, khuấy, nhồi, rồi từ từ nghiền nát thành bột.

Trên màn hình lớn là cảnh tượng tứ chi hần bị tách ra cột vào đầu giường, áo sơ mi hở rộng để lộ mảng ngực trắng nõn, đôi chân quần quýt lấy người phía trên, cơ thể ửng màu hồng nhạt, hai mắt phủ mờ sương, môi hơi hé mở, tiếng thở hổn hển vượt ra theo từng động tác của anh ta. Nhìn từ góc quay, chỉ có thể trông thấy thân thể trần như nhộng và gương mặt đỏ au ngầy ngất trong men tình của hần, mà người còn lại áo quần vẫn chỉnh tề.

Quan Thiên Trạch, quả nhiên tôi đã coi thường anh, kỹ thuật hiệu quả nhất của nói dối chính là nói dối xen lẫn vào sự thật.

Có đoạn phim y như thật này thì nói ảnh chụp cũng thật là điều quá dễ dàng, mọi người đương nhiên sẽ tin gã, suy cho cùng ảnh tạo giả được nhưng người trong đoạn phim lại được quay rõ mặt.

“Ai đưa cho chú?” Tuy đã cố gắng không chế cảm xúc, ngón tay hần cũng không kìm được bắt đầu run rẩy, hần siết chặt nắm tay.

“Là. . . .”

Chú Chung còn chưa nói xong, phía sau thình lình vang lên thanh âm quen thuộc.

“Là em.” Người vừa cất tiếng là Diệp Kính Văn, cậu ta sầm mặt đứng ngoài cửa, bên cạnh có cả Diệp Kính Hy.

Diệp Kính Huy sững người, hần chậm rãi quay đầu lại nhìn em trai: “Chẳng phải cậu đi du lịch rồi sao?”

Diệp Kính Hy thản nhiên đáp: “Kính Văn định đi Châu Âu chơi, buổi sáng khi anh tiễn nó ra sân bay thì nhận được một món quà, nói rằng cậu gặp sự cố. Vì cho là sự việc hần phải nghiêm trọng lắm nên anh vội vàng trở về, bỏ vào máy tính xem, kết quả. . . .” “Kết quả là một đoạn phim thật sự rất rung động lòng người.” Diệp Kính Văn bổ sung cho trọn câu.

“Ai đưa cho cậu?” Diệp Kính Huy hỏi một cách trấn tĩnh.

Diệp Kính Văn không trả lời, chỉ lấy điều khiển từ xa ầm nhẹ nút dừng hình ảnh.

“Đó là Tư Minh đúng không?” Cậu ta hỏi.

“Chuyện này cậu đừng xen vào, quay về Mĩ tiếp tục học đi.” Diệp Kính Huy giật lấy điều khiển trong tay em trai ném lên giường, “Anh sẽ xử lý.”

“Nếu anh có thể xử lý được thì đã không quấy rầy đến anh cả.” Diệp Kính Văn hừ lạnh.

“Anh và Kính Văn còn nhận được quà này, cậu nghĩ bên bố mẹ có khả năng không bị động đến sao?” Sắc mặt Diệp Kính Hy cũng rất u ám.

“. . . .Anh nói đoạn phim này cũng có thể được gửi cho bố mẹ?”

Diệp Kính Hy nhún vai: “Không phải có thể, mẹ đã nhận được rồi, may mắn hôm nay bố vắng nhà nên chưa xem qua, bất quá anh không đảm bảo có gửi thêm phần nữa hay không.”

Diệp Kính Huy bắt đầu lấy bối, xoay mặt sang nhìn hình ảnh khiến người ta trào dâng cảm giác căm ghét đến nôn mửa ấy.

Đó là hần sao? Sít chặt lấy anh ta không rời nửa tắc, nằm dưới thân anh ta liên tục kêu thét, bị khoái cảm bức đến đỏ hồng mắt, trên mặt toàn là vẻ say mê khi chìm đắm trong tình dục.

Là hần thật sao?

Tại sao hần không nhận ra?

Rõ ràng là trường hợp bị ngược đãi, tay chân bị xích sắt trói vào đầu giường, quần áo anh ta chỉnh tề, còn hằn lại khỏa thân nằm dưới thân anh ta lay động cơ thể hầu hạ, phối hợp với vẻ mặt cuồng si hưởng thụ là những tràng thở dốc liên miên, nhìn thoáng qua phải chăng rất giống một đoạn GV hạ lưu nhất?

Một kẻ vốn tự cao tự đại như Diệp Kính Huy chủ động cởi hết quần áo, ai cũng chỉ thấy như thế, không thấy gì khác như thế.

Bộ dạng ấy lại bị người thân mình xem trọng nhất trông thấy.

Da mặt hắc dầu có dày đến đâu thì ít nhất trong mấy năm phong lưu trước kia, vẫn còn danh dự khi đứng trước mặt người nhà, vậy mà bây giờ. tất cả đều đã mất sạch.

“Cậu cũng tự hiểu nếu không được đương sự cho phép, rất khó quay được đoạn phim thật thế này. Là cậu muốn quay lại làm kỷ niệm nhưng lại rơi vào tay người khác, trở thành nhược điểm ư?” Giọng nói của Diệp Kính Hy không hàm chứa bất kỳ cảm xúc nào, lạnh căm, “Còn một đoạn của cậu và Tiêu Dật nữa, cậu cảm roi hành hạ cậu ta, anh nghĩ chắc đã xem đi xem lại nhiều rồi nên cậu không hứng nhìn thêm lần nữa đâu.”

Diệp Kính Văn than thở: “Ngay cả bạn nổi khổ cũng bị anh chơi xỏ. Lần này anh ta bị anh hủy hoại thật rồi, đoạn phim đó đã được công bố. Còn đoạn về anh cùng mớ ảnh chụp thì trước mắt chỉ có gia đình chúng ta nhận được, còn đang chờ đối phương ra điều kiện.” Thấy Diệp Kính Huy lặng thinh, Diệp Kính Hy chán nản: “Anh vốn không quan tâm tới chuyện yêu đương của cậu, nhưng trò hề đã bị phơi bày trước mặt các bậc trưởng bối, cậu đã thấy xấu hổ chưa? Sớm biết hậu quả thì lúc trước vì sao lại chụp mấy thứ này? Cả xấp ảnh chưa đủ mà còn dùng cả phim, rốt cuộc cậu biết nhục nhã là gì không?”

Hắn bật cười, xoay người đến ngồi bên giường, cầm lấy cốc nước đá uống một hớp, hơi lạnh xộc thẳng vào đáy lòng.

Thầm siết chặt nắm tay, hắn điềm nhiên đáp: “Đúng, em là người như vậy đấy, chẳng phải mọi người nhận ra từ lâu rồi ư? Một khi đã vậy còn chạy đến hộp đêm của em làm gì, không sợ không khí ở đây vậy bẩn sao?”

Diệp Kính Hy cả giận: “Đây là thái độ gì hả? Nếu không phải vì lo đoạn phim này gây nhiều phiền toái hơn, cậu cho rằng anh nhàn rỗi đến độ tới hộp đêm tìm cậu?”

“Được rồi anh hai, phiền toái em gây ra em sẽ tự giải quyết, anh còn nhiều công việc cần làm lắm, đừng lãng phí thời gian vì em.” Hắn ngừng một chốc rồi tiếp lời, “Còn Kính Văn nữa, dẫu người cậu thích là thiên sứ thuần khiết rất đối hoàn mỹ, cậu cũng không có quyền yêu cầu anh phải giống vậy, anh vốn vô sỉ sẵn rồi, làm chuyện gì cũng không liên quan đến cậu.” Hắn híp mắt lại, cười, “Chú Chung, tiền khách.”

Chờ đến khi hai anh em sập cửa rời khỏi phòng, Diệp Kính Huy mới chui vào ổ chăn, chôn đầu thật sâu vô gối.

Thứ chất lỏng nóng hổi chọt trào ra trong hốc mắt, là lệ ư? Đã nhiều năm qua chưa từng khóc, hóa ra bản thân cũng có lúc đau đến mức rơi lệ.

Có lẽ do hô hấp bị nghẽn, cảm giác đau nhói dần dần biến thành tê dại.

Đây là điều hắn mong muốn sao? Hắn bị người ta chuốc thuốc, giăng bẫy rồi quay phim gửi cho gia đình bạn bè xem thì hắn vui sướng lắm chắc? Tại sao trong mắt mọi người hắn luôn là kẻ chủ mưu hết thảy mọi việc, đừng nói thông cảm và an ủi, tất cả chỉ toàn là những lời chỉ trích và châm chọc?

Đến tận bây giờ, Diệp Kính Huy vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng hắn trông ba gốc liễu ở nhà cũ của Diệp gia, khi ấy còn nhỏ nên từng ngây ngô bảo, ba anh em hắn sẽ luôn sáng vai chung bước, sau này có con cháu sẽ cùng ngồi uống rượu hóng mát dưới tán cây. Gốc cây ấy giờ đây quả nhiên đã xum xuê lá cành, nhưng khoảng cách giữa ba anh em cứ lớn dần theo năm tháng.

Thì ra người quan tâm họ nhất đến giờ chỉ có mỗi mình hắn.

Thì ra dẫu là Diệp Kính Văn hay Diệp Kính Hy, lúc rời đi chưa khi nào tạm biệt hắn, là vì họ thật sự không muốn gặp lại.

Dù thời điểm biết bố bị ung thư dạ dày hắn vẫn cố giấu giếm, là do sợ công việc của anh cả quá vất vả còn phải cố gắng trở về, sợ em trai bị ảnh hưởng học tập, kín đáo kế thừa gia nghiệp nhà họ Diệp, mấy năm

gần đây dùng hết mọi thủ đoạn dè tiện, âm thầm giúp đỡ Thiên Vũ đang trên bờ hấp hối lần lượt vượt qua biết bao cửa ải khó khăn, hằng năm cứ đến sinh nhật Kính Văn đều gửi tin nhắn chúc mừng, mỗi lần gặp Kính Hy trên QQ luôn cầm lòng không đành mà gõ hai ba câu tán dóc. . . .Hóa ra ở trong lòng họ, hẩn lại là kẻ không có tiền đồ, một gã hư hỏng chỉ biết ăn chơi trác táng. Bây giờ thì trình độ biến thái lại tăng thêm một bậc, tìm người đến ân ái với mình, chụp ảnh, quay phim, nằm dưới thân đàn ông mà sướng đến bật khóc. . . .

Hóa ra cho tới tận giờ phút này, ở trong lòng họ, Diệp Kính Huy là một kẻ bất trị đến nhường ấy.

Dẫu bị người ta bỏ thuốc hãm hại thì xem như trời sinh phóng đảng.

Dẫu hẩn từng kháng cự kịch liệt đến đâu, vết trói hằn sâu trên cổ tay tới giờ vẫn chưa phai cũng chẳng có ai buồn để ý.

Dẫu hiện tại khắp người đều là vết thương, nơi riêng tư phía sau xót như bị kim chích, cũng chẳng ai thêm quan tâm.

Dẫu ảnh chụp chỉ dùng để chối từ việc hôn nhân bố sắp xếp, đoạn phim kia là do kẻ khác quay để uy hiếp hẩn, nói ra nào có ai tin.

Ngay thời khắc chật vật đến nỗi muốn tìm người tâm sự thì nhìn quanh cũng chẳng thấy bất kì ai, chỉ có thể dốc sức vùi đầu vào gối, vì sợ sẽ bị người ta trông thấy cảnh mình sợ hãi bật khóc lại càng khinh rẻ hơn.

Nhiều năm qua vẫn luôn ra vẻ trắng hoa đa tình nhằm tránh bố sắp đặt việc hôn nhân, nấp trong bóng tối giúp đỡ tập đoàn Thiên Vũ, hiện giờ việc lớn đã thành, thế nhưng hình tượng truy lạc vô liêm sỉ trong lúc bất tri bất giác đã in sâu trong tâm trí mọi người. Chỉ có mình hẩn còn khờ khạo nghĩ rằng tối thiểu trong mắt người thân, Diệp Kính Huy không ghê tởm đến vậy đâu.

Thì ra hẩn sai rồi, trong mắt họ, Diệp Kính Huy còn ghê tởm hơn so với tưởng tượng.

Cho nên vào thời điểm xảy ra sự cố, ngay cả cơ hội để giải thích hẩn cũng không có mà đã bị phán tội.

38. Chương 38: Âm Mưu (hạ)

Buổi tối hôm ấy, Diệp Kính Huy uống rượu như hũ chìm.

Hẩn ngồi khoan hai chân trên chiếc thảm mềm màu trắng trong phòng, trước mặt la liệt cơ man “cầu vồng bảy sắc”, bảy thứ chất lỏng đỏ cam vàng lục lam chầm tím ánh lên màu ngọc lưu ly rực rỡ dưới ngọn đèn, cứ nốc hết loại rượu mạnh này qua loại rượu mạnh khác, toàn thân hực lên sức nóng như bị bỏng nhưng tìm lại ngội lạnh, lạnh đến thấu xương.

Đột nhiên hồi tưởng khoảng thời gian trước đây khi hẩn dùng thân phận MB quen biết Tư Minh, anh từng đến quán chọn hẩn, vừa đối ẩm vừa hỏi: “Cậu đã từng uống say chưa?”

Lúc đó hẩn cười ám muội, cầm ly rượu mà bảo rằng, “Nếu đây là yêu cầu của anh, tôi sẵn sàng xả thân tiếp quân tử.”

Diệp Kính Huy không trực tiếp trả lời, thực ra đáp án của câu ấy là,

tôi chưa bao giờ uống say

.

Chơi bởi trắng hoa ngần ấy năm, cả ngày làm bạn với rượu chè, tửu lượng của hẩn càng ngày càng cao, chẳng biết vì sao uống thế nào cũng không say, thi thoảng phiền muộn muốn mượn rượu giải sầu đành bó tay chịu chết, dẫu uống nhiều thế nào, thân thể khó chịu đến đâu, nôn tới mức dạ dày quay cuồng thì đầu óc vẫn rất tỉnh táo. Vì tỉnh táo nên nỗi phiền muộn càng muốn quên lại càng tăng gấp bội. Hiện giờ cứ hết ly này sang ly khác, uống luôn tay, chất lỏng lạnh lẽo liên tục vọt thẳng từ yết hầu xuống bụng, thân thể

hừng hực như đang bị thiêu cháy, dạ dày cuộn cuộn từng cơn lộn mửa, nhưng thần trí vẫn minh mẫn đến lạ. Hấn cảm nhận rõ rệt nỗi đau âm ỉ khi cồn đốt cháy dạ dày, nhói tận tâm can. Diệp Kính Huy với lấy di động gọi vào số Tiêu Dật, chờ thật lâu vẫn chưa thấy ai bắt máy.

Hấn gọi thêm lần nữa, nào ngờ lại chuyển thành “Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy.”

Hấn nhếch miệng cười, dù sao da mặt cũng dày lắm rồi, bèn lấy điện thoại của hộp đêm gọi đến phòng ngủ của y.

Quả nhiên không bao lâu sau, bên tai vang lên chất giọng điềm đạm của Tiêu Dật: “A lô, xin hỏi ai đầu đây?”

“Tôi đây.” Diệp Kính Huy cười, “Ngay cả Tiêu Dật cũng không dám tiếp cuộc gọi của tôi, sợ tôi lắm à?”

Y trầm mặc một hồi lâu sau, lâu tới nỗi hấn nghĩ chắc y đang muốn cúp máy thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng thở dài náo nề.

“Haizz, hôm trước gặp sự cố sao tôi gọi cậu không bắt máy, cậu đã ở đâu?”

“Ra ngoài du lịch nên di động hết pin.”

“Đừng hòng gạt tôi, cuộc gọi được kết nối nhưng không ai nhận, khi ấy cậu đang ở cùng Tư Minh đúng không?”

Diệp Kính Huy im lặng một lát: “Ừ.”

Lúc ấy đang triển miên trên giường với anh ta, di động rơi ở đâu hấn cũng chẳng biết.

Tiêu Dật ngừng lại, khẽ thở dài: “A Huy, lần này cậu hại tôi thê thảm quá, sau khi ban kiểm soát nhận được DVD thì tức đến độ suýt hộc máu, tôi bị cách chức để điều tra.”

Hấn hạ giọng đáp: “Xin lỗi.”

Hết thấy mọi chuyện vốn đều do hấn gây ra, dẫu là tìm sơ hở hạ bệ Quan Thiên Trạch hay lừa dối Tư Minh, những thủ đoạn độc ác vô tình vô nghĩa đó là một tay hấn bày ra. Cớ gì lại liên lụy cả Tiêu Dật?

Trong cuộn phim được quay, đôi mắt dịu dàng của Tiêu Dật nhuộm đậm màu hoa đào, thân thể bị tình dục hun cho ửng đỏ lên, còn cả. Bản thân hấn cảm roi da đứng phe phẩy phía sau thì được làm mờ mặt mũi bằng Mosaic

— vì lẽ gì là hấn phạm lỗi nhưng bạn thân phải chịu tội lây? Hơn nữa còn là người bạn duy nhất?!

“Ngoại trừ tôi ra, nào ai dám làm bạn với người biến thái như cậu.” Câu nói bất đắc dĩ của Tiêu Dật bất chợt vang lên bên tai hấn, nụ cười hiền hòa của y hiển hiện trước mắt, mấy năm trước vừa chân ướt chân ráo bước vào tình cảnh lạ người lạ chỗ, không bạn bè, thậm chí cả người tâm sự cũng chẳng có, mỗi khi sinh bệnh không muốn nói với bố mẹ, chỉ có mình Tiêu Dật vẫn luôn ở cạnh chăm sóc hấn. Khoảng thời gian hấn bị viêm dạ dày mất hết khẩu vị, y từ sáng sớm đã tới căn tin xếp hàng mua bánh bao chay ngon trứ danh cho hấn, thỉnh thoảng chỉ mua được một cái thì y luôn nhường hấn ăn trước.

Lần ấy chuốc thuốc là do muốn trông thấy bộ dạng mê người của y, chẳng qua là trò đùa vớ vẩn giữa bằng hữu với nhau, bọn họ đã kề vai sát cánh nhiều năm đến vậy, đương nhiên chưa từng dọa nạt, tổn thương hay phòng bị lẫn nhau. Ai ngờ cuộn phim đó lại bị kẻ khác sử dụng thành vũ khí trí mạng làm hại Tiêu Dật! Vì sự bốc đồng của hấn mà gây nên thống khổ cho y ngày hôm nay. Khi đoạn phim đó bị phơi bày công khai, trong mắt người đời Tiêu Dật chẳng khác nào gã biến thái có sở thích chịu ngược đãi. Hình ảnh Tiêu Dật khỏa thân quỳ sấp trên mặt đất bị trăm người xa lạ nhìn thấy. Y còn quá trẻ, vừa nhậm chức tổng giám đốc của tập đoàn Đông Thành, tương lai rực rỡ như gấm hoa, giờ đây bỗng dưng trở thành kẻ lập dị bị người người khinh bỉ!

Trong tích tắc đã mất tất cả! Trong chớp mắt thân bại danh liệt!

Quan Thiên Trạch. Tôi nhất định sẽ khiến anh nợ máu phải trả bằng máu!

Diệp Kính Huy siết chặt nắm tay, nói với người đầu dây bên kia: “Xin lỗi.”

— Từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ tôi chưa từng ăn nói khép nép như vậy, thế mà hiện tại dẫu có nhận lỗi cũng cảm thấy không đủ. Danh dự của cậu, tiền đồ của cậu, thể diện của cậu, toàn bộ đã bị hủy hoại trong phút chốc vì hứng thú gần gũi của tôi, thế giới của cậu sụp đổ là do tôi, nhiều năm tình nghĩa vừa qua làm sao tôi bù đắp cho xuể?!

“Thôi được rồi A Huy, tôi biết cậu không cố ý, tất cả chuyện này là do Quan Thiên Trạch bày trò, một ngày nào đó tôi sẽ trả gấp bội cho gã.” Tiêu Dật bình tĩnh đáp.

Diệp Kính Huy lặng im một hồi: “Cậu bị Đông Thành sa thải nên đang trốn phóng viên sao?”

Y yên lặng, sau mới thấp giọng trả lời: “Ừ, thật sự không thể gạt cậu được.”

Hắn siết chặt ngón tay: “Hiện giờ cậu đang ở đâu?”

“Tôi trốn trong nhà chả dám lộ mặt ra ngoài, mấy ngày nay đám phóng viên phiền chết đi được, may mắn mặt cậu không lọt vào cảnh quay, lại bị xử lý bằng Mosaic, Quan Thiên Trạch giữ cái đó có thể vì muốn dùng biện pháp khác gây bất lợi cho cậu, cậu nên cẩn thận.”

Diệp Kính Huy nhếch lên nụ cười lạnh: “Tôi biết, gã nắm được nhược điểm của tôi trong tay rồi.”

“A Huy.” Tiêu Dật khựng lại, “Có một chuyện chẳng biết có nên nói ra không.”

“Sao thế?”

“Ừm, cho dù thích Tư Minh nhưng tốt nhất. . . .cậu nên đề phòng đi. Tuy tôi chưa có bằng chứng nên không tiện nói, nhưng mà, tôi hoài nghi anh ta có âm mưu gì đó.”

“Không sao, cậu cứ nói đi.” Giọng của hắn rất điềm nhiên.

“Cậu còn nhớ trước khi cậu vào Đông Thành, có người thừa dịp cổ phiếu Thiên Vũ hạ giá nên đã thu mua một lượng lớn không?”

“Dĩ nhiên phải nhớ, lúc ấy chúng ta hoài nghi là Quan Thiên Trạch. . . .” Diệp Kính Huy nao nao, không đúng, thời gian đó gã vẫn chưa về nước. Hắn kinh hãi, “Chả nhẽ. . . .”

“Tôi nghi ngờ là Tư Minh nhưng không có chứng cứ. Bất quá tôi vừa biết được một tin chấn động, Tư Minh quen với chủ tịch Từ Văn Sơn của Nam Dao, giao tình của họ rất khăng khít. A Huy, bây giờ tôi còn chưa lo xong thân mình, vô phương xen vào bất kì hạng mục nào nữa, chỉ biết trông cậy vào cậu thôi, nhất định phải hành động cẩn thận.” Diệp Kính Huy hít sâu một hơi: “Cậu tính thế nào?” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Tôi sẽ quay về Mỹ.”

“Tiêu Dật, tôi đang nắm 10% cổ phần của Đông Thành dưới tên Jae, giờ tôi sẽ chuyển cho cậu, có lẽ cũng giúp cậu làm lại từ đầu ở nước ngoài.”

“Được, giữa chúng ta cũng không cần khách khí làm gì. Tôi qua đó xong sẽ liên lạc với cậu.”

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Kính Huy kinh ngạc nhìn khuôn mặt tái nhợt của mình được phản chiếu qua lớp thủy tinh của đồng hồ ly ngổn ngang trên đất, trắng bệch như ma quỷ.

Tuy Tư Minh tàn nhẫn nhưng anh ta là người chính trực hiếm có. Dù muốn trả thù hắn thì sau một đêm vui vẻ, bỏ đi mất dạng chỉ để lại câu “trò chơi chấm dứt” đã đủ rồi, không có khả năng bỏ ối tới mức quay phim gửi đến gia đình hắn. Việc này chắc chắn do thằng hèn hạ Quan Thiên Trạch sử dụng thủ đoạn vô đạo đức! Góc phòng nhất định đã sớm gắn camera!

Thế nhưng về lý thì rõ ràng song trên mặt tình cảm, hắn vẫn không cách nào chấp nhận nổi.

—

Hơn cả sự độc ác và âm hiểm của Quan Thiên Trạch, bầy rập của Tư Minh khiến hắn sợ hãi hơn!

Trái tim đau đớn như bị vặn méo này là cảm giác gì? Hệt như có đôi bàn tay to đang hung hãn bóp chặt quả tim, sau đó dùng lực xoắn mạnh —

Ngực đau nhói cơ hồ sắp nứt toác ra, ngay cả hít thở cũng không thông thuận.

Thì ra ngay từ lúc ban sơ, cổ phần Thiên Vũ bị người ta thu mua đều là do Tư Minh âm thầm giật dây!

Đầu tiên anh ta lợi dụng Nam Dao mua lại cổ phần của Thiên Vũ, khiến nội bộ Thiên Vũ nảy sinh khủng hoảng, dẫn đến việc hẳn quyết định vứt bỏ đầu tư vào lĩnh vực phát triển thị trường phần mềm, đúng theo ý muốn của anh ta.

Sau đó, anh ta lợi dụng hợp tác giữa Đông Thành và Nhân Thông, làm Thiên Vũ chuyển qua hợp tác với Nam Dao, kết quả vừa ký kết thỏa thuận xong thì nguồn vốn vay của Thiên Vũ gặp trục trặc.

Cấp lãnh đạo của ngân hàng kia đột nhiên bị tố giác hẳn cũng là Tư Minh giả trò? Nếu không làm sao tình cờ vậy được? Ngay cả lúc này khi Nam Dao đề xuất dự án hợp tác ba phương, bản hợp đồng Tiêu Dật ký có lẽ cũng ẩn chứa cạm bẫy?

Thảo nào quá trình thuận lợi như thế, thì ra là do anh ta kiên nhẫn lót đường.

Thiên Vũ thu% cổ phần suôn sẻ bởi số cổ phần đó vốn nằm trong tay Tư Minh. Thiên Vũ thuận lợi tìm được ngân hàng cho vay vì ấy là khuôn khổ Tư Minh đã sắp xếp. Thiên Vũ, Đông Thành và Nam Dao ký kết hợp đồng ba phương thuận buồm xuôi gió hiển nhiên là bố cục anh ta đã thiết lập cẩn trọng!

Từng bước một, dày công sắp đặt dụ địch sa cơ lộ bước, cuối cùng chờ hai người Tiêu Diệp phát hiện ra thì đã quá muộn, một mũi tên bắn rơi hai con chim, bắt bí được Thiên Vũ đồng thời tặng một cú trí mạng cho Đông Thành, nhân tiện đá Tiêu Dật khỏi ngôi, tính toán rất tuyệt hảo! Chả trách lúc rời khỏi Đông Thành về mặt anh ta thông dong thản nhiên, không một chút bất mãn, bởi anh ta căn bản không quan tâm chuyện ở Đông Thành, đồng minh của anh ta là Nam Dao, là Từ Văn Sơn! Uống công hân như thăng dần đứng ở hành lang dõi theo bóng lưng anh ta, nhìn suốt một buổi chiều, thậm chí còn đau lòng và hối lỗi. Hơn nữa khác nào gã ngớ ngẩn chạy khắp bốn phương tám hướng đuổi theo anh ta, sau khi bị Quan Thiên Trạch chuốc thuốc rồi bịt mắt, khoảnh khắc bị hôn vì nhận ra là anh ta nên mừng thầm, đến nỗi hẳn đã nghĩ may mắn là Tư Minh chứ không phải người khác.

— Hẳn có phải đã ngu xuẩn hết thuốc chữa rồi hay không? Ngốc tới nực cười?

Luôn bảo người động lòng sẽ chết rất thảm để cảnh báo bản thân, nhưng tại sao. . . .hắn vẫn không ngăn được tình cảm mà đem lòng yêu thương Tư Minh?

Hóa ra cho tới tận giờ khắc này, Tư Minh mới là boss giấu mặt đề ra chủ kiến cho Nam Dao, trong khi hẳn và Tiêu Dật chẳng qua chỉ là quân cờ bị anh ta đùa cợt trong lòng bàn tay.

“Ha ha. . . .Té ra bị người ta trêu cợt lại khổ sở như vậy. . . .Ha ha ha. . . .”

Diệp Kính Huy rũ người nằm trên thảm, trần nhà trắng tinh xoay vòng làm hẳn đầu vầng mắt hoa, trước mắt hiện lên kỷ niệm xưa kia, khi Tư Minh đứng trên cầu dựa vào hông hẳn.

Dĩ vãng không dám hồi tưởng đã sớm bị sự thật tàn khốc ở hiện tại xé nát thành từng mảnh nhỏ.

Tựa như nghĩ đến chuyện khôi hài, Diệp Kính Huy phá lên cười tới nỗi lồng ngực đều pháp phồng dãn dội, tiếng cười buồn phát ra từ cái đầu gục trước ngực khăn đặc, chẳng khác gì tiếng kêu khóc của một con thú nhỏ bị thương.

“Ha ha ha. Chẳng ngờ ngay cả bố cũng đề phòng Diệp Kính Huy này, ha ha ha ha, may là con ruột của ông ấy, nếu Quan Thiên Trạch không nhắc thì suýt nữa may đã quên nhĩ, hợp đồng trong tay may không hề có bản sao, nếu bố muốn hủy bỏ thì dễ như trở bàn tay. Bố đề phòng may. Bố đề phòng chính đứa con ruột của mình. Ha ha. Bố, một nhát đao của bố hẳn tâm quá. Con vất vả làm nhiều như vậy. Cuối cùng lại là người làm sai tất cả. Con là cái gì. Con chỉ là công cụ của bố mà thôi, ha ha, hài hước quá, đó là bố ruột của may đấy, ngay cả bố ruột cũng toan tính với may.”

Đáp lại tiếng cười chỉ có mỗi thanh âm nghẹn ngào, giọng cười khàn khàn như thể đang chế nhạo kẻ ngu đại nhất trên đời này, song lại ẩn đầy nỗi bi ai khôn tả. Nói một mạch không dừng để kịp hít thở, giọng khàn đi, lệ trào ra từ trong hốc mắt lăn dài hai bên má rơi lên tấm thảm trắng như tuyết.

Tuy nước mắt chảy mãi không ngừng, hẳn vẫn cười ha hả — nụ cười chế giễu chính bản thân hẳn.

“Còn cả anh em của mày nữa. . . .Ha ha ha ha, trong mắt họ mày là thằng biến thái buồn chán đến độ phải tìm cả người làm tình, còn chụp ảnh, quay phim lưu lại! Họ hổ thẹn vì mày, họ cho rằng nhắc tới mày cũng sợ bẩn miệng, còn mày thì suốt ngày nhớ nhung họ, thằng ngu. Mày thậm chí cố gắng lâu như vậy là vì muốn chinh đốn Thiên Vũ tốt hơn, kết quả bị chính bố ruột đâm một dao. Mày là cái gì. . . .Chẳng ai thèm tin mày. Ha ha, người duy nhất tin tưởng mày là Tiêu Dật cũng bị mày hại cho thân bại danh liệt phải chạy qua Mĩ, ha, một Tiêu Dật luôn luôn phóng khoáng tao nhã, một Tiêu Dật lịch thiệp hào hoa, hiện giờ lại như con chuột sống chui rúc qua ngày. Toàn thân y đều bị người ta thấy hết, trần truồng quỳ trước mặt mọi người, nào khác gì trai bao hạ lưu nhất trong GV! Ha ha ha, Tiêu Dật nhất định hận mày chết đi được, hận từ trước đến nay quen biết thằng biến thái như mày, ha ha ha.”“Quan Thiên Trạch, anh thắng, thắng rất ngoạn mục. Anh biết muốn hủy hoại một người thì biện pháp hiệu quả nhất là phá hết tự tôn và kiêu ngạo của hắn. Hủy Tiêu Dật trước, kế tiếp là tôi đúng không, gửi phim đến cho bố mẹ tôi, mẹ tôi khẳng định sẽ rất hối hận vì đã sinh ra đứa con như tôi, bà ấy chắc chắn sẽ rất hối hận vì đã ngậm đắng nuốt cay nuôi tôi khôn lớn. Ha ha ha.”

Cười hà hà y như gã say bí tỉ phát điên lên, cười nhạo kẻ ngu xuẩn nhất trên đời, hoặc như cười nắc nẻ vì câu chuyện tiểu lâm hài hước nhất, cười tới nỗi thân thể bắt đầu run rẩy bầy.

Thanh âm khàn khàn khiến người nghe không nhận được phải lo lắng.

Tiếc thay, không ai hay biết.

Dẫu ở thời điểm chật vật nhất, hắn cũng vẫn đơn thương độc mã, như một con thú hoang nhỏ trốn trong góc phòng tự liếm vết thương, đáng vẻ yếu ớt mãi mãi chẳng ai trông thấy được.

39. Chương 39: Thỏa Thuận (thượng)

Chẳng biết đã ngủ được bao lâu.

Trong giấc mơ, hắn luôn vùng vẫy bằng cả hai tay, tiếc thay tứ chi đều bị xích sắt trói vào đầu giường không cách nào động đậy được.

Bên tai vọng lại đoạn đối thoại trước kia hắn đã từng nói với Quan Thiên Trạch.

“Anh có từng thích A Tề không?”

“Thích là cảm giác gì? Cậu không biết, đương nhiên tôi cũng không biết. Đối với những kẻ như chúng ta mà nói, chỉ có quyền lực và tiền tài là hiện thực, đúng không?”

“Đúng vậy, chúng ta vốn là người chung lý tưởng.”

Nhưng hiện tại thì sao, bản thân đã nếm trải cảm giác yêu thương một người, rốt cuộc hắn cũng hiểu loại tình cảm này mới là thứ giày vò lòng người nhất.

Sau đó hắn lại mơ màng chiêm bao về hình ảnh cũ ngày ấy, hắn sống vai Tư Minh đứng trên cao ốc Tinh Vân ngắm cảnh đêm thành thị, để mặc gió nhẹ mơn man trên gương mặt, nụ cười mím chặt của người nọ gần ngay trước mắt, nhưng giờ đây tất thấy những thứ đó đã là dĩ vãng, thật mỉa mai làm sao.

Điện thoại trong phòng đột nhiên vang lên, Diệp Kính Huy với lấy ống nghe, dùng chất giọng khản đặc hỏi: “Chú Chung, có chuyện gì sao?”

“Ông chủ, ngài Tư đến.”

Diệp Kính Huy giật mình, “Ha. . . .Bảo anh ta vào đi.”

Một lát sau, cửa phòng bị đẩy ra, Tư Minh vẫn mặc bộ âu phục đen hôm trước, chậm rãi bước đến trước mặt hắn, anh dừng lại.

Diệp Kính Huy nheo mắt, vì hắn đang nằm nên bóng dáng màu đen thoát nhìn sao mà cao lớn và lạ lẫm đến thế, khoảng cách giữa cả hai xa như muôn trùng mây.

Có tiếng ly va vào nhau leng keng.

Tư Minh đá mấy ly rượu trên mặt đất, cau mày ngồi xuống bên giường, khẽ khàng vuốt ve mái tóc của hắn, hạ giọng hỏi: “Sao lại uống nhiều rượu thế này?” Diệp Kính Huy không trả lời, hắn chỉ cười, cười trong yên lặng, sắc mặt cũng tái nhợt.

“Em biết hết rồi?” Tư Minh hỏi.

Hắn gật đầu.

“Còn nghi vấn nào nữa, em cứ hỏi đi.” Thanh âm của anh vẫn bình tĩnh như thường, gương mặt cũng chẳng có bất luận biểu cảm gì.

Diệp Kính Huy nhìn anh không chớp mắt: “Ngân hàng cho vay là anh sắp đặt?”

“Ừ.”

“Tôi là Diệp Kính Huy anh đã biết từ lâu?”

“Ừ.”

“Bao giờ?”

“Tôi vốn không nhớ đã từng va chạm xe với em ở sân bay, song tin tức trong TV lần trước đã gọi tôi nhớ. Kế hoạch của em được trù hoạch rất hoàn hảo, chỉ là có chút sơ suất nhỏ.” Tư Minh dừng một lát, anh tiếp lời, “Biên bản tạm giam ở cục cảnh sát chưa bị thay đổi, tất nhiên tôi sẽ có biện pháp điều tra được, một người tên Diệp Kính Huy từng bị giữ lại vài ngày vì điều khiển xe không bằng lái.”

Hắn sửng sốt.

Quả thực dầu có cẩn thận đến mấy cũng gặp sai sót để lộ chân tướng, nhưng dù hắn sửa đổi biên bản kia thì sao, Tư Minh sớm muộn gì cũng sẽ biết tổng thân phận của hắn.

Ván này, từ đầu hắn đã rơi vào cạm bẫy của anh ta, hậu quả tất thảm bại.

Diệp Kính Huy trầm mặc một hồi: “Lâm Phi Phi là gián điệp anh đã sớm nhận ra?”

“Do em từng nhắc nhở tôi, người càng vô tội thì tâm tư càng sâu. Tôi chỉ tương kế tựu kế lợi dụng Lâm Phi Phi, giúp Nhân Thông thuận tiện nâng giá tài chính của Đông Thành.”

“Tôi tìm Tiêu Dật quay đoạn phim đó anh cũng biết?”

Tư Minh im lặng.

“Lúc rời khỏi Đông Thành anh rất thông dong, vì anh biết Tiêu Dật ngồi ghế tổng giám đốc không được bao lâu, phải không?”

Anh gật đầu: “Tôi biết Quan Thiên Trạch đã trở về, Tiêu Dật chắc chắn sẽ khó mà sống tốt.”

“Người có thù với anh là tôi, có gì phải hủy hoại tiền đồ của Tiêu Dật?”

“Là Quan Thiên Trạch.”

“Nhưng nếu anh biết thì ắt hẳn có thể ngăn cản được.” Diệp Kính Huy tạm ngừng, bỗng dưng hắn nhoẻn cười, “Suýt nữa đã quên, cái chính là anh không hề có lý do để giúp Tiêu Dật, trông thấy cảnh Quan Thiên Trạch làm cho y thân bại danh liệt, còn anh đứng cạnh xem hí kịch thì phải vui vẻ lắm nhỉ.”

Tư Minh không đáp.

Nụ cười của hắn càng tươi hơn: “Nếu vậy ngày tôi bị chuốc thuốc, trong phòng có camera anh cũng thừa biết đúng không?”

“Tôi không biết.”

“Anh nghĩ tôi tin anh?”

Tư Minh lặng thinh, động tác xoa tóc hấn lại càng dịu dàng hơn.

“Đoạn phim đó được gửi tới tay bố mẹ tôi rồi, anh nói tôi phải giải thích ra sao?” Hấn một mực chú mục vào Tư Minh, một lúc lâu sau vẫn chưa thấy anh có câu trả lời thuyết phục, chỉ mãi vuốt nhẹ đầu hấn hết lần này đến lần khác, ưu tư trong đôi mắt thâm trầm ấy hấn vĩnh viễn không cách nào nhìn thấu nổi. Diệp Kính Huy lãng sang chuyện khác, hấn lạnh lùng nói: “Hợp đồng ba phương có bấy.”

“Ừ, trong hợp đồng không quy định tiêu chuẩn của thành phẩm, Nam Dao khả dĩ giao thứ phẩm cho Đông Thành, sau đó lấy cớ sửa lỗi và hoàn thiện để kéo dài thời gian, trì hoãn cấp kinh phí cho Thiên Vũ.”

“Hiện giờ cứu Thiên Vũ còn kịp không?”

Tư Minh cười, nhẹ nhàng vươn tay xoa xoa mặt hấn, dùng ngón cái lướt qua lướt lại trên má hấn.

“Trong ba ngày chúng ta đi du lịch, cổ phiếu của Thiên Vũ rớt xuống chỉ còn 50%, vẫn đang tiếp tục giảm mạnh. Bác Từ đang tính ngày mai sẽ trao đổi cụ thể với bố em về việc thu mua lại Thiên Vũ, hiện tại em muốn ra tay đã muộn rồi.”

“Những tin nhắn anh gửi lúc đi du lịch có quan hệ tới việc này?”

Tư Minh thở dài: “Ừ, chỉ do em không để ý thôi.”

Nào có ai ngờ, dính lấy anh ta như hình với bóng cả ngày đến đêm cũng ngủ cùng giường, thế mà lại để anh ta lừa gạt, lén lút không chế thời khắc sống chết của Thiên Vũ.

Mà khi ấy hấn đang làm gì? Suy nghĩ làm sao theo đuổi anh ta, trêu chọc anh ta —

Quả là quá mức trào phúng.

Diệp Kính Huy híp mắt: “Anh có cách cứu Thiên Vũ?”

“Đương nhiên.”

“Vậy nên anh tới đây để bàn điều kiện với tôi?”

“Em thật nhạy bén.”

Hấn cười: “Nói đi, là gì.”

“Lấy thân phận người yêu ở bên cạnh tôi, mãi đến khi tôi bằng lòng buông tay mới thôi.”

“Điều kiện này thật ngoài dự kiến của tôi.” Hấn ra vẻ như rất nực cười, “Đừng nói anh thích tôi?”

“Từng thích.”

“Còn bây giờ?”

“Hối hận.”

Hấn bật cười: “Ha?”

“Em say rồi.” Tư Minh nhú mày, bế hấn lên nhẹ bồng, dùng ngón cái lau đi giọt nước lóng lánh đọng trên khóe mắt hấn, khoan thai đi đến phòng tắm.

Diệp Kính Huy ngừng cười: “Để tôi ở bên cạnh vì anh nhàm chán muốn tìm kích thích sao?”

“Tất nhiên là vì tra tấn em.”

Khóe miệng hấn cong lên thành nụ cười nhạt: “Chưa đủ?”

“Dĩ nhiên chưa đủ. Tôi biết em diễn kịch rất cừ, chỉ có điều bắt em đảm đương vai người yêu trước mặt người em hận thấu xương thì nhất định sẽ không dễ chịu chút nào.” Nét cười của Tư Minh ẩn chứa một chút dịu dàng, anh ghé sát bên tai hấn, nhẹ giọng nói, “Cái tôi muốn là phải cho em khắc cốt ghi tâm.”

Tư Minh ôm Diệp Kính Huy đến phòng tắm, thả hấn vào bồn tắm trắng men rộng rãi, cẩn thận cởi bỏ quần áo hấn ra —

Sau cơn say đắm trong tình dục, khắp nơi trên người hắn đầy ứ vết thâm tím, có dấu hôn, có dấu răng, còn cả vết ngón tay cào cào, trông mà xót xa vô hạn. Trở mình hắn qua phía sau, chỗ cửa mình còn thê thảm hơn, chất lỏng trắng nhờ hòa lẫn với máu sau khi khô bám lại quanh lối vào, còn một ít dính trên mặt đùi trong, mỗi lần hắn bước đi sẽ ma xát liên tục tạo ra những vết xước đỏ hồng trông mà đáng sợ.

Tư Minh chau mày, dùng một ngón tay quét sữa tắm rồi nhấn nhẹ vào nơi sưng tấy kia.

Diệp Kính Huy thình lình mở mắt ra, tóm lấy tay anh: “Làm gì đấy?”

Anh không trả lời, động tác trên tay trở nên mềm nhẹ hẳn đi.

Hắn ngoảnh đầu lại lạnh lùng nhìn anh: “Nửa đêm còn cởi quần áo bỏ tôi vào bồn tắm, anh cũng sung sức lắm ha. Anh nghĩ tôi sẽ để mặc cho anh thao túng tiếp sao? Hay anh muốn cưỡng bức tôi lần nữa? Hoặc là chuốc thuốc? Rồi lại quay một đoạn phim gửi lên mạng cho bàn dân thiên hạ cùng thưởng thức?”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Tuy sắc mặt Tư Minh vẫn thản nhiên không đổi nhưng giọng nói lại trầm xuống: “Diệp Kính Huy, em nói đủ chưa?”

“A, bị lật tẩy nên thẹn quá thành giận ư?” Hắn liếc anh, đáp với vẻ biếng nhác, “Đừng bảo anh tốt bụng nên chạy tới đây tắm rửa cho tôi, giờ muốn khắc phục hậu quả cũng muộn quá rồi.”

“Đương nhiên tôi không chính nhân quân tử như em nghĩ đâu.”

Tư Minh tăng thêm một ngón tay nữa.

Vừa dùng ngón trỏ và ngón giữa len vào bên trong cơ thể Diệp Kính Huy, anh vừa hạ giọng thủ thỉ sát bên tai hắn: “Thực ra hôm qua chuốc thuốc em với phân lượng chưa tới gấp đôi đâu, ai ngờ phản ứng của em lại mãnh liệt đến vậy.”

Tuy thân thể khẽ run rẩy nhưng miệng mồm hắn nào có chịu thua: “Vây cảm ơn anh quá, giúp tôi tìm được phương pháp khác để hưởng thụ.”

“Phản ứng mãnh liệt cũng không hẳn là nguyên nhân ấy.” Ngón tay anh lại từ từ đâm vào rút ra, nói rộng cửa mình để nước trong bồn tiện đường len lối vào trong, chuyển động nhẹ nhẹ, dùng móng tay đưa hết tinh dịch bắn vào cơ thể hắn ra ngoài, đồng thời còn bình tĩnh nói nốt ý, “Có lẽ còn do em yêu tôi.”

“Anh tự mình đa tình rồi.” Diệp Kính Huy cười khẩy.

“Tôi chỉ nói có lẽ, em căng thẳng như thế làm gì.” Đoạn, anh uốn cong ngón tay lại, để những thứ dơ bẩn kia chảy ra ngoài.

“Tư Minh, anh nên biết kết cục của chuyện đối nghịch tôi chẳng tốt lành gì đâu.” Lúc thốt ra câu này, Diệp Kính Huy mỉm cười với vẻ mặt rất ôn hòa, hắn tiến sát bên tai anh, thấp giọng nói, “Anh muốn tôi khắc cốt ghi tâm đúng không, một ngày nào đó tôi sẽ khiến anh sống-không-bằng-chết.”

“Ừ, tôi chờ ngày đó.” Tư Minh điềm tĩnh đáp.

Dùng hai ngón mở rộng lối vào cho nước chảy vào trong, anh đâm trọn cả ngón tay vào để cọ rửa một đợt nữa.

May mắn không có vết thương nghiêm trọng.

Xác định nơi trong cơ thể hắn đã được rửa sạch sẽ, lúc ấy anh mới rút tay lại: “Đột nhiên nhớ phải trở về chuẩn bị cho cuộc đàm phán ngày mai, đêm nay đành để em ở một mình vậy.” Sau đó, anh ôm Diệp Kính Huy đang trần như nhộng bước ra khỏi bồn tắm, lau khô nước trên người hắn, lấy thuốc đã chuẩn bị sẵn bôi lên cửa mình sưng đỏ của hắn, ở những vị trí dễ tổn thương cũng bôi một lớp mỏng.

Cảm nhận được sự tỉ mỉ của anh, hắn nheo mắt lại, chất giọng vẫn cái kiểu chế nhạo như cũ: “Sao bắt chột sinh lòng từ bi vậy?”

“Nhìn vết thương chất chồng ở nơi đó của em, tôi không có hứng thú.”

Đoạn, anh phớt lờ vẻ cứng ngắc của hắn, thả hắn lên giường.

“Sau này em phải làm người yêu ở bên cạnh tôi, mấy việc này sẽ thường xuyên xảy ra, cho nên em cần chuẩn bị tinh thần đi.”

Diệp Kính Huy chỉ cười lạnh, nhắm mắt lại không thèm nhìn anh nữa.

Lúc sau vì quá mệt mỏi nên hắn cũng dần dần chìm vào giấc nồng.

Tư Minh ngồi bên giường, vỗ nhẹ nhẹ vào hai má hắn.

“Nếu tôi nói tất cả chuyện này không phải do tôi làm, em có tin không?”

— Trước đây vào thời điểm ký kết hợp tác ba phương, tôi luôn cực lực ngăn cản nhưng chính em phản đối, để đạt được hợp đồng, em liên thủ với Tiêu Dật kín đáo tố giác rồi đá tôi ra khỏi chức vị.

— Đến Thanh Đảo du lâm cũng do em chủ động quyết định đúng không? Lúc xưa tôi từng đi Thanh Đảo, bây giờ lại đi thêm lần nữa với em, có thể nào chỉ vì nhân cơ hội báo thù? Nếu tôi muốn báo thù, trước đây cần gì phải bảo Từ Thanh không ngại chống đối Từ Văn Sơn để dùng hết toàn lực che chở em?

— Nhấn tin đích thực có quan hệ với Thiên Vũ, là bởi tôi đang cố gắng cứu lấy nó.

— Giữa chúng ta đúng là có một ít ân oán cần thanh toán, nhưng nếu có người muốn hại em, tôi tuyệt đối sẽ không chút chần chừ mà đứng về phía em. Lập trường này tôi vốn đã chọn ngay từ lúc ban đầu.

Nhưng có rất nhiều chuyện vô phương tự mình nói ra, nhất là khi phải đối diện với vẻ hồ hững và lời lẽ châm chọc của Diệp Kính Huy, giải thích chẳng khác nào lấp liếm.

Tư Minh cười khê, miết tay dọc theo hai má hắn trượt nhẹ đến bên môi, ngón cái vuốt qua làn môi trắng bột của hắn, anh cúi xuống, dán môi mình lên đôi môi ấy.

Môi A Huy lạnh quá, Tư Minh vươn lưỡi liếm nhẹ, chạm môi mình vào môi hắn, rử rử.

“Tôi cũng nhận được mớ ảnh chụp ấy, nhưng tôi tin em.”

Diệp Kính Huy đang say giấc nên không nghe thấy anh nói gì, dĩ nhiên làm sao trả lời được, trái lại còn vì bị đụng chạm mà khê nhú mày.

Tư Minh vuốt đôi mày của hắn, thấp giọng bảo: “Dẫu em không tin tôi, tôi cũng chọn sẽ tin em. Tuy sự tín nhiệm của tôi trong mắt em chẳng đáng giá một đồng.”

Trông thấy hắn nằm mơ vì bất an mà lông mi run khê, Tư Minh cảm thấy trái tim như bị bóp chặt, đau nhói từng cơn.

— Diệp Kính Huy, em không biết mục tiêu của Quan Thiên Trạch chẳng những là tập đoàn Thiên Vũ mà còn cả tôi và em nữa. Có lẽ gã muốn một mũi tên bắn rơi hai con chim nên mới sử dụng mưu ma chước quỷ này.

Em khiến gã mất hết tất cả, gã chắc chắn sẽ làm em sống không bằng chết, tôi giữ em bên người vì muốn tận lực bảo vệ em. Trút toàn bộ hận thù của em đối với Quan Thiên Trạch qua tôi, cũng bởi sợ em sẽ đối chọi trực tiếp với gã, khi đó em sẽ bị tổn thương nặng nề hơn.

Những chuyện này em mãi mãi cũng không biết được.

Thậm chí em còn hận tôi như hận Quan Thiên Trạch, nhưng em đã nghĩ tới điều này bao giờ chưa, sao tôi có thể làm chuyện thương tổn em được?

Dị dạng của tôi đã từng bị em khinh thường và nhạo báng vô số lần, tấm lòng chân thật bị cho là lòng lang dạ thú, em ném nó xuống dưới chân giẫm lên, loại cảm giác này khó chịu biết nhường nào.

Đứng trước mặt làm bia ngắm thay em, đồng thời nhận lấy nỗi căm hờn và phục thù của em, ngăn cản mọi thương tổn Quan Thiên Trạch có thể mang đến cho em.

Diệp Kính Huy, vĩnh viễn em cũng sẽ không biết, yêu một người như em thì tốt với em thôi vẫn chưa đủ, người đó còn phải tàn nhẫn với chính bản thân.

Chuyển hết thấy thương tổn của em lên người mình, thậm chí cả thù hận, như vậy mới có thể bảo toàn em chu đáo. Nếu có một ngày em hiểu nỗi khổ tâm của tôi, em sẽ cho rằng một người như Tư Minh cũng đáng để em hồi đáp thật lòng thật dạ mà, phải không?

40. Chương 40: Thỏa Thuận (trung)

Lúc Tư Minh rời khỏi quán bar Crazy thì đêm đã về khuya, đi được vài bước thì trời lác rác mưa, những hạt mưa tí tí hòa cùng gió đêm ập vào mặt, lạnh thấu xương.

Anh thở hắt ra, tìm nơi trú mưa rồi lấy di động bấm một dãy số.

“Tư Kiệt, em về nhà chưa?”

“Em về rồi! Anh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Gã biến thái Quan Thiên Trạch sao tự đứng lại bắt cóc em uy hiếp anh? Anh vội vàng đi đâu? Ngay cả một tin nhắn cũng không để lại. . . .”

“Được rồi, trước tiên đừng ồn ào nữa, em an toàn thì tốt, ở nhà đợi anh, tạm thời không nên ra ngoài, nghe rõ chưa?”

“A, đã biết.”

“Em ngủ trước đi, đừng chờ anh.”

“Dạ. . . .”

“Có người gọi cửa cũng không được mở, hiểu chưa?”

“Hiểu ạ.”

Lần này Quan Thiên Trạch ra tay thật sự rất thâm độc, gã dùng Tư Kiệt uy hiếp anh, thành thử anh chỉ có thể đành đoạn bỏ lại Diệp Kính Huy vừa bị giày vò trong căn phòng kín mít kia, nhờ A Tề chăm sóc, bản thân cấp tốc trở về cứu em trai. Sau khi vội vã tới Thanh Đảo cứu Tư Kiệt xong, thời điểm anh phóng xe như điên quay lại mới biết hắn đã đi mất từ lâu. Lo lắng hắn gặp chuyện không may, anh nôn nóng chạy ra sân bay, nhà ga, thế mà nơi nào cũng hết sạch vé, buộc lòng phải đón xe bus, chuyển ba chiếc xe mới đến được thành phố B, tiếc thay tất cả đã quá muộn. Nào có ai ngờ Quan Thiên Trạch lắp đặt camera trong phòng, quay lại suốt cả quá trình ân ái đó, còn đón chuyến bay sớm nhất ngay hôm ấy tới thành phố B, gửi đoạn phim cho gia đình Diệp Kính Huy. Gã không trực tiếp công bố đoạn phim đó trước hết vì muốn cảnh cáo người nhà họ Diệp, để thấy là cố ý chừa lại một thứ để ra điều kiện với anh.

Khóe miệng Tư Minh nhếch lên nụ cười khổ, lại thuận tay ấn thêm một dãy số nữa.

Người nhận cuộc gọi là mẹ của Diệp Kính Huy, tuy đã gần năm mươi nhưng chất giọng của bà vẫn rất trong trẻo.

“A lô, xin hỏi tìm ai?”

“Dì, là con.”

“Tư Minh à?” Có lẽ do máy bên kia hiện tên người gọi, Văn Tích Tuệ lập tức nhận ra giọng của Tư Minh, “Con nói đi đầu nhận được cái gì cũng đừng mở ra xem, suy cho cùng là có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Bây giờ con đến nhà dì được không, con muốn trực tiếp nói với dì vài chuyện.”

“Ừ.”

.

Sân vườn nhà Diệp gia không lớn như ở New York, nhưng cách bày trí cũng đơn giản mà không kém phần tao nhã.

Đằng sau cánh cửa gỗ lớn mang đậm phong cách cổ xưa là một vườn hoa nhỏ xây thành hình tròn với đủ loại tử kinh

[1]

, những đóa hoa được mưa tưới ướt toát lên vẻ đẹp cực kỳ diễm lệ, từng khóm từng khóm rực màu đỏ ánh tía trong đêm tối lại càng yêu kiều hơn gấp bội.

Tư Minh đẩy cửa ra, người giúp việc liền cầm ô che cho anh.

“Cậu Tư, mưa lớn thế này sao cậu không dùng ô?”

Mưa ư? Lòng đang ngổn ngang trăm mối nên anh cũng chẳng nhận ra.

Tư Minh cười, đứng ở cửa giữ sạch nước đọng trên áo khoác, thay dép lê rồi bước vào phòng.

Văn Tích Tuệ đang mặc trang phục ở nhà, ngồi trên sô pha uống trà, âm lượng TV phát ra rất to, kênh điện ảnh đương trình chiếu bộ phim nhựa thời kháng chiến chống Nhật thuở xa xưa.

“Bà chủ, cậu Tư tới rồi.” Người giúp việc ghé sát vào tai bà thông báo.

Văn Tích Tuệ ngoảnh đầu lại, cười hiền với anh: “Cậu Tư, lại đây ngồi đi.” Đoạn, bà nói với người giúp việc: “Đem một tách trà lên cho cậu ấy, Thiết Quan Âm

[2]

hôm trước vừa mua còn chưa dùng đâu.”

Thấy Tư Minh ngồi đối diện mình mà ông quần đã ướt đầm mưa, bà dịu dàng bảo: “Sao con không mang ô theo, dầm mưa dễ cảm mạo lắm.”

“Không sao, sức khỏe con rất tốt, từ nhỏ đến giờ chưa từng bị cảm.” Tư Minh cười, chuyển câu chuyện sang chủ đề trọng tâm: “Dì, dì nhận được cái gì?” “Hai đĩa DVD và một phong bì có ảnh chụp. Con gọi điện báo dì nhận được bất cứ thứ gì cũng đừng mở ra xem nên dì cũng không dám, chỉ đặt trong ngăn tủ.” Bà xoa người kéo ngăn tủ nhỏ bên cạnh sô pha lấy ra hai chiếc đĩa và một phong thư, đưa cho anh, “Nói tóm lại là chuyện gì vậy?”

Tư Minh cầm lấy hai chiếc DVD, dùng chút lực bẻ gãy nó, với luôn lấy phong thư vứt hết vào giỏ rác.

“Một ít tư liệu cơ mật thôi.”

Văn Tích Tuệ mỉm cười: “Con đừng lừa dì, chuyện của Tiêu Dật dì cũng nghe qua rồi, người đứng phía sau bị làm mờ gương mặt trong đoạn phim chính là Kính Huy, dù dì có nhớ tề đến mấy nhưng con mình lại không nhận ra sao?” Bà dừng lại một lát, “Mấy năm nay nó trắng hoa khắp nơi, khuyên nhủ nó nhiều lần mà nó nào có nghe, hiện giờ lại gặp phải chuyện này, ôi. . . .”

“Phát sinh chuyện này cậu ấy cũng rất khổ sở.” Tư Minh ngẩng đầu lên nhìn bà, “Dì tin tưởng con trai mình không?”

Văn Tích Tuệ giật mình: “Dĩ nhiên rồi.”

“Nếu vậy thì bất kể có xảy ra chuyện gì, dì chỉ cần nhớ cậu ấy bị người ta hãm hại là được.”

Thấy Văn Tích Tuệ gật đầu đồng ý, Tư Minh mới hạ giọng nói: “Con cũng không gạt dì, hai đĩa DVD kia đích thực là quay A Huy, ảnh chụp cũng liên quan đến cậu ấy, sau khi xem thì mọi người cũng sẽ khó chịu, một khi đã vậy hà tất phải cố chấp xem? Mọi người chỉ cần tin A Huy là đủ rồi.” Anh ngừng lại vài giây, “Những chuyện khác cứ giao cho con, có chút ân oán con sẽ nhanh chóng xử lý xong.”

Văn Tích Tuệ yên lặng hồi lâu mới hỏi đầy băn khoăn: “Là. . . Quan Thiên Trạch sao?”

Tư Minh gật đầu: “Thủ đoạn của gã đề hèn vượt qua dự đoán của con, sau này không chừng sẽ dùng phương pháp quá đáng hơn dọa dẫm mọi người, mặc kệ ra sao, dì không tin con thì xin hãy tin con trai dì, đừng xem bất kỳ thứ gì được gửi tới, cũng đừng tin lời bất kỳ kẻ nào gọi điện nói bậy.”

Bà gật đầu, mỉm cười: “Như vậy thì con cũng nên nói cho dì biết, quan hệ giữa con với A Huy là gì?”

Tư Minh đáp không chút do dự: “Người yêu.”

“Quả nhiên.” Văn Tích Tuệ giật mình, bà thở dài khe khẽ, “Thực ra dì cũng sớm đoán được rồi, mấy năm gần đây con là người đầu tiên tìm đến nhà vì nó, cũng là người thứ nhất quan tâm chúng ta có hoài nghi nó làm nó tổn thương không. Bạn thân nhất của nó là Tiêu Dật rất hiếm khi liên lạc với người nhà họ Diệp. Lúc đầu A Huy nói bản thân là đồng tính luyến ái dì còn chưa tin, ai ngờ hiện tại thật sự đã có con. . .” Văn Tích Tuệ nhìn Tư Minh, bà chuyển chủ đề, mỉm cười, “Kỳ thực dì cũng không phản đối hai đứa, với dì mà nói chỉ cần nó thích, dẫu đối phương là ai dì cũng không ngăn cản. Nó là đứa con dì lo lắng nhất, gặp được con khiến nó chịu kiềm chế cũng là chuyện tốt rồi.”

Tư Minh cười: “Dì không phản đối là được rồi.”

Văn Tích Tuệ cười khe: “Hiếm người nào chịu nổi tính xấu của nó như con đâu. Hai đứa quen nhau bao lâu rồi?” “Cũng mới đây thôi.” Tư Minh dừng một chút, “Nhưng con đã thích cậu ấy lâu lắm rồi.”

Lâu đến nỗi chút bất tri bất giác đã đặt cậu ấy ở vị trí quan trọng nhất trong tim, thậm chí muốn che chở cậu ấy cả đời.

Ngoại trừ mẹ ruột thì người yêu A Huy nhất, đau lòng A Huy nhất, tin tưởng A Huy nhất chính là con. Nhưng người cậu ấy hận nhất, cũng là con.

Thật là một loại quan hệ kỳ lạ vô cùng.

.

Diệp Kính Huy nửa đêm choàng tỉnh rồi đội mưa về nhà làm ướt nhẹp quần áo, vừa vào cửa đã hỏi người giúp việc: “Mẹ tôi có nhà không?”

Quay đầu lại chạm mặt Tư Minh, hấn cứng ngắc tại chỗ: “Anh tới đây làm gì?!”

Anh còn chưa kịp trả lời đã thấy Văn Tích Tuệ mỉm cười: “Con đối xử với khách quý như thế đấy hở?”

Diệp Kính Huy lạnh lùng liếc anh, bước đến ngồi bên cạnh bà: “Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ.”

Tư Minh đứng dậy, anh cười nhẹ: “Dì, con xin phép về trước.”

“Đã trễ lại còn mưa to thế này, đêm nay con cứ ở lại đi.” Văn Tích Tuệ cười.

Anh đáp: “Sao lại không biết xấu hổ quấy rầy.”

“Vậy đừng quấy rầy.” Hấn cắt ngang.

Văn Tích Tuệ trừng hấn, quay sang nói với Tư Minh: “Con không lái xe đến, giờ này chuyển xe điện ngầm cuối cùng cũng đã đi rồi, taxi lại bất tiện, dù sao cũng không thể cuốc bộ dưới mưa được.”

Tư Minh cười: “Vâng, đêm nay con ở lại vậy.”

“Ừ, lên lầu tắm rửa trước đi, dì tán gẫu với A Huy.”

Đợi anh xoay người đi mất bóng, Diệp Kính Huy mới nhíu mày: “Anh ta đến đây làm gì?”

Văn Tích Tuệ bật cười lừ con trai: “Còn con? Đến làm gì, hơn nửa đêm dầm mưa về nhà?”

“Mẹ.”

“Sao?”

“Mẹ có. . . nhận được thứ nào kỳ quái không?” Thanh âm của hấn hơi gượng gạo, “Mẹ. . . xem chưa?”

“Xem rồi.”

Hấn cúi thấp đầu: “Con không cố ý. Tuy là thường ngày con có sở thích lập dị, nhưng mà. . . chưa tởm đến mức quay cái thứ. . . .”

Văn Tích Tuệ khe thở dài, nhích qua ngồi gần Diệp Kính Huy, đặt tay lên bờ vai hấn.

“Dẫu người khác có đánh giá thế nào, mẹ là mẹ con, xảy ra những việc thế này thì chỉ cần con giải thích, đương nhiên mẹ sẽ tin.”

Diệp Kính Huy ngẩng đầu lên, “Anh hai với em út không tin con, họ nghĩ con biến thái đến độ tự quay mình. Thực ra con không nhớ như vậy. Sợ làm mẹ thương tâm nên mới chạy về nhà phân trần, đoạn phim đó không phải con quay, ảnh chụp cũng là giả.”

“Được rồi, chuyện này Tư Minh đã giải thích, hai đứa bị Quan Thiên Trạch hãm hại đúng không?”

“... Hai đứa?” “Người trong đoạn phim đó chẳng phải là Tư Minh ư?”

Hắn giật nảy: “A, đúng.”

Văn Tích Tuệ thở dài: “Hai đứa là người yêu mà đều trưởng thành cả rồi, chuyện này cũng bình thường thôi. Chỉ cần đoạn phim này dừng lộ ra ngoài thì sẽ không có ai đồn đại, con đừng lo nữa.”

“... Mẹ không cảm thấy con ghê tởm sao?”

“Hử?” Văn Tích Tuệ đột nhiên mỉm cười: “Trông con khấn trương kìa, thực ra hai đĩa DVD kia mẹ vẫn chưa xem, dựa vào lời biện giải lung tung của mấy đứa cũng đoán được vài phần, từ rày về sau cẩn thận một chút, đừng để người khác nắm được nhược điểm.”

Diệp Kính Huy ngơ ngác, bỗng thấy nụ cười của mẹ mình càng tươi hơn: “Mẹ đã từng bảo mà, con là đứa dẫu chết cũng ngang bướng, có thể nửa đêm chạy về giải thích với mẹ mà không im lặng làm gia đình hiểu lầm thì mẹ đã vui lắm rồi. Diệp Kính Huy bây giờ thật sự rất tiến bộ.”

“Mẹ không thương tâm gì cả thì con về đây.” Hắn khoát tay, bất chợt cảm thấy dầm mưa về nhà để phân trần y hệt như thăng khờ, nhưng không phân trần thì bất an lắm, cho dù tất cả mọi người nghĩ hắn bỉ ổi xấu xa hắn cũng bất chấp, chỉ cần ở trong lòng mẹ, hắn còn giữ được một chút tự tôn là tốt rồi.

Văn Tích Tuệ cười: “Về đâu đó? Nhìn xem toàn thân con ướt sũng kìa, lên lầu vào phòng mình tắm rửa rồi ngủ sớm đi.”

Hắn trả lời: “Con chưa buồn ngủ, xem tin tức một lát đã.”

“Ừ, vậy mẹ ngủ trước đây, Tư Minh còn đang tắm tấp trên lầu, chờ cậu ấy ra thì sắp xếp phòng cho cậu ấy, nhớ phải lấy chăn mới, ai đến nhà chúng ta cũng đều là khách quý.”

“Dạ biết.” Diệp Kính Huy hừ lạnh.

“Được rồi, con trai ngủ ngon.” Văn Tích Tuệ cười hiền vỗ vỗ vai hắn rồi đi lên lầu.

.....

Diệp Kính Huy ngồi trên sofa xem tin tức, mới chỉ vài ngày ngắn ngủi mà cổ phiếu Thiên Vũ đã rớt xuống mức thấp nhất, suýt chạm mốc phá sản tới nơi, quả thực là biến động khôn lường.

Đương muốn tắt TV lên phòng thì thành linh có tiếng cửa mở vang lên, người vừa bước vào là Diệp Trí Viễn, cả hai anh em Kính Hy và Kính Văn.

A, cả nhà đều tề tựu đông đủ, muốn mở cuộc họp mặt đại gia đình sao?

“Bố...” Diệp Kính Huy đứng dậy, tươi cười ra đón định bụng sẽ cất áo khoác giúp ông, ngờ đâu mới bước đến trước mặt, một cái tát bất thành linh giáng thẳng vào mặt hắn vang tiếng “chát” rõ to, má hắn dấy lên cơn nóng rát, cả lỗ tai cũng bị ừ.

Diệp Kính Huy ngẩn người một hồi lâu, nụ cười tươi chưa kịp thu về cứng đờ trên môi, kết hợp với nửa bên mặt trong nháy mắt sưng phù lên thoát nhìn rất mực buồn cười.

“Biết tại sao bố đánh mày không?” Diệp Trí Viễn cười lạnh, “Việc tốt mày làm nhiều vô số kể, đoạn phim có Tiêu Dật là mày quay đúng không? Mày biết một khi đoạn phim đó được công bố thì hậu quả sẽ nghiêm trọng cỡ nào không?! Tiêu Dật chẳng phải là bạn thân của mày sao? Mày làm thế này là sao! Nói, mày quay phim lại làm gì? Đây là sở thích đặc biệt của mày hả?! Tiêu Dật bị mày hủy hoại hết rồi biết chưa?” Thấy

Diệp Kính Huy không trả lời, Diệp Trí Viễn phẫn nộ quát: “Mày thích roi chứ gì, hôm nay bố sẽ dùng roi đánh chết thằng vô liêm sỉ như mày!!”

Đoạn, ông rút chiếc roi da từ trong ngăn tủ ra, quất lên mặt Diệp Kính Huy.

Trên mặt hắn trong tích tắc hiện lên một vết xước đỏ hồng đáng sợ, bề dày của nó lớn cỡ một ngón cái, kéo dài đến tận lồng ngực, cả áo sơ mi cũng bị lằn roi kia xé rách.

Diệp Trí Viễn lạnh lùng nhìn hắn, ông bình tĩnh hỏi: “Sao không tránh?”

“Bố đánh đúng lắm, cứ tiếp tục.” Hắn gục đầu xuống, siết chặt hai bàn tay.

“Còn ngang ngược hả, mày biết mình sai ở đâu không?”

Diệp Trí Viễn lại vung một roi nữa, lần roi tiếp xúc với da thịt phát ra tiếng chối tai vang vọng trong phòng khách vắng lặng, cúc áo cũng bị cái quất này giật đứt rơi tăn tăn xung quanh, vết roi hồng trước ngực trông cực kỳ khó coi, đầu ngực cũng bị đánh bầm tím.

Diệp Kính Huy không rên tiếng nào mặc cho ông đánh, đau đến nổi cơ bắp co quắp cơ thể nhưng hắn vẫn không trốn, chỉ quặt cường bất động tại chỗ.

Chẳng ai khuyên nhủ, chẳng ai can ngăn, mặc kệ bố nổi giận quất roi liên tục lên người hắn đến rách da tươm máu.

Chát! Chát!

Tiếng roi vung lên trong đêm khuya tĩnh lặng nghe hết sức chối tai.

Đợi đến khi ông đánh đủ, hắn mới nhếch miệng cười: “Chẳng phải bố cũng đề phòng con sao, nếu trước giờ bố không tin tưởng con, con không cần thiết phải giải thích với bố. Thiên Vũ phá sản chả có quan hệ gì tới con.”

Uổng công hắn áy náy tự trách vì không giúp được Thiên Vũ vượt qua cửa ải khó khăn, lo sợ không biết nên ăn nói làm sao với bố. Uổng công hắn cố cười vui vẻ chạy đến trước mặt muốn cầm áo khoác cho ông, sợ ông yếu sức dầm mưa sẽ đổ bệnh. Kết quả thì sao, ngênh đón hắn là một cái tát chất chứa và trận đòn dữ dội này. Cây roi đó lớn bằng hai ngón tay, mỗi khi quất vào người tựa như dùng dao chém rách da thịt, ngực bị đánh chằng chịt những vết xước hồng hồng chói mắt, ông lại không hề nường tay mà càng ra sức như đánh người xa lạ, từng roi tàn nhẫn vọt vào tim hắn.

Diệp Kính Hy và Diệp Kính Văn vẫn đứng yên một bên xem. Không khuyên, không can, có lẽ trong mắt bọn họ, hắn mãi mãi là tên khốn nạn chết cũng không chịu hối cải, cần được dạy dỗ, nhìn bố đánh như vậy phải chăng nghĩ rằng ông đánh rất đúng, đáng nhẽ nên làm vậy sớm hơn.

Diệp Kính Huy cười khẩy: “Bố giữ thỏa thuận giữa chúng ta không phải vì định tùy thời đổi ý sao, không phải vì muốn vào thời điểm phát sinh rủi ro hy sinh đứa con này để giữ vững cơ nghiệp sao? Một chiêu thí tốt giữ xe quả thực tuyệt diệu, con bất quá chỉ là thằng lính quèn trong mắt bố thôi, bố không phát hiện phương pháp này làm người ta thất vọng lắm ư? Có phải bố chưa từng xem con là con ruột không?”

“Mày nói đúng, tại sao tao lại có đứa con như mày? Thằng vô liêm sỉ như mày là nỗi nhục của nhà họ Diệp này!” Trông thấy nụ cười khẩy của hắn, Diệp Trí Viễn cả giận đến mức phát run, đương muốn vung roi tiếp đã bị Diệp Kính Văn cản lại, “Bố, đủ rồi.” Diệp Kính Huy bật cười, loạng choạng đứng lên: “Chao ơi, rốt cuộc cũng có người sinh lòng từ bi mà ngăn lại, Diệp Kính Văn, chú ngăn bố làm gì, hồi đó bố nhốt chú vào căn phòng tối đen như mực bỏ đói bảy ngày anh cũng không can, buông ra! Để bố đánh!”

Diệp Kính Hy cũng bước đến đặt tay lên vai hắn, dùng một chút lực: “Cậu cũng đủ rồi, bớt nói vài câu đi.”

Hắn hất tay anh ra, mỉm cười nhìn Diệp Trí Viễn: “Bố, từ nhỏ đến giờ bị bố đánh nhiều không đếm xuể nhưng con chưa bao giờ hận, vì bố là người thân của con, bố mẹ đánh con cái là chuyện bình thường. Nhưng bố đã từng xem con là con ruột chưa, ha. nực cười quá, tại sao con phải đứng im cho bố đánh? Con kính trọng bố là đáng sinh thành, nhưng bố có coi con là con đẻ không? Con tự hào vì bố, còn bố lấy con làm nỗi hổ thẹn? Diệp Kính Huy này vất vả nhiều năm như vậy là vì cái gì? Vì một câu ‘nỗi nhục của Diệp gia’ ngày hôm nay sao, tốt, tốt lắm, cuối cùng con cũng hiểu được, ở trong mắt bố, đứa con

này chẳng qua là một nỗi ô danh mà thôi.”

41. Chương 41: Thỏa Thuận (hạ)

“Hơn nửa đêm còn âm ỉ chuyện gì? Không sợ người ngoài cười chê hay sao.” Bỗng nhiên có tiếng nói trong treo của nữ chủ nhân Diệp gia vang lên.

Văn Tích Tuệ từ trên lầu đi xuống, bên cạnh là Tư Minh.

Ánh mắt Tư Minh hồ hững lướt qua bố con nhà họ Diệp, cuối cùng dừng tầm nhìn trên thân thể đầy thương tích của Diệp Kính Huy, đồng tử anh thoáng chốc co lại.

“Mẹ, sao mẹ lại xuống đây làm gì.”

“Đánh thức mẹ sao?”

Diệp Kính Văn và Diệp Kính Hy đồng thời cất tiếng, cả hai liếc nhau rồi đến gần đón bà.

“Đánh đi, sao không đánh tiếp?” Văn Tích Tuệ đứng cạnh Diệp Kính Huy, ngẩng đầu lên nhìn Diệp Trí Viễn, “Nó không phải con ông? Nhưng nó là con tôi, tôi mang thai mười tháng mới sinh ra nó, mẩu tử gần bố máu thịt, máu mủ tình thâm, ông thật sự nhẫn tâm đánh chết nó trước mặt tôi sao?” Nước mắt bà đã chực trào ra, bàn tay nắm lấy tay hắn liên tục run rẩy, “Xảy ra những chuyện thế này nó đã đủ khổ rồi! Tiêu Dật là bạn thân từ nhỏ đến lớn của nó, là người bạn duy nhất, sao nó có thể chủ động làm hại cậu ta được? Việc đến nước này mà ông nghĩ nó không tự trách hay áy náy sao? Ông nặng nề đôi câu chưa tính, còn dùng roi to như thế là muốn đánh chết nó ư? Khác nào cũng như rắc muối vào vết thương của nó?”

“Nó ra thành bây giờ mà bà còn bao che? Một ngày nào đó trò hề kia bị người ta lấy được rồi phát tán ra ngoài, xem nó sẽ dùng cái gì để sống!!” Diệp Trí Viễn hung hăng hất tay ném roi xuống đất.

Như thể nghe được điều gì khôi hài lắm, Diệp Kính Huy đột nhiên nhếch miệng cười, chỗ bị roi quất trúng cũng vì thế mà nứt ra, tứa máu: “Bố nói đúng đấy, trò hề của con cũng bị người ta lấy được rồi, đoạn phim đang ở trong tay Kính Văn, bố muốn xem thử không, xem người là ‘nỗi ô danh của nhà họ Diệp’ này đã ghê tởm đến độ nào rồi?” “Đủ rồi, đừng nói nữa.” Tư Minh chậm rãi bước lại gần, đặt nhẹ tay lên vai hắn, dịu dàng vỗ về, quay đầu qua nói với Diệp Kính Văn: “Kính Văn, đỡ anh cậu với mẹ lên lầu đi.” Sau đó, anh xoay sang Diệp Trí Viễn: “Chú Diệp, con có vài việc muốn thảo luận với chú, Kính Hy có mặt cũng tốt, ba chúng ta cùng bàn.”

“Việc gia đình tôi không đến phiên anh lo.” Diệp Kính Huy cười lạnh hất tay anh ra.

Tư Minh quay người nhìn hắn, đôi mắt sâu thẳm tràn đầy yêu thương và ôn hòa, thanh âm cũng cố ý hạ thấp, ẩn chứa sự kiên định không cho cự tuyệt: “Lên phòng đi.”

Diệp Kính Huy giật mình, ánh nhìn này đã lâu lắm rồi hắn chưa được trông thấy, ấy là khi hắn vẫn còn dùng thân phận MB lượn lờ bên cạnh đùa cợt anh, khoảnh khắc họ trao nhau nụ hôn trên cây cầu, anh bảo muốn sống chung với hắn, và cả, lúc anh dùng roi đánh hắn, ánh nhìn dịu dàng đến nhường vậy. . . .

Thấy hắn còn chưa chịu nhúc nhích, Tư Minh ngoảnh đầu lại, ghì giọng: “Kính Văn, chưa nghe thấy sao?”

“A, được.” Diệp Kính Văn nhìn anh, cùng mẹ nâng Diệp Kính Huy lên lầu.

Tư Minh nhìn theo mãi đến khi bóng dáng ba người mất hút ở đầu cầu thang, lúc ấy anh mới xoay người lại nhìn về phía Diệp Trí Viễn.

“Chú Diệp, ngồi xuống cùng trò chuyện.”

.

Trong phòng khách dưới tầng trệt, Diệp Trí Viễn, Diệp Kính Hy và Tư Minh, ai cũng tự tìm một chỗ ngồi trên sofa.

Diệp Trí Viễn bình tĩnh hỏi: “Cậu là Tư Minh?”

“Vâng. Chú Diệp biết con?”

“Tư Minh, giám đốc điều hành tiền nhiệm của Đông Thành, sau vì Tiêu Chính Đức cố tình muốn tác hợp cậu với con gái ông ta, cậu không muốn cậu nhờ điều đó leo lên ngôi cao nên dứt khoát từ chức, đúng không?”

“Chú Diệp nói không sai.” Tư Minh dừng một lúc, “Nhưng con còn một thân phận nữa, là tổng giám đốc của Nam Dao, thậm chí có thể là chủ tịch tương lai.”

Diệp Trí Viễn và Diệp Kính Hy liếc nhau, không ai đáp.

Tư Minh giải thích: “Nếu con trở thành người quản lý Nam Dao, vấn đề của Thiên Vũ chú Diệp không cần lo lắng nữa, cũng đừng trách A Huy, cậu ấy đã cố hết sức mới có thể chống đỡ được tập đoàn này đến ngày hôm nay, tất cả những chuyện vừa xảy ra là do bị người ta hãm hại, sơ suất trong phòng bị.”

Diệp Kính Hy nhú mày: “Anh đang lấy tư cách tổng giám đốc của Nam Dao thương lượng với chúng tôi sao?”

Tư Minh cười: “Người một nhà đừng nên nói theo cách máy móc hóa như vậy, tôi chỉ muốn trao đổi đối sách với chú Diệp.”

“Người một nhà?” Diệp Trí Viễn hừ lạnh, “Ai là người một nhà với cậu?”

Anh mỉm cười: “Con và A Huy đang ở bên cạnh nhau, với con mà nói, mọi người giống như người một nhà vậy.”

Bố Diệp chau mày: “Cậu đang ở bên cạnh nó là ý gì?”

“Tức là người yêu ạ.” “Người yêu?” Diệp Kính Hy nhìn anh, lạnh lùng nói, “Sao anh biết nó không phải đùa bỡn anh? Mấy năm nay nó thay người tình như thay áo.”

Tư Minh trả lời với vẻ rất nghiêm túc: “Lần này khác, tôi yêu cậu ấy thật lòng.” Tuy rằng có lẽ A Huy hận tôi thấu xương.

Thấy bố con nhà họ Diệp lặng bật, anh cười: “Tôi muốn thẳng thắn với hai người về ý kiến của tôi, coi như là một lời đề nghị, cân nhắc một chút được không?” Anh ngừng trong chốc lát, “Buổi đàm phán chiều mai tôi sẽ không ra mặt, nhưng kết quả có thể quyết định ngay trong đêm nay. Đến lúc đó, mọi người có thể tự biết lời nói của tôi đáng tin không.”

Diệp Trí Viễn trầm mặc một hồi mới cất lời: “Nói nghe thử xem.”

Tư Minh không quanh co mà nói thẳng: “Cổ phiếu của Thiên Vũ đã rớt xuống mức thấp nhất, nếu không tìm biện pháp thì chuyện phá sản chắc chắn sẽ đến trong nay mai, hoặc sẽ bị doanh nghiệp khác thu mua. Cách giải quyết của con là, nếu hiện tại đã hết đường cứu vãn, chỉ bằng để Nam Dao ra mặt tiến hành việc hỗ trợ tài chính cho Thiên Vũ. Nam Dao đầu tư 49% vốn cổ phần, chú Diệp vẫn tiếp tục nắm giữ 51% số còn lại, như vậy thì chỉ ít Thiên Vũ không cần sửa tên, tùy vào bên chú định đoạt vậy.”

“Làm sao có loại chuyện tốt đẹp này.” Diệp Trí Viễn im lặng một hồi, “Nói điều kiện của cậu đi.”

“Thiên Vũ có ưu thế tốt bậc trong lĩnh vực phát triển phần mềm, trong khi nền tảng của Nam Dao cũng là phần mềm, con nghĩ chúng ta nên phối hợp chặt chẽ để độc chiếm toàn bộ thị trường này. Bên cạnh đó nên phân ra một đội ngũ nhân viên ưu tú, đầu tư vốn thành lập một công ty mới chuyên nghiên cứu về việc phát triển game. Dù sao đi nữa lẫn lộn trong thị trường phần mềm nhiều năm thì lợi nhuận thu về cũng hữu hạn, có một mảnh đất mới càng dễ tung hoành hơn.”

Diệp Kính Hy nhú mày: “Ý anh là, nghiệp vụ mở rộng hệ thống đại lý của Thiên Vũ tiếp tục do chúng tôi làm chủ, nhưng ở mảng phần mềm thì giao cho Nam Dao toàn quyền điều động nhân tài, thậm chí thành lập công ty con khai thác thị trường game?”

“Phải.”

“Cậu cho rằng tôi sẽ cam lòng?” Diệp Trí Viễn hỏi một cách lãnh đạm.

Tư Minh ngẩng đầu, mỉm cười nhìn ông: “Vấn đề của chú Diệp hiện giờ không phải là cam lòng hay không cam lòng, mà là bỏ một bàn tay hay phải mất cả hai tay. Con nghĩ chú hiểu rõ tình trạng của Thiên Vũ. Chung quy phối hợp còn hơn bị thâm tóm, đúng phỏng?”

Diệp Trí Viễn yên lặng một hồi lâu: “Được, tôi sẽ suy nghĩ về lời đề nghị của cậu.” Đoạn, ông đứng dậy, bình thần bảo, “Tôi đi nghỉ ngơi trước, hai người cứ tự nhiên.”

“Chú Diệp ngủ ngon.”

Chờ Diệp Trí Viễn đi mất, anh mới nói với Diệp Kính Hy: “Trước đây lúc tập đoàn Long Hoa tranh giành miếng đất với Thẩm gia, nguyên nhân đấu thầu thất bại là gì, Kính Hy, chắc anh biết chứ?”

Tư Minh đã tự giác xem gia đình Diệp Kính Huy như người nhà, dĩ nhiên cũng bỏ luôn cách xưng hô khách sáo “chủ tịch Diệp” mỗi khi gặp mặt thường ngày, kêu thẳng luôn tên anh. Tuy Diệp Kính Hy không quen nhưng cũng chỉ khẽ nhủ đầu mày: “Chuyện đó đã điều tra cặn kẽ, có người lấy cắp kế hoạch đấu thầu của chúng tôi.” Tư Minh cười: “Đấu tranh nội bộ Thẩm gia đến giờ còn chưa chấm dứt, tôi nghĩ so với việc giành giật cùng họ, chẳng thà tìm con đường khác.”

“Mời chỉ dẫn?”

“Lúc tôi đi du lịch phát hiện được một làng chài nhỏ rất đẹp, vị trí cạnh biển nên điều kiện khá tốt, sáng sớm có thể ngắm cảnh mặt trời mọc trên biển, lựa chọn tuyệt hảo để xây biệt thự, trở ngại giao thông cũng không khó giải quyết, tu sửa một con đường quốc lộ vừa vặn có thể nối liền với đường cao tốc gần đấy. Để bữa nào tôi vẽ bản đồ cho anh, thử xem có hứng thú tới đó đầu tư không.”

Diệp Kính Hy gật đầu: “Sáng kiến khá hay, cảm ơn anh đã quan tâm.”

Cả hai nhìn nhau cười.

Tư Minh đưa mắt nhìn lên đồng hồ treo tường, kim giờ đã chỉ số mười hai.

“Nên đi ngủ thôi.”

“Ừ, tôi đi trước đây, sáng mai còn một cái hội nghị phiên toái.” Diệp Kính Hy nhủ mày, “Anh lên phòng chăm sóc tên kia đi, hôm nay nó bị bố đánh nhiều lắm. Tình hình bố tôi là thế, bị đánh từ nhỏ nên riết cũng quen rồi. Nhất định bây giờ nó đang tổn thương, nếu mẹ không xuất hiện đúng lúc, dựa vào dáng vẻ nó ban này, có khi muốn cùng chết với bố. Ha, nó là người cực kỳ quật cường, sắp chết cũng còn ngang bướng, không hiểu sao anh thích nó

ối.”

“Có lẽ do mẫu người của tôi hơi đặc biệt.” Tư Minh vuốt mũi, “Tôi lên phòng đây, ngủ ngon.”

.....

Trong phòng ngủ ở tầng hai.

Diệp Kính Huy đang nằm ềnh ra trên giường, bên cạnh là Diệp Kính Văn đương vắn vò lọ thuốc mỡ và đồng băng gạc.

“Anh đúng là cái đồ chẳng biết nặng nhẹ, đừng có đối nghịch với bố, dù sao là con cũng không nên trả treo với đấng sinh thành, vốn dĩ địa vị đã không ngang bằng rồi, anh phân rõ trái phải với ông làm chi? Lăn ra giả chết là xong xuôi rồi mà? Chả nhẽ bố còn nỡ quát roi vào tử thi chắc.” Người đang oán trách đích thị là Diệp Kính Văn, tuy bề ngoài vẫn hờ hững như trước, nhưng khi nhìn thấy thân thể chẳng chịt vết thương của Diệp Kính Huy, cậu ta cũng không nén được mà lộ ra vẻ đau lòng.

“Bây giờ thì hay rồi, thương tích của anh đoán chừng một tuần cũng chưa lành, nhiều khi còn bị đẩy vào bệnh viện, chắc, ngoại thương vì bạo lực gia đình, em gặp qua nhiều trường hợp rồi mà chưa người nào ngó hời hợt như anh đâu.” Cậu ta cười híp mắt bình luận, “Kỹ thuật vung roi của bố thật lợi hại, khoảng cách giữa vết nào vết nấy cũng đều chẵn chẵn, có thể quất ra mấy cặp đường thẳng song song như này không dễ đâu.”

“Đi ra ngoài mau, lải nhải bên tai anh hoài, phiền phức quá.” Diệp Kính Huy trở mình qua, ai dè lại đụng đến miệng vết thương, hấn đau đến cắn răng.

Diệp Kính Văn cười: “Ai bảo nhà mình chỉ mỗi em học y, anh bị đánh thành bộ dạng này mà em còn mặc kệ thì ai chịu lo nữa?”

“Thấy bản mặt cậu là anh lại đau thêm, ngài bác sĩ à, chẳng nhẽ cậu không biết nụ cười tươi rói của cậu còn gớm ghê hơn cả việc bị quất roi sao?” Diệp Kính Huy đốp chát với vẻ lạnh nhạt, “Biến mau!” Diệp Kính Văn còn chưa kịp đáp trả đã nghe sau lưng vang lên giọng nói trầm thấp: “Kính Văn, cậu ra ngoài đi, để tôi.”

Diệp Kính Văn quay đầu lại thì thấy Tư Minh đang lặng lẽ đứng ở cửa, cậu ta nhún vai: “Anh làm được?”

“Em trai tôi hồi nhỏ thường xuyên bị thương do leo trèo lên cây cao, việc băng bó thoa thuốc tôi rất quen tay.”

“Ừ, vậy giao cho anh đó, ổng nói nụ cười tươi rói của tôi còn gớm ghê hơn cả việc bị quất roi, còn anh cười chắc hẳn như thuốc tiên chữa bách bệnh. Tổng chào.” Diệp Kính Văn thức thời đứng dậy vỗ vai Tư Minh, giao hòm thuốc cho anh, lúc ra ngoài còn giúp họ đóng cửa.

.

Trong phòng ngủ tĩnh lặng thoáng chốc chỉ còn lại hai người, yên ắng đến nỗi nghe rõ cả tiếng hít thở.

Diệp Kính Huy xoay người sang hướng khác, hoàn toàn không đếm xỉa tới Tư Minh.

Anh ngồi lên giường, vuốt nhẹ mái tóc hấn: “Đau không?”

Hấn không thèm ừ hử câu nào.

Tư Minh kéo hấn lại đối diện với mình, nháy mắt trái tim anh như bị bóp chặt.

Má trái của hấn bị tát mạnh đến mức sưng phù lên, vết xước do roi quất trúng đang chảy máu đầm đìa bên má phải kéo dài đến tận cằm, trông mà xót xa!

Mảng ngực trắng nõn dang dịt những dấu hôn hôm qua anh để lại, giờ đây thương cũ chưa lành thì thương mới đã chất chồng, từng lần roi đỏ sậm đè lên những mảng dấu hôn đan xen nhau, tuy chưa đến nỗi tróc da bong thịt nhưng vài chỗ mỏng manh đã tươm máu. Đầu ngực bị roi quất trúng tím bầm, thậm chí còn bị rách, máu tươi rơm rớm.

Tư Minh trông thấy cơ thể đầy ứ vết thương của hấn mà nhăn tít đầu lông mày.

Anh dùng ngón cái dịu dàng xoa má Diệp Kính Huy: “Chỗ này bị rách rồi, ráng chịu một chút, anh thoa thuốc cho em.”

Với lấy thuốc mỡ Diệp Kính Văn đã chuẩn bị sẵn, nặn một ít ra đầu ngón tay, anh nhẹ nhàng bôi lên miệng vết thương của hấn, càng bôi càng đau lòng, trận đòn này làm hấn rách da đến thảm thương quá.

Động tác của Tư Minh phải nói là hết sức nhẹ nhàng, nhưng Diệp Kính Huy cũng không tránh khỏi đau đớn, lúc bôi thuốc rồi băng bó lại bằng gạc, hấn phối hợp nâng tay lên, từ đầu đến phút cuối luôn cắn chặt răng không vượt ra bất kì tiếng rên nào, sau khi được anh băng xong, hấn nhắm mắt trở mình qua, ngó lơ anh.

Tư Minh xốc chăn leo lên giường, khẽ ôm Diệp Kính Huy vào lòng từ sau lưng, cẩn thận không chạm đến vết thương của hấn, cánh tay phải vòng ngang qua ngực hấn, tay trái nín nhẹ lấy bờ vai hấn, kéo lưng hấn dính sát vào ngực mình. Tư thể ôm từ đằng sau thế này có vẻ thân mật đến lạ.

Lưng hấn không bị thương, làn da mềm mại mà bóng láng, trong khi vùng ngực thì cơ man những lần roi đáng sợ, tạo ra sự đối lập cực kỳ rõ nét, khiến ai nhìn cũng đón đau vô hạn.

“Không sao đâu. . . .” Tư Minh hôn nhẹ lên lưng hấn, “Ngủ đi.”

Diệp Kính Huy thỉnh thoảng buông câu rét lạnh: “Anh đang dỗ dành trẻ con chắc?” “Ha.” Tư Minh bật cười, “Anh nghĩ đêm nay em muốn giả chết mà, sao bỗng nhiên làm xác chết vùng dậy chịu khổ miệng rồi?”

“Anh đã nói gì với bố tôi?”

“Hiển nhiên là thuyết phục ông ấy đồng ý cho chúng ta ở bên cạnh nhau.”

“Anh nghĩ rằng tôi và anh là người yêu thật à?”

“Em bằng lòng rồi.”

“Giả vờ thôi.”

Tư Minh cười, cũng không nói gì thêm nữa, chỉ ôm hân chặt hơn một chút.

Đến lúc này mới phát hiện ra chỉ mới ngấn ngủ vài ngày mà hân đã gầy đi rất nhiều, ôm vào lòng có thể chạm đến cả xương sườn.

Tư Minh dán môi lên tấm lưng hân, khẽ khàng gọi: “Diệp Kính Huy.”

“Chuyện gì?”

“Anh yêu em.”

Lưng hân trong tích tắc cứng đờ, bất quá hân lập tức cười khẩy: “Nhập vai nhanh quá, cần tôi phối hợp nói một câu luôn không?”

Phớt lờ lời châm chọc của hân, Tư Minh khẽ khàng lặp lại: “Anh yêu em.”

Diệp Kính Huy lặng thinh.

Tư Minh cười, hôn nhẹ lên lưng hân, hạ giọng nói: “Ngủ đi, em mệt rồi.”

42. Chương 42: Nam Dao (thượng)

Trong phòng đọc sách nhà họ Từ.

Từ Văn Sơn ngồi trên sofa uống trà, Tư Minh lặng lẽ ngồi bên cạnh.

Sau một lúc lâu, ông mới buông tách trà xuống, cất tiếng: “Bộ trà cụ bằng gỗ này dùng rất tốt. Hiếm thấy con có lòng đi du lịch còn mua quà cho bác.”

“Con chỉ nhân tiện mua ở Yên Đài thôi.” Tư Minh dừng một lát rồi tiếp lời, “Bác thích là được rồi.”

Từ Văn Sơn đặt tách trà xuống, cười khê: “Bác sẽ không vòng vo, gọi con đến lúc sáng sớm thế này là vì muốn hỏi con, đã cân nhắc thế nào rồi?”

“Con đồng ý nhận chức tổng giám đốc của Nam Dao.” Tư Minh ngẩng đầu lên, “Nhưng con có một điều kiện.”

“Con nói đi.”

“Số phận của Thiên Vũ sẽ do con quyết định.”

Từ Văn Sơn bật cười, lại cầm tách trà lên nhấp một ngụm: “Bác dày công chuẩn bị kế hoạch lâu như vậy để thu tóm Thiên Vũ, tại sao lúc miếng mồi gần tới tay con lại thả ra?”

Tư Minh chùng giọng: “Bác Từ, lúc trước chúng ta đã giao ước chỉ cần Thiên Vũ rời khỏi thị trường phần mềm, bác sẽ không gây trở ngại trong đối nội cho họ nữa.” Anh ngừng vài giây, “Bác đã làm trái ước định.”

Từ Văn Sơn nhíu mày: “Sáp nhập Thiên Vũ vào sẽ giúp thế lực của chúng ta lớn mạnh hơn, bác làm vậy vì lo cho tương lai của con, có gì không tốt?” “Sáp nhập Thiên Vũ vào sẽ khó tránh khỏi việc làm họ không phục, hơn nữa sau khi sáp nhập cần phải điều chỉnh nhân viên với quy mô lớn, có khi kết quả lại trái mong muốn ban đầu.” Tư Minh ngừng một lát, “Chẳng bằng chúng ta trở thành cổ đông để kiểm soát tài chính,

nhưng quyền quyết định vẫn ở trong tay họ, Thiên Vũ vẫn là Thiên Vũ chứ không phải chi nhánh của Nam Dao.”

Từ Văn Sơn cười: “Chỉ vì lý do này?”

Tư Minh thần nhiên đáp: “Đương nhiên còn vì việc tư, con nghĩ bác đã điều tra từ lâu, hẳn phải biết rõ nguyên nhân con làm vậy.”

“Diệp Kính Huy?”

“Vâng.”

Từ Văn Sơn trầm mặc trong chốc lát: “Con thật sự muốn ở cạnh cậu ta? Cho dù cậu ta sẽ đâm con một dao sao? Theo như bác biết, cậu ta không tin con, thậm chí còn xem con như kẻ thù. Lúc trước vì sợ bác gây bất lợi cho Thiên Vũ, con cực lực ngăn cản Tiêu Dật ký hợp đồng ba phương, kết quả thì sao, chẳng phải chính Diệp Kính Huy lén lút bày trò đuổi con ra khỏi Đông Thành. Cái này khác nào làm ơn mắc oán, nếu đã không nhận ra lòng tốt của người khác, con cần gì phải hy sinh nhiều quyền lợi như vậy chỉ để bảo vệ cậu ta.”

Tư Minh cười: “Không sao, với con mà nói, tập đoàn Thiên Vũ do Diệp Kính Huy làm chủ không tính là hy sinh.” Đoạn, anh lấy ước định từ trong cặp ra, “Đây là thỏa thuận về việc bác chuyển toàn bộ cổ phiếu của Nam Dao sang tên con, con đã ký rồi.” Anh đặt nhẹ nó lên bàn, “Con sẽ thừa hưởng Nam Dao theo ý của bác, nhưng mong bác đừng can thiệp vào chuyện riêng của con nữa.”

Từ Văn Sơn thở dài: “Bác chỉ muốn tốt cho con thôi, ở cạnh kẻ như Diệp Kính Huy nào có yên lành gì.”

“Dẫu là thế cũng xin bác đừng tổn thương cậu ấy, vả lại kể từ hôm nay, con sẽ không lưu tình với Quan Thiên Trạch thêm bất kì lần nào nữa, bác đừng nên âm thầm giúp đỡ gã.”

Ông chau mày: “Bất luận con muốn phục thù Quan Thiên Trạch thế nào, bác cũng hy vọng con hãy chừa cho nó một con đường sống. Suy cho cùng trước đây bác rất có lỗi với bố mẹ nó.”

Tư Minh gật đầu: “Đương nhiên ạ.”

Lúc cầm tờ hiệp ước chuẩn bị ra về, anh gặp Từ Thanh cũng vừa đi mua điểm tâm xong.

Từ Thanh mỉm cười: “Đến ăn sáng đi, chị có mua cho em này.”

Tư Minh kéo ghế ngồi đối diện cô cùng nhắm nháp bánh mì, một lúc lâu sau, Từ Thanh thành linh cất lời: “Em nói với bố rồi?”

“Phải.” Tư Minh trầm ngâm, “Em vẫn luôn muốn hỏi chị một câu, tại sao chị không chịu thừa kế Nam Dao?”

“Lý do của chị giống như em thôi, ông ấy lừa chị nhiều năm đến vậy, hỏi làm sao chị có thể vô tư tiếp nhận tập đoàn do ông ấy sáng lập ra kia chứ.” Cô mỉm cười, “Hơn nữa chị không có hứng thú với con đường kinh doanh, nếu Nam Dao rơi vào tay chị, sớm muộn gì nó cũng phá sản.”

“Bây giờ vào tay em thì quả thực rất hợp với tâm ý của ông ta.” Tư Minh cười khê, “Tiếc là mẹ nhất định sẽ chết không nhắm mắt.” Từ Thanh yên lặng, cô uống nốt chỗ sữa còn lại trong cốc rồi mới khê nói: “Em đã thề trước mặt mẹ rồi, phải không?”

“Vâng, lúc mẹ qua đời, em đã thề cả đời này sẽ không thừa kế Nam Dao, cũng sẽ không nhận người bố đó.”

Từ Thanh giật mình, cô thở dài: “Em cũng đừng tự trách, chị nghĩ mẹ sẽ hiểu cho em thôi, nếu không hy sinh thì đâu còn biện pháp nào bảo vệ người yêu. Nếu nghe theo ý của bố sáp nhập với Thiên Vũ, Diệp Kính Huy sẽ hận em thấu xương.”

“Cậu ấy đã hận em thấu xương rồi.”

“Không giải thích sao?”

“A Huy sẽ không tin, mà dẫu sao cũng chẳng cần thiết. Giữa em và cậu ấy đã đủ gay go rồi.” Anh cười khê, chuyển đề tài câu chuyện, “Hôm nay âm lịch là ngày mấy?”

“Mười lăm tháng bảy.”

“Mới đây đã mười lăm rồi ư? Hôm nay là tết Trung Nguyên, ở quê của mẹ là ngày lễ cúng tế người đã mất. Sau khi ăn xong em muốn đi tảo mộ.”

“Ừ, chắc em có nhiều chuyện muốn nói với mẹ lắm, chúng ta xếp thời gian lần lượt đi, buổi chiều tối chị.”

.

Dường như trời cũng hợp với lòng người, hôm ấy mưa rả rích khắc khoải.

Tư Minh lái xe tới cửa hàng hoa, mới sáng sớm nên hoa tươi còn đọng đầy những giọt sương ban mai, nom có vẻ anh là người khách đầu tiên của họ, cô bé bán hoa hăng hái ra tiếp đón: “Xin hỏi anh muốn mua hoa gì? Nếu để tặng bạn gái thì chỗ chúng tôi có hoa hồng vừa lấy, rất đẹp!”

“Cúc trắng.”

“Ái. . . .” Gương mặt tươi tắn của cô bé nọ cứng đờ, đương lúc không biết nên làm sao cho phải thì bỗng nghe anh nói, “Tôi đi tảo mộ mẹ, bó lại giùm tôi.”

“. Vâng.”

Mãi đến khi người đàn ông ấy cầm bó cúc trắng rời khỏi cửa hàng, cô bé nọ vẫn còn đứng ngơ ngác tại chỗ.

Anh ta mặc bộ âu phục màu đen, trời mưa nhưng không che ô, thoát nhìn có vẻ thống khổ khôn cùng, một mình dạo bước trong màn mưa trông cô đơn và tịch mịch không sao kể xiết.

Tảo mộ mẹ? Mẹ anh ta vừa qua đời ư?

Ngay sau đó lại có khách ghé qua, cô bé bán hoa nhanh chóng hoàn hồn, tiếp tục hào hứng đi bọc từng bó hoa thật đẹp cho họ.

Không biết vì lẽ gì, một bó cúc trắng thuần vào sớm tinh mơ sao mà trông chói mắt đến lạ.

.

Người phụ nữ xinh đẹp trong di ảnh đặt trên ngôi mộ có nụ cười rất mực dịu dàng.

Tư Minh nhẹ nhàng đặt bó hoa lên mộ, thấp giọng nói: “Con đến thăm mẹ.”

Mấy năm nay làm việc đầu tắt mặt tối ở Đông Thành, công vụ bận rộn, có đôi khi ngay cả tiết thanh minh cũng không thể đến tặng bà một bó hoa.

Ngày giỗ mẹ năm trước anh đang ở nước ngoài, vội vàng đàm phán với một đám thương nhân, vô phương trở về.

Đến tiết thanh minh năm nay anh lại mệt tới nỗi phải vào bệnh viện, vẫn là Lưu Duy Giai và Diệc Phong thay anh đi tảo mộ bà. Cẩn thận nhắm lại, có lẽ đã hơn một năm anh không tới thăm mẹ.

Lúc mẹ qua đời Tư Minh vẫn còn ở độ tuổi đến trường, vừa học vừa làm thêm, ngoại trừ kiếm tiền trang trải học phí của em trai còn phải lo toan tiền thuốc men cho mẹ, mỗi ngày quần quật hơn mười mấy giờ, buổi tối trở về trời đã khuya lơ khuya lắt, thế mà bà vẫn ngồi trước cửa sổ đợi anh, sau đó đứng dậy nấu bữa khuya, mỉm cười bảo, rất vất vả phải không con, thôi thì sau này đừng đi nữa.

Đoạn thời gian sau, Tư Minh vì lo mẹ chờ mình mỗi đêm sẽ ảnh hưởng sức khỏe, đành nói dối đã bỏ công việc nọ, tối nào cũng về nhà đúng giờ, đợi đến khi ăn cơm xong, mẹ đã ngủ say anh mới lén lút chuẩn bị làm thêm, nửa đêm trở về, quả thật thần không biết quỷ không hay.

Ba mẹ con sống nương tựa lẫn nhau trong những năm tháng khó nhọc ấy, tuy mỗi ngày đều mệt đến nhức nhối toàn thân, cũng bù lại tâm tình luôn vui vẻ.

Thậm chí anh còn tin rằng tới khi mình tốt nghiệp rồi chính thức đi làm, cuộc sống nhất định sẽ tốt hơn, bệnh tình của mẹ cũng được thuyên giảm phần nào.

Thế nhưng mẹ vẫn phải tạm biệt thế gian, ngay khi anh còn chưa tốt nghiệp bà đã nhắm mắt xuôi tay. Lúc qua đời mẹ vẫn chưa bốn mươi tuổi, trẻ trung là thế, nhưng bệnh tật đã sớm cướp đi sắc đẹp của bà.

Mãi tới khi mẹ mất, Tư Minh mới nhận ra bệnh của bà đã trầm trọng tới nỗi không thuốc nào cứu được, nhưng bà vẫn cố ý giấu anh, vì không muốn con trai khổ sở, ngay trong thời kì bệnh tật triền miên, bà vẫn lên đến nhà trẻ chăm sóc trẻ em kiếm chút tiền chắt chiu dành dụm, lúc tạ thế mới đưa cho anh phong thư, bên trong là một trăm đô la gom góp được bấy lâu.

Tư Minh trông thấy xấp tiền cũ kỹ ấy mà đôi mắt nhòa lệ. Anh nắm chặt tay bà, bảo con là đứa vô dụng, không thể cho mẹ được hưởng một cuộc sống tốt đẹp.

Bà vẫn cười dịu hiền, xoa nhẹ đầu đứa con trai, nói, con mẹ mẹ biết, tương lai nhất định sẽ đầy hứa hẹn, bệnh của mẹ đâu nhiều tiền cách mấy cũng vô phương cứu chữa, con không cần phải tự trách. Nhưng con phải nhớ kỹ, làm người quan trọng nhất là khí phách, trước kia chính họ đuổi mẹ con ta đi, làm chúng ta phải sống rày đây mai đó, bao lâu nay cũng chẳng thêm đoái hoài, sau này dù họ có xin có khuyên thế nào, con cũng nhất quyết không được trở về kể thừa Nam Dao, biết chưa?

Tư Minh vẫn quỳ bên giường bà, nước mắt chảy dài, nói kiên định tựa như một lời thề, con tuyệt đối sẽ không kể thừa Nam Dao, cũng không tha thứ cho ông ta, mẹ hãy yên lòng.

Đến lúc ấy bà mới thở nhẹ ra, nói rằng tiếc nuối lớn nhất trong đời này là không được nhìn thấy bạn đời của đứa con trai ưu tú, nếu tương lai tìm được người đó, hãy nói cho mẹ biết vào ngày giỗ, như vậy mẹ ở trên trời mới có thể nghe thấy, chúc phúc các con hạnh phúc suốt đời.

Sau đó bà khép mắt lại, yên giấc nghìn thu.

Năm ấy Tư Minh vẫn còn nhỏ, không lạnh lùng như bây giờ, Tư Kiệt đang học tiểu học, suốt ngày cứ thích rúc vào lòng anh làm nũng kêu anh hai ơi anh hai, thế rồi một đoạn thời gian sau khi mẹ qua đời, thằng bé rất hay nổi giận thất thường với anh, thậm chí còn oán trách anh, bảo rằng dù sao anh cũng là đứa con trai độc nhất của Từ Văn Sơn, chỉ cần anh kế thừa Nam Dao chúng ta sẽ có tiền, mẹ cũng không chết, đều là lỗi của anh! Tư Minh cảm roi nghiêm khắc đánh cậu, đánh đến khi Tư Kiệt co mình nước mắt ướt đẫm mặt, cam đoan từ nay về sau không bao giờ đề cập chuyện này nữa, anh mới dừng tay. Buổi tối bôi thuốc cho đứa em trai, trông thấy vết thương đan chéo dang dịt trên người cậu, anh đau đớn tới mức ngón tay run lấy bấy.

Đó là những chuyện rất lâu về trước, hiện giờ nhớ lại, ký ức đã có chút nhòa.

Hình ảnh rõ nét nhất chỉ là màu trắng toát ghê người của bệnh viện, bó cúc trắng xòe nở đặt trên mộ mẹ, tiếng khóc nức nở của em trai và cả những giọt lệ của chính anh.

Lúc ấy anh vẫn chưa biết phải kiềm nén nước mắt, thường xuyên cảm lòng không đành mà khóc trước mộ mẹ.

Hiện giờ thì sao, sau nhiều năm đầu đá kịch liệt trên thương trường, anh đã quên mất phải khóc như thế nào.

Tư Minh luôn khắc ghi lời dạy bảo năm xưa của bà, đừng chủ động làm hại người khác.

Nhưng sau này anh mới nhận ra, dẫu bản thân không chủ động làm hại người khác, họ cũng sẽ đến hại mình.

Mà trong số “họ”, có thể bao gồm cả người mình thương yêu nhất.

Ví dụ như Diệp Kính Huy.

Tư Minh khẽ khàng ngồi xổm xuống, nụ cười đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Mẹ, cuối cùng con vẫn phải thừa hưởng tập đoàn Nam Dao, xin lỗi mẹ. Con biết mẹ nhất định sẽ trách con không có khí phách, nhưng chuyện này vốn không phải vấn đề khí phách, nó liên quan tới cuộc đời của Diệp Kính Huy. Con biết mẹ sẽ không thích cậu ấy, nhưng con yêu A Huy, cho nên con phải bảo vệ cậu ấy. Hy vọng mẹ sẽ thông cảm cho con.”

Anh mở bó hoa cúc ra trải lên ngôi mộ, nhìn thấy sắc trắng rợn người làm nền cho nét cười hiền hậu của người phụ nữ trẻ đẹp trong ảnh, dưới cơn mưa rả rích, khuôn mặt ướt nhòe nước kia thoạt trông như bà đang lặng lẽ khóc.

Tư Minh đã từng thề sẽ không vướng mắc với Từ gia.

Suy cho cùng trước đây là do họ tàn nhẫn sỉ nhục mẹ anh, hơn nữa còn đuổi bà cùng với đứa con trai sáu tuổi ra khỏi nhà. Sức khỏe mẹ anh vốn không tốt, vậy mà vẫn phải dẫn anh sống lang thang khắp nơi, không tiền không nhà, kiên trì sống cho qua những ngày tháng ăn đói mặc rét. Mãi đến khi mẹ nhận nuôi đứa trẻ sơ sinh là A Kiệt, cầm trong tay số tiền lớn do quân gia ẩm A Kiệt tới đưa cho, cuối cùng hai mẹ con mới tìm được chỗ ở. Bà nuôi nấng A Kiệt như con ruột, cả nhà ba người sống nương tựa lẫn nhau, trải qua cuộc sống gian nan nơi đất khách.

Năm ấy Từ Văn Sơn đau hễ ngờ được, ông ta đã xua đuổi chính người vợ hiền và đứa con trai duy nhất của mình. Mãi sau này khi tỉnh ngộ ra, ông ta mới bắt đầu tìm kiếm vợ con, tiếc thay đến khi trùng phùng, vợ đã hóa thành xương khô an nghỉ dưới lòng đất, mà Tư Minh cũng trở thành người đàn ông trưởng thành hơn hai mươi tuổi, đang làm nhân viên kinh doanh ở tập đoàn Đông Thành.

Từ Văn Sơn nghĩ Tư Minh không biết tất thấy sự tình, cố ý giả vờ nói dối là bạn của mẹ anh nên muốn thay bà chiếu cố anh, ông ta bảo Từ Thanh tìm cơ hội trộm lấy sợi tóc của Tư Minh đi xét nghiệm ADN, thế nên sau khi biết được kết quả lại càng thương yêu anh hơn, còn lấy lý do không có con trai nên kiên quyết muốn Tư Minh thừa hưởng Nam Dao. Anh ngoài mặt làm như không biết, trong lòng lại cười khẩy. Anh rất muốn chất vấn ông ta, bây giờ nói những chuyện này có muộn quá hay không, lúc mẹ tôi bệnh nặng ông đang ở đâu? Lúc tôi không có tiền đóng học phí ông lại ở chỗ nào? Tiếc là ngại thân phận bậc cha chú của đối phương, nói cách khác vẫn là bố ruột, vả lại ông ta cũng hối hận thống khổ rất nhiều rồi, dựa vào sự lễ độ và nhân phẩm của Tư Minh, chung quy anh cũng không thể không nể mặt ông ta.

Ở ngoài gọi ông là bác, kính cẩn mà xa cách, không có nghĩa là anh đồng ý tiếp nhận người bố này, thậm chí kể thừa tập đoàn Nam Dao do ông một tay gây dựng.

Thế mà hiện tại thì sao, nhẫn nại bao nhiêu năm nay đã tan thành bọt nước.

Từ lúc biết được Lưu Huy chính là Diệp Kính Huy, Tư Minh đã thỏa thuận với Từ Thanh.

Anh nhớ rõ Từ Thanh từng hỏi rằng: “Diệp Kính Huy chưa chắc đã cảm kích em, em có thể còn phải hy sinh.”

Khi ấy anh đáp không chút do dự: “Bất luận thế nào em cũng muốn bảo vệ cậu ấy.”

Đến tận bây giờ anh không hề hối hận.

Tư Minh thừa biết thủ đoạn của bố, mục đích cuối cùng ông ta muốn là thôn tóm tập đoàn Thiên Vũ, cho nên kể từ lúc ấy, anh đã chuẩn bị tốt việc chấp nhận thừa kế nhằm bảo vệ sản nghiệp của Diệp gia, phản bội lời thề làm mẹ chết không nhắm mắt, vứt bỏ cả nguyên tắc đã giữ vững nhiều năm để bảo hộ được người anh yêu nhất.

Kỳ thực nguyên tắc ấy có là bao so với tình cảm anh dành cho người nọ.

Tiếc thay, người anh yêu chưa bao giờ cảm thông cho nỗi khổ tâm này, thậm chí còn hận anh thấu xương.

43. Chương 43: Nam Dao (hạ)

Khi mưa tạnh hẳn thì đã đến giữa trưa, vầng thái dương lộ mình buông từng vạt nắng len qua tầng mây mỏng, phản chiếu ánh sáng long lanh trên những cánh hoa cúc trắng nằm yên bên mộ.

Mới đó mà đã ngồi xổm trước mộ cả một buổi sáng, lúc Tư Minh đứng dậy thì hai chân anh tê rần, phải vồ nhẹ vào bắp chân mới lấy lại cảm giác, anh xoay người rời đi.

Tư Minh gặp Từ Thanh ở trước cửa nghĩa trang, cô cười khê: “Hay em chờ chị một lát đi, về nhà chị nấu cơm rồi mình cùng ăn.”

“Thôi chị ạ, em muốn đến Diệp gia xem thử thương tích của cậu ấy thế nào.”

Từ Thanh gật đầu: “Ừ, nếu có việc thì gọi điện cho chị.”

-

Lúc trông thấy rau củ tươi ngon được bày bán khi đi ngang qua một siêu thị, nào cải thìa xanh mướt nào cà chua đỏ mọng vẫn còn đọng một lớp sương sớm ướt rượt, Tư Minh nhất thời hứng khởi mua rất nhiều rau dưa, thời điểm bước ra khỏi cửa thì hai tay hai túi nhựa lớn, anh nhìn đồng hồ thì phát hiện đã gần mười hai giờ, Tư Minh vội vàng lái xe chạy đến nhà họ Diệp.

Anh đẩy cửa lớn ra bước vào phòng khách, bắt gặp Diệp Kính Văn đang ngồi trên sofa lấy mì gói ra định bụng ăn.

Thấy Tư Minh cầm hai túi thực phẩm tiến vào, Diệp Kính Văn bật cười: “Ồi chào, anh cũng tự nhiên mà xem nơi này là nhà mình ư?” Tư Minh vừa đổi giày vừa hỏi: “Mọi người đâu rồi?”

“Anh cả đi làm, bố mẹ đến đàm phán với Nam Dao, chỉ có mình tôi ở nhà.”

“Diệp Kính Huy?”

“À, tôi tạm không tính ông anh vào phạm trù nhân loại.” Diệp Kính Văn cười, “Con heo đó còn đang ngủ say sưa.”

Tư Minh cười, cầm túi thực phẩm vào bếp, thấy Diệp Kính Văn cũng đi theo lấy nước sôi, anh thuận miệng hỏi: “Cậu thực sự định ăn mì gói?”

Cậu út Diệp gia lạnh lùng liếc anh: “Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ như thế, tài nấu nướng của tôi không tệ đâu, lười thôi.”

“Cậu biết nấu ăn à? Khó tin thật.”

“Khích tôi vô dụng thôi, tôi chỉ nấu cho người mình yêu, ái chà, mua nhiều thực phẩm như vậy chẳng phải vì muốn lấy lòng Diệp Kính Huy ư, dẫu sao cũng không có phần tôi, tôi ăn mì gói đây, nhường bếp cho anh đó.”

“Trước giờ cậu luôn thẳng thắn như vậy à?”

“Ừ.”

Nhìn bóng dáng cậu ta ngênh ngang đi mất, Tư Minh bất đắc dĩ lắc đầu.

Diệp Trí Viễn quả là người cha kỳ lạ, giáo dục con cái cứ đưa sau lại càng quái dị hơn đứa trước, chẳng nhẽ căn nguyên là do từ bé bị quát roi khiếp quá nên ngớ ngẩn luôn rồi?

Tư Minh bận rộn xào nấu trong bếp, Diệp Kính Văn đã ăn xong mì lạnh lẽ đứng mục kích, cậu ta cười rất chi bi ối.

“Anh nấu cơm trông có phong độ đàn ông ghê gớm. . . .” Câu này đặc sệt mùi ca ngợi, “Thảo nào Diệp Kính Huy mê anh là phải, tôi nghĩ chắc do ông anh uống rượu nhiều năm bị dạ dày hành hạ quá rồi, gặp cao thủ nhà bếp như anh thì dạ dày xiêu lòng trước, sau đó mới truyền lời đến trái tim.”

Tư Minh bật cười: “Quan hệ giữa hai anh em cậu không tốt lắm nhỉ.”

“Bởi vì anh ta không phải người, giống loài bất đồng thì làm sao trao đổi.”

“Cậu chứng mất cậu ấy?”

“Ừ đây, tôi rất rất chứng mất, người ta cũng có nhìn tôi thuận mắt gì cho cam.” Diệp Kính Văn nhướn mày, “Sao nào, còn chưa bước vào cửa nhà chúng tôi đã giúp người ta cải thiện quan hệ?”

“Thật ra A Huy đâu đến mức bất trị như cậu tưởng, ảnh chụp và đoạn phim lần này cũng không phải lỗi của cậu ấy.” Tư Minh ngừng một lát, quay đầu lại nhìn Diệp Kính Văn, “Cậu không nghĩ mình cần xin lỗi anh trai sao?”

Diệp Kính Văn kinh ngạc tột độ: “Xin lỗi?” Xin lỗi ông anh khác nào muốn hù chết ông.

“Là cậu hiểu lầm A Huy trước.”

Diệp Kính Văn nhú mày: “Tư Minh, đừng dùng cách chỉ bảo Tư Kiệt để dạy dỗ tôi. Con người tôi hư hỏng lắm, không thích nghe bất kì ai khuyên răn cả.”

“Tính cách đích xác khá tồi tệ.” Tư Minh bình tĩnh nhìn cậu ta, đưa ra kết luận cuối cùng.

Diệp Kính Văn nhún vai: “Người như Diệp Kính Huy có năng lực tự chữa trị siêu lắm, chẳng khác nào trùm boss trong game, anh có đánh chém tới đâu rơi máu chảy thì người ta nháy mắt cũng sẽ tự động hồi máu, thần kỳ vô cùng. Cho nên anh đừng lo người ta sẽ buồn tẻ chỉ đó, nỗi buồn của người ta duy trì không đến một phút đâu, da dày như mo cau mà.” Diệp Kính Văn cúi đầu nhìn đồng hồ: “Tôi phải ra sân bay nên không tán dóc với anh nữa, chào.” Tư Minh ngoảnh đầu lại: “Muốn tôi tiễn không?”

“Thôi cảm ơn, tôi tự đi được rồi. Anh tiễn đưa làm tôi thấy khó ở lắm.” Cậu ta dứt lời thì phẩy tay bước ra khỏi bếp.

-

Diệp Kính Văn xoay người lên lầu, kéo vali hành lý ra khỏi phòng mình, lúc đi ngang qua phòng Diệp Kính Huy, cậu ta đẩy cửa vào: “Đằng này đi đây, hôm nay sẽ đáp máy bay về nước.”

Diệp Kính Huy còn đang nằm khoèo trên giường, hần mở mắt ra thần nhiên liếc cậu: “Biến.”

Diệp Kính Văn hừ lạnh: “Tư Minh bảo em xin lỗi anh kìa, anh cảm thấy cần thiết không?”

“Không.”

“Em cũng thấy vậy.” Diệp Kính Văn xoay người, mới đi được mấy bước thì ngoảnh lại, “Nhớ rõ không được để vết thương trên người dính nước.”

“Ừ.”

“Bị thương cỡ này thì ngoan ngoãn ở yên trong nhà đi, đừng chết nhanh quá làm em phải nhật xác giúp anh.”

Diệp Kính Huy lừ cậu: “Sao còn chưa cú?”

“Cút đây, tạm biệt.” Diệp Kính Văn đành mặt đóng cửa phòng lại.

Quả nhiên tên mặt dày này đã tự động tiếp thêm máu rồi, trông cái bộ dạng thảnh thơi an nhàn kia xem, nào giống người đang dưỡng thương, họa chăng là nghỉ phép thì có. Ông anh này vẫn cứ vô tâm như thế, đêm qua phỏng chừng là do tích lũy cơn giận trong một thời gian nhất định nên mới đột ngột bùng nổ, nói chuyện nghe như sắp khóc tới nơi, tiếc thay hôm nay đâu lại hoàn đấy, cười in hệt kẻ bị thiếu đánh.

Loại sinh vật như anh ba nhà cậu ta thật làm người ta vô phương thấu hiểu. Có lẽ anh ấy đã quen giấu kín mọi thứ trong lòng? Chỉ duy Tư Minh có thể hiểu rõ Diệp Kính Huy, xem ra củ cải

[1]

thích uốn ẹo kia đã tìm được cái hồ chứa nổi các kiểu vắn vẹo của hần rồi.

Diệp Kính Văn quay đầu nhìn Tư Minh đang nấu nướng trong bếp, ra vẻ đành chịu lắc lắc đầu, kéo vali rời khỏi dinh thự nhà họ Diệp.

.

Diệp Kính Huy nằm khểnh trên giường xem TV, bất chợt hần cau mũi, có mùi đồ ăn thoang thoảng đâu đây.

Ngay lúc ấy Tư Minh đẩy cửa vào, anh bê một cái khay nhỏ đựng hai đĩa thức ăn, màu xanh mỡ màng khiến ai trông cũng phải đói cồn cào.

Tư Minh bưng khay đến cạnh giường, tìm một cái bàn vuông be bé, anh phớt lờ ánh mắt soi xét của Diệp Kính Huy, múc cho hần một bát cháo nóng.

“Không bỏ độc vào thức ăn chứ?” Diệp Kính Huy hỏi.

Tư Minh ngồi bên giường, bình thần nhìn hấn, “Em tự ăn hay muốn anh bón?”

Diệp Kính Huy đón lấy bát cháo trong tay anh, bắt đầu nhấm nháp một cách cực kỳ tự nhiên.

Đã nhịn gần hai ngày hại bụng hấn sôi ùng ục cả lên, bây giờ trông thấy thức ăn ngon lành như vậy, hấn chỉ cảm thấy dạ dày rỗng tuếch đang kháng nghị khó chịu khôn kể, hận không thể nuốt sạch cả đĩa vào miệng. Thực ra Diệp Kính Huy cũng không ăn uống khoa trương cỡ đó, có đói đến đâu cũng vẫn giữ vững vẻ thong dong thường ngày, không phát ra âm thanh nào quái gở, cứ lần lượt từng muỗng cháo từng thìa rau xanh, ăn rất phong cách.

Thấy hấn chẳng ừ hừ câu nào mà chỉ cầm cúi ăn, tóc mái rũ xuống che khuất vàng trán, miệng nhai không ngừng, thi thoảng vì mùi thức ăn thơm lành mà giãn nhẹ chân mày, tràn đầy thỏa mãn. Tư Minh chợt nhớ tới chú mèo con nhà mình, ngày thường cũng ngạo mạn không sao tả nổi, nằm kên trên sofa ứ ể ai vào mắt, dám đụng chạm sẽ bị cắn chửi chẳng chơi, vậy mà mỗi khi ăn cơm nó lại rất ngoan, chỉ lo cúi thấp đầu nhai nhóp nhép, đáng yêu cực kỳ.

— Đương nhiên, không nên hình dung Diệp Kính Huy bằng từ “đáng yêu” này được.

Bất quá hiếm khi hấn chịu yên tĩnh không mở miệng nửa mai, với Tư Minh mà nói đã như trời giáng cam lộ, tâm trạng nhờ thế mà thoải mái hơn.

Một bữa cơm ăn dễ chừng nửa tiếng, Diệp Kính Huy buông bát cháo đã cạn thấy đáy, lúc này mới ngẩng đầu hỏi: “Anh không ăn à?”

Tư Minh nhìn hấn nhưng không trả lời, cầm bát của hấn xuống lầu múc thêm cháo.

Diệp Kính Huy dõi theo bóng lưng anh, hơi nheo mắt lại, trong lòng liên tục cười khẩy: không có việc cần thì cứ xun xoe, nếu không phải kẻ gian ác cũng tất là phường trộm cắp

[2]

, anh thành linh tốt với tôi thế này suy cho cùng là muốn gì đây? Hại lòng tơ sau cả đêm khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi của tôi dựng đứng lên rồi.

Tư Minh mang bát cháo mới đặt vào tay hấn, anh cũng cầm một bát.

Hai người nhìn nhau, có lẽ ai cũng nhận ra bầu không khí có mùi khác thường, thế nên không hẹn mà gặp cùng phớt tỉnh.

Cả hai cúi đầu ăn cơm, khi gấp rau lại chạm đĩa vào nhau.

Tư Minh nhìn miếng dưa chuột anh đang định gấp, lại trông qua đôi đĩa cũng đang kẹp chặt nó trong tay Diệp Kính Huy, một người kẹp đầu, một người kẹp đuôi, cách thứ nhất là bỏ đôi miếng dưa, cách thứ hai là phải có một người chịu nhường. Gặp hấn vẫn tĩnh khô không chịu buông tay, Tư Minh nhếch môi, lặng lẽ nhường lại cho hấn, Diệp Kính Huy nhanh nhẹn gấp miếng dưa dứt ngay vào miệng, vẻ mặt rất ư hài lòng.

— Ăn một bữa cơm mà thôi, có cần mô phỏng như hành quân chiến đấu thế này không?

Thế nhưng lúc ngẩng đầu lên trông thấy nét cười đắc ý đọng trên khóe môi hấn, lòng Tư Minh cũng dịu đi.

Kỳ thực Diệp Kính Văn nói đúng, Diệp Kính Huy quả thực như trùm boss trong game, bị đánh tới bởi đến máu chảy đầu rơi sẽ cấp tốc tự động hồi máu, nhưng Tư Minh biết, dấu đã trở lại bình thường vờ như vô tư lự, tâm can hấn cũng bị tổn thương không ít.

Sự nỗ lực âm thầm của hấn anh đã nhận thấy từ lâu, sáu năm trước, ngay cả dùng thủ đoạn hèn hạ như bỏ thuốc để cướp tài liệu cơ mật hấn cũng dám làm, tất cả là vì tương lai của Thiên Vũ, nhưng hôm qua lại bị bố trách, thậm chí còn mắng hấn là nổi ô nhục của Diệp gia, ai trong hoàn cảnh ấy mà không nguội lạnh, mà không đau đớn. Cũng bởi hiện tại Diệp Kính Huy càng cố ra vẻ bình thần, Tư Minh lại càng đau lòng hơn, đặc biệt là mỗi lúc trông thấy vết roi chẳng chịt trước ngực gợi nhắc đến màn giày vò cả thể xác lẫn tinh thần đêm qua hấn phải chịu đựng.

Song nỗi đau này chỉ có thể cất giấu trong lòng không được biểu lộ mười mười, bởi với người như Diệp Kính Huy mà nói, quá yêu thương sẽ làm hấn thấy phiền toái.

-

Chờ Diệp Kính Huy ăn uống xong xuôi, Tư Minh mới sẽ sàng thở dài.

“Em yên tâm đi, chuyện của Thiên Vũ đã giải quyết xong rồi.”

Diệp Kính Huy lười biếng nâng mí mắt lên nhìn anh: “Có quan hệ gì tới tôi?”

“Diệp gia tiếp tục nắm giữ 51% cổ phần công ty, ngoài ra phần tài chính thiếu hụt sẽ do Nam Dao bổ khuyết, nhưng điều kiện Nam Dao đưa ra là số cổ phần đó phải giao cho em.” Tư Minh điềm nhiên nói, “Bố em đồng ý rồi.”

Diệp Kính Huy giật mình, hần bỗng cười lạnh: “Tự thu dọn cục diện hỗn loạn hộ tôi cũng cần hỏi tôi có thích hay không.”

“A Huy.” Tư Minh nhìn hần với vẻ kiên định, giọng điệu nghiêm túc hần lên, “Đừng chống đối bố em nữa, ông ấy đã năm mươi tuổi rồi, em không thể ngừng so đo với ông ấy được sao?”

Hần lặng thinh, thật lâu sau mới điềm tĩnh đáp: “Tôi không hề muốn so đo với bố.” Hần tạm ngưng giây lát, đột nhiên cất tiếng, “Ông ấy bị ung thư dạ dày.”

Tư Minh ngẩn ra.

Sắc mặt Diệp Kính Huy vẫn đạm nhiên như cũ, Tư Minh chợt muốn ôm hần, thế là anh hành động theo bản năng, kéo nhẹ hần vào lòng mình.

— Không phải cái ôm nồng nàn của người yêu, cũng chẳng phải vòng ôm thân thiết giữa anh em chiến hữu, bởi lẽ sợ làm hần đau, Tư Minh ôm rất nhẹ, nhẹ tới mức không có độ mạnh yếu. Như là khách lệ, như là an ủi, anh chỉ yên lặng khẽ vỗ vào lưng hần, sau đó buông hần ra, nhưng bàn tay vẫn đỡ dành đều nhịp, truyền đến cảm giác an tâm và ấm áp.

Đương nhiên Diệp Kính Huy cũng không để ý điều này, lúc anh buông hần ra, hần chỉ khẽ nhắm mắt lại, nằm xuống, tựa như chưa từng phát sinh bất kì chuyện gì.

Tình trạng sức khỏe của bố ngày một kém đi, bệnh tình cứ nghiêm trọng dần theo thời gian, chưa chắc sẽ còn sống được bao lâu nữa, Diệp Kính Huy không hề hận ông, cho dù tối qua khàn giọng tranh cãi với bố, hần cũng không dám to tiếng vì nhớ rõ ông đang ốm đau. Đến tận bây giờ dấu cho thương tích trên người còn chưa lành lặn, ấy thế mà cơn phẫn nộ trong lòng đã tan biến từ lâu, nhưng nỗi buồn vẫn còn đó, vì sau bao nhiêu năm âm thầm giúp đỡ, tới thời khắc quan trọng lại không chiếm được chút tín nhiệm nào của ông, còn bị mắng là nổi sĩ nhục của nhà họ Diệp, dù là nhất thời tức giận mà lỡ lời cũng đủ làm lòng người nguội lạnh.

Trước đây mỗi lần ương bướng đều bị bố quát roi, hần còn vừa cọt nhả vừa trốn đông trốn tây, hại ông phải chạy khắp sân đuổi đánh. Thế mà giờ đây dù đã trưởng thành, ông vẫn nỡ lấy roi quát hần trước mặt anh em, thậm chí cả Tư Minh, hoàn toàn không quan tâm đến tự tôn của con trai mình. Chỉ sợ trong mắt bố, Diệp Kính Huy này chỉ là tên vô lại ngu xuẩn chẳng ai bằng, nhưng vô lại cũng có lòng tự trọng của vô lại, không phải ư.

Diệp Kính Huy bất đắc dĩ nhếch miệng, khẽ động đến vết thương hại hần hít một hơi khí lạnh, bất gặp Tư Minh quay đầu sang nhìn mình, hần điềm tĩnh nói: “Nếu đã đồng ý làm người yêu của anh, chúng ta sống riêng đi, tôi không muốn ở trong ngôi nhà này.”

Tư Minh gật đầu: “Em muốn ở đâu?”

“Căn nhà ở cao ốc Tinh Vân của anh để không thì phải.” Diệp Kính Huy tạm dừng vài giây, nhượng mảy với anh, “Khỏi cần đem theo hành lý, mang thân đến ở là được rồi.”

44. Chương 44: Minh Huy (thượng)

Vì bị tổn thương tới da thịt, nhờ đồng thuốc hiệu quả Diệp Kính Văn đưa cho cộng thêm Tư Minh chăm sóc tận tình, thương tích của Diệp Kính Huy chẳng mấy chốc đã lành, băng gạc trên ngực cũng được gỡ ra.

Đến cuối tuần thì hắn muốn chuyển nhà, thế nhưng Tư Minh không dẫn hắn vào cao ốc Tinh Vân ở lân cận công ty, mà lại đưa hắn tới vùng ngoại ô gần đó.

Khu biệt thự tư nhân vừa được tu sửa lại, ngoại trừ quốc lộ rộng lớn còn có thảm cỏ xanh mướt trải dài với những bồn hoa muôn màu khoe sắc, đá sỏi rải đều tạo thành con đường nhỏ uốn quanh, dưới những tán cây cỏ thụ rải rác vài cái bàn nhỏ, cảnh vật thoáng vẻ thanh nhã mà u buồn.

Diệp Kính Huy ngấm nhìn cảnh vật qua cửa kính xe, hắn tán thưởng: “Khu quy hoạch này thật đẹp.”

“Ừ.” Tư Minh cũng nhìn theo hướng tầm mắt hắn, anh cười khẽ, “Trầy trật lắm mới giành được một căn hộ ở đây, anh dẫn em đi xem thử.”

Diệp Kính Huy yên lặng gật đầu.

Sống chung thể này giống như cả hai thật sự là người yêu, nhưng trên thực tế, Diệp Kính Huy thừa hiểu hắn ở cạnh anh ngoại trừ nguyên do phải thực hiện lời hứa, còn vì “không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con”.

Rất nhanh đã tới căn hộ nhỏ Tư Minh mua được, nội thất trong nhà cũng không xa hoa lắm, trái lại đầy ngập cảm giác ấm áp và thoải mái.

Diệp Kính Huy trông như lãnh đạo đi thị sát, hắn dạo một vòng quanh căn hộ, tường màu vàng ấm với những ngọn đèn tinh tế, sofa trắng tinh với kiểu cách đơn giản đặt trong phòng khách, buồng ngủ có một chiếc giường rộng rãi và mềm mại, nhà bếp sạch sẽ, phòng tắm thoáng đãng, thêm cả phòng đọc chất đầy những bộ sách hay, tất cả hòa vào nhau tạo nên một gia đình đúng nghĩa.

— Tiếc thay người sống ở đây không phải đôi vợ chồng son mãn nồng, căn bản chỉ là hai con sói rất chường mắt nhau.

Diệp Kính Huy ngồi xuống sofa, ngẩng đầu nói: “Tôi muốn lập quy ước.”

Tư Minh đi qua đứng trước mặt hắn: “Em nói đi.” Hắn nhếch môi: “Thứ nhất, gian trống bên trái đổi thành phòng đọc sách, tôi không quen dùng chung phòng với người khác.”

Tư Minh gật đầu.

Diệp Kính Huy dừng trong chốc lát rồi bảo: “Thứ hai, tôi không nấu nướng, một ngày ba bữa cơm phải phiền anh rồi.”

“Ừ.”

Hắn dựa lưng vào sofa, cười đầy ý vị nhìn anh: “Thứ ba, chúng ta ngủ riêng.”

Tư Minh mỉm cười: “Hết rồi sao?”

“Ừ.”

“Được rồi, cứ theo ý em đi.” Tư Minh xoay người lấy điện thoại gọi cho công ty vận chuyển, bảo họ đưa đồ dùng trong căn phòng ở cao ốc Tinh Vân đến đây. Đoạn anh ngoảnh đầu lại nói: “Lát nữa công ty vận chuyển sẽ chuyển hết nội thất sang đây, muốn bố trí thế nào thì tùy em quyết định.”

Diệp Kính Huy bình thản “ừ” một tiếng.

Tư Minh trầm ngâm, rút xâu chìa khóa trong túi ra đưa cho hắn: “Em giữ chìa khóa nhà đi, đây là cửa chính và các phòng, trên bề mặt có kí hiệu rõ ràng.” Anh tạm dừng một lát rồi tiếp, “Đừng làm mất.”

Diệp Kính Huy trầm mặc đón lấy, xâu chìa khóa làm bằng kim loại lạnh băng vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể ấm nóng của anh.

Sau đó Tư Minh đến phòng sách, dường như muốn sắp xếp tài liệu gọn gàng, không bao lâu sau thì công ty vận chuyển có mặt, Diệp Kính Huy khoanh tay trước ngực làm người chỉ huy, chỉ dẫn họ bố trí nội thất đúng theo lời dặn của hắn, mọi người làm việc hùng hục trọn một buổi chiều.

Chờ lúc tất cả đều được bày biện đầu vào đây, căn hộ cũng bị lấp đầy, Tư Minh nói: “Anh có việc phải ra ngoài một lát, nếu em đói thì xuống khách sạn dưới lầu ăn chút gì đi, hoặc chờ anh về sẽ mua cơm cho.”

Diệp Kính Huy ngẩng đầu lên nhìn anh, khóe miệng vẽ thành nụ cười ôn hòa: “Về sớm nhé, tôi chờ anh.”

Tư Minh điềm tỉnh nhìn hắn, xoay người rời khỏi nhà.

Dùng lời nói có hiệu quả kích thích rất yếu, Diệp Kính Huy nhún vai quay người đi tới phòng ngủ, hắn hờ hững đảo mắt lên vách tường, phát hiện ra một góc chết hiếm người chú ý trên giá sách, mỉm cười, rút di động ra nhắn tin cho chú Chung: “Chú Chung, trong vòng ba ngày chuẩn bị cho tôi hai cái máy nghe trộm loại nhỏ.”

.....

Tư Minh lái xe đến nơi được hẹn trước.

Đó là một khu đèn đỏ nổi tiếng ở địa phương này, dọc theo con đường có vô số quán bar, ánh đèn rực rỡ lóe sáng lay động làm người ta thiếu điều hoa cả mắt.

Đỗ xe xong xuôi, anh chậm rãi đi tới một khách sạn có vị trí tọa lạc vô cùng bí ẩn, anh vào bằng cửa sau, lên tầng ba rồi gõ cửa.

Cửa bật mở cùng với trận gió vun vút ập thẳng vào mặt, Tư Minh nhảy bén lách người tránh được trong chớp mắt, ngay sau đó lại thêm một cú đá nhắm vào eo, anh vươn tay tóm lấy mắt cá chân kẻ kia, kéo mạnh, kẻ đánh úp bị ném ngã chổng vó xuống đất trong tiếng hét thảm thiết. Tư Minh đi lướt qua kẻ đó khoan thai tiến vào phòng, bên trong có một đám thiếu niên đứng khoanh tay, người đang vận bộ âu phục màu trắng ngồi bắt chéo chân trên sofa ở trung gian chính là Quan Thiên Trạch, gã chống cằm, cười như không cười nhìn anh.

“Chắc, suýt nữa đã quên anh rất bản lĩnh.” Gã buông lời khen ngợi.

Tư Minh nhíu mày, ném một tờ văn kiện lên bàn: “Đây là hiệp ước chuyển cổ phần của Nam Dao qua cho cậu, tôi ký tên rồi. Thứ tôi muốn đâu?”

“Ha ha, âm bản của đồng ảnh chụp và đoạn phim chứ gì?” Quan Thiên Trạch cúi người lấy một cái hộp giấy trong ngăn kéo ra, ném cho Tư Minh, gã cười, “Để bảo toàn danh dự của hắn mà chịu hy sinh lớn như vậy, quả thật không dễ dàng chút nào, Tư Minh nhỉ.”

Tư Minh cầm hộp giấy, nhìn gã với vẻ thản nhiên: “Cậu cho rằng chỉ cần Nam Dao thuộc về mình là cậu đã thắng?” Nụ cười nửa miệng của anh nhuốm đầy vẻ khinh thường và lạnh nhạt, “Phần lớn vốn của Nam Dao đã được tôi đầu tư vào Thiên Vũ, tôi cũng không nghĩ vì Nam Dao là sản nghiệp của Từ gia mà sẽ chùn tay, người cười vào phút cuối cùng mới là người chiến thắng, Quan Thiên Trạch, cậu đừng vội mừng.”

“Ha ha ha ha, yên tâm đi, tôi sẽ là người cười cuối cùng! Tôi không để Diệp Kính Huy chết dễ chịu đâu, về phần anh và Tiêu Dật, hề có tôi thì các người đừng mong sống thoải mái, tôi là khối u ác tính trong bụng hai người, lâu lâu mới phát tác một chút, hai người có nổi khổ mà không nói nên lời chính là thế này đây, ha ha.” Thế rồi Quan Thiên Trạch đột nhiên ngừng cười, gã lạnh lùng nhìn anh, “Lần trước bắt cóc Diệp Kính Huy, tôi còn khắc cốt ghi tâm màn anh đánh tôi thế nào đấy, lúc ấy không đánh chết tôi, đừng trách tại sao hôm nay tôi mời anh ăn chút đau đớn tương tự vậy.”

Quan Thiên Trạch nhướn mày với đám người xung quanh, chúng lập tức bao vây Tư Minh.

Tư Minh cười, cởi áo vest vứt tùy tiện lên sofa, anh tháo lỏng cà vạt, thờ ơ nhìn gã: “Sao, muốn đánh nhau?”

“Đúng vậy, hồi còn đi học tôi thích anh lắm, lần nào thi đấu quyền đạo anh cũng giành ngôi quán quân, tôi ngồi xem say như điệu đồ dưới khán đài mà còn chưa thấy đã, bây giờ biểu diễn lại chút đi.” Gã phẩy tay, cười, “Tụi mày phải tiếp đãi anh Tư chu đáo.”

Gã lại mời một đám lưu manh đến động thủ. . . .

Tư Minh cười khẩy trong lòng, vươn tay ra đứng ở thế phòng vệ. Đám côn đồ liếc nhìn nhau, dần dần vây quanh anh.

Một thằng nhóc vùng ra quyền đầu tiên, trận gió vút tức khắc ập đến trước mặt, Tư Minh mỉm cười nghiêng người qua, bắt gọn cổ tay nó, uốn cong lại, tiếng “rắc” giòn giã vang lên khi các đốt ngón tay bị trật khớp, thằng nhóc gào kêu rất mực thống thiết.

Đứa đứng sau thấy bạn thất bại bèn nhanh nhẩu bổ một cú vào gáy Tư Minh. Một kẻ bên trái giơ chân đá vào bụng anh. Hai đứa bên phải tay nắm thành đám đồng loạt xông tới. Tư Minh thông dong đứng yên tại chỗ, lách mình, xoay người, chỉ dùng một chiêu đã đánh ngã đứa phía sau, cổ tay hai thằng nhóc bên trái cũng bị tóm chặt cùng chỗ, anh chỉ vừa hất vai đã quật chúng xuống đất! Chân đứa bên phải còn chưa kịp chạm vào góc áo Tư Minh thì thân thể anh đã ưỡn ra sau, dùng một tay nâng chân nó lên, xoay vòng quăng nó đổ ập xuống sàn. Chỉ trong tích tắc, bốn kẻ xông lên đã bị Tư Minh tiêu diệt gọn, vút chúng vào một góc chông chát lên nhau như tấm đệm người, tiếng kêu khóc dậy trời dậy đất vang lên không dứt bên tai.

Tư Minh phủ tay, hỏi Quan Thiên Trạch: “Lần sau nhớ tìm người chuyên nghiệp, tìm mấy thằng lác các ngoài đường thì làm nên cơm cháo gì?”

Quan Thiên Trạch cười tủm tỉm: “Đây mới chỉ là mở màn thôi, để anh giãn gân cốt ra đã, chưa tới cao trào mà anh gấp cái gì.” Dứt lời, gã vỗ tay, sáu người đàn ông cao lớn mặc đồ đen thình lình xuất hiện.

Tư Minh ngẩn ra, dáng vẻ của những gã kia rõ ràng là xã hội đen ẩn náu ở nơi bí ẩn trong khu đèn đỏ này. Quan Thiên Trạch bắt đầu giao dịch với xã hội đen từ bao giờ? Nhưng ngẫm lại cũng đúng, gã ta có thể chạy thoát từ Mĩ về nước mà không bị thòp cổ, nhất định là do có ô dù hùng mạnh.

Tư Minh cười: “Hôm nay tôi dám đến một mình, đương nhiên đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ bị cậu trả thù hả giận.” Anh phủi tay, mỉm cười ngoắc ngoắc, “Lại đây.”

Những kẻ lần này hẳn nhiên không dễ đối phó như đám côn đồ ban nãy, trên mặt bọn chúng đều tuyền về lạnh băng như máy móc, vì đã trải qua huấn luyện nên ra tay vừa nhanh, vừa chính xác lại tàn nhẫn. Tư Minh phải dốc hết sở học cả đời ra tinh tâm đấu với chúng.

Tránh di chuyển để hao tổn sức lực, Tư Minh dùng hai tay bảo vệ cơ thể, anh đứng tại chỗ, gập chiêu phá chiêu, một chân chống đỡ, một chân quét chín mươi độ đá trúng bụng gã bên phải! Lúc thu chân về, anh cảm giác được có luồng gió sau đầu, anh bật khuỷu tay lên trên, dùng lực phang trực tiếp vào cằm kẻ kia.

Chớp nhoáng đã quăng ngã hai người, mấy gã đàn ông đang đứng dường như bị máu trên khoe miệng đồng bạn kích thích ý chí chiến đấu, chúng hét lớn một tiếng rồi bao vây Tư Minh.

Thoạt đầu chúng không dám tiếp cận quá gần, chỉ dè dặt bủa vây quanh anh, mãi đến khi có kẻ tập kích thành công, lưng Tư Minh bị trúng một quyền khá mạnh, cả đám liền hô hào cùng xông tới, gia tăng quyền cước, căn bản quăng luôn thứ gọi là “tỷ thí công bằng” mà triệt để xem như cuộc ẩu đả sáu đánh một.

Toàn thân bị bao phủ bởi những đợt đám đá của chúng, dẫu võ thuật có giỏi đến đâu thì anh cũng khó địch lại, huống chi đối diện là sáu cao thủ trực tiếp tấn công! Tránh bên trái thì trúng chiêu bên phải, tránh sau đầu lại phải chịu đựng cú đấm từ chính diện, thanh âm quyền cước tiếp xúc với thân thể vang lên liên tục, anh nhúu tít hàng chân mày, ngực nhói lên từng cơn, rốt cuộc cũng không nhịn nổi mà phun ra một búng máu rơi vung vãi trên mặt đất.

Đôi mắt Quan Thiên Trạch lấp lóa nổi hưng phấn, gã kêu thuộc hạ lui ra, ung dung lại gần ngồi xổm bên cạnh Tư Minh, dùng ngón tay nâng cằm anh lên, khen ngợi: “Quả nhiên là một người đàn ông có dũng khí, đến bây giờ vẫn không bật ra tiếng rên nào? Diệp Kính Huy không thích anh, chỉ bằng tôi thay hẳn nhé? Đàn anh.”

Tư Minh nhếch miệng, mùi máu lại dâng lên, anh nhổ ra một ngụm lớn.

“Khụ. . . . Khụ. . . .” Tiếng ho khan đã trở nên khàn đặc, xem ra thương tích không hề nhẹ. Quan Thiên Trạch trông thấy anh phun máu tươi lên tay mình, gã chau mày, lại nghe Tư Minh thở hổn hển, giọng

nói đặc sệt mùi khinh miệt: “Cậu? Xem như xong đời. Với tôi mà nói, ‘bị’ cậu thích chẳng khác nào sỉ nhục. Khục.”

Quan Thiên Trạch giáng một quyền vào bụng anh, cắt ngang câu nói.

Thấy máu trào ra nơi khoe môi anh càng ngày càng nhiều, thậm chí đã nhuộm đỏ góc áo, gã híp mắt cười: “Đừng thốt ra những câu làm tôi thương tâm như vậy, tôi thăm mền anh đã nhiều năm rồi. Hồi còn ngồi trên ghế trường đại học, tôi rất thích leo đèo theo sau nhìn trộm anh. Mỗi lần anh đến hội quyền đạo tập luyện, tôi đều nấp ngoài cửa sổ ngắm anh, phải làm kẻ cuồng theo đuôi anh ngần ấy năm mà anh lại đem lòng yêu kẻ khác, tôi cũng đau lòng lắm chứ, không phải sao?”

Tư Minh ấn ngực ho khù khụ một hồi, khoe miệng lại tuôn ra máu tươi, anh ngẩng đầu nhìn gã, lãnh đạm đáp, “Quan Thiên Trạch, cậu nên đi tìm bác sĩ tâm lý khám thử đi.”

Quan Thiên Trạch giật mình, bỗng nhiên gã cười phá lên: “Tôi đã gặp rồi ấy chứ, bác sĩ nói tâm lý của tôi đã sớm vỡ vụn, vô phương bẻ trở về. Nhưng tôi cảm thấy thế này càng hay, nhìn các người thống khổ thì tôi cực kỳ sảng khoái, anh làm sao biết được? Anh chưa thấy đó thôi, lúc Tiêu Dật gặp tôi, mặt hấn ta trắng bệch y như gặp phải ma quỷ, ha ha.”

Nghe thấy tiếng cười điên loạn của gã ta, Tư Minh khẽ cau mày.

Đến khi cười đủ, Quan Thiên Trạch mới xoa nhẹ hầu kết của anh, nói, “Đánh anh chàng đẹp trai như anh thành ra mặt mũi bầm dập thế này, nếu thả ra sẽ làm ảnh hưởng diện mạo thành phố, hay là anh ở lại vài hôm đi?” Gã dừng một chốc rồi cười gian ác, “Mà không, hấn nên cho Diệp Kính Huy nhìn thấy gương mặt này của anh mới phải, có khi hấn sẽ nghĩ phong cách nghệ thuật hành vi này thật cá tính, sau đó xiêu lòng vì anh chưa biết chừng.”

.

Tư Minh bị Quan Thiên Trạch vút xuống trước cửa căn hộ.

Đèn trong nhà còn sáng, hình như Diệp Kính Huy còn đang xem TV ở phòng khách.

Anh dùng ngón tay tái nhợt đề lên ngực hồng kiêu chế cơn ho khan, toàn thân nhúc nhối không chịu nổi, ngực đau như bị xé rách, mỗi lần hô hấp chẳng khác nào nuốt phải dao nhọn, bụng quặn lên từng đợt, nội tạng như thể đang cuộn lẫn vào nhau.

Anh run rẩy nhấn số gọi cho Từ Thanh, giọng nữ ở đầu dây bên kia mang theo vẻ nghi hoặc: “Tư Minh, khuya thế này có việc tìm chị sao?”

Tư Minh dồn sức điều chỉnh hơi thở mới bình tĩnh nói tròn một câu: “. Em đang chờ chị trước cổng khu biệt thự Lưu Hoa ở ngoại ô phía tây, chị tới đón em đi.”

Từ Thanh tựa như đã cảm thấy điều gì bất thường, cô cắt ngang: “Được, chị đi ngay đây.”

Lúc ấy anh mới thả di động vào túi.

Đầu ngón tay chạm lên bề mặt lớp kim loại lạnh lạnh, chìa khóa nhà của anh và hấn, chỉ cần lấy ra mở cửa là có thể nhìn thấy người anh muốn gặp nhất vào giờ khắc này.

Nhưng anh chỉ nắm nhẹ nó trong lòng bàn tay, ngoảnh đầu lại lưu luyến nhìn ánh đèn vàng nhạt ảm áp trong nhà, gượng đứng lên, lê từng bước một đến trước cổng khu biệt thự. Không nên để hấn thấy bộ dạng này, chỉ cần tránh đi dưỡng thương cho tốt là được rồi.

Càng không cần phải tranh thủ sự cảm thông của hấn, thậm chí cả quan tâm và chăm sóc đối trá.

— Những thứ trả giá vì hấn cũng không tất yếu phải cho hấn biết.

Hàng trăm điểm sáng vàng nhạt dần dần trở nên mơ hồ hơn, cả bảng tên trước cửa nhà cũng cách anh càng ngày càng xa.

Tư Minh rút cuộc cũng không chịu đựng nổi, anh ngã ập xuống trước cổng khu biệt thự.

45. Chương 45: Minh Huy (hạ)

Lúc Từ Thanh đến nơi, cô nhìn thấy Tư Minh gần như đang quy trên mặt đất. Sắc mặt anh trắng bệch, trên má có một vết thương rất đáng sợ, khóe miệng bị rách, ngực ứ đầy những mảng bầm lớn xanh tím! Anh khụy một gối xuống đất, đang ôm ngực ho khan dữ dội, hàng chân mày nhăn tít, tiếng ho nào cũng tràn đầy nỗi thống khổ đau thấu tâm can, máu tươi không ngừng tuôn ra từ khóe môi, nhuộm đỏ cả góc áo sơ mi trắng tinh trước ngực, khiến nó loang ra thành một mảng hồng hồng trông mà tái tê lòng!

Từ Thanh vội vàng chạy lại đỡ anh, cùng người quản gia đi cùng dìu anh lên xe.

Cửa xe vừa đóng lại, cô bình tĩnh nói: “Dùng tốc độ nhanh nhất đến bệnh viện!”

“Vâng, cô chủ!” Quản gia cũng bị tình cảnh trước mắt dọa sợ, ông nhấn chân ga lái như bay về hướng bệnh viện!

Từ Thanh đưa Tư Minh tới bệnh viện gần nhất, trực tiếp chuyển vào phòng cấp cứu.

Trên hành lang bệnh viện, cô đi theo bác sĩ nâng Tư Minh lên giường, vội vã đẩy anh vào phòng phẫu thuật, cánh cửa phòng mổ đóng kín ngăn cách người chị đang lo lắng khôn nguôi ở ngoài, cô ngẩng đầu nhìn ngọn đèn trên cửa sáng lên, khoanh hai tay trước ngực mà thấp thỏm đi tới đi lui.

Bị đánh nghiêm trọng tới nỗi xuất huyết bên trong, xem ra nó đơn thương độc mã đi gặp Quan Thiên Trạch.
..

Ngón tay mảnh khảnh bấu mạnh vào lòng bàn tay, cô siết chặt nắm tay, dầm mạnh vào tường —

Quan Thiên Trạch! Tôi sẽ khiến anh sống không bằng chết!

Hít vào một hơi sâu, Từ Thanh nói với quản gia: “Chú Vu, chuyện Tư Minh bị thương trước tiên đừng nói cho bố biết.”

“Vâng, cô chủ.”

“Bố từng có ơn cứu mạng anh Lưu phải không?”

“Đúng vậy.”

Từ Thanh khẽ nhếch khóe môi, nụ cười trên gương mặt phẳng phất chút gì đó như là tàn nhẫn: “Xem ra cũng tới lúc nên lợi dụng ân huệ này rồi.”

Dứt lời, cô lấy di động trong túi ra, ấn một dãy số, không bao lâu sau, có tiếng nói lạnh băng truyền đến từ đầu dây bên kia. “Cô Từ, có việc tìm tôi sao?”

“Anh Lưu, tôi muốn nhờ anh giúp một chuyện.”

“Nói đi.”

“Sử dụng thế lực của anh trừng trị một gã.”

“Ai?”

“Quan-Thiên-Trạch.” Từ Thanh nghiêng răng gần từng chữ một, không ngờ người đàn ông ở đầu dây bên kia đột nhiên im bặt.

Thật lâu sau, gã mới bình tĩnh đáp: “Thật áy náy, tôi không thể động vào hắn ta.”

“Tại sao?”

“Lời của bố cô rất có sức nặng, ông ta đã tỏ rõ sẽ che chở cho Quan Thiên Trạch, tôi cũng bó tay rồi. Cô với hắn cũng đâu có thù sâu oán nặng gì, hà cớ chi phải đi chọc hắn?”

Từ Thanh cúp điện thoại, sắc mặt càng lúc càng u ám.

Cô mang giày cao gót chậm rãi đi vòng qua vòng lại trên hành lang, hàng chân mày nhíu tít lại.

Dễ thấy bố luôn bảo vệ Quan Thiên Trạch là vì sợ cô hoặc Tư Minh bắt nạt ra tay lấy mạng gã, tiếc thay, gã đó lại là người không biết phải quấy, đừng nói biết ơn hay báo đáp, gã còn cố ý tìm xã hội đen hành hạ em cô, đánh đến nỗi toàn thân anh đều tràn ứ vết thương, máu tuôn không dứt. Nếu không phải e ngại nhược điểm của Diệp Kính Huy đang nằm trong tay gã, làm sao Tư Minh lại có thể. . .

Từ Thanh nhắm hờ mắt lại, cô ấn một dãy số khác.

Đầu dây bên kia truyền ra giọng nói hững hờ của một gã đàn ông: “Tiểu Thanh, hiếm khi em chủ động gọi cho anh đấy.”

“Anh Thành.” Từ Thanh ngừng lại một chốc, “Em có chuyện muốn nhờ anh.”

“Chuyện gì?”

“Ba ngày sau em sẽ qua Mỹ, phiền anh mời cả Tiêu Dật đến chỗ anh, tới lúc đó chúng ta cùng thảo luận.”

.

Cửa phòng phẫu thuật rốt cuộc cũng bật mở, Từ Thanh chạy vội lại, bác sĩ gỡ khẩu trang ra điềm tỉnh nói với cô: “Cô Từ, bệnh nhân đã thoát khỏi cơn nguy hiểm, thân thể cậu ấy ổn rồi, nghỉ ngơi vài ngày nữa là khỏi hẳn.”

“Cám ơn bác sĩ.” Trông thấy y tá đẩy Tư Minh ra khỏi phòng mổ, Từ Thanh thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Trong phòng bệnh, Tư Minh sau khi trải qua ca mổ đang từ từ tỉnh lại, tuy rằng quá trình nôn ra máu đã ngừng, nhưng nhiều mảng bầm tím trên người thoát nhìn vẫn làm người ta hoảng sợ một phen, trông như thân thể vừa bị máy kéo nghiền qua.

Tư Minh hơi nhếch môi làm động vết thương ở khoeo miệng, anh đau đến độ phải hít một ngụm khí.

— Đám người kia hiển nhiên xem anh như bao cát tập luyện, xuống tay vừa nặng lại độc ác.

Từ Thanh bước vào ngồi bên giường, nhìn thấy toàn thân anh bầm xanh, cô đau lòng nói: “Em thật là, sao lại đi gặp Quan Thiên Trạch một mình?”

“Em cũng hết cách rồi, gã đó thực sự rất âm hiểm, nếu bây giờ em giở mảnh khoeo, không chừng ngay sau đó đoạn phim của Diệp Kính Huy sẽ được phát tán tràn lan trên mạng.” Tư Minh nhíu mày, vì cố nói chuyện nên toàn thân đều dấy lên cơn đau, anh thở sâu rồi tiếp lời, “Chị yên tâm đi, em không bao giờ dâng tặng Nam Dao cho gã, chẳng bao lâu nữa gã sẽ không cười nổi đâu.” Bỗng như nhớ ra điều gì đó, Tư Minh nói: “Đưa di động cho em.”

Từ Thanh lấy di động, lạnh lùng liếc anh, cô bắt đầu tìm tên Diệp Kính Huy trong danh bạ, ấn nút gọi, sau đó cầm di động để sát bên tai anh.

Nghe tiếng “a lô” vang lên ở đầu dây bên kia, ánh mắt lạnh lẽo của Tư Minh trong nháy mắt lộ ra vẻ dịu dàng: “Em đã ăn tối chưa?”

Diệp Kính Huy trả lời với vẻ lạnh nhạt: “Anh nghĩ tôi mấy tuổi rồi? Không có anh tôi sẽ chết đói chắc.”

Tư Minh sững lại: “Vậy em ngủ sớm đi, đêm nay anh không về được.”

“Ừ.”

“Không hỏi anh đang ở đâu sao?”

“Anh ở đâu có can hệ gì tới tôi?”

Bầu không khí tĩnh lặng đầy gương gao duy trì trong một khoảng thời gian dài, Tư Minh thở sâu, che giấu cơn run rẩy bởi đau đớn đang lan khắp thân thể, anh cố ra vẻ điềm tỉnh đáp: “Em trai anh bị bệnh cần người chăm sóc, mấy ngày nay anh sẽ không về, nếu em ở một mình mà thấy buồn chán thì cứ về Diệp gia đi.”

“Biết, chào.”

Diệp Kính Huy vẫn giữ chất giọng lãnh đạm từ đầu chí cuối, nghe qua thật khiến lòng người ngộp lạnh.

Khoảnh khắc bị những gã kia vây đánh, người anh nhớ đến nhiều nhất là hấn, lúc toàn thân tràn ngập thương tích ngã trước cổng nhà, điều anh băn khoăn nhiều nhất cũng chỉ là cảm thụ của hấn, dốc hết sức lực còn lại cố lê tới trước cổng khu biệt thự, rời xa ánh sáng vàng nhạt sưởi ấm cả ngôi nhà, bất quá chỉ vì sợ hấn sẽ trông thấy bộ dạng thảm hại này.

Hiện giờ mới cướp lại được sinh mệnh từ phòng phẫu thuật về, chuyện đầu tiên anh nghĩ đến cũng là gọi điện cho hấn, nhưng người anh yêu nhất căn bản không hề để tâm, hấn không hỏi thăm, ngược lại còn thốt ra những lời khó nghe như vậy.

Nghe thanh âm “tút tut” vang lên sát bên tai mình, Tư Minh chỉ cảm thấy đắng chát.

Từ Thanh thu di động về, đặt bên gối của anh, cô khẽ thở dài: “Vài ngày sau chị sẽ đến New York mời anh Thành ra mặt, trừng trị gã Quan Thiên Trạch kia một chút.”

“Đừng.” Tư Minh chùng giọng ngắt lời cô, “Đừng hành động thiếu suy nghĩ, em đã có dự định sẽ đối phó thế nào với gã rồi.”

“Dự định gì?”

Tư Minh khẽ khàng nhắm mắt lại: “Biện pháp đơn giản nhất hiện giờ là mượn tay Diệp Kính Huy diệt trừ Quan Thiên Trạch.”

.....

Tin tức tập đoàn Nam Dao đầu tư vào Thiên Vũ chẳng mấy chốc đã lan truyền khắp giới tài chính.

Sau khi đầu tư, Diệp gia tiếp tục nắm giữ 51% cổ phần công ty, là người sở hữu tập đoàn Thiên Vũ, Nam Dao lấy 49% cổ phần công ty bỏ vào quỹ vốn.

Quan Thiên Trạch tóm được Nam Dao khi nó chỉ còn là một cái vỏ rỗng. Trước khi Tư Minh đưa Nam Dao cho gã, ngoại trừ đồ hầu hết vốn đầu tư vào Thiên Vũ, anh còn điều động một số lượng lớn nhân viên ưu tú ở cả Thiên Vũ và Nam Dao thành lập công ty mới không thuộc quyền quản lý của Nam Dao, tiến quân vào thị trường game. Công ty này lấy tên là tập đoàn Minh Huy.

Diệp Kính Huy lười biếng nằm trên sofa xem tin tức, đương nghe đến khúc người dẫn chương trình đưa tin “lễ thành lập tập đoàn Minh Huy”, hấn nhin không được bật cười ra tiếng. Còn giả tạo hơn cả người dẫn chương trình còn ai khác ngoài chủ tịch Tư Minh của tập đoàn Minh Huy, anh trịnh trọng phát biểu, “Minh Huy” nghĩa là “ngày mai rực rỡ”, anh đặt tên cho công ty như thế bởi vì hy vọng nó sẽ có một tương lai “tươi sáng” và “huy hoàng”.

Lời vừa thốt ra thì bên dưới đã vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy!

Trên màn hình TV là hình ảnh chủ tịch Tư Minh mỉm cười đứng trên bục đọc diễn văn, Diệp Kính Huy ngồi trước màn hình cũng cười cười ra chiều đang cân nhắc, hấn nhủ thầm, nếu hấn là Diệp Kính Hy, chẳng lẽ gã đàn ông tệ nhạt này sẽ đặt tên cho công ty là “tập đoàn Minh Hy”, sau đó giải thích rằng nó là “hy vọng của ngày mai”? Tư Minh, anh có cần thiết phải giả tạo như vậy không.

.....

Thời điểm Tư Minh trở về căn biệt thự ở ngoại ô đã là một tuần sau, cũng chính là đêm tập đoàn Minh Huy tổ chức lễ thành lập.

Diệp Kính Huy mở cửa, ngửi thấy toàn thân anh phả ra mùi rượu nồng nặc, hấn nhíu mày, vươn tay đỡ lấy anh: “Sao anh uống nhiều rượu vậy?”

“À, hôm nay là lễ thành lập nên bị mọi người chúc rượu.” Tư Minh mỉm cười, một phần vì ngà ngà men say nên ánh mắt dành cho Diệp Kính Huy có vẻ ôn hòa khó tả, “Vốn muốn mời em cùng đi, nhưng sợ nhóm của Duy Giai còn ác cảm với em, anh nghĩ chắc em cũng không có hứng thú với chuyện này.”

Diệp Kính Huy vừa dìu anh vào nhà vừa thản nhiên đáp: “Muốn tôi dùng danh phận người yêu của chủ tịch ra mặt sao? Anh cũng to gan lắm, không sợ thanh danh cả đời bị tôi hủy hoại?”

Tư Minh khoác tay lên vai Diệp Kính Huy, thân thể cũng dựa hẳn vào người hẳn, anh kề sát bên tai hẳn, nói khẽ: “Là đối tác.”

Diệp Kính Huy giật mình.

Tư Minh tiếp tục nói: “Công ty này là của chúng ta. Em có một nửa cổ phần, cho nên mới là tập đoàn Minh Huy.”

Hắn bỗng nhiên cười lạnh: “Tôi bỏ vốn vào công ty đó khi nào?”

“Anh giúp em bỏ vốn.” Tư Minh điềm nhiên trả lời, buông Diệp Kính Huy ra, anh đi thẳng vào phòng khách, ngồi xuống sofa, “Đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau?”

Diệp Kính Huy nhún vai: “Có chuyện thì nói mau, tôi muốn đi tắm.”

Tư Minh cười, đứng lên: “Tắm chung đi.”

Diệp Kính Huy rõ ràng cứng cả người lại: “Anh tắm trước đi.”

Lách mình tránh né bàn tay anh, hẳn xoay người đến phòng đọc sách, vừa bước tới cửa đã nghe giọng của Tư Minh vọng lên từ sau lưng: “Anh đi bao lâu em cũng không để ý, phải không?”

Hắn dừng chân, thản nhiên hỏi: “Cho tôi một lý do cần để ý.”

“Chúng ta là người yêu.”

“Giả thôi.”

“Anh thích em.”

“Không liên quan tới tôi.” Tư Minh ngừng một chốc rồi hỏi: “Nếu anh thật sự sẽ chết thì sao?”

“Tôi sẽ đến trước mộ anh đốt ít tiền giấy.” Diệp Kính Huy vẫn không quay đầu lại, hẳn đẩy cửa phòng ra, hỏi, “Xong chưa?”

Tư Minh thở hắt ra: “Được rồi, anh đi tắm đây, em ngủ sớm một chút.”

.

Diệp Kính Huy ngồi trên ghế xoay trong phòng, ngửa đầu nhìn đèn treo sáng rực trên trần nhà trắng toát, thở nhẹ ra một hơi.

Thật ra suốt một tuần nay Tư Minh đi đâu, hẳn cũng không phải thờ ơ chẳng biết gì.

Ngày đầu tiên anh gọi điện bảo sẽ ở lại bệnh viện chăm sóc em trai, Diệp Kính Huy liền an tâm ngon giấc. Tối hôm sau, hẳn lại nghĩ rằng anh sẽ tiếp tục gọi điện, bèn ngồi yên ở phòng đọc sách vừa lên mạng vừa chờ, kết quả đợi đến hừng đông cũng xem như công cốc. Ngày thứ ba hẳn ngủ rất sớm, nửa đêm lại bị giật mình bừng tỉnh, một kẻ cô đơn ở một nơi hoàn toàn lạ lẫm, trông thấy hình ảnh lẻ loi của bản thân sẽ thấy sống gai ốc biết chừng nào. Mặc dù ở Diệp gia có người nhưng hẳn không thể trở về, không muốn đối mặt với người bố bị ung thư dạ dày đã triệt để mất niềm tin với hẳn. Còn chỗ hộp đêm thì quá náo nhiệt đâm ra phiền hà, hướng chỉ TV trong căn phòng đó từng chiếu hình ảnh khiến hẳn không muốn nhìn thấy thêm lần nào nữa. Ngẫm nghĩ một hồi, quả thật không còn nơi nào để đi, chỉ có cách tiếp tục chờ ở đây. Một người chờ đợi trong căn biệt thự được gọi là “nhà”, lúc đi loanh quanh sẽ nghe tiếng bước chân vọng lại, khi đó mới biết nơi này trống trải đến dường nào.

Qua ngày thứ tư thì hẳn đã rồi đến mức nhàm chán, bèn bắt tay vào tìm kiếm sơ hở trong bản hợp đồng ba phương, kể từ ngày ký kết tới nay, danh sách thành viên tham dự đều được liệt kê đầy đủ, hẳn ngồi tra suốt một buổi tối, rốt cuộc cũng sáng tỏ. Ngày thứ năm, Diệp Kính Huy liên lạc với Lương Bình để bàn bạc đối sách.

Qua ngày thứ sáu thì Tư Minh vẫn chưa quay về, hẳn nảy sinh nghi ngờ bèn chạy đến trường phổ thông Bình Dương xem thử, khoảnh khắc trông thấy Tư Kiệt vui vẻ tan học, lòng hẳn rét lạnh.

Chẳng phải anh ta nói em trai nằm trong bệnh viện cần trông nom sao, suốt một tuần như thế bốc hơi khỏi thế gian này, kết quả lý do biến mất lại là giả?

Tuy bị anh lừa gạt nhiều lần đã thành thói quen, cũng căn bản không quan tâm anh đã đi đâu, nhưng vào giây phút đó, hắn vẫn cảm thấy bị tổn thương vô cùng.

Dẫu làm người yêu chỉ là giả vờ, nhưng mất tích lâu như vậy cũng nên bịa ra một lời dối trá khó vạch trần chứ. Anh khinh tôi là thằng ngu sao, hay anh vốn không cần có người ở trong ngôi nhà tôi tị kia chờ anh trở về?

Diệp Kính Huy nhếch môi cười khế, thi thoảng cảm thấy hai người họ đều là kẻ thần kinh, rõ ràng nghi kỵ và oán hận lẫn nhau nhiều như thế, lại bày trò giả làm người yêu, từ ở xa chuyển thành sống chung, cả ngày cứ mắt này trừng mắt nọ, càng nhìn càng chướng, nói chuyện cũng y như cầm súng vung gậy, đâm tới đâm lui ai cũng bị thương, còn không bằng trực tiếp đối mặt nhau đánh một trận sống mái rõ ràng. Nhưng thật sự mà nói, lúc chuyển nhà vẫn có một chút vui sướng âm ỉ trong lòng, dẫu sao sống đến từng này tuổi rồi, chưa từng có ai đồng ý ở chung với hắn, còn xem nơi đó là “nhà của chúng ta”, Diệp Kính Huy cảm thấy từ “nhà” này rất đáng ngạc nhiên. Lúc chỉ huy nhân viên công ty vận chuyển sửa sang lại nội thất vào buổi chiều hôm ấy, hắn đã cảm thấy sự ấm áp khó tả len lỏi trong lòng mình, sắp xếp được một ngôi nhà gọn gàng cũng coi như vừa đạt được thành tích nào đấy.

Hắn đã khờ khạo tới nỗi tự khinh bỉ chính mình rồi.

Lúc anh không về thì lo lắng khôn nguôi, khi biết bị anh dối gạt lại có thể đau khổ?

Đủ rồi!

Diệp Kính Huy khinh bỉ xé nát xấp tài liệu đặt trên bàn thành từng mảnh nhỏ, ném vào sọt rác.

Ảnh chụp trên máy tư liệu bị xé vụn dường như là hình một đôi nam nữ đang ngồi tán gẫu vui vẻ trong quán cà phê, đôi mắt lạnh lùng của người đàn ông kia lóe lên chút tán dương, còn người phụ nữ có vóc dáng thon thả, mái tóc đen óng xõa dài sau lưng, lúc cười lộ lên rất phong cách.

Ảnh được chụp vào ngày hôm qua, chính là ngày hắn lo lắng anh xảy ra chuyện nên đã chạy tới trường phổ thông Bình Dương tìm Tư Kiệt, tình cờ tận mắt trông thấy cảnh tượng ấy khi đi ngang qua quán cà phê.

Người phụ nữ ngồi đối diện Tư Minh là người Diệp Kính Huy quen thuộc đến độ không thể quen thuộc hơn, bởi lẽ họ đã từng tranh cãi kịch liệt trên bàn đàm phán vì giá bán của Nhân Thông, từ giảm 10% xuống 20%, cô ta còn ngời khen hắn ép giá thật lợi hại.

— Dương Lăng.

46. Chương 46: Cạm Bẫy (thượng)

Diệp Kính Huy vẫn còn một nghi vấn.

Dựa vào tài năng và bản lĩnh của Tư Minh, anh ta thừa sức gom vốn để thành lập công ty cho riêng mình, căn bản không cần ở lại tập đoàn Đông Thành, suốt ngày đối mặt với những lời châm chọc đầy tính khiêu khích của đám cổ đông vẫn luôn chướng mắt anh, thậm chí còn phải miệt mài làm việc để giành thiên hạ cho kẻ khác mà không được báo đáp công bằng, đến nỗi cuối cùng bị rơi vào tình cảnh buộc lòng từ chức.

Giả thiết rằng anh ta đặt hết lòng dạ ở Nam Dao và chung tay với Từ Văn Sơn, thế nhưng sau khi hắn cẩn thận nghiền ngẫm thì hoàn toàn không giống như vậy. Anh ta buông tha miếng mồi béo bở Nam Dao, không thôn tính Thiên Vũ mà chuyển một phần vốn đáng kể vào nó, thậm chí còn điều động số lượng lớn nhân tài tự mình thành lập tập đoàn Minh Huy, như thể muốn đào rỗng Nam Dao.

Chẳng lẽ anh ta đặt hết tinh lực vào tập đoàn Minh Huy, sau này chỉ tập trung tấn công thị trường game?

Diệp Kính Huy vừa khẳng định ý nghĩ này xong, bất chợt hình ảnh Tư Minh ngồi trò chuyện vui vẻ với Dương Lăng của công ty phần mềm Nhân Thông hiện lên trong đầu hắn. Tất cả bí ẩn như được bóc trần, dần dần lộ rõ mồn một trước mắt.

Lúc Diệp Kính Huy dùng danh tính của Lưu Huy làm nội ứng trong Đông Thành, hẳn từng giúp Tư Minh lấy được một hợp đồng lớn.

Khi đó Nhân Thông vẫn còn là công ty mới vừa thành lập, hoàn toàn không có cơ may sống yên ổn trong thị trường phần mềm mà tập đoàn Nam Dao đang là ông trùm.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, “đứa trẻ sơ sinh” mang tên Nhân Thông này có được chỗ dựa vững chắc trong nước – tập đoàn Đông Thành, đó cũng là khoảng thời gian Tư Minh còn là giám đốc điều hành, Đông Thành thu hút được một lượng lớn bạn hàng và đạt được doanh thu cao ngất.

Lúc ấy Tư Minh từ chối rất nhiều đối tác lớn, cố ý giúp đỡ một công ty không hề có tiếng tăm như Nhân Thông khởi sự thuận lợi, với lời giải thích rằng “chất lượng phần mềm của Nhân Thông rất cao, hơn nữa sản phẩm mới được xuất xưởng cũng dễ ép giá hơn”, cứ nghĩ câu này thật hợp tình hợp lý, nhưng hiện giờ ngẫm lại, nó tuyệt đối có vấn đề!

Ông chủ bí ẩn của Nhân Thông rốt cuộc là ai?!

Từ trước đến giờ Diệp Kính Huy đã quá lơ là trước câu hỏi mấu chốt này!

Đúng vào lúc Quan Thiên Trạch ôm của riêng chạy trốn, tập đoàn Thiên Vũ chìm trong cơn rối ren, cuộc tranh giành ngôi vị tổng giám đốc trong nội bộ Đông Thành đến hồi gay cấn nhất, Nhân Thông đột nhiên xuất hiện, dưới sự chỉ đạo của Tư Minh, nó hợp tác thành công với Đông Thành, nhanh chóng tạo được tên tuổi, chiếm lĩnh thị trường phần mềm bằng thế như chẻ tre, lợi nhuận gom về ào ạt chẳng khác nào ngư ông đắc lợi.

Dễ thấy chuyện này không phải là trùng hợp.

Cuộc tranh đấu giữa ba tập đoàn lớn đã được vị tổng giám đốc giấu mặt của Nhân Thông thu hết vào tầm mắt, anh ta biết rõ công ty mới muốn khởi sự thắng lợi không chỉ dựa vào thực lực là đủ, còn phải trông nhờ vận may!

Anh ta cũng nắm bắt vận may quá chuẩn rồi.

“Tư Minh, thủ lĩnh của Nhân Thông không phải là anh chứ?”

Diệp Kính Huy dựa vào lưng ghế, cười với vẻ vô cùng bất đắc dĩ.

Nếu suy đoán của hắn là đúng, thế thì không thể không bội phục sự khôn khéo và tầm nhìn đúng đắn của anh ta.

Tư Minh đã sớm nhận ra Lâm Phi Phi là gián điệp, nếu vậy, chắc chắn anh ta biết Thiên Vũ sẽ cùng giành giật đơn hàng của Nhân Thông. Thế nên anh ta mới lợi dụng Lâm Phi Phi, trước khi Nhân Thông còn chưa tung sản phẩm ra thị trường, anh ta đã giúp nó tạo dựng thương hiệu, cái thanh thế được cả hai tập đoàn lớn tranh giành là quá đủ!

Khi ấy Diệp Kính Huy dùng thân phận Lưu Huy ép giá xuống 80%, Dương Lăng – người đại diện của Nhân Thông, chỉ cần nhắc chốc lát đã đồng ý ngay, giống hệt như cô ta đã biết trước thế cuộc — bây giờ nhớ lại mới nhận ra đó là đương nhiên, bởi vì Dương Lăng vốn là người bên đó của Tư Minh, có lẽ cả hai đã thâm thảo luận chuyện giá cả từ lâu, để Lưu Huy ra mặt đàm phán bất quá là diễn cho đủ cảnh mà thôi, cái gọi là “chi phí” của cô ta nhất định là giả, nếu không sao có thể chấp nhận mức chiết khấu một cách dễ dàng như vậy? Sau đó, quan hệ hợp tác giữa Nhân Thông và Đông Thành tiến thêm một bước nữa, Tư Minh lại thành công lợi dụng sai sót của Lâm Phi Phi, để Nhân Thông nâng giá lên 1,2 lần, ký kết hợp đồng lớn gom được bọn tiền! Gián điệp thương mại Lâm Phi Phi bị anh ta lợi dụng, trở thành quân cờ tuyệt hảo nhất!

Nếu vậy ở bước tiếp theo, anh ta cố ý điều động tài chính và nhân tài của Nam Dao, chẳng lẽ là muốn dùng con ngựa đen Nhân Thông nuốt chửng Nam Dao?

Diệp Kính Huy nhìn số liệu phân tích trên màn hình máy tính, khẽ xoa cằm.

Tư Minh, đứng ở vị thế đối thủ, tôi thật sự không thể không bội phục cũng như hận anh thấu xương.

.

Tiếng nước rào rào trong phòng tắm vẫn chưa ngừng hẳn, Diệp Kính Huy đứng dựa vào tường chờ, đợi mãi mà cũng chưa có dấu hiệu chấm dứt, hẳn cau mày gõ cửa.

Tiếng nước dừng lại, giọng nói trầm thấp của Tư Minh vang lên: “Sao vậy?”

“Anh tắm gần bốn mươi phút rồi.”

“Ừ. . .” Tư Minh thấp giọng đáp, chốc lát sau, cửa phòng tắm mở ra, một luồng khí nóng phả vào mặt hắn, Tư Minh bước ra chỉ với chiếc khăn quấn quanh eo, anh vừa lau tóc vừa thấp giọng hỏi, “Xin lỗi, anh ngâm mình trong bồn tắm rồi ngủ quên mất. Em vào đi.”

Diệp Kính Huy liếc anh, trông thấy trên người anh không có chỗ nào thừa thớt, có lẽ do từng học võ thuật, cơ bụng rắn chắc mà hoàn hảo, làn da màu mật ong loang loáng nước, mái tóc đen bóng ướt đầm dãn vào hai bên má, đàn ông mới tắm xong quả nhiên cực kỳ gợi cảm.

Thấy Diệp Kính Huy không nói câu nào, Tư Minh ngẩng đầu lên: “Sao vậy?”

“Tôi có chuyện muốn trao đổi với anh, lau tóc xong thì đến phòng tôi đi.” Diệp Kính Huy nói xong thì xoa người đi mất.

Nhìn thấy bộ dạng kiêu ngạo của hắn, Tư Minh khẽ nhếch môi cười, đi theo hắn vào phòng.

Mỗi người tự tìm một chỗ trên sofa, ở giữa là cái bàn nhỏ, tuy đang ở nhà nhưng khí thế chẳng khác nào đàm phán.

Diệp Kính Huy đột nhiên lấy một sợi dây chuyền màu bạc trong túi ra, mặt dây chuyền là cái khuyên tai hình tròn khá đơn giản.

Tư Minh nghi hoặc hỏi: “Đây là. . .”

“Hôm trước đi ngang qua cửa hàng trang sức, thấy dây chuyền này đang giảm giá nên tôi mua.”

“Cho. . . anh ư?” Tư Minh dường như không tin nổi, Diệp Kính Huy cười: “Đúng vậy, bây giờ chúng ta là người yêu, dấu sao cũng nên có ký hiệu ‘hoa đã có chủ’ rồi. Dây chuyền giống nhau, mỗi người một cái.” Diệp Kính Huy chỉ chiếc khuyên tai sáng lấp lánh trên cổ mình, cầm sợi còn lại lên, “Qua đây, tôi đeo cho anh.”

Tư Minh bình tĩnh nhìn hắn, trong đôi mắt sâu thẳm dâng trào một thứ cảm xúc khác thường, tựa như kinh ngạc.

Một hồi sau, anh mới nhẹ giọng nói: “Cảm ơn, đây là lần đầu tiên anh nhận được kiểu quà đặc biệt này.”

Diệp Kính Huy vươn tay đeo dây chuyền cho anh, trông thấy ánh sáng lóng lánh tỏa ra nơi chiếc hoa tai, hắn nhếch môi cười khê: “Khách sáo rồi. Nếu không có việc cần thì cứ đi phải xun xoe, tôi có chuyện muốn nhờ anh.”

“Anh rất thích tính thẳng thắn của em.” Tư Minh vuốt nhẹ tóc hắn, mỉm cười, “Được rồi, em nói đi.”

Diệp Kính Huy cũng không vòng vo tam quốc, hắn trực tiếp đặt câu hỏi: “Anh là chủ tịch giấu mặt của Nhân Thông đúng không? Một chiêu lợi dụng kẻ khác như ếch ngồi đáy giếng để thu lợi được anh sử dụng thật tuyệt diệu đấy.” Hắn nhìn anh bằng ánh mắt chứa ba phần trầm ngâm, bảy phần khen ngợi.

Tư Minh bật cười, điềm tĩnh nhìn hắn, anh tán thưởng: “Nhanh như vậy đã thông suốt, em thật nhạy bén.”

“Thôi đừng nịnh nhau nữa.” Diệp Kính Huy nhún vai, “Tôi muốn nghe bước tiếp theo của anh, xem có giống suy nghĩ của tôi không.”

Tư Minh gật đầu, anh đáp: “Anh rút một số vốn lớn ra khỏi Nam Dao, hơn nữa còn điều động những nhân viên xuất sắc nhất qua tập đoàn Minh Huy, dĩ nhiên là muốn muốn lợi dụng Nhân Thông lật đổ Nam Dao.”

Nam Dao là tập đoàn do một tay Từ Văn Sơn gây dựng nên, thế nhưng Tư Minh vốn không có chút tình cảm nào với nó, cũng như với người bố ruột đã nhẫn tâm bỏ rơi cả vợ mình.

Thương trường như chiến trường, hiện tại Nam Dao lại rơi vào tay Quan Thiên Trạch, khó trách anh cũng muốn tuyệt tình với nó.

Tư Minh hỏi hần, “Em có ý tưởng gì không, cứ nói đi.”

“Tôi muốn bắt tay với anh.” Diệp Kính Huy mỉm cười, “Nếu mục tiêu của chúng ta đều là lật đổ Nam Dao, tại sao không liên minh?”

“Hửm?” Trong mắt Tư Minh lóe lên ý cười, “Tại sao phải thế? Nam Dao đâu có thù với em.”

“Nhưng Quan Thiên Trạch có.” Diệp Kính Huy dừng lại một chốc, “Tôi điều tra được Nam Dao đã lọt vào tay gã rồi, thế nên anh mới có dự kiến rút hết vốn ra, đúng không?”

Tư Minh tán thưởng: “Quả nhiên em đã biết. Thế tiếp theo em muốn lợi dụng hợp đồng ba phương để phản kích Quan Thiên Trạch sao?”

“Đúng vậy.”

“Hợp đồng có bấy.”

“Anh có thể lợi dụng gián điệp Lâm Phi Phi, đương nhiên tôi cũng có thể biến cạm bẫy thành mặt lợi cho chúng ta.”

Tư Minh im lặng một lúc rồi nói: “Em nói suy nghĩ của em đi.”

Diệp Kính Huy mỉm cười: “Ban đầu trong hợp đồng không có quy chuẩn sản phẩm, hòng để Nam Dao nhân cơ hội trì hoãn không cấp vốn cho tôi, mấy ngày qua tôi đã nhờ luật sư cố vấn, tôi muốn hợp tác cùng Đông Thành, hủy hợp đồng với Nam Dao, nhanh chóng rút số vốn đó ra.”

Đôi mắt Tư Minh lóe sáng, Diệp Kính Huy gian xảo này lại nghĩ ra được diệu kế chết rồi hồi sinh, anh không khỏi càng thần phục và yêu thích hần hơn.

Lúc ký hợp đồng ba phương, Nam Dao cố ý kéo dài thời gian vì muốn nhắm vào lỗ thủng tài chính của Thiên Vũ, nhân cơ hội nuốt chửng nó.

Tiếc thay, kế hoạch và dã tâm của Từ Văn Sơn vừa triển khai được nửa đường đã bị Tư Minh phá nát, anh chẳng những không làm theo ý định của ông ta lợi dụng Thiên Vũ đang đứng trên bờ vực phá sản để thôn tính nó, mà còn rút một lượng vốn nhàn rỗi đầu tư vào Thiên Vũ, giúp Thiên Vũ giải quyết vấn đề nội bộ. Hiện giờ Từ Văn Sơn sắp từ chức, Quan Thiên Trạch đương nắm Nam Dao trong tay lại bị Tư Minh đẩy vào cạm bẫy, vốn nhàn rỗi đều bị anh rút hết, không thể linh hoạt quay vòng vốn.

Nếu vậy khi Diệp Kính Huy đề nghị hủy hợp đồng, Nam Dao nhất định không đồng ý, bởi lẽ nếu số vốn kia của Thiên Vũ và Đông Thành bị rút đi, việc phát triển phần mềm của Nam Dao chắc chắn sẽ đình trệ. Cho dù Thiên Vũ có bồi thường tiền hủy hợp đồng cũng không đủ để Nam Dao lấp đầy chỗ thiếu.

Cho nên nếu muốn tự bảo vệ mình, Nam Dao nhất định phải giao sản phẩm hợp quy chuẩn đúng kỳ hạn cho Thiên Vũ.

“Tôi nghĩ chỉ cần chúng ta đề cập tới chuyện hủy hợp đồng, lên toà án, Quan Thiên Trạch khẳng định sẽ hoảng loạn cho xem.” Nụ cười của hần phảng phất chút gian ác, “Chúng ta sẽ đưa ra hiệp thương hữu nghị, nhân cơ hội thỏa thuận lại hợp đồng một lần nữa, đến lúc đó dĩ nhiên phải xác định rõ quy chuẩn sản phẩm và thời gian giao hàng.”

Tư Minh nói: “Anh đã điều rất nhiều nhân tài đứng đầu trong lĩnh vực phát triển phần mềm từ Nam Dao qua Minh Huy, chưa chắc Nam Dao có thể giao sản phẩm tốt.”

Diệp Kính Huy càng cười đắc chí hơn: “Ha, nếu vậy thì đến bọn họ vi phạm hợp đồng, phải đền tiền cho chúng ta.”

Yên lặng một chốc sau, Tư Minh cười khê: “Muốn anh giúp em thế nào đây?”

“Hợp đồng ba phương phải bị hủy, tôi muốn hợp tác với Đông Thành, người bên đó thì anh quen thuộc hơn tôi, tôi nhờ anh ra mặt lôi kéo những cổ đông từng ủng hộ anh đồng ý lời đề nghị này.”

“Không thành vấn đề.”

“Ngoài ra, hiện tại Nhân Thông có sản phẩm mới rồi đúng không?” Diệp Kính Huy liếc anh, cười như không cười, “Ngài chủ tịch giấu mặt đây đã sớm dự định tranh giành ‘lãnh thổ’ với Nam Dao? Lần này sản phẩm của Nhân Thông hẳn là giống hệt kiểu của Nam Dao, tôi đoán đúng chứ?”

Tư Minh cười: “Ừ.”

“Vậy thì bước kế tiếp, tôi muốn làm một vụ mua bán với anh.”

“Em nói đi.”

“Tôi muốn đặt trước một lượng hàng lớn bên anh, chúng ta bắt tay tiến công Nam Dao.”

“Hừm. . . .” Tư Minh nhìn hẩn đầy ý vị, “E là ngay lúc đó Đông Thành cũng muốn giành giật hợp đồng này, em muốn tiên hạ thủ vi cường?”

“Đúng vậy.” Diệp Kính Huy cười, “Ai bảo tôi với anh là người yêu, gần quan được ban lộc, hưởng ké lợi ích.”

Bây giờ lại là người yêu?

Tư Minh nhìn dáng vẻ cao ngạo của hẩn mà chỉ biết âm thầm thở dài.

Sự quyết đoán và khôn khéo của Diệp Kính Huy quả nhiên không làm anh thất vọng, hai người dường như có thể thấu suốt con người đối phương, ý nghĩ không hện mà trùng khớp. Thế nhưng, có được sự hợp tác tốt đẹp như vậy không cho anh cảm giác chuyện này là chân thực.

Đáng tiếc lý do hợp tác cũng không phải bởi quan hệ người yêu như hẩn nói, mà là vì diệt trừ kẻ thù chung Quan Thiên Trạch. Dẫu là thế, cảm giác được cùng hẩn hợp lực tác chiến tuyệt vời hơn nhiều so với tưởng tượng.

Tiếc là sau khi kết thúc hợp tác, sẽ là cuộc tranh đấu nội bộ. . . .

“Này.” Diệp Kính Huy nhìn Tư Minh, hẩn đặt ra nghi vấn, “Còn một chuyện tôi vẫn chưa rõ, tại sao Nam Dao lại rơi vào móng vuốt của Quan Thiên Trạch?”

Tư Minh điềm tĩnh nhìn hẩn: “Em đoán là gì?”

“Chả nhẽ Quan Thiên Trạch là con riêng của Từ Văn Sơn?”

Tư Minh trầm mặc.

“Hoặc gã có quan hệ gì đó với Từ Văn Sơn? Nếu không sao ông ta có thể giao nộp chính tập đoàn mình tự tay gây dựng cho gã. . . .” Diệp Kính Huy dừng lại, “Còn nữa, vì sao anh có thể chi phối quyết định của đám lãnh đạo Nam Dao, trước khi ông già họ Từ kia đưa công ty cho Quan Thiên Trạch, anh đã thuận lợi rút hết vốn cũng như điều động nhân viên?”

Tư Minh nhìn hẩn, thật lâu sau, anh bình tĩnh hỏi, “Nếu có một người sẵn lòng vì em mà dâng tặng cả công ty cho kẻ uy hiếp em, em có tin không?”

“Không.” Diệp Kính Huy trả lời vô cùng quả quyết, hoàn toàn không hề cân nhắc lấy một lần.

Yên lặng một hồi, hẩn mới thấp giọng nói: “Mấy chuyện đó chỉ xuất hiện trong cổ tích mà thôi. Cho dù người đó là ba tôi, ông cũng không bao giờ giao Thiên Vũ do một tay mình vất vả nhiều năm chỉ vì tôi bị đe dọa tính mạng. À. . . .” Giống như nhớ đến điều gì hải hức, Diệp Kính Huy bỗng nhiên bật cười, “Chắc anh không biết đâu, hồi nhỏ tôi từng bị bắt cóc.”

Tư Minh giật mình: “Sao lại thế?”

“Lúc còn bé tôi chưa hiểu chuyện còn rất bướng bỉnh, một ngày nọ vừa lén trốn ra khỏi trường thì bị kẻ thù theo dõi từ lâu bắt cóc. Bọn chúng dùng tôi để uy hiếp ba, bảo ông giao toàn bộ cổ phần của Thiên Vũ, nếu không sẽ đánh chết tôi. Anh đoán xem, ba tôi trả lời ra sao?”

Lòng Tư Minh dâng lên nỗi đau xót.

Khi chỉ mới là một bé con đã bị người ta bắt cóc để dọa dẫm ba, dựa vào tính tình Diệp Trí Viễn, không có khả năng dễ dàng chịu khuất phục như vậy.

Hắn nhất định đã chịu không ít khổ sở.

Nghĩ đến đây, Tư Minh đau lòng lắm, anh lại gần ngồi xuống bên cạnh hắn, khẽ khàng đặt tay lên vai hắn, “Sau đó thì sao?”

“Tôi vẫn luôn mong ba sẽ tới cứu tôi, lúc điện thoại được kết nối tôi rất vui mừng, kết quả là gì, ba tôi chỉ nói một câu duy nhất.” Diệp Kính Huy ngừng vài giây, khẽ khép mắt lại, “Ông nói, ông có ba người con, đứa bị bắt cóc là đứa tương ngạnh nhất, giúp ông dạy dỗ nó một chút cũng không hề gì.”

Khi đó hắn chỉ là một bé con, thân hình nhỏ nhỏ mà ốm yếu, bị đám người đang nổi trận lôi đình kia dùng dây thừng trói chặt, đánh suốt một giờ liền.

Những lần roi quát vun vút lên người dẫu có đau, nhưng làm sao đau bằng câu nói như muốn xé nát lòng người của ba hắn.

Diệp Kính Huy từ nhỏ đã sớm thông suốt được rất nhiều đạo lý mà một đứa trẻ ở độ tuổi đó không nên biết.— Với người đang lâm vào hiểm cảnh, bạn đừng mong chờ bất cứ kẻ nào đến cứu, cũng chưa chắc có ai muốn đến cứu bạn.

Ba sẽ không bao giờ giao nộp tập đoàn Thiên Vũ chỉ vì hắn, muốn sống sót, phải tự mình nghĩ biện pháp.

“Sau đó tôi chỉ biết cắn răng chịu đựng, không rên tiếng nào, để bọn chúng đánh đủ thì thôi, dù sao từ bé đã dày da béo thịt, đánh nhiều cũng không thấy đau. Chờ chúng đánh mệt rồi, tôi chọn đúng lúc nhắm mắt giả chết, chúng bỏ lại ‘xác’ của tôi trong một căn phòng tối, sáng hôm sau, đương nhiên là được cảnh sát do ba tới báo án cứu được.”

Nếu lúc ấy Diệp Trí Viễn tỏ ra quan tâm đến tính mạng Diệp Kính Huy, có lẽ đám người kia sẽ càng thêm hả hê, sau khi lấy được cổ phần công ty liền giết luôn con tin, bởi vì đứa trẻ đó đã trông thấy gương mặt thật của chúng. Tiếc thay, sự kiên quyết của Diệp Trí Viễn đã chứng tỏ chúng tính sai đường, thành ra Diệp Kính Huy mới có thể sống sót. Tin tức Diệp Trí Viễn không màng sống chết của con trai cũng lặng lẽ truyền đi khắp nẻo, sau này những kẻ thêm muốn gia sản của Diệp gia cũng sẽ bỏ qua ý định bắt cóc tổng tiền.

Nào ai biết được sau khi cúp điện thoại, toàn thân Diệp Trí Viễn run lấy bầy, suốt đêm hôm đó, ông đứng trước cửa sổ mòn mỏi chờ tin của cảnh sát, trong nháy mắt như già đi cả chục tuổi.

Tình thương của ông dành cho con trai không cần thiết phải thể hiện trước mặt người ngoài, càng không thể tỏ ra yếu thế khi đối diện với bọn cướp. Sau này khi Diệp Trí Viễn thường xuyên nhớ lại, lần nào ông cũng âm thầm sợ hãi, nếu đám người kia tàn nhẫn hơn một chút, có lẽ chúng đã giết Diệp Kính Huy, khi đó, ông nhất định sẽ sống trong thống khổ cả đời. Nhưng ông không thể giao nộp Thiên Vũ, bởi vì ông hiểu rõ, một khi giao ra, Diệp Kính Huy cũng vô phương sống sót.

Năm ấy, ông đánh cược với bản thân, cược trí thông minh và sự kiên cường của con mình.

Và ông thắng, thắng được mạng sống của Diệp Kính Huy.

Nhưng cũng thua bởi mất đi lòng kính yêu con trai dành cho mình.

47. Chương 47: Cạm Bẫy (hạ)

Diệp Kính Huy kể lại chuyện cũ một cách cực kỳ ung dung, trong khi đôi mắt của Tư Minh đang dần tối lại.

Anh hơi dùng sức, kéo nhẹ người vẫn đang cười tươi nọ vào lòng.

Hắn cũng không phản kháng, chỉ dựa vào anh, tiếp tục nhàn nhã thuật lại quá khứ: “Sau đó ba sợ kẻ thù lại có ý định bắt cóc anh em tôi, bèn âm thầm tách ba chúng tôi ra, đưa đến nơi khác học, Diệp Kính Hy và Diệp Kính Văn còn bị ba ép phải học quyền đạo, vì ông sợ hai đứa con sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn,

không thể tự bảo vệ mình. Riêng tôi thì hồi nhỏ thể chất vốn yếu ớt nên không thể học võ, lúc đi du học ông ấy sai vệ sĩ giám sát tôi 24/24, làm hại chả có ma nào dám tiếp cận tôi cả.” Hóa ra vì thế nên hắn mới không có bạn bè.

Thời niên thiếu như cơn ác mộng ấy bắt đầu kể từ khi hắn được bảo hộ quá chặt chẽ, nói không ngoa thì chẳng khác nào giam lỏng.

Thế nhưng hắn vẫn vui vẻ một mình tự do tự tại.

Sau này mới ngẫu nhiên gặp gỡ Tiêu Dật, kể từ lúc đó, chàng trai luôn mỉm cười dịu dàng ấy mới trở thành bạn tri kỷ với một kẻ mắt cao hơn đầu như Diệp Kính Huy.

Nhưng hiện tại thì sao, chính tay hắn đã hủy hoại tương lai của y.

Diệp Kính Huy nhếch miệng cười, điều chỉnh tư thế cho thoải mái rồi nằm lệt thốt trong lòng Tư Minh, hắn nhắm mắt lại, giọng nói bỗng trở nên sắc lạnh.

“Tôi kể chuyện quá khứ cho anh nghe không phải vì cần thương hại, chỉ là muốn để anh biết, quan điểm của tôi là việc của ai thì người đó giải quyết, tôi không mong chờ bất kỳ ai trả giá giúp tôi.” Hắn ngừng một chốc rồi tiếp lời, “Bởi đơn giản là tôi sẽ không cảm kích, càng không muốn nợ ơn huệ của ai cả.”

Tư Minh lặng thinh không đáp.

Có lẽ một kẻ ngốc nghếch như thế vẫn tồn tại, anh ta cam tâm tình nguyện trả giá thay em, thậm chí cũng không cần em cảm kích.

Anh ta hiểu em luôn dùng nụ cười để che giấu nỗi đau khổ của riêng em, cũng biết rõ ngoài miệng em hay nói rằng không cần người khác quan tâm, trên thực tế trong lòng luôn khao khát nhận được dù chỉ một chút ấm áp.

Nhiều năm qua ăn chơi trác táng, phóng khoáng bất kham, lạnh lẽ đứng đằng sau giúp đỡ người cha từ nhỏ đã làm tổn thương mình, nhất định Diệp Kính Huy chưa bao giờ cảm thấy thanh thản.

Lúc gặp bất trắc bị người ta mưu hại, lại bị ba dùng roi đánh, còn mắng hắn là nỗi ô nhục của nhà họ Diệp, với Diệp Kính Huy mà nói, những lời này xúc phạm nặng nề biết bao nhiêu, chẳng khác nào một thanh kiếm nhọn đâm vào tim hắn.

Một Diệp Kính Huy thoát nhìn có vẻ vô tâm hồ hững, chẳng tư lự bất kỳ điều gì, vậy mà mỗi khi cô đơn hồi tưởng lại chuyện cũ đã qua, dù cho phải kể về những ký ức đau đớn nhất, nụ cười vô ưu vẫn luôn ngự trị trên môi hắn.

— Nhưng chính vì thế mới làm anh đau lòng đến vậy.

Tư Minh bất đắc dĩ trầm nghĩ, có lẽ cuộc đời của anh đã bại dưới tay yêu nghiệt này rồi. Bắt đầu từ thời điểm sa bẫy của hắn sáu năm về trước, vô phương trốn chạy.

.

Tại sao Nam Dao lại rơi vào tay Quan Thiên Trạch, Diệp Kính Huy không nhắc lại vấn đề này, Tư Minh cũng chưa cho hắn một câu trả lời thuyết phục.

Sau đó, hắn ngủ thiếp đi trên đùi anh.

Chắc hẳn là do mấy ngày nay quá mệt mỏi, hắn ngủ rất say, mày nhíu lại, giống như đang gặp chuyện phiền lòng trong giấc mơ, lông mi rung nhẹ nhẹ, Tư Minh cúi xuống hôn lên mi mắt hắn, cẩn thận ôm hắn vào phòng ngủ.

Bé Diệp Kính Huy đang say giấc lên giường, đắp kín chăn cho hắn, Tư Minh xoay người định đi ra, đột nhiên lại sững sốt vì chiếc tủ quần áo trước mặt. Chiếc tủ màu trắng thuần ấy trông rất quen mắt. Anh mở ra xem thử, tổng cộng có bốn ngăn đựng, quần áo cũng được phân loại rõ ràng. Ngăn thứ nhất treo áo vest, chủ yếu là màu nhạt, ngăn thứ hai treo áo sơ mi và cà vạt, ngăn thứ ba là một ít áo khoác lớn và dày, cuối cùng là trang phục dành cho vận động hay lúc thư giãn.

Phía dưới ngăn đứng còn có ba ngăn ngang. Ngăn thứ nhất là tất, dây nịt và mấy thứ linh tinh khác, cũng được cuốn thành từng cuộn đặt gọn gàng. Ngăn thứ hai đựng toàn quần lót trắng, thoạt nhìn gợi cảm mê hồn, còn ngăn cuối cùng là hai bộ áo ngủ mềm mại.

Tư Minh đứng ngẩn ra tại chỗ.

Chiếc tủ này giống như đúc cái cũ anh từng dùng, thậm chí ngay cả cách xếp quần áo cũng in hệt, đây tuyệt đối không thể là trùng hợp, chỉ có thể lý giải bằng một câu, đó là hần cố ý học theo.

Tại sao hần lại muốn học theo? Là vì cách xếp quần áo này thuận tiện, hay là. . .

Ngoảnh đầu lại nhìn gương mặt bình yên đang say ngủ của Diệp Kính Huy, Tư Minh mỉm cười.

Có lẽ nào Diệp Kính Huy đã bất giác thích anh từ lâu rồi, chỉ là ương bướng chết cũng không chịu thừa nhận?

.

Sau đêm hôm đó, quan hệ hợp tác đã bàn luận ổn thỏa của đôi bên bắt đầu tiến hành.

Diệp Kính Huy tìm người điều hành của Đông Thành để cùng đi gặp luật sư nhằm trao đổi đối sách, tiếp đó đến lượt Tư Minh mời các cổ đông họp mặt, đưa ra phương án đề nghị của hần.

Mọi chuyện đều được thực hiện vô cùng suôn sẻ, văn kiện của luật sư cũng được giao tới tay Quan Thiên Trạch đúng thời hạn.

Thế nhưng trong lúc Diệp Kính Huy và Tư Minh đang chờ Quan Thiên Trạch hoảng loạn tự mình chủ động hiệp thương, đột nhiên xảy ra một chuyện rất kỳ quái!

Quan Thiên Trạch không hề phản đối, gã dứt khoát hủy bỏ hợp đồng, để Thiên Vũ và Đông Thành rút số vốn đầu tư đi, hơn nữa còn chấp nhận cho Thiên Vũ bồi thường 20% giá trị hợp đồng theo quy định đã ký!

Sự tình trở nên khó bề phân biệt, đêm đó Diệp Kính Huy về nhà gọi Tư Minh vào phòng, cả hai ngồi nghiêm túc bắt đầu đợt bàn bạc thứ hai.

“Quan Thiên Trạch đang có chủ định quỷ quái gì đây?” Diệp Kính Huy nhíu mày, “Gã lại ngoan ngoãn hủy hợp đồng với chúng ta, để số vốn đầu tư kia cứ thế vượt khỏi tầm tay, chẳng lẽ gã không sợ Nam Dao thiếu vốn phải trì hoãn dự án sao?”

Sắc mặt Tư Minh cũng âm u chẳng kém, sau một hồi yên lặng, anh bỗng nhiên cất lời: “Chúng ta đã sơ ý bỏ qua điểm mấu chốt, có thể Quan Thiên Trạch có nhiều tiền hơn ta đã nghĩ?”

Đôi mắt Diệp Kính Huy lóe sáng: “Ý anh là khoản tiền kén xù gã vợ vét khi rời khỏi Thiên Vũ?”

“Ừ, có thể gã đã bỏ khoản tài sản cá nhân đó vào Nam Dao.”

Diệp Kính Huy im lặng một chốc mới thở hắt ra: “Xem ra chúng ta đã quá coi thường gã rồi. Quan Thiên Trạch lấy tiền của Thiên Vũ phi pháp, nhưng quái lạ ở chỗ khi tra tài khoản của gã, khoản tiền này không tồn tại. Tôi rất hiểu kỳ gã cất nó ở đâu.” “Có thể sự tình phức tạp hơn chúng ta nghĩ nhiều.” Tư Minh sững lại, anh bất thành linh hỏi: “Em có nghĩ tới trường hợp gã mượn sức của xã hội đen không?”

Nghe anh gợi nhắc, Diệp Kính Huy nhanh chóng hiểu rõ: “Nếu vậy thì việc tồn trữ khoản tiền này sẽ thuận lợi hơn. Thảo nào tôi chưa bao giờ tra được giấy tờ xuất nhập cảnh của gã, chẳng nhẽ gã nhờ xã hội đen trợ giúp để nhập cư trái phép?”

“Có lẽ.”

Chẳng trách Quan Thiên Trạch có thể chặn đường đứng lúc Diệp Kính Huy đi du lịch, thủ hạ của gã cũng đây về khả nghi, hóa ra là do có xã hội đen tiếp tay?

Nếu đây vào xã hội đen, sự việc tuyệt đối không còn đơn giản nữa!

Cạnh tranh chốn thương trường vốn rất khốc liệt, thậm chí cả chuyện đâm lén như phái gián điệp thương mại làm nội ứng cũng là bình thường, thế nhưng chí ít không cần dùng đến vũ lực.

Hiện giờ Quan Thiên Trạch lại kéo thế giới ngầm vào cuộc, khả năng biến một cuộc ganh đua thương mại thuần túy thành cơn mưa bom bão đạn không hề nhỏ!

Cho dù bên hần thắng thì ngộ nhờ bên kia trả đũa, đừng nói bắt cóc mà âm thầm giết người rồi vứt xác ở nơi đồng không mông quạnh cũng có thể xảy ra.

Diệp Kính Huy nhúu tí chân mày, bầu không khí tĩnh lặng đầy căng thẳng kéo dài một lúc lâu sau.

Tư Minh chợt hỏi: “Em có sợ không?”

Thấy Diệp Kính Huy không trả lời, anh lại nhẹ giọng nói tiếp: “Thực ra bây giờ em thu tay vẫn còn kịp, Nam Dao đã bị Quan Thiên Trạch cướp rồi, em cứ tiếp tục an phận bảo vệ công ty của em thôi.”

Diệp Kính Huy nhếch môi: “Tại sao phải sợ? Diệp Kính Huy này từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ sợ ai, là gã đắc tội với tôi trước, tại sao tôi phải ôm uất ức bỏ qua cho gã?”

Thấy vẻ mặt của hần lại khôi phục vẻ ngạo mạn như cũ, Tư Minh cười khê.

Quả nhiên là Diệp Kính Huy mà anh vẫn biết, muốn gì làm nấy, dám làm dám chịu.

Song xã hội đen có nguyên tắc chơi của xã hội đen, dẫu em có khôn ngoan đến đâu, giải quyết khó khăn trên thương trường rồi đến đâu, cũng không có nghĩa là em tránh né được những mưu toan của chúng.

— Nhưng dù tương lai có chông gai thế nào, thậm chí có phải mất mạng, anh cũng muốn đứng chung một chiến tuyến với em, cam tâm tình nguyện hứng chịu hết mọi nguy hiểm cho em.

Tư Minh đột nhiên nghĩ rằng, một Diệp Kính Huy như vậy mới đáng giá để anh dùng cả tính mạng để yêu và bảo vệ.

“Nếu đã quyết định như vậy thì chúng ta mau điều chỉnh kế hoạch đi.” Tư Minh cười, vươn tay ra trước mặt Diệp Kính Huy.

Diệp Kính Huy hỏi: “Anh không cần lún sâu vào vũng bùn này cùng tôi, Quan Thiên Trạch đâu có thù sâu oán nặng gì với anh.”

“Em quên rồi sao, đoạn phim gã quay có mặt cả hai chúng ta.”

“...” Nom nhớ tới chuyện “dữ dội” ngày ấy, Diệp Kính Huy chợt dạ chuyển tầm nhìn, bỗng dừng lại cảm giác được tay anh đang chạm nhẹ lên mu bàn tay hần, mang đến sự ấm áp rất đối yên bình. “Hợp tác vui vẻ.” Anh nói.

Diệp Kính Huy ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt đầy ý cười của Tư Minh, hần bắt lấy tay anh: “Hợp tác vui vẻ.”

Trông thấy gương mặt mình phản chiếu trong đôi mắt sâu thẳm của anh, hần run khê, vội vã nhìn sang nơi khác như muốn kiềm chế sự rung động quen thuộc ấy.

— Kỳ thực hần đã sớm nói qua, nếu loại đi những toan tính cùng đối trá, bọn họ nhất định là đối tác tốt nhất của nhau.

.....

Tối ngày hôm sau, ban lãnh đạo của Thiên Vũ bí mật họp trong phòng hội nghị trên tầng 17 của tập đoàn Long Hoa.

Diệp Kính Huy ngồi ở vị trí chủ tịch, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, hần điềm nhiên cất tiếng: “Nếu Nam Dao đồng ý hủy hợp đồng, chúng ta sẽ điều chỉnh kế hoạch. Đầu tiên nhanh chóng rút số vốn bỏ vào Nam Dao về, bồi thường cho họ 20% giá trị hợp đồng, chuyện này cô Lưu Sa bên phòng tài vụ phụ trách. Chắc hần đã biết rõ phải làm thế nào chứ?”

Người ngồi bên cạnh chính là Lưu Sa vừa bị triệu hồi khẩn cấp về nước, cô vừa nghe Diệp Kính Huy gọi tên mình thì sẽ sàng gật đầu đáp: “Vâng, tôi sẽ nghĩ biện pháp tạo ra hai phần báo cáo tài chính, một phần thật để chúng ta xem xét, phần giả sẽ đưa cho Nam Dao, tôi đã liệt kê tất cả hạng mục và lợi nhuận, mỗi

khoản kim ngạch tăng từ 10 đến 15%, tổng kim ngạch cao hơn trước hai lần, thặng dư tài chính đủ sức bù đắp 20% tổn thất.”

“Tốt lắm.” Diệp Kính Huy mỉm cười với vẻ tán thưởng, “Tiếp theo, lập tức ngừng dự án quảng bá sản phẩm cho Nam Dao.”

Lương Bình hỏi: “Ý anh là chúng ta tìm đối tác mới?”

Diệp Kính Huy gật đầu: “Nếu tôi đoán không sai, sau khi hủy hợp đồng, Nam Dao hẳn sẽ hợp tác với Đông Thành, còn đối tác mới của chúng ta sẽ là Nhân Thông.”

Lưu Sa nêu ra nghi vấn: “Theo tôi được biết, Nhân Thông đã ký hợp đồng dài hạn với Đông Thành rồi mà.”

Diệp Kính Huy mỉm cười: “Tôi muốn nói tới sản phẩm mới còn chưa hoàn thành của họ.”

Lương Bình và Lưu Sa nhìn nhau.

Diệp Kính Huy giải thích: “Họ đang bí mật phát triển sản phẩm mới, sản phẩm đợt này cùng loại với Nam Dao. Tôi đã liên hệ với tổng giám đốc của Nhân Thông rồi, vài ngày sau họ sẽ đưa hàng mẫu cho chúng ta xem, bây giờ chúng ta hãy lo điều động nhân tài đã, chuẩn bị kế hoạch quảng bá và tiêu thụ trong thời gian chờ sản phẩm tới tay, kế hoạch của chúng ta sẵn sàng thì sản phẩm cũng đúng lúc tung ra thị trường.”

“Vâng.”

Diệp Kính Huy vươn tay ra, những người tham gia hội nghị cùng bắt tay nhau: “Cố lên!”

.

So với không khí sôi sục ý chí ở chỗ Diệp Kính Huy, bên Tư Minh hiển nhiên bình tĩnh hơn nhiều.

Từ khi tập đoàn Minh Huy được thành lập đến giờ, nhân viên và vốn đầu tư đã được đặt đúng chỗ, chỉ chờ hạ gục mục đầu tiên. Hội nghị ngày đó, Tư Minh đích thân có mặt, Diệc Phong và nhóm Lưu Duy Giai cũng cực kỳ hăng hái.

Diệc Phong hưng phấn nói: “Ý sếp là chúng ta biến

Mộng giang hồ

thành game online?”

Tư Minh gật đầu: “Ừ, tôi đã đọc bộ tiểu thuyết đó rồi, bối cảnh rất tuyệt, vô cùng phù hợp làm thành game, điểm đánh giá của nó cũng rất cao, vừa khéo có thể giúp quảng bá thương hiệu cho chúng ta.”

“Nhưng theo tôi được biết, đã có rất nhiều công ty giành giật quyền phát hành nó.”

“Không hề gì.” Tư Minh ngừng một lúc rồi tiếp lời, “Càng đông càng vui, có vui mới dễ làm người ta phân tâm. Hai người liên hệ với tác giả để tranh giành quyền phát hành game, nhằm khiến Quan Thiên Trạch nghĩ chúng ta đang dồn sức vào lĩnh vực trò chơi.”

Lưu Duy Giai mỉm cười: “Dương đông kích tây?”

Diệc Phong cũng cười, anh gật đầu: “Cho nên có tranh được hay không không quan trọng.”

Tư Minh nhìn anh: “Đương nhiên nếu tranh được thì càng tốt.”

Diệc Phong bắt đầu dĩ thử dài: “Sếp à, anh nói chuyện với chúng tôi cũng phải cẩn trọng như vậy sao?”

Lưu Duy Giai cười: “Bỏ tay thôi, tính cách sếp là thế mà.”

.

Sau khi rời khỏi tập đoàn Minh Huy, Tư Minh lái xe về nhà.

Lúc đi ngang qua tập đoàn Long Hoa, anh tình cờ thấy Diệp Kính Huy đang bước ra khỏi cửa, kính mát màu đen che hơn phân nửa gương mặt hắn, chỉ lộ ra đôi môi hồng nhạt.

Tư Minh bỗng nhiên nhớ đến dáng vẻ hắn đeo mặt nạ sáu năm về trước, ấn tượng sâu sắc nhất trong anh cũng là nét cười nửa miệng khinh bạc kia.

Hắn là kẻ lúc nào cũng thích ra vẻ vênh váo chẳng coi ai ra gì, quả thật càng nhìn càng thấy thiếu đánh.

Thế nhưng Tư Minh thích cũng chính là vẻ tự tin phóng khoáng ấy của Diệp Kính Huy, một Diệp Kính Huy đa tình mà vô tình. Nếu một ngày nọ hắn ngoan ngoãn ngồi yên không gây sự, thế giới này cũng chẳng còn chân thực nữa.

48. Chương 48: Liên Minh (thượng)

Tư Minh đỗ xe ngay cạnh chỗ hắn đứng, Diệp Kính Huy cũng tự nhiên mở cửa xe vào ngồi.

Xe chậm rãi đi về hướng đường cao tốc ra ngoại ô phía Tây, Tư Minh thuận miệng hỏi: “Dặn dò mọi người xong cả rồi?”

Diệp Kính Huy tựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại, đáp với vẻ biếng nhác: “Ừ.”

Tư Minh gật đầu: “Anh sẽ bảo Nhân Thông nhanh chóng hoàn thành sản phẩm.”

Hắn chợt mở mắt ra nhìn anh: “Nhất định phải dựa vào tiếng tăm lúc mới khởi sự của Nhân Thông để chiếm lĩnh thị trường trước Nam Dao. Nếu không, danh tiếng lâu năm của Nam Dao chắc chắn sẽ bóp chết Nhân Thông không thương tiếc.” “Em yên tâm đi, Nam Dao không có khả năng xong sớm hơn Nhân Thông đâu.”

“Anh khẳng định?”

“Đương nhiên, lúc trước bác Từ cố ý làm Nam Dao kéo dài tiến độ, hơn nữa người đứng đầu bên đó hiện giờ đã bị anh chuyển đi rồi, họ sẽ phải bắt đầu lại từ đầu.”

Vướng phải đèn đỏ ở ngã tư, xe ngừng lại, Tư Minh đột nhiên nói: “Không bàn chuyện này nữa.”

Diệp Kính Huy dựa vào lưng ghế, híp mắt nhìn anh: “Vậy anh muốn tán gẫu cái gì đây?”

Tư Minh quay đầu nhìn cảnh ngoài cửa kính, bên hông một khách sạn xa hoa hình như đang tổ chức vũ hội, hằng hà sa số các người đẹp đeo mặt nạ dập dùi khiêu vũ theo tiếng nhạc du dương.

Anh nói: “Thật hoài niệm.”

Diệp Kính Huy cũng nhìn theo hướng tầm mắt anh, trông thấy từng đôi nắm tay nhau khiêu vũ, hắn khẽ thở dài: “Đây là loại tiệc mà tôi ghét nhất.”

“Vậy sao?” Tư Minh quay sang nhìn hắn.

Chẳng lẽ chuyện sáu năm trước em đeo mặt nạ lấy trộm tài liệu trên người anh, em thật sự quên mất rồi sao? Hay là làm quá nhiều việc xấu nên không thể nhớ nổi?

Anh còn chưa kịp thốt ra miệng, Diệp Kính Huy đã giành trước: “Này bác tài, lái xe đi.”

Đèn xanh sáng lên, Tư Minh khởi động xe, nghi vấn đó lại tiếp tục bị vùi lấp.

.

Hết thấy mọi chuyện đều tiến hành thuận lợi, một tuần sau, Dương Lăng liên lạc với Tư Minh, cô nói sản phẩm đã làm xong hình thức ban đầu, còn gửi một phần qua cho anh xem.

Diệp Kính Huy mở phần mềm ra, vừa nhấp chuột vừa bảo: “Tôi sẽ gửi qua bên kia, để họ bắt tay lập kế hoạch ngay.”

“Em không đích thân làm sao?” Nét cười của Tư Minh phảng phất vẻ tự lự.

Diệp Kính Huy ngẩn người, bất chợt hiểu ra ý anh nói. Lúc trước khi còn là Lưu Huy làm việc trong Đông Thành, hắn từng giúp đỡ Tiêu Dật viết một kế hoạch kinh doanh đánh bại Tư Minh, tuy hắn thừa hiểu mọi chuyện không dễ dàng qua mắt anh được, nhưng hôm nay nghe anh trực tiếp hỏi, trong lòng hắn vẫn cảm thấy đau vô cớ.

“Lần này không cần tôi tự tay làm.”

“Bản kế hoạch lần trước của em rất hoàn hảo, sao bây giờ lại không tiếp tục? Hơn nữa em cũng hiểu biết về Nhân Thông, chỉ bằng ra mặt góp ý cho họ.” Tư Minh chăm chú nhìn hắn, anh nói rất nghiêm túc, “Lần này chúng ta chỉ có thể thắng, tuyệt đối không được thua. Ở trước mặt anh, em không cần che giấu điều gì cả.”

Đối diện với sự tín nhiệm tuyệt đối ẩn chứa trong đôi mắt sâu thẳm của anh, Diệp Kính Huy yên lặng một chốc mới đồng ý: “Được.”

“Vất vả cho em rồi.” Tư Minh vỗ nhẹ lên vai hắn, đương lúc anh xoay người muốn đi thì bị hắn níu về.

Tư Minh khó hiểu ngoảnh đầu lại nhìn, Diệp Kính Huy mỉm cười, một nét cười đầy cổ quái, “Tôi từng giúp Tiêu Dật hạ bệ anh, anh không hận tôi sao?” “Không hận.”

“Ha, vậy là tôi nhỏ mọn hơn anh nhiều, chuyện anh gài bẫy tôi vẫn còn ghi tạc trong lòng đây.” Diệp Kính Huy ngừng chốc lát mới tiếp tục cười nói, “Nếu có một ngày tôi hại anh chỉ còn hai bàn tay trắng, anh hận tôi không?”

“Không hận.” Tư Minh cười, vuốt nhẹ tóc mai của hắn, anh thấp giọng trả lời: “Dù có hận em thì cũng chẳng nở tổn thương em. Cho nên thay vì tự đẩy mình vào thế tiến thoái lưỡng nan, chẳng bằng không hận.”

Nghe thấy thế, Diệp Kính Huy liếc anh, chỉ thấy đôi mắt luôn lạnh lẽo kia thấp thoáng ý cười ôn hòa, lúc nhìn hắn lại tràn đầy khoan dung.

Sợi dây chuyền trên cổ anh là món quà đầu tiên hắn tặng, mặt dây chuyền phản chiếu lấp lánh dưới ánh đèn, giống hệt như sợi trên cổ hắn, một cặp thật xứng đôi.

Tiếc là anh không hận tôi, không đồng nghĩa là tôi tha thứ cho sự dối trá của anh.

Dẫu anh không hận tôi, tôi cũng sẽ không nương tay với anh.

Chúng ta là những kẻ sinh ra trong gai nhọn, nhân từ với kẻ thù chẳng khác nào tàn nhẫn với bản thân.

Tuy từ trước tới nay Diệp Kính Huy đều tin tưởng điều này, nhưng khoảnh khắc khi Tư Minh nói không hận, hắn đột nhiên cảm thấy vô cùng mờ mịt.

Cuộc chiến bí mật này thật sự phải tiếp tục đến tận khi có bên chết trận sao?

.

Hết như chạy đua với thời gian, Nhân Thông cử những nhân viên ưu tú nhất ra sức làm việc bất kể ngày đêm, tranh thủ từng phút từng giây, rốt cuộc tới đầu tháng mười cũng hoàn thành trọn vẹn sản phẩm, mà tập đoàn Thiên Vũ dưới sự chỉ đạo của Diệp Kính Huy, trong vòng một tuần đã gấp rút lập xong chiến lược.

Lần hợp tác này nhờ có hai người đứng đầu mỗi bên lãnh đạo, hơn nữa yếu tố quan trọng là Nhân Thông khởi sự thành công đã tạo được tiếng tăm trên thị trường, thế nên nhân viên tham gia dự án đều rất chuyên tâm, ý chí sôi sục, cơ hồ lá cờ thắng lợi đang bay phấp phới trước mắt họ, ai cũng cười rất vui sướng.

Thiên Vũ và Nhân Thông đã chuẩn bị sẵn sàng chỉ còn chờ thời điểm, dự định ngày 17 tháng 10 sẽ tổ chức cuộc họp để chính thức tuyên bố, không ngờ lại nghe được một tin tức rúng động lòng người!

Sản phẩm của Nam Dao sẽ được tung ra thị trường vào ngày 15 tháng 10, với đối tác là Đông Thành – tập đoàn có rất nhiều bạn hàng lớn.

Diệp Kính Huy cau mày, hôm nay đã là 14 tháng 10, ngày mai Nam Dao sẽ vượt lên chiếm ưu thế trước, trong vòng một ngày mà muốn đưa sản phẩm của Nhân Thông ra thị trường trước thời gian là chuyện vô vàn khó khăn! Đồn phủ đầu này của Quan Thiên Trạch sao lại chọn thời điểm trùng hợp như vậy? Chẳng lẽ bên hắn có gian tế tiết lộ toàn bộ kế hoạch rồi ?!

Đương lúc Diệp Kính Huy nhíu mày trầm tư, đêm hôm ấy, bỗng nhiên hắn nhận được một cuộc gọi.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói vô cùng dịu dàng, như tiếng nước hồ mùa xuân lăn tăn gợn sóng, thân quen đến nỗi làm Diệp Kính Huy ngơ ngác cả một lúc lâu. “A Huy, sao không ừ hử gì vậy?”

“Này, bố ba hồn bảy vía Diệp Kính Huy mau quay từ Đại Tây Dương về đây, tôi đang gọi đường quốc tế đây.”

Diệp Kính Huy từ trong cơn mê bỗng chốc hoàn hồn lại, hắn mỉm cười: “Tiêu Dật, đã lâu không gặp.”

Hắn đã từng nghĩ Tiêu Dật sẽ không bao giờ liên lạc với mình nữa, bởi chính sự tùy hứng của hắn đã hại y thân bại danh liệt.

Vốn từng nghĩ rằng Tiêu Dật sẽ căm ghét hắn, dẫu có là bạn bè đi chăng nữa, bị đối phương hủy hoại danh dự, hủy hoại tương lai, ai có đủ rộng lượng để tha thứ và chuyện trò với hắn y như lúc xưa?

Hiện giờ nhận được điện thoại của Tiêu Dật, thanh âm dịu dàng như trước đây không khỏi làm bất an trong lòng Diệp Kính Huy hoàn toàn tan biến.

“Tôi gọi điện là muốn bảo cậu đừng lo lắng, không cần thay đổi kế hoạch đâu. So với việc chủ động đánh úp Nam Dao, chi bằng cứ để họ tự lột lột.” Tiêu Dật điềm tĩnh nói.

Mắt Diệp Kính Huy sáng rực: “Chẳng lẽ cậu đang âm thầm giật dây?”

“Đúng vậy, là tôi để lộ ít thông tin cho bên Quan Thiên Trạch, ha ha, tôi biết cậu chắc chắn sẽ không bỏ qua cho gã, đương nhiên tôi cũng muốn ăn miếng trả miếng.” Tiêu Dật mỉm cười, “Đừng quên tôi còn khá nhiều tâm phúc trong Đông Thành, dù tôi có ra đi thì cũng nhờ họ hỗ trợ được.”

Diệp Kính Huy cũng cười, hắn đổi tay cầm điện thoại, hỏi với vẻ uể oải: “Kế hoạch lần này do nhóm Tô San San làm sao?”

“Ừ, kế hoạch của San San không có sơ hở, trong khi sản phẩm của Nam Dao có chứa lỗi tiềm ẩn, Quan Thiên Trạch vì vội vã tranh giành với bên cậu nên một khi tung ra thị trường sẽ vô phương cứu vãn, khi đó gã chẳng khác nào tự mình hại mình.” Tiêu Dật ngừng vài giây rồi nói tiếp, “Lúc ấy bên Đông Thành sẽ lấy lý do sản phẩm sai quy chuẩn yêu cầu Nam Dao bồi thường. Phần mềm bên cậu và Tư Minh hợp tác phát triển cũng vừa khéo xuất hiện, quả là một cú áp đảo độc chiếm cả thị trường.”

Diệp Kính Huy gật đầu, khẽ nhếch khóe môi: “Không ngờ hiện tại mới chính thức là hợp tác ba phương.”

Phía địch bị Tiêu Dật kín đáo gây hại, có lỗi tiềm tàng.

Bên ta có hắn và Tư Minh bắt tay chung sức, trừ bị chu đáo.

Trận chiến ba đối một này còn chưa bắt đầu đã thấy trước kết cuộc.

Quả nhiên, trong buổi công bố vào ngày 15 tháng 10, lúc đang thao tác, Tô San San “vô tình” đưa vào một dòng lệnh làm đứng máy, khiến ai ai cũng hoảng sợ. Chỉ trong giây lát tin tức đã lan truyền khắp nơi. Nam Dao phát hành hàng thứ phẩm? Sản phẩm của Nam Dao có sai sót tiềm tàng?! Hay có người cố ý cài lỗi vào sản phẩm hồng lật đổ Nam Dao?

Sau khi bạn hàng biết được tin dữ này, họ lập tức rút đơn đặt hàng về, tập đoàn Đông Thành đòi Nam Dao phải bồi thường một khoản tiền lớn vì sản phẩm không đúng tiêu chuẩn!

Thoảng chốc người người bỏ rơi Nam Dao, càng đừng nói đến đối thủ lâu năm của họ, vui tới nỗi khao khát muốn giậu đổ bìm leo! Thậm chí cả vài bạn hàng thân thiết cũng từ chối tiếp tục ký hợp đồng! Ngay thời điểm đó, tập đoàn Nhân Thông sau khi có được danh tiếng qua màn khởi đầu tốt đẹp, cùng với đợt quảng bá thành công nhờ hợp tác với Thiên Vũ, đã tung ra sản phẩm mới vượt trội hơn hẳn Nam Dao!

Sau khi Nam Dao thất bại ê chề, công ty được xem là hậu sinh khả úy – tập đoàn Nhân Thông, nhanh chóng độc chiếm thị trường. Các bạn hàng từng muốn mua bán với Nam Dao cũng quay sang lựa chọn sản phẩm có danh tiếng, chất lượng cũng như bảo đảm của Nhân Thông. Phòng marketing của Thiên Vũ suốt ngày inh ỏi tiếng chuông điện thoại, đơn đặt hàng cao đến nỗi lập kỷ lục mới trong lịch sử doanh số, chỉ trong ngày đầu tiên tung ra thị trường, phần mềm của Nhân Thông đã được bán vượt trên mức một trăm ngàn cái!

Nhoáng cái tình thế lật ngược, biến động bất ngờ chỉ trong một sớm một chiều.

Tập đoàn Nam Dao vốn đã mất số vốn lớn Tư Minh rút ra, lại thêm thiệt hại đến từ sản phẩm mới, chẳng mấy chốc đã phải chịu một khoản lỗ khổng lồ. Đối mặt với yêu cầu bồi thường của Đông Thành, Nam Dao lâm vào tình trạng nguy khốn như đứng trên bờ vực. Rất nhiều cổ đông ồ ạt thi nhau bán cổ phiếu, cổ phiếu của Nam Dao nhanh chóng rớt giá thảm hại!

Chính vào lúc này, chủ tịch Tư Minh của Nhân Thông rút cuộc cũng ra mặt, anh đưa ra kế hoạch mua lại Nam Dao, các thành viên lâu năm của ban lãnh đạo tập đoàn đã sớm biết quan hệ giữa Tư Minh và Từ Văn Sơn, vốn cũng không phục Quan Thiên Trạch, dĩ nhiên họ đều nhiệt liệt tán thành trao Nam Dao vào tay anh.

Cuối tháng 10, tin tức Nhân Thông gặt hái được thành công rực rỡ và Nam Dao bị mua lại được lan truyền xôn xao khắp chốn. Nhưng quái lạ ở chỗ, mãi đến khi song phương ký kết thỏa thuận sáp nhập công ty xong, chủ tịch Quan Thiên Trạch của Nam Dao vẫn không hề lộ diện.

Diệp Kính Huy vẫn không điều tra được giấy phép xuất nhập cảnh của gã, cứ như gã đã triệt để bốc hơi.

Diệp Kính Huy, Tư Minh và Tiêu Dật quên đi ân oán tình thù, một lòng đối phó với kẻ thù chung Quan Thiên Trạch mà đề ra ba phương hợp tác, chiến lược này cuối cùng cũng giành được thắng lợi mỹ mãn.

Nhưng niềm vui chiến thắng cũng bị sụt giảm vì sự biến mất bất ngờ của Quan Thiên Trạch, làm Diệp Kính Huy cứ thấy bất an âm ỉ.

Hắn luôn nghĩ rằng một kẻ đề tiện như gã sẽ không bao giờ cam chịu bị ba người họ đùa cợt trong tay.

.

Tối hôm ấy, Diệp Kính Huy nhận được điện thoại của Văn Tích Tuệ, bà gọi hắn về nhà.

Vừa bước vào cửa đã thấy ba ngồi ngay ngắn trên sofa.

Từ sau lần bị quất roi, Diệp Kính Huy vẫn chưa có dịp nói với ông câu nào, bây giờ trông thấy vẻ mặt nghiêm nghị của ông, hắn chỉ biết cố gắng chịu đựng đi đến sofa ngồi, gọi ông: “Ba.”

Diệp Trí Viễn thuận miệng “ừ” một tiếng.

Hai cha con cứ ngồi im như thế, không ai hỏi han ai.

Trên TV đang chiếu những tin tức nổi bật nhất trong thời gian qua.

“Chủ tịch Tư Minh của tập đoàn Minh Huy cho biết, sau khi Minh Huy, Nhân Thông và Nam Dao được sáp nhập, sẽ có một đợt điều chỉnh nhân viên ở quy mô lớn. Sau này ngoại trừ phát triển phần cứng, tập đoàn Minh Huy sẽ tiến quân vào lĩnh vực game. Ngoài ra chủ tịch Tư Minh còn chia sẻ về nguồn gốc tên tập đoàn, Minh Huy là tên ghép của anh và người yêu, nó tượng trưng cho việc họ sẽ luôn kề vai sát cánh, thể hiện quyết tâm có phước cùng hưởng có họa cùng chia. . . .” Lúc người dẫn chương trình nói tới đây, Diệp Trí Viễn liền quay đầu sang nhìn Diệp Kính Huy, khoe miệng hắn co giật, nhún vai đáp: “Anh ta nói đùa đấy, ba đừng để ý.”

Diệp Trí Viễn trầm mặc một lát mới chùng giọng nói: “Tư Minh là người quá mưu trí, con thích cậu ta thật lòng sao?”

Diệp Kính Huy chỉ cười thay cho câu trả lời.

Có lẽ có một chút, bất quá so với ân oán giữa cả hai, chút tình cảm này chẳng đáng nhắc tới.

Đường như hôm nay Diệp Kính Huy có việc gấp, anh không về nhà mà để con trai cưng Diệp Khiêm mang bánh ngọt và trái cây đến.

Văn Tích Tuệ đang nấu nướng trong bếp, Diệp Khiêm ngoan ngoãn bưng từng đĩa thức ăn ra ngoài, nhác thấy Diệp Kính Huy, cậu nhóc lẩn như chạch.

Diệp Kính Huy vươn móng vuốt tóm lấy cổ áo nhóc, nhếch lên nụ cười tà ác muôn phần: “Ai dà, Tiểu Khiêm bé bỏng cũng tới ư, mau lại đây cho chú ba ôm một cái.”

Diệp Khiêm giãy giụa trốn sau lưng ông nội, lằm bằm thưa: “Ba nói qua nhà nội tuyệt đối không được lại gần chú ba, biến thái là bệnh, sẽ lây nha.”

Khóe miệng đang cười của Diệp Kính Huy nháy mắt cứng đờ, trông thấy Diệp Trí Viễn vẫn điềm tĩnh như thường, hấn so vai: “Ba con với chú là song sinh, đã từng nằm chung trong nước ối mười tháng thì ba con cũng đâu phải người tốt gì cho cam. Lúc vừa ra đời, chú ba với ba con còn trần truồng ôm nhau chặt cứng đó.”

“Khụ.” Diệp Trí Viễn cắt ngang hấn, quay sang nói với Diệp Khiêm, “Vào giúp bà nội đi, đừng nghe chú ba nói vớ vẩn.”

Văn Tích Tuệ nấu rất nhiều món, thức ăn vừa dọn xong thì tiếng gõ cửa cũng đúng lúc vang lên.

Người đến là Tư Minh, có lẽ vừa kết thúc buổi họp nên anh mặc âu phục đen thẳng thớm, trong tay còn cầm một cái gói to.

Văn Tích Tuệ vừa thấy là Tư Minh thì nụ cười trên mặt cũng trở nên thân thiết hơn: “Mau lại ăn cơm, cả nhà đang đợi con đấy.”

Tư Minh dạ một tiếng, đổi giày xong thì đi vào nhà, đôi mắt đen láy như hai hạt nhãn của Diệp Khiêm đảo tới đảo lui trên người anh, chần chừ nửa ngày nhóc mới lon ton chạy đến trước mặt Tư Minh, “Chú ơi, chú chính là người trên TV lúc nãy sao?”

Tư Minh nhéo má Diệp Khiêm, mỉm cười bế nhóc con lên.

Diệp Kính Huy dội một gáo nước lạnh: “Mới biết chưa tới ba giây đã nhào vào lòng người ta, không sợ là bọn buôn người à.”

Diệp Khiêm phản bác: “Ba nói chú ba mới giống bọn buôn người.”

Diệp Kính Huy trợn mắt liếc đứa cháu, lại lạnh lùng nhìn thẳng vào đôi mắt phảng phất ý cười của Tư Minh.

Anh điềm nhiên thả Diệp Khiêm xuống, bình thản đón nhận ánh mắt lạnh băng tuyệt sắc như dao kiếm của Diệp Kính Huy, chậm rãi đi đến bên bàn, rất ư “vô sỉ” ngồi sát bên cạnh hấn.

Tư Minh lấy một chiếc hộp rất đẹp trong cái gói to kia ra, sẽ sàng đặt trước mặt Diệp Trí Viễn.

“Chú Viễn, đây là quà con và A Huy mua tặng chú.” Diệp Kính Huy đột nhiên cứng người, lại cảm nhận được bàn tay ấm áp của anh đang xoa nhẹ mu bàn tay lạnh ngắt của hấn.

Diệp Trí Viễn mở hộp ra thì thấp là một bộ trà cụ cực kỳ tinh xảo, chén trà có khắc hoa văn uyển chuyển, trên ấm trà còn được vẽ hình rồng uốn lượn, vừa nhìn đã biết là hàng cao cấp. Ông gõ vào chén trà, nghe thấy tiếng vọng như thủy triều dâng lên, đôi mắt ông sáng rõ: “Là trà cụ bằng gỗ?”

Tư Minh gật đầu, anh cười nói: “Vâng, lần trước đi du lịch, nghe bảo A Huy nói chú rất thích uống trà, tụi con quyết định mua một bộ trà cụ tặng chú.”

Diệp Trí Viễn rất ít khi nở nụ cười, ông hài lòng ngắm bộ trà cụ nọ, cất vào một cách cẩn thận: “Hiếm thấy các con có lòng.”

Diệp Kính Huy ngồi cứng đờ trên sofa, hấn muốn giãy ra khỏi tay Tư Minh, tiếc thay anh đã sớm nhận ra điều đó, bèn trở tay đè tay hấn xuống.

Mười ngón tay đan vào nhau, truyền đến sự an tâm lạ kỳ.

Tư Minh ghé sát bên tai Diệp Kính Huy, thấp giọng nói: “Lúc dì bảo anh tới, anh đã đi tìm hiểu rồi, hôm nay hẳn là sinh nhật năm mươi tuổi của ba em.”

Ngón tay Diệp Kính Huy run rẩy, Tư Minh lại càng nắm chặt hơn. Đã nhiều năm qua hẳn chưa từng tặng ba món quà nào, cũng chưa hề nhận được bất cứ món quà nào từ ông. Trong chớp mắt ông đã năm mươi tuổi rồi. Hôm nay, có lẽ sẽ là lần sinh nhật cuối cùng trong cuộc đời ông.

49. Chương 49: Liên Minh (hạ)

Gia đình ba thế hệ cùng quần quần bên sô pha vừa xem TV vừa dùng bữa, ngôi nhà vốn lạnh lẽo nay trở nên ấm áp hơn bao giờ hết.

Diệp Khiêm cắt bánh ngọt ra đưa cho mỗi người một miếng to, nhóc ăn ngon lành đến nỗi miệng dính đầy bơ, trông đáng yêu vô cùng, tâm tình Diệp Trí Viễn cũng có vẻ rất tốt, ông không những mỉm cười mà còn ôm đứa cháu đích tôn vào lòng, gấp rau cho cậu nhóc. Sau khi ăn xong, Tư Minh và Diệp Trí Viễn ngồi trên sô pha tán gẫu, còn Diệp Kính Huy lại bị Văn Tích Tuệ tìm cớ gọi vào bếp giúp đỡ.

Đã mấy hôm không gặp, Văn Tích Tuệ dường như đã già đi vài tuổi, mái tóc đen óng của bà đã lấm tấm vài sợi bạc.

Diệp Kính Huy đứng sau lưng mẹ, chỉ cảm thấy lòng chua xót vô hạn, qua được sinh nhật năm mươi tuổi rồi, ba còn có thể sống bao lâu đây, cả mẹ bấy lâu nay vẫn luôn vất vả bên ba theo ông cũng đã có vết nhăn hẳn trên khóe mắt, không còn xinh đẹp như thuở xưa nữa.

“A Huy, chuyện con hợp tác với Tư Minh để đối phó Quan Thiên Trạch, ba mẹ đều biết rồi.” Văn Tích Tuệ vừa rửa bát vừa dịu giọng nói, “Nếu sự việc sắp đến hồi kết thúc, con và Tư Minh cũng có thể bắt đầu lại lần nữa.”

Diệp Kính Huy lặng yên một lát mới đáp: “Mẹ, chuyện này con sẽ tự có cách.” Hắn dừng lại vài giây rồi nói lảng sang chuyện khác, “Sức khỏe của ba sao rồi ạ?” “Ba con vẫn không chịu nằm viện, bác sĩ đã đề nghị ông ấy ở nhà tĩnh dưỡng, hiện giờ. . .” Văn Tích Tuệ chần chờ, giọng bà khô khốc: “Hiện giờ, tể bào ung thư đã lan rộng ra rồi.”

Sau đó bà im lặng, cả gian bếp chỉ còn sót lại tiếng nước chảy róc rách.

Diệp Kính Huy đứng lặng đi tại chỗ, khẽ nhắm mắt lại.

Lần trước khi đi du lịch chung, Tư Minh mua bộ trà cụ làm quà cho ba hẳn, bất kể mục đích của anh ta là gì, có lẽ hẳn cũng nên nói một tiếng cảm ơn.

Sinh nhật năm mươi tuổi này sẽ là lần sinh nhật cuối cùng trong cuộc đời ba hẳn, ba đứa con trai, không ai nhớ tặng quà cho ông, chỉ có Tư Minh hoàn thành trọn vẹn tâm nguyện của ông.

Lúc hẳn trở ra phòng khách, ba và Tư Minh vẫn đang trò chuyện rất vui vẻ.

Nội dung chính đều xoay quanh trà cụ, Tư Minh còn hào hứng kể chuyện cho Diệp Khiêm nghe.

“Năm ấy hoàng đế Ung Chính cho các hoàng tử đi thăm hỏi dân gian, tìm một loại đá biết ca hát, ai tìm được thì ngôi vị hoàng đế sẽ truyền cho người đó. Thế là thực sự có một hoàng tử tìm được loại đá nọ, người mà sau này trở thành vua Càn Long.”

Diệp Khiêm tò mò hỏi: “Một tảng đá biết hát ă, chính là loại mỡ này sao?”

Tư Minh mỉm cười xoa đầu cậu nhóc: “Ừ, con áp tai vào chén trà nghe thử xem, có phải nghe được tiếng thủy triều không?”

Diệp Khiêm liền áp tai vào nghe, nhóc hưng phấn đáp: “Thật sự có ă.” Dứt lời còn cười rạng rỡ với Diệp Kính Huy, “Chú ba cũng tới nghe thử đi.”

Đúng là đồ con nít ngây thơ, Diệp Kính Huy trợn mắt.

“Chú ba. . . .”

Giọng của Diệp Khiêm rất chi là tủi thân, Diệp Kính Huy đến ngồi cạnh Tư Minh, không thềm để ý đứa cháu.

Diệp Trí Viễn bỗng nhiên cất tiếng: “Tiểu Khiêm, con đi phụ bà nội rửa hoa quả đi.”

Diệp Khiêm dạ một tiếng, leo xuống khỏi sô pha rồi vọt ngay vào nhà bếp.

Trước mặt Diệp Trí Viễn và Tư Minh đều có một tách trà, hôm nay nhà hắc không có người giúp việc, tách trà này hẳn là do đích thân anh pha.

Tư Minh đưa cho Diệp Kính Huy một tách, chợt nghe Diệp Trí Viễn nói: “Cho nó uống thật phí của trời, nó chỉ biết rượu chè be bét thôi.”

Diệp Kính Huy ngượng ngừng buông tách trà xuống, lại trông thấy ánh mắt Tư Minh nhìn hắc thấp thoáng một chút dịu dàng: “Em ném thử xem, đây là Thiết Quan Âm mới mua.”

“Ừ.” Diệp Kính Huy cầm tách trà nhấp vài ngụm, mùi vị trà Tư Minh pha vẫn như trước, có một thứ hương thơm ngan ngát đặc biệt. Hắc không khỏi thầm cười nhạo bản thân, có lẽ là vì tác dụng tâm lý, trà đắng do anh tự pha dầu đắng thế nào cũng khiến người ta khó mà quên được.

Diệp Trí Viễn ngồi nghiêm chỉnh, ông lia ánh mắt lạnh lùng về phía hắc, chủ đề lại quay về thương trường: “Thiên Vũ bây giờ ra sao rồi?” “Rất thuận lợi ạ.” Diệp Kính Huy điềm tĩnh đáp.

Diệp Trí Viễn gật đầu, ông nhìn sang Tư Minh: “Tư Minh, bên cậu thì sao?”

“Sau khi sáp nhập hai công ty, có vấn đề nhỏ trong nội bộ con đang xử lý.”

“Là điều chỉnh nhân viên à?” Diệp Trí Viễn dừng một lát, ông chùng giọng, “Trong kinh doanh, tuy làm việc cần quyết đoán và tàn nhẫn, nhưng đôi lúc cũng nên để lại một phần tình cảm, đừng dồn bất kì ai vào đường cùng. Ít đi bao nhiêu kẻ thù thì nhiều thêm bằng ấy bạn bè, không cần thiết dùng thủ đoạn chặt đứt mọi đường đi của người ta.”

Lời ông nói dường như có ẩn chứa hàm ý, Diệp Kính Huy đương nghi hoặc đã thấy Tư Minh mỉm cười, anh đáp: “Con biết ạ, chú cứ yên tâm.”

Diệp Trí Viễn hài lòng gật đầu, “Vây hai đứa nói chuyện đi, ta nghỉ ngơi trước.” Nói xong, ông xoay người đi lên lầu.

Sau khi ông rời khỏi, Diệp Kính Huy nhìn qua chỗ ông vừa ngồi, chợt thấy cả nhúm tóc bạc rơi lả tả. Hắc là trị bệnh bằng hóa trị đã khiến ông rụng tóc, thảo nào ở nhà ông cũng phải đội mũ.

Diệp Kính Huy trầm mặc, quay đầu nhìn bóng lưng ba mình.

Đã nhiều ngày không gặp, Diệp Trí Viễn cơ hồ già đi rất nhiều, tấm lưng vốn thẳng giờ đây đã hơi cong, khi lên cầu thang, tuy bước rất vững nhưng lúc mũi chân cách mặt đất, ông cũng không khống chế được cơn run.

Diệp Kính Huy nhìn mãi đến khi bóng ông biến mất ở đầu cầu thang.

Chợt cảm thấy có một bàn tay ấm nóng đang đặt trên vai mình, vồ nhẹ như muốn an ủi.

Diệp Kính Huy khẽ mỉm cười: “Chúng ta về nhà đi.”

Hắc không muốn ở lại nơi này, bầu không khí ngột ngạt làm hắc khó thở.

Tư Minh lái xe về ngoại ô, ở bên trong xe, radio đang phát một vở tiểu phẩm có nhân vật cãi nhau chí chóe, Diệp Kính Huy ngoảnh sang, bắt gặp Tư Minh đang chăm chú lái xe, đôi lúc khẽ khẽ mỉm cười vì lời thoại hài hước trong vở kịch.

— Tư Minh, rốt cuộc là loại người nào?

Mấy ngày nay hắc vẫn luôn hoài nghi anh ta, nhưng vẫn không cách nào đoán được anh ta đang nghĩ gì.

Có lẽ ấn tượng ban đầu về anh ta mới là chân thực nhất.

Bề ngoài nghiêm nghị, không hề nường tay trước đối thủ, với cấp dưới cũng thường xuyên lạnh lùng quả mắng.

Nhưng anh ta cũng là người sau giờ tan tầm chịu đeo tạp dề quanh quần trong phòng bếp nấu cơm, lúc xào rau về mặt vô cùng ôn hòa; mỗi khi buồn chán sẽ xem TV, thấy những trò khôi hài thông tục cũng nhếch môi cười. Anh ta sẽ chu đáo chuẩn bị quà sinh nhật cho ba, hơn nữa còn tinh tế bảo là đây là quà chung của anh ta và hần, để ba được hưởng trọn một sinh nhật vui vẻ cuối cùng của cuộc đời.

Anh ta sẽ ngồi tán gẫu với trưởng bối, cách nói chuyện trầm ổn, dù ba có dùng giọng điệu ra lệnh của người trên cao nhìn xuống anh cũng chỉ mỉm cười.

Anh ta sẽ kể chuyện cho Diệp Khiêm nghe, nhìn nhóc con hưng phấn cũng không cảm thấy nó ấu trĩ, lại càng không phiền chán. Anh ta sẽ nhẹ nhàng đặt tay lên mu bàn tay hần mỗi khi tâm tình hần tồi tệ, nhưng không nói gì cả, chỉ vỗ vỗ như muốn khích lệ, hoặc như muốn truyền cho hần một chút ấm áp và yên bình.

— Chính một người đàn ông như thế mới bắt tri bắt giác đi vào lòng Diệp Kính Huy. Cũng là hai chữ “Tư Minh” này khiến Diệp Kính Huy cảm thấy hần không hề cô đơn như đã tưởng.

Nhưng, cũng là anh, mưu sâu kế hiểm, hồ hững vô tình.

Biết rõ Quan Thiên Trạch sẽ hủy hoại tương lai của Tiêu Dật, anh ta lại trở mặt ra xem kịch hay. Biết rõ lần nọ đi du lịch sẽ xảy ra bất trắc, anh ta cũng không nhắc nhở. Biết rõ tập đoàn Thiên Vũ bị vây vào thế nguy khốn thậm chí gần như phá sản, anh ta cũng có thể thông dong trộm gửi tin nhắn sau lưng hần. Anh ta vừa đối mặt với treu cọt của hần, vừa âm thầm thao túng sự sống chết của Diệp gia.

Sau khi làm tình, anh ta chỉ để lại bốn chữ “trò chơi chấm dứt” liền dứt khoát xoay người bỏ đi, thời điểm nắm được quyền sinh sát Thiên Vũ trong tay sẽ thản nhiên ra điều kiện.

Anh ta thật sự nguy trang rất tài tình, thậm chí có thể nở nụ cười hoàn mỹ ngay trước mặt người mình hận nhất.

Người như vậy có thể hoàn toàn tin tưởng được sao? Câu “anh yêu em” kia có bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả? Sao hần lại có thể ngu xuẩn sa vào sự quan tâm của anh đến nỗi không thể kiểm chế, thua thảm hại giống như lần trước? Ai khẳng định được sự dịu dàng kia không phải là một cái bẫy khác?

Diệp Kính Huy nhìn gương mặt nghiêng thoáng chút ý cười của anh, lòng đầy ưu tư. Hần không đủ độ lượng để buông tha những đối trá lọc lừa trong quá khứ, mở rộng lòng với người đàn ông kia. Hay nên nói là, tới tận bây giờ hần cũng chưa từng nghĩ tới việc sẽ mở lòng với bất kì ai, không hề phòng bị mà kể chuyện mình đã giấu kín bao năm qua, từ sau khi gặp gỡ Tư Minh, hần đã làm trái với nguyên tắc rất nhiều lần.

Loại cảm xúc mơ hồ này làm Diệp Kính Huy có chút phiền muộn, nỗi bất an khi ở phe đối lập với anh lúc còn trong tập đoàn Đông Thành lại quay trở về, hơn nữa ngày càng rõ rệt hơn, giống như có con kiến đang gặm cắn trái tim, mỗi khi suy nghĩ về kế hoạch tiếp theo, hần sẽ cảm thấy đau dữ dội hơn lần trước, hòa lẫn trong đó là cả sự chột dạ và áy náy.

“Sao từ nãy đến giờ em nhìn anh suốt vậy?” Tư Minh đột nhiên cất lời, kéo hồn Diệp Kính Huy quay về thực tại.

Diệp Kính Huy khép hờ mắt lại: “Bệnh của ba tôi đã đến thời kỳ cuối rồi, sinh nhật năm nay có lẽ sẽ là lần cuối cùng.” Hần ngưng một lúc rồi quay sang nhìn anh, nhếch môi, “Vậy nên, hôm nay rất cảm ơn anh.”

Tư Minh vươn tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay đang đặt trên đùi của hần: “Không cần khách sáo.”

“Ba rất thích món quà đó, mấy năm nay tôi chưa từng thấy ông vui như vậy.”

Tư Minh dừng lại một chốc, anh mỉm cười: “Ừ, trước đây khi mua quà biếu, anh cũng không ngờ nó sẽ trở thành vật kỷ niệm có ý nghĩa như vậy.”

Là quà sinh nhật, hay là món quà cuối cùng trước khi sinh mệnh kết thúc?

Diệp Kính Huy lặng đi một lát: “Còn một bộ nữa đâu? Tôi nhớ anh mua hai bộ giống nhau.” Tư Minh bình thản đáp: “Tặng một vị trưởng bối khác.”

— Đó là người cha anh đã hận suốt bao năm qua, nhưng lúc mua quà vẫn không quên chọn cho ông một phần. Suốt ngần ấy năm, ông vẫn luôn ân hận và áy náy, Tư Minh còn nhớ như in đôi mắt ngân ngấn nước khi ông vừa tìm được anh, rồi cả lúc anh bị bệnh phải vào bệnh viện, ông ngồi ở bên giường, hai tay run rẩy muốn xoa đầu anh nhưng cuối cùng vẫn không làm được. Bởi vì ông luôn cảm thấy có lỗi, anh mới thuận lợi lợi dụng Nam Dao để cứu Thiên Vũ. Trông thấy con trai ruột dùng công ty khác nuốt trọn lấy cơ nghiệp mình tự tay gây dựng, còn sửa lại tên, ông cũng không nói gì, chỉ yên lặng cúi đầu.

Nhiều khi đây gọi là thù hận, nhưng cũng chẳng phải hận sâu đến nỗi không buông tay được, mà chỉ là không muốn buông thôi. Giống như một bao đồ nặng đeo đã quen, lúc bỏ xuống cảm thấy như thiếu thứ gì.

Diệp Kính Huy cũng không truy hỏi vị trưởng bối kia là ai, hẩn chuyển chủ đề: “Năm mươi năm qua, ba tôi bỏ phần nửa thời gian ở trên thương trường, dốc sức làm việc, liều mạng cả đời mới tạo ra được tập đoàn Thiên Vũ, ai ngờ lại thành củ khoai lang nóng

[1]

trong tay ba anh em tôi. Hiện giờ tế bào ung thư đã lan rộng ra rồi, bác sĩ cũng bó tay, ông ấy chỉ có thể chờ. . . chờ đến khoảnh khắc sinh mệnh kết thúc.”

Một người đàn ông mạnh mẽ là thế, bây giờ lại chỉ có thể lặng lẽ nằm chờ chết.

Hà tất phải như vậy? Vất vả nhiều năm là muốn để lại của cải cho con cái sao?

Ba anh em hẩn chỉ bằng năng lực cũng đủ nuôi sống bản thân, cũng sẽ không vì đồng của cải đó mà gần gũi hơn với ông.

Một người cha suốt ngày chỉ lo làm việc, chưa khi nào để tâm đến gia đình, một người cha hử có sai lầm là không nói tiếng nào đã vung roi đánh mắng, một người cha từ khi con cái còn nhỏ đã tách chúng ra, bắt chúng sống và học tập tự lập, tiền của ông để lại cũng không đủ bù đắp những thứ đã mất đi mấy năm qua, ví dụ như tình thân và sự quan tâm, lại ví dụ như một gia đình đầm ấm.

“Ba tôi thật sự là kiểu trưởng bối không ai chịu nổi. Nhưng bây giờ bệnh hết cách cứu rồi, tôi vẫn cảm thấy có chút mệt mỏi. Ông ấy đánh người nhanh nhẹn như vậy, tôi vốn nghĩ ít nhất ông phải sống đến tám mươi tuổi.”

Nói tới đó, hốc mắt hẩn ửng đỏ, hẩn cười khẽ, khép mắt lại.

Tư Minh cầm tay hẩn, mười ngón tay đan vào nhau rất chặt, dường như cũng làm cho tâm hồn cả hai gần nhau hơn một chút.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa.” Diệp Kính Huy quay đầu nhìn cảnh ngoài cửa xe, những ngôi nhà nhỏ trong khu biệt thự đã gần ngay trước mắt, “Tối rồi, tôi xuống xe ở đây, anh lái đến bãi đỗ đi.”

“Ừ.”

Nhìn xe của Tư Minh dần mất bóng ở cuối đường, vẻ mặt Diệp Kính Huy trong nháy mắt rất phức tạp.

Lấy di động ra gọi cho Tiêu Dật, hẩn chùng giọng hỏi: “Cậu khẳng định số tiền Tư Minh dùng thành lập Nhân Thông là kiếm được từ thị trường chứng khoán?” “Ừ, lúc ấy thị trường tài chính Đông Nam Á gặp khủng hoảng, chúng ta chẳng phải cũng dùng tên Jae kiếm được một khoản sao? Tư Minh cũng không nhàn rồi.” Tiêu Dật dừng một chút rồi nhẹ giọng nói, “Tôi đã biết tài khoản của anh ta rồi, cậu thật sự xác định muốn anh ta khuynh gia bại sản?”

Diệp Kính Huy im lặng một hồi mới khẽ thở hắt ra: “Dẫu sao cũng phải thắng một lần mới cam tâm.”

“Được rồi, nói cho cậu biết, Tư Minh có hai tài khoản, sắp tới sẽ phân ra để mua cổ phiếu. Một là của Hằng Xương, hai là công ty công nghệ Duy Phương. Tôi nghĩ cậu chơi chứng khoán được mấy năm rồi, hẩn sẽ biết rành giá thị trường.” Tiêu Dật đột nhiên nghi hoặc hỏi, “Tôi vẫn khó hiểu ở chỗ tại sao cậu biết anh ta mua cổ phiếu nào, y như cậu có dự kiến trước vậy? Cậu sẽ không gần mấy nghe trộm trên người anh ta chứ?”

Diệp Kính Huy khựng lại, mỉm cười: “Tôi là kẻ xấu xa mà, đâu phải không có khả năng làm trò gán máng nghe trộm.”

Thấy Tư Minh ở đằng xa đang đi về hướng cửa nhà, Diệp Kính Huy nói: “Được rồi, chờ thị trường chứng khoán mở phiên giao dịch thì nói tiếp, tôi đã nghĩ sẵn biện pháp đối phó với anh ta rồi.”

.

“Sao còn chưa vào?” Tư Minh nhìn Diệp Kính Huy, trong đôi mắt ánh lên ý cười.

“Chờ anh cùng vào.” Diệp Kính Huy nở nụ cười thật tươi, tiến sát đến bên tai Tư Minh, cẩn nhẹ vào vành tai anh, “Vào nhà thôi.”

Người Tư Minh cứng đờ, anh im lặng mở cửa.

Vừa bước vào nhà, Diệp Kính Huy liền xoay tay khóa cửa, ôm lấy vai Tư Minh, hôn anh.

Hiếm khi Diệp Kính Huy chịu chủ động, hấn vói đầu lưỡi vào miệng Tư Minh, khẽ liếm quanh hàm răng, bị hấn lồi kéo, một luồng khoái cảm xộc thẳng lên não Tư Minh, anh vươn tay ôm chặt thắt lưng hấn, làm cơ thể của cả hai dính sát lấy nhau.

Trong phòng ngủ vang lên tiếng nước tanh tách, môi dán vào môi, đầu lưỡi quần quýt, nụ hôn nóng bỏng như muốn cùng đối phương hòa làm một, nhiệt tình như muốn hủy diệt hết thảy.

Tay Diệp Kính Huy thuận thế ôm lấy cổ Tư Minh, gỡ cà vạt của anh, muốn giúp anh cởi quần áo, nhưng Tư Minh khựng ngay lại, anh xoay người đặt hấn lên cửa, chống hai tay cạnh người Diệp Kính Huy, nhìn chăm chú vào đôi mắt hấn.

Nụ cười trên môi Diệp Kính Huy lộ ra chút tà ác, hấn ôm thắt lưng anh: “Không tiếp tục à?”

“Em bằng lòng?”

Diệp Kính Huy nhún vai: “Đều là đàn ông cả, giúp nhau giải quyết nhu cầu là chuyện bình thường.”

Tư Minh gật đầu, mỉm cười, hôn đáp lại.

Diệp Kính Huy vốn đang muốn dẫn lửa thiêu thân, nhưng Tư Minh lại hôn rất dịu dàng.

— Không có tình dục, không có trừng phạt, không có phóng túng, không có tuyệt vọng.

Chỉ là một cái hôn thuần túy làm người ta phát run. Ấm nóng mà dai dẳng, như một cơn gió mát thổi nhẹ vào lòng.

Tư Minh một tay ôm eo Diệp Kính Huy, một tay đỡ lấy ót hấn, kéo dài nụ hôn dịu dàng ấy. Mãi đến khi Diệp Kính Huy trấn tĩnh lại, vòng tay ôm anh. Đầu lưỡi quần quýt như muốn kết hợp cùng đối phương, thân mật đến mức quên đi mình là ai.

“Được rồi.” Tư Minh gác cằm lên vai Diệp Kính Huy, cười khê, anh xoa những lọn tóc đen lòa xòa bên tai hấn, dùng chất giọng vô cùng nhẹ nhàng rủ rỉ, “Anh biết hôm nay tâm trạng em không tốt. Tắm rửa rồi đi ngủ sớm một chút, OK?”

Giọng nói trầm thấp rất êm tai, lại mang theo sự dịu dàng và khoan dung vô hạn.

Diệp Kính Huy nhắm mắt lại, như hưởng thụ những lời an ủi khê khàng bên tai.

Bất chợt muốn buông thả lại bị anh nhìn thấu, đã vô số lần khi tâm trạng không tốt, hấn đều tìm bạn giường phóng túng một đêm, cái phóng túng giữa những kẻ không có tình yêu, chỉ là phát tiết bản năng con người, giải tỏa áp lực.

Tư Minh lại cố ý dừng lại, nụ hôn êm dịu mà mạnh mẽ, cái ôm ấm mà không làm người khác cảm thấy áp bách.

Không thể không thừa nhận, vào giây phút ấy, trái tim hấn rung động, thậm chí suýt nữa đã ngừng thở.

Sự ấm áp này, suốt mấy năm qua hấn chưa từng cảm nhận được.

50. Chương 50: Trả Thù (thượng)

Tối hôm ấy, lúc Tư Minh đang tắm rửa, Diệp Kính Huy ngồi trong phòng khách vừa xem TV vừa lau tóc. Di động đang đặt trên bàn của anh bỗng nhiên vang lên, Diệp Kính Huy kêu Tư Minh nhưng có lẽ anh không nghe thấy, chuông điện thoại vẫn đang réo không ngừng. Màn hình hiển thị người gọi tới là “Tư Thanh”, Diệp Kính Huy cau mày tiếp cuộc gọi, nhưng hắn chỉ vừa “a lô ” một tiếng thì bên kia đột ngột cúp điện thoại.

Nghe thấy tiếng “tút tut” bên tai, trong lòng Diệp Kính Huy sinh ra chút bất an. Trước giờ việc Tư Minh hay qua lại với Tư Thanh hắn vẫn biết, nhưng quan hệ giữa hai người là gì thì hắn hoàn toàn không rõ. Đến tận bây giờ vẫn còn ít khúc mắc chưa lý giải được, nhưng Diệp Kính Huy cũng lười đi tìm hiểu. Hắn vẫn cảm thấy bất kể thân phận và hoàn cảnh của Tư Minh thế nào, hắn đều thích người đàn ông lạnh lùng vô tình mà rất mực dịu dàng và thấu hiểu mình ấy, đây quả thực là chuyện bất đắc dĩ.

Một lát sau, Tư Minh bước ra khỏi phòng tắm, anh nhìn di động đang sáng lên, hỏi: “Anh có điện thoại?”

Diệp Kính Huy vẫn chăm chú nhìn màn hình TV, chỉ thản nhiên đáp: “Ừ.”

Tư Minh cầm di động gọi lại cho người ta, một chốc sau, bên kia tiếp điện thoại, nụ cười trên môi anh bỗng nhiên cứng đờ.

Không biết đầu dây bên kia đang nói gì, họ nói rất lâu, lâu đến nỗi tiếng đồng hồ vang tích tắc trong phòng làm người ta có phần bức bối.

“Được, tôi biết rồi.” Tư Minh nói xong thì cúp điện thoại, lúc nhìn Diệp Kính Huy, ánh mắt anh có chút phức tạp.

Cả hai cứ im lặng nhìn nhau như thế, ánh mắt giao nhau trong không trung, rất lâu.

“Sao vậy?” Diệp Kính Huy hỏi.

“A Huy.” Anh gọi tên hắn, sau đó khẽ cười, tựa như muốn nói gì nhưng cuối cùng vẫn không mở lời, chỉ lại gần hôn lên trán hắn, “Đi ngủ sớm đi, ngủ ngon.” “Còn sớm lắm, sao thế, không muốn tán gẫu với tôi à?” Diệp Kính Huy dựa vào sofa, gối hai tay ra sau đầu, lười biếng nói, “Mới tám giờ đã ngủ, lúc đi nhà trẻ tôi cũng chưa từng ngoan như vậy.”

Tư Minh cười, đến ngồi bên cạnh hắn, thuận tay rót một ly nước lạnh uống một hớp.

“Tán gẫu cái gì đây?”

“Anh có hứng thú với cổ phiếu không?”

Tư Minh quay sang nhìn hắn: “Từ mua vài lần, bán lời được một ít.”

“Anh biết Jae không?” Diệp Kính Huy cười ám muội, cầm ly nước của Tư Minh uống cạn, sau đó hắn mới hỏi, “Sao anh không trả lời? Bị hù dọa rồi ư?”

Tư Minh cười khê: “Anh đang nhìn em uống nước, lần này lại uống một hơi cạn sạch.” Anh dừng lại, nhích đến gần nhìn hắn chăm chăm, “Em đang căng thẳng?”

Diệp Kính Huy nhún vai: “Boss trong phim lúc tự bộc lộ thân phận thì cảm xúc sẽ dao động, đây không gọi là căng thẳng, mà là hưng phấn.”

“Hửm, em đang hưng phấn?”

Diệp Kính Huy lờm anh, bình thản nói: “Tôi chính là Jae.”

Tư Minh cũng không kinh ngạc như trong tưởng tượng, anh chỉ yên lặng một hồi rồi tán thưởng: “Hóa ra vị cao nhân giấu mặt kia là em. Đợt trước lợi dụng phong ba trong giới tài chính, hắn em đã kiếm được một khoản rất khá.”

“Tạm tạm, tiền kiếm được đều để mở hộp đêm.” Diệp Kính Huy cười, vuốt vuốt tóc mái, “Tuy vẫn đề quay vòng vốn của Thiên Vũ đã được cải thiện, nhưng vẫn cần một số tiền lớn để xây dựng lại hệ thống mạng.” Hắn dừng một chút, “Anh có hứng thú hùn vốn mua cổ phiếu với tôi không?”

“Gần đây thị trường chứng khoán đang ế ẩm.”

“A, để cảm ơn lần này anh giúp tôi đối phó với Quan Thiên Trạch, tôi cho anh biết chuyện hay ho này.” Diệp Kính Huy mỉm cười nhìn Tư Minh, “Chuyên gia phân tích chứng khoán vừa tiết lộ tin mật, mua cổ phần của công ty công nghệ Duy Phương là lựa chọn rất tốt.”

Tư Minh bình tĩnh nhìn hắn, “Theo như anh biết, cổ phiếu của nó vẫn đang giảm.”

“Tôi lấy danh nghĩa của Jae đề nghị anh mua cổ phiếu của Duy Phương, có thể mua bao nhiêu thì mua bấy nhiêu. Đương nhiên, anh có thể không tin.”

“Từ khi tham gia vào thị trường chứng khoán tới nay, Jae chưa từng bị lỗ vốn.” Tư Minh dừng một lát, “Không tin Gia Cát bên cạnh em thì anh có vẻ nhỏ mọn quá, phải không?”

Tư Minh nhìn Diệp Kính Huy, hắn chỉ mỉm cười, thế nên anh cũng cười theo, anh lập tức gọi điện cho Lưu Duy Giai: “Phân phó cấp dưới mua ngay cổ phiếu của Duy Phương, có thể mua được bao nhiêu thì mua bấy nhiêu.” Tư Minh quay đầu lại, trông thấy trong đôi mắt đen láy của hắn ánh lên một tia sáng khác thường, anh vỗ nhẹ lên vai hắn, “Được rồi, đi ngủ sớm thôi.”

.

Liên tục vài ngày sau, thị trường chứng khoán vẫn sóng yên biển lặng.

Cổ phiếu của Duy Phương vẫn tiếp tục giảm, nhưng chỉ giảm trong phạm vi nhỏ, rất chậm, từng chút từng chút một như muốn thử thách lòng kiên nhẫn của mọi người. Lưu Duy Giai đứng ngồi không yên, cô gọi điện cho Tư Minh: “Chúng ta vẫn tiếp tục mua cổ phiếu của Duy Phương sao? Sắp tới đến giá sàn rồi.”

Tư Minh chỉ mỉm cười: “Tiếp tục.”

Lưu Duy Giai điềm tĩnh đáp: “Quá phiêu lưu.”

“Đừng lo, cứ làm như lời tôi nói.” Dừng một chốc, anh nói tiếp, “Ngoài ra, cô giúp tôi tìm một luật sư giỏi.”

“Đã biết.” Lưu Duy Giai khựng vài giây, “Giám đốc Tư. . . .”

“Sao?”

“Hiện tại đã đầu tư mười triệu rồi.”

“Tôi biết lo lắng của cô.” Tư Minh tạm ngừng, “Duy Giai, cô rút một triệu trong tài khoản tiết kiệm của tôi ra, chuyển tạm thời qua tài khoản của cô, số còn lại bỏ hết vào chứng khoán. Cứ như vậy mà làm.”

Đến thứ tư, trời đổ mưa lất phất, thị trường chứng khoán vốn đang êm ả chợt phải hứng chịu một cơn cuồng phong ào tới.

Buổi sáng vừa mở cửa, điểm của công ty công nghệ Duy Phương vốn đang rớt giá bỗng liên tục tăng cao với tốc độ cực nhanh, từ 27.9 vọt lên 28.7. Lưu Duy Giai lập tức gọi điện cho Tư Minh, cô kích động đến độ run giọng: “Duy Phương đã tăng 8 điểm, ước chừng chiều nay sẽ tăng lên. Anh định bán với giá bao nhiêu? Lần này chúng ta lời rất lớn.”

Tư Minh bình tĩnh đáp: “Chờ thêm chút nữa.”

“Tôi nghĩ tới mức này sẽ không tăng nữa đâu.”

“Không sao.” Tư Minh dừng lại, “Cứ chờ đến lúc tôi gọi cho cô.”

Mãi tận bốn giờ chiều, cổ phiếu của Duy Phương tăng lên 29.0, Tư Minh bảo Lưu Duy Giai bán ngay toàn bộ cổ phiếu.

Ngay lúc ấy, Diệp Kính Huy gọi tới, giọng nói nhuốm đầy vẻ tự tin và đắc ý, “Sao nào? Tôi cung cấp thông tin cơ mật đúng rồi chứ?”

Tư Minh khen: “Quả nhiên là chuyên gia chứng khoán. Vậy bước tiếp theo là gì?”

“Dùng toàn bộ số tiền đó đầu tư vào Hằng Xương.”

Tư Minh cười: “Được, anh tin vào tầm nhìn của em.”

Sau đó, anh gọi cho Lưu Duy Giai: “Lưu ba triệu vào tài khoản của cô, số còn lại bỏ vào Hằng Xương.”

Lần này Lưu Duy Giai không hề ý kiến nữa, cô đáp ứng: “Vâng, tôi sẽ làm ngay.”

Ba ngày sau, cổ phiếu của Hằng Xương quả nhiên lại bắt đầu tăng cao.

Từ 25.0 lên thẳng 25.8, chỉ 8 điểm đã giúp lợi nhuận của Tư Minh tăng gấp bội.

Diệp Kính Huy lại chọn đúng thời điểm gọi đến: “Đợt này lời bao nhiêu?”

Tư Minh mỉm cười: “Gấp đôi lần trước, được hơn 10 triệu. Kế tiếp mua ở đâu?”

“Digital China.”

Ba ngày sau.

Cổ phiếu của Digital China bắt đầu giảm một cách thảm hại.

“Hôm nay HSI

đóng cửa với 8760 điểm, giảm 50 điểm so với ngày hôm qua. Trong đó Digital China liên tục giảm. . .” Sau lưng cô MC chương trình “Kinh tế và tài chính” đang cười rất tươi là đồ thị thể hiện tình hình cổ phiếu hôm nay, “Theo các nhà chuyên môn trong nước phân tích, có thể là do nước ngoài cố ý chèn ép. . .” Diệp Kính Huy thần nhiên nhìn tin tức trên TV, Tư Minh tắt rất nhanh đã xong, anh bước ra, đến ngồi bên cạnh hẳn, vừa lau tóc vừa hỏi: “Giảm bao nhiêu?”

“Một nửa.”

“Nói vậy rất có thể sẽ lỗ cả chục triệu.” Tư Minh dừng lại, lấy di động gọi một cú điện thoại, “Duy Giai, khi phiên giao dịch ngày mai bắt đầu, bỏ tất cả số tiền ta có vào để nâng điểm cổ phiếu lên.” Giọng nữ ở đầu dây bên kia dường như muốn nói gì đó, Tư Minh khựng lại, anh cau mày, “Rõ ràng có người ở cổ tình bán cổ phiếu để chèn ép chúng ta, hiện tại không thể dừng tay, chúng ta phải có lòng quyết tâm như tráng sĩ cắt cổ tay vậy.” Anh vừa nói vừa đứng dậy, đi về hướng ban công, “Cứ như vậy đi, tiếp tục mua.”

Diệp Kính Huy vẫn nhìn chăm chú nhìn theo bóng lưng anh, không nói câu nào.

Bên tai vẫn là chất giọng nữ máy móc truyền ra từ di động: “Nạp thẻ mời ấn 1. . .”

Tư Minh nói: “Có người nắm trong tay số lượng lớn cổ phiếu của Digital China, không biết đối phương là ai, nhưng nếu anh ta muốn tiêu tiền, bây giờ chúng ta có bán cổ phiếu ra cũng chỉ lỗ mấy chục triệu mà thôi.” Anh dừng một hồi, khóe miệng cong lên ý cười, “Cứ mua tiếp đi, nhìn xem anh ta có thể độ được bao lâu.”

“Kiểm tra số dư mời ấn 2. . .”

Tư Minh cười rồi cúp điện thoại, anh xoay người trở vào phòng khách, ngồi bên cạnh Diệp Kính Huy, đặt nhẹ tay lên vai hẳn: “Em lỗ bao nhiêu?”

“Mấy triệu.” Diệp Kính Huy khựng lại, “Anh định mua tiếp?”

“Hết cách rồi, nếu hiện tại bán ra, mấy chục triệu kia không thể thu về được.”

“Nếu mua tiếp, con số bị lỗ sẽ lớn hơn nữa.”

“Có khi đối phương cũng không chịu được, chúng ta còn có con đường sống.”

“Anh thật liều mạng.”

Tư Minh cười: “Hình như em biết rất nhiều tin tức.”

Diệp Kính Huy im lặng một lát, hất nhún vai: “Tôi lẫn lộn trong thị trường chứng khoán được vài năm rồi, quen biết nhiều tiền bối hơn anh. Anh muốn lấy phí tổn về thì cứ tiếp tục mua đi.”

Tư Minh khẽ thở dài: “Không biết cổ phiếu của công ty này có thể tăng lên không, cần phải xem đối phương muốn hành anh bao nhiêu nữa mới cam tâm. Anh luôn cảm thấy có người đang âm thầm thao túng.”

Diệp Kính Huy đương nhiên biết rõ chuyện đang xảy ra với loại cổ phiếu này, độc thủ giấu mặt chẳng ai khác ngoài hắn và Tiêu Dật, chính hắn dẫn Tư Minh sa bẫy, Tiêu Dật ở nước ngoài âm thầm chen ép cổ phiếu của Digital China, hắn kiếm lời hai lần cho Tư Minh chẳng qua là kế dụ địch xâm nhập mà thôi, chỉ khi được ăn kẹo hai lần mà đến lần thứ ba là thuốc độc, mới có thể lừa một kẻ đa nghi như anh vào tròng.

Hôm nay đại cuộc đã định, tuy nắm chắc thắng lợi nhưng hắn không hề vui sướng như tưởng tượng.

“Tư Minh.”

Hình như hắn rất hiếm khi gọi tên anh.

Người đàn ông đối diện này đây, tuy thủ đoạn tàn nhẫn đầy mình, đối xử với người khác rất lạnh nhạt và hồ hững, nhưng với hắn, anh ta cũng rất đặc biệt. Thật sự muốn cho anh ta khuyñh gia bại sản sao?

“Anh đã nói sẽ không hận tôi.” Diệp Kính Huy quay sang cười với anh, “Đúng không?”

Tư Minh gật đầu, ánh mắt rất kiên định, “Ừ.”

— Vậy là tốt rồi, chỉ cần anh không hận.

Như vậy tôi có thể trả thù anh lần cuối cùng, hãm hại anh mất một số tiền lớn, sau đó, tôi sẽ tìm lối thoát để xóa bỏ ân oán giữa hai ta, anh chơi tôi một lần, tôi cũng thắng anh một lần, chúng ta là kỳ phùng địch thủ không thể phân thắng bại.

Rồi sau đó chúng ta sẽ bắt đầu lại, không cần đấu đá hay tính kế nhau, cùng sửa sang lại ngôi nhà này, mang hai con mèo một đen một trắng kia về nuôi, trồng thêm hoa để không khí gia đình ấm áp hơn một chút, cứ thế mà sống êm đềm cạnh nhau cả đời, cũng tuyệt vời lắm.

Về phần số tiền anh bị mất trên thị trường chứng khoán, tương lai có thể từ từ kiếm lại.

Sau khi hết thấy chuyện tình đi đến hồi kết thúc, hắn sẽ bồi thường cho anh khoản thiệt hại vì cổ phiếu.

Dù sao Diệp Kính Huy cũng là người chưa bao giờ chịu thua, không có khả năng vì thích Tư Minh mà sẽ bỏ qua đủ loại đối trá trong quá khứ. Hắn lại càng không thể dễ dàng bỏ mất tự tôn, không tính toán những hiểm khích cũ mà bình thản ở bên cạnh anh.

Hiện giờ trả thù Tư Minh khiến Diệp Kính Huy không dễ chịu chút nào, nhưng hắn vẫn không do dự xuống tay.

Bất quá là tìm một con đường thoát, muốn cứu vớt chút kiêu ngạo và tự tôn của riêng hắn, cũng để đặt dấu chấm hết cho cuộc tranh đấu kịch liệt anh chết tôi sống này mà thôi.

Sau đó, hắn và anh, sẽ bắt đầu lại mối quan hệ tình cảm mới, tốt đẹp hơn.

.

Diệp Kính Huy nằm trần trọc trên giường, chung quy vẫn cảm thấy lúc Tư Minh gọi điện thoại, anh có vẻ kỳ lạ lắm. Cái đêm hắn đề nghị anh mua cổ phiếu, anh từng gọi điện cho Từ Thanh, không khí lúc ấy phải nói là vô cùng quái lạ. Tuy anh diễn kịch rất giỏi, lại điều chỉnh sắc mặt nhanh chóng, nhưng khi điện thoại được kết nối, vẻ kinh ngạc của anh vẫn không qua khỏi mắt Diệp Kính Huy.

Anh không hề chần chừ đã đồng ý mua cổ phiếu, phải chăng là vì cú điện thoại đó?

Ngày mai chính là ngày quyết chiến, Tiêu Dật đã nói bên y hết thấy đều thuận lợi, Tư Minh sẽ mất hết tài sản cá nhân kiếm được trong vòng nửa năm qua.

Nhưng thắng lợi sắp đến cũng không làm cho hắn giảm bớt bất an, một nỗi bất an không rõ nguyên cớ.

Luôn có một thứ cảm giác kỳ lạ như thể hắn sắp đánh mất điều gì đó.

Diệp Kính Huy bật dậy, xuống giường rồi đi tới phòng đọc sách.

Kệ sách trong phòng Tư Minh có một góc chết, hoa trong chậu đã sắp khai nhụy, sắc xanh lam toát lên nét đẹp yêu kiều trong đêm tối.

Diệp Kính Huy ngồi xổm trước chậu hoa, hẩn móc khối kim loại được giấu trong một góc khuất của chậu hoa, nắm trong lòng bàn tay. Chú Chung từng mua hai chiếc máy nghe trộm mini ở nước ngoài, một chiếc đặt trong chậu hoa ở phòng Tư Minh, chiếc còn lại đương nhiên gắn trên vật tùy thân anh hay mang theo, để hẩn thuận tiện nghe được những tin tức quan trọng.

— Sợi dây chuyền.

Thứ kỷ niệm hẩn đưa anh để làm dấu hiệu ‘đã có người yêu’.

Thực tế sợi dây chuyền đó có gắn một chiếc máy nghe trộm mini không thấm nước.

Không có việc cần có chi phải xun xoe, Tư Minh không hề phòng bị với hẩn, không nghĩ tới hẩn sẽ dè tiện tới mức gắn máy nghe trộm trong dây chuyền. Cho nên dấu là tin tức về quyền phát triển game “Mộng giang hồ” hay giá bán sản phẩm mới của Nhân Thông, thậm chí đến chuyện anh đầu tư vào thị trường chứng khoán, mua cổ phiếu của công ty nào hẩn cũng biết tất tần tật.

Nhưng lúc tặng cho anh, anh lại nói rằng, đây là lần đầu tiên anh được nhận quà.

Diệp Kính Huy còn nhớ rất rõ đôi mắt đen thẫm lấp lánh ý cười đầy cảm động khi ấy của anh. Nhưng anh đâu biết, người tặng anh sợi dây chuyền này bị ỉn đến mức nào.

Giống như trước kia, khi hẩn đang lên kế hoạch đá anh khỏi ghế tổng giám đốc, anh vẫn không quên tăng lương cho hẩn. Đạo đó anh cũng không biết, người đứng trước mặt anh đồng minh của đối thủ, tiếp cận anh bất quá vì làm nội ứng.

Hiện giờ cẩn thận nhớ lại, bất tri bất giác hẩn đã tổn thương anh rất nhiều lần.

Tuy người đàn ông ấy lúc nào cũng giữ vẻ điềm nhiên, đôi mắt sâu thẳm kia cũng rất hiếm khi bộc lộ cảm xúc, nhưng vào giây phút anh biết chân tướng sự thật, anh cũng sẽ đau lắm, đúng không?

Diệp Kính Huy cười khê, ngấm cái máy nghe trộm trong lòng bàn tay rồi ném nó vào giỏ rác.

51. Chương 51: Trả Thù (hạ)

Diệp Kính Huy đẩy cửa phòng ngủ của Tư Minh ra.

Màn không được kéo kín, ánh trăng êm dịu chiếu xuyên qua khe hở len lỏi vào phòng, vừa khéo rơi lên gương mặt anh, đôi mắt nhắm nghiền bên dưới đôi mày kiếm, đôi môi hơi mím dưới chiếc mũi cao thẳng, hơi thở đều đều, dường như anh đang mơ một giấc mộng rất đẹp.

Diệp Kính Huy khê khàng đến bên giường ngồi, ngấm gương mặt điển trai của Tư Minh, dùng ngón tay xoa má anh, tự nhiên cúi người xuống hôn nhẹ lên môi anh.

Sau đó, hẩn mới tìm cái USB màu đen để trong ngăn kéo trong tủ đầu giường.

Diệp Kính Huy biết, Tư Minh lưu rất nhiều tư liệu quan trọng trong cái USB đó, biên bản giao dịch cổ phiếu lần này cũng không ngoại lệ, ngày thường anh luôn mang theo bên người, chỉ lúc ngủ mới cất nó trong ngăn kéo gần mình nhất.

Diệp Kính Huy nắm USB trong tay, xoay người đi ra ngoài, nhẹ tay đóng cửa phòng ngủ của anh, trở về phòng mình, hẩn mở laptop ra, cắm USB vào, ấn chuột liên tục để sao chép tư liệu. Quả nhiên, lúc trước Tư Minh nghe lời hẩn mua một số lượng lớn cổ phiếu của Digital China. Diệp Kính Huy biết, khi phiên giao dịch ngày mai bắt đầu, Tiêu Dật sẽ tung cổ phiếu Digital China đang nắm trong tay ra, theo đó, nếu Tư Minh muốn giữ vững cổ phiếu này, anh nhất định phải tiếp tục mua thêm rất nhiều, tựa như lấp đầy một

cái động không đáy. Hắn đã tính toán kỹ càng, cổ phiếu trong tay Tiêu Dật tuyệt đối nhiều hơn Tư Minh, ván này anh chắc chắn sẽ bại.

Sao chép xong toàn bộ tài liệu, sau khi gửi thư điện tử cho Tiêu Dật, Diệp Kính Huy mới thở phào một hơi.

Chuyện này rất nhanh sẽ kết thúc. Nếu đúng như lời anh nói, anh không hận hắn, như vậy bọn họ có thể bắt đầu lại một lần nữa.

Trong máy tính truyền ra tiếng báo thư đã được gửi thành công, Diệp Kính Huy đang muốn đứng dậy, bí mật đi trả USB về chỗ cũ, đột nhiên lại nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng, ngữ điệu lạnh như băng: “Em đang làm gì vậy?”

Trong nháy mắt, hắn cứng người.

Tư Minh thản nhiên nói: “Em từng nhắc anh tư liệu quan trọng tuyệt đối đừng nên lưu trong USB tùy thân.” Anh dừng một chút rồi tiếp lời, “Không nhớ sao? Vũ hội sáu năm trước.”

“Tôi không biết anh đang nói gì.” Diệp Kính Huy sầm mặt, chậm rãi xoay người lại, tuy người hắn đã cứng như gỗ, ngón tay đang cầm USB cũng khẽ run lên, nhưng môi vẫn mỉm cười, “Anh cũng thấy đấy, người lên lút giở trò chính là tôi. Không, phải nói đây là ván cờ tôi bày riêng cho anh.”

— Vào giây phút đó, Diệp Kính Huy bỗng nhiên nghĩ rằng, giá mà anh giả vờ không phát hiện ra thì tốt biết mấy.

Chỉ cần như thế, tâm nguyện của hắn có thể hoàn thành trọn vẹn, tìm một lối thoát hoàn mỹ xóa tan những ân oán xưa. Bọn họ sẽ bắt đầu lại một lần nữa, sống êm đềm bên nhau.

Trước đây lần nào anh cũng vờ như không biết, tại sao bây giờ lại vạch trần ngay mặt, không tiếp tục xem kịch?

Hóa ra người ngu xuẩn chính là hắn, Tư Minh vĩnh viễn luôn là kẻ khó dò.

Ngày trước, trong phòng ngủ nhà anh, chuyện hắn lên hôn anh chắc hẳn anh cũng phát hiện?

Ban nãy khi hắn vừa hôn anh, anh cũng tỉnh rồi đúng không?

Quả nhiên, Tư Minh là diễn viên tài năng nhất.

“Bị anh lột trần rồi thì tôi cũng không có gì để nói, ngày mai anh sẽ thảm bại.” Diệp Kính Huy cười, “Thế nào, không cam lòng ư?”

Tư Minh mỉm cười: “Anh đã sớm biết là do em giở trò.”

Diệp Kính Huy sững sốt.

Tư Minh tạm ngừng giây lát rồi nói tiếp: “Ngay từ lúc em bàn việc cùng mua cổ phiếu với anh, anh biết cuộc báo thù của Diệp Kính Huy rốt cuộc cũng đã tới.”

Trầm mặc một hồi sau, hắn bình thản hỏi: “Vậy tại sao anh lại nghe lời tôi?”

“Vì anh muốn biết em hận anh tới mức nào. Thì ra em muốn để anh lão sinh ra lão, sau khi đạt được một con số lớn mới mất sạch sẽ, cảm thụ tâm trạng thảm bại, đúng không?” “Anh phân tích rất chính xác.”

“Vậy thì, Diệp Kính Huy, hiện tại đã đủ chưa?” Trong giọng nói của Tư Minh lộ ra vẻ mệt mỏi thấy rõ.

Diệp Kính Huy cúi đầu, không để cho Tư Minh phát giác ngón tay hắn đang run rẩy.

“Anh cảm thấy đã đủ chưa?” Hắn ngừng một chút, “Tôi không phải người bao dung đến độ chỉ một câu ‘bỏ qua chuyện cũ’ sẽ quên hết những toan tính và đùa cợt của anh trong quá khứ.”

Tư Minh giật mình, chợt anh mỉm cười: “Phải, anh làm Thiên Vũ suýt chút nữa phá sản, còn chuốc thuốc cường bức em, hại em bị Quan Thiên Trạch quay phim, đúng rồi, bấy rập trong hợp đồng cũng do một tay anh bày ra. Anh cứ ngỡ rằng chúng ta đã ở bên nhau lâu như vậy, em sẽ quên hết những kỷ ức không mấy tốt đẹp trước đây.” Anh tạm ngừng rồi mới nói tiếp, “Nhìn anh mất hết số tiền nửa năm qua khổ cực kiếm được, em còn chưa hài lòng sao? Nếu chưa hài lòng, hợp đồng em ký cùng Nhân Thông mấy hôm trước

cũng có bấy đúng không? Nếu chưa hài lòng, em có thể liên hệ với tác giả của ‘Mộng giang hồ’, từ chối trao quyền làm game cho anh. Nếu như thế vẫn còn chưa đủ, em thử khởi kiện anh lên tòa án vì tội gián điệp kinh tế đi, đến lúc đó đưa USB của anh cho họ, em đứng ở vị trí nhân chứng, tận mắt nhìn anh bị tổng vào tù.”

“Như vậy đã đủ chưa?”

Diệp Kính Huy không đáp, hắn chỉ cúi đầu lặng im.

Tư Minh cười khê, gỡ sợi dây chuyền trên cổ ra, cầm lấy tay Diệp Kính Huy, thả nó vào lòng bàn tay hắn.

“Nếu anh đã nhận thua, sợi dây chuyền em tặng anh để làm dấu hiệu tình nhân cũng nên trả lại cho em.”

“Dù biết rõ đang đeo máy nghe trộm, anh cũng luyến tiếc vứt đi, thời gian qua thực sự vất vả lắm. Tuy lúc nhận quà rất vui vẻ, nhưng vào thời điểm kiểm tra lại thấy máy nghe trộm, làm sao không đau.”

Sợi dây chuyền trong lòng bàn tay còn vương nhiệt độ cơ thể anh, rất ấm.

Diệp Kính Huy ngẩng đầu lên, chịu đựng ánh mắt buốt giá của anh, chỉ thấy từng cơn ớn lạnh đang chạy dọc sống lưng.

Hắn nắm chặt sợi dây chuyền kia, giống như đang bóp chính sự dễ tiện và ích kỷ của mình, bằng không thì tại sao tìm lại đau đớn thế?

Tổng vào tù? Hóa ra trong lòng anh, Diệp Kính Huy độc ác tới mức ấy,

Lúc trước khi gắn máy nghe trộm vào sợi dây chuyền, đáng lẽ hắn nên nghĩ đến trường hợp khi anh phát hiện ra, cũng chính là ngày bọn họ đoạn tuyệt.

Xé rách lớp ngụy trang, gỡ bỏ tấm mặt nạ, ở trong lòng anh, Diệp Kính Huy chính là một kẻ nham hiểm như thế.

Giờ phút này nghe anh dùng ngữ điệu bình thản nói những lời ấy, hắn cảm thấy tim mình như bị anh dùng sợi roi to nhất, cứng nhất quất từng nhất một.

Nếu không, tại sao toàn thân hắn như muốn co quắp lại?

“Phải đem quà của người yêu đi kiểm tra máy nghe trộm, em biết không, chúng ta quả thật là hai kẻ đáng thương.” Tư Minh vươn tay muốn xoa những sợi tóc lòa xòa bên tai hắn, nhưng khi sắp tới gần, anh rút tay về, giọng nói dịu đi đôi phần, “Em ở bên cạnh anh, thực sự. . . chỉ vì trả thù, trút giận?” Diệp Kính Huy há miệng ra, yết hầu khô khốc, hắn chẳng thể thốt ra được một câu.

Hắn không biết mình nên trả lời thế nào.

Chẳng lẽ thứ hắn muốn chính là “trả thù anh”? Thế thì hiện tại anh đã thua, tại sao hắn lại càng khó chịu hơn?

Mục đích ban đầu khi ở bên cạnh Tư Minh đích thực là vì báo thù, cho dù dần dần nhận ra tình cảm mình dành cho anh đã sớm vượt qua ngưỡng “thích”, nhưng vẫn không thể vì yêu mà chủ động tỏ ra yếu thế trước mặt anh! Với lòng kiêu ngạo của Diệp Kính Huy, không có khả năng chỉ như vậy đã tha thứ tất cả! Cho nên mới hắn mới nghĩ tới biện pháp ngu ngốc mà trong mắt hắn chỉ là “đặt dấu chấm hết cho ân oán xưa”, trong khi với anh, lại là “vì báo thù”.

Nhưng Diệp Kính Huy đã quên, thật lâu về trước Tư Minh từng nói rằng, anh chỉ quan tâm đến kết quả, bất kể quá trình.

Vì vậy những thống khổ và đấu tranh nội tâm hắn đã trải qua chỉ vì kết quả “báo thù” mà bị phủ nhận toàn bộ.

Tình cảm mơ hồ hắn dành cho anh cũng thế.

“Em có yêu tôi không, Diệp Kính Huy?” Tư Minh thành linh cất tiếng hỏi.

Diệp Kính Huy chỉ lặng thinh không đáp.

“Vậy thì tốt. Giao ước trước kia là em dùng danh nghĩa người yêu ở bên cạnh tôi, mãi đến khi tôi buông tay mới thôi. Bây giờ tôi chủ động đề nghị thì em sẽ được tự do.” Tư Minh thấp giọng nói, “Kết thúc đi, tôi mệt mỏi lắm.”

Diệp Kính Huy cười nhạo: “Hóa ra khi đó anh đã sớm biết sẽ có ngày này, phải chăng đã chuẩn bị sẵn lời thoại cho thời điểm hạ màn rồi?”

Chẳng biết hắn đang cười vì sự quyết đoán của anh, hay đang chế giễu chính bản thân mình. Quả nhiên, trên đời này không ai chịu tin tưởng hắn.

“Tôi không muốn cả ngày bị em ngấm ngầm mưu tính, nhận một món quà mà phải lo lắng đủ bề, gọi điện thoại phải tìm nơi em không nghe được, thậm chí cả lúc ngủ cũng đề phòng em có bất ngờ xông vào cướp USB hay không.” Tư Minh ngừng một chút, “Loại tranh đua vô nghĩa này nên dừng lại đi.”

“Diệp Kính Huy, em thắng. Tôi tâm phục khẩu phục rồi.”

Tư Minh không để ý, trong lúc anh nói, Diệp Kính Huy vẫn luôn cúi đầu, nước mắt thoáng trào ra trong đôi mắt bị hắn kiềm lại.

Anh cũng không nhận ra ngón tay hắn đang ấn chặt vào lòng bàn tay. Sợi dây chuyền bạch kim hằn lên tay hắn những vết hoa văn rợn người.

Cái USB kia cũng sắp bị hắn bóp nát.

“Được, tùy anh.” Diệp Kính Huy điềm tĩnh đáp, “Dẫu sao cũng là tôi thắng. Khi phiên giao dịch chứng khoán ngày mai bắt đầu, tiền anh đổ vào đủ giúp tôi thành lập công ty mới.”

“Ừ, nếu em muốn sống tiếp trong ngôi nhà này thì cứ việc. Tôi dọn ra ngoài.”

Tư Minh quay người đi ra, đi một cách cực kỳ dứt khoát.

Diệp Kính Huy đứng ngơ ngác trong phòng ngủ một hồi lâu, thân thể vẫn đang run lên khe khẽ.

Trông thấy anh kéo vali hành lý ra khỏi phòng ngủ, giọng hắn khản đặc: “Bây giờ là ba giờ sáng, anh có thể đợi đến sáng rồi hãy đi.” “Không sao, tôi lái xe.”

“Tránh tôi như tránh ôn dịch sao, có cần gấp như vậy không?” Diệp Kính Huy cong môi, nở nụ cười, “Phải chăng bầu không khí nặng nề ở đây khiến anh không muốn nán lại thêm một giây nào nữa?”

Tư Minh yên lặng, ngoảnh đầu lại nhìn hắn.

Diệp Kính Huy nhướn mày, dùng giọng điệu cực kỳ điềm nhiên đáp: “Anh nói đúng, tôi ở bên cạnh anh là vì báo thù. Ngay từ lúc đầu, anh đã dày công bày trận chờ tôi sa vào, tại sao tôi phải cam tâm tình nguyện bại dưới tay anh? Tại sao tôi phải bị anh giày vò cả đêm trên giường, hôm sau còn nghe anh nói mấy lời vô nghĩa như ‘trò chơi kết thúc’?” Nói đoạn, dường như có hơi kích động, hắn dừng một chút, ý cười nơi khóe môi càng đậm, giọng cũng lạnh hơn, “Anh cảm thấy giày vò tôi xong rồi dùng một câu ngắn gọn ‘trò chơi kết thúc’ để kích tôi thì rất thỏa mãn ư, tại sao tôi không thể trả thù anh?”

“Tôi không rẻ mặt như vậy, vĩnh viễn cũng không yếu thế trước mặt anh! Càng không thể nhẫn nhục chịu đựng những gì anh gây ra cho tôi! Tôi là vì báo thù đó, sao, cho Tư Minh anh cũng ném thử tâm trạng bị người ta ám hại, có dễ chịu không? Lúc tôi biết anh quen Từ Văn Sơn, biết vận mệnh Thiên Vũ đều bị anh âm thầm thao túng, biết anh qua lại với Quan Thiên Trạch, biết lần du lịch đó chỉ như trò hề trong mắt anh, tôi cũng đâu chịu nổi.”

“Hiện tại tôi trả hết cho anh, rất công bằng đúng không? Nói thử xem, tôi sai chỗ nào?”

“Em đúng.” Tư Minh nhìn hắn, trong đôi mắt hiện lên một chút bất đắc dĩ, “Nhưng tôi hy vọng chưa từng biết em. Thật sự.”

“Hối hận?” Diệp Kính Huy cúi đầu lặp lại, khẽ cười, “Cho nên không muốn tiếp tục, thậm chí cảm thấy ngay cả tư cách làm đối thủ của anh, Diệp Kính Huy tôi cũng không xứng?”

“Phải.”

“Tốt! Nếu vậy thì không cần gấp lại.” Diệp Kính Huy ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn là nụ cười hờ hững mà vô tình, “A, may mà cho tới bây giờ tôi chưa từng thích anh, xem ra vẫn là tôi chiếm lợi thế, thương trường lẫn tình trường, tôi toàn thắng.” Hắn ngừng một chút, ánh mắt buốt lạnh, “Đi đi, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Tư Minh nhìn hắn, vẻ như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng anh chỉ cười nhẹ, đáp, “Ừ, như em mong muốn, không hẹn gặp lại.”

Mãi đến khi Tư Minh kéo vali hành lý ra khỏi nhà, mãi đến khi cửa bị đóng mạnh vang lên một tiếng “cạch” thật lớn, mãi đến khi chiếc xem quen thuộc kia từ từ lướt ngang qua cửa sổ, đèn xe phát ra tia sáng màu vàng nhạt, mờ rồi tỏ dần, lại tỏ rồi mờ đi, cuối cùng biến mất chẳng còn tăm tích, chỉ sót lại bóng tối vô biên, Diệp Kính Huy vẫn đứng chôn chân tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Tay chân hắn run rẩy, toàn thân lạnh như băng, nhưng hắn không biết.

Hắn đứng trong căn phòng trống trải nọ, nơi từng được gọi là “nhà”, nơi hắn từng nghĩ sẽ sống cùng Tư Minh.

Lặng lặng mà đứng.

Chẳng biết qua bao lâu, từng câu chuyện cũ dội về trong ký ức. Hắn nhớ tới những lời Tư Minh nói dạo trước, ví dụ như sẽ bán căn phòng lạnh lẽo đang ở, dẫn hắn tới ngoại ô mua một ngôi nhà nhỏ ấm áp hơn để chung sống với nhau; ví dụ như so với việc nhiều người quan tâm anh đi được đến nơi cao không, anh càng cần có người quan tâm anh đi có một không.

Rồi hắn nhớ lúc anh biến mất suốt một tuần, hắn cũng một mình đợi ở đây, nửa đêm tỉnh giấc cảm thấy thật tối tăm và lạnh giá. Khi ấy hắn luôn suy nghĩ bao giờ anh mới trở về? Hắn đã sắp xếp máy nghe trộm để độ sức với anh lần cuối cùng, trở về nhận lấy cạm bẫy hắn bày ra cho anh đi. Nhanh lên. . . .Trở về là tốt rồi.

Có lẽ vì biết anh sẽ về, một tuần kia trôi qua rất nhanh.

Nhưng hôm nay thì sao, anh sẽ không về. Ngay cả câu hẹn gặp lại cũng lừa dối, vì anh thật sự không muốn nhìn thấy hắn nữa.

Ngôi nhà này cũng biến thành một cái vỏ rỗng.

Nhưng Diệp Kính Huy không nở dọn đi, bởi vì hắn vừa ngộ ra rằng, dù có đi đâu, ngôi nhà này vẫn là nơi ấm áp nhất hắn từng sống.

Đến rạng sáng Diệp Kính Huy mới lên giường nằm, nhưng hắn không ngủ được.

Hắn nhìn sợi dây chuyền có gắn máy nghe trộm, bất chợt sinh ra lòng hiếu kỳ, cảm giác khi dùng máy nghe trộm nghe giọng của mình sẽ ra sao?

Thế là hắn đeo tai nghe, thấp giọng nói vào máy nghe trộm: Tư Minh.

Bên tai lập tức vang lên tiếng vọng, là giọng của hắn, khàn đặc gọi một tiếng Tư Minh.

Thanh âm trầm thấp kia cơ hồ đã khuấy động tận tâm can hắn, Diệp Kính Huy nhếch môi cười.

Câu tiếp theo không thể cất thành lời.

— Thực ra tôi thích anh từ lâu lắm rồi, chỉ là lúc nhận ra thì đã quá muộn. Thế nên, tình chưa bắt đầu đã phải kết thúc.

52. Chương 52: Ân Oán

Tư Minh đi rồi, mọi thứ vẫn diễn ra bình thường.

Diệp Kính Huy trở thành người quản lý cao nhất của Thiên Vũ, dần dần tập được thói quen đi làm và tan tầm đúng giờ.

Từ khu nhà Lưu Hoa ở ngoại ô phía tây đến trung tâm thành phố mất nửa tiếng chạy xe. Trước đây đều là Tư Minh cầm lái, Diệp Kính Huy chỉ việc ngồi ở ghế phó lái ngáp ngáp dài, thường xuyên ngủ quên, đôi khi còn mơ tiếp giấc mộng dang dở ngày hôm qua, mỗi lần mở mắt ra đã thấy công ty ngay trước mặt.

Bây giờ hẳn lại tự mình lái xe, cảm thấy đoạn đường này sao mà dài thế.

Có lẽ do kỹ thuật lái xe quá tệ, lúc còn ở đoạn cao tốc từ ngoại ô phía tây hướng về nội thành, hẳn có thể an tâm đi thẳng, nhưng vừa vào trung tâm gặp phải cảnh xe cộ tấp nập như nêm, khắp nơi đều là ngã tư, cứ đến ngã tư là có đèn đỏ, Diệp Kính Huy rẽ tới rẽ lui nên thường đi nhầm đường, thi thoảng còn không kịp thắng lại mà đụng vào rào chắn; đi đường hay mất hết cả hồn vía, mồ hôi đầm đìa. Sau đó hẳn đành mượn một tài xế riêng chở mình đi làm, hẳn ngồi ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ là vẫn không cách nào ngủ thiếp đi trên xe. Diệp Kính Văn về nước, làm việc trong khoa ngoại thần kinh của bệnh viện nhân dân tốt nhất thành phố.

Có một lần họ Diệp Kính Huy tới bệnh viện thăm cậu ta, tình cờ nghe được nhóm y tá trẻ tuổi bàn luận trên hành lang, họ bảo bác sĩ Diệp thật sự là một người phi thường, chủ nhiệm bị điều đi, phó chủ nhiệm thăng chức, vị trí phó chủ nhiệm bổ trống chắc chắn sẽ thuộc về cậu ta. Quả nhiên không bao lâu sau, dựa vào mấy bài luận văn được đăng trên tạp san quốc tế, Diệp Kính Văn tuổi hạc còn trẻ đã nhận chức phó chủ nhiệm khoa ngoại thần kinh.

Diệp Kính Huy ngồi trong văn phòng ở bệnh viện, trông thấy Diệp Kính Văn mặc áo blouse trắng, mặt mày nghiêm túc lật xem bệnh án, hẳn mỉm cười.

Anh cả có sự nghiệp thành công, em út cũng đã trưởng thành, điều tiếc nuối duy nhất là cả ba anh em vẫn còn độc thân, tuy trong mắt mọi người bọn họ là đàn ông độc thân ưu tú, nhưng chỉ người trong cuộc mới hiểu, dấu vẻ ngoài đẹp đẽ đến đâu, hình tượng phóng khoáng thế nào, trong lòng vẫn luôn có một nút thắt mãi không gỡ được, những vết sẹo mãi chưa kết vảy.

“Cậu và Lâm Vi sao rồi?” Diệp Kính Huy cười hỏi.

Diệp Kính Văn đứng đối diện nhướn mày: “Em dọn qua sống chung với cậu ấy, dùng chiêu ‘chết cũng làm bạch tuộc’ với cậu ấy hẳn sẽ có hiệu quả.”

Diệp Kính Huy chắc lưỡi nhận xét: “Da mặt dày quá ha.”

“Còn chẳng phải do anh dạy?” Diệp Kính Văn cười, “À phải rồi, sao sau khi về nước em không gặp anh chàng họ Tư kia.”

Diệp Kính Huy khựng lại: “Anh cũng lâu rồi chưa gặp anh ta.”

Thấy Diệp Kính Huy nom có vẻ không muốn nhắc đến, đề tài lập tức chấm dứt, Diệp Kính Văn cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay: “Em phải đi kiểm tra phòng.”

“Ừ, anh cũng có buổi họp, tới trưa cùng ăn cơm đi.”

Từ bệnh viện đi hết hai con phố là đến trụ sở của tập đoàn Thiên Vũ.

Quảng trường thoáng cái se se lạnh của buổi sớm tinh mơ, ánh nắng trải trên nền đường những mảng sáng vàng nho nhỏ.

Diệp Kính Huy đi xuyên qua quảng trường Thời Đại, bước vào thang máy lên phòng chủ tịch trên tầng cao nhất.

Đứng trước cửa sổ sát đất lớn ngắm nhìn cảnh bên ngoài, ở đằng xa có một tòa nhà đỉnh nhọn màu xám bạc, là tập đoàn Minh Huy của Tư Minh, vốn từng là trụ sở chính của tập đoàn Nam Dao. Bây giờ đứng nhìn từ xa, chỉ có thể trông thấy một góc nhỏ mà thôi. Thế nhưng mỗi khi ngắm cảnh, ánh mắt hẳn vẫn không kiềm nổi cứ dừng trên một góc nhỏ ấy.

Dù biết khoảng cách của cả hai rất xa, thật nhiều vật ngăn trở, hẳn vẫn không thể thôi nhìn về nơi có người đó.

Điện thoại trên bàn réo vang inh ỏi, Diệp Kính Huy ấn nút nghe, giọng nói lạnh lạnh của cô thư ký vang lên.

“Chủ tịch Diệp, sau khi phiên giao dịch chứng khoán hôm nay bắt đầu, cổ phiếu của tập đoàn Minh Huy đã giảm ba điểm.”

Diệp Kính Huy quay đầu lại, ngồi xuống ghế xoay: “Gần đây bọn họ đang làm những gì?”

“Quyền phát triển game Mộng giang hồ bị cướp, đấu giá giành quyền làm đại lý cho game online RF cũng mất trong tay kẻ khác, không biết tập đoàn Minh Huy sao lại như thế, dạo này gặp bất lợi dồn dập, thậm chí lòng tin của khách hàng và cổ đông bắt đầu dao động, vì vậy cổ phiếu giảm liên tục.” Diệp Kính Huy ngừng một chút: “Tôi biết rồi, tiếp tục chú ý đi.”

Sau khi cúp điện thoại, đôi mày của Diệp Kính Huy nhíu tít lại. Dạo gần đây liên tiếp thất bại trong kinh doanh không giống tác phong nhất quán của Tư Minh. Anh ta làm việc rất mạnh dạn và quyết đoán, luôn có chỗ đứng khó đánh bại trên thương trường, hiện giờ tại sao ngay cả quyền phát triển game và quyền làm đại lý còn con như thế cũng bị cướp mất? Diệp Kính Huy mở máy tính ra xem tin tức về buổi đấu giá, người đại diện tập đoàn Minh Huy phạm rất nhiều lỗi sơ đẳng không nên phạm.

— Rốt cuộc Tư Minh đang làm gì vậy? Cơ hồ là do không yên lòng, hấn hoàn toàn lâm vào trạng thái bản thân.

Đương nhiên Diệp Kính Huy sẽ không chủ động đi giúp đỡ anh, tuy vẫn giữ thái độ bàng quan, hấn vẫn rất lo lắng.

Điện thoại trên bàn lại kêu vang, Diệp Kính Huy cầm ống nghe, bình tĩnh hỏi: “Chuyện gì?”

“Chủ tịch Diệp, có cô Vu muốn gặp anh, bảo là được anh Tư ủy thác đến bàn việc với anh.”

Diệp Kính Huy im lặng một hồi mới đáp: “Mời cô ta vào đi.”

Chốc lát sau, một cô gái hăng còn rất trẻ xuất hiện. Vóc dáng thon thả, mái tóc dài buộc gọn trên đầu, vạt váy trắng phòng gọn gàng, cô mỉm cười ngồi đối diện Diệp Kính Huy, lịch sự nói: “Chào chủ tịch Diệp, tôi là Vu Na, người đại diện được anh Tư ủy thác đến gặp anh, đây là danh thiếp của tôi.”

Diệp Kính Huy nhận danh thiếp, thuận tay đặt lên bàn, hấn cúi đầu nhìn đồng hồ: “Cô Vu, tôi chỉ có năm phút.”

“Tôi sẽ không làm phiền anh lâu đâu.” Vu Na mỉm cười, cô vào thẳng vấn đề, “Ý của anh Tư là sắp tới anh ấy sẽ bán toàn bộ cổ phiếu Thiên Vũ đang sở hữu, nếu chủ tịch Diệp muốn lấy lại 49% lúc trước bị Nam Dao mua, anh ấy có thể ưu tiên bán cho anh.”

Bán cổ phiếu ngay lúc này? Phá tường đông đắp tường tây, rút vốn đầu tư ở bên hấn để bổ sung vào số lỗ của tập đoàn Minh Huy?

Anh ta quả nhiên là người làm ăn khôn khéo và vô tình nhất, biết rõ hiện tại bán phá giá số cổ phiếu này đối với một tập đoàn vừa khôi phục sự sống như Thiên Vũ có ảnh hưởng lớn bao nhiêu.

Khóe miệng Diệp Kính Huy vẽ thành một nét cười lạnh: “Đầu tiên thay tôi cảm ơn anh ta về việc ‘ưu tiên’”
Dùng một chút, hấn nhướng mày, điềm tĩnh nói: “Nói thử anh ta ra giá bao nhiêu.”

“Anh ấy nói cho anh giá ưu đãi, 28.5.”

“28, thêm một điểm tôi không mua.”

“28.5, anh Tư nói ít một điểm anh ấy cũng không bán.”

Yên lặng một lúc sau.

Diệp Kính Huy nhún vai: “Anh ta không định nhượng bộ?”

“Vậy tại sao chủ tịch Diệp không lùi một bước?”

Diệp Kính Huy kiềm nén cơn giận đang chực trào: “Mời cô Vu về cho.”

“Nếu đã vậy, số cổ phiếu kia chúng tôi đành phải xử lý theo cách khác.”

Chờ cô đi rồi, Diệp Kính Huy mới dùng khăn tay lau mồ hôi trong lòng bàn tay. Bây giờ Tư Minh có thể thần nhiên xem hắn là đối thủ trên thương trường, không hề nương tay chút nào, có lẽ đây mới thực sự là bản chất của anh ta.

Nhớ tới sự dịu dàng trong dĩ vãng của anh, Diệp Kính Huy cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

. . . .

Đến tối hắn lại về ngôi nhà kia, khu dân cư ở ngoại ô phía tây được điểm tô rất lung lẫy, nhìn đâu cũng thấy màu xanh tốt tươi tràn đầy sức sống.

Diệp Kính Huy mở cửa đi vào nhà, phòng ốc vắng vẻ vọng lại tiếng bước chân của hắn, chú mèo con trắng thấy chủ nhân đã về bèn vui mừng chạy lại định nhảy bổ vào lòng Diệp Kính Huy, lại bị hắn tóm lấy ném lên sofa.

Đêm nay hắn lại mất ngủ.

Giấc mơ đưa hắn về ngôi nhà cũ ở New York. Lúc ấy đang là đầu xuân, cạnh hồ nước có ba cây liễu với những tán lá giao hòa nhau, từng mảng tơ liễu bay lả tả rơi xuống mặt đất như trời vừa buông tuyết.

Trong giấc mơ đó, ba anh em hắn đều có dáng dấp hiện tại. Ba mẹ cũng có mặt. Cả gia đình vây quanh bàn ăn dùng bữa cơm đoàn viên rất vui vẻ.

Ba anh em bây giờ đang bận tối mắt tối mũi, sao có khả năng quay về ngôi nhà cũ?

Nhưng cảnh trong mơ lại rất thật, thật đến nỗi nụ cười tươi tắn trên mặt ai cũng rạng rỡ và rõ nét là vậy. Hắn thậm chí còn nhìn thấy ba cũng mỉm cười, nét thân thiết và dịu dàng mà hắn chưa bao giờ thấy qua.

Mãi tới khi tiếng chuông điện thoại nơi đầu giường vang lên, Diệp Kính Huy mới bừng tỉnh khỏi cảnh mộng.

Ngoài cửa sổ trời rất tối, nhìn đồng hồ thì cũng đã mười giờ.

Hóa ra là trời mưa.

Mưa rả rích rơi như vô số hạt châu được bầu trời rắc xuống, từng viên từng viên gõ nhịp đều đều trên ô cửa sổ, phát ra âm thanh vui tai. Điện thoại ở đầu giường vẫn đang vang, Diệp Kính Huy thuận tay nhấc ống nghe, khẽ ho một tiếng: “A lô?”

“A Huy, con về nhà đi.” Là giọng nói của mẹ, tuy vẫn dịu dàng như trước nhưng phảng phất một chút mệt mỏi.

Diệp Kính Huy giật mình: “Dạ.”

. . .

Đêm qua mưa rất to, khi hừng sáng mới nhỏ đi đôi chút.

Trên đường về nhà, nước mưa tạt vào cửa kính khiến chiếc xe trông như bèo trôi giữa dòng, Diệp Kính Huy vụng về chọn con đường vắng người mà đi, nhưng xe vẫn bị bám đầy bùn bẩn.

Đi ngang qua một siêu thị nọ, nhìn thấy bảng quảng cáo lá trà Long Tĩnh mới ra đang giảm giá, hắn dừng xe lại mua vài hộp. Diệp Kính Huy nhớ ra ba hắn rất thích uống loại trà này, hơn nữa sau khi được Tư Minh tặng bộ trà cụ, dường như mỗi ngày ông đều pha trà thưởng thức.

Vừa đến căn biệt thự ba mẹ đang ở, một bầu không khí nặng nề bỗng nhiên bao trùm lấy hắn. Có chiếc xe quen thuộc đang đỗ trước cổng, xem ra anh cả đã tới từ lâu.

Diệp Kính Huy đẩy cổng bước vào, hoa dương tử kinh trong vườn đã tàn úa, vốn là những cụm hoa tím vô cùng diễm lệ mà giờ đây đang dần héo khô, được gột rửa dưới cơn mưa tầm tã, nó ngã nghiêng rơi vãi trên mặt đất, thoạt nhìn cực kỳ hắt hiu. Trong nhà, anh cả ngồi im trên sofa, mẹ cúi thấp đầu.

Diệp Kính Huy đến ngồi bên cạnh anh, vừa định bắt chuyện, cậu em Kính Văn cũng đúng lúc bước vào.

Hắn nhìn tình cảnh trong nhà, cuối cùng mới dời tầm mắt qua gương mặt hốc hác của mẹ, “Mẹ gọi chúng con trở về là có chuyện gì sao?”

“Ba. . .” Vẫn là anh cả cất lời trước, anh ngừng một lát mới nói tiếp, “Mất rồi.”

Một khoảng thời gian dài trôi qua trong sự trầm mặc.

Dẫu phải thốt ra những lời tàn nhẫn như thế, vẻ mặt của anh vẫn là biểu cảm lạnh lùng ấy, chỉ có ngón tay đang run rẩy để lộ ra cảm xúc.

Diệp Kính Huy ngơ ngác, lá trà trong tay rơi tann mác trên nền nhà.

Cảnh mộng đêm qua rõ ràng ba cười thật vui vẻ, giống như tâm trạng ông đang tốt, khi ông mỉm cười, những nếp nhăn nơi đuôi mắt hiện lên khiến cả gương mặt trông hiền lành và ôn hòa hơn rất nhiều.

Thế mà khi giấc mơ tan biến, ông đã đi xa rồi.

“Tại sao đột nhiên lại. . .qua đời?” Giọng nói của Diệp Kính Văn khàn đặc, tin dữ ập đến quá bất ngờ, cậu ta và Diệp Kính Hy không thể không bàng hoàng, nhưng đây lại là kết cuộc mà Diệp Kính Huy đã đoán được từ lâu. Hắn biết ba trải qua những ngày tháng gần đây chắc chắn rất khổ cực, nhưng hắn cũng không có nhiều thời gian ở bên cạnh ông, có lẽ không thấy hắn lớn vồn xung quanh mới khiến ông ra đi bình yên hơn.

“Thật ra ba các con đã sớm biết mình bị ung thư.” Bả vai Văn Tích Tuệ run run, bà nghẹn ngào, “Ông ấy luôn gạt các con, ngay cả lúc sắp đi cũng không muốn các con đưa tiễn, vì sợ bị các con nhìn thấy bộ dạng tiều tụy của mình. Ba các con, ông ấy rất kiêu ngạo, và quá cố chấp. . .Tuy ông ấy chưa từng hòa nhã với các con, nhưng ông ấy thật sự rất thương các con, hy vọng ba đứa con trai trong tương lai đều là những người đàn ông ưu tú. . .Ông ấy nói, không đứa con nào muốn tiếp quản tập đoàn do một tay ông ấy sáng lập ra, đây là thất bại lớn nhất mà cũng là niềm kiêu hãnh của một người làm cha. Ông ấy trích một phần tài sản để lại cho mẹ an hưởng tuổi già, số còn lại đều quyên cho quỹ từ thiện. Ba các con nói, nếu ba đứa con trai không cần tiền của ông ấy, của cải vất vả cả đời kiếm được của Diệp Trí Viễn vẫn luôn có người cần.”

— Đúng vậy, luôn có người cần, cũng luôn có người thấu hiểu được nỗi khổ tâm của ông ấy.

Tiếng nhạc tang vang lên trong màn mưa tầm tã khiến không khí nhuốm đẫm bi thương, vẻ mặt ba anh em hắn đều cứng đờ, chỉ là không ai rơi nước mắt.

Một lễ tang không có tiếng khóc thoát trông cực kỳ quạnh quẽ, cả gia đình cúi đầu đứng trước mộ, tặng hoa, những đóa cúc trắng đến gai mắt phủ trên một góc bia mộ, gương mặt Diệp Trí Viễn trong tấm di ảnh vẫn tuyền sự nghiêm túc bất biến, không hề mỉm cười.

Hình ảnh đêm qua quả nhiên chỉ là một giấc mơ. Có điều trong mơ, rõ ràng ông cười ôn hòa là vậy, một nụ cười thoải mái đầy từ ái như bất cứ người cha trên đời nào dành cho những đứa con trong bữa cơm gia đình. Nhưng trên thực tế thì sao, kể từ khi hắn biết ghi nhớ, cả nhà năm người chưa bao giờ sum họp trên bàn ăn, cũng chưa bao giờ ăn một bữa cơm chung.

Hiện giờ ông rời khỏi nhân thế, điều này cũng trở thành tiếc nuối vĩnh viễn.

Trong ký ức của Diệp Kính Huy, ba hắn rất hiếm khi cười, ông lúc nào cũng giữ vẻ mặt nghiêm túc đến độ lạnh như băng, đừng nói là kể chuyện cho con nghe, ngay cả việc được gặp ông cũng khó khăn rồi. Chưa từng hưởng qua cảm giác được ba khen ngợi, được gối lên đùi ba ngủ say, được ba công đi tiêm thuốc mỗi khi đổ bệnh, càng không có dù chỉ một lần bị ba dạy dỗ khi thi không tốt.

Diệp Trí Viễn lúc nào cũng trầm tĩnh trước mặt con cái, bóng dáng ông luôn cao xa vời vợi không thể với tới.

Nhưng ngay giờ phút này, lúc ba từ già cỗi đời, dường như hắn đã hiểu ra một chuyện.

Có lẽ cách giáo dục của ông hơi hà khắc, cũng hơi cực đoan, nhưng không thể phủ nhận đã bồi dưỡng được ba đứa con trai đều rất mạnh mẽ và khí phách, việc gì cũng có thể tự mình đảm đương.

Lần bị bắt cóc trước đây đã để lại ám ảnh quá sâu trong lòng một đứa trẻ như Diệp Kính Huy, bởi vậy hắn đã sớm ngộ ra một điều, vào thời điểm gặp nguy hiểm, đừng nên trông chờ người khác đến cứu, phải học cách tự cứu bản thân.

Trong lòng từng oán trách ông, nhưng hôm nay rốt cuộc hắn cũng không thể hận được.

Ba mất rồi.

Kể từ hôm nay, ông đã vĩnh viễn an giấc ngàn thu.

Hiềm khích giữa cha con cũng theo tro cốt ông vùi sâu dưới lòng đất mẹ.

. . .

Mẹ và Kính Văn ngồi trong phòng sách trò chuyện, là chuyện về Lâm Vi. Mối tình của cậu em út đã từng bị ba cứng rắn phá hỏng, thành ra Diệp Kính Văn và ông chiến tranh lạnh đến tận năm năm.

Thật lâu sau, Diệp Kính Văn đi ra khỏi phòng, cậu ta mỉm cười trước di ảnh ba mình. Nét cười có chút gì châm biếm, chẳng biết là chế giễu người trong di ảnh hay chính bản thân.

“Ba trả Lâm Vi cho con sao? Có lẽ ba đã quên, một sợi dây thừng sau khi bị chặt đứt, đầu được nối lại thì ở giữa luôn tồn tại một nút thắt không thể xóa bỏ.”

“Con và cậu ấy không thể quay trở về điểm xuất phát.”

“Thế nhưng con sẽ bắt đầu một lần nữa.”

“Ba ở trên trời có thấy con không ba, ba sẽ hối hận về quyết định lúc trước, nhưng cũng sẽ kiêu hãnh vì con.”

Sau đó cậu xoay người đi, không hề ngoảnh đầu lại.

Diệp Kính Huy dõi theo bóng dáng cao lớn và bờ vai rộng đã đủ khả năng bảo vệ tình yêu của em trai mình.

Bên tai vọng lại câu nói ban nãy.

“Một sợi dây thừng sau khi bị chặt đứt, đầu được nối lại thì ở giữa luôn tồn tại một nút thắt không thể xóa bỏ.”

Nếu thế, sợi dây đã bị hắn cắt đứt ba lần, lại bị Tư Minh cắt thêm một lần nữa, phải chăng không thể nào nối tiếp? Nghĩ đến đây, khóe miệng hắn khẽ nhếch lên một nụ cười như có như không. Tự như là giễu cợt bản thân.

Tối hôm ấy, anh cả ở lại với mẹ.

Đêm khuya dần, Diệp Kính Huy cẩn thận lái xe về, lúc đến ngoại ô phía tây cũng mất gần một giờ.

Chợt nhớ tới ngôi nhà ở vùng ngoại ô ấy, trong nhà vẫn ấm áp ánh đèn vàng, thế nhưng mỗi khi hắn bước đi đều vọng lại tiếng chân bước rõ mồn một.

Một thời đã xa, lúc ba mẹ và anh em đều đi vắng, hắn nằm phơi nắng dưới tán cây trong vườn. Đợi thật lâu thật lâu, vẫn không thấy ai về.

Một thời đã xa, trong căn phòng treo đầy roi da ở hộp đêm, hắn cả ngày chìm đắm trong lối sống trụy lạc, nửa đêm tỉnh lại sau một lần phóng túng, chỉ trông thấy bóng dáng cô đơn của mình phản chiếu trên ô cửa sổ sát đất.

Hiện giờ ba qua đời, Tư Minh bỏ đi.

Không còn người cầm roi trừng hắn, nhiec móc hắn là nỗi ô nhục của nhà họ Diệp. Bởi lẽ người cha mắng hắn từ nhỏ tới lớn giờ đây đã biến thành một nắm tro cốt nằm sâu dưới lòng đất.

Cũng sẽ không có người ôm hắn vào lòng mỗi khi hắn buồn bã, vỗ nhẹ vai hắn, hôn hắn rất mực dịu dàng. Bởi lẽ người đã dành cho hắn sự dịu dàng ấy giờ đây đã đứng ở phe đối lập trên bàn đàm phán, không hề nương tay ép giá đến từng đồng tiền.

Hắn lại một thân một mình, tự do tự tại, muốn gì làm nấy, không ai quản thúc.

Nửa đêm tỉnh dậy sẽ có một cảm giác rất tịch mịch, nhưng chỉ là nhoáng qua mà thôi.

*

Vài ngày sau, đột nhiên nổi lên tin đồn Tư Minh muốn bán cổ phiếu của Thiên Vũ.

Diệp Kính Huy sầm mặt ngồi trong văn phòng, lúc tiếp điện thoại giọng hắn cũng không tốt hơn bao nhiêu. Đầu dây bên kia, Tiêu Dật vẫn dửng dưng nói: “A Huy, sao vậy?”

Diệp Kính Huy không trả lời, chỉ hỏi: “Chuyện gì?”

“Có tin nội bộ cổ phiếu của Hằng Sinh sắp tới sẽ tăng điểm, tôi lấy số tiền lần trước chúng ta kiếm được từ tay Tư Minh đầu tư vào nhé. Cậu còn tiền không?”

Diệp Kính Huy khựng lại: “Không nhiều lắm.”

“Bỏ vào kiếm thêm một khoản nữa đi, có thể sẽ được gấp bội.” Tiêu Dật nói khê.

“Được, để tôi suy nghĩ đã.” Diệp Kính Huy dứt lời liền cúp điện thoại.

Từ biểu đồ phân tích thị trường chứng khoán trên máy tính, mấy ngày nay nhiều tập đoàn tài chính lớn trong nước gặp khủng hoảng, thị trường chứng khoán rất ảm đạm, vô số cổ phiếu bị giảm điểm, tình hình không hề tốt đẹp gì. Hằng Sinh sẽ tăng giá? Tin tức này Tiêu Dật lấy từ đâu ra?

Đúng rồi, trong lần đại chiến với Tư Minh trên thị trường chứng khoán, tin tức cổ phiếu Digital China liên tục giảm mạnh khiến Tư Minh lỗ mười triệu cũng chính là do y cung cấp. Rốt cuộc sau khi ra nước ngoài Tiêu Dật đã làm gì, tại sao biết nhiều thông tin như vậy? Tuy Diệp Kính Huy có tăng tăng nghi vấn nhưng hắn lại lo lắng nhiều hơn. Ngộ nhớ Tiêu Dật rửa tiền giống Quan Thiên Trạch, nếu bị phát hiện thì vào tù là cái chắc.

Cũng chẳng biết vì sao, lần này Diệp Kính Huy lại chùn tay mà không nhảy vào vũng nước đục mang tên “thị trường chứng khoán”. Đem bất động sản đang tăng giá bạc tỷ trong tay đi thế chấp để vay tiền, rút toàn bộ lợi nhuận của hộp đêm Crazy đã gửi vào ngân hàng ra, sau đó hắn tìm danh thiếp của Vu Na, gọi điện cho cô.

— Tuy Diệp Trí Viễn đã qua đời, nhưng Diệp Kính Huy không thể trở mắt nhìn Tư Minh bán cổ phiếu của Thiên Vũ cho kẻ khác.

“Chào chủ tịch Diệp.” Cô gái ở đầu dây bên kia cười rất vui vẻ, tựa như đang ôm cây đợi cỏ.

Diệp Kính Huy lạnh lùng nói: “Bảo Tư Minh nghe điện thoại.”

“Anh Tư hiện không ở trong nước, chuyện cổ phiếu do một tay tôi quyết định. Chủ tịch Diệp, anh cân nhắc ra sao rồi?”

“Một điểm cũng không giảm?”

“Anh Tư nói nếu anh muốn mua hết, giá là 29.5.”

Chẳng những không giảm mà còn tăng, anh ta quả thật là người rất biết kinh doanh. Hiểu rõ hắn sẽ chủ động gọi điện nên mới trâng tráo mà đề ra mức giá, quả thật vô cùng tàn nhẫn.

Diệp Kính Huy sầm mặt: “Tôi không có nhiều tiền như vậy.”

“Vậy xin lỗi chủ tịch Diệp, tôi cũng chỉ là người được ủy thác thôi. Anh Tư nói rõ ràng là 29.5, một điểm cũng không giảm.”

Diệp Kính Huy thở ra một hơi: “Chiều nay tôi sẽ gọi lại.”

Sau khi cúp điện thoại, ánh đèn trong văn phòng thoáng chốc làm mắt hắn ran rát, hắn nhắm mắt lại, cuối cùng mới hạ quyết tâm gọi điện cho anh trai.

“Tìm anh làm gì?”

“Vay tiền.” Diệp Kính Huy thản nhiên đáp, “Em muốn mua lại cổ phiếu của Thiên Vũ, Tư Minh nâng giá lên 29.5 rồi, em không đủ tiền.”

Diệp Kính Huy ngừng một chốc: “Tuy chúng ta là người một nhà, anh cũng không thể lấy quỹ vốn công ty cho cậu mượn.”

“Em biết, em định mượn tiền gửi ngân hàng của cá nhân anh thôi. Có bao nhiêu?”

“Cũng không nhiều lắm, hơn một triệu.”

“Cho em mượn hết đi, trong vòng một năm em sẽ trả.”

Diệp Kính Huy dường như đang cân nhắc, đoạn, anh thở dài: “Tư Minh nâng giá cổ phiếu chứng tỏ muốn độ với cậu, cậu vẫn muốn mắc mưu sao?”

Diệp Kính Huy yên lặng một hồi mới cười khê: “Chúng quy cũng không thể nhìn anh ta bán cổ phiếu của Thiên Vũ cho người dưng nước lã. Dẫu sao thì. . .hài cốt của ba còn chưa lạnh.”

“Được rồi, bây giờ anh chuyển tiền cho cậu.”

Nhưng Diệp Kính Huy đã quên tính thử, dẫu có gộp thêm khoản tiền của anh trai thì vẫn chưa đủ.

Chẳng lẽ phải mượn luôn số tiền ba để lại cho mẹ?

Hắn ngẫm nghĩ một lúc vẫn cảm thấy không có mặt mũi nói ra việc này.Đương do dự thì điện thoại trên bàn reo vang, là đường dây nội tuyến từ cô gái ở tiếp tân, “Chủ tịch Diệp, có một chàng trai muốn gặp anh, cậu ta nói là bạn của em trai anh, tên là Lâm Vi.”

Diệp Kính Huy ngẩn ra giây lát, bỗng hắn bật cười: “Mau mời cậu ấy vào.”

Không bao lâu sau, một chàng trai trẻ mặc âu phục chỉnh tề xuất hiện, nụ cười hiền lành thân thiện luôn hiện trên môi như nhiều năm về trước.

Diệp Kính Huy quan sát cậu, quả thật chín chắn hơn rất nhiều, không còn là cậu thiếu niên đơn thuần năm nào nữa.

Lâm Vi dừng chân trước cửa văn phòng, cười khê: “Chủ tịch Diệp, tôi có thể vào không?”

Diệp Kính Huy nhếch môi: “Khách sáo với anh như vậy làm gì, mời em dẫu vào.”

Lâm Vi có vẻ không quen với cách xưng hô này, cậu khê chau mày, nhưng vẫn đi vào ngồi đối diện hắn, chăm chú quan sát hắn một lượt: “Đã lâu không gặp, thật không ngờ anh lại làm chủ tịch. Hình tượng này đứng đắn hơn lúc ở hộp đêm nhiều.”

“Ha, còn kém xa hình ảnh giảng viên đại học của cậu mà.” Diệp Kính Huy mỉm cười, nhìn thấy tấm thiệp đồ thẩm trong tay cậu, nét cười càng tươi hơn, “Vật gì đây?”

Lâm Vi hơi ngượng, cậu đặt tấm thiệp lên bàn, “Tôi và Kính Văn sắp tới định đến Hà Lan kết hôn, đây là. . .thiệp mời.” Bất gặp nét cười tinh quái của Diệp Kính Huy, Lâm Vi xấu hổ vuốt mũi, đàng hắng, “Thực ra tôi nhân dịp đưa thiệp để gặp anh.” Cậu ngẩng đầu nhìn Diệp Kính Huy, “Cảm ơn mấy năm nay anh đã giúp đỡ.”

Diệp Kính Huy cười: “Người một nhà đừng khách khí.”

“Hồi đó khi ba anh ép tôi và Kính Văn chia tay, em trai tôi bị đụng xe, nếu không nhờ anh cho tôi mượn tiền, tôi khó mà vượt qua được.” Lâm Vi rút một tờ chi phiếu trong túi ra, đặt nhẹ trước mặt Diệp Kính Huy, vẻ mặt tạ ơn, “Đây là số tiền năm đó anh cho tôi mượn, hôm nay trả cho anh.”

Diệp Kính Huy nhìn tờ chi phiếu mà cười như không cười: “Đúng lúc anh đang cần tiền thì cậu đến trả.” Đoạn, hắn chống hai tay lên bàn, chồm qua hôn một cái lên trán cậu: “Cậu quả là cứu tinh của anh.”

Lâm Vi giật mình, cậu sờ chỗ trên trán vừa bị hắn hôn, cười khê, “Anh ba vẫn hào sảng như trước đây.”

“Cậu gọi anh là gì?”

“Anh ba, không đúng sao? Chẳng lẽ gọi là chủ tịch Diệp, hay ông chủ Diệp?”

“Cứ anh ba đi.” Diệp Kính Huy híp mắt cười, “Giọng cậu gọi anh ba cực kỳ êm tai.”

Lâm Vi thâm hiểu, chắc hẳn tên quái gở Diệp Kính Văn kia chưa bao giờ chịu gọi hắn là anh ba, thảo nào lúc nghe cậu kêu anh ba hắn lại kích động như vậy. Người ngồi trước mặt cậu đây đây có sở thích hơi khác thường một chút, nhưng thực ra . . . cũng rất cô đơn.

Lâm Vi mỉm cười: “Vâng, em cũng thấy gọi anh ba tự nhiên hơn.”

Diệp Kính Huy nhìn thiệp mời, lại lật lịch làm việc đặt trên bàn ra, “Có thể anh không có thời gian đến dự hôn lễ, quà cưới sẽ ký gửi cho các cậu. Kết hôn vui vẻ.” “Cảm ơn.” Lâm Vi cười khẽ, cậu gật đầu rồi đứng dậy đi về.

“Còn nữa.” Diệp Kính Huy đột nhiên gọi cậu.

“Vâng?”

“Quản lý Diệp Kính Văn một chút, nó quá kiêu ngạo.”

“ . . .Vâng.” Lâm Vi phiền muộn nghĩ, trong Diệp gia các anh văn bối còn đáng sợ hơn cả trưởng bối, nếu tôi quản lý được con sói kia, làm sao lại như bước nhầm thuyền giặc mà mãi không thoát được.

. . .

Có khoản tiền Lâm Vi trả, Diệp Kính Huy lại bán số cổ phiếu để không đi, cuối cùng cũng kiếm đủ tiền mua cổ phiếu trong tay Tư Minh.

Chiều hôm ấy, Diệp Kính Huy gọi điện cho Vu Na: “Tôi chấp nhận giá 29.5, khi nào có thể đưa cổ phiếu cho tôi?”

Cô mỉm cười đáp: “Xin lỗi chủ tịch Diệp, hiện giờ cổ phiếu đã lên 30.”

Diệp Kính Huy trợn mắt, siết chặt nắm tay, bình tĩnh, phải bình tĩnh, sau một lúc yên lặng, hắn nói với giọng điệu cực kỳ điềm nhiên: “Tư Minh, tôi biết anh đang nghe, anh đừng khinh người quá đáng.”

Vu Na nói: “Anh Tư bảo hôm nay khác hôm qua, thị trường chứng khoán vốn luôn thay đổi trong chớp mắt, anh ấy ra giá rất phải chăng.”

Diệp Kính Huy không trả lời.

“Nếu trước 12 giờ sáng mai chủ tịch Diệp không có đủ tiền, chúng tôi sẽ bán cổ phiếu cho người ra giá cao hơn.”

Diệp Kính Huy cúp điện thoại, nhìn trần nhà trắng như tuyết, hắn thở ra một hơi.

Ngày mai là ngày mấy?

Hình như là ngày 10, sinh nhật hắn ư?

Cũng chẳng quan trọng, dẫu sao hắn chưa bao giờ được ăn sinh nhật, có lẽ nên nói là không có ai muốn mừng sinh nhật cùng hắn.

Diệp Kính Huy nhìn con số trên chi phiếu, vốn đã gom đủ tiền để mua lại cổ phiếu với giá 29.5, bây giờ Tư Minh lại đề ra giá mới, thế nên còn thiếu rất nhiều.

Rốt cuộc vẫn phải đi đến quyết định này.

“Tiểu Lưu.” Diệp Kính Huy gọi vào đường dây nội tuyến cho thư ký, giọng hắn khàn đặc, “Mau thể chấp ngôi nhà ở vùng ngoại ô cho tôi.”

— Bây giờ hắn đã đủ rồi đúng không?

Chỉ là từ nay về sau sẽ mất đi nơi lưu giữ những ký ức ảm áp cuối cùng. Một nơi từng gọi là “nhà”, hiện tại cũng phải dùng để đổi thành tiền.

. . .

Diệp Kính Huy lại nhớ tới hộp đêm.

Ánh đèn rực rỡ ở quán bar khiến hắn thất thần trong giây lát, dường như kể từ khi đối chọi với Tư Minh đến nay, đã lâu lắm rồi hắn chưa quay về đây.

Một nơi náo nhiệt từng quen thuộc là vậy, thế mà giờ đây chỉ làm hắn vô cùng phiền muộn.

Đi thẳng lên căn phòng riêng trên tầng ba, hắn còn nhớ như in cũng chính tại nơi này, hắn và Tư Minh đã từng bày ra biết bao nhiêu trò lừa bịp, cuối cùng hắn vẫn bị sa bẫy. Ở đây cũng là nơi ảnh chụp và đoạn phim ghê tởm kia bị phơi bày, khiến hắn mất hết danh dự trước mặt anh cả và cậu em trai mà hắn quan tâm nhất, rồi cả chuyện hắn và Tư Minh định ra thỏa thuận, một thỏa thuận mà ngay từ đầu hắn nhất định sẽ thảm bại.. . .

Diệp Kính Huy điềm nhiên đi tắm, cởi quần áo lên giường nằm.

Trong giấc mơ, hắn thấy đoạn phim đạo đó từng hủy hoại Tiêu Dật, y đổ mặt quỳ rạp trên nền nhà, hắn đứng phía sau cầm roi, nhưng gương mặt đã được chỉnh sửa rất mờ nhạt.

Nửa đêm tỉnh giấc, hắn đổ mồ hôi lạnh ướt người, chợt nhớ đến vài điểm không hợp lý.

Lúc nhìn thấy đoạn phim đó, lại biết Tiêu Dật bị hội đồng quản trị Đông Thành cách chức, hắn vì quá áy náy và tự trách nên đã bỏ qua một điểm mấu chốt.

— Tại sao đoạn phim đó lại rơi vào tay Quan Thiên Trạch?

Vì rất coi trọng người bạn như Tiêu Dật nên hắn cất đoạn phim đó hết sức cẩn thận, trên đời này chỉ có hắn và Tiêu Dật lưu giữ. Tại sao đoạn phim đột nhiên bị công bố? Chẳng lẽ ngoại trừ A Tề, bên hắn vẫn còn nội gián?

Bỗng nhiên cảm thấy lạnh lẽo, Diệp Kính Huy gọi vào đường điện thoại nội bộ, bình tĩnh hỏi: “Chú Chung, chú ngủ chưa?”

Đầu dây bên kia trả lời: “Ông chủ, hiện tại mới mười giờ thôi, đang là ‘khoảng khắc điên cuồng’ của quán, cậu muốn xuống đây xem không?”

“Không cần.”

Cúp điện thoại xong, hắn lại bấm số A Tề đưa lúc ở Thanh Đảo, tiếng tút tút vang lên thật lâu sau mới có người bắt máy, là một giọng nữ: “Chào bạn, đây là công ty du lịch Tân Tinh, chúng tôi có thể giúp gì cho bạn?”

Diệp Kính Huy hỏi: “Công ty cô có người nào tên là ‘Tề Thu’ không?”

“À, A Tề đã nghỉ việc lâu rồi.”

“Khi nào?”

“Ba tháng trước.”

Ba tháng trước?

Là thời điểm hắn đến Thanh Đảo du lịch, sau đó không liên lạc với A Tề, tại sao cậu ta lại xin nghỉ việc?

Rất nhiều chuyện không suy xét kỹ càng, hắn loáng thoáng cảm thấy sẽ có một sợi dây sẽ xâu chuỗi tất cả sự việc lại với nhau, cơ hồ hắn đã sa vào một cái lưới thật lớn, một âm mưu đã được bày bố tỉ mỉ từ lâu.

. . .

Một đêm khó ngủ, khi thị trường chứng khoán bắt đầu phiên giao dịch vào sáng hôm sau, Diệp Kính Huy gọi điện cho Vu Na.

“Cô Vu, tôi đã chuẩn bị đủ tiền rồi, cô đem cổ phiếu đến đây, chúng ta trực tiếp giao dịch.”

Đầu dây bên kia im lặng một chốc, đoạn cô thần nhiên trả lời: “Xin lỗi chủ tịch Diệp, cổ phiếu anh Tư đang nắm giữ đã được bán hết vào sáng nay.”

“Cái gì?!” Diệp Kính Huy kinh hoàng khi nghe tin này, chốc lát sau, hắn mới lạnh lùng hỏi, “Chẳng phải cô nói trước 12 giờ sáng nay sao?”

“Đổi phương ra giá 33, mua hết một lần. Ai cũng là người làm ăn, đương nhiên phải chọn giá cao. Xin lỗi chủ tịch Diệp.”

Trầm mặc một lúc, Diệp Kính Huy mệt mỏi cất tiếng, “Anh ta bán cho ai?”

“Thông tin kinh doanh là bí mật nên tôi không tiện nói ra, chủ tịch Diệp, anh hãy trực tiếp liên lạc với anh Tư đi.” Diệp Kính Huy cúp điện thoại.

Hắn tìm số của Tư Minh trong di động, ấn nút gọi, nhưng lại nghe thấy: “Xin lỗi, số máy quý khách đang gọi hiện không liên lạc được.”

Khá lảm. Hắn khổ cực đi tìm bạn bè người thân vay tiền, bán hết cổ phiếu và bất động sản đang sở hữu, đến khi vắt vắt lắm mới kiếm đủ tiền, anh ta lại dùng một câu duy nhất “bán hết rồi” để đuổi hắn đi. Khóe miệng Diệp Kính Huy nhếch lên một nụ cười giễu, thương trường như chiến trường, lại hy vọng gì cái gọi là “tình nghĩa”? Huống chi giữa hắn và anh đã có quá nhiều ký ức không mấy tốt đẹp.

. . .

Tối hôm ấy, mẹ hắn gọi đến, thân thiết bảo: “Con về nhà ăn cơm đi.”

Bỗng nhớ ra kể từ lúc ba mất, hắn bận rộn lo chuyện của Thiên Vũ, rất ít dịp về nhà thăm bà, Diệp Kính Huy cũng không hỏi nhiều mà đồng ý ngay.

Trên đường về nhà, hắn ghé qua cửa hàng mua cho mẹ một chiếc vòng ngọc thạch, dù sao hiện giờ nhiều tiền như vậy cũng chưa có chỗ tiêu, vả lại từ khi chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên hắn đi mua đồ tặng người khác, tiện tay mua cái máy chơi game cho Tiểu Khiêm, mua quà cưới cho Diệp Kính Văn, nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể thiếu phần anh cả, thế là hắn chọn cả vật cho anh, cũng mua cho mình đôi giày.

Nhìn thể thiếu đi một con số lẻ, Diệp Kính Huy cười khổ.

— Chẳng biết ba ở trên trời linh thiêng, liệu có trách đứa con này quá vô dụng không? Sau khi ông đi, ngay cả gia nghiệp cũng không giữ nổi.

Lúc bước vào nhà, bàn ăn bày đầy ứ món ngon, mẹ mỉm cười ngồi bên bàn, anh cả và Tiểu Khiêm cũng có mặt.

Diệp Kính Huy đi vào, nhún vai nói: “Mẹ không cần vất vả vậy đâu, cả bàn đồ ăn thế này thì dù chúng ta có là heo cũng không ăn hết.”

Văn Tích Tuệ cười, lườm hắn rồi xoay người đi vào bếp.

Tiểu Khiêm chớp mắt: “Chú ba nói chuyện cứ thích đâm chọc thôi, đầu lưỡi không đau sao ạ?”

Nhóc ta lập tức bị Diệp Kính Huy bộp cho một cái: “Còn chưa tới phiên nhóc tì quan tâm.”

Một hồi sau, chuông cửa vang lên.

Người đến là Diệp Kính Văn và Lâm Vi, ai cũng ôm cả đồng bao lớn bao nhỏ.

Diệp Kính Huy hí mắt cười: “Hiếm thấy ha, cậu lại dẫn Lâm Vi tới nhà chúng ta, đây xem như là lễ gặp mặt?”

Diệp Kính Văn trừng hắn, nắm tay Lâm Vi đến trước mặt anh cả, giới thiệu: “Đây là anh hai của anh, em chưa từng gặp.”

Diệp Kính Hy gật đầu: “Chào cậu, Lâm Vi.”

“Chào anh.”

Bắt tay nhau xem như chào hỏi, Diệp Kính Văn lấy ra hai gói quà to đưa cho hai người anh: “Sinh nhật vui vẻ.”

Diệp Kính Huy ngẩn người, đoạn hắn mỉm cười, hóa ra mẹ gọi mọi người về nhà là muốn tổ chức sinh nhật cho hắn và anh hai.

Đã lâu lắm rồi chưa được mừng sinh nhật với gia đình, bữa cơm sum họp trong mơ rốt cuộc cũng trở thành hiện thực.

Năm người ngồi quanh bàn, thiếu ba, nhưng thêm Lâm Vi. Có lẽ ba trên trời có linh thiêng cũng sẽ vui mừng lắm, mối tình giữa hai người đã từng bị ông phá hủy nhờ lời trăng trối lúc qua đời mà gương vỡ lại lành.

Em trai và người yêu có cơ hội trở về bên nhau vì họ chia tay vốn chỉ do hiểu lầm.

Còn hấn và Tư Minh ư, đối chọi lẫn nhau, thương tổn lẫn nhau, cuối cùng là hấn tự tay bóp nát sự tín nhiệm của anh, căn bản không thể trách người khác.

Nếu trước đây có thể rũ bỏ lòng kiêu ngạo, quên đi những chuyện quá khứ, có lẽ bây giờ hấn và anh vẫn ở bên cạnh nhau.

Song vì tình yêu mà phải để bản thân chịu uất ức, người đó không phải Diệp Kính Huy. Diệp Kính Huy luôn luôn là kẻ cao ngạo, dấu cuối cùng là hấn trở mặt trước, nhưng vẫn tốt hơn phải miễn cưỡng chính mình.

Chỉ ít nội tâm hấn cũng sẽ không vì bất kỳ ai mà thay đổi.

53. Chương 53

Gia đình tụ họp lại cùng nhau, khiến cho người khác có cảm giác thật ấm áp lạ thường. Diệp Kính Huy ngồi cạnh Lâm Vi, trở nên rất nhiệt tình mà gấp cho anh cả một đĩa rau, không thêm để ý tới ánh mắt cảnh cáo của Kính Văn.

Khó lắm mới được Lâm Vi gọi mình là anh ba, cậu ta so với thằng em trai kia còn dễ thương hơn nhiều ấy.

Mọi người vui vẻ cùng nhau vừa ngồi ăn cơm vừa xem tivi, Diệp Kính Huy thuận tay cầm điều khiển bật kênh tin tức buồn tẻ lên, đứng vào lúc kênh đó phát lại tin cũ.

Hình ảnh được trên màn hình rất quen thuộc, là trước công ty đối diện quảng trường thời đại, phóng viên trẻ tuổi tường trình bằng giọng rất gọn và nhanh

“Sau đây là tin tức mới trong ngày, chủ tịch tập đoàn Minh Huy – Tư Minh đã bị mất tích, cảnh sát đã bắt đầu điều tra vào sáng hôm nay”

Keng một tiếng, vì chiếc thìa bị thả vào trong bát canh mạnh quá mà khiến cho canh nóng bị văng ra ngoài.

Mu bàn tay của Diệp Kính Huy đỏ bừng lên vì nóng, hấn cũng chẳng để ý tới chuyện đó, chỉ ngậy người ra nhìn vào màn hình tivi, hơi nhúu mày lại, không hề nhúc nhích.

Lâm Vi không hiểu chuyện gì liền hỏi “Anh ba làm sao vậy?”

Là vì anh không biết mối quan hệ giữa Diệp Kính Huy và Tư Minh là như nào, cho nên mới hỏi ra câu đó, lại vô tình khiến cho gương mặt Diệp Kính Huy trở nên trắng bệch.

Diệp Kính Văn nhẹ nhàng đặt tay lên tay Lâm Vi, ý bảo anh đừng có nói gì.

Nữ phóng viên lại tiếp tục nói “Theo những gì mà chủ tịch Từ Văn Sơn của tập đoàn Nam Dao nói, con gái của ông là Từ Thanh đã bị mất tích hơn một tháng, Tư Minh cũng không rõ nguyên do bị mất tích hơn hai mươi ngày, ông vốn tưởng hai người họ đều bị một kẻ ra tay bắt cóc, nhưng kỳ quái chính là, tới nay vẫn không hề có tin tức gì từ bọn bắt cóc cả, vậy nên Từ Văn Sơn đã báo cho cảnh sát, hơn nữa còn lên đài truyền hình và đăng lên báo để tìm người, nếu ai có thông tin về hai người họ, hãy báo ngay cho chúng tôi, Từ Văn Sơn chắc chắn sẽ có hậu tạ”

Trên tivi, nhìn Từ Văn Sơn tựa như chỉ qua một tháng mà đã già đi rất nhiều, trên đầu đã xuất hiện một mảng tóc bạc rất lớn.

Tin tức rất nhanh đã kết thúc, sắc mặt của hắn càng lúc càng trở nên rất khó coi.

Diệp đại thiếu gia cau mày nói “Tin tức này buổi trưa anh cũng đã xem qua. Anh nghĩ, rất có thể Quan Đông Trạch đã liên kết với mafia để ra tay bắt cả Tư Minh và Từ Thanh”

Rất lâu sau, Diệp Kính Huy mới kịp phản ứng, thanh âm của hắn rồi khô khốc “Tư Minh và Từ Văn Sơn có mối quan hệ như thế nào? Vì sao hắn lại mất tích cùng với Từ Thanh?”

Diệp Kính Huy lắc đầu “Cái này anh không rõ”

Diệp Kính Huy cầm lấy điều khiển chuyển kênh sang kênh kinh tế, lúc này đang là 9 giờ tối, trên màn hình xuất hiện người đọc tin quen thuộc.

“Chúc mọi người một buổi tối tốt lành, đây là kênh kinh tế được chiếu vào lúc 9h tối”

Người đó tiếp tục bình tĩnh nói “Con gái chủ tịch Từ Văn Sơn của tập đoàn Nam Dao bị mất tích, tình hình trước mắt đã có một chút biến chuyển, vào lúc 8 giờ tối hôm nay, cảnh sát đã phát hiện ra ở phía tây công viên Lưu Hoa có một thân thể người phụ nữ bị thương nặng, đã chứng thực đó chính là Từ Thanh, trước mắt cô đã được đưa vào bệnh viện để cấp cứu. Cảnh sát nghi ngờ, đây có lẽ là khởi đầu cho một cuộc trả thù...”

Thật lâu sau, Diệp Kính Huy mới tỉnh táo lại, nhẹ giọng nói “Nếu theo như những gì đã được đưa tin, Tư Minh mất tích 20 ngày, vậy là vào ngày anh ta bị mất tích, em và anh ta đã cãi nhau vào buổi tối hôm đó”

Hôm ấy nửa đêm anh lái xe bỏ đi, không quay trở về nữa. Mấy ngày sau cũng không còn lộ mặt trên phương tiện truyền thông, gọi di động thì không nghe máy, tập đoàn Minh Huy thì phạm nhiều sai lầm...

Như vậy xem ra, chuyện anh mất tích là thật.

Bây giờ nghĩ lại về tình cảnh ngày hôm ấy, mới cảm thấy có chút gì đó kì lạ.

Tư Minh vì sao lại đột nhiên dễ dàng tức giận rồi trở mặt với hắn như vậy, anh không phải đã sớm biết hắn ở bên anh là vì muốn trả thù rồi sao? Anh chẳng phải đã nói dù có chuyện gì cũng sẽ không giận sao?

Trước kia mỗi lần lừa anh, vẻ mặt của anh luôn thản nhiên bình tĩnh, bỗng nhiên đêm hôm đó lại nghiêm mặt nói rất nhiều, ánh mắt thâm trầm ấy...thật giống như...sắp phải lìa xa.

Là bởi anh đã sớm biết được rằng chuyện này sẽ xảy ra? Hay là, không phải anh bị bắt cóc, mà là bị uy hiếp cam tâm tình nguyện phải làm như vậy?

Diệp Kính Huy đột nhiên tới tới cuộc gọi điện thoại kì lạ hôm ấy, hắn nhớ rõ rằng tối hôm đó, Tư Minh từ phòng tắm đi ra thì có điện thoại gọi tới, là Từ Thanh gọi.

Tính theo thời gian, thì đó chính là lúc mà Từ Thanh đã bị mất tích, chẳng lẽ là bọn bắt cóc gọi cho Tư Minh, cho nên lúc đó sắc mặt anh mới khó coi như vậy?

Vào lúc đó, anh ta đã dự liệu được tất cả mọi chuyện rồi sao?

Thảo nào anh ta cái gì mà muốn cùng mình mua cổ phiếu, hoá ra là lòng vòng lòng vòng đằng sau, chọn đúng vào lúc thua trận với mình, sau đó thì đột nhiên không hiểu sao đòi chia tay, đòi mỗi người ở một nơi.

Diệp Kính Huy cảm thấy trong lòng xuất hiện một mảng hỗn loạn, cũng đã có thể tự lý giải được một chút điểm đáng ngờ, nhưng hắn lại nhất quyết không tin! Hoặc là, không dám tin vào điều mà mình nghĩ tới!

Tất cả những gì mà Tư Minh làm, đều là vì muốn bảo vệ cho hắn.

Nghĩ tới đây, liền cảm thấy điều hoà phía sau lưng chỉ thổi tới toàn gió lạnh, làm cho tận đáy lòng phát run.

Trầm mặc một lúc lâu, Văn Tích Tuệ đột nhiên mở miệng nói “Hôm nay gọi các con về nhà, vốn là muốn cho cả nhà cùng nhau ăn sinh nhật thật vui vẻ”

Diệp Kính Huy bỗng ngẩng đầu lên “Mẹ, mẹ có phải đã biết được chuyện gì đó?”

Văn Tích Tuệ gật đầu “Trước khi đi, Tư Minh đã tới tìm mẹ”

“Trước khi đi?” Bàn tay hắn run lên, ánh mắt chuyển qua nhìn thẳng vào bà “Mẹ biết anh ta đi đâu sao?”

“Mẹ không biết cậu ấy đi đâu. Mẹ chỉ biết, cậu ấy ra nước ngoài để giải quyết chút ít mâu thuẫn, chuyện này chỉ cần mình cậu ấy liên quan là đủ rồi, không thể động tới cả con” Văn Tích Tuệ khẽ thở dài “Kì thực, nếu như con biết được mối quan hệ giữa cậu ấy và Từ Văn Sơn, có lẽ con sẽ dễ dàng hiểu ra mọi chuyện”

“Mẹ của Từ Minh tên là Như Nguyệt, năm ấy là một mỹ nhân rất nổi tiếng. Hơn mười tám năm trước, mẹ học cùng đại học với bà ấy, khi ấy nhà họ Từ làm ăn rất thuận lợi, công ty có chi nhánh rất rộng khắp cả nước, Từ Văn Sơn lúc đó chỉ là một thanh niên, cùng Như Nguyệt là một cặp thanh mai trúc mã tâm đầu ý hợp, sau khi tốt nghiệp đại học, hai người họ liền kết hôn với nhau, Từ Văn Sơn ở rể tại nhà họ Từ, tiếp nhận gia sản của gia đình nhà vợ.

“Như Nguyệt sau đó sinh được một đôi trai gái, đặt tên cho một người là Từ Thanh, sau này được đổi lại thành Từ Thanh, người còn lại, đặt tên là Từ Minh”

Nghe tới đó, trong lòng Diệp Kính Huy có một luồng cảm giác mãnh liệt dâng lên, nghẹn nghẹn ở lồng ngực, khiến cho đến cả hô hấp cũng cảm thấy rất khó khăn.

Từ Minh là con trai của Từ Văn Sơn ? Là em trai của Từ Thanh ???

Như vậy, tập đoàn Nam Dao quả nhiên là do Từ Văn Sơn chủ động để lại cho Từ Minh sao? Sau đó, lại bị Từ Minh tự tay giao lại cho Quan Đông Trạch?

Anh ta làm vậy...là vì...bảo toàn cho mình?

Trong đầu hần đột nhiên nhớ tới những gì hần đã từng nói với anh...

“Có một chuyện tôi đang nghĩ tới, tập đoàn Nam Dao sẽ ra sao nếu như rơi vào tay của Quan Đông Trạch? Còn nữa, anh làm sao có thể tả xung hữu trợn đưa ra quyết định, ép ngài Từ đem Nam Dao đưa cho hần ta, trước khi làm chuyện đó thì lên kế hoạch rút hết tài chính bên trong, điều hết người tài sang bên công ty mới?”

Còn nhớ rõ vào lúc ấy, Từ Minh đã chăm chú nhìn vào mình rất lâu, cuối cùng bình tĩnh nói “Nếu như có người vì em mà nguyện ý đem toàn bộ cơ nghiệp giao cho kẻ đang uy hiếp em, em có tin không?”

Lúc ấy hần đã không hề nghĩ ngợi gì mà nói “Không tin”

Giờ nghĩ lại, mới nhận ra mình chính là thằng ngu nhất trên đời này !

Anh ấy từ trước đến nay vẫn rất yêu mình. Trên thế giới này, chỉ có một mình người ấy mới có thể vì mình mà hy sinh nhiều tới như vậy.

Vậy mà lúc ấy lại còn nói “Tôi không hy vọng có người nào đó sẽ vì tôi mà phải trả giá. Bởi vì tôi sẽ không cảm thấy cảm kích, lại càng không muốn bị coi là kẻ bội bạc”.

Vào lúc ấy, anh đã trầm mặc nhìn hần, biểu tình rất phức tạp...Là bởi vì anh sớm đã nguyện ý, không hề mong đợi hay đòi hỏi Diệp Kính Huy phải cảm kích vì những gì anh đã hy sinh cho hần.

Anh từ trước tới nay, không hề muốn người kia biết được mình muốn làm gì.

“Lần đó Quan Đông Trạch gửi tới một xấp ảnh và video, chính Từ Minh đã gọi điện cho mẹ và dặn mẹ là, cho dù nhận được cái gì cũng không được mở ra. Lúc ấy em trai của cậu ấy bị Quan Đông Trạch bắt, vậy nên Quan Đông Trạch mới dùng tới kế diệu hổ ly sơn, cố ý muốn phá hoại quan hệ của hai đứa” Văn Tích Tuệ tiếp tục nói “Tất cả mọi chuyện, đều là do Quan Đông Trạch bày kế để đối phó với con”

Đúng rồi, vào buổi sáng ngày hôm đó...khi mà mình tỉnh lại, Từ Minh không còn ở trong phòng, A Tề thì nói rất nhiều câu khó hiểu, Từ Minh làm việc luôn luôn quang minh chính đại, cho dù có muốn nói một câu “Trò chơi chấm dứt” thì cũng sẽ là tự thân mở miệng, sao lại có thể nhờ một kẻ không quen không biết chuyển lời hộ? Lại càng không lẽ mà giải thích chậm như vậy làm gì. Như vậy xem ra, tất cả những lời đó đều là do Quan Đông Trạch cố tình bắt A Tề phải nói để kích thích mình, khiến cho mình sinh thù hận với Từ Minh.

Lúc ấy bản thân chỉ biết phẫn nộ tới choáng váng cả đầu óc, làm gì có tâm tình đâu mà đi phân tích xem những lời nói kia là thật hay là giả, có phải là từ miệng Từ Minh nói ra hay không.

Hận Tư Minh lâu như vậy, thì ra là do bị người khác gài bẫy sao! Anh ấy từ trước đã luôn bám sát Quan Đông Trạch để có thể bảo vệ cho mình, vậy mà, mình lại đi thù anh ấy?

Diệp Kính Huy càng nghĩ càng cảm thấy trái tim mình như lặn đi, bàn tay bị nắm tới trắng bệch, đôi mắt hấn càng lúc càng bất định.

Trầm mặc thật lâu, cuối cùng mới tìm lại được giọng nói của mình, hấn cúi đầu hỏi “Mẹ, trước khi rời đi, anh ta có nói gì không?”

“Cậu ấy hỏi mẹ, sáu năm trước, con có đi gây chuyện gì tại vũ hội hoá trang hay không?”

Diệp Kính Huy giật mình “Sáu năm trước con ở trong nước, nhưng mà, con không biết anh ta là ai, với lại con rất ghét cái vũ hội đó”

Văn Tích Tuệ gật đầu nói “Lúc đó mẹ cũng nói với cậu ấy như vậy, cậu nghe xong thì trầm mặc thật lâu, sau đó mới nói cho mẹ biết...có lẽ, đây vốn dĩ đã là một sắp đặt...được bày ra từ nhiều năm lắm rồi”

Văn Tích Tuệ ngừng lại một chút, tiếp tục nói “Mục đích của đối phương chính là, khiến cho Diệp gia chúng ta thân bại danh liệt, chúng muốn một lưới bắt hết chúng ta. Cậu ấy còn hỏi mẹ, cha của các con trong quá khứ, đã từng đắc tội với người nào chưa. Mười sáu năm trước, mẹ của cậu ấy bị Từ Văn Sơn đuổi ra khỏi nhà, liệu có phải lúc ấy đã xảy ra chuyện gì đó?”

Nói tới đây, ba anh em họ quay ra nhìn nhau.

Diệp Kính Văn nắm lấy tay của Lâm vi, Diệp Kính Hy từ nãy tới giờ trầm mặc không nói gì cũng hơi nhúu mày lại “Mẹ, chẳng lẽ cha thực sự đã từng đắc tội với ai sao?”

Biểu hiện trên gương mặt bà dường như có đôi nét đau đớn, thật lâu sau, Văn Tích Tuệ mới tỉnh táo lại, thấp giọng nói “Trên thương trường đắc tội với người khác, đó vốn dĩ là chuyện thường tình. Chuyện xảy ra vào mười sáu năm trước, hoàn toàn nằm ngoài ý muốn” Bà dừng lại một chút, mở miệng rất khó khăn “Có một công ty tư nhân, không trả nổi số tiền đã vay của ngân hàng, vậy nên bị phá sản, vợ chồng chủ tịch công ty ấy đã...nhảy từ trên tầng cao xuống tự tử, cả hai đều bị bỏ mạng”

Không khí tĩnh lặng hẳn đi, chỉ còn nghe được mỗi tiếng thở, thời gian cũng dường như bị ngưng trệ lại.

Thanh âm của Văn Tích Tuệ vang lên trong phòng khách, bà nhớ lại quá khứ ngày xưa.

Khi ấy, Diệp Trí Viễn tuổi trẻ ngông cuồng, trên thương trường đối phó với thiên hạ rất ngạo nghễ. Tình hình kinh tế bị đình trệ, Diệp Trí Viễn nhân lúc đó mà đi thu mua lại không ít các công ty tư nhân nhỏ, khi đi thu mua không thể tránh khỏi biện pháp chèn ép, buộc đối phương phải chuyển nhượng lại cho mình, khi ấy trên thương trường, mục tiêu chính là kiếm được càng nhiều lợi nhuận cho mình càng tốt, ý nghĩ đó đối với các tư nhân mà nói, nó là một điều hiển nhiên. Diệp Trí Viễn khi đó tuổi trẻ cao ngạo, làm việc thủ đoạn vô cùng tinh xảo, bức ép người khác hơi quá đà, bởi vậy mới gây ra bị kịch.

Bởi vậy mà tại buổi sinh nhật cuối cùng trong đời của ông, ông đã dặn lại rất rõ ràng “Trong công việc, tuy rằng phải thật quyết đoán, nhưng vẫn nên chừa lại một con đường sống, không cần phải dồn người ta vào đường cùng. Ít đi một kẻ thù, sẽ có thêm một bằng hữu”

Lúc ấy cha nói câu đó, chính là muốn nói tới sự hối hận của ông về tai nạn ngoài ý muốn diễn ra vào mười sáu năm trước.

“Gia đình nhà đó họ Tạ, có ba người con trai và một người con gái. Đứa con nhỏ nhất con đang nằm trong nôi, nhưng ba người còn lại, chúng khi ấy đã đứng ở trên tầng cao, tận mắt chứng kiến cha mẹ mình nhảy xuống tự tử. Sau đó thì, cả bốn người con cùng quần gia và người hầu đều biến mất. Nhà bọn họ, bỗng dưng gặp phải hoạ hoạn mà biến thành tro tàn”

“Cha của các con thấy rất ân hận, luôn luôn ra sức tìm kiếm bốn người con ấy, nhưng vẫn không hề có tin tức gì”

“Một năm sau khi hai vợ chồng ấy tử tự, tức là mười lăm năm về trước cũng chính là vào ngày này, cha mẹ nhận được một bức thư, bên trong chỉ ghi bốn chữ : Nợ máu trả máu”

“Lúc sau không lâu, A Huy đã bị bắt cóc”

Nói tới đây, cả người bà không khỏi run rẩy.

Diệp Kính Hy đỡ lấy bờ vai của mẹ, nhẹ giọng nói “Mẹ đừng lo lắng, năm đó cảnh sát New York chẳng phải đã điều tra ra kẻ bắt cóc A Huy là băng đảng mafia sao? Có lẽ bức thư ấy tình cờ được gửi tới trùng với lúc A Huy bị bắt cóc mà thôi”

“Anh hai nói rất đúng, nếu quả thực nhà họ Tạ ấy đã bắt cóc con, tuyệt đối sẽ không chỉ đơn giản là quật con vài roi như vậy, chúng nhất định phải phanh thây xẻ thịt con ra mới đúng, đó mới gọi là nợ máu trả bằng máu” Diệp Kính Huy bình tĩnh nói “Mẹ có biết được, bốn người con nhà họ Tạ ấy tên là gì không?”

“Năm đó khi tìm hiểu, chỉ có thể biết được trong gia phả nhà họ Tạ, bốn người con ấy tên đệm đều mang chữ Tiêu. Bọn họ bí mật giấu hết danh tính, bốn người con ấy tuổi cũng còn nhỏ, vậy nên tên của chúng rất ít người để ý tới” Văn Tích Tuệ hơi ngừng lại một chút “Mẹ kể lại chuyện này cho Tư Minh nghe, cậu ấy hỏi mẹ một câu rất kì quái”

“Cậu ấy hỏi mẹ, mẹ của Diệp Khiêm tên là gì”

Sau lưng mọi người lập tức nhận thấy một đợt khí lạnh.

Nếu như những gì Tư Minh đoán là thật, thì quả thực mọi chuyện diễn ra rất đáng sợ !

Diệp Kính Văn nhìn Lâm Vi, Lâm Vi lập tức hiểu ý, đứng dậy đi tới cầm lấy bộ đồ chơi mà Diệp Kính Huy vừa mới mua, sau đó dặt tay Diệp Khiêm, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng thằng bé “Diệp Khiêm à, con đi với chú vào bếp xem có nước hoa quả không nhé?”

Nhóc con còn nhỏ tuổi, chẳng hiểu được người lớn trong nhà đang nói chuyện gì, vậy nên nghe thấy Lâm Vi nói vậy liền cười toe toét nói “Dạ! Con muốn uống nước dưa hấu”

Đợi Lâm Vi đưa thằng bé đi rồi, Diệp Kính Hy mới bình tĩnh nói “Cô ấy tên là Tang Du”

Diệp Kính Văn cũng bình tĩnh nói “Tang Du năm đó làm dâu nhà họ Diệp, cũng chính là cô giáo dạy nhảy cho em, cô ấy còn nói tên cô ấy là “Thất chi đông ngưng, thu chi Tang Du” [cái này không dịch được...]

Diệp Kính Huy giật mình, đột nhiên cười to “Thật sự rất cao tay, những lời nói ấy của cô ta, chẳng phải có ý muốn nói, tuy rằng đang ở chung một chỗ, nhưng cũng phải cẩn thận ngó trước ngó sau đó sao. Khá khen cho cái tên Tang Du”

Tang Du năm đó là giáo viên dạy khiêu vũ cho Diệp Kính Văn, đã rất quen thuộc với người nhà họ Diệp, cô ta lại là con nuôi của nhà họ Tang, khi đó Diệp gia cùng Tang gia có ý hợp tác với nhau, bởi vậy mà Diệp đại thiếu gia phải cưới cô ta. Kết quả là, sau khi cô ta vào được nhà họ Diệp rồi, đột nhiên việc làm ăn của nhà họ Diệp vấp phải rất nhiều thứ kì lạ, lỗ lã không hiểu ở đâu ra, bởi vậy mà Tang gia trở mặt với Diệp gia, Tang Du cũng vịn lấy lý do này mà ly hôn với Diệp Kính Hy, bây giờ cô ta đang ở đâu còn chưa biết rõ.

Văn Tích Tuệ gật đầu nói “Các con đoán không sai, Tư Minh đã điều tra rất nhiều tài liệu, cậu ấy đoán rằng, Tang Du chính nguyên nhân khiến cho việc làm ăn của Thiên Vũ vấp phải nhiều trở ngại tới vậy, bao nhiêu lỗ lã đều không rõ ràng, thất thoát tới vài trăm triệu”

Diệp Kính Huy cười lạnh nói “Từ đó lỗ lã đều bị Quan Đông Trạch nuốt hết, tính ra, sau khi anh hai li hôn được nhiều năm, Quan Đông Trạch đã ở trong công ty chúng ta đã được sáu năm rồi, thậm chí cái tin Quan Đông Trạch trúng xổ số, thị trường bất động sản biến động bất ngờ, tất cả đều diễn ra hết vào sáu năm trước. Quả nhiên, Tang Du và Quan Đông Trạch cùng hội cùng thuyền với nhau, họ thậm chí có thể là anh em” Dừng lại một chút, hắn nói tiếp “Nếu mục đích của họ là trả thù nhà họ Diệp, bên cạnh anh hai thì bị Tang Du bắm lấy, bên em thì bị Quan Đông Trạch dùng mưu đối phó, vậy còn Kính Văn, làm thế nào mà bình an vô sự được thế?”

Diệp Kính Văn trầm mặc thật lâu, lúc sau mới nói “Lần trước đi du lịch cao nguyên, anh còn nhớ không?”

“Nhớ”

“Tư Kiệt bị mắc phản ứng cao nguyên, trong lúc cứu giúp cậu ấy, em nhìn thấy cậu ta đeo một chiếc vòng cổ, nếu nhìn không kĩ thì sẽ không nhìn ra, bên trong có khắc chữ Tiêu”

54. Chương 54

Diệp Kính Huy hít một hơi thật sâu “Ý của em nói, là Tư Kiệt sao?”

Là đứa em trai mà Tư Minh hết mực thương yêu? Là học sinh trung học nhìn rất đáng yêu đơn thuần đó sao?

Diệp Kính Huy bình tĩnh nói “Nếu vậy, thì cái tin Tư Kiệt bị Quan Đông Trạch bắt giam, chỉ là bọn họ bày trò mà thôi”

“Ngày em quay trở về nước, cũng là lúc Tư Minh lái xe ra sân bay để đón em trai của anh ấy, em và Tư Minh bị đâm xe vào nhau tại sân bay, điều đó không thể nào là trùng hợp được, có lẽ chuyện đó cũng đã được sắp đặt trước”

Diệp Kính Huy nói xong, suy nghĩ càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn.

“Em và Tư Minh gặp nhau lần thứ hai là tại quán bar Crazy, Tư Minh lúc đó có cuộc họp rất quan trọng, làm sao mà rảnh tới nỗi bước vào quán bar âm ỉ để làm gì? Thì ra lúc đó, là Tư Kiệt cố ý kéo anh ấy tới quán bar để cho em và anh ấy gặp nhau”

Vậy là ngay từ đầu, đã có kẻ sắp đặt hết tất cả, khiến cho hai người tưởng như tình cờ mà gặp mặt.

“Sau đó thì, bọn chúng cứ theo kịch bản mà làm, từng bước một điều khiển em và Tư Minh trên một bàn cờ, khiến cho bọn em đấu đá sống chết với nhau, còn chúng chỉ việc ngồi đó làm ngư ông đắc lợi, chờ cho bọn em đấu đá nhau đủ rồi thì quăng một mẻ lưới bắt hết”

Diệp Kính Huy nói xong, nhẹ nhàng xoa xoa thái dương của mình, dựa lưng vào ghế sa lon.

Diệp Kính Văn nhìn hẩn một cái, lại nói “Nếu như đúng như những gì chúng ta đoán ra, thì bốn người con nhà họ Tạ bị mất tích ấy, đều có tên đệm là Tiêu, vậy Quan Đông Trạch là Tạ Tiêu Trạch, Tang Du là Tạ Tiêu Du, Tư Kiệt là Tạ Tiêu Kiệt, vậy người còn lại là ai?”

Trầm mặc một lát sau, Diệp Kính Huy mới nói “Có thể đã có quan hệ với tổ chức mafia, nếu không thì Quan Đông Trạch không thể nào nhập cư trái phép thành công được, mỗi lần xuất cảnh đều không có ghi chép gì về hắn ta”

Diệp Kính Huy bình tĩnh nói “Nếu chuyện đó là thật, bọn họ sáu năm về trước đã tỉ mỉ lên kế hoạch, muốn khiến cho Diệp gia chúng ta tan cửa nát nhà, ý định này, chắc chắn bọn họ sẽ không từ bỏ. Mục đích của họ chính là, không phải muốn chúng ta chết, mà muốn chúng ta phải thống khổ, phải sống không bằng chết” Kính Huy hơi dừng lại, rồi lại nói “Chúng ta nên có phương án chuẩn bị”

Lâm Vi dắt Diệp Khiêm vào thư phòng ngồi chơi, chờ cho Diệp Khiêm ngủ rồi mới xoay người đi ra ngoài.

Ba anh em họ cùng mẹ ngồi trầm mặc ở trên ghế, không ai nói câu nào, anh hai thậm chí đã châm thuốc lá, nhưng không hút, khiến cho khói không ngừng toả ra, tàn thuốc rơi xuống.

Lâm Vi ngồi cạnh Diệp Kính Văn, mở miệng nói “Kì thực có một chuyện, em cảm thấy cũng có chút liên quan tới việc này” Lâm Vi dừng một lúc “Kính Văn em còn nhớ, em trai của anh đã từng gặp tai nạn giao thông một lần”

“Em nhớ” Diệp Kính Văn hơi cúi đầu, ánh mắt có chút hồi lỗi.

Vào khoảng thời gian Diệp Trí Viễn ép Diệp – Lâm hai người phải chia tay, Lâm Vi chịu nhiều áp lực từ phía ông ấy, lại nhận tin em trai mình gặp tai nạn giao thông, rốt cuộc chịu không nổi đành phải đồng ý chia tay với cậu.

“Em trai em là do bị người khác cố tình đâm, người ấy rất giống như uống rượu say, theo như những gì mà em trai em kể lại, chiếc xe thể thao đó màu đỏ, biển số xe là BC91222”

Trong nháy mắt, Diệp Kính Văn và Diệp Kính Huy liếc nhìn nhau, sắc mặt càng trở nên trầm mặc hơn.

“Đó là xe của anh” Hấn thản nhiên nói “Kỹ thuật lái xe của anh rất tồi, nhưng mà lúc em trai của em gặp phải tai nạn giao thông, anh đang ở nước ngoài”

Lâm Vi gật đầu nói “Em đương nhiên tin anh, khi em trai em gặp chuyện anh đã quan tâm tới nó rất nhiều. Xem ra, là có người cố ý hãm hại, muốn em hiểu lầm chính anh đã đâm phải em trai em, như vậy, khi ấy em sẽ không thể nào quay lại với Kính Văn được”

Nói tới đây, tất cả mọi người đều im lặng.

Không khí trong phòng càng lúc càng khiến cho người ta cảm thấy khó thở.

Sự việc xảy ra vào năm đó hoàn toàn không phải là do cố ý, nhưng bất luận là như nào, cha của họ cũng phải chịu lấy trách nhiệm. Ba người con nhà họ Tạ tuổi còn nhỏ mà đã phải tận mắt nhìn thấy cha mẹ mình nhảy lầu tự tử, thù hận khắc cốt ghi tâm này đã khiến cho họ nhẫn nại nhiều năm trời, không từ thủ đoạn nào để có thể huỷ diệt được toàn bộ nhà họ Diệp.

Nhưng phá sản thì đã là gì, phá sản rồi còn có thể gây dựng lại được. Họ chính là muốn tra tấn tinh thần của từng người một, đó mới chính là thủ đoạn trả thù tốt nhất !

Nếu như lúc đó em trai của Lâm Vi mà bị đâm chết, chẳng những Kính Văn và Lâm Vi không thể quay lại với nhau, mà Diệp Kính Văn và Diệp Kính Huy cũng sẽ vì chuyện đó mà trở mặt, tình cảm anh em một nhà bị phá hỏng!

Thật không thể nào khinh thường đối phương được, thủ đoạn của chúng xảo quyệt và tàn độc vô cùng, xem ra chúng rất quyết tâm huỷ diệt toàn bộ nhà họ Diệp, bởi vậy mà nhiều năm trôi qua như vậy rồi vẫn còn rất kiên quyết.

Tang Du sau khi được gả cho Diệp Kính Hy thì sinh một đứa con trai rồi bỗng dưng bỏ đi, khiến cho anh một mình nuôi đứa nhỏ lớn lên, khiến cho anh phải sống trong cô đơn tịch mịch, loại thống khổ ấy so với thất bại trên thương trường còn đau đớn hơn rất nhiều!

Quan Đông Trạch, hấn không chỉ cuôm đi một số tiền lớn của nhà họ Diệp mà còn kéo cả Tư Minh vào cuộc, hiển nhiên mục đích của hấn chính là khiến cho Diệp Kính Huy phải hối hận và khổ sở cả đời! Hiện giờ Từ Thanh nằm hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện...còn Tư Minh...còn có thể sống sao?

Một lúc sau, có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Diệp Kính Hy nhắc máy, bên kia lập tức truyền tới giọng của một nữ nhân rất khẩn trương “Chủ tịch, hợp đồng mà tập đoàn của chúng ta hợp tác để triển khai xây dựng vào sáu năm trước đột nhiên bị lôi ra điều tra, hiện tại phóng viên đang muốn tràn vào công ty!”

Diệp Kính Hy ngừng lại một chút, bình tĩnh trả lời “Trước tiên hãy ổn định giới truyền thông, không trả lời bất cứ câu hỏi nào hết. Sáng sớm ngày mai tôi sẽ tới”

Điện thoại của Diệp Kính Văn cũng vang lên, hình như là bác sĩ cùng bệnh viện gọi tới “Chủ nhiệm Diệp, hai ca mổ mà ngài phụ trách bệnh nhân đột nhiên tử, ngài mau tới bệnh viện ngay, người nhà bệnh nhân đã báo án, cảnh sát tới bệnh viện để điều tra rồi”

Sắc mặt của Kính Văn trầm xuống “Được, tôi tới đó ngay”

“Sao thế?” Lâm Vi cũng đứng dậy.

“Bệnh viện có chút việc nhỏ, em qua đó xem sao”

Lâm Vi giữ chặt cậu lại, nghiêm túc nói “Nói thật đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Diệp Kính Văn trầm mặc một lát, nhìn vào đôi mắt của Lâm Vi mà buộc phải mở miệng “Hai ca mổ mà em phụ trách, bệnh nhân đột nhiên chết, cảnh sát đã tới bệnh viện để điều tra, em phải tới đó để giải thích”

“Đột nhiên chết?” Lâm Vi nắm chặt tay áo của cậu lại “Nếu như họ nói đó là sai phạm nghề nghiệp, em có thể sẽ bị ngồi tù”

Diệp Kính Văn quay lại cầm tay anh, cười nói “Nếu giờ em mà không tới đó, cảnh sát tới tìm tới tận cửa nhà” Cậu ngừng lại một chút rồi nói “Anh giúp em gọi cho Tiêu Phàm, lần này có lẽ phải nhờ tới anh ta

giúp em đánh một trận ngoài toà án rồi” Cậu nhìn sâu vào mắt anh “Yên tâm, em sẽ tự biết bảo trọng. Bởi vì em biết, anh chờ em trở lại”

Lâm Vi ôm chặt lấy cậu, thật giống như một đôi vợ chồng bình thường đang ôm lấy nhau mà truyền cho nhau dũng khí. Sau đó anh ở trong ngực của cậu, ngẩng đầu lên cười nói “Anh chờ em trở lại, Diệp Kính Văn”

Nhìn theo bóng lưng của Diệp Kính Văn, Lâm Vi lập tức gọi điện cho Tiêu Phàm, kể hết mọi chuyện cho anh ta nghe. Tuy rằng lúc này đang là đêm khuya, nhưng giọng của Tiêu Phàm lại rất bình tĩnh không chút cáu gắt vì bị làm phiền “Tôi sẽ tới bệnh viện ngay bây giờ, nếu như Kính Văn bị lôi ra toà, tôi sẽ hết sức mình biện hộ cho cậu ấy. Cậu yên tâm”

“Cảm ơn cậu”

“Đều là bằng hữu cả, không cần phải khách khí” Thanh âm của Tiêu Phàm vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng lúc này, lại có chút lo lắng.

Lâm Vi dập máy, nhìn thấy sắc mặt của anh hai và anh ba hiện giờ đang rất khó coi, trong lòng không khỏi cảm thấy rất chua xót.

Trận ác chiến này, cả ba anh em nhà họ đều bị lôi vào, tuy rằng bình thường tình cảm anh em không được tốt cho lắm, nhưng tới khi gặp phải hoạn nạn, mới nhận ra giữa bọn họ có không thể nào mất đi sự quan tâm tuyệt đối tới nhau.

Nhưng, mối hận thù đã khắc vào xương cốt của nhà họ Tạ, họ có thể dễ dàng hoá giải sao?

Một lát sau, chuông cửa vang lên.

Diệp Kính Huy đứng dậy mở cửa, có một người chuyển tới một gói hàng được gửi qua bưu điện.

“Xin hỏi ngài có phải là Diệp Kính Huy không?”

“Đúng”

“Có một vị họ Tạ gửi quà sinh nhật tới cho ngài”

“Cảm ơn”

Diệp Kính Huy xé lớp giấy gói ở bên ngoài, lộ ra một chiếc hòm đen nhỏ, hẩn đặt nhẹ lên bàn, Văn Tích Tuệ đột nhiên nói “Đừng mở”

Hẩn ngừng tay lại một chút, ngẩng đầu cười nói “Không ghê gớm vậy đâu, bọn họ không điên tới mức gửi bom tới tận nhà. Cùng lắm là gửi dao hay thư máu để đe dọa thì đó thì hợp hơn”

Mở hòm ra, có một tầng bụi, ở phía trên có một tờ giấy nhỏ viết bằng bút đỏ “Đây là tro cốt của Tư Minh, tặng cho ngài nhân ngày sinh nhật – Bốn anh em nhà họ Tạ, kính gửi”

“Thần kinh” Diệp Kính Huy thật sự muốn ném cả cái hòm xuống đất, nhưng bản thân lại run rẩy không làm được, đến cầm cái hòm cũng không cầm nổi “Tư Minh không thể nào chết dễ như vậy. Con biết, anh ấy nhất định còn sống” Tuy rằng thanh âm của hẩn vẫn rất bình tĩnh, nhưng bàn tay thì lại bị nắm tới trắng bệch.

Hiện giờ ai mới có thể xác định được tình hình hiện giờ của Tư Minh? Lần này gặp phải loại người vì hận thù mà hoá điên, anh dù có bắt tử đi chẳng nữa, cũng không có khả năng bình yên vô sự...

Vì chưa từng trải qua cảm giác thống khổ như bây giờ bao giờ, lồng ngực hẩn thật giống như bị đè một tảng đá lớn lên phía trên, đến máu cũng chảy không thông, tim thì như bị một đôi tay bóp lại rất chặt. Mỗi một lần hô hấp, cảm giác như vết hằn của mình sắp vỡ ra, thực sự rất đau.

Tình huống này, mới bị hại làm sao.

Lần đầu tiên hẩn tặng cho cha mình một món quà nhân ngày sinh nhật của ông, thì ông đã mất.

Lần đầu tiên hẩn nhận ra mình thực sự yêu một người, thì lại nhận được tro cốt của người ấy.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Hắn muốn yên ổn mà thực tâm yêu một người, vậy mà giờ đây lại mất hết tin tức của anh.

Lần nào cũng bị chậm một bước, đã chậm một bước rồi thì không thể quay đầu lại.

Trầm mặc giằng co nội tâm hồi lâu, Diệp Kính Huy nhớ tới quãng thời gian mà mình gặp Tư Minh, tất cả hồi ức đều hiện về. Sau khi bình tĩnh phân tích lại tất cả mọi chuyện, hắn mới lấy điện thoại di động của mình ra, gọi một cuộc điện thoại

“Bác Từ, cháu là Diệp Kính Huy, cháu nghĩ, chúng ta nên gặp nhau một chút”

Hắn thậm chí còn cảm thấy phục chính mình, tới lúc này rồi mà còn duy trì giọng nói bình tĩnh tới vậy.

Không ai biết được, trong lòng hắn hiện giờ đang rất cuống, vì tới mức đường cùng rồi mới phải gọi điện tới làm phiền cha của anh.

...

Từ Văn Sơn tiêu tụy đi không ít, con gái đang nằm trong viện để cấp cứu, còn đứa con còn lại thì mất tích không rõ tin tức gì, ông vì quá lo lắng mà tóc đã bạc gần hết.

Nhưng ông lại rất giống Diệp Trí Viễn, trên gương mặt vẫn luôn rất nghiêm túc, không cười, chỉ mang nét uy nghiêm của một bề trên.

Ông ngồi ở trên ghế sa lon sai người hầu pha trà cho Diệp Kính Huy, hắn giờ mới phát hiện ra, bộ chén trà kia rất quen thuộc, chính là bộ mà Tư Minh đã mua khi trên đường du lịch tới Thanh Đảo. Anh mua hai bộ giống y hệt nhau, một bộ tặng cho Diệp Trí Viễn, bộ còn lại tặng cho Từ Văn Sơn. Liệu có phải từ rất lâu rồi, trong lòng anh đã coi cha của Diệp Kính Huy cũng chính là cha của mình?

Từ Văn Sơn lãnh đạm mở miệng nói trước “Tôi biết cậu và Tư Minh có quan hệ với nhau, có chuyện gì thì nói thẳng đi”

Đối mặt với vị tiền bối, Diệp Kính Huy chẳng có chút khiếp đảm gì, nói chuyện cũng rất bình tĩnh tự nhiên, không mang thái độ kiêu ngạo, nhưng lại rất tự tin

“Cháu tìm bác, là vì chuyện của Tư Minh, cháu nghĩ việc quan trọng nhất giờ đây là phải cứu anh ấy”

Từ Văn Sơn giật mình, đột nhiên nở một nụ cười khinh khê “Tôi còn tưởng là Diệp Kính Huy từ trước tới nay luôn luôn vô tình vô nghĩa, không thêm để ý tới sống chết của ai. Tại sao giờ lại quan trọng tới việc cứu nó ra như vậy?”

“Đó là trước kia cháu thực sự là kẻ vô tâm” Hắn thản nhiên thừa nhận, ngừng lại một chút, vừa cười vừa nói tiếp “Nhưng hiện giờ cháu không còn là người như vậy nữa. Vào thời điểm nhận được tro cốt của anh ấy, cháu đã nhận ra được tất cả mọi chuyện, hy vọng mọi chuyện vẫn chưa quá muộn”

Từ Văn Sơn gật đầu nói “Cậu muốn tôi giúp cậu như thế nào?”

“Theo như những gì cháu biết, xí nghiệp tư nhân nhà họ Từ khi trước vì phạm phải sai lầm nên mới mắc một khoản nợ lớn, bác đuổi mẹ con Tư Minh đi, một mình ở lại không những trả được hết nợ mà còn thành lập ra tập đoàn Nam Dao. Bác lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?” Diệp Kính Huy ngừng lại một chút, nhìn vào thần sắc bình tĩnh của đối phương mà cười nói tiếp “Cháu đoán là bác đã liên hệ với xã hội đen, có đúng vậy không?”

Từ Văn Sơn thản nhiên nói “Phải, mới đầu đúng là tôi đã cùng xã hội đen tham gia rửa tiền, nên năm đó mới có thể sống sót”

“Nếu bác có quan hệ với xã hội đen, vậy cháu nghĩ bác cũng có chút thể lực ở đó. Thứ nhất, chỉ cần Tư Minh còn sống, cháu nguyện ý đưa hết toàn bộ tài chính trong tay ra để trao đổi. Thứ hai, cháu hy vọng người nhà họ Tạ có thể cho chúng cháu có một cơ hội để đàm phán, nếu như không còn cách nào khác, cháu vẫn muốn làm, vì...Diệp Khiêm vô tội”

Diệp Kính Huy ngồi trước mặt ông bình tĩnh phân tích vấn đề, sắc mặt cũng rất tự nhiên, Từ Văn Sơn không khỏi lộ ra chút khen ngợi “Được, lời cậu nói tôi sẽ chuyển tới tai họ. Có cơ hội cho cậu hay không,

tôi không thể đảm bảo. Tôi cũng giống cậu, rất muốn có thể cứu Tư Minh ra. Nhưng, tôi hiện giờ thực sự không có chút tin tức gì”

“Cảm ơn bác” Diệp Kính Huy ngừng lại một chút “Cháu có thể gặp Từ Thanh không?”

“Con gái tôi chưa tỉnh lại”

“Bác Từ, bác vẫn muốn giấu cháu sao?” Hấn nhếch khoé miệng lên cười “Chẳng phải bác chỉ múa chiêng gõ trống trên đài truyền hình để che mắt thiên hạ thôi sao? Bác đem Từ Thanh giấu đi, trong bệnh viện chỉ là người đóng thế”

“Quả nhiên không gạt được cậu” Từ Văn Sơn cười nói “Đi theo tôi”

...

Từ Thanh được Từ Văn Sơn bố trí cho nghỉ ở một biệt thự bí mật, trên người cô bị thương không nhiều, chỉ là trên truyền thông cổ tình phóng đại nó lên. Diệp Kính Huy tới biệt thự, thấy cô ngồi trên giường gọt táo, mặt không có chút biểu cảm nào, nhìn thấy hấn tới thần sắc cũng chẳng hề thay đổi, cô bình thản nói “Cậu tới rồi”. Thật giống như đã biết trước được sự việc.

“Vâng” Diệp Kính Huy ngồi xuống ghế dựa bên cạnh, nhìn cô nói “Xem ra chị đã biết em tới tìm chị vì việc gì”

Từ Thanh không trả lời.

Diệp Kính Huy tiếp tục hỏi “Ai đã bắt cóc chị”

“Anh Thành”

“Anh Thành là?”

“Trùm một băng đảng rất mạnh ở New York” Từ Thanh ngừng lại một chút rồi nói tiếp “Khi Tư Minh bị thương phải nhập viện, tôi đã liên hệ với anh ta, vốn muốn nhờ anh ta hỗ trợ bắt lấy Quan Đông Trạch, nhưng không nghĩ tới việc, anh ta và Quan Đông Trạch là đồng bọn của nhau, là chính tôi tự mình đi vào chỗ chết”

“Bị thương phải nhập viện?” Diệp Kính Huy nhíu mày “Sao lại thế?”

“A, nó không kể cho cậu, nó bị Quan Đông Trạch cho người tới đánh, đánh tới chảy máu nội tạng suýt chút nữa thì chết”

Bàn tay hấn rất nhanh đã nắm chặt lại “Em thực sự không biết”

“Vậy đúng là nó không kể cho cậu rồi, khi nó gặp phải chuyện, còn nghĩ tới cậu mà im lặng tìm đường lui” Khoé miệng Từ Thanh nâng lên tạo thành nụ cười lạnh “Nó nhờ Na Na bán cổ phiếu, cổ tình nâng giá lên cao, có phải cậu nghĩ nó keo kiệt, muốn khiêu khích cậu phải không? Đó thực ra chỉ là một cách để giúp cho cậu giữ lại toàn bộ tài chính, để có thể tiến hành kế hoạch tác chiến tiếp theo. Nó cổ tình nâng giá cổ phiếu lên cao, chính là thay cậu tranh thủ thời cơ mà thu lợi về, bởi vì, khi nó bán hết cổ phiếu trong tay đi rồi, thì tất cả đều được chuyển hết về cho cậu”

“Thân nó lo không xong, vậy mà nó còn lo tới việc bảo toàn cho cậu. Một mình nó đi tới New York, cậu có biết việc cuối cùng nó làm bên đó là gì không?”

Thấy Diệp Kính Huy không nói lời nào, Từ Thanh bắt đắc dĩ cười rồi nói “Lập di chúc”

Toàn thân hấn trở nên cứng đờ, chỉ cảm thấy chỗ nào cũng rất đau, nhất là ở trái tim.

“Di chúc?” Anh ta chẳng lẽ đã dự đoán trước được cái chết của mình nên mới một mình đi tới New York để lập di chúc? Diệp Kính Huy nghĩ tới đây liền cảm thấy đầu mình nóng cả lên.

Gương mặt Từ Thanh chẳng có chút thay đổi gì “Khi nó nhận được cuộc gọi từ điện thoại của tôi do anh Thành gọi tới, liền sớm dự đoán được, lúc ấy, là một đi không trở về”

“Cho nên nó mới lần cuối cùng cậu tham gia trò chơi trả thù, sau đó thì lấy cớ mà ra đi. Kì thực lúc đó nó luôn chờ cậu sẽ thu tay lại, nhưng cậu lại hết lần này tới lần khác làm cho trái tim nó lạnh giá, cậu muốn nó

một mỗi vì tài chính, nhưng nó còn mệt mỗi vì cậu hơn rất nhiều. Nếu như lúc đó cậu thu tay lại, có lẽ nó đã có thể kể hết mọi chuyện cho cậu nghe, sau đó cả hai cùng nhau đối mặt với trận ác chiến này. Nhưng cuối cùng, cậu vẫn không bỏ đi lòng hận thù đối với nó, vậy nên nó đành phải một mình ra đi”

“Dù có bị cậu trả thù, nó vẫn luyến tiếc không muốn cậu bị tổn thương”

“Cho nên...khi tới gặp anh Thành vào lúc ấy, nó không hề phản kháng lại, bị đánh cho tới hấp hối, vẫn chỉ gọi tên cậu”

“Nó nói, không được trở thành người cậu yêu, nó thực sự rất đáng tiếc”

Nhìn vào sắc mặt trắng bệch của Diệp Kính Huy, khoé mắt Từ Thanh hơi ươn ướt, nụ cười trên mặt cô lại càng lạnh hơn “Diệp Kính Huy, cậu thật sự là một kẻ vô tình”

Nghe được câu đánh giá đó của cô, hấn rút cuộc lại nở một nụ cười.

Thậm chí còn tự phục mình, còn có thể cười mà đi ra ngoài.

Có lẽ là đã quen nguy trang như vậy, cho nên trong mắt người khác, hấn lúc nào cũng là kẻ vô tâm vô tình.

Nhưng chỉ có hấn biết, bàn tay càng nắm chặt, móng tay càng đâm sâu vào da thịt, lại càng thấy đau.

Ai nói mình không yêu anh ta? Thực sự đã yêu từ lâu lắm rồi...

Khi anh ấy ôn nhu ôm lấy mình, hay khi anh ấy bắt đắ dĩ rời khỏi Đông Thành, thậm chí là từ rất lâu khi hai người gặp nhau tại quán bar, anh ấy đã mệt mỗi nói rằng, muốn được sống chung với mình...

Đã sớm rất thích anh. Nhưng vì mình quá kiêu ngạo, làm sao có thể vác cái bộ mặt vừa lừa gạt người ta xong mà thản nhiên sống cùng một chỗ với anh? Làm sao có thể vì yêu mà bỏ hết tự tôn của mình? Làm sao có thể vì yêu mà chấp nhận thua thảm hại dưới tay anh?

Vậy nên mới tính kế trả thù lần cuối cùng, còn tưởng rằng sau khi trả thù rồi sẽ có thể rũ bỏ hết mọi thù hận, cùng anh bắt đầu lại một lần nữa.

Thật không ngờ tới, sau khi đòi chia tay rồi, Tư Minh một mình đi tới Mỹ để giải quyết ân oán này.

Thậm chí còn biết trước rằng không thể trở về.

Tư Minh lớn tuổi hơn hấn, anh đã đau như thế nào khi cãi nhau rồi chia tay? Đã cảm thấy ra sao khi để lại một cái “di chúc” chuyển hết tất cả tài sản cả đời của mình lại cho hấn?

Anh đã đau như thế nào khi nửa đêm trông thấy người mình yêu lấy cắp đi cái USB đó? Anh đã đau như thế nào khi nói ra ba chữ “Anh mệt rồi”? Anh...đã đau như thế nào khi mỉm cười nhận lấy món quà được gán máy nghe trộm từ người anh yêu?

Bây giờ nhớ lại, mỗi sự việc khi xưa quay trở về, khiến cho toàn thân hấn cảm thấy đau, rất đau.

Người kia nhận hết tất cả lên đôi vai mình, ra đi không hề sợ hãi, còn mang theo nụ cười trên môi.

Đó chính là cách anh quan tâm tới người khác. Biết rõ là sẽ gặp phải nguy hiểm, anh còn bình tĩnh phân tích khó khăn sau này rồi để cho Vũ Na nhân cơ hội cố ý nâng giá cổ phiếu lên cao, kiếm về lợi nhuận tốt nhất cho Diệp Kính Huy.

Anh hy sinh nhiều tới vậy, vẫn không hề đòi hỏi bất kì hồi đáp nào.

Anh thậm chí còn không cho đối phương biết, càng không cần người kia phải cảm kích mình.

Diệp Kính Huy còn nhớ rõ trước khi bỏ đi, anh đã nói rằng “Nếu như em muốn, chúng ta sẽ không gặp nhau nữa”

Nhưng lại không biết rằng, khi anh mỉm cười mà nói ra câu ấy, quả thật hai người phải xa lìa.

55. Chương 55

Từ Thanh gọi luật sư đã được Tư Minh uỷ thác tới gặp.

Luật sư trẻ tuổi ấy gương mặt không chút đổi nào ngồi tuyên đọc cái được gọi là “di chúc”, trong đó chỉ ghi đơn giản là Tư Minh sẽ chuyển hết toàn bộ tài sản qua cho Diệp Kính Huy, bao gồm tất cả số tiền sau khi bán đi cổ phần của công ty Thiên Vũ, và số cổ phần mà Tư Minh đang giữ tại tập đoàn Minh Huy.

Nghe thanh âm lạnh lùng kia của luật sư, trên gương mặt Diệp Kính Huy vẫn giữ nụ cười.

Là vì hắn cảm thấy, cái người tên là Tư Minh này, thật sự rất buồn cười. Đến bản thân mình mà còn chưa lo xong, vậy mà còn lo nghĩ cho cả sau này, suy nghĩ của anh quả thật rất cao siêu, tại sao lúc nào cũng chỉ nghĩ tới Diệp Kính Huy đầu tiên?

Nếu như anh thực sự đã chết, vậy thì anh đã nghĩ trước xem, tôi khi ngồi nghe cái di chúc này thì nên khóc hay nên cười?

Nếu như anh thực sự đã chết, tôi nên đứng trước mộ của anh mà cười một tràng đắc thắng, hay là trở nên giống anh, chỉ lặng yên đặt lên đó một đoá cúc trắng?

Nếu như anh thực sự đã chết, anh đã thử tưởng tượng trước, người mà anh yêu sẽ cảm thấy như thế nào chưa?

Tư Minh dù biết là sẽ chết mà vẫn làm chuyện này, không thể phủ nhận việc anh làm tuy lắt léo nhưng lại rất ôn nhu lo nghĩ cho hắn, từ trước tới nay, tình cảm của anh dành cho hắn vẫn rất sâu đậm.

Vì anh đã quá hiểu tính cách của Diệp Kính Huy, vậy nên anh biết, nếu như anh chết, hắn sẽ khắc cốt ghi tâm, nhớ tới anh cả đời. Còn nếu như anh không chết, sau khi giải quyết trận ác chiến này xong, Diệp Kính Huy sẽ trở nên cảm kích mà yêu thương anh thật nhiều, yêu anh mãi mãi.

Dù là như nào, thì anh đều toàn thắng.

Mặc kệ là cùng hắn đánh bạc ra sao, ván này nhất định anh đã thắng, bởi vì những gì anh đem ra để đặt cược quá lớn, bởi vậy mà Diệp Kính Huy đứng dậy không nổi.

Từ chỗ Từ Thanh đi ra, nhìn lên sắc trời xám xịt, hắn cuối cùng mới thở hắt ra một cái, cảm thấy hô hấp rất khó khăn.

Hắn biết Tư Minh vẫn còn sống.

Nhưng mà dù hắn muốn cứu anh ra, liệu có cứu nổi không?

Vì sợ hãi xen lẫn lo lắng mà nhịp tim đập rất loạn, hắn thậm chí còn cảm thấy trái tim mình đang đau, không phải là đau lòng đơn thuần, mà là bị giày xéo bóp nghẹn, rất đau đớn.

Diệp Kính Huy nhẹ nhàng đặt tay lên ngực mình để giảm bớt cái đau ấy, bởi vậy mà hô hấp cùng từ từ trở lại như bình thường.

Hắn biết hắn không thể ngã xuống vào lúc này. Công ty của anh hai gặp vấn đề, em út cũng bị rơi vào tình huống khẩn cấp, cha qua đời rồi mẹ trong nháy đã già đi tới chục tuổi, cả gia đình chỉ còn lại một mình hắn còn khả năng, vì vậy, cần phải đứng thẳng dậy mà gánh vác hết tất cả.

Cha à, cha xem, đứa con mở miệng ra là không chịu thua kém cha, cuối cùng lại là đứa một mình đứng ra chịu hết món nợ máu mủn sáu năm trước.

...

Diệp Kính Huy nhớ tới ngôi biệt thự ở phía ngoại ô.

Lúc trước vì muốn mua lại cổ phiếu trong tay Tư Minh mà phải đem bán nó đi, nhưng bây giờ Tư Minh đã để lại toàn bộ cho hắn, vậy nên lại tìm cách mua nó về.

Hắn một mình trong phòng ngủ xem tivi, kênh kinh tế lại đưa tin về việc Tư Minh bị mất tích, Diệp Kính Huy nhìn vào màn hình tivi, chỉ thấy trong đó đưa tới hình ảnh rất mờ nhạt, người kia tổng hợp lại tin tức mà thanh âm lòng bùng nghe chẳng rõ câu nào, thật giống như đang diễn trò hài trên tivi.

Hắn thực sự rất mệt mỏi, mấy ngày rồi không chớp mắt, vậy nên ngủ thiếp đi.

Sau đó thì bị một trận điện thoại gọi tới đánh thức dậy.

Diệp Kính Huy cầm lấy điện thoại, đầu dây bên kia truyền tới tiếng cười khinh bỉ của một nam nhân “Ngài Diệp, tôi gọi tới để báo tin, ngài có muốn nghe không?”

Diệp Kính Huy có chút kinh ngạc, một lát sau mới tỉnh táo lại, bình tĩnh nói “Nói đi”

“Hà hà, tôi muốn năm mươi vạn”

Khoé miệng hắn nhếch lên tạo thành nụ cười lạnh lẽo, thanh âm cũng ôn nhu tới mê mị “Năm mươi vạn là ít đấy, số tiền đó dùng để đào mộ chôn tro cốt của mình cũng chẳng đủ, mày có muốn tăng thêm không?”

Người kia hình như nghe không thông lại còn cười nói tiếp “Tốt lắm, nếu ngài Diệp hào phóng như thế, vậy tăng lên thành năm trăm vạn đi”

“Hừ, bọn mày lúc mơ cũng chỉ mơ thấy mỗi cái chậu rửa mặt đập vào mặt thôi”

Nói xong thì hắn bình tĩnh cúp điện thoại.

Quả thật là khi mọi chuyện càng lúc càng trở nên lùm xùm hơn, chắc chắn sẽ có người gọi điện tới quấy rối, lợi dụng sự lo lắng của hắn mà tống tiền.

Nhưng mà, mỗi lần nghe được những người đó nói tới tên Tư Minh, đáy lòng của Diệp Kính Huy đều cảm thấy rét run.

Tư Minh hiện giờ đang ở đâu, sống chết ra sao, hoàn toàn không có tin tức nào xác thực được điều đó.

Hắn bây giờ ngủ cũng không được yên, mỗi lần tiếng chuông điện thoại vang đều hy vọng mà nhấc máy lên ngóng đợi tin tức, nhưng lần nào cũng bị thất vọng.

Đêm nào cũng mất ngủ.

Hắn nhớ tới cái đêm mình bị cha dùng roi đánh, anh đã nhẹ nhàng bôi thuốc cho hắn, còn nói rằng “anh yêu em”.

Tư Minh, hoàn toàn không hề nói dối.

Vậy tại sao mình lại không tin?

Người được gọi là anh Thành kia hoàn toàn không chủ động liên lạc lại. Tư Kiệt cũng đột nhiên bị mất tích, tới trường học thì được giáo sư của cậu ta nói rằng đã có người thay Tư Kiệt tới trường làm thủ tục bảo lưu học bạ.

Địch ở trong tối, còn ta thì ở ngoài sáng, Diệp Kính Huy chỉ còn cách chờ đợi.

Hắn không thể thua, tập đoàn và gia sản gia đình còn cần hắn phải chống đỡ. Hắn càng không thể nổi giận, vì hắn tin rằng, Tư Minh nhất định sẽ chịu được.

Chiều nào khi tan sở về, hắn đều ngồi trong căn phòng tuy ảm áp nhưng trống rỗng ấy, chờ đợi tin tức về Tư Minh.

Lúc đầu điện thoại reo lên còn lo lắng nhấc máy nghe, càng về sau càng không muốn nghe nữa.

Càng chờ, càng tuyệt vọng.

...

Một tháng đã trôi qua...

Tập đoàn Long Hoa do Diệp Kính Hy gây dựng nên nhân tài rất nhiều, vì vậy mà dù bị điều tra gắt gao nhưng vẫn vượt qua được cửa ải khó khăn. Diệp Kính Văn nhờ có Lâm Vi cùng Tiêu Phàm dốc sức hỗ trợ, cũng đã bình yên vô sự.

Chỉ còn hần, vẫn tiếp tục chờ.

Hần biết rất rõ, huynh đệ nhà họ Tạ mục đích không phải là muốn phá nát gia sản nhà họ Diệp, mà là muốn dùng Tư Minh để tra tấn tinh thần của hắn.

Bởi vậy mà đã hành hạ thành công suốt một tháng qua.

Diệp Kính Huy còn biết rõ, những cuộc điện thoại khó hiểu được gọi tới vào đêm khuya đều là do những người nhà họ Tạ kia cố ý cho người gọi tới, chúng còn biết chắc rằng hắn sẽ không nghe máy nhưng vẫn gọi tới quấy rầy liên tục một tháng trời, khiến cho hắn ngủ cũng không ngủ được, tinh thần bị suy sụp.

Chúng không muốn buông tha cho hắn, muốn hắn thua tới mức muốn dậy cũng không ngóc dậy được.

Thời gian vẫn tiếp tục trôi, trên đường dần dần tràn ngập không khí ngày Tết, mọi người ai cũng hoan hỉ vui mừng, cũng đã xuất hiện rất nhiều cửa hàng bắt đầu bày bán cây thông Nô-en treo đầy bóng đèn lấp lánh cùng vài món quà nhỏ xíu.

Đâu đâu cũng trở nên nhộn nhịp hơn, từ cửa hàng bách hoá cho tới các siêu thị to nhỏ đều giảm giá, khiến cho người mua hàng đi lại tấp nập.

Trời mưa không ngừng, thời tiết trở nên lạnh hơn. Mặt đất vì mưa rơi xuống nặng nề mà trở nên ẩm ướt hần, khí lạnh lan từ lòng bàn tay cho tới toàn thân, ngấm cả vào mạch máu.

Đã là cuối năm rồi...

Sóng gió nhà họ Diệp vẫn chưa qua đi, vì vậy mà không khí ăn mừng ngày lễ cũng không có, chỉ là cả gia đình cùng nhau ăn bữa cơm cuối năm.

Trên gương mặt của Văn Tích Tuệ đã xuất hiện nếp nhăn rất rõ ràng, còn có cả tóc bạc trên đầu. Thái độ của anh hai vẫn không thay đổi gì, Kính Văn thì hơi cau mày, Lâm Vi ngẫu nhiên nói mấy câu, phần lớn thời gian còn lại là im lặng.

Cả nhà cũng nhau ngồi ăn đêm Giáng Sinh, tâm trạng của mẹ không vui.

...

Trên đường trở về, Diệp Kính Huy nói tài xế lái xe đi dạo một vòng.

Vì đêm nay là giáng sinh, vậy nên tại quảng trường thời đại có bắn pháo hoa, người tới xem rất đông, gương mặt ai ai cũng tươi cười sáng lạn, có vài đôi tình nhân nắm tay nhau đi ăn thịt xiên nướng ngoài trời, cũng có vài đôi tình nhân đứng ôm nhau cùng ngắm nhìn pháo hoa...

Diệp Kính Huy đột nhiên nhớ tới lúc trước, vào lúc pháo hoa được bắn tại quảng trường thời đại, Tư Minh đã muốn dắt hắn đi xem. Nhưng mà khi ấy hắn còn đang bận giúp Tiêu Dật đối phó với anh, vậy nên để cho anh một mình đứng ở quảng trường chờ cả một buổi tối.

Khi ấy, Tư Minh có giống như hắn lúc này không, lặng lẽ đứng nhìn đám người nhộn nhạo rộn ràng xem pháo hoa, cô độc một mình nhìn những gương mặt tươi cười ấy.

Diệp Kính Huy khẽ cười, ấn nút kéo cửa kính xe lên, bình tĩnh nói “Trở về thôi chú Chung”

Tài xế không hiểu gì liền quay đầu, hắn lúc này mới sửa lại “Thật xin lỗi, tôi gọi chú Chung quen rồi”

Người kia tuổi còn trẻ cười nói “Không sao, có lẽ là chủ tịch Diệp đang nhớ tới bạn cũ”

Diệp Kính Huy nâng nhẹ khóe miệng, không trả lời.

Đi một vòng quanh quảng trường, chiếc xe đi thẳng về phía ngoại ô, lúc này trời đã tối om.

Tí tách từng hạt mưa đập vào kính xe, hắn nhìn qua cửa sổ mà mơ hồ trông thấy cảnh vật bên ngoài. Xe đi qua gầm cầu, Diệp Kính Huy đột nhiên nhìn thấy một dáng hình gầy yếu quen thuộc.

Người kia không có người thân, cũng không có chỗ nào để ở, trong lúc mọi người đang bận rộn ăn Tết bên gia đình, người đó lại có một bữa ăn qua loa.

Dáng hình đơn độc ấy đột nhiên khiến cho hắn nhớ lại một đoạn quá khứ rất ảm áp. Vào sáu năm trước, cũng dưới cây cầu vượt này, khi hắn từ nước ngoài trở về đã cùng xe với chú Chung, nhìn qua cửa kính xe, trông thấy A Tề cuộn mình lại vì trời lạnh.

Cũng vào đêm mưa đó, hắn đã cứu về cậu bé đáng thương không cha không mẹ ấy, đưa cậu về sống bên cạnh mình mà chăm sóc, để cho cậu trở thành đàn em được đặc biệt chiều chuộng.

Lâu lắm rồi không có tin tức của cậu, không biết A Tề đã đi đâu, sống có tốt không.

Diệp Kính Huy nhìn chằm chằm vào dáng hình dưới chân cầu kia, đột nhiên nói “Dừng xe”

Tài xế đã quá quen với vị chủ tịch họ Diệp có chút kì quái này, vậy nên vội vàng dừng xe lại. Diệp Kính Huy miễn cưỡng bước xuống xe, chạy nhanh tới gần người thiếu niên kia, lấy từ trong túi ra mấy trăm nhân dân tệ, vỗ vỗ bả vai người ấy.

Cậu ta chậm rãi quay đầu lại, khiến cho nụ cười trên gương mặt hắn trở nên cứng đờ.

“A Tề”

Đã lâu lắm rồi Diệp Kính Huy mới cảm thấy mình nói khó khăn như vậy. A Tề đứng ngay trước mặt hắn giờ đây so với khi trước còn nghèo túng hơn, quần áo thì rách rưới, người bị đánh bầm, có có chút vết máu ứ đọng lại.

A Tề nhìn thấy hắn mà toàn thân run rẩy nhiều hơn, sắc mặt trong nháy mắt đã trở nên tái nhợt. Diệp Kính Huy vươn tay giữ lấy bả vai cậu, thật lâu sau, sắc mặt người kia mới trở lại như bình thường.

“Tại sao cậu lại ở đây?” Hắn cố giữ cho giọng mình bình thường nhất.

A Tề cắn chặt môi, sau đó mới chậm rãi mở miệng nói “Ông chủ...em trốn ra ngoài, là muốn...nói cho anh biết một việc...”

Cậu nói chuyện rất khó khăn, hình như cả yết hầu cũng bị thương, mỗi chữ được nói ra mà khiến cho răng va vào nhau cầm cập, thanh âm bị lạc cả đi.

Diệp Kính Huy nhíu mày lại, cúi xuống đỡ lấy cậu, đưa cậu về xe “Trở về rồi nói”

Về tới nhà, cũng giống như sáu năm trước, Diệp Kính Huy đưa A Tề đi tắm rửa sạch sẽ, sau đó đem tới cho cậu một bộ quần áo ngủ, đặt vào tay cậu một tách cà phê nóng.

A Tề ngồi ở ghế sa lon, nhận lấy tách cà phê, tuy rằng trong phòng đang bật điều hoà toả nhiệt nhưng cả người cậu lại run cả lên.

“Ông chủ...em thực sự xin lỗi anh...” Cậu nói xong, đôi mắt đã ngấn nước, nước mắt trôi trên vết thương nơi gương mặt mà rơi xuống “Vào lúc ấy, tất cả những lời mà em nói rằng do anh Tư Minh truyền lại, đều là...do Quan Đông Trạch ép em phải nói”

Diệp Kính Huy trầm mặc gật đầu, kì thực hắn đã sớm đoán được, nhưng mà không ngờ tới việc lúc đó A Tề không hề bình thường chút nào, hoá ra là bị Quan Đông Trạch ép buộc.

“Anh Tư Minh để lại một đoạn ghi âm trong điện thoại cho anh...”

“Diệp Kính Huy, em hãy bảo trọng chính mình, chờ anh quay trở về”

A Tề bật đoạn ghi âm đó lên, là giọng nói của Tư Minh, vậy mà bị bóp méo thành “trò chơi chấm dứt” “Tôi không còn chút tình cảm nào với cậu” “Cảm giác đau lòng có dễ chịu không?”, sau đó khiến cho hắn hận anh tới thấu xương, khiến cho hắn vì hiểu lầm anh mà âm thầm thao túng, phá hỏng cơ nghiệp của anh, cái gì cũng đổ hết lên đầu anh, khiến cho anh bị tổn thương, từng bước một đi vào cạm bẫy đã được bố trí trước.

A Tề nói tiếp “Chờ cho em nói với anh những gì đã được chuẩn bị trước, em liền bị họ nhốt lại”

“Vậy là ba tháng trước cậu chủ động xin nghỉ việc, là do bị họ giam lỏng?” Diệp Kính Huy cau mày nói.

A Tề gục đầu xuống “Dạ đúng vậy...em bị Trần Nhiên giam lỏng. Trần Nhiên là...em họ của Quan Đông Trạch. Anh ta tiếp cận em chỉ là vì...muốn lợi dụng em...Anh ta và Quan Đông Trạch rất giống nhau...ha..ha” Cậu khẽ cười, sau đó nhẹ nhàng đặt bàn tay lạnh lẽo của mình lên mu bàn tay của Diệp Kính Huy “Em sớm biết, trên đời này chỉ có một mình ông chủ thật lòng đối xử tốt với em...Nhưng em, lại đi phản bội ông chủ tới tận hai lần”

“Ông chủ biết không? Vào lúc mà ông chủ chúc phúc cho em và Trần Nhiên, em còn tưởng rằng...em và anh ta sẽ được hạnh phúc. Ngày anh ta bị Quan Đông Trạch bắt đi, em còn hoảng loạn tới nỗi quỳ xuống để cầu xin Quan Đông Trạch buông tha cho anh ta, thật không ngờ khi đó, Trần Nhiên thản nhiên đứng ở bên ngoài nhìn vào mặt em mà cười...”

“Chờ cho em bị Quan Đông Trạch hạ nhục đủ rồi...sau đó thì...”

“Sau đó thì anh ta mang vẻ mặt tươi cười đi tới...nhìn Quan Đông Trạch mà nói, anh à, cái cậu A Tề này, quả thật rất dễ lừa”

Khoẻ miệng A Tề càng lúc càng mở rộng hơn, bởi vậy mà nụ cười trở nên thật khó coi.

Cậu gầy đi rất nhiều, xương mặt lộ ra rất rõ, không còn đẹp và thuần khiết như khi còn ở trong Crazy.

Ánh mắt của cậu, chỉ mông lung trống rỗng, không tìm nổi đâu là phương hướng.

Diệp Kính Huy còn nhớ rõ, vào lúc đi du lịch tại Thanh Đảo vạch cổ áo của cậu ra còn nhìn thấy dấu hôn, sau đó cậu đã giết mình co người lại, bộ dáng rất thẹn thùng, cứ như đó mới là mối tình đầu của chàng thanh niên ngây ngô này. Khi đó hẳn còn thấy Trần Nhiên đỏ mặt cúi đầu cười, trong ánh mắt còn mang theo ý định không muốn xa rời, nụ cười cậu ta rất đẹp, sắc mặt thì hơi ửng đỏ, đôi mắt chỉ đơn thuần là hạnh phúc mà thôi.

Diệp Kính Huy còn nhớ rõ hẳn đã nói với A Tề rằng, sau này hãy ở lại Thanh Đảo mà sống một cuộc sống hạnh phúc đi.

A Tề còn ngoan ngoãn gật đầu, sắc mặt có chút ửng hồng, ánh mắt rất kiên định, rất tin rằng tên Trần Nhiên sẽ đem tới hạnh phúc cho mình.

Vậy mà hiện giờ, cậu chỉ cần nhắc tới cái tên Trần Nhiên thôi cơ thể đã không tự chủ được mà phát run lên.

Tên Trần Nhiên ấy ánh mắt sáng lạn trong trẻo là vậy, thế mà suy nghĩ lại thâm độc đen tối. A Tề bị anh họ Trần Nhiên lừa dối mà phải bỏ đi cuộc sống MB bên cạnh Diệp Kính Huy, cậu ta lại đi nhận A Tề về, tiếp tục lừa dối một lần nữa.

Ai nói rằng A Tề là một kẻ ngu? Ai nói rằng A Tề dễ bị lừa? Chẳng phải chỉ là do hai lần đều bị hai chữ “hạnh phúc” lừa dối thôi sao?

Diệp Kính Huy nắm tay thật chặt, nhưng rồi lại vươn tay ra, ôm A Tề vào ngực mình.

“Không sao, cậu tiếp tục theo anh, chuyện quá khứ, quên nó đi” Thanh âm của hắn thật giống như nhiều năm về trước, có chút dịu dàng.

A Tề ngẩng đầu lên “Ông chủ, em có chuyện muốn nói với anh” Cậu ngừng lại một rồi nói “Khi em bị bọn họ giam lỏng đã nghe được Quan Đông Trạch qua điện thoại có nhắc tới chú Chung...Họ nói về mấy bức ảnh cùng video...Tuy rằng em không hiểu họ đang nói tới cái gì, nhưng em cảm giác được, có thể chú Chung chính là nội gián...”

Ánh mắt Diệp Kính Huy rất lạnh lùng.

Lần trước khi quay trở về quán bar, hẳn đã nghi ngờ về việc video có mặt Tiêu Dật bị Quan Đông Trạch lấy đi, là do bên mình có nội gián tiếp cận.

Giờ thì rõ rồi, chú Chung theo mình gần mười năm trời, hoá ra chính là vị quản gia đã biến mất cùng bốn anh em nhà họ Tạ. Chú ta ở bên cạnh hẳn có vẻ như tận tâm và trung thành, nhưng thực ra là đang nén lấy mối hận trong lòng mà kề bên hắn từng đó thời gian.

Diệp Kính Huy thuận tay vỗ vỗ vào vai cậu “Sao mà cậu nghe được thế?”

“Em giả bộ ngủ nên bọn chúng không đề phòng em. Sau đó Quan Đông Trạch cùng Trần Nhiên đi New York, em giả điên giả dại lừa được bọn người hầu rồi trốn thoát” A Tề nhớ lại quãng thời gian khó khăn ấy, nhẹ nhàng tránh ra khỏi ngực của Diệp Kính Huy, nghĩ được một lúc lại nói “Trần Nhiên lúc trước có tặng cho anh một món quà phải không?”

Hắn cảm thấy đầu mình nóng cả lên “Một cái chuông gió”

“Trong đó chắc chắn là có gắn máy nghe trộm, bởi vậy mà khi em bị bọn chúng nhốt lại, rất nhiều lần nghe được tiếng của anh”

Diệp Kính Huy cười nói “Quả nhiên là dễ tiện”

Lúc trước nhận được món quà từ Trần Nhiên, tâm trạng của hắn rất vui vẻ, mặc dù chuông gió có vẻ nặng hơn bình thường, nhưng khi nhìn vào khuôn mặt tươi cười kia thì hắn cũng chẳng để ý gì tới chuyện đó. Giờ nghĩ lại, khi mà Tư Minh nhận được chiếc vòng cổ có gắn máy nghe trộm từ hắn, liệu anh cũng có tâm trạng như vậy không nhỉ?

Diệp Kính Huy thấy vui, có lẽ Tư Minh cũng đã thấy thế, tất cả những kẻ cô đơn, khi nhận được món quà của một người có vẻ muốn đối xử tốt với mình, tuy rằng làm bộ như không cần, nhưng trong lòng thực sự lại rất vui. Vậy nên mới bị đối phương nắm lấy nhược điểm, một đao đâm sâu vào tận đáy lòng.

A Tề vì quá mệt mỏi nên đã ngủ luôn trên ghế sa lon.

Trận ác chiến này, nhờ sự xuất hiện của cậu mà cuối cùng cũng có biến chuyển.

Hắn nhớ tới lúc mình bị Quan Đông Trạch bắt giữ trong căn phòng có gắn camera, trong lúc tên đó gọi điện thoại, hắn loáng thoáng nghe được vài câu, thời gian hợp gì đó, rồi thì thời gian máy bay cất cánh.

Và cũng loáng thoáng nghe được...số điện thoại di động được đầu dây bên kia đọc.

Diệp Kính Huy nhớ lại mà viết ra, nhìn kĩ lại con số đấy một lần nữa, khẽ hít vào một hơi thật sâu, nhắc máy lên gọi.

Số máy vẫn còn được sử dụng, tút tút vài tiếng thì có một nam nhân thanh âm lạnh lùng trả lời “Ai?”

“Diệp Kính Huy”

Bên kia trầm mặc thật lâu, lúc sau mới nhẹ nhàng cười “Chà, nghe giọng cậu vẫn còn rất bình tĩnh, thật không giống như trong trí tưởng tượng của tôi chút nào. Xem ra cậu chịu kích thích chưa đủ rồi” Nói xong thì người kia để xa máy ra, hình như nói với ai đó đang ở bên cạnh mình “Ngài Tư, có muốn nói vài câu không?”

Thật lâu sau, bên kia có tiếng động, có vẻ như điện thoại được người khác cầm lấy.

Diệp Kính Huy thậm chí còn nghe được tiếng kim loại lết ở trên sàn rất chói tai.

“Tư Minh, nói gì đi, để cho tôi biết anh vẫn còn sống” Thanh âm của hắn tuy vẫn bình tĩnh nhưng thực chất, bàn tay đã trở nên run rẩy bầy, mồ hôi lạnh chảy ra không ngừng.

Vẫn tiếp tục chờ bên kia trả lời, lâu tới nỗi cứ như là phải đợi tới cả một thế kỉ, Diệp Kính Huy thậm chí còn ngừng thở, những âm thanh ở bên đầu dây bên kia nghe rất kì lạ.

Rất lâu sau, bên tai cuối cùng cũng nghe được một giọng nói khàn khàn “Em nghe cho kĩ, không được tới New York, ngồi yên ở nhà, chờ anh trở về”

Anh ngừng lại một chút, giọng nói có chút cao hơn “Còn nữa, anh yêu em”

Giọng của anh rất khàn, giống như nhiều ngày rồi không được uống nước, nhưng khi nói chuyện với hắn lại rất ôn nhu, không hề biểu lộ chút đau đớn thống khổ gì vì bị tra tấn.

Ba chữ ấy nghe rất nghiêm túc, như bị đè nén lên yết hầu, nặng nề nói ra tình cảm trong lòng.

Diệp Kính Huy định mở miệng, nhưng không biết phải nói gì, nhịp thở của người ở đầu máy bên kia vì đang cố gắng điều chỉnh mà lại càng thêm rối loạn.

“Anh yêu em”

Ba chữ ấy lại được lặp lại một lần nữa.

Lúc sau, điện thoại bị dập máy.

Trong nháy mắt đáy lòng đã trở nên chua xót, nơi khoé mắt còn cay cay nóng rực, Diệp Kính Huy rút cuộc cũng chịu không nổi. Hắn ném cả điện thoại đi, nhận ra trán mình ướt đầm mồ hôi lạnh, còn bàn tay vẫn tiếp tục run rẩy.

Suốt thời gian qua ngày nào hắn cũng ngồi chờ, mỗi phút mỗi giây đều mong ngóng tin tức của anh.

Cái loại cảm xúc ấy, lo lắng, tuyệt vọng, rồi sợ hãi, thậm chí là hối hận, tất cả đan xen vào nhau rối bời, khiến cho trái tim càng lúc càng đập loạn, mỗi đêm tỉnh dậy đều cảm giác như mình không còn thở nổi nữa.

Đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng nghe được giọng của anh, nhưng lúc ấy, lại không nói nên lời.

Ngay cả một câu trả lời, cũng vì ngực bị đau đớn mà nghẹn lại trong cổ họng.

56. Chương 56

“Nghe giọng của cậu ta như vậy, có lẽ không khổ sở như tôi nghĩ” Nam nhân mặc âu phục đen ngồi trên ghế salon nói, hắn ta tựa hồ như hoà lẫn vào bóng đêm. Cặp mắt đen của hắn khiến cho người khác không dám nhìn thẳng vào, thật giống một con dã thú đang đi săn đêm, toàn thân hắn ta toả ra một bá khí rất đáng sợ, thanh âm tưởng như là ác ma tới từ địa ngục.

“Tư Minh, cậu ta không quan tâm tới cậu rồi”

“Vậy sao?” Khoé môi Tư Minh nhẹ nhàng nhếch lên, anh ngẩng đầu lên nhìn vào hắn.

Ánh mắt anh lạnh băng rất kiên định, dám nhìn thẳng vào tròng của một băng đảng xã hội đen nổi tiếng, chẳng có chút gì gọi là sợ sệt hãi hùng.

Có lẽ đôi mắt ôn nhu của anh, chỉ được biểu lộ ra khi anh đứng trước người anh yêu mà thôi, còn người kia, liệu có hiểu được mình đặc biệt như thế nào đối với anh không?

Vì đang nghĩ tới Diệp Kính Huy, sắc mặt của Tư Minh thoáng chút dịu đi, anh thản nhiên nói “Tôi muốn gặp Tiêu Dật” Thanh âm của anh tuy khàn khàn nhưng lại rất bình tĩnh.

“Không được” Đối phương thẳng thừng từ chối.

“Cậu ấy không muốn gặp tôi, hay là anh không dám cho cậu ta gặp tôi?” Tư Minh bình tĩnh nhìn chăm chú vào hắn, thật lâu sau mới nhẹ nhàng nhún vai “Nếu tôi đoán không, người bí ẩn theo sát Diệp Kính Huy mới chính là Tiêu Dật”

“Thế sao?” Nam nhân kia thay đổi tư thế ngồi, dựa lưng vào salon “Tiêu Dật là băng hữu mà Diệp Kính Huy coi trọng nhất”

Tư Minh cười ảm đạm “Cũng là người cậu ấy không bao giờ phòng bị, vậy nên mới bị mắc bẫy”

Nam nhân ấy trầm mặc một lát, cười nói “Vậy cậu nói xem, tại sao cậu lại nghi ngờ Tiêu Dật?”

“A Huy rất đa nghi, làm việc lại kĩ càng, tôi nghĩ cậu ấy rất coi trọng Tiêu Dật, A Tề sau khi phản bội đã bị cậu ấy đuổi đi, video ấy A Huy cất giữ rất cẩn thận, ngay cả chú Chung cũng chưa từng được nhìn thấy. Cho nên, chỉ có thể biết, là Tiêu Dật tự mình công bố video đó ra, cậu ta phối hợp cùng với Quan Đông Trạch diễn một vở khổ nhục kế” Tư Minh dừng một chút, mỉm cười nói “Kế hoạch trả thù đều là gia bốn anh em các người bày ra, tất cả đều được anh chỉ đạo thao túng hết, vậy nên Tiêu Dật mới diễn tốt được như vậy, lại thêm Quan Đông Trạch cùng Trần Nhiên tham gia cùng, nếu như Quan Đông Trạch nhằm vào

tôi, các anh sẽ tiếp tục quay sang đối phó với Diệp Kính Huy, để cho chúng tôi lưỡng bại câu thương, cuối cùng thì các người quăng một lượt bắt hết. Tôi nói không đúng sao?”

Tiêu Thành hơi động dậy bàn tay, đặt lên thành ghế sa lon, hần thân nhiên nói “Cậu xem ra đã biết được hết tất cả, nhưng vẫn giấu xuống tận đáy lòng không giải thích cho Diệp Kính Huy nghe, là vì lo rằng sau khi cậu ta biết được hết sự thật rồi sẽ trở nên thông khổ?”

Nhìn thấy Tư Minh trầm mặc không trả lời, Tiêu Thành chậm chậm nở một nụ cười “Tôi không cho cậu gặp Tiêu Dật, cũng là vì tôi và cậu giống nhau thôi, cậu muốn bảo vệ Diệp Kính Huy, tôi muốn bảo vệ cho em của tôi. Tôi biết, nếu như gặp cậu rồi, nó nhất định sẽ mềm lòng”

“Nhưng mà Tiêu Thành, em của anh rất thông minh, anh không lừa nổi cậu ấy cả đời được đâu”

...

Quán cà phê phiêu đảng tiếng nhạc dịu nhẹ, hoà cùng không khí của buổi chiều ngày đông, lại càng trở nên du dương êm dịu hơn.

Quan Đông Trạch ngồi lẳng lặng ở một góc, cơ thể gầy gò mặc một bộ âu phục trắng màu, hần lấy tay chống cằm, hơi hơi híp mắt lại như rất buồn ngủ, khi nghe thấy tiếng bước chân tới gần thì bỗng dưng mở bừng mắt ra, hần hướng ánh mắt đáng sợ về phía người trước mặt, nhận ra đối phương rồi mới hơi nở một nụ cười.

Người đứng trước mặt hần che đi hết cả chút ánh nắng cuối cùng của buổi chiều, nhìn kĩ sẽ nhận ra đôi mắt người ấy mặc một chiếc áo xám sơ mi, đôi mắt tuy ôn nhu nhưng toàn thân lại toát ra lãnh khí.

“Tiêu Dật” Quan Đông Trạch mỉm cười mở miệng, vươn tay ra phía trước, gật đầu ý nói bảo cậu ngồi xuống.

Tiêu Dật ngồi xuống ghế sa lon.

Tóc của cậu hơi dài, khi cúi đầu xuống, phần tóc mái còn có thể che khuất ánh mắt.

Tiêu Dật hơi nâng nhẹ khoé môi, nhìn về phía phục vụ nói “Một ly cà phê đen không đường” Sau đó cậu thân nhiên dựa người vào ghế, nói “Mọi chuyện tiến triển ra sao rồi?”

“Diệp Kính Huy không đầu tư vào cổ phiếu của Hang Sinh, ngược lại còn rút hết toàn bộ tài chính trong thị trường chứng khoán của mình ra ngoài, thật giống như cần gấp để làm gì đó, ngay cả bên bất động sản mà cũng vay mượn” Quan Đông Trạch khi nói chuyện rất nhõm nhõ, còn cố ý duỗi hai chân ra lười biếng nói tiếp “Tôi nghĩ, trước khi đi, Tư Minh đã để lại một nước cờ”

“Ừm..” Tiêu Dật dừng một chút “Tập đoàn Minh Huy thì sao?”

“Trước khi đi Tư Minh đã lập di chúc, nếu như anh ta chết, tập đoàn Minh Huy sẽ được truyền lại cho Diệp Kính Huy, chúng ta có muốn cũng không chiếm được nó”

Tiêu Dật cười cười, nhận tách cà phê từ người phục vụ mà nhấp một ngụm “Anh ta không phải là chưa chết sao?”

“Đúng vậy a, vậy nên cho tới lúc này, chúng ta vẫn thắng” Quan Đông Trạch thu hai chân lại, đổi tư thế ngồi, dựa lưng vào sofa.

“Chuyện ta quay trở lại Đông Thành, còn cần cậu phải hỗ trợ”

“Không cần phải khách khí với tôi” Quan Đông Trạch cười nói “Lúc trước khi đoạn video ấy bị công bố ra ngoài, tôi đã sớm tìm được một người giống cậu rồi, hai ngày nữa tôi sẽ mời Alex hoá trang sao cho thật giống, rồi tìm người quay lại một đoạn y hệt, sau đó nói rằng cậu bị vu oan hãm hại, đoạn video đó chỉ là một người trông giống cậu mà thôi, như vậy cậu sẽ được mọi người cảm thông, tin rằng cậu hoàn toàn vô tội. Tôi thích nhất là trò đó”

Tiêu Dật dừng lại một chút, mỉm cười nói “Quan Đông Trạch, thủ đoạn của anh thật đê tiện”

“Đúng vậy” Quan Đông Trạch nâng tách cà phê lên, gương mặt lộ ra nụ cười đều đặn “Mọi chuyện thuận lợi như vậy, cũng là nhờ cậu phối hợp hỗ trợ đằng sau. Nếu như cậu không cố ý giúp cho Tư Minh và Diệp Kính Huy gặp mặt nhau, còn không cố ý tiết lộ cho Diệp Kính Huy biết Tư Minh sẽ đi du lịch trên cao

nguyên, rồi sau đó đưa A Kiệt tới để trợ giúp thì tôi làm sao có thể dễ dàng làm cho Tư Minh cường bạo Diệp Kính Huy, khiến cho họ trở mặt thành thù”

Tiêu Dật bình tĩnh hưởng ứng theo “Bọn họ đấu đá lẫn nhau, chúng ta ngồi chờ làm ngư ông đắc lợi”

“Đúng vậy, một lưới bắt gọn” Quan Đông Trạch mỉm cười “Thật đáng tiếc cho hồ ly Diệp Kính Huy, ngay từ đầu đã đi lệch hướng”

Tiêu Dật đảo nhẹ tách cà phê trong tay, nhẹ nhàng cười “Đúng vậy, cậu ta không nghĩ tới việc người bám lấy cậu ta lại là tôi. Cái này được gọi là nhân tài gần nhất cũng là người nguy hiểm nhất, tôi làm sao mà tự nhiên đối xử tốt với cậu ta như vậy được. Cậu ta đã quên mất một việc rồi, cha tôi họ Tạ, mẹ của bốn anh em chúng tôi họ Tiêu, đến đứa em họ tên Tiêu Phàm còn chẳng thêm gọi tôi một tiếng “anh họ”. Trái đất này rất tròn, Đông Thành dù như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ rơi vào tay tôi mà thôi”

“Cậu dù không nói, Diệp Kính Huy cũng sẽ tự đoán được”

Sắc mặt Quan Đông Trạch có chút thay đổi “Diệp Kính Huy về nước thì cậu liền dẫn Tư Minh tới gặp cậu ta, là cậu khiến cho Tư Minh hiểu lầm người sáu năm trước là cậu ta mà tìm cách trả thù?”

Tiêu Dật gật đầu nói “Kế hoạch ban đầu là thế, nhưng thật không ngờ Tư Minh không vì hiềm khích lúc trước mà ôm hận, cầm lấy cái roi mà chỉ quật vào nhất nhẹ hều vào người Diệp Kính Huy cho xong việc, thậm chí còn đem lòng yêu cậu ta” Cậu cười cười một chút rồi lại nói “Mà anh rốt cuộc là có ân oán gì với Tư Minh mà khi nào nhắc tới anh ta cũng nghiêng cả răng cả lợi vào? Khi còn ở trong nước còn sai người đánh anh tới chảy máu nội tạng...”

Quan Đông Trạch lia mắt đi chỗ khác, bình thản nói “Từ Văn Sơn khi trước vì lo sáng lập ra tập đoàn Nam Dao mà bán đứng cha mẹ tôi, dù ông ta đã đứng ra xin lỗi nhà họ Quan, nhưng cách để trả thù không có gì tốt hơn là hành hạ con trai của ông ta”

“Đơn giản vậy thôi sao?” Câu hỏi của Tiêu Dật rất nhiều ẩn ý, nhìn thấy Quan Đông Trạch có vẻ như không muốn tiếp tục vấn đề này, cậu liền đặt một chiếc phong bì lên trên bàn “Đây là sổ tiền lúc trước tôi hợp tác cùng Diệp Kính Huy mà kiếm được từ Tư Minh, theo như những gì đã hứa, tôi đưa năm mươi phần trăm cho anh”

Quan Đông Trạch lướt qua nó, khẽ cười “Cảm ơn”

Sau khi cất vào trong người rồi thì lại cười cười, nâng chén cà phê lên “Vì thắng lợi của chúng ta...”

Tiêu Dật cũng nâng chén, nhẹ nhàng nói “Cheers”

“Cheers”

...

Tiêu Dật lái xe tới khách sạn mà mình đang ở tại New York, trên đường đi có đi qua biệt thự của nhà họ Diệp.

Cậu dừng xe lại, nhìn tới ngôi biệt thự kia vì không có người ở đã lâu mà sân nhà tao nhã nhìn trông từ xa đã có phần tiêu điều hơn rất nhiều.

Lúc này đây là mùa đông, ba cây liễu cao chỉ còn mỗi cành trơ trụi, trong trí nhớ của cậu khi còn bước vào ngôi biệt thự này, mỗi khi có làn gió bay qua, lá liễu sẽ rơi lả tả xuống như một trận mưa tuyết vậy.

Điện thoại của Tiêu Dật đột nhiên kêu lên..

“Tiêu Dật, là tôi”

Giọng của Diệp Kính Huy từ đầu máy bên kia vẫn rất bình tĩnh, nhưng có phần không nén được tâm trạng hưng phấn, hân hỉ như đã uống rượu.

“Ngày mai tôi bay tới New York, cậu có ra sân bay đón tôi không?”

Tiêu Dật trầm mặc một lúc, khoé miệng cười thản nhiên, trả lời có chút cự tuyệt “Tôi gần đây bận rất nhiều việc, thật có lỗi”

“Bạn lắm à?” Diệp Kính Huy ngừng lại một chút rồi lại nói “Cậu lần trước bảo tôi thả vào cổ phiếu của Hang Sinh một ít, nhưng tôi nhìn thì lại thấy nó chẳng tăng lên tẹo nào, cậu mau rút ra đi, không lại thiệt đấy”

Đầu tư vào thị trường chứng khoán, bị thua cũng là chuyện bình thường.

Tiêu Dật cười cười, vừa đi dạo quanh vừa cầm điện thoại trên tay, thuận miệng nói “Được”

“Đúng rồi, cậu biết không, tôi vừa mới điều tra ra chú Chung chính là nội gián” Hần khe khẽ thở dài “Thật không nghĩ tới việc, chú Chung theo tôi mười năm trời như vậy mà lại bán đứng tôi”

“Vậy hả?” Tiêu Dật cười “Vậy cậu tính xử chú ấy như nào?”

“Tôi đưa cho chú một số tiền đủ để chú ấy dưỡng lão rồi cho chú ấy nghỉ làm rồi, cháu gái của chú ấy còn phải thi đại học. Tôi không có hứng đi làm khó người già” Diệp Kính Huy trầm mặc một lát “Lúc chú ấy đi, tôi cảm thấy chút khó chịu, dù sao thì tôi cũng đã coi chú ấy như chú ruột của mình, đối xử với chú ấy tử tế”

Tiêu Dật trầm mặc không nói gì.

Hần tiếp tục nói “Trong lòng tôi không thấy thoải mái, muốn gọi điện thoại cho cậu để tâm sự. Cậu vẫn là bằng hữu tốt nhất của tôi, cho dù có vì tôi mà thân bại danh liệt, cậu vẫn không trách tôi. Nói thật khi đoạn video ấy bị công bố ra ngoài, tôi đã nghĩ, có lẽ mối quan hệ giữa chúng ta vậy là xong rồi. Tôi sợ cậu vì tôi mà thân bại danh liệt, cho nên trong lòng cảm thấy áy náy, nhưng không ngờ, cậu không những không ôm hận với tôi, mà còn chủ động liên hệ với tôi trước, lại cung cấp cho tôi cách tốt để có thể trả thù Tư Minh”

Tiêu Dật khẽ cười nói “Cậu uống rượu đấy à? Nói năng kì cục thế”

“Đúng là có uống một chút, nhưng mà không say, nói chuyện với cậu rất rõ còn gì”

Sau đó thì trầm mặc một lúc, Tiêu Dật hơi nhướng mày, thần nhiên nói “Đúng vậy”

“Tiêu Dật”

“Hửm?”

“Năm đó chúng ta cùng nhau trốn học bỏ về nước đi du lịch, khi đi lên núi đã có một giao ước”

“Cậu đã nói rằng, cậu xem tôi là bằng hữu tốt nhất, sẽ cùng tôi kề vai chiến đấu, tôi nhớ rất rõ” Tiêu Dật khoé miệng vẫn còn tươi cười, thật lâu sau mới tiếp tục nói “Diệp Kính Huy, cậu muốn nói gì?”

“Tôi muốn cứu Tư Minh” Diệp Kính Huy nhẹ giọng nói “Tôi không xác định được bọn họ vì thù hận với cha tôi mà muốn trả thù tới mức nào mới vừa lòng. Tôi cũng không biết lần này đi rồi có thể về nổi hay không. Nhưng, tôi phải cứu anh ta” Diệp Kính Huy dừng lại một chút, hạ giọng “Vậy nên mới gọi điện thoại cho cậu, xem như nói lời từ biệt”

“Tiêu Dật, tôi muốn cậu biết rằng, Diệp Kính Huy tôi, quen được cậu suốt mười năm qua, không hề cảm thấy hối hận”

Hần khẽ mỉm cười “Hẹn gặp lại” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Bên tai chỉ còn lại tiếng tút tút khó chịu, Tiêu Dật cất lại điện thoại vào túi.

Lại nhận ra rằng, mình cười không nổi.

...

Ngày hôm sau tại sân bay.

Diệp Kính Huy chỉ kéo theo một túi hành lí nhỏ ngồi chờ tại sân bay, ở bên cạnh còn cả cả anh hai và em út.

Buổi sáng có chuyến bay tới New York, Diệp Kính Huy chỉ định một mình đi, vậy nên không nói cho người nhà biết vì không muốn họ lo lắng. Nhưng không ngờ khi trên đường đi tới sân bay vì đi xe quá nhanh mà

đam phải xe đi đường, kết quả là bị họ mắng cho một tràng rồi báo cảnh sát, về sau thì kinh động tới cả người nhà.

Nhìn vào bộ dạng chau mày của anh hai và em út, trong lòng Diệp Kính Huy cũng thấy hơi bất đắc dĩ.

“Thôi được rồi, có phải em đi chết đâu, hai người có cần phải làm như đang đưa đám vậy không?”

Diệp Kính Văn lạnh mặt nói “Em đi cùng anh”

“Được rồi mà, lúc đi du lịch cao nguyên dất em theo cho đỡ cô đơn thôi, bây giờ đi cứu người mà cũng vác em theo, rất phiền”

“Một mình em đi, là tự lao đầu vào rọ” Diệp Kính Hy lạnh lùng nói.

Nhìn vào đôi mắt âm trầm của cả hai người, khoé môi Diệp Kính Huy cười càng lúc càng sâu “Diệp Kính Văn, em tốt nhất là không nên xảy ra chuyện gì, ở nhà còn có Lâm Vi chờ em cơ mà. Còn anh hai nữa, anh mà gặp phiền toái thì nhóc con ở nhà ai nuôi? Vậy nên hai người không nên theo em mạo hiểm. Em biết em đang làm gì, hai người không cần phải lo lắng, tai hoạ tới thì cần phải giải quyết, em không tin em dễ chết như thế”

“Vậy nhé, hai người quay về đi, em lên máy bay đây”

Diệp Kính Huy nói xong, tiến tới ôm hai người kia một cái, sau đó xoay người đi vào trong.

Buổi chiều hôm ấy một mình hắn kéo theo hành lý đi vào sân bay, hình ảnh cô đơn ấy có lẽ sẽ lưu lại rất sâu trong trí nhớ..

...

Tiêu Dật lái xe quay trở về, đúng lúc ấy điện thoại lại reo lên. Nhìn vào dãy số quen thuộc hiện lên màn hình mà đôi mày nhíu chặt lại của cậu thoáng giãn ra. Tiêu Dật nhẹ nhàng hít thở một hơi, ẩn nghe “Anh tìm em sao?”

Giọng của người đàn ông ở đầu máy bên kia rất lạnh nhạt, ngữ điệu bình tĩnh nói cứ như ra lệnh “Tư Minh nói muốn gặp em, em tới đây đi”

Tiêu Dật dừng một chút “Tại sao lại đột nhiên muốn gặp em?”

Người kia không trực tiếp trả lời, chỉ nói “Cậu ta nói, muốn được nói với em một số chuyện”

Trầm mặc một lúc, Tiêu Dật gật đầu “Được, em tới đó”

Cậu xoay người xuống lầu, lái xe tới quán bar anh mình nơi anh mình đang ở.

Quán bar sáng đèn im lặng tới dị thường, thật giống như anh hai đã đuổi hết khách đi ra ngoài.

Tiêu Dật đi thong thả vào bên trong, bước vào thang máy đi xuống tầng dưới thì gặp thuộc hạ của anh mình, họ đã được huấn luyện rất nghiêm khắc, đứng chắn lại lối đi mà dáng vẻ rất bình tĩnh uy phong. Tiêu Dật một mình mặc bộ trắng phục màu trắng, trong bóng đêm cậu càng trở nên nổi bật, ngọn đèn chiếu xuống cũng không làm bớt đi lãnh khí trên người cậu.

“Anh Thành đang ở trong phòng số ba để chờ cậu” Người đứng đầu lễ phép khom người nói với cậu.

Tiêu Dật gật đầu, dựa vào ánh sáng nhàn nhạt ở hành lang mà đi vào, quẹo được một đoạn thì thấy căn phòng số ba, cậu đẩy cửa vào. Sau khi cậu vào rồi, cánh cửa tự động đóng lại.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có chút ánh sáng len lỏi từ một góc lan tới, ngồi phía trước cậu là một nam nhân.

Hắn mặc một bộ quần áo màu đen, toàn thân phủ ra lãnh khí lạnh như băng.

Tiêu Dật đi tới gần, nhìn thấy hắn đang gác chân ngồi trên sa lon, cầm trên tay một chiếc ly đế cao trong suốt.

Hắn hơi mở mắt ra, nhìn Tiêu Dật mà nói “Em mềm lòng rồi phải không?”

Bị ánh mắt đáng sợ của hắn nhìn từ đầu cho tới chân, gương mặt Tiêu Dật vẫn duy trì nét cười ôn nhu như cũ, cậu đứng trước mặt anh mình bình tĩnh nói “Em sẽ không bao giờ quên trước đây chúng ta khổ như thế nào. Diệp Trí Viễn bức ba mẹ chúng ta, tuy rằng bây giờ ông ta vì ứng thu dạ dày mà chết, nhưng con trả nợ thay cha cũng là đạo trời”

Tiêu Thành vừa lòng gật đầu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, đặt chiếc ly lên bàn, thản nhiên nói “Đi đi, em tới gặp Tư Minh lần cuối”

...

Tiêu Dật đi theo người được anh hai mình phái đến, họ đi tới một mật thất.

Tư Minh bị giam trong đó đã hơn một tháng.

Tiêu Dật hiểu rất rõ, mật thất lạnh lẽo ẩm ướt kia thực sự không dễ ở, anh hai cố ý đem Tư Minh nhốt vào trong đó, là muốn khiến cho anh ta trải qua cảm giác đau khổ cả thể xác lẫn tinh thần.

Bởi vì anh đã từng bình tĩnh nói rằng, Diệp Kính Huy đã một phần ở trong anh.

Trong khoảng thời gian bị giam giữ, anh ta đã bị anh hai dùng nhiều thủ đoạn tra tấn khác nhau, Tiêu Dật hiểu rõ, khi dùng những biện pháp đó với Tư Minh, anh hai vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, có thấy máu cũng không có chút thay đổi. Tư Minh khi bị anh hai tra tấn, đã từng bị dùng qua chiếc roi da mà ngày trước Diệp Kính Huy đặt mua ở Nhật Bản.

Nhưng Tư Minh lại không chịu khuất phục, anh luôn luôn giữ sắc mặt bình tĩnh, nhìn thấy roi, ánh mắt chỉ hiện lên nét khinh thường.

Tiêu Dật đẩy cánh cửa ra, lập tức nghe được một trận ho khan dữ dội. Cậu tùy tay đóng cửa lại, đi tới gần anh thì dừng bước, lãnh đạm hỏi “Anh tìm tôi có chuyện gì?”

Tiếng ho khan bị chủ nhân kiềm chế lại, thanh âm của Tư Minh có chút khó nghe, nhưng vẫn giữ nguyên nét bình tĩnh “Tôi tìm cậu không phải là để ra điều kiện, chỉ là muốn hỏi cậu một chuyện”

Tiêu Dật nói “Hỏi đi”

Tư Minh ho nhẹ một tiếng, mở miệng, ngữ khí rất bình thản “Trước khi tôi rời đi, tôi đã giao cho Vũ Na bán toàn bộ cổ phần của Thiên Vũ, tôi biết Kính Huy nhất định sẽ ra sức bảo vệ cho gia sản mà cha cậu ấy để lại, cố gắng mà thu thật nhiều tiền để có thể mua lại số cổ phần ấy trong tay tôi” Anh ngừng lại một chút rồi nói “Vì lúc ấy cậu ấy không có đủ tiền trong tay”

Tiêu Dật gật đầu “Thì sao?”

“Cậu ấy không kiếm được nhiều tiền như vậy, là do tôi cố ý đẩy giá lên cao, muốn đẩy cậu ấy vào đường cùng”

“Tôi biết khi ấy cậu ấy sẽ mở miệng ra mà đi vay tiền, thậm chí là lấy danh nghĩa Jae mà rút hết tiền từ chúng khoán và cả cổ phần mà mình đang có...”

“Tôi muốn hỏi cậu, khi ấy A Huy có gọi điện để vay tiền cậu không?”

Tiêu Dật trầm mặc không nói gì.

Không khí trong phòng khiến cho Tư Minh không kiềm chế được mà lại ho khan một trận. Sau đó anh lại nặng nề lên tiếng

“Không có, đúng không?”

Nhìn thấy Tiêu Dật tiếp tục không nói gì, Tư Minh khẽ nở một nụ cười, ngữ khí cũng trở nên ôn nhu hơn “Cậu ấy tình nguyện cắn răng chống đỡ tất cả, chạy đi khắp nơi vay tiền, thậm chí là bán xe bán nhà, cũng không hề tìm tới cậu để vay tiền, xem ra, A Huy vẫn còn cảm thấy áy náy với cậu, cho nên dù gia sản có bị đe dọa cũng không gọi cho cậu. Cậu ấy chính là không nghĩ tới việc cậu ngay từ đầu tiếp cận cậu ấy chỉ vì muốn báo thù”

“Cậu thắng rồi, Tiêu Dật.”

Một lúc lâu sau, Tiêu Dật mới hỏi “Nói xong rồi?”

Tư Minh không trả lời, chỉ nhẹ nhàng ho khan, có lẽ trong thời gian bị bắt giam trong này, anh đã bị nội thương không ít.

Tiêu Dật xoay người quay đi, đi được vài bước thì dừng, cậu không quay đầu lại mà bình tĩnh nói “Tư Minh, tôi biết anh muốn dùng chiến thuật đánh vào tâm lý, anh coi thường tôi rồi. Anh nghĩ tôi không biết điều đó sao? Anh nói những lời nói này chẳng qua chỉ là muốn dùng chiêu bài sử dụng tới tình cảm, hy vọng tôi sẽ nhớ tới những năm tháng làm bằng hữu của Diệp Kính Huy mà buông ta cho cậu ta. Đáng tiếc, chuyện đã tới mức này tôi không thể mềm lòng, càng không thể thay đổi được kế hoạch của anh hai tôi”

“Tiêu Dật, đây là lần cuối tôi và cậu gặp nhau” Tư Minh mỉm cười nói “Có gì cần nói tôi đã nói rồi, kế tiếp nên làm gì, đó là chuyện của cậu”

57. Chương 57

Tiêu Dật đi ra khỏi phòng, bị ánh sáng ở phía trước cho hơi choáng.

Tư Minh nói không sai, Quan Đông Trạch có thể tính kế thuận lợi với hai người họ như vậy, mấu chốt chính là nhờ vào mình.

Cùng Diệp Kính Huy làm bằng hữu nhiều năm như vậy, có thể nói cái gì về hắn cậu cũng nắm rõ trong lòng bàn tay. Cho nên cậu mới dễ dàng đưa Tư Minh tới gặp hắn, còn cố tình nói bóng gió với hắn rằng Tư Minh là một người không dễ động vào, chủ ý muốn kích thích hắn hứng thú. Ở trong Đông Thành cậu cũng không muốn tạo cơ hội cho hai người làm chung một chỗ, vậy nên mới lấy cớ là bên mình đã đủ người tài rồi mà đẩy hắn qua chỗ của Tư Minh, khiến cho mâu thuẫn giữa hai người họ tăng cao hơn. Tiếp theo đó, từng bước một dụ hắn đi Thanh Đảo, bố trí người mai phục sẵn ở đó, cùng Quan Đông Trạch lợi dụng A Tề không hiểu chuyện, còn có Tiêu Kiệt trợ giúp, cùng nhau diễn một trò hay, khiến cho Diệp Kính Huy và Tư Minh trở mặt thành thù.

Tất cả những điều đó đều do anh hai cùng Quan Đông Trạch cùng nhau nghĩ ra hết, mình là đồng lõa lớn nhất.

Tư Minh không hề nói ra, là vì chuyện của cha hắn mười sáu năm trước thực sự rất phức tạp nên không có cách nào giải thích, còn vì một nguyên nhân nữa, anh sợ khi Diệp Kính Huy biết được chân tướng rồi, sẽ bị tổn thương. Dù sao, cậu cũng là người mà hắn coi trọng nhất, là bằng hữu duy nhất suốt mười mấy năm qua.

Trận chiến trả thù ân oán phức tạp này, cuối cùng cũng rõ đầu mới là bên thắng.

Thực sự là vì che dấu quá tốt, nên ngay cả Tiêu Dật cũng không rõ, khi cậu vui vẻ ở cùng một chỗ với Diệp Kính Huy, đầu mới là kế hoạch đã được vạch sẵn, đầu mới là cảm tình chân thật.

Vì đã lâu lắm rồi, nên không còn nhớ rõ nữa.

Chỉ biết được là, cuộc sống lúc nào cũng mang trong mình mối hận muốn được báo thù, cảm giác không dễ chịu chút nào.

Cậu nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Kính Huy tại trường học, khi ấy một mình hắn đi ở trên đường. Bước chân của hắn nhẹ nhàng rất chậm rãi, biểu lộ trên gương mặt cũng rất nhàn nhã tự tại, cậu đi qua hắn, bỗng dưng lại bị thu hút vào đôi mắt lạnh lùng như băng ấy. Trong một khoảnh khắc, hắn đã quay đầu lại nhìn cậu, khoé miệng nâng lên mà cười rộ. Đó có phải, là nụ cười chân thật không?

Cậu thậm chí còn nhớ tới lúc cậu nhờ hắn xuất hiện để trợ giúp cho mình, ở căn phòng bí mật tại toà nhà Long Hoa, Diệp Kính Huy đã vì hắn mà hao tâm khổ trí suốt mấy đêm liền, cuối cùng khi hoàn thành nhiệm vụ rồi, hắn vì quá mệt mỏi mà ngủ quên trên ghế sofa. Minh lúc ấy đã cởi áo khoác ra đắp lên người cậu ta, đó...có phải là quan tâm không?

Những năm đó cùng hần học, cùng hần uống rượu, cùng hần đi du lịch, cười nhiều tới vậy, đâu là thật, đâu là giả, từ sớm đã không thể xác định rõ ràng.

Chỉ có thể biết được, nụ cười khi mới gặp mặt ấy...là phát ra từ tận đáy lòng.

Thời gian khi còn trẻ, tư tưởng rất đơn thuần, hai người quen nhau không hề vì cái lợi trước mắt.

Hần lúc ấy còn cười và nói “Tôi tên là Diệp Kính Huy”

Tiêu Dật lại một lần nữa mỉm cười, cảm thấy nụ cười có chút gượng ép, cơ mặt bỗng dưng trở nên đau nhức kì lạ.

...

Cậu trở về phòng ngủ đã được anh hai chuẩn bị trước, trong giấc mơ mập mờ xuất hiện rất nhiều cảnh tượng, bỗng dưng lại hiện lên khung cảnh kinh hoàng năm nào.

Khi ấy cậu còn nhỏ, người chỉ cao tới bậc cửa sổ, anh hai học trung học, mình và em gái thì học tiểu học, em út còn nằm trong nôi.

Ngày đó thời tiết rất lạnh, cậu cùng anh hai tới công ty để gặp cha mẹ. Đi tới văn phòng nằm ở tầng cao nhất, bọn họ mở cửa đi vào. Cửa sổ trong phòng bị mở toang, từng đợt gió lạnh lùa vào không ngừng, khiến cho cơ thể không kiềm chế được mà run lên, cậu vừa vào tới cửa, đã thấy mẹ mình từ trên lầu nhảy xuống, khi ấy, bà mặc một chiếc áo màu đỏ mới mua, trông thật giống như một nàng tiên kiều diễm xinh đẹp.

Cậu hoảng sợ muốn mở miệng ngăn lại, lại bị đợt gió lạnh làm cho giọng bị nhoa đi.

Mẹ cậu như không còn tỉnh táo mà nhảy xuống, cậu nhìn theo mà chỉ thấy màu đỏ tĩnh lặng ấy từ rơi trong không trung, thật giống như cánh bướm nhanh nhẹn cất về phía xa.

Cơ thể ấy rơi xuống tạo nên một thanh âm hỗn loạn hoà cùng tiếng gió đập mạnh vào bên tai, tiếp theo là tiếng hét của người đi đường ở bên dưới. Từ trên tầng cao mà nhìn, chỉ có thể trông thấy đám người đó nhỏ bé như những con kiến. Cậu loáng thoáng nhìn thấy phía dưới, một màu đỏ tươi tới chói mắt đang loang rộng, đám người tụ lại xem càng lúc càng đông, không lâu sau, xe cảnh sát đi tới, âm thanh còi xe như xé tan cả không khí lạnh giá, xuyên thấu tới tận đáy thần kinh non nớt của cậu.

Cậu chạy tới gần cửa sổ vừa khóc vừa gọi mẹ, không biết phải làm sao.

Anh hai chậm rãi đi tới phía sau, nhẹ nhàng dùng tay che mắt cậu lại, thấp giọng nói “Tiêu Dật...đừng nhìn, đừng nhìn nữa”

Khung cảnh đáng sợ đó, đã hiện lên trong cơn mơ của cậu rất lâu...

Nhiều năm trôi qua, giấc mơ ấy lúc nào cũng tra tấn cậu. Mỗi đêm giật mình tỉnh giấc, cậu đều quay đầu nhìn về phía cửa sổ, cảm giác như mình lại nhìn thấy sắc đỏ chói mắt ấy đang chậm rãi nhảy từ cửa sổ xuống, như một cánh bướm kiều diễm bay đi mãi mãi không trở về.

Sau đó, chú Chung đưa bốn anh em họ đi.

Em út được nuôi bởi một đôi vợ chồng xa lạ, em gái được nhà họ Tang nhận về làm con nuôi, mình và anh hai lớn tuổi hơn một chút thì ở cùng một tổ chức xã hội đen, từ nhỏ đã quen nhìn thấy máu và giết chóc.

Vào ngày giỗ cha mẹ một năm sau, nhân cơ hội mà bắt cóc nhị thiếu gia nhà họ Diệp, vào thời điểm ấy, anh hai thực sự đã muốn giết chết hần cho hả dạ, nhưng lại bị Tiêu Dật ngăn lại.

“Ở tuổi của nó vẫn chưa hiểu được chuyện gì, có chết cũng không đủ thống khổ. Hãy chờ cho tới khi nó trưởng thành, khiến cho nó hiểu cái cảm giác thế nào là khuyên gia bại sản, thế nào là bạn bè xa lánh, đó mới chính là cách trả thù thủ đoạn nhất, đúng không anh hai?”

Cậu nhớ rất rõ lúc ấy anh hai đã quay đầu lại nhìn cậu, ánh mắt thâm trầm hơn hần.

Thanh âm của cậu vẫn rất bình tĩnh, cười nói với anh hai “Anh chờ đi, em sẽ trở thành bằng hữu tốt nhất của nó”

“Sau đó, khiến cho nó, và lũ người nhà họ Diệp, táng gia bại sản, hai bàn tay trắng”

...

Khi cậu tỉnh lại, nhận ra cả người đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Tiêu Dật quay đầu nhìn về phía cửa sổ, lại tưởng như đang trông thấy một luồng đỏ nhảy từ đó xuống, lập tức nắm chặt hai tay lại thành nắm đấm, còn chưa kịp điều chỉnh lại nhịp thở của mình thì trông thấy một thân hình cao lớn tới gần mình.

Cậu có thói quen khi đi ngủ vẫn mở đèn ngủ, vậy nên trông thấy người kia lại thấy an tâm hơn một chút. Người đó thuận tay tắt đèn ngủ đi, bật đèn phòng lên, ngồi xuống mép giường, vươn tay ra đặt lên vai cậu, nói “Lại gặp ác mộng sao?”

“Dạ” Tiêu Dật hơi cúi đầu, nhẹ nhàng ôm lấy người trước mặt, cúi đầu vào ngực hắn.

Người kia thuận tay ôm lấy cậu, nhẹ nhàng vuốt lấy tóc cậu mà nói “Tư Minh đã nói gì với em?”

“Không có gì” Thanh âm của cậu có chút nặng nề “Anh ta chỉ muốn nói rõ lòng mình cho em nghe”

“Vậy còn em? Mềm lòng rồi sao?”

“Không”

Tiêu Thành gật đầu, chuyển chủ đề, thanh âm cũng ôn nhu hơn một chút “Diệp Kính Huy vừa mới tới đây rồi”

“...vậy sao”

“Em không tới gặp cậu ta một lần sao?”

“Cậu ta hiện giờ đang ở đâu?”

“Mới tới đây thôi, rất muốn tìm Tư Minh”

“Anh hai”

“Sao?”

“Anh có muốn...ngủ một chút không?” Tiêu Dật khe khẽ cười “Anh nên ngủ một chút đi” Cậu nói xong thì dịch người sang bên cạnh, chừa một khoảng trống trên giường cho hắn.

Tiêu Thanh nhẹ nhàng xoa đầu cậu, ôn nhu nói “Được”

Hai người cùng nằm trên một chiếc giường rất rộng, Tiêu Dật nghiêng đầu qua nhìn anh hai mình, nhận ra mái tóc ở hai bên thái dương của người kia đã dài ra nhiều rồi, dựa vào ánh đèn còn leo lắt, cậu thấy...anh hai đã có ít tóc bạc...

...

Diệp Kính Huy dựa vào ánh sáng mà dọc theo hành lang đi về phía trước, dưới chân là một tấm thảm đỏ được trải dài, êm ái tới nỗi cho người ta có cảm giác như đang dẫm lên mây.

Tuy rằng trên gương mặt hắn đang rất bình thản, nhưng trong lòng bàn tay thì đã chảy một tầng mồ hôi lạnh.

Phía sau thì có cảm giác lạnh ngắt, là thuộc hạ của người tên là anh Thành kia đã lái xe tới mà chặn trước mặt hắn rồi buông một câu “Mời ngài lên”. Diệp Kính Huy bị đối đãi như thế tuy rằng có tức giận, nhưng sắc mặt vẫn duy trì ở mức rất bình tĩnh.

Hiện giờ hắn đang dần tới gần nơi mà Tư Minh bị giam giữ, tâm tình càng lúc càng khẩn trương.

Thật lâu rồi không nhìn thấy, không biết hiện giờ anh thế nào.

Hắn chỉ có thể đoán được rằng, tại cái nơi ngột ngạt lạnh lẽo này, anh không được sống thoải mái. Cái người tên là “Anh Thành” kia vừa nhìn đã biết là kẻ máu lạnh, chắc chắn đã tra tấn Tư Minh rất nhiều, nghĩ tới đây, Diệp Kính Huy không dám nghĩ thêm nữa.

Cửa phòng bị đẩy ra.

Ánh sáng nhàn nhạt khiến cho hần mơ hồ nhìn thấy rõ bố cục trong căn phòng.

Căn phòng này giống y hệt căn phòng V.I.P của hần ở quán bar Crazy, trên tường có hoa văn hỗn độn kì quái, còn treo đầy các loại roi đủ loại, tất cả đều rất giống.

Thật không ngờ, chú Chung cái gì cũng đưa ra ngoài...

Càng không nghĩ tới việc, tất cả các loại roi này đều đã được sử dụng trên cơ thể của Tư Minh.

Cửa bị đóng lại, căn phòng lại chìm vào bóng tối.

Diệp Kính Huy chậm rãi mở di động của mình lên, không cẩn thận mà đạp vào xích trên mặt đất, khiến cho căn phòng yên tĩnh phát ra tiếng kim loại chói tai.

Tư Minh hình như bị làm cho bưng bít, khinh khê ho một tiếng “Ai?”

Hần chưa từng thấy giọng anh lạ như vậy, nghe cái cách mà anh nói, hình như tới yết hầu cũng bị trấn thương, khiến cho mỗi âm tiết được thoát ra khỏi miệng rất khó khăn, thật giống như bị đập cả một chiếc búa tạ vào lồng ngực.

Hần nghe, bỗng dưng cảm thấy rất đau lòng.

Diệp Kính Huy hướng theo nơi phát ra giọng nói ấy, sờ soạng một lúc tìm đường ngồi lên giường.

Trong trí nhớ của hần, bàn tay anh rất ấm áp, vậy mà giờ đây lại trở nên khô ráp và lạnh lẽo tới xót xa, thậm chí tới từng khớp xương cũng bị lộ hết ra ngoài.

“Tư Minh” Diệp Kính Huy rút cuộc cũng mở miệng, lại nhận ra giọng của chính mình cũng rất khô khốc, thậm chí còn có chút run rẩy “Là tôi”

Không khí im lặng tới nỗi chỉ còn nghe thấy mỗi tiếng thở.

Tư Minh không đoán trước điều này nên có phản ứng hơi kích động, một lúc sau anh mới trầm mặc lại, nói “Không phải anh bảo em không được tới đây sao? Em tới đây, chẳng khác nào tự chui vào rọ” Không đợi cho hần trả lời, anh khẽ cười cười, cầm thật chặt tay hần, nói “Nhưng mà, em tới đây rồi cũng tốt”

Sau đó nhẹ nhàng ôm lấy hần, nhẹ nhàng nói bên tai từng câu từng chữ một “Thực sự...anh rất nhớ em”

Diệp Kính Huy hiểu được ý của Tư Minh, tự động nắm chặt bàn tay anh lại...

Tư Minh thực sự từ trước tới giờ nghĩ rằng hần không yêu anh, sẽ không vì anh mà lùi một bước, lại càng chẳng bao giờ để ý tới sống chết của anh.

Nhưng thực sự, cái người tên là Diệp Kính Huy vô tâm vô tình kia đã sớm bị hần đá đi chỗ khác.

Hần biết rõ con người này rất không hoàn hảo, khi tức giận thì anh sẽ tự cho rằng mình là đúng, lại thích chủ động làm hết mọi việc, không cần nghe ai hết, thậm chí là khi gặp hoạn nạn, chẳng để ý tới việc khả năng của mình tới đâu mà liều sức bảo vệ người mà anh muốn bảo vệ, nhưng mà căn bản...có cách nào mà bảo vệ hay không...

Một kẻ cố chấp như vậy, bề ngoài thì tỏ vẻ lạnh lùng nhưng thực ra lại là một người rất ấm áp, bởi vậy mới nguyện ý vì người mình yêu mà đi vào con đường không có lối thoát, bởi vậy mới vì đối phương mà đánh đổi rất nhiều thứ mà không cần người kia phải biết, từng bước một chậm rãi vì một người không tin vào tình yêu mình dành cho người đó mà tự rơi vào tay kẻ thù.

Khi gặp khó khăn có anh ở bên cạnh, nhẹ nhàng ôm lấy mình, đôi tay cũng nắm lấy rất chặt.

Những lúc cô đơn cũng có anh ở bên, chỉ nhẹ nhàng đơn thuần hôn lên đôi môi...

Nửa đêm tỉnh lại có anh nằm cạnh, trong chăn cũng còn lưu lại hơi thở ấm áp ấy...

Trên đường đi du lịch mà anh không quên mua quà về tặng cha, tới lúc bị đánh tới trọng thương mà vẫn còn nghĩ tới cảm nhận của mình.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Anh lúc nào cũng muốn tự mình xử lý hết mọi việc dù năng lực chỉ có hạn, lúc nào cũng muốn một mình ra đi, muốn lấy trứng chọi với đá để rồi để lại nhiều điều tiếc nuối cho người ở lại...

Anh chỉ muốn được chỉ chỗ cho Diệp Kính Huy, chỉ cần bảo vệ được cho hắn, dù có chuyện gì xảy ra, cũng sẽ không sao hết. Chỉ cần hắn được an toàn, vậy là đủ rồi...

Từng đó chuyện, cũng đủ khiến cho hắn từ ngàn dặm xa xôi mà chạy tới, nguyện ý cùng anh đối mặt với cửa ải sinh tử khó khăn.

Diệp Kính Huy quay lại ôm lấy anh, nhẹ nhàng nói sát bên tai người kia “Tôi muốn hôn anh”

Nói xong liền vươn đầu lưỡi ra liếm nhẹ lên đôi môi hơi khô nứt của Tư Minh, lại cảm thấy rất đau lòng, hắn hôn lên môi anh, hôn rất ôn nhu...

Đối với Diệp Kính Huy mà nói, hành động của hắn thật ngốc...

Tư Minh khẽ cười hôn đáp trả, cái ôm cũng vì thế mà chặt hơn một chút.

Miệng lưỡi giao nhau triển miên rất thân mật, cứ như sẽ là mãi mãi, không có chút dục vọng, chỉ là hôn môi mà thôi, thật giống như gửi toàn bộ tình cảm tới người kia, mỗi khi đầu lưỡi đi từng chỗ nơi khoang miệng, đều nhẹ nhàng cảm nhận lấy từng hơi thở, hai người giờ đây, không cần nói cũng hiểu đối phương đang nghĩ gì.

Chỉ một lần hôn môi, đã có thể cảm nhận được cảm giác thực sự của đối phương dành cho mình...

Hôn tới gần ngừng thở mới dừng lại, hô hấp hai người đều có chút hỗn loạn, đặt tay ở vị trí của ngực trái của đối phương, còn có thể cảm nhận được nhịp đập rất mau của trái tim.

Tư Minh ôm lấy Diệp Kính Huy thật chặt, nói vào tai hắn “Em tin anh sao?”

Diệp Kính Huy gật đầu “Ừ”

Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, ý nhắc nhở Diệp Kính Huy hãy mau đi ra ngoài.

Hắn dùng sức mình ôm chặt lấy Tư Minh một lần nữa, thật giống như luyến tiếc không muốn rời xa, đặt nhẹ cằm lên vai anh, hắn hít thở thật sâu “Không chịu nói ra suy nghĩ sao?”

Tư Minh cười cười, hạ giọng nói vào tai hắn “Em nghe cho kĩ, 10 giờ sáng mai anh Thành có việc đi ra ngoài, Tư Kiệt sẽ tìm tới chỗ em, lúc ấy, em đi theo cậu ấy”

Diệp Kính Huy giật mình “Là ý gì?”

“Phải đi trước khi họ muốn làm cái gì đó. A Kiệt tuy rằng có huyết thống với bọn họ, nhưng từ nhỏ nhận thức của cậu ấy chỉ có anh là anh hai, trong trí nhớ của A Kiệt, chỉ có anh là người chăm sóc cho cậu ấy mà thôi. Cậu ấy ẩn núp trong nội bộ của bọn họ giả như nghe theo, nhưng thực chất là chuẩn bị những gì mà anh đã dặn để anh có thể trốn thoát, em có thể yên tâm”

Hắn gật gù đầu “Vậy anh làm thế nào để thoát ra?”

“Anh ở trong này lâu như vậy, đã thăm dò được đường để chạy trốn” Tư Minh nhẹ nhàng hôn lên tai hắn “Được rồi, đi đi”

Diệp Kính Huy đứng dậy ra ra ngoài, đi được hai bước thì dừng lại.

Hắn muốn quay đầu lại nhìn Tư Minh, muốn biết rốt cuộc anh bị thương nghiêm trọng như thế nào, nhưng ánh sáng trong phòng quá ít, Tư Minh lại mặc quần áo đen, hắn không thể nhìn rõ được, chỉ có thể lặng lặng lia mắt mình nhìn mông lưng về phía trước mà cảm nhận được ánh mắt ôn nhu kia cũng đang hướng về mình.

Trong lòng cảm thấy rất ấm áp, Diệp Kính Huy nhẹ nhàng cầm lấy tay Tư Minh, muốn nói rằng mình cũng yêu anh, muốn nói rằng sau khi chuyện này qua đi, hai người hãy bắt đầu lại một lần nữa. Nhưng trong tưởng tượng thì nói rất nhiều, vậy mà bây giờ chẳng nói được câu nào, chỉ nắm chặt lấy tay anh, muốn dùng động tác giản đơn ấy mà nói nên cảm nhận của mình.

Tư Minh có vẻ như đã hiểu, vậy nên mới ôn nhu nắm tay hắn lại, nhẹ giọng nói “Anh yêu em”

58. Chương 58

Trong bóng đêm lại vang lên tiếng mở cửa.

Có một nam nhân mặc âu phục màu trắng bước vào, vì phía sau còn có ánh đèn hắt vào mà khiến cho sắc trắng trở nên chói mắt hơn.

Kẻ đó là Quan Đông Trạch, hẳn ta có một loại đam mê rất kì lạ, đó là thích được mặc quần áo tây trắng, giày trắng, thậm chí là cả cái bản tính của hắn cũng rất trắng trợn.

“Tư Minh, anh thực sự không nghĩ lại về lời đề nghị của tôi sao?” Hắn đi đến trước mặt anh, vừa cười vừa nói.

Vì đứng trong bóng đêm mà cười gian, vậy nên nụ cười của hắn càng trở nên quỷ dị hơn.

“Haizz, kì thực lần trước khi gặp anh, mọi lời tôi nói đều là thật” Quan Đông Trạch hơi ngừng lại một chút, khoé miệng càng cười gian tà hơn “Khi còn học đại học tôi thường xuyên đi theo anh, bởi vì tôi thực sự rất thích anh. Tôi tham gia câu lạc bộ quyền anh cũng chỉ là vì anh. Anh có tin không?”

Tư Minh dường như đang mặc kệ hắn, không trả lời.

Quan Đông Trạch vươn tay ra muốn chạm lên gương mặt của anh, nhưng lại bị Tư Minh né tránh.

“Sáu năm về trước, người đeo mặt nạ lấy cắp đi USB của tôi là cậu phải không?” Tư Minh tuy đang hỏi những ngữ khí lại tỏ rõ sự chắc chắn của anh “Cũng chỉ có cậu, mới có cái thói quen dùng mấy thủ đoạn hèn hạ đó”

“Đúng vậy” Quan Đông Trạch đi trong bóng tối, ghé sát vào tai anh mà nói “Tôi không nói cho anh biết rõ chân tướng sự thật, là vì sợ anh khi biết rồi sẽ cảm thấy chán ghét tôi, vì anh không ưa mấy loại người như vậy”

Tư Minh cười cười, không trả lời lại.

Quan Đông Trạch lại thở dài “Khi tôi trốn qua nước ngoài, nhờ vào kế hoạch của Tiêu Dật mới khiến cho anh hiểu lầm người kia là Diệp Kính Huy. Mới đầu tôi còn tưởng rằng với tính tình của anh, nhất định sẽ trả đủ lại cho cậu ta. Nhưng thật không ngờ...” Hắn dừng lại một chút, nói tựa như đang thì thào “Thật không ngờ anh lại đi thích cậu ta. Tôi đã không nghĩ tới việc người như anh lại đi đối xử tốt với kiểu người đó”

“Cho nên cậu mới tiêm thuốc vào người cậu ấy, muốn cho người khác tới cường bạo cậu ấy?” Tư Minh lạnh lùng nói.

Quan Đông Trạch cười cười nói “Đúng vậy, vì không còn cách khác, chỉ vì tôi ghen tị với cậu ta thôi. Anh có biết, vì ghen tị, con người ta có thể trở nên phát cuồng, thậm chí như tôi đây, thành một kẻ dễ tiện, đối với tình địch của mình lại càng không thể nương tay. Anh lúc ấy vì cứu cậu ta mà ra tay đánh tôi, tôi không quên được chuyện đó, vậy nên mới nghĩ cách tiếp theo phá đám hai người, nhưng mà vẫn không ngờ anh cho tới cuối cùng vẫn chọn cậu ta, thậm chí còn nguyện ý vì cậu ta mà hy sinh nhiều như vậy”

Tư Minh trầm mặc không nói, nhưng khoé miệng lại mang theo nụ cười.

Rất lâu sau, Quan Đông Trạch rốt cuộc cũng đứng thẳng dậy, tiến tới gần anh, nhẹ giọng nói “Kế hoạch của anh Thành là, sau khi Diệp Kính Huy chính thức nhận tài sản mà anh để lại, sẽ nói cho cậu ta biết Tiêu Dật chính là nội gián ở bên cậu ta, tiếp theo đó sẽ giết anh ngay trước mặt cậu ta. Như vậy, chính là đánh liên tục vào tâm lí, khiến cho cậu ta không chịu đựng nổi mà hoá điên, Diệp Kính Huy dù thần kinh thép tới đâu thì tinh thần cũng sẽ bị hỏng thôi, cậu ta cả đời này, muốn quên cũng sẽ không quên nổi.”

Tư Minh bình tĩnh nói “Tôi biết”

Quan Đông Trạch ngẩn người, tiếp tục dùng cái giọng vô liêm sỉ của mình mà nói “Nếu như anh đồng ý sẽ quên đi cậu ta, quay về sống chung với tôi, tôi sẽ cứu anh ra ngoài, có được không?”

Tư Minh không chút do dự trả lời “Cậu quên chuyện đó đi. Tôi sẽ không buông tay A Huy ra”

Quan Đông Trạch cười tủm tỉm rồi nói “Tôi bề ngoài không quá xấu xí, thủ đoạn cũng không thua kém gì Diệp Kính Huy, anh sẽ không...nghĩ kĩ lại một lần nữa sao?”

Tư Minh nói “Con người cậu ngạo khí cao mà tâm địa cũng độc ác, căn bản là không còn tính người nữa rồi”

Nụ cười trên mặt Quan Đông Trạch có chút cứng ngắc, hắn lạnh lùng nói “Được, vậy thì anh cứ từ từ mà đợi chết. Tôi không chiếm được cái mà tôi muốn, thì tất nhiên tôi sẽ huỷ diệt đi nó. Cô gái họ Vũ cũng vậy, A Tề cũng vậy...Anh, cũng giống như họ”

Nói xong thì mở cửa bỏ ra ngoài, Quan Đông Trạch đi theo đàn em của anh Thành tới một căn phòng được chuẩn bị sẵn.

Trần Nhiên lúc ấy vừa mới tắm xong, đang vừa ngồi xem tivi vừa sấy tóc. Nhìn thấy hắn đi vào liền cười nói “Nhìn mặt anh như vậy, chắc Tư Minh không đồng ý rồi”

Quan Đông Trạch ngồi xuống ghế sa lon nhú mày lại “Anh ta vẫn một lòng với Diệp Kính Huy, hừ”

“Em có sáng kiến” Trần Nhiên tiến tới gần hắn, hạ giọng nói “Anh hãy tiêm thuốc kích thích vào người Tư Minh, buộc anh ta phải lên giường với anh, sau đó thì quay video lại mà gửi cho Diệp Kính Huy, như vậy dù bọn họ có may mắn mà được ở chung một chỗ, trong lòng cũng sẽ rất khó chịu. Anh là người đầu tiên làm thế với anh ta, anh ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên được anh, càng hận càng khó quên mà. Thế nào? Em đã chuẩn bị đầy đủ cho anh rồi”

Nhìn thấy người kia lôi ra một gói bột trắng nhỏ, gương mặt Quan Đông Trạch dần xuất hiện nụ cười “Chủ ý này của em rất tốt. Nếu như anh làm theo những gì em, thì anh ta nhất định sẽ khắc cốt ghi tâm mà nhớ tới anh”

Quan Đông liền đứng dậy, cầm theo gói thuốc đi tới phòng mà Tư Minh đang ở.

Hắn luôn luôn là một thương nhân rất khôn khéo, từng li từng tí trên sổ sách phải tính cho thật rõ ràng, muốn lấy được lợi, thì phải mạo hiểm.

Quan Đông Trạch lại mở cửa ra.

Căn phòng tĩnh mịch vang lên một tiếng ho khan nhỏ, mấy vết thương đã bị nhiễm trùng trên người Tư Minh tới bây giờ vẫn chưa hoàn toàn bình phục.

Quan Đông Trạch đi tới rồi ngồi xuống cạnh anh, cười khê “Tư Minh, có phải anh vẫn không tin tôi vẫn thích anh phải không? Tám năm về trước, ngay khi nhìn vào mắt anh tôi đã bị anh thu hút mất rồi, anh...không có chút cảm giác gì sao?”

Tư Minh trầm mặc thật lâu rồi mới nói “Đối với cậu, tiền bạc danh vọng luôn luôn đứng đầu”

Quan Đông Trạch mỉm cười “Tư Minh, anh đối với tôi có thành kiến lớn như vậy, có phải là vì biết được tin tôi phải đi khám bác sĩ tâm lí, nên nghĩ rằng tôi bị mắc bệnh tâm thần?”

Tư Minh không trả lời.

Quan Đông Trạch lại nói “Anh có biết không, tôi lần đầu tiên phải đi gặp bác sĩ tâm lí, là vì anh”

Hắn chậm rãi chạm vào anh.

Tư Minh không tránh né, cũng không trả lời.

Quan Đông Trạch tiếp tục cười “Anh rất đúng, đúng là tâm lí của tôi đã có vấn đề, đó là vì tôi đã rất thích anh, vì khi ấy phát hiện ra bản thân lại đi thích một nam nhân, tôi không chấp nhận được điều ấy. Nhưng cả ngày tôi chỉ biết đi phía sau anh, thật giống như một kẻ phát cuồng theo dõi người khác, nơi nào anh tới tôi cũng muốn theo, anh đi làm, tôi cũng muốn vào đó để có thể được gặp anh, thậm chí là anh đưa Tư Kiệt đi du lịch, tôi cũng tìm cớ để gặp mặt anh. Tôi lặng yên muốn được yêu anh, vì vậy mà mới gặp nhiều giấc mơ rất kì quặc, khi ấy mới hai mươi tuổi, tinh thần nhanh chóng bị suy sụp, vì rơi vào đường cùng, nên mới tìm tới sự giúp đỡ của bác sĩ tâm lí”

“Nhưng tất cả những điều ấy, anh đều không biết”

“Trong mắt anh, Quan Đông Trạch tôi chỉ đơn thuần là một người bạn học, chỉ dừng lại ở mối quan hệ ấy mà thôi”

“Tư Minh...tôi không cam tâm”

Quan Đông Trạch đặt tay lên ngực anh, cởi chiếc cúc áo sơ mi đầu tiên, hần ghé tới gần tai Tư Minh, dùng giọng nói hấp dẫn nhất của mình mà nói “Trước khi anh chết, chúng ta nên lưu lại một chút kỉ niệm tốt đẹp đáng nhớ, được không?”

...

Diệp Kính Huy trần trọc một đêm không ngủ được.

Hắn cảm thấy khi Tư Minh nói câu “Anh yêu em” với hắn, ánh mắt ấy, thật giống với ánh mắt khi mà lúc trước anh bỏ đi.

Lần ấy, anh thực sự đã nói lời cáo biệt, thậm chí mang theo cả nỗi tâm tình của mình đi xa.

Vậy lúc này, là vì cái gì?

Anh nói đã chuẩn bị tất cả để có thể thoát khỏi chỗ này, liệu có ẩn tình trong đó không?

Chẳng nhẽ lại định một lần nữa bảo vệ cho đối phương mà chuẩn bị một mình đứng ra gánh vác cái gì đó?

Ngày hôm sau sẽ cùng đối phương ra điều kiện, Diệp Kính Huy thậm chí không hiểu hết bọn họ rốt cuộc đã chuẩn bị những gì.

Nhưng hắn biết rõ rằng, những người đó hận cha tới thấu xương, sẽ không dễ dàng mà buông tha cho hai người họ.

Tư Minh đã đoán được hết kế hoạch, bước ra đàm phán thì chỉ có yếu thế hơn, đây là địa bàn của họ, nhưng nếu thoát được ra khỏi nơi này rồi, thì mọi chuyện có lẽ sẽ khác. Thiên hạ rộng lớn, với bản lĩnh của Tư Minh, tìm được một chỗ cho họ không khó, cho dù không còn tiền trong tay, nhưng hai người vẫn còn trẻ, vẫn có thể một lần nữa từ gây dựng lại sự nghiệp.

Hắn tin rằng Tư Minh ở đó lâu tới như vậy, cùng Tư Kiệt lập kế hoạch chạy trốn cũng không có gì là lạ, những lời nói mà anh đã nói với hắn rất hợp lí.

Nhưng mà, Diệp Kính Huy vẫn luôn cảm thấy rất bất an, thật giống như mình sắp mất đi điều quan trọng nhất, khiến cho hắn trần trọc mãi trên giường.

Từ ngày hắn gặp được Tư Minh tới giờ, vẫn liên tục xảy ra cái cảm giác ấy.

Càng nghĩ càng thấy khó chịu, hắn liền ngồi thẳng dậy.

Giờ đã khuya, trong phòng không bật đèn, cũng không có cửa sổ, vậy nên chỉ thấy một mảng tối đen.

Tư Minh đã ở trong hoàn cảnh này tới tận một tháng sao?

Thanh âm của anh khi nói chuyện rất khàn, thật giống như yết hầu đã bị xé vỡ, đôi tay cũng gầy tới giờ xương, trên tường treo nhiều roi như vậy, anh rốt cuộc phải chịu khổ tới mức nào?

Nghĩ tới đây, Diệp Kính Huy nhú mày lại, lẩy di động ra gọi cho Tiêu Dật.

Bên kia không nghe máy.

Mặt hắn càng lúc càng nhăn chặt hơn, sờ soạng tìm lấy áo khoác, vừa muốn mở cửa đi ra ngoài đã gặp được một thân hình quen thuộc.

Ánh sáng mỏng manh nơi hành lang chiếu tới gương mặt người kia, khiến cho sắc mặt người ấy có chút quỷ mị, môi tựa như đã bị khô nứt.

Tư Kiệt?

Lâu rồi không gặp, đứa nhỏ này lớn lên không ít, đã cao gần bằng Diệp Kính Huy.

Tư Kiệt nhìn thấy hấn, nói với vẻ mặt rất khẩn trương “Đi cùng tôi”

Cậu nói không có trên có dưới, Diệp Kính Huy cũng không thêm so đo, chỉ bình tĩnh hỏi lại “Tư Minh đâu?”

Tư Kiệt nuốt nước miếng rồi nói “Anh hai có cách để trốn ra, theo lời anh ấy nói, tôi tới đưa anh đi, nhanh lên, nơi này có người đi tuần tra” Cậu nói xong liền túm lấy áo hấn, dùng sức kéo ra ngoài.

Vì gặp được Tư Kiệt rồi, nỗi bất an trong lòng hấn cũng giảm bớt đi.

Nhưng mà khi ra bên ngoài rồi, lại cảm thấy trong lòng có một khoảng trống rỗng. Tư Minh muốn thoát khỏi chỗ ấy, lỡ có sai sót gì thì sao?

Tư Kiệt dẫn hấn đi thẳng tới cửa sau dẫn tới một con đường nhỏ vắng người, Diệp Kính Huy giờ mới hiểu ra, một tháng nay Tư Minh và Tư Kiệt đã bố trí cách thoát ra rất kĩ lưỡng và vất vả.

Lúc trước ở quán bar Crazy, hấn cũng cho xây dựng hai đường bí mật để trốn ra ngoài, với khả năng của Tư Minh và Tư Kiệt, tìm ra đường đi tắt bí ẩn như vậy, lại che giấu rất tốt cũng không khó.

Dường như hiểu được thắc mắc của hấn, Tư Kiệt vừa đi vội vừa giải thích “Trong nội bộ của anh Thành có nội gián của bác Từ. Năm đó bác Từ cũng ở trong tổ chức xã hội đen, về sau thì đã giải tán bang phái rồi, nhưng mà vẫn có được sự trung thành và tôn trọng từ thuộc hạ của mình, vậy nên khi anh Tư Minh tới đây, thuộc hạ cũ vẫn luôn dốc sức trợ giúp cho anh ấy, vì dù sao anh ấy cũng là con trai của Từ Văn Sơn. Từ Thanh lúc trước bị bắt cóc, nếu không có những người ấy ra tay chống đỡ, thì đã sớm bị lột da rồi”

Diệp Kính Huy gật đầu “Thảo nào trên người Từ Thanh vết thương không nhiều, hoá ra là có người âm thầm trợ giúp”

“Đúng vậy, cho nên anh Tư Minh mới sớm đưa ra kế hoạch, đi tới chỗ này để đàm phán” Tư Kiệt đẩy cửa ra, thở dốc nói “Đi nhanh, sẽ có xe tới đón chúng ta”

Có lẽ là đã được tính toán sẵn, nên hai người chạy trong màn đêm vô cùng thuận lợi, không bị ai phát hiện ra.

Diệp Kính Huy quay đầu nhìn lại, đằng sau là ánh đèn được hắt ra từ phòng được mở cửa ra, rất mập mờ, bọn họ cứ như đang ẩn mình vào trong bóng tối.

Hấn đi theo Tư Kiệt tới một con đường nhỏ, trên đường thậm chí vẫn còn đọng lại lớp tuyết mỏng chưa tan hết, gió thổi rất lớn, khiến cho tán lá bên đường bị xao động, cành cây lớn như vậy, đung đưa trong đêm tối thật giống như nanh vuốt của ác quỷ. Con đường rất quanh co, đi được một lúc thì tới một chỗ mặt đất bằng phẳng, dựa vào ánh trăng, có thể thấy có một chiếc xe đen đang chờ ở đó.

“Tới rồi tới rồi” Ngực khí của Tư Kiệt có chút hưng phấn, nghe được tiếng bước chân thì tài xế lập tức mở cửa xe ra, cung kính nói “Hai vị mau lên xe đi”

Tư Kiệt gật đầu, lập tức mở cửa xe mà ngồi ở phía sau, tài xế mở cửa xe trước ra ý nói Diệp Kính Huy tới ngồi ở chỗ phó lái, hấn đi được hai bước thì ngừng lại, hỏi “Tư Minh đâu, không đợi anh ấy sao?”

“Cậu ấy có cách khác, không đi cùng chúng ta bây giờ”

“Cách khác là cách gì?”

“Không rõ, tôi chỉ biết còn có người khác sẽ cứu viện cho cậu ấy”

Diệp Kính Huy khẽ nhú mày “Anh có số điện thoại của người kia không?”

“Không có, để tránh bại lộ, tất cả đều là bí mật” Người nọ nói xong liền mở rộng cửa xe hơn “Cậu Diệp mau lên xe đi, nếu chậm trễ sẽ có chuyện không hay đâu. Vẫn có kẻ đang bám theo giám sát ngài, Tư Kiệt thừa lúc bạn họ thay ca mới tìm tới dẫn ngài đi”

Diệp Kính Huy trầm mặc một lát, rồi cuộc cũng chịu ngồi vào xe.

Xe lập tức khởi động.

Tài xế này kĩ thuật lái xe thực sự rất tài giỏi, rất nhanh đã đi ra khỏi con đường nhỏ uốn lượn như vậy, đi thẳng tới quốc lộ.

Xe đi trên đường với tốc độ nhanh nhất, Diệp Kính Huy nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy ánh đèn đường thật giống như những ngọn lửa chốc lát bùng lên trong trời đêm.

Diệp Kính Huy nhẹ nhàng quay đầu lại, thấy Tư Kiệt đang ngủ gà ngủ gật, bộ dáng mơ hồ trông rất đáng yêu, hắn nhìn vậy mà không khỏi cười cười, nhẹ giọng nói “Tư Kiệt, anh của cậu tính toán sẽ thoát ra đó như thế nào, không nói với cậu sao?”

Tư Kiệt dụi mắt nói “Không, anh ấy sợ tôi sẽ để lộ dấu vết trước mặt anh Thành, vậy nên tự giữ bí mật vẫn là tốt nhất” Cậu hơi ngáp ngừng, sau đó vỗ vai Diệp Kính Huy tỏ vẻ an ủi “Anh cứ yên tâm, anh của tôi lên kế hoạch rất chu toàn”

Nụ cười tươi trên khoé miệng có chút cứng lại, hắn thấp giọng hỏi “Nếu anh ấy thực sự sợ cậu sẽ để lộ dấu vết, vậy thì làm sao có thể...bảo cậu tới đón tôi”

Tư Kiệt giật mình gãi gãi đầu “Cái này tôi không biết, vì tôi vừa mới nghe được lời anh hai nói thôi, anh ấy nói thế nào thì tôi làm theo thế đấy. Anh ấy nhất định có tính toán của riêng mình”

Bởi vì sợ dĩ trong kế hoạch của anh, Tư Kiệt chưa bao giờ là người tiếp ứng cả.

Là bởi vì...anh vì hắn mà không chuẩn bị đường lui nữa.

Bàn tay Diệp Kính Huy chợt nắm chặt lại, hắn quay sang nhìn tài xế mà hỏi “Anh biết chuyện gì đó đúng không?”

Tài xế kia đeo kính râm vậy nên không thể nhìn rõ mặt, vì đang đi trên đường cao tốc nên bộ dáng rất nghiêm túc.

Nghe Diệp Kính Huy hỏi thì anh ta mới chậm rãi gật đầu, mặt không có chút thay đổi “Theo kế hoạch của anh Thành, chờ cho tới lúc cậu kí hợp đồng chuyển nhượng toàn bộ tài sản lại cho anh ta rồi, sẽ giết Tư Minh ngay trước mặt cậu, khiến cho cậu thống khổ suốt đời. Kế hoạch ấy đã được Tư Minh đoán trước, vậy nên mới nhờ tôi đưa cậu đi trước”

“Tư Minh biết trước được điều ấy, là nhờ có anh phải không?”

“Đúng vậy”

“Anh...là người lái xe tới sân bay đón tôi?”

“Nhân lực của cậu Diệp rất tốt. Tôi chính là người chuyên lái xe cho anh Thành, vậy nên mới nghe lén được một ít tin tức”

“Anh đã nói rõ kế hoạch của bọn họ cho Tư Minh nghe, vậy nên anh ấy cũng biết, tôi sau khi đi, anh ấy chắc chắn sẽ không thể sống” Diệp Kính Huy bình tĩnh nói, cảm thấy sống mũi mình đột nhiên rất xót, ngay cả tầm mắt cũng trở nên mơ hồ hơn “Anh ấy tính vậy sao?”

“Đúng vậy, khi tiểu thư Từ Thanh bị bắt tới đây, ngài Từ đã liên lạc với một ít thuộc hạ của ngài ấy tại New York và kể cho họ biết rõ sự việc về Từ Thanh và Tư Minh. Ngày mai họ sẽ tập kết tại đây, nghĩ cách nhân cơ hội đưa Tư Minh ra ngoài, vậy nên, cậu ấy muốn đưa cậu tới nơi an toàn trước” Tài xế tường thuật lại sự việc mà gương mặt không có chút thay đổi “Dù sao cậu cũng chưa từng bị thương bao giờ, nếu vì chuyện này mà có chuyện gì đó xảy ra với cậu, cậu ấy sẽ không thể bảo vệ cho cậu được”

Diệp Kính Huy trầm mặc một hồi lâu, hiểu ra những gì anh cất công bố trí, thực sự tỉ mỉ không thể chê được.

Anh tính toán rất chu toàn, hiểu rõ hắn từ nhỏ phong lưu tự tại chưa từng bị thương nặng bao giờ, cũng chưa từng rơi vào trường hợp đối mặt với xã hội đen mà đấu một phen sống mái với nhau, nếu hắn ở lại đó chỉ càng khiến cho anh phải bận tâm, vậy nên anh mới đưa hắn đi trước, đó thật sự là một suy nghĩ rất sáng suốt.

Tư Minh! Cái tên hỗn đản bất trị chết tiệt!

Kể vô tâm vô tình tên Diệp Kính Huy này thậm chí chưa từng nói một câu dễ nghe với anh, có đáng để anh hy sinh nhiều tới vậy không?

Không phải đã nói rồi sao, tôi chưa từng mong sẽ có ai đó vì tôi mà phải trả gì, bởi vì tôi sẽ không cảm thấy cảm kích, càng không muốn trở thành kẻ không có nhân tình.

Vậy mà anh...

Luôn luôn cố chấp ra sức bảo vệ cho hấn.

Bất luận thế nào cũng ngồi một chỗ ôn nhu an ủi hấn, vì hấn mà tỏ vẻ vô tình lạnh lùng bỏ đi, thậm chí tới lúc đối mặt với cái chết rồi vẫn bình tĩnh nói yêu hấn, một mình đứng ra nghênh đón tất cả.

Một mình anh bị giam giữ trong căn phòng không ánh sáng ấy, sẽ cảm thấy rất cô đơn. Cũng giống như chính hấn lúc xưa, đứng ở tầng cao nhìn về phía xa, không có ai bầu bạn, cô độc một mình.

Vậy mà, lúc trước nói chuyện qua điện thoại, thanh âm của anh vẫn rất bình tĩnh, không thoát ra bất cứ đau đớn nào.

Thật giống như một con sói nằm trong bóng đêm tự mình liếm lấy vết thương.

Tư Minh đứng trước mặt người khác luôn luôn bình tĩnh, kiêu ngạo, không bao giờ chịu cúi đầu. Chỉ khi không còn có ai rồi, mới yên lặng châm một điếu thuốc, đứng cạnh mèo đen cùng nhau ngắm cảnh đêm.

Chỉ khi không còn ai ở cùng trong bóng tối, anh mới gắt gao đặt tay lên ngực mình, nhẹ nhàng ho khan.

Hấn chưa từng nghe thấy giọng anh như vậy, khàn khàn như thể mỗi âm tiết được phát ra cũng khiến cho yết hầu bị tổn thương, thậm chí có lẽ còn khắc cả ra máu.

Anh vẫn chưa khoẻ lại, trên người nhất định có rất nhiều vết thương.

Nhưng mà, anh chưa từng biểu hiện ra một chút yếu đuối. Tư Minh luôn luôn bình tĩnh phân tích vấn đề, lí trí đưa ra đối sách.

Thậm chí là khi phải rời xa người mình yêu, biết rõ rằng sẽ là một đi không trở lại, nhưng vẫn không hề biểu lộ ra nét đau li biệt.

Vẫn bình tĩnh mà nói, “anh yêu em”

Diệp Kính Huy còn nhớ rõ nụ hôn trong căn phòng tối ấy, cái gì cũng nhìn không rõ, chỉ có thể cảm nhận được đôi mắt ấy nhìn chăm chú vào mình.

Đôi mắt luôn ngập tràn sự dịu dàng...

59. Chương 59

Nghĩ tới từng đó, khoẻ miệng Diệp Kính Huy khẽ cười khổ.

Nếu mình sớm hơn một chút chịu thừa nhận tình cảm dành cho anh, nếu lúc đó đi du lịch không vì Quan Đông Trạch mà hiểu lầm anh, nếu lúc ấy ở khi còn đóng vai MB ở quán bar không lừa anh, nếu lúc ấy không thâm nhập vào Đông Thành trợ giúp cho Tiêu Dật, thì có lẽ giờ đây...hai người đã có thể trở thành một đôi rất đẹp, cùng nhau sống trong một căn nhà nhỏ ấm áp.

Tư Minh dứt bỏ bề ngoài lạnh lùng đi mà nhìn mình bằng ánh mắt ôn nhu ấy, mình lẽ ra cũng nên vứt bỏ đi cái thói phong lưu vô tình để có thể cùng anh sống một cuộc sống thoải mái.

Thực sự có rất nhiều điều còn chưa kịp nói rõ với anh.

Từ nhỏ tới lớn, chưa từng có ai nguyện ý ở cùng với Diệp Kính Huy, càng chẳng có ai nghĩ tới việc sẽ cùng hấn sống chung dưới một mái nhà.

Lúc nào cũng la hét không muốn kết hôn, nhưng thực ra, là vì chỉ sợ bản thân mình không đủ sức đem lại hạnh phúc cho người khác.

Cho tới bây giờ không hề động lòng với bất kì ai, ngoài miệng thì nói tình yêu rất phiền toái, nhưng kì thực trong lòng lại khác, là vì chưa từng có ai có cảm tình với hắn.

Không ai giống như Tư Minh, quan tâm tới Diệp Kính Huy kiên cường này.

Cha lúc nào cũng nói chuyện như ra mệnh lệnh, mẹ thì ít khi biểu lộ ra nét dịu dàng bác ái, anh hai vội vàng lo cho sự nghiệp, em út thì lo cho bản thân còn chưa xong, Tiêu Dật tuy là bằng hữu tốt nhất, nhưng cũng phần lớn đặt thời gian vào nơi thương trường.

Chỉ có hắn là Diệp nhị thiếu gia, có thói phong lưu tiêu sái, tự do tự tại, đã quen với việc mình không để ý tới ai, cũng chẳng ai để ý tới mình, không ai tới cứu thì tự mình cứu lấy cuộc sống của mình.

Mấy năm trước bị bệnh, tự mình đi tới bệnh viện. Quán bar xảy ra chuyện cũng là tự mình xử lí, thậm chí nhớ tới lúc nhỏ bị bắt cóc, cũng là tự mình giả chết mà căn rằng mong thoát mạng.

Hắn dĩ nhiên cảm thấy rất cô đơn.

Lúc nào cũng thấy đơn độc, lúc nào cũng thấy trống rỗng trong lòng.

Không đem tên ai khắc vào trong tim, cũng không được bất kì ai nhớ tới.

Có một lần hắn một mình lái xe đi du lịch, suốt một tháng, hoàn toàn tự do đi dã ngoại, vậy mà không có ai hỏi tin tức của hắn.

Di động lúc nào cũng được mở, thực ra, rất ngóng trông sẽ có ai đó gọi tới ân cần hỏi thăm mình vài câu.

Nhưng mà, một tháng, vẫn không có một ai.

Mở danh bạ trong điện thoại ra, cũng chỉ có ít ỏi vài cái tên, những người đó, đều rất bận rộn công việc.

Đôi nghĩ hắn đã nghĩ, nếu một ngày nào đó bỗng nhiên chết ở nơi du lịch ấy, thi thể hắn mà được phát hiện, có lẽ để xác nhận cũng sẽ mất một khoảng thời gian dài.

Nếu một ngày nào đó mình uống rượu say rồi đột nhiên bị đau tim hay xuất huyết não, có lẽ cũng chẳng ai hay biết, có lẽ...chỉ nằm yên một chỗ trên giường mà chờ chết thôi...

Nếu một ngày nào đó Diệp Kính Huy thật sự chết đi, có khi phần mộ của mình cũng sẽ không được đặt ảnh lên đó. Mình sẽ chỉ được chôn dưới lớp đất lạnh lẽo, vì trong mắt của người thân, ảnh nào của mình cũng không tử tế.

Hắn thậm chí biết rõ rằng, nếu như hắn mà chết rồi, nhiều năm sau, cũng sẽ chẳng có ai bước tới trước mộ của hắn mà tặng hoa, phần mộ ấy...vẫn sẽ mãi mãi lạnh lẽo hoang vu.

Vậy nên lúc trước đóng vai MB rồi giả chết, nhìn Tư Minh lặng lẽ tới trước phần mộ kia mà đặt lên một bó hoa cúc trắng, hắn đột nhiên cảm thấy...trái tim mình đập nhanh tới lạ thường.

Có lẽ là lúc ấy, bản thân đã rung động rồi.

Chính vì bản thân hắn đối với tình yêu rất thờ ơ, đối nhân xử thế cũng lắm khuyết điểm, không thể tin nổi ai, vậy nên mới...hết lần này tới lần khác hiểu lầm anh. Nếu như hắn tính táo hơn một chút, suy nghĩ kĩ hơn một chút, thì sẽ nhận ra Tư Minh làm sao có thể làm mấy cái thủ đoạn bỉ ổi ấy mà khiến cho hắn bị tổn thương. Tư Minh luôn luôn là một người quang minh chính đại, cho dù có cùng đối thủ cạnh tranh hay chiến đấu cũng sẽ lấy bản lĩnh thực sự của mình ra để nói chuyện, sẽ không giống như Tiêu Dật phai gián điệp đi do thám, cũng sẽ không giống như Quan Đông Trạch giở trò tiêm thuốc kích thích rồi quay lại video.

Vậy tại sao mình lại không nhận ra được điều ấy sớm hơn?

Bởi vì đối phương là anh, vậy nên trong lòng rất rối loạn, không có cách nào giữ nổi tỉnh táo, chỉ biết một mặt ôm lấy oán hận.

Hận anh đùa bỡn mình, hận anh đã nói ra câu “Trò chơi chấm dứt”

Giờ nghĩ lại, mới nhận ra, chính mình mới là kẻ đáng cười.

Trên đời này, chỉ có một mình Tư Minh mới đủ kiên nhẫn, chỉ một mình anh mới yêu thương Diệp Kính Huy như vậy.

Tư Minh thật sự quá ngu ngốc, thích ai không thích lại đi thích cái kẻ lắm khuyết điểm như hắn.

Cái người tên là Diệp Kính Huy ấy, đặc biệt kiêu ngạo, lại còn luôn tự cho mình là đúng, hơn nữa làm không được thì mau chán, một chút đối xử tốt với anh cũng không có, luôn có suy nghĩ có thù thì phải trả. Nhưng mà dù cho hắn có làm gì, anh cũng không đáp trả lại, dù có bị Diệp Kính Huy trả thù, Tư Minh cũng không hề so đo.

Hắn chính là, tuy rằng ngoài miệng ngoan cố không nói yêu anh, nhưng thực ra trong lòng lúc nào cũng rất vui khi được gặp Tư Minh. Được nhìn thấy anh cũng đủ khiến cho hắn thực sự cảm thấy rằng, mình cũng đang có một chút hạnh phúc.

Nhưng mà những lời này, vĩnh viễn tôi không thể nói với anh được, Tư Minh.

...

Suy nghĩ càng hỗn loạn, trong lòng Diệp Kính Huy càng cảm thấy đau đớn, nhưng gương mặt thì lại dần hiện lên nụ cười nhẹ.

Cuối cùng cũng có quyết định.

Nhìn ra bên ngoài cửa sổ là một mảng tối đen, cách đó không xa là một đoạn rẽ, tài xế vẫn tập trung tình thần quan sát kĩ đường đi.

Diệp Kính Huy nhẹ nhàng nắm lấy miệng của chiếc túi mà hắn mang theo.

Nếu như hắn nhớ không nhầm, ngày hôm qua khi vị tài xế này lái xe tới sân bay đón hắn, chiếc túi đã được đặt ở ngay phía sau lưng khi hắn vừa ngồi xuống ghế xe.

Quả nhiên, Diệp Kính Huy cảm nhận được cái lạnh từ kim loại truyền tới, mặc dù đây là lần đầu tiên cầm tới súng, nhưng hắn không thấy sợ, ngược lại còn rất bình tĩnh đặt ngón tay lên vị trí cò súng, chuẩn xác hòng súng về phía eo của người kia.

Tài xế kia nhận ra được điều đó không hề lo lắng gì, thái độ cũng chẳng lộ chút sợ hãi “Cậu Diệp có ý gì?”

Khoẻ miệng hắn có chút đắc ý mà giương lên, thanh âm lộ rõ sự lạnh lùng “Quay lại”

Tài xế trầm mặc một lát, vẫn lái xe tiếp tục đi về phía trước.

“Cậu Diệp, cậu phải hiểu vất vả lắm mới thoát được ra khỏi đó, chúng ta trở lại chỉ có thể tự chui đầu vào rọ”

“Cái này không cần anh lo lắng”

“Tôi phải đưa cậu tới nơi an toàn trước”

“Anh được Tư Minh phân công mà làm việc, nhưng hôm nay chính bản thân anh ấy không phải là khó bảo toàn sao?”

Bàn tay Diệp Kính Huy nhẹ nhàng đưa ra phía trước, khiến cho đối phương cảm nhận rõ khẩu súng đang được dí sát vào eo mình, hắn thản nhiên nói “Quay trở lại. Tôi sẽ không để cho anh ấy ở lại một mình. Nếu cứu anh ấy không được, vậy thì sẽ chết cùng anh ấy”

Nghe Diệp Kính Huy nói với cái ngữ khí thoải mái có chút trêu đùa như vậy, người kia không trả lời lại, chỉ hơi hơi nhếch khoẻ miệng lên.

Tư Kiệt ngồi ở phía sau nhìn thấy ánh mắt thâm trầm của Diệp Kính Huy mà nắm chặt bàn tay lại “Chuyện đó...” Cậu nuốt nước miếng, tiếp tục nói “Nếu thực sự anh hai đang gặp nguy hiểm, tôi cũng muốn quay lại cứu anh ấy. Tôi nghe nói hôm nay chị tư sẽ tới, không biết sự tình sẽ đi tới đâu. Chúng ta mau quay lại đi, đứng ở đằng sau quan sát rồi cùng nghĩ biện pháp tiếp theo”

Vị tài xế trầm mặc một lúc, sau đó bực mình mà nhẹ nhàng nói “Được, quay lại”

Nói rồi liền quay đầu xe, quay trở lại đường cũ.

Đèn đường ngoài cửa sổ lại trở nên sáng hơn, Diệp Kính Huy nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt lại, cảm thấy bản thân sau khi ra quyết định ấy, tâm tình đột nhiên vô cùng thoải mái.

Nếu như Tư Minh xảy ra chuyện gì, hẳn mà mặc kệ anh chỉ lo tìm chỗ an toàn cho mình, về sau tuyệt đối sẽ không thể sống hạnh phúc.

Đã vậy, tại sao không quay lại một lần nữa?

Có những điều nếu như không được nói ra, sẽ khiến cho cả đời phải tiếc nuối.

Mà Diệp Kính Huy thì chưa bao giờ ngồi chờ chết cả, hẳn lại càng không bao giờ trơ mắt ra nhìn người mình yêu phải hy sinh vì mình.

Quay trở lại, hẳn mới hiểu được, người kia quan trọng như thế nào đối với mình.

...

Về tới khu đất bằng phẳng ấy, ba người xuống xe, đi dọc theo đường cũ.

Lúc đi gần tới nơi, chợt nhận ra toàn bộ đèn đều đã bị tắt hết khiến cho mọi thứ trở nên tối om, thật giống như có người cố ý ngắt nguồn điện.

“Có biến” Tài xế đứng bên cạnh nhẹ giọng nói, Diệp Kính Huy yên lặng nắm chặt lấy khẩu súng trong tay, nhìn về phía xa.

Từ toà nhà có thể trông thấy một bóng dáng mơ hồ đi ra, ba người chỉ còn nghe thấy tiếng thở dồn dập của chính mình...

“Tới xem sao” Hần nói.

“Được”

Ba người im lặng đi dọc trên con đường nhỏ trở về chỗ mà Tư Minh đang ở, đi mãi cũng tới chỗ mà anh bị giam giữ, Diệp Kính Huy còn muốn đi vào bên trong, đột nhiên trông thấy một người...

Người ấy dừng lại, nhìn về phía hần.

Trong nháy mắt, cả cơ thể Diệp Kính Huy trở nên cứng đờ.

Hai người không hề nói gì cả, chỉ lặng lẽ nhìn vào nhau một lát.

Tư Minh dừng lại trước mặt hần, ánh mắt thâm trầm lộ ra một chút ôn nhu, thanh âm khàn khàn khẽ cất lên “Tại sao lại quay trở lại?”

Diệp Kính Huy nhìn anh “Tới cứu anh. Cảm động không?”

Tư Minh không trả lời, nhưng khoé miệng thì lại cười rất tươi, ánh mắt hai người giao nhau thật lâu, sau đó anh vươn tay ra nắm lấy bàn tay hần.

Từng ngón tay đan xen vào nhau, nắm lại thật chặt, hơi ấm được truyền tới như xua tay đi cái giá lạnh trong không khí, khiến cho phía sau lưng cả hai người không khỏi run lên.

Chỉ cần một động tác thân mật đơn giản là vậy, cũng đủ để kéo khoảng cách lại thật gần.

Tư Minh nắm chặt tay hần lại rồi nói “Đi thôi, chúng sẽ đuổi tới rất nhanh”

Sau đó anh quay đầu lại nhìn Tư Kiệt mà bình tĩnh nói “A Kiệt, em đi theo bọn anh”

Cậu hưng phấn nói “Được”

Tư Minh nhìn vào mắt của vị tài xế kia, người ấy lập tức gạt đầu, quay người đi vào bên trong toà nhà ấy. Tư Minh cùng Diệp Kính Huy và Tư Kiệt nhanh chóng đi về hướng khác.

Mùa đông nơi đây rất lạnh.

Dọc theo đường đi trải đầy tuyết, vậy nên không khỏi khiến cho người ta thở ra cả khói trắng, tuy rằng mặc không được nhiều quần áo cho lắm, gió đêm thì lạnh tới thấu xương, nhưng Diệp Kính Huy lại cảm thấy nơi bàn tay được nắm chặt kia ấm áp tới kì lạ, cái cảm giác ấm áp ấy như lan toả khắp cả cơ thể, khiến cho đáy lòng rất yên tâm.

Bàn tay Tư Minh hơi nắm chặt lại một chút, anh tiến đến bên tai cậu, thấp giọng nói “Em đi vòng vèo trở lại đây tìm anh, khiến cho anh rất bất ngờ”

“Bởi vì tôi không thích thua anh”

“Gi cơ?”

“Nếu như anh gặp đại nạn mà không chết, tôi sẽ vì áy náy mà thoả hiệp cùng anh. Nhưng nếu anh mà chết, tôi sẽ vì hối hận mà nhớ tới anh cả đời. Nói vậy thì dù thế nào tôi cũng là người chịu thiệt, anh nghĩ xem có phải tôi với anh rõ ràng không ngang bằng?” Hắc thần nhiên nói.

Tư Minh khẽ than thở “Thật đúng là bị em nhìn thấy hết rồi”

Hai người lòng dạ sắc sảo thông minh hơi nghiêng đầu nhìn đối phương, khoé miệng không khỏi nhếch lên cười.

Bầu trời đêm đột nhiên trở nên sáng ngời, ánh đèn rất nhanh đã chiếu tới bãi đất bằng.

Một tiếng chuông đình tai nhức óc vang lên phá tan khung cảnh yên tĩnh của trời đêm, hẳn là bọn chúng đã phát hiện ra Tư Minh đã bỏ trốn nên lên tiếng cảnh báo.

Tư Minh không nói nữa, ngồi yên vị trong xe, bàn tay nắm chặt lấy vô lăng, dưới chân cũng nhấn ga tăng nhanh tốc độ xe.

Ba người đi sâu vào trong rừng cây, đột nhiên có một luồng ánh sáng chiếu thẳng tới, khiến cho người ta theo phản xạ mà nheo mắt lại.

Đằng sau có tiếng xe máy đang đuổi theo, là Quan Đông Trạch với bộ trang phục trắng từ đầu tới chân, nhìn thấy ba người dừng xe lại và bước xuống, hắn cũng dừng lại, sau đó thì vừa tủm tỉm cười vừa dựa vào xe mà nói “Anh đi mà không nói lời từ biệt với tôi”

Tư Minh hơi hơi nhú mồm “Cậu không bị hôn mê?”

“Muốn đánh thuốc tôi không dễ thế đâu” Quan Đông Trạch thâm hiểm cười nói “Hiện giờ anh muốn bỏ trốn, nhưng lại bị tôi bắt lại rồi, có muốn nghĩ tới điều kiện mà tôi đã nói với anh không? Đúng lúc có Diệp nhị thiếu gia ở đây, chúng ta cùng nhau nói rõ ràng”

“Tôi đã nói rõ rồi”

“Vậy sao? Nếu đã vậy, tôi không khách khí” Quan Đông Trạch nhướn mày, từ trong túi lôi ra một khẩu súng chĩa về phía Tư Minh, gương mặt hắn lập tức trở nên lạnh lùng “Tôi nói rồi, tôi không chiếm được cái gì, thì tôi sẽ tự tay huỷ diệt nó” Trong mắt hắn thậm chí còn hiện lên nét hưng phấn, lúc lên nòng thì nhanh chóng hướng súng về phía Diệp Kính Huy đang đứng bên cạnh anh.

Dường như đã đoán được chiêu dương đông kích tây này của Quan Đông Trạch, đúng thời khắc ấy, Tư Minh nhanh chóng xoay người ôm lấy Diệp Kính Huy, lấy cả cơ thể mình ra mà che lấy hắn, muốn nhận lấy viên đạn ấy vào người mình.

Phản ứng của anh vô cùng tỉnh táo và minh mẫn, hoàn toàn thuần thực mà ôm lấy hắn, thật giống như đã từng trải qua một khoá huấn luyện chuyên nghiệp. Diệp Kính Huy chỉ cảm thấy trước mắt mình cái gì cũng bị đảo ngược, còn chưa kịp nhận ra điều gì thì nghe thấy một tiếng “đoàng” vang lên, âm thanh khô khốc ấy như xé tan cả không khí yên tĩnh.

Thật lâu sau, Diệp Kính Huy đẩy người Tư Minh, thần nhiên nói “Buông tay ra đi, nền đất lạnh lắm”

Tư Minh cười cười buông hắn ra, đứng lên, kéo cả Diệp Kính Huy đứng dậy.

Sau đó thì quay đầu lại nhìn Quan Đông Trạch mà nói “Cậu học bắn súng ở đâu vậy?”

“Không phải là anh ta không biết bắn súng, mà là xài phải súng rỏm rồi” Diệp Kính Huy nhìn về phía Quan Đông Trạch mỉm cười, thản nhiên nói “Lần sau trước khi hành động, anh nên kiểm tra vũ khí lại một lần”

Quan Đông Trạch cúi đầu nhìn vào khẩu súng hơi nước trên tay mình, gương mặt đột nhiên trở nên méo mó, thanh âm rất trầm đục “Đừng đắc thắng quá sớm, tôi còn ở đây, các người không được sống yên ổn đâu”

Phía sau vang lên tiếng bước chân rất hỗn loạn, Tư Minh kéo theo Diệp Kính Huy và Tư Kiệt chạy nhanh qua rừng, quay về bãi đất trống.

Cách đó không xa là một chiếc xe màu đen khác, anh mở cửa trước cho Diệp Kính Huy ngồi ở vị trí phó lái, bảo Tư Kiệt nhanh chóng ngồi ở ghế sau, còn mình thì ngồi xuống vị trí lái xe, nhanh chóng điều khiển chiếc xe lao ra khỏi chỗ ấy.

Chiếc xe màu đen chạy nhanh trên quốc lộ, Tư Minh thuận tay chỉnh lại gương chiếu hậu rồi nói “Hai người cẩn thận, có lẽ đằng sau có kẻ bám theo”

Diệp Kính Huy liếc lên kính chiếu hậu một cái, quả nhiên đằng sau có một loạt xe đang đuổi theo, Tư Kiệt vội vàng thắt dây an toàn vào, hắn cũng vươn tay ra mà nắm lấy tay anh.

Chiếc xe mạnh mẽ quẹo một góc 90 độ trên mặt đường, rẽ vào một quốc lộ rộng lớn khác, khiến âm thanh ma sát kịch liệt giữa lốp xe và mặt đường vang lên rất rõ.

Diệp Kính Huy nhíu nhíu mày “Thực sự không biết là kĩ thuật lái xe của anh tốt tới vậy”

Tư Minh hơi hơi nheo mắt, nhìn hắn một cái, cười nói “Khi nào rảnh sẽ dạy em”

Chiếc xe lao nhanh trên quốc lộ, khiến cho đèn đường ngoài cửa kính nhanh chóng lướt qua rất nhanh, đi được một lúc thì đã bỏ xa đám xe đuổi ở phía sau.

Tư Minh đánh nhẹ tay lái, quẹo tới một cầu vượt.

Làn đường trên cầu đi rất phức tạp, Tư Minh đi được vài vòng thì cho xe đi chậm lại.

Trước mắt hắn là một con đường vừa rộng, vừa thẳng, vừa sáng.

“Anh rất thành thạo đi đường này phải không?” Diệp Kính Huy cười nói.

“Ừ” Tư Minh lên tiếng “Dù sao thì bọn anh cũng đã lớn lên ở đây”

Hắn gật đầu nói “Thảo nào mà chúng không đuổi theo được”

Tư Minh nhìn lên kính chiếu hậu, quả nhiên không còn chiếc xe nào đuổi theo nữa, khoé miệng không khỏi nhếch lên “Muốn đuổi theo cũng không dễ đâu”

Diệp Kính Huy hỏi “Cố ý đuổi theo chúng ta, là người lái xe lúc nãy sao?”

Tư Minh gật đầu cười “Đúng vậy, là tài xế của Tiêu Thành, anh ấy là người rất quan trọng, sẽ biết làm thế nào để đánh lừa bọn chúng đi hướng khác” Anh hơi ngừng lại rồi nói “Còn muốn hỏi gì nữa không?”

Tâm tình của Diệp Kính Huy nhanh chóng giảm bớt căng thẳng, hắn buông bàn tay mình ra khỏi tay anh, thoải mái gối tay ra sau gáy, khẽ cười nói “Xem ra anh lên kế hoạch rất tốt. Quan Đông Trạch không phải là bị anh cố tình lừa sao?”

“À cái đó thì không phải, lúc đó là anh cố ý đánh Quan Đông Trạch bất tỉnh thật” Tư Minh nghiêng đầu nhìn Diệp Kính Huy một cái, giải thích “Vốn theo kế hoạch của anh thì ngày mai khi Tang Du tới đây, anh sẽ thừa lúc còn đang hỗn loạn mà trốn ra ngoài, nhưng mà đêm nay có chút biến cố, lại có người âm thầm trợ giúp cho anh, vậy nên kế hoạch được thay đổi”

“Ừm...” Diệp Kính Huy thuận miệng trả lời lại.

Tư Minh làm thế nào mà thoát ra được, ai mới là người âm thầm trợ giúp cho anh, với hắn điều ấy không còn quan trọng nữa.

Điều quan trọng nhất hiện giờ là...hai giờ đều đang rất an toàn, vậy là đủ rồi.

Có lẽ là vì một đêm lo nghĩ về việc giải cứu cho anh, vậy nên Diệp Kính Huy không được chớp mắt một chút nào, hần đột nhiên cảm thấy rất buồn ngủ, tuy rằng biết được Tư Minh mấy ngày nay bị thương không ít, chính hần cũng rất muốn thay anh lái xe để anh có thể nghỉ ngơi, nhưng mà tự biết được, kĩ thuật lái xe của mình không được ổn cho lắm...vậy nên tốt nhận không nên nhận nhiệm vụ lái xe làm gì.

Nghĩ tới đó, hần thân nhiên nói “Nếu không có gì nữa, tôi đi ngủ một chút nha”

Nói xong liền nhắm hai mắt lại.

Nhưng Tư Minh đột nhiên nhấn phanh dừng xe, khiến cho cơ thể Diệp Kính Huy chúi về phía trước, suýt chút nữa còn đụng đầu vào cửa kính. Hần tức giận mở mắt ra nhìn anh “Làm gì đấy?”

Chỉ trông thấy gương mặt nghiêm túc của Tư Minh “Tư Kiệt”

Đang mơ mơ màng màng trong cõi tiên thì nghe thấy người ta gọi tên, Tư Kiệt giật cả mình ngẩng đầu lên hỏi “Dạ? Gì ạ?”

Anh hơi cúi mà nhẹ nhàng nói “Chúng ta đổi chỗ cho nhau đi, em lên đây lái xe”

Nói xong liền mở cửa xuống xe, sau đó đi tới mở cửa bên ghế phụ lái, hơi hơi xoay người, nhìn Diệp Kính Huy “Em cũng xuống đằng sau ngồi”

Hần cảm thấy rất lạ, nhưng mà nhìn thấy tay anh đang giương về phía mình, đành phải nghe theo mà đi xuống.

Xe một lần nữa khởi động, Tư Kiệt hưng phấn mà nói “Anh hai, xe này đi rất thích! Anh cho em nhớ?”

“Ừ” Tư Minh trả lời lại, sau đó thì dặn dò cậu “Em chuyên tâm lái xe đi, bọn anh có chút chuyện cần nói với nhau”

Nói xong rồi thì thuận tay kéo tấm cách âm trong xe xuống.

Diệp Kính Huy khẽ nhủ mày “Anh kéo tấm chắn âm xuống làm...” Còn chưa kịp nói xong thì đã bị người kia vội vàng chặn lấy.

“Ừm...”

Nụ hôn của anh rất bá đạo cường thế, hung hăng chặn lấy môi của Diệp Kính Huy, khiến cho toàn bộ những gì hần muốn nói đều bị nuốt trở về.

Cảm giác khi làn môi hơi khô kia mãnh liệt hôn lấy mình, hần thấy có chút đau, nhưng mà điều khiến cho Diệp Kính Huy ngạc nhiên hơn chính là cái cách mà anh hôn hần, Tư Minh giờ đây thật giống như là...đang nổi thú tính!

Hôn môi không còn chưa đủ, lưỡi của anh nhanh chóng luồn vào khoang miệng người kia, điên cuồng mút lấy lưỡi hần, chỗ nào cũng xâm chiếm rất mãnh liệt, khiến cho hần run cả người lên vì khoái cảm tê dại.

Chẳng lẽ là vì chịu lâu lắm rồi sao?

Nghĩ tới đây, Diệp Kính Huy chậm rãi bình tĩnh lại, vươn tay ra ôm lấy cổ anh, đáp lại nụ hôn nồng nhiệt ấy.

Nhưng mà lại không biết mình đang đổ dầu vào lửa.

Đầu lưỡi của hần hơi rụt rè dụi dụi, sợ trốn nhẹ nhàng khiến cho anh càng điên cuồng mà hôn trả lại. Thật giống như muốn nuốt luôn cả người kia, anh càng mút, càng liếm rộng hơn, thậm chí còn cắn, đầu lưỡi ở trong khoang miệng hần càng lúc càng trở nên cuồng loạn, tới nỗi khiến cho người ta thở cũng không xong.

Tư Minh thuận tay ôm lấy thắt lưng của hần, cánh tay thu lại, lực càng lúc càng lớn khiến cho Diệp Kính Huy thấy rất đau.

Cho tới khi nhận ra nụ hôn của anh rơi xuống tới yết hầu của mình, hần mới đột nhiên dùng sức đẩy anh ra.

“Chờ...chờ một chút”

Thanh âm của Diệp Kính Huy có chút khàn khàn, hần nhẹ nhàng thở dốc, điều chỉnh lại nhịp thở của mình, bình tĩnh hỏi “Anh bị làm sao thế?”

Hần phát hiện ra cơ thể của anh đang rất nóng, thật giống như là đang bị sốt cao, nhịp thở của thì hỗn loạn, ngay cả nhịp tim cũng rất nhanh, tựa như đang bị phát tiết, anh không có ý giấu giếm gì, trong ánh mắt hiện rõ ra một tia dục vọng.

Diệp Kính Huy cảm thấy bên tai là tiếng thở dồn dập của anh, cứ như đang bị thổi từng luồng khí nóng vào gần mình, thanh âm của anh rất khàn, khoé mắt hơi đỏ lên khiến cho hần thấy sờ sợ “Rốt cuộc là bị làm sao thế?”

Tư Minh hít thở thật sâu, hồi phục được một chút cảm xúc, bàn tay đặt ở bên thắt lưng của hần nhẹ nhàng ấn xuống, anh hạ giọng nói “Thật có lỗi, anh làm đau em rồi”

Cơ thể anh càng lúc càng nóng, đầu ngón tay đặt ở trên eo hần hơi run lên, hần còn cảm thấy rõ phần dưới của anh đang có phản ứng.

Diệp Kính Huy hơi nhếch khoé miệng hỏi “Anh bị tiêm thuốc kích thích à?”

Tư Minh nhíu mày lại “Anh bị Quan Đông Trạch bỏ thuốc vào nước”

“Lại là Quan Đông Trạch? Hần ta thật không từ thủ đoạn nào” Nhìn thấy Tư Minh đang nhăn nhó không trả lời lại, hần bắt đầu tự nhủ không nên xem thường tên họ Quan đầy quý giá kia. Hần lần này chuốc thuốc Tư Minh, chính là muốn Tư Minh không chịu đựng nổi mà cưỡng bạo hần, rồi sau đó sẽ gỡ trò cũ, quay lại video rồi gửi tới để ly gián hai người.

Quả thật rất vô liêm sỉ.

Cảm nhận được sự thay đổi từ cơ thể Tư Minh, khoé miệng Diệp Kính Huy nhẹ nhàng nhếch lên tạo thành nụ cười rất xấu xa, hần nhìn thẳng vào mắt anh “Vậy bây giờ anh tính thế nào?”

Tư Minh khẽ cười nhẹ “Em nói đi”

Diệp Kính Huy ghé tới gần bên tai anh, nhẹ nhàng cắn lên nó, sau đó thì dùng tới chất giọng vô cùng mê hoặc của mình mà chậm rãi nói “Tôi, giúp, anh”

Tư Minh bình tĩnh chăm chú nhìn hần, trông thấy ánh mắt lộ rõ ý cười kia mà trong lòng không khỏi khẽ rung động.

Em, tự nguyện sao?

Có phải là muốn chứng minh cho anh thấy, rằng trong lòng em từ lâu đã rất coi trọng anh?

Cho nên em mới không muốn nói vòng vèo, cho nên mới không hề lạnh lùng cự tuyệt?

Tuy rằng cho tới tận bây giờ hần vẫn không chịu nói ra ba chữ “Tôi yêu anh”, nhưng mà, một kẻ mạnh miệng như hần mà đồng ý những chuyện này, có lẽ đã thể hiện đủ rồi.

Tư Minh mỉm cười, ngón tay thon dài dần dần trượt tới phần eo của Diệp Kính Huy, cánh tay dùng một chút lực, khiến cho thân thể hai người dựa vào nhau chặt hơn một chút.

Hần nhẹ nhàng cắn lên vành tai Tư Minh, thuận tay ôm lấy anh.

Có lẽ là vì đã sớm hiểu được ý của nhau, vậy nên hai người phối hợp vô cùng ăn ý, nụ hôn nóng bỏng lại một lần nữa được diễn ra, khiến cho thân thể rất nhanh đã có phản ứng, cả hai người đều như muốn bức ngạt cả đôi phương. Bởi vì không gian trong xe không được rộng rãi, với tình huống này, cũng có chút chật chội.

Diệp Kính Huy mặc dù nhiều năm phong lưu, không bao giờ cam chịu đi nằm dưới người khác, nhưng mà lần đó khi bị Tư Minh nằm trên, cũng không phải là tệ lắm, hơn nữa bản thân mình cũng rất được hưởng thụ, nhiệt độ thân thể cứ như đột nhiên tăng cao, khiến cho đầu óc mụ mị hết cả đi, hiện giờ hần còn nhớ rất rõ hoàn cảnh lúc ấy.

Dù sao thì sau này cũng còn nhiều cơ hội, hắn sẽ từ từ mà tìm cách tính sổ lại với anh.

Với lại...

Vào thời khắc Quan Đông Trạch bóp bò súng, Tư Minh đã ôm lấy hắn mà muốn đỡ lấy viên đạn ấy, đôi mắt anh khi đó tràn ngập tâm tình rất chân thành, nghĩ tới điều ấy thôi cũng đủ khiến cho hắn nguyện ý nằm phía dưới anh.

Vậy nên Diệp Kính Huy mới không khỏi nở một nụ cười, tiến tới bên tai anh “Hôm nay tôi giúp anh, về sau anh sẽ phải giúp tôi”

Tư Minh khẽ cười cười “Được”

Sau đó anh liền vươn tay ra tháo thắt lưng của hắn, nhẹ nhàng cởi quần dài cùng quần trong của hắn ra, ngay cả đôi giày da cũng thuận tay cởi ra nốt.

60. Chương 60

Bên trong xe chỉ có ánh đèn nhàn nhạt, đôi chân thon dài xinh đẹp của Diệp Kính Huy đang lộ ra rất rõ ràng trước mắt anh, trên người hắn nửa mặc nửa cởi, khiến cho thị giác của Tư Minh bị rung động một trận, miệng lưỡi cũng khô cả đi, không kiềm chế được mà cắn lên tai hắn, thấp giọng nói “Xin lỗi, anh không nhận nổi nữa rồi”

Diệp Kính Huy cười khẽ “Tôi đâu có bảo anh phải nhận”

Sau đó hắn liền chủ động hôn lấy anh.

Ngồi ở phía trước còn có đứa em trai mới chỉ mười tám tuổi của Tư Minh, tuy rằng cậu ấy không có nghe được mấy thanh âm này, nhưng trong lòng hai người cũng rất khẩn trương, muốn làm cho thật nhanh.

Xe đi trong đêm tối, đèn đường bên ngoài nhanh chóng dần xuất hiện rồi vụt qua ô cửa, khiến cho ánh sáng bên trong xe biến hoá rất nhiều sắc màu rực rỡ, điều đó nhắc cho họ nhớ rằng mình đang ở trong hoàn cảnh rất đặc biệt.

Nhưng mà cũng bởi vì thế mà trở nên kích thích lạ thường...

Trái tim đập rất loạn, không khí trong xe càng lúc càng khiến cho họ cảm thấy nóng rực, mỗi một nhịp thở cũng thật giống như đang phả từng làn hơi nóng hổi lên gương mặt của đối phương.

Nhiệt độ trong xe đang mỗi lúc một tăng, Diệp Kính Huy lại còn đang trong tình trạng nửa trên mặc áo nửa dưới không mặc gì, vì thế mà hắn muốn cởi luôn cả áo của mình ra, nhưng mà nghĩ tới việc cơ thể của Tư Minh hiện giờ có lẽ rất bức bối, vậy nên mới tốt bụng cởi áo trùm anh trước.

Dựa vào ánh sáng nhàn nhạt bên trong xe, Diệp Kính Huy có thể trông thấy rõ từng vết roi lằn trước ngực Tư Minh.

Từng vết thương được chồng chéo lên nhau tựa như đang ở trên người anh mà gương nanh múa vuốt, diều vũ dương oai, khiến cho hắn cảm thấy rất chói mắt, làn da anh còn có chút hằn đỏ, cứ như bọn chúng đã đem hết tất cả các loại roi ra mà thẳng tay hành hạ anh.

Hồ hấp của hắn như dừng lại, cảm thấy tim mình bị co thắt một nhịp rất đau.

Từ trước tới giờ chưa từng cảm thấy đau tới vậy, đau tới nỗi chỉ muốn ngay lập tức lôi kẻ dám đánh Tư Minh ra mà lột da rút gân, nghiền xương thành tro!

Tư Minh tựa như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, anh bình tĩnh nhẹ nhàng ôm lấy vai người kia mà trấn an “Không sao, chỉ là bị thương ngoài da một chút thôi”

Diệp Kính Huy vươn tay ra, đầu ngón tay cẩn thận chạm lên từng vết sẹo ấy mà khẽ run lên, hần nhẹ giọng hỏi “Có đau không?”

“Không đau” Tư Minh mỉm cười, cúi xuống hôn lên trán hần.

Ôm nhau trong tư thế gần gũi tới vậy, khiến cho cơ thể hai người lập tức nóng rực lên. Bởi vì không gian trong xe rất chật hẹp, phía sau còn bị vướng tấm cách âm, vậy nên không thể cùng nhau song song nằm xuống.

Diệp Kính Huy thở thật sâu, chủ động tách chân ra ngồi lên người Tư Minh. Lúc này trên người hần đang ở trạng thái nửa mặc nửa không mặc, chiếc áo sơ mi cũng được mở rộng, càng khiến cho làn da hiện ra một cách rõ rệt. Ở trên khuôn ngực trắng nõn là hai nhũ hai hồng nhạt thực xinh đẹp, hai chân thon dài của hần lại được tách rộng...

Toàn bộ thân thể người kia đều hiện ra trước mắt anh, ánh đèn chiếu nhẹ xuống càng khiến cho hần tăng thêm phần mê hoặc lòng người.

Tiếng thở của Tư Minh có chút nặng nề, hai tay anh đỡ lấy eo của hần.

Ngón tay ngay khi vừa mới tiếp xúc với người kia đã khiến cho nhiệt độ cơ thể tăng nhanh đột ngột, dần dần di chuyển trên làn da mịn màng đó thôi mà không khỏi khẽ run rẩy.

Diệp Kính Huy dựa theo động tác hướng dẫn của Tư Minh mà rất nhanh đã điều chỉnh lại tư thế của mình, hần nhẹ nhàng thở hắt, sau đó hơi cúi đầu xuống, linh hoạt cởi thắt lưng của anh, còn giúp anh cởi luôn cả quần dài và quần trong ra.

Vì dục vọng bị nhấn nhay rất lâu mà bành trướng tới cực độ, vừa mới được giải thoát khỏi lớp vải bí bức liền nhanh chóng cứng lại, lộ rõ trước mắt Diệp Kính huy.

Hần nhẹ nhàng chạm tới nơi ấy, khoé miệng nâng lên “Được rồi, tôi giúp anh”

“Ừm..” Tư Minh thoải mái khẽ thở dài, cảm nhận lấy từng ngón tay thon dài kia đang xoa dịu dục vọng của mình.

Khuôn mặt của hần hiện giờ đang ở ngay trước mắt anh, bởi vì đang cúi đầu mà phần tóc mái rũ xuống che hết trán, theo động tác của hần mà khẽ động. Biểu hiện trên gương mặt Diệp Kính Huy rất chân thật, ánh mắt cũng rất sáng, hần nhìn vào cơ thể của Tư Minh mà không khỏi hơi nâng khoé miệng.

Động tác của tay hần càng lúc càng nhanh hơn, khiến cho anh cảm thấy bụng mình như căng cứng lại, dục vọng nhay náy quá lâu cuối cùng cũng nhanh chóng được giải phóng ra ngoài, còn bị dính lại một chút tại bụng của Diệp Kính Huy, một chút nữa thì bị lưu trên da ghế ngồi màu đen, khiến cho khung cảnh trở nên dâm mỹ lạ thường.

Diệp Kính Huy nhẹ nhàng thở, lắc lắc cổ tay, nói sát vào tay anh “Anh nhay lâu vậy sao”

Tư Minh hôn lên trán hần “Tốt lắm”

“Bị tiêm thuốc kích thích vào người mà còn bình tĩnh lái xe chạy trời chết, sức chịu đựng của anh quả thật không tồi, tôi không thể không bội phục”

“Cảm ơn em”

Tư Minh mỉm cười, một tay đặt ở eo hần, tay còn lại thì chạm tới thân dưới người kia.

Diệp Kính Huy cảm thấy bụng mình hơi cứng lại, bộ phận nhạy cảm nhanh chóng đã phản ứng trong tay anh, đột nhiên có một cảm giác rất kì diệu lan toả khắp cả cơ thể.

Anh nhìn vào gương mặt hơi ửng đỏ của Diệp Kính Huy, lại càng phát hiện ra cơ thể trắng hồng kia thật sự gợi cảm tới mê người.

Tư Minh cười cười, không chút do dự cúi đầu xuống, ngậm lấy dục vọng của hần.

“Ừm...ha ~” Diệp Kính Huy khẽ thở dốc, vừa hiểu ra anh đang làm gì liền run run nói “Tư Minh, anh...”

Hắn biết rằng người kia rất kiêu ngạo, chỉ khi nào anh thực sự yêu đối phương mới có thể làm việc đó mà thôi.

Thấy Tư Minh dùng miệng mà giúp mình, Diệp Kính Huy kinh ngạc trong chốc lát, nhưng trong lòng hắn cũng không khỏi cảm thấy vui vẻ đặc ý [dễ thương vãi

~]

Anh mang theo ánh mắt dịu dàng mà ngẩng đầu lên nhìn hắn, sau đó lại tiếp tục cúi xuống...

“Ừm...” Diệp Kính Huy khẽ rên lên, bàn tay nắm nhẹ lấy mái tóc anh, hắn khẽ nhắm mắt lại mà hưởng thụ cái khoái cảm kì lạ ấy...

Tuy rằng tình trạng này Diệp Kính Huy đã từng trải qua, khoái cảm cũng đã từng được hưởng nhiều rồi, nhưng kì lạ nhất là, cảm giác này thực sự rất đặc biệt, khi mà hắn được anh dịu dàng dùng miệng bao trọn lấy dục vọng của mình, được đầu lưỡi kia cẩn thận âu yếm, ngoài việc có thể giải phóng ra ngoài, hắn còn cảm thấy trong lòng xuất hiện một loạt cảm xúc rất thoải mái.

Mỗi một lần đầu lưỡi ấy lướt qua bộ phận nhạy cảm ấy, đều khiến cho toàn thân người ta không khỏi kịch liệt run rẩy.

Nhịp thở của Diệp Kính Huy càng ngày càng nhanh, ngay cả trái tim cũng đập loạn cả lên, thật giống như khiến cho lồng ngực muốn vỡ cả ra.

Ý chí hoàn toàn bị khống chế, cái loại khoái cảm trong hắn thật sự quá kì diệu, thật giống như một dòng thủy triều dâng lên mãnh liệt, cuối cùng cũng được giải phóng tất cả ra ngoài.

“A ...” Bàn tay nắm lấy tóc Tư Minh hơi nắm chặt lại, toàn thân Diệp Kính Huy khẽ run rẩy, tất cả chất lỏng màu trắng ấy đều ở trong miệng của Tư Minh hết.

Anh cũng chẳng để ý nhiều tới nó, ngược lại còn tiến tới hôn lên miệng hắn, kéo hắn ôm vào ngực mình.

Trận khoái cảm qua đi, Diệp Kính Huy lười biếng tựa đầu lên vai anh, nhắm mắt lại mà điều chỉnh nhịp thở.

Nhưng hắn lại cảm thấy đầu ngón tay của Tư Minh đang dần dần trượt dọc theo sống lưng của mình mà lần xuống, vì bị nhẹ nhàng ma sát mà huyết đạo phía sau hắn có một chút co lại...

Cơ thể Diệp Kính Huy cứng đờ, hắn cảm thấy ngón tay kia càng cử động thì càng khiến cho nơi đó trở nên tê dại, ngón tay của anh còn dấn chút chất lỏng thừa dịp tiến sâu vào bên trong huyết đạo chật hẹp ấy ..

Hắn không hề phản kháng lại, thở thật sâu, tựa vào vai anh mà thản nhiên nói “Anh có thể làm, nhưng mà, đừng có làm tôi bị đau, nếu không tôi sẽ trả lại gấp mười lần”

“Tất nhiên rồi” Tư Minh ngẩng đầu lên khẽ mỉm cười “Anh không dùng được”

Nhìn vào nụ cười ôn nhu trên gương mặt anh mà trong lòng bỗng dưng bị làm cho lay động, hắn cúi xuống hôn lên môi anh, rất nhanh lại bị Tư Minh đáp trả lại.

Ngón tay thứ ba nhẹ nhàng được tiến vào, dần dần nở rộng nơi ấy ra một chút. Diệp Kính Huy thả lỏng cơ thể mình ra hết mức có thể, nhưng mà vẫn không thấy đỡ đau hơn chút nào, vách tràng vì bị vật lạ xâm nhập mà theo phản xạ co lại.

Tư Minh rút ngón tay của mình ra, dùng hai tay đỡ lấy thắt lưng người kia, anh khẽ thở thật sâu, sau đó đem phần thân dưới rất lâu đã phản ứng của mình mà tiến thẳng vào bên trong hắn.

Diệp Kính Huy ngay lập tức cảm nhận được một vật cứng rắn nóng rát tiến mạnh vào bên trong mình, khiến cho hắn cứng đờ người vì quá đau.

“A !!...”

Cái đau tựa như cơ thể bị xé ra làm đôi, khiến cho sắc mặt của hắn trở nên trắng bệch, tay hắn nắm chặt lấy bả vai anh, cố gắng hít một hơi thật sâu.

Tư Minh lại đẩy mạnh, cho tới khi hoàn toàn tiến vào bên trong rồi mới nhẹ nhàng dừng lại thở hổn hển.

Vì bị xâm nhập vào mạnh mẽ tới vậy mà Diệp Kính Huy cảm thấy nội tạng của mình cứ như bị anh làm cho đảo lộn, nhịp tim thì đập càng lúc càng nhanh.

“Có đau không?” Tư Minh nhẹ nhàng ôm lấy vai người kia, hôn một cái lên môi hắn để trấn an “Thả lỏng một chút”

“Hừ, anh cứ thử là tôi xem” Diệp Kính Huy ngoài miệng tuy rằng đang oán giận, nhưng vẫn nghe theo lời của anh, hít thở sâu, cố gắng thả lỏng thân thể.

Tư Minh vừa hôn vừa đỡ lấy thất lưng của hắn, thông thả chuyển động thân dưới của mình. Dục vọng bị vách tràng kia gắt gao bao chặt lấy khiến cho anh cảm thấy nhiệt độ cơ thể mình càng lúc càng tăng dần, nụ hôn cũng trở nên nóng bỏng hơn, hôn thoải thê cả khoang ngực của hắn rồi, anh di chuyển nụ hôn xuống phần xương quai xanh, xuống ngực, nhẹ nhàng ngậm lấy nhũ hoa ửng hồng kia...

“Ha ~...” Diệp Kính Huy thoải mái rên thành tiếng, cơn đau phía sau cũng dần giảm đi, thay vào đó là một khoái cảm dâng lên tới mê mị.

Tư Minh thở mạnh, thân dưới luân động càng lúc càng nhanh, mỗi lần như vậy đều chạm tới điểm mẫn cảm bên trong cơ thể hắn, khiến cho Diệp Kính Huy vì hưng phấn mà siết chặt tay.

Nhũ hoa nằm trong khuôn miệng ấm áp của anh cũng nhanh chóng cứng lại, đã vậy còn bị anh xấu xa liếm nhẹ lấy, sau đó thì thấp giọng hỏi “Em thoải mái không?”

“Ừm...” Diệp Kính Huy gật gật đầu, hai tay ôm lấy đầu Tư Minh, khiến cho anh càng dễ mút lấy hai nhũ hoa của hắn hơn. Tư Minh nhẹ nhàng cười, ngậm lấy nhũ hoa còn lại, đồng thời thân dưới vẫn luân động rất nhanh...

“A...Chậm...chậm một chút”

Diệp Kính Huy ngừng cổ thở dốc, ôm chặt lấy anh.

“Ừm...điểm nhạy cảm của em...quá sâu”

Sau đó thì lại là một vòng kịch liệt đưa đẩy, khiến cho hắn giải phóng ra dục vọng lần thứ hai, vách tràng bị kịch liệt ma sát mà co rút nhanh, làm cho Tư Minh cũng thở mạnh rồi giải phóng ra ngay trong cơ thể của người kia.

Diệp Kính Huy chỉ cảm thấy toàn thân bị đau nhức một trận, vừa muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi thì lại bị Tư Minh xoay người, đặt hắn ngồi xuống ghế.

“Này, chưa đủ à...Ừm...ah ~...” Hắn chưa kịp nói xong thì lại bị anh hôn một lần nữa.

Tư Minh đem hai chân của Diệp Kính Huy đặt lên bả vai của mình, khiến cho thân thể hắn hoàn toàn mở ra trước mắt anh. Huyệt đạo phía sau hắn vẫn hơi khép mở, còn chảy ra một dòng chất lỏng màu trắng, cả thân thể Diệp Kính Huy trắng hồng nổi bật lên so với ghế da màu đen, hai nhũ hoa trước ngực đang ửng đỏ diễm lệ, đầu hôn của anh trải từ cổ cho tới bụng hắn, người kia lại còn thở ra từng hơi thở như đang dụ dỗ người khác...

Diệp Kính Huy cuối cùng cũng chậm rãi mở mắt ra, nhờ vào ánh đèn mờ nhạt trong xe mà chỉ nhìn thấy gương mặt anh tuấn của Tư Minh ở ngay trước mặt, đôi mắt bình tĩnh ấy đang chăm chú nhìn vào mình, mái tóc ướt đầm mồ hôi, ngay cả áo sơ mi cũng bị dính sát vào cơ thể khiến cho dáng vóc hoàn mỹ kia càng được lộ ra. Khuôn ngực anh bị giăng đầy vết sẹo, lại càng tăng thêm vài phần khêu gợi...

Mồ hôi anh lăn trên vết sẹo mà rơi xuống người hắn, khiến cho cơ thể hắn lại một lần nữa tăng nhiệt.

Hai người lẳng lặng chăm chú nhìn nhau, trái tim dường như đập loạn cả nhịp.

Vừa mới làm xong một lần, vậy nên trong không khí còn lưu lại chút hương vị khiến cho cơ thể cảm thấy mụ mị cả đi, hai người cũng chẳng làm gì thêm, chỉ đơn giản là ôm lấy nhau.

Đôi môi một lần nữa tìm tới mà hôn rất nóng bỏng, cảm giác được vật kia vẫn đang ở bên trong mình đang dần cương cứng lên, bàn tay Diệp Kính Huy run rẩy, hắn cũng chẳng phản kháng lại, để mặc cho Tư Minh một lần nữa luân động.

“Ừm...ha ~...”

Tiếng rên của hắn đều bị nụ hôn của anh nuốt hết, móng tay cắm hơi sâu xuống da ghe mà mình đang ngồi, hắn khẽ run lên, vật kia càng lúc càng chuyển động nhanh hơn, đôi chân của hắn cũng không điều chỉnh nổi mà cũng khẽ run theo...

“A...a...”

Dù sao thì Diệp Kính Huy hắn cũng là một người không biết ngượng, lại còn đang ở dưới một kẻ đang nổi thú tính vì bị dính thuốc kích thích, hắn lại càng phóng túng bản thân mình hơn, rên thành tiếng.

Đột nhiên xe bị một trận xóc lên, khiến cho Tư Minh không kiềm chế được lực của mình, lập tức mạnh mẽ đâm thẳng thật sâu vào bên trong hắn, giống như muốn xé đôi người hắn ra luôn...

“Á !” Diệp Kính Huy kêu lên một tiếng kinh sợ, mặt trắng bệch cả đi “Anh điên rồi à?”

Tư Minh không có ý định sẽ rút ra, ngược lại còn vô tội nhún nhún vai, làm bộ như kiểu không phải lỗi của anh.

Tầm chắn âm bị kéo xuống một chút, truyền tới giọng nói khản trương của Tư Kiệt “Anh hai, phía trước nhiều chỗ rẽ như vậy, chúng ta đi đường nào?”

Vật rắn kia vẫn nằm lại bên trong hắn, chỉ là ngừng không luân động nữa.

Diệp Kính Huy cắn chặt môi, phần nộ trường mắt lên nhìn anh.

Tư Minh hít một hơi thật sâu, hạ giọng nói “Đi đường bên trái”

“Ồ, giọng anh bị làm sao đấy? Anh bị cảm à?”

“Không, cậu ấy đang ngủ, anh không muốn cậu ấy bị tỉnh giấc” Nói xong còn quay lại nhìn Diệp Kính Huy rồi mỉm cười, nói xong thì nhẹ nhàng rút ra khỏi cơ thể hắn.

Tư Kiệt nghe xong liền vâng theo lời anh, cũng thấp giọng nói “Đường kia em không biết đi, nhớ lạc thì sao anh?”

“Không lạc được đâu, nó là đường một chiều, chỉ cần đi thẳng là được rồi. Tới thị trấn nhỏ phía trước rồi chúng ta đổi chỗ cho nhau”

Tư Kiệt vẫn hỏi lại “Đường này rất xấu, đi thì mất bao lâu hả anh?”

“Bốn tiếng”

“Dạ, vậy thì anh tiếp tục ngủ đi, anh bị giam lâu như vậy chắc là mệt muốn chết rồi. Cứ tin vào kĩ thuật lái xe của em, hà hà”

“Ừ, vất vả cho em rồi” Tư Minh nói xong thì kéo tấm cách âm xuống, sau đó mới nhẹ nhàng thở hắt ra.

Diệp Kính Huy cũng nhẹ nhàng thở, ấn ấn vào bụng của Tư Minh mà nói “Em trai của anh còn lo anh mệt muốn chết rồi, còn tôi thì thấy anh đang rất khỏe mạnh tỉnh táo”

Tư Minh mỉm cười, lại xoay người để cho Diệp Kính Huy ngồi ở trên người mình, lưng hắn quay về phía lưng của Tư Kiệt ở phía trước, lần này không hề có những động tác khơi gợi dục vọng nữa, anh chỉ một đường xâm nhập thẳng vào bên trong hắn.

Xe đi trên đường bị xóc liên tục, vậy nên Diệp Kính Huy không làm chủ nổi mà bị ngồi mạnh xuống, vách tròng bị một trận ma sát mạnh, khiến cho cả cơ thể lẫn tâm trí hắn như mù mịt đi vì khoái cảm mãnh liệt.

“Anh...tôi cuối cùng...cũng nhìn rõ bản chất của anh...” Hắn còn chưa kịp nói xong, lại bị người kia đẩy mạnh một nhịp chạm tới điểm nhạy cảm “A...A...”

Tự nghe được tiếng rên của chính mình, khoé mắt của Diệp Kính Huy không khỏi hiện lên một chút tức giận. Khoé miệng của Tư Minh lại còn mang theo nụ cười rất thần nhiên, hai tay anh đỡ lấy phần thắt lưng của hắn, đôi môi tiến gần lại mà hôn lấy hắn, ngăn hết mấy lời oán hận của người kia lại.

Con đường này quả nhiên không dễ đi cho lắm.

Bởi vì thỉnh thoảng lại bị xóc, vậy nên hai người trong xe cũng không khỏi tiến gần vào nhau nhiều hơn, gương mặt của Diệp Kính Huy lúc thì đỏ lúc thì trắng.

Trong không gian chật chội như vậy mà vang lên tiếng rên vô cùng kịch liệt, lại có thêm cả tiếng thở vô cùng dâm mãnh lẫn cùng...

...

Mặt trời dần dần ló rạng, có thể mơ hồ nhìn thấy cây cối bên ngoài đang nhanh chóng vụt qua cửa kính xe. Ở phía xa xuất hiện một thị trấn nhỏ.

Tư Kiệt kéo tấm cách âm xuống, nhìn thấy một hình ảnh vô cùng kì dị.

Gương mặt của Diệp Kính Huy rất mệt mỏi, hắn dựa lên vai của Tư Minh, nhẹ nhàng nói cái gì đó vào tai anh.

Tư Minh nghiêng đầu nghe, sau khi nghe xong thì ôn nhu cười cười, nhẹ giọng nói “Lần sau không thể nữa”

Diệp Kính Huy hơi nhướn mắt “Trở về rồi tôi sẽ tính sổ với anh”

Tuy rằng thanh âm có chút đả kích, nhưng mà ngữ khí chẳng có chút nào gọi là đe dọa uy hiếp cả, ngược lại nhìn hai người họ thật giống như một đôi tình nhân đang ngồi trên đũa nhàu.

Tư Minh nhẹ nhàng vén tóc hắn, ôn nhu nói “Em nói là mình mệt và muốn ngủ mà, tới nơi rồi anh sẽ gọi em dậy”

“Ừ” Hắn lập tức nhắm nghiền mắt lại.

Nhìn thấy ánh mắt tò mò của Tư Kiệt đang nhìn chằm chằm vào mình, Tư Minh quay đầu lại nói “Tư Kiệt, em ngồi sang ghế phó lái đi, đường này em không quen đi, để anh lái”

Nói xong liền mở cửa xe ra, sau đó ôm lấy Diệp Kính Huy mà đặt hắn nằm xuống ghế, cởi áo khoác của mình ra đắp lên người kia.

Toàn thân Diệp Kính Huy bủn rủn, mệt tới nỗi không ngẩng đầu lên được, nghe thấy Tư Minh nói là muốn lái xe, hắn mơ mơ màng màng nói “Anh lái xe cẩn thận một chút”

Tư Minh vừa định đóng cửa thì nghe được câu ấy, đột nhiên quay đầu lại ngạc nhiên nhìn vào hắn.

Diệp Kính Huy đã sớm nhắm mắt lại, thở đều đều.

Hiện tại hắn đang ở trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, vậy mà vẫn mơ hồ nói ra lời nói thân thiết ấy, vậy thì...không cần hỏi cũng biết.

Nụ cười trên gương mặt Tư Minh lại càng rực rỡ, anh xoay người vào trong xe, hôn nhẹ lên trán hắn “Yên tâm đi”

Sau đó thì ghé tới tai người kia nhẹ giọng nói “Anh yêu em”

Không biết là Diệp Kính Huy có nghe được không, khi Tư Minh đóng cửa xe lại, khoé miệng hắn hơi cong cong lên.

Nụ cười ấy, mang theo một chút niềm vui sau một đêm dài.

Nhưng cũng lộ ra một chút đắc ý và thoả mãn, đan xen một chút hạnh phúc.

61. Chương 61

Ba ngày sau tại New York.

Tư Minh cuối cùng cũng được làm thủ tục xuất viện, vết thương trên người anh không còn nghiêm trọng nữa, nhưng mà đột nhiên bị cảm nên người anh nóng tới tận 39 độ, vậy nên mới phải ở lại viện. Diệp Kính Huy biết rõ, là tại vì anh đem áo khoác của mình khoác cho hắn, vậy nên mới bị cái lạnh vào sáng sớm là cho phát sốt.

Từ bệnh viện đi ra ngoài đã là chập choạng chiều tối, từ trên tầng cao nhìn ra bên ngoài, thấy cả một khoảng trời chuyển sắc đỏ nhạt.

Đây đã từng là thành phố rất quen thuộc đối với họ, nhưng giờ đây lại trở nên thật xa lạ.

Khi Diệp Kính Huy còn ở New York, toàn trà trộn vào chơi trong mấy quán bar, tới lúc bị cha bức hôn thì rất ít khi đi lại đó đây.

Khi Tư Minh còn ở New York, cả ngày vất vả chăm sóc cho mẹ nằm ở trong bệnh viện, còn phải lo cho cả việc học của em trai, vậy nên lại càng chẳng có tâm trí đi mà đi ngắm cảnh.

Khi ấy họ cùng sống chung trong một thành phố, vậy mà chưa từng gặp mặt.

Vì một lễ hội hoá trang năm ấy được sắp xếp trước, lại khiến cho hai người đến bên cạnh nhau.

Qua nhiều năm như vậy rồi, giờ quay trở lại, đã thấy thành phố này biến đổi tới nỗi không còn nhận ra.

Cũng là do bàn tay của con người.

Diệp Kính Huy đột nhiên muốn được quay trở về nhà, vậy nên kéo theo cả Tư Minh đi qua một ngã tư đường, đi tới con phố quen thuộc ngày ấy thì gặp phải một cảnh tượng rất kinh hoàng, khiến cho hắn mở to cả hai mắt.

Ở phía xa là một luồng khói đen đặc cuộn cuộn bốc lên, ngọn lửa hung dữ càng lúc càng lan rộng hơn, đốt hết tất cả những gì nó chạm tới, huỷ hoại cả ngôi nhà, khiến cho khung cảnh càng lúc càng trở nên đỏ rực.

Diệp Kính Huy nhúu chặt mày lại.

Trận hỏa hoạn này không phải là do ngoài ý muốn. Hắn thậm chí còn biết chắc rằng nhất định là do Quan Đông Trạch hoặc tổ chức xã hội đen kia đã làm ra, là họ cố ý phóng hỏa đốt ngôi nhà ấy.

Mục đích dĩ nhiên là để trả thù.

Bởi vì họ biết rõ rằng ngôi nhà đó đã từng là nơi mà Diệp Trí Viễn sống tới hơn nửa đời người, là nơi mà ông coi trọng nhất.

Từng gian phòng, từng viên gạch đều là do ông tự tay lựa chọn, thiết kế, trong thư phòng còn được đặt giá sách mà ông rất yêu thích, từng quyển sách đều là do ông tự mua. Trong phòng ngủ ở tầng ba còn treo tấm ảnh cưới của ông và vợ mình, gương mặt hai người trong bức ảnh đều mang theo nét trẻ khi còn ở tuổi thanh xuân. Còn ba cây liễu kia, là do hắn tự tay trồng nên để tượng trưng cho ba anh em nhà họ Diệp.

Nếu như không mắc phải ung thư dạ dày, ông có lẽ sẽ không bao giờ rời khỏi ngôi nhà ấy.

Khi ông rời đi, bởi đường quá xa xôi, vậy nên cái gì cũng không mang theo.

Hiện giờ tất cả, đều bị trận hỏa hoạn này huỷ hoại hết.

Diệp Kính Huy quay người đi.

Hắn không đành lòng nhìn vào đám cháy ấy nữa, ngọn lửa hung dữ đó thậm chí còn khiến cho người ta cảm nhận rõ được sự thù hận tột cùng, nó thật giống như một con thú điên cuồng đang muốn nuốt chửng lấy tất cả.

Cảm nhận được bàn tay đang nắm lấy tay mình hơi siết chặt, Diệp Kính Huy quay đầu lại cười cười rồi nói “Ngôi nhà bị đốt cũng không sao, nhưng cha tôi thực sự rất yêu quý thư phòng của ngôi nhà ấy, có rất nhiều quyển sách ông đã mua giờ này không còn được xuất bản nữa. Trong phòng ngủ của cha mẹ còn được treo

tấm ảnh cưới của hai người, khi đó vội vàng quay trở về nước nên quên không mang theo” Hấn hơi ngừng lại, vẫn tiếp tục nói rất bất đắc dĩ “Đó là bức ảnh cưới duy nhất còn được giữ lại của cha mẹ tôi. Trong bức ảnh ấy, thực sự trông cha rất trẻ”

Hấn nhớ rõ ràng khi hấn còn nhỏ, cha hấn đã nói với hấn rằng, nếu đã làm con của Diệp Trí Viễn thì phải là một đứa con vừa thông minh, vừa lí trí, phải có phong độ, phải được học hành tử tế. Vậy nên từ nhỏ hấn và hai anh em của mình phải theo rất nhiều chương trình học khác nhau.

Anh hai chủ yếu là học thư pháp, mình học dương cầm, còn em út thì học võ đạo.

Lúc ấy hấn chẳng có chút hứng thú gì, chỉ là vì bị cha bắt nên mới phải học thôi.

Mỗi lần ngồi trong phòng của cha mẹ để tập dương cầm, hấn đều ngẩng đầu lên nhìn vào bức ảnh cưới ấy, có thể thấy rõ một nam nhân mặc y phục màu trắng, tuy rằng bức ảnh vì đã cũ mà có chút ố vàng, nhưng gương mặt nam nhân vẫn rất rõ đường nét. Nam tử tuổi trẻ tuấn lãng, đứng bên cạnh là nữ tử xinh đẹp ôn nhu, trên mặt hai người đều nở một nụ cười rất đẹp. Ở phía dưới ảnh chụp có ghi một hàng chữ nhỏ : Ngày 1 tháng 10 năm 1979, Diệp Trí Viễn, Văn Tích Tuệ, trăm năm hạnh phúc.

Mỗi lần nhìn vào bức ảnh ấy, Diệp Kính Huy đã nghĩ, vì mình là con của cha mẹ, vậy nên rất mong cha mẹ sẽ sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi.

Khi đó chưa có việc gì xảy ra, hấn rất ngông cuồng, cũng chưa từng dám đứng trước mắt cha rồi lạnh lùng nói “Cảm ơn hai người đã dạy cho con trở thành đứa con không hề thua kém ai cả”

Khi ấy tuổi còn nhỏ, hấn hay mở cửa sổ nhìn ra cái hồ phía trước, lúc đó đang là mùa xuân, lá liễu bay tán loạn rồi rụng xuống mặt nước, thật giống như một trận tuyết rơi.

Cảnh đang đẹp như vậy, Diệp Kính Huy lại nghe được một tiếng chói tai.

Khi ấy mẹ thường hay tới phòng để nhìn hấn, mỗi lần nghe được tiếng bước chân quen thuộc ấy là hấn lại lúi cúi dương cầm ra, còn tỏ vẻ như mình đang suy nghĩ chăm chú lắm về loại nhạc cụ này. Mẹ hấn chỉ ôn nhu cười, đặt cho hấn một tách cà phê lên bàn rồi lại nhẹ nhàng đi ra. Bà vừa đi, Diệp Kính Huy liền quăng cây dương cầm đi chỗ khác, lười biếng nằm trên sa lon để ngủ.

Hấn bẩm sinh làm gì có năng khiếu âm nhạc.

Anh hai vì học chăm chỉ mà mỗi lần đặt bút viết đều viết ra từng dòng thư pháp rất đẹp, còn em út sau vô số lần ngã cuối cùng cũng học được kỹ thuật nhảy điệu luyện hơn người, còn cái cây dương cầm của hấn, vì quá lâu không được động tới nên bị bám một lớp bụi dày.

Hấn chẳng bao giờ làm tốt được chuyện gì mà cha hấn mong muốn.

Hiện tại ngôi nhà của Diệp gia bị lửa thiêu thành tro tàn, giờ nhớ lại, từng từng kí ức ảm áp lại lần lượt quay trở về.

Hấn nhớ tới chậu hoa được trồng nơi sân nhà, chiếc xe đồ chơi của Diệp Khiêm, đồng tạp chí và CD mà Kính Văn mua về, những quyển sách dày đặc chữ mà anh hai rất thích đọc, bộ váy cưới của Tang Du khi cưới anh hai của mình, ba cây liễu mà mình tự tay trồng cùng nhau xào xạc trong gió, cây dương cầm màu trắng, đồng hồ thủ công nhằm chán mà mẹ tự tay làm, giá sách cùng vị trà mà cha luôn yêu thích, còn có cả bức ảnh kết hôn đã ngả màu.

Trong nháy mắt, tất cả đều bị đốt cháy không còn lại chút gì.

Diệp Kính Huy nhẹ nhàng nhắm mắt lại, bình tĩnh nói “Đi thôi”

Tư Minh khoác tay lên vai hấn, nhẹ giọng nói “Không muốn điều tra xem ai làm chuyện đó sao?”

Hấn hơi nâng khoé miệng lên cười rồi nói “Điều tra ra rồi thì sao? Thứ gì bị thiêu huỷ rồi, không thể lấy lại được”

Nhìn vào nụ cười trên gương mặt hấn, Tư Minh chỉ cảm thấy rất đau lòng.

Quả thực Diệp Kính Văn nói rất đúng, anh ba của cậu rất giống như nhân vật boss trong trò chơi, có bị chém tới đổ máu rơi đầu vẫn có thể tự hồi phục lại. Hắn...lúc nào cũng nở một nụ cười dù có chuyện gì xảy ra.

Nhưng chẳng có ai hiểu được, phía sau nụ cười ấy, hắn đã vất vả tới mức nào.

Có lẽ, giờ cũng nên nói ra sự thật cho hắn biết. Ít ra thì cũng giúp cho hắn hiểu được, người cha mà hắn luôn tôn kính chưa bao giờ khinh thường hắn cả, tới lúc sắp chết còn tỉ mỉ chuẩn bị đường lui cho đứa con mà ông yêu thương nhất.

“A Huy” Tư Minh nghiêng đầu lại, nhẹ nhàng dùng tay vuốt mái tóc hắn “Anh có chuyện muốn nói với em”
“Nói đi”

“Trước khi tới Mỹ, anh đã gặp cha em”

Anh nói rất bình tĩnh ôn nhu, trái tim của hắn...cũng bị một trận co rút rất nhanh.

...

Hơn một tháng trước tại bệnh viện trung ương thành phố Bắc Sơn.

Diệp Trí Viễn nằm trên giường bệnh, gương mặt trắng bệch như không còn chút máu, tuy vậy nhưng ánh mắt ông vẫn còn rất sắc bén.

Tư Minh ngồi ở bên giường đưa cho ông một chén trà, thản nhiên nói “Bác Diệp, cháu định sẽ đi New York để giải quyết một chuyện”

“Vậy là cậu đã đoán ra được?”

“Vâng, cháu đã biết tất cả”

Diệp Trí Viễn bình tĩnh nói “Cậu một mình đi tới New York, rất có thể không quay về”

Tư Minh mỉm cười nói “Nếu không có chuẩn bị thì cháu sẽ không tùy tiện mà tới đó mạo hiểm. Lần này tới New York ngoại trừ việc giúp A Huy loại trừ một số người, cháu cũng có việc cần phải xử lý bên đó. Cha cháu những năm trước đã làm chuyện có lỗi với nhà họ Quan”

Diệp Trí Viễn gật đầu rồi nói “Cậu đột nhiên trả lại toàn bộ cổ phần của Thiên Vũ lại cho tôi là có ý gì?”

“Đó vốn dĩ là tài sản của nhà họ Diệp, cháu trả lại cho bác cũng giống như là hoàn vật lại cho chủ”

Diệp Trí Viễn trầm mặc thật lâu, sau đó mới nói “Thật tiếc rằng tôi đã lập ra một cái di chúc không được tốt đẹp lắm. Năm mươi phần trăm lợi nhuận của Thiên Vũ tôi đều quyên góp hết cho quỹ hội từ thiện rồi, số còn lại, giao cho cậu toàn quyền xử lý”

Tư Minh có chút ngạc nhiên ngẩng đầu lên “Ý của bác là...”

“Tôi hy vọng cậu sẽ dùng số cổ phần ấy để làm lợi thế, đem nó ra đổi lấy bình yên cho A Huy”

Nhìn thấy Tư Minh trở nên trầm mặc, Diệp Trí Viễn tiếp tục nói “Nếu tôi đem cổ phần còn lại trực tiếp trao cho A Huy, nó nhất định sẽ vì bảo vệ cho cơ nghiệp mà cùng đối phương đấu tới máu chảy đầu rơi, tính cách của nó rất kiêu ngạo, không bao giờ chịu thua, lại càng chẳng bao giờ chịu lui lại” Nói tới đây, ông khe khẽ thở dài “Cậu bình tĩnh hơn nó rất nhiều, lại càng hiểu được lúc nào nên tiến lúc nào nên lùi, khi nào cần bỏ. Tài sản còn lại của Thiên Vũ nằm trong tay cậu mới có thể phát huy được tác dụng tối đa của nó. Mong rằng lần trao đổi này cậu sẽ trở về bình an”

Nhìn thấy gương mặt người kia không có chút thay đổi gì, Tư Minh đột nhiên nói không nên lời.

“Rất nhiều năm trước, khi mà A Huy bị bắt cóc, tôi không thể nào giao Thiên Vũ cho chúng được, bởi vì cả gia đình chúng tôi chỉ có thể sống nhờ vào nó. Khi đó chúng tôi mới sống yên ổn ở New York, nếu giao Thiên Vũ cho người khác, người nhà họ Diệp mất đi quyền thế thì sẽ chẳng khác nào chuột chạy qua đường. Vợ của tôi, con của tôi cũng sẽ không có ngày nào sống tử tế. Chúng tôi sẽ lập tức bị đối thủ chen ép đủ đường mà phải bước ra ngoài làm ăn xin. Hiện tại, cả ba đứa con của tôi đều không cần gia sản gia đình

làm hậu thuẫn, Tích Tuệ cũng đã có đủ tài sản để có thể an hưởng tuổi già, nếu đã không ai muốn trông nom vòm trời Thiên Vũ, thật chẳng khác nào trời ép”

“Tôi biết rất rõ, những kẻ hận tôi nếu không phá tan toàn bộ nhà họ Diệp thì họ sẽ không chịu dừng lại. Huống hồ lần này, chuyện của cha đã làm liên lụy tới các con. Tôi tin tưởng cậu sẽ có pháp giải quyết trận chiến này, giúp cho những đứa con của tôi có thể hiểu được đôi phần mà hồi tâm chuyển ý. Đến lúc ấy, hãy tới trước mộ của tôi mà dâng một chén trà, khi pha thì hãy dùng tới bộ trà mà cậu mua tặng tôi. Trà mà cậu pha, tôi rất thích”

Tư Minh vẫn nhớ vào chiều hôm ấy, Diệp Trí Viễn đã đứng bên cửa sổ tại tầng ba, dõi theo bóng anh đi ở phía dưới.

Lão nhân ấy, từ khi sinh ra cho tới lúc mất đi, bóng lưng của ông vẫn luôn luôn duỗi thẳng.

...

Nghe xong những gì anh kể lại, Diệp Kính Huy chỉ cảm thấy tầm mắt của mình rất mơ hồ, ngay cả gương mặt của người ở phía trước cũng nhìn không rõ.

Thì ra những kế hoạch ấy, cũng là do cha đã sắp đặt ra.

Thì ra tuy rằng đứng trước mặt đánh giá đề phòng Tư Minh, nhưng thực ra cha lại rất tin tưởng anh ấy, trước khi chết còn dặn dò rất nhiều điều.

Thì ra tình yêu mà cha dành cho các con lại được che giấu sâu tới như vậy, khiến cho các con bất hoà với cha nhiều năm, vậy mà vẫn thủy chung không có một câu giải thích.

Cho tới tận khi bị mắc ung thư dạ dày, vẫn lo nghĩ tạo ra một con đường lui cho đứa con trai của mình.

Hiện giờ cha đã mất, một nửa tài sản của Thiên Vũ đã được quyên góp đi, ngôi nhà mà cha yêu nhất...cũng không giữ lại được.

Diệp Kính Huy quay đầu lại nhìn đám cháy ấy một lần nữa, cố gắng mở mắt thật to, giọt lệ nơi khoé mi cuối cùng lại bị đè nén lại, không thể rơi xuống. Hắn không muốn Tư Minh nhìn thấy biểu hiện ấy ở hắn, vì vậy mới nghiêng đầu mà nói “Chúng ta về Trung Quốc đi”

“Ngày mai sẽ trở về, anh sẽ chuẩn bị vé máy bay” Tư Minh nhẹ nhàng vươn tay ôm lấy vai hắn rồi nói “Sắp tới ngày giỗ 49 ngày của cha em rồi, chúng ta quay trở về viếng mộ cha, có được không?”

Diệp Kính Huy trầm mặc một lát, quay đầu lại, nhẹ nhàng cười “Cảm ơn anh đã nhớ rõ”

Hai người tiếp tục đi về phía trước, Tư Minh vẫn ấm áp ôm nhẹ lấy vai hắn.

Từ phía chân trời rơi tới ánh mặt trời nhàn nhàn, hai chiếc bóng ấy càng lúc càng bị kéo ra, cuối cùng thì biến mất nơi cuối ngã tư.

...

Mùa thu năm sau tại Hongkong.

Một nam tử cả người mặc quần áo màu trắng vừa bước ra khỏi sân bay, trên tay còn đang cầm theo hộ chiếu, bước đi đều đều.

Gương mặt nam tử ấy bị chiếc kính râm bản to che mất một nửa, khoé môi khẽ nâng lên lộ ra nụ cười tà ác.

Người đó đi tới nơi kiểm khẩu, liền bị vài gương mặt lạ hoắc chặn lại

“Công tố viên”

Nam nhân đứng đầu lãnh đạm nói xong, thuận tay lấy ra thẻ căn cước chứng minh, sau đó tiếp tục nói “Ngài Quan Đông Trạch, chúng tôi nghi ngờ ngài cùng băng đảng tội phạm buôn bán bất hợp pháp, mời ngài quay trở lại trụ sở cảnh sát để điều tra”

Quan Đông Trạch gỡ kính râm xong, nhìn vào đối phương mà chớp chớp mắt, sau đó ngả ngón cười nói “Ok, tôi sẽ theo các người đi” Hấn nói xong thì lại đeo kính lên, thản nhiên nói “Nhưng mà, trước khi luật sư của tôi tới, tôi có quyền im lặng”

...

Ngày hôm sau, tại văn phòng chủ tịch tập đoàn Minh Huy.

Tư Minh ngồi bình thản trên ghế sa lon đọc báo cáo, sau đó hạ bút xuống kí tên, đứng ở bên cạnh anh vẫn là cô thư kí tài giỏi Lưu Duy Giai.

Nhìn thấy Tư Minh kí xong vào bản báo cáo rồi, Lưu Duy Giai mới nói “Chủ tịch lần trước nghe theo Diệp nhị thiếu gia tham gia mua cổ phiếu đã cho tôi để lại một phần còn lại là có ý gì vậy?”

Tư Minh gật đầu nói “Phòng có lúc dùng tới”

“Vậy tối nay tôi sẽ chuyển lại cho chủ tịch” Lưu Duy Giai hơi ngập ngừng, có chút nghi hoặc mới hỏi lại “Tôi không hiểu chủ tịch giữ lại làm gì, chẳng lẽ chủ tịch có kế hoạch lớn gì sao?”

Máy tính đột nhiên vang lên âm báo có E-mail mới, Tư Minh thuận tay ấn chuột vào đọc, vẫn thản nhiên nói “A Huy khi ấy có thù oán cá nhân với tôi, tôi tự nguyện để cho cậu trả thù. Nhưng mà, cho dù có là bạn tốt nhất thì cũng không nên để người ta ác quá với mình. Tôi giữ lại một ít tiền chỉ là vì không muốn bị uống phỉ thôi. Cô tính kĩ lại đi, số cổ phiếu chúng ta giữ lại giờ đây cũng kiếm lại được một ít, tự nhiên sẽ có lãi”

Lưu Duy Giai hiểu ra vấn đề liền nói “Chủ tịch quả nhiên là cao nhân”

“Còn phải nhìn xem đối thủ của mình là ai” Tư Minh hơi nhếch khoé môi “Có việc gì nữa sao?”

Lưu Duy Giai tiếp tục nói “Tôi có hai tin tốt muốn nói với chủ tịch”

“Nói đi”

“Trò chơi lần trước chúng ta triển khai mua lại bản quyền, cuối cùng tác giả cũng đồng ý bán lại cho chúng ta”

“Tốt lắm” Tư Minh tán thưởng “Lần này cô lập được đại công rồi, khi nào tôi sẽ mời cô đi ăn hải sản, nhớ đem theo con của cô theo”

“Cảm ơn chủ tịch” Lưu Duy Giai cười cười, nói tiếp “Bộ trưởng bộ kế hoạch cuối tuần này mở cuộc họp nội bộ, đến lúc ấy có lẽ Diệp nhị thiếu gia nên lộ mặt, dù sao thì cậu ấy cũng nằm trong hội đồng nắm cổ phần của Minh Huy”

“Cậu ấy đang đi du lịch Châu Âu”

“A, như vậy thì...hoãn cuộc họp lại sao?”

“Không sao, tôi có cách gọi cậu ấy về” Khoé môi anh hơi nâng lên lộ ý cười “Vay tin tốt thứ hai của cô là gì?”

“Quan Đông Trạch đã bị bắt giữ”

Bàn tay cầm chuột của Tư Minh thoáng dừng lại, anh nhướng nhướng mày, ánh mắt lại chuyển về màn hình máy tính, thản nhiên hỏi “Vay hả?”

Lưu Duy Giai nhún nhún vai “Buôn bán gian dối, phạm luật kinh doanh, rửa tiền, một năm qua hấn ta làm đủ chuyện xấu, hiện tại công tố viên đang theo dõi hấn”

Tư Minh gật gù đầu “Tôi biết rồi”

“Vậy tôi không làm phiền chủ tịch nữa. Diệp chủ tịch có tới dự cuộc họp hay không phiền ngài nói lại cho tôi biết”

“Được rồi”

Đợi Lưu Duy Giai đi rồi, Tư Minh mới nhìn vào màn hình điện thoại của mình, ấn vào xem tin nhắn.

To Tư Minh :

Chiều hôm qua Quan Đông Trạch đã bị công tố viên bắt được, họ điều tra ra số tiền mà hắn ta đã tham ô từ Thiên Vũ.

Trong tay Trần Nhiên có rất nhiều chứng cứ phạm tội của Quan Đông Trạch, cậu ta đã đồng ý sẽ ra toà làm nhân chứng. Quan Đông Trạch đã lấy cơ bản thân hắn mắc chứng bệnh liên quan tới thần kinh, mong có thể trốn tránh pháp luật, nhưng không ngờ bác sĩ tâm lí của hắn lại là người của chúng ta, đúng khi ra toà đã phản pháo lại, vậy là có một trò kịch hay để xem.

Tôi đã về nước, rảnh thì gặp mặt đi.

Hợp tác vui vẻ.

From Tiêu Dật.

Tư Minh tắt máy tính đi, nhẹ nhàng xoa thái dương có chút đau nhức, sau đó cầm di động lên gọi một cú điện thoại.

Điện thoại có dấu hiệu được bắt máy, Tư Minh liền bình thản nói “Tiêu Dật, cậu rảnh lúc nào?”

Bên kia một lúc mới trả lời lại “6 giờ tối nay”

“Được rồi, vậy chúng ta cùng đi ăn, được không?”

“Được”

Sau khi xử lí hết một số giấy tờ, Tư Minh cúi xuống nhìn thời gian biểu, cũng đã tới giờ tan tầm, vì thế anh kéo cửa sổ xuống, thuận tay với lấy áo khoác mặc vào, xoay người đi xuống lầu.

Bước nhanh tới bãi đỗ, anh lái chiếc xe màu đen một đi tắt qua ngã tư đường, đi tới nhà hàng đã hẹn trước.

Trước nhà ăn đã thấy xe của Tiêu Dật cũng tới, hai người cùng mở xe bước ra, không hẹn mà nhìn nhau cười, cùng đi lên tầng hai của nhà ăn

“Cậu hiện giờ không đi lạc, thật đúng giờ” Tư Minh thản nhiên nói.

“Ừm, lần trước khi Diệp Kính Huy tới phỏng vấn là tôi cố ý đi lạc, nếu không thì làm sao có thể nhân cơ hội giúp anh với cậu ấy bồi dưỡng tình cảm” Ánh mắt Tiêu Dật vẫn ôn nhu như trước, khoe miệng mang theo nụ cười狡 hoạt.

Hai người đi theo bồi bàn tới một căn phòng được trang trí rất lịch sự tao nhã, ngồi đối mặt với nhau.

Tư Minh cầm lấy menu, cúi đầu không nói gì.

Tiêu Dật mở miệng trước, ngữ khí mang theo nét trêu đùa “Tôi thực sự cũng rất bội phục anh, có thể biến anh hai của tôi từ thù thành bạn. Lúc trước thả anh đi, tôi vẫn lo lắng không biết anh ấy có vì quá nóng giận mà cho đàn em đi truy giết các người không, ngay tôi đây chắc cũng bị giam lại vì đã phản bội”

Tư Minh ngẩng đầu lên “Anh của cậu ban đầu không chịu cho tôi gặp cậu, là vì anh ta sợ tôi nói ra sự thật cho cậu biết”

Tiêu Dật cầm lấy chiếc cốc uống một hớp “Vậy tại sao anh ấy lại gọi tôi tới gặp anh?”

“Là vì tôi đã ra điều kiện sẽ chuyển 50% lợi nhuận hàng năm của Thiên vũ cho anh ta, đó chính là lợi thế mà trước khi lâm chung bác Diệp đã để lại cho tôi”

“Nếu tôi không giúp anh, liệu có phải anh đã làm uống phí rồi nó không?”

“Tôi tin cậu, chỉ cần cậu biết được kế hoạch anh cậu muốn bức điên Diệp Kính Huy, chắc chắn cậu sẽ không ngồi im mặc kệ”

Tiêu Dật nhìn anh thật lâu, rốt cuộc cũng bực mình mà nói một câu “Anh thắng”

“Cậu cũng không thua” Tư Minh mỉm cười “Chỉ có kẻ nào tay trắng mới là kẻ thua cuộc. Cậu và tôi, cả Diệp Kính Huy nữa, chúng ta đều không thua”

Tiêu Dật cười cười, cầm menu lên nhìn.

Trầm mặc một lát, Tư Minh đột nhiên nói “A Huy vẫn chưa biết về thân phận của cậu, hoặc là cậu ấy đang giả như không biết, vậy nên, hai người không phải là không thể quay lại làm bạn”

Tiêu Dật ngẩng đầu lên nhìn anh, sau đó nói “Anh lúc nào cũng hết mình bảo vệ cho cậu ấy, nhẽ ra phải đem tôi cách li cậu ấy ba dặm mới phải chứ”

“Việc của cậu ấy, tôi không can thiệp” Tư Minh nhẹ giọng nói “Hoà giải hay tiếp tục đối đầu, tôi tin cậu ấy đã có quyết định của riêng mình”

Tiêu Dật khẽ cười, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh hoàng hôn màu vàng nhạt khiến cho cậu cảm thấy hơi chói mắt, đã lâu lắm rồi mới nhìn thấy khung cảnh giống như thế này.

“Tôi suýt chút nữa đã hại chết hai người”

“Chúng quy lại ai cũng có sai lầm, phải không?”

Tiêu Dật trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng thì cậu nhẹ nhàng cười “Đúng vậy, cũng có chút sai lầm”

Hai người nâng chén, nhìn nhau cười.

Mấy năm nay vẫn sống trong ác mộng, mất công bố trí kế hoạch trả thù tỉ mỉ là vậy, nhưng vẫn chẳng cảm thấy vui vẻ gì.

Tiêu Dật còn nhớ rõ, vào cái đêm mình vì mơ phải ác mộng mà tỉnh giấc, gương mặt anh hai ngồi ở bên cạnh tuy rằng ngay lập tức thấy cậu đã biến mất đi mỗi một, nhưng phần tóc nơi thái dương của anh ấy thì vẫn không thể che được vài sợi đã bạc màu.

Trong khoảnh khắc ấy chợt đã nhận ra, hẳn rằng anh hai mình cũng đã rất mệt mỏi, nghĩ tới đó, cậu liền cảm thấy rất đau lòng.

Vì mỗi thù cần phải trả mà huynh muội bọn họ đã phải trả giá rất nhiều.

Bọn họ thật giống như ếch ngồi đáy giếng, vô tình đã phóng đại mối thù hận ấy mà bị đâm cho tới nổi đầu rơi máu chảy, vẫn không nhận ra rằng bản thân mình nhìn lên miệng giếng, chỉ giống như đang nhìn một cái vung mà thôi.

Cho dù ba anh em nhà họ Diệp đều bị giết hết, thì cha mẹ cũng không thể quay trở về. Cho dù cha mẹ có quay trở lại, thì chính bản thân mình cũng không còn nhận ra họ được nữa. Bây giờ nghĩ lại, nếu như nhà họ Diệp thực lòng muốn đẩy cha mẹ của họ đi tới mức tự tử, liệu giờ này họ có còn sống không?

Nhiều năm trôi qua như vậy, ngay cả gương mặt của cha mẹ còn nhớ không rõ, trong trí nhớ chỉ còn đọng lại duy nhất cảnh tượng mẹ đã nhảy từ trên cao xuống để tự tử, thù hận này...thực sự không quá sâu như mình nghĩ, chỉ là tuổi trẻ quá ngông cuồng.

Vậy thì...báo thù là vì cái gì? Liên lụy tới nhiều người như vậy, bày nhiều kế hoạch ra như vậy, thắng rồi thì sao?

Vì trả thù mà đối với ai cũng hai lòng, may mắn mới gặp được một người thực tình coi mình là bằng hữu, nếu như cũng vì hận thù mà gạt bỏ đi người ấy, sau này sẽ chỉ sống một mình trong cô độc mà thôi.

Khi ấy sẽ không thể vì nhớ mà tìm tới người ấy được nữa.

Cậu nhớ tới những năm tháng hai người kề vai bên nhau cùng chiến đấu, nhớ tới những khi hai người cùng nhìn nhau vừa ăn vừa cười, nhớ tới khi hai người cùng nhau tới trường học để xếp hàng mua bữa sáng, nhớ tới lúc hai người đi xe ra bờ sông cùng nhau hóng gió...

Có lẽ đó mới chính là niềm vui nho nhỏ của cuộc đời phong lưu tự tại.

Thù hận ấy vì được phóng đại tới mức quá nghiêm trọng, đã đè ép cậu nhiều năm lắm rồi.

Vậy nên mới phản bội anh hai, âm thầm giúp cho Tư Minh chạy thoát, vào lúc ấy, Tiêu Dật một chút hối hận cũng không có, ngược lại, tâm tình của cậu lại càng thêm thoải mái.

Có lẽ anh hai cũng đã hiểu ra được mọi việc, nếu như vẫn ngoan ghi nhớ câu “Thù này phải trả” mà tiếp tục sống, bọn họ chỉ đang tự giết chính mình mà thôi.

Tiêu Dật nhìn về phía Tư Minh đang cười nhẹ, nhẹ nhàng nổi câu “A Huy sau khi trở về đây rồi, tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu ấy, tôi nghĩ, tôi nên gặp mặt cậu ấy một lần cho rõ ràng”

Tư Minh gật đầu “Được, tôi rất muốn hai người có thể tiếp tục làm bạn của nhau”

“Không sợ tôi lại lừa cậu ấy nữa sao?”

“Tôi vẫn tin cậu sẽ không làm vậy”

Tiêu Dật cười cười, đột nhiên chuyển chủ đề “Cuối tuần này sẽ mở phiên tòa phán tội Quan Đông Trạch, anh nghĩ kết quả sẽ như thế nào?”

Tư Minh đặt menu xuống, ngẩng đầu lên, thản nhiên nói “Thành thật mà nói, Quan Đông Trạch bị điều tra vì tham ô số tiền lớn như vậy, là do A Huy đã tiết lộ cho Trần Nhiên biết. Cậu ấy đã khiến cho chính hai anh em đó quay lại đấu đá nhau. Hiện giờ Trần Nhiên đồng ý ra trước tòa làm nhân chứng, tội danh của Quan Đông Trạch rất nhanh sẽ bị tòa án phán xét. Chuyện này tôi không tham gia nữa, cha tôi cũng sẽ không ra tay can thiệp, nếu như A Huy muốn thanh toán nợ cũ, chúng ta nên yên lặng theo dõi thì hơn”

Tiêu Dật cười nói “Diệp Kính Huy quả thật là một người có thù thì phải trả, mượn dao giết người, thủ đoạn của cậu ấy thật cao tay”

“Cho dù cậu ấy không làm, thì chuyện Trần Nhiên trở mặt với Quan Đông Trạch cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi” Khoé miệng Tư Minh nhẹ nhàng nâng lên tạo một nụ cười “Nếu không, Trần Nhiên sẽ không xui Quan Đông Trạch đi chuốc kích thích tôi, cũng sẽ không đánh tráo súng của hắn ta”

Hai người nhìn nhau cười, không nói gì thêm nữa.

Người như Quan Đông Trạch tuy ngoài miệng nói thích, nhưng thực ra hắn chỉ muốn mọi chuyện đều có lợi cho hắn, vẫn không có chút do dự đi làm hại người khác. Quan Đông Trạch quả thật đã tính tới nước rút lui, nhưng muốn rút cũng không kịp nữa rồi. Hắn đã nói tiền tài cùng quyền lực mới là thực tế, nhưng lại quên mất hai thứ đó hắn sẽ chẳng bao giờ có thể nắm giữ được lâu. Hiện giờ anh cùng em họ của mình trở mặt với nhau, chính là tự làm tự chịu, nhận lại kết quả mà mình gây ra mà thôi.

Di động đột nhiên reo lên, Tư Minh nhìn vào màn hình điện thoại, trong nháy mắt biểu hiện lạnh lùng đã biến mất, ánh mắt cũng xuất hiện ý cười, mới nhắc mấy đã gọi luôn cái tên quen thuộc “A Huy”

“Tôi vừa mới tới Sidney, gọi báo cho anh một tiếng” Từ đầu dây bên kia truyền tới tiếng nước chảy, hình như hắn đang ở trong phòng tắm.

Tư Minh mỉm cười “Em đi du lịch chưa đã sao?”

“Còn muốn đi tiếp”

“Em đi hơn một tháng rồi, về nhà đi”

“Về làm gì? Công ty có anh trông nom rồi, tôi đương nhiên phải thừa dịp mình còn đang trẻ trung mà ra ngoài du sơn ngoạn thủy, tận hưởng tuổi thanh xuân chứ”

Cái tên vô tâm vô tình này, vừa từ New York trở về đã đem toàn bộ cổ phần trong tay đổ hết cho Tư Minh, một mình thảnh thơi mừng rỡ rất nhàn nhã, chán quá thì lo đi du lịch.

Tư Minh bắt đầu dĩ nhún nhún vai “Được rồi, vậy em đi chơi vui vẻ”

“Ừm, tôi đập máy đi, ngồi xe đi đường dài mệt chết đi được, phải ngủ một giấc”

Tiêu Dật nhìn Tư Minh, nụ cười trên mặt đầy ẩn ý “Anh cưng chiều cậu ấy như vậy sao? Cậu ấy nói không về là không về thật đấy à?”

Tư Minh chỉ cười chứ không trả lời, chỉ chỉ tay vào điện thoại di động của mình, một lúc sau điện thoại lại reo lên.

Ánh mắt của anh càng lộ rõ ý cười hơn, thanh âm lại rất chi là bình tĩnh “Sao thế?”

Người bên đầu dây bên kia trầm mặc một lát, sau đó mới nói “Mai tôi về”

Nhìn vào vẻ mặt khiếp sợ của Tiêu Dật, khoé môi Tư Minh hơi hơi nhếch lên, anh nhẹ giọng nói “Được, vậy ngày mai anh ra sân bay đón em”

“Không cần, tự tôi gọi xe về nhà” Một lát sau hắn lại nói “Tối mai ở nhà nấu đồ ăn Trung Quốc cho tôi đi. Một tháng qua đi du lịch toàn ăn cả một tảng thịt bò, muốn nôn lắm”

“Được rồi, anh sẽ làm cho em”

“Vậy mai gặp lại”

Chờ cho người kia dập máy rồi, Tiêu Dật mới ngạc nhiên hỏi “Anh quả nhiên rất hiểu cậu ấy, có thể khiến cho cậu ấy chủ động trở về”

Tư Minh khẽ cười cười “Ở chung với nhau lâu rồi, tự nhiên sẽ biết cậu ấy thích gì”

Tiêu Dật càng kinh ngạc hơn, cậu không hiểu tại sao Tư Minh lại có thể thu phục được cái tên Diệp Kính Huy chuyên thay người yêu như thay áo kia. Tư Minh nhìn thấy thế thì chỉ mỉm cười, không trả lời.

Một người thông minh như Diệp Kính Huy, anh đã phải trải qua gian khổ lắm, mới có thể biến thành hắn mèo ngoan để cho mình vượt lòng.

Tính cách của hắn rất kiêu ngạo, nếu lấy thủ đoạn tàn bạo ra mà đối đãi thì sẽ tỏ ý nghi ngờ rồi kịch liệt phản kháng lại ngay. Bởi vậy anh mới vì người mình yêu mà vô cùng nhẫn nại, nhưng cũng rất biết chọn ngày để bùng nổ. Cho nên, khi ở chung cùng với hắn, bản thân mình phải nhân nhượng tính cách của hắn. A Huy có thể ở trước mặt mình mà bỏ đi lớp nguy trang, muốn là gì thì làm, muốn đi đâu thì đi, nhưng khi mệt rồi thì sẽ quay về, về với ngôi nhà ấm áp, về với người mà hắn yêu.

Một Diệp Kính Huy tự do tự tại, vô tư tùy tiện đó mới là người mà Tư Minh thích.

Cũng vì tính cách bao dung ấy của Tư Minh mà một năm qua hai người mới sống trong yên bình, Diệp Kính Huy cũng không đòi ra ngoài nhiều...

Tuy rằng không kết hôn, nhưng tình cảm vẫn ngày càng sâu đậm.

Vậy cũng tốt lắm rồi.

Tuy nhiên, cũng có lúc không thể khống chế được hắn thỉnh thoảng lại đi tới quán bar để trêu đùa MB, lúc đó Tư Minh sẽ không ngần ngại dùng tới ít thủ đoạn mạnh tay một chút, dù sao trong nhà có nhiều roi như vậy, lôi ra để trị hắn cũng không phải là ý kiến tồi đâu.

...

Chiều hôm sau tại sân bay.

Chấm dứt buổi họp, Tư Minh liền lái xe đi đón người mình yêu.

Diệp Kính Huy vừa ra khỏi sân bay thì trời mưa, hắn lại chẳng mang theo ô, mái tóc trong nháy mắt đã bị ướt sũng, vừa định gọi taxi thì trước mặt đã xuất hiện chiếc xe màu đen quen thuộc, cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra gương mặt đang mỉm cười của Tư Minh

“Em vất vả rồi, vào xe đi”

Khoé miệng Diệp Kính Huy khẽ cười, hắn mở cửa xe rồi ngồi xuống, cười nói “Không phải đã bảo anh không cần đón rồi sao?”

“Nhưng mà rất muốn nhìn thấy em”

Diệp Kính Huy nghiêng đầu tới, nhìn thẳng vào đôi mắt của Tư Minh, không khỏi tiếng gằn lại mà hôn lên khoé môi anh. Hắn vốn dĩ chỉ định hôn môi đơn thuần thôi, nhưng mà đúng lúc định lui ra thì bị anh đặt tay ở gáy mà giữ đầu lại, đầu lưỡi cũng không chút khách khí gì xâm nhập vào khoang miệng kia, nhiệt tình cần quấy.

“Ừm...” Tiếng rên rất nhỏ hoà cùng tiếng đập của trái tim vì ở trong xe mà càng nghe rõ hơn.

Dứt khỏi nụ hôn dài, hai người đều thở gấp, nhìn vào gương mặt của đối phương mà không khỏi bật cười.

Ngón tay Tư Minh nhẹ nhàng vuốt nhẹ đôi môi của Diệp Kính Huy, anh tiến tới bên tai hắn, hạ giọng nói “Ồ bên ngoài lâu như vậy, em cảm thấy thế nào?”

“Như nào là như nào, không phải tôi đi đâu đều kể cho anh biết còn gì” Diệp Kính Huy liếc mắt nhìn anh.

“Không phải chuyện đó” Tư Minh khẽ cười cười, nhìn vào mắt hắn rồi nói “Còn rất nhiều vấn đề tâm sinh lý cần phải thảo luận”

Nghe được thanh âm trầm thấp của người kia, Diệp Kính Huy nở một nụ cười rất xấu xa, hạ giọng trả lời lại “Được rồi, về tới nhà chúng ta sẽ từ từ nghiên cứu”

Chiếc xe chậm rãi rời khỏi sân bay, ánh đường đèn vệt qua rọi chút ánh sáng xuyên qua cửa kính, khiến cho không khí trong xe có nét ấm áp lạ thường.

Ca khúc được anh bật lâu, đã lâu mới có thể nghe lại.

From the first day

That I saw your smiling face

I knew that we would be together forever

...

I'll never break your heart

I'll never make you cry

...

Mặc kệ là thương trường thay đổi ra sao, mặc kệ là ân oán lúc trước có khổ cực như thế nào.

Hiện giờ hai người đã có thể ở bên cạnh nhau, hai bàn tay nắm lấy thật chặt, thật ấm áp, thật yên bình.

Có được người vợ như này, chính là hạnh phúc cả đời của anh rồi.

End.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-tra-thu-cong-bang>